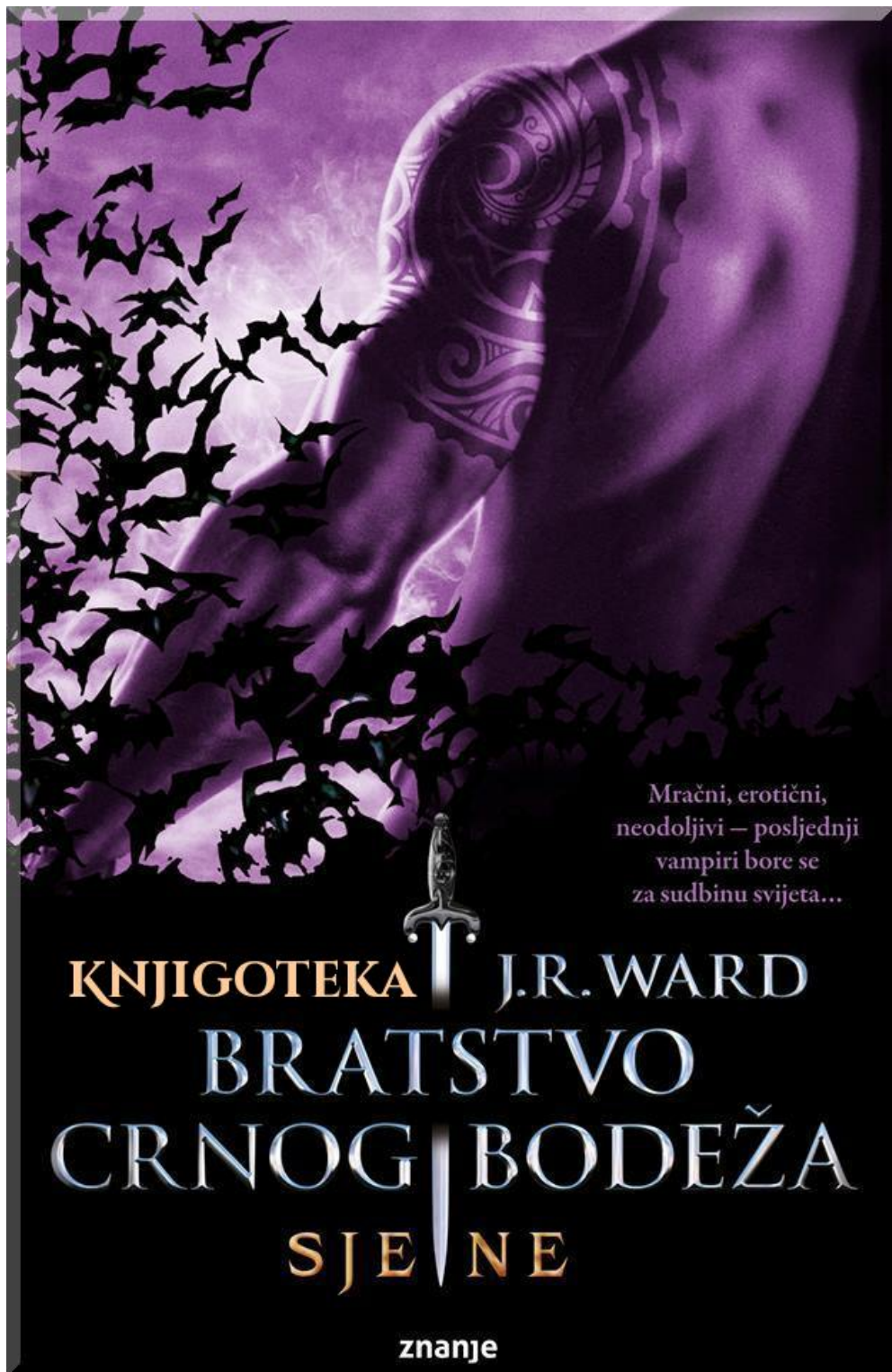

GLORIJA&ANNA

Mračni, erotični,
neodoljivi – posljednji
vampiri bore se
za sudbinu svijeta...

KNJIGOTEKA | J.R. WARD
BRATSTVO
CRNOG BODEŽA
SJE NE

znanje

~ I ~
KNJIGOTEKA

GLORIJO&ANNA

J. R. WARD

BRATSTVO
CRNOG BODEŽA
19

SJENE

Prevela s engleskoga
Maja Klarić

~ 2 ~

KNJIGOTEKA

S LJUBAVLJU,
POSVEĆENO OBOMA,
JER SE JEDNO OD DRUGOG
NE MOŽE RAZDVOJITI.

Knjigoteka

ZAHVALE

Sneizmjernom zahvalnošću čitateljima Bratstva!

Velika hvala na svoj podršci i napucima: Stevenu Axelrodu, Kari Welsh i Leslie Gelbman. Hvala i svima vama u New American Library - ove su knjige uistinu plod timskog rada.

S ljubavlju Teamu Waudu - ti znaš tko si. Ovo se bez tebe jednostavno ne bi moglo dogoditi.

Ništa od ovog ne bi bilo moguće bez: mog supruga punog ljubavi koji mi je i savjetnik i zaštitnik i vizionar; moje predivne majke koja mi je pružila toliko ljubavi da joj se vjerojatno nikad neću moći odužiti; moje obitelji (i one po krvi i one po posvojenju) te mojih najdražih prijatelja.

Kao ni bez mog literarnog asistenta, Naamaha.

Knjigoteka

RJEČNIK POJMOVA TE VLASTITIH IMENA I NAZIVA

ahstrux nobtrum (im.) Osobni čuvar s dozvolom za ubijanje kojem položaj dodjeljuje kralj.

Bratstvo crnog bodeža (vl. u.) Skupina iznimno uvježbanih vampirskih ratnika koji štite svoju vrstu od Degradacijskog društva. Zahvaljujući selektivnom rasplodu unutar vampirske vrste, braća su obdarena izrazitom tjelesnom i mentalnom snagom te sposobnošću brzog zacjeljivanja. Uglavnom nisu prava braća, a u Bratstvo se iniciraju na temelju nominacije postojećih članova. Po prirodi su agresivni, samostalni i tajnoviti, pa žive odvojeno od civila i rijetko kontaktiraju članove drugih klasa, osim kada se moraju hraniti. U svijetu vampira o njima se ispredaju legende te se prema njima gaji duboko poštovanje. Moguće ih je ubiti samo nanošenjem vrlo teške ozljede, npr. izravnim pucnjem ili uhićenjem u srce itd.

Na početku dvadeset i prvog stoljeća Bratstvo čine šestorica braće: Wrath (Gnjev), Tohrment (Muka), Vishous (Opačina), Rhage (Bijes), Phury (Jarost) i Zsadiet (Mučitelj).

Čuvarđeva (vl. ime) Mistična sila koja savjetuje kralja, a ujedno je i čuvarica vampirskih arhiva i dodjeliteljica povlastica. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći. Sposobna je za jedan stvaralački čin, koji je potrošila stvarivši vampire.

čuvarnik (im.) Kum ili kuma osobe.

degrad (im.) Obezdušen čovjek, član Degradacijskog društva, čiji su plijen vampiri, a cilj njihovo istrebljenje. *Degrade* se mora probosti kroz prsa da bi ih se ubilo, inače žive vječno. Ne jedu i ne piju te su impotentni. S vremenom im kosa, koža i šarenice izgube pigmentaciju te postaju plavokosi, blijedi i svjetlooki. Mirišu na dječji puder. U Društvo ih inicira Omega, a nakon inicijacije dobivaju keramičku posudu u koju im je nakon vađenja spremljeno srce.

Degradacijsko društvo (vl. n.) Red ubojica koje je okupio Omega radi istrebljivanja vampirske vrste.

dostojstvo (im.) Simbol časne smrti na starom jeziku.

dvobitka (im.) Sukob između dvojice mužjaka koji se natječu za pravo da postanu družbenik neke ženke.

ehros (im.) Odabranica posebno obučena za pružanje putenih užitaka.

exhile dhoble (im.) Zao ili proklet brat blizanac, onaj koji je rođen drugi.

glimera (im.) Društvena jezgra aristokracije, otprilike odgovara društvenoj eliti u regentskoj Engleskoj.

Grobnica (vl. n.) Sveta riznica Bratstva crnog bodeža. Koristi se kao obredno mjesto te kao spremište za posude sa srcima *degrada*. U Grobnici se obavljaju obredi kao što su inicijacije, sprovodi i disciplinski postupci protiv braće. Pristup je zabranjen svima osim članovima Bratstva, Čuvarđjevi i kandidatima za inicijaciju.

helren (im.) Muški vampir združen sa ženkom. Mužjaci se mogu združiti s više ženki.

hoditelj (im.) Osoba koja je umrla i vratila se iz Sjenosvijeta među žive. Prema takvim se osobama postupa s iznimnim poštovanjem te im se iskazuje počast zbog puta koji su prošle.

iskup (im.) Ritualni postupak obrane časti koji inicira strana koja je nanijela uvredu. Ako prihvati, uvrijeđena strana bira oružje i udara počinitelja, koji to dopušta ne braneći se.

kreposnica (im.) Djevica.

krvni rob (im.) Muški ili ženski vampir podčinjen radi ispunjavanja potreba nekog drugog vampira za krvlju. Običaj držanja krvnih robova uglavnom je napušten, iako nije zabranjen.

leelan (pridj.) Naziv od milja koji u prijevodu znači otprilike »najdraži/a«.

lewlhen (im.) Dar.

lheage (im.) Naziv poštovanja kojim se seksualno podčinjeni partner obraća dominantnom.

Lhenihan (vl. im.) Mitska zvijer poznata po izvanrednoj seksualnoj vještini. U suvremenom govoru odnosi se na mužjaka nadnaravne veličine i seksualne izdržljivosti.

mamen (im.) Majka. Koristi se i kao odrednica i kao naziv od milja.

nadgledatelj (im.) Skrbnik osobe. Postoje različite razine nadgledatelja, a najveću moć ima nadgledatelj osamljene ženke.

nala (im.) Naziv od milja koji znači voljen ili voljena.

obsvetiti (gl.) Čin smrtne odmazde koji najčešće izvršava mužjak.

Odabranice (im.) Vampirice uzgojene radi služenja Čuvarđjevi. Smatraju ih aristokracijom, iako su one same usmjerene na duhovno, a ne na svjetovno. Imaju malo ili nimalo kontakta s mužjacima, no po

Čuvarđevinu se nalogu mogu združivati s članovima Bratstva radi održavanja klase. Imaju moć predviđanja. Nekada su korištene za ispunjavanje potreba nezduženih članova Bratstva za krvlju, no braća su napustila tu praksu.

otprav (im.) Pojam koji se, najčešće u izrazu »stisnuti *otprav*«, odnosi na krivu procjenu koja u konačnici obično ugrozi rad stroja ili zakonito posjedovanje automobila te raznih drugih motornih vozila. Primjerice, *otprav* je kad netko slučajno ostavi ključ u autu koji bez nadzora preko noći ostavi parkiran ispred svoje kuće i time nepoznatim trećim osobama pruži priliku da ga ukradu i provozaju se,

okokop (im.) Alatka za mučenje kojom se vade oči.

Omega (vl. ime) Zlonamjerno, mistično biće koje želi iskorijeniti vampire zbog svoje netrpeljivosti prema Čuvarđevi. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći, ali ne i moć stvaranja.

opsjena (im.) Prikrivanje stvarnog okoliša stvaranjem polja iluzije.

osamljenje (im.) Status koji kralj dodjeljuje aristokratskoj ženki na temelju zahtjeva ženki ne obitelji. Tim se činom ženka potpuno podvrgava svome *nadgledatelju*, obično najstarijem mužjaku u kući. *Nadgledatelj* time dobiva zakonsko pravo upravljati svim aspektima njezina života te po vlastitu nahođenju ograničavati sve njezine eventualne dodire s vanjskim svijetom.

pirokant (im.) Odnosi se na ključnu slabost osobe. Ta slabost može biti unutarnja, npr. ovisnost, ili vanjska, npr. voljena osoba.

potentat (im.) Odnosi se na izrazito potentnog mužjaka; otprilike »onaj koji je dostojan prodiranja u ženu«.

prijelaz (im.) Ključan trenutak u životu svakog vampira u kojem se on preobražava u odraslu osobu. Od tog trenutka nadalje vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli te više ne podnose sunčevo svjetlo. Do prijelaza obično dolazi sredinom dvadesetih godina. Neki vampiri, naročito mužjaci, ne prežive prijelaz. Prije prijelaza vampiri su tjelesno slabi, nezainteresirani i neresponsivni glede seksa te se ne mogu dematerijalizirati.

princeps (im.) Najviša razina vampirske aristokracije, niža samo od razine članova Prve obitelji i Čuvarđevinih Odabranica. Osoba se mora roditi s tom titulom, ne može je dobiti.

Prva obitelj (vl. n.) Vampirski kralj i kraljica te njihova eventualna djeca.

rahlman (im.) Spasitelj.

razdoblje potrebe (im.) Razdoblje u kojem je vampirica plodna. Obično traje dva dana, a prati ga snažna seksualna želja. Prvi se put pojavljuje otprilike pet godina nakon ženkinu prijelaza, a nakon toga jedanput u deset godina. Svi mužjaci u nekoj mjeri reagiraju ako se nađu u blizini ženke u potrebi. To razdoblje može biti opasno jer između suparničkih mužjaka izbijaju sukobi i borbe, naročito ako ženka nije združena.

simpat (im.) Podvrsta vampirske vrste čija su glavna obilježja, uz još neke specifičnosti, sposobnost i želja za manipulacijom tuđim osjećajima (radi razmjene energije). U vampirskoj su povijesti *simpati* oduvijek žrtve diskriminacije, a u nekim su ili razdobljima vampiri i progonili. Na rubu su izumiranja.

Sjenosvijet (vl. u.) Onozemaljska dimenzija u kojoj se mrtvi ponovno susreću s voljenim osobama te u kojoj provode vječnost.

slugan/ka (im.) Član služinske klase u svijetu vampira. Slugani imaju starinske, konzervativne tradicije vezane uz služenje sebi nadređenima te se pridržavaju službenog kodeksa odijevanja i ponašanja. Mogu izlaziti danju, no relativno brzo stare. Očekivani životni vijek iznosi otprilike pet stotina godina.

šelan (im.) Vampirica združena s mužjakom. Ženke obično ne uzimaju više družbenika jer su združeni mužjaci izrazito posesivni.

trahiner (im.) Izraz međusobnog uvažavanja među mužjacima, slobodan prijevod bi bio »ljubljeni prijatelj«.

vampir (im.) Član vrste koja se razlikuje od *Homo sapiensa*. Vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli. Ljudska ih krv može održati na životu, ali snaga koju iz nje dobiju kratkoga je vijeka. Nakon prijelaza, koji se događa sredinom dvadesetih godina, više ne mogu izlaziti tijekom dana i moraju se redovito hraniti iz vene. Vampiri ne mogu »zaraziti« ljude ugrizom ili prijenosom krvi, no u rijetkim se slučajevima mogu pariti s tom vrstom. Vampiri se mogu dematerijalizirati kad god požele, no moraju se smiriti i koncentrirati da bi to učinili te ne mogu sa sobom nositi ništa teško. Mogu izbrisati ljudska sjećanja pod uvjetom da je riječ o kratkoročnim sjećanjima. Neki vampiri mogu čitati misli. Očekivani životni vijek iznosi više od tisuću godina, u nekim slučajevima i dulje od toga.

vođ (im.) Moćna i utjecajna osoba.

Zlozemlja (vl. im.) Pakao

PROLOG

TERITORIJ S'HISBA, VELIKA PALAČA

Otisci stopala koje je ostavio na bijelom mramoru bili su crveni. Crveni poput burmanskog rubina. Crveni poput srca ognja. Crveni poput gnjeva u njegovoj nutrini.

Krv je bila TrezLathova, premda on nije osjećao nikakav bol.

Ubojito oružje koje je netom upotrijebio, prvoklasan srebrni kuhinjski nož dugačak otprilike koliko i njegov dlan i uzak kao kažiprst, još mu je bio u ruci. S njega je kapala krv, ali ona nije bila uzrok mrlje koju je ostavio za sobom. Bio je ozlijeđen u borbi. Kuk. Bedro. Možda i rame, nije bio siguran.

Hodnik je bio dug najmanje kilometar i visok do neba, a on nije znao što ga čeka na njegovu kraju. Vrata, nadao se. Moraju postojati nekakva vrata - tim se putem izlazilo iz palače, stoga je morao postojati... Izlaz. A kad stigne do njega? Nije imao pojma kako će se izvući. Doduše, jednako tako nije imao pojma kako ubiti drugog mužjaka pa ipak je to učinio svega nekoliko minuta prije.

Osim toga, nije razradio nikakav plan za ono što se nalazilo s vanjske strane palače ili za prelazak potpornih bedema Teritorija. Nije imao pojma kamo ići, što učiniti. Sve što je znao bilo je to da više ne može ostati u onoj ćeliji. Bila je prilično luksuzna, sa svilenim plahtama na madracu od perja i kupkom s vlastitim bazenom, kao i privatnim kuharom koji ga je hranio. Na raspolaganju je imao knjige koje su napisali majstori Sjena, niz stručnjaka koji se brinuo za njega, od iscjelitelja do onih koji su ga kupali ili vodili tjelovježbu. A što se odjeće tiče? Odijelo koje je maločas uništio bilo je ukrašeno draguljima iz riznice, dijamantima, smaragdima i safirima nanizanim niz ruho.

Pa ipak se njegovo tijelo smatralo daleko vrijednijim od naslijeđenog blaga koje je nosio na sebi.

Trez je bio uhranjeno sveto tele, prvoklasan rasplodni pastuh, mužjak čija je natalna karta pokazala da će upravo on osigurati potomstvo iduće generacije kraljica.

Još ga nisu pozvali u seksualnu službu. S vremenom hoće, kad princeza s kojom se trebao združiti dosegne astrološku zrelost.

Trez se osvrnuo preko ramena. Nitko nije išao za njim, ali to će se promijeniti čim pronađu zgnječeno tijelo čuvara kojeg je oborio - što neće dugo potrajati. Netko je uvijek promatrao.

Kad bi barem mogao...

Dalje ispred njega, vrata boje okolnog zida pomaknula su se, a velika figura u crnom stupila je ravno na njegov put.

s'Ex, kraljičin krvnik, na glavi je imao neprobojnu kapuljaču, a lice mu je bilo zaklonjeno metalnim pleterom. No nije bilo ni potrebno vidjeti mu lice.

Njegov glas, dubok i zloban, bio je čista prijetnja. »Ubio si jednog mog mužjaka.«

Trez se naprasito zaustavio, odjeća koju je vukao za sobom zastala je na podu. Pogledavši prema nožu u svojoj ruci, znao je da mu to ništavno »oružje« neće nimalo pomoći protiv Sjene pred sobom. Srebrna oštrica bila je dizajnirana za rezanje kruški i jabuka, nije bila dostatna čak ni za mekše meso.

A krvnik nije bio nimalo nalik onome čuvaru.

»Pokušavaš otići.« s'Ex nije zakoračio prema njemu, no svejedno se doimao bližim. »Po mom mišljenju, to ne samo da nije prihvatljivo, već je i protuzakonito.«

»Onda me kazni smrću«, Trez je umorno rekao. »Rastrgaj moje tijelo i zakopaj njegove dijelove izvan Teritorija kao pravoj izdajici, što i jesam.«

»To bih i učinio. Za kaznu što si oduzeo život jednom mom čuvaru.« s'Ex je prekrizio teške ruke preko snažnih prsa. »Ali i samo kucanje tvog srca i dah u tvojim plućima su sveti. Stoga mi ta mogućnost nije pružena, kao ni tebi.«

Trez je nakratko sklopio oči. Njegovi su roditelji bili oduševljeni viješću da je jedan od njihovih blizanaca rođen u savršenom trenutku, u predodređenom djeliću sekunde u kojem su se poravnale zvijezde koje će promijeniti obitelj - za njih je to bio blagoslov koji je sa sobom nosio prateća bogatstva i društveni položaj, dok je za njega to bilo prokletstvo koje mu je oduzelo život dok je još bio živ.

»Nemoj ni pomišljati«, rekao je krvnik.

Kad je Trez otvorio oči, shvatio je da je sam sebi stavio nož pod grlo. Ruka mu je strašno drhtala, no gurnuo je oštricu dovoljno da zareže kožu iznad arterije.

Njegova krv, topla i glatka, kliznula mu je niz stisnutu šaku.

Trezov je smijeh čak i njemu samom zvučao luđački. »Nemam što izgubiti osim doživotne kazne za zločin vlastitog rođenja.«

»O, da, mislim da imaš. Ne, nemoj odvrćati pogled, ovo želiš vidjeti.«

Krvnik je kimnuo prema otvorenim vratima kroz koja je nešto gurnuto...

»Ne...« viknuo je Trez, a glas mu je odzvanjao uz i niz hodnik. »Ne!«

»Dakle, prepoznao si ga«, s'Ex je raširio ruke i zavrnuo rukave, namjerno pokazujući krvave članke. »Unatoč onome što sam učinio. S druge strane, koliko ste dugo vas dvoje zajedno?«

Trezov se vid izoštravao i mutio dok je tražio bratove oči. Nije bilo pogledi na kojem se mogao zadržati. iAm nije bio pri svijesti, glava mu se naginjala u stranu, lice mu je bilo toliko pretučeno i natečeno da su mu crte bile posve izobličene. Tijelo mu je bilo svezano pohabanim kožnim rukavom koji je sezao od potkoljenica sve do ramena i bio pričvršćen kompliciranom mjedenom kopčom. Mrlje, nove i stare, dodatno su potamnjele smeđu boju kožnatih traka i umanjile sjaj metalnih dijelova.

»Daj mi ga«, naredio je s'Ex.

Krvnik je dohvatio stražnji dio traka i podignuo iAmovo mlitavo tijelo s poda uz jednako malo truda koliko bi uložio i u podizanje boce vina.

»Molim te...« preklinjao je Trez. »On nema veze s ovim... Pusti ga...«

Iz nekog razloga, bratova obješena stopala jasno su mu se izoštrila pred očima od čega mu je postalo mučno. iAm je na sebi imao samo jednu cipelu, druga se izgubila tijekom otmice i mučenja koje se odvijalo. Oba su stopala bila okrenuta prema unutra, palčevi su se doticali, jedno je stopalo bilo neprirodno iskrivljeno zbog slomljenog gležnja.

»Zaista, Trez«, rekao je s'Ex, »zar si mislio da tvoja odluka neće utjecati na njega? Rekao sam ti da spustiš nož. Ako to ne učiniš, primit ću se ovoga«, krvnik je tresao iAmovo mlohavo tijelo gore-dolje, »i probuditi ga. Znaš li kako ću to učiniti? Uzet ću ovo«, slobodnom je rukom izvukao nazubljeni nož, »i gurnuti ga u njegovo rame. A onda ću ga okretati dok ne počne vrištati.«

Trez je treptao kako bi otjerao suze. »Pusti ga. Ovo nema nikakve veze s njim.«

»Spusti nož.«

»Pusti ga...«

»Da ti demonstriram?«

»Ne! Pusti ga...«

s'Ex je zario nož u iAmovo rame toliko snažno da je oštrica prerezala kožnu traku i zabola se u meso.

»Da okrenem?« s'Ex je nadjačao vrisak. »Da? Ili ćeš spustiti taj nož za mazanje?«

Lupkanje srebrnog noža na mramornom podu nadglasalo je iAmovo teško, otegnuto disanje.

»I mislio sam.« s'Ex je izvukao nož, iAm je počeo stenjati i kašljati, a krv je prskala po podu. »Vraćamo se u tvoje odaje.«

»Najprije ga pusti.«

»Nisi u poziciji da daješ naredbe.«

Kroz tajna vrata nahrupili su stražari, likovi u crnom s neprobojnim maskama. Nisu ga dirali. Nije im bilo dopušteno. Okružili su ga i počeli hodati, gurajući ga svojim tijelima. Natjerali su ga da se vrati do mjesta odakle je pobjegao. Trez se borio protiv njihova nasrtaja, podizao se na vrhove stopala ne bi li ugledao svog brata.

»Nemoj ga ubiti!« vikao je. »Ići ću! Ići ću, samo ga nemoj ozlijediti!«

s'Ex je stajao na mjestu, nazubljena, krvava oštrica ulovila je tračak svjetla kad ju je podignuo. Kao da razmišlja koji će idući veliki organ ubosti. »O tebi ovisi, Trez. Sve ovisi o...«

Nešto je puknulo.

Kasnije, kad je bijela svjetlost iščezla iz Trezovih očiju i veliki se val povukao, kad se buka stišala, a neobična bol u dlanovima počela penjati prema podlakticama, kad više nije stajao već klečao, shvatio je da prvi čuvar kojeg je ubio te noći nipošto nije bio i posljednji.

Shvatio je da je nekako uspio golim rukama ubiti sve koji su ga okruživali...

A da je s'Ex i dalje stajao na mjestu s njegovim bratom.

Više nego smrti koje je prouzročio ili užas zbog iAmova zatočeništva, više nego bakreni miris krvi koja je bila strašno crvena i koja više nije označavala samo njegove otiske, pamtit će tihi smijeh koji se probijao kroz mrežaste karike koje prekrivahu krvnikovo lice.

Tihi smijeh.

Kao da je krvnik odobravao to krvoprolíće.

Trez se nije smijao. Počeo je jecati, primičući krvave, izmučene ruke k licu.

»Astrološke karte nisu lagale«, rekao je s'Ex. »Ti zbilja jesi moćna sila na ovom svijetu, prikladan - za razmnožavanje.«

Trez se stropoštao sa strane, sletjevši u lokvu krvi, dragulji umetnuti u njegovo ruho urezali su mu se u meso. »Molim te... Pusti ga...«

»Vrati se u svoje odaje. Dobrovoljno, ne ozlijeđujući više nikog.«

»Tad ćeš ga pustiti?«

»Nisi jedini koji zna ubijati. Za razliku od tebe, mene su podučili umijeću nanošenja boli živim stvorenjima. Vrati se u svoje odaje i neću tjerati tvog brata, kao što ti to činiš, da poželi da se nikad nije rodio.«

Trez je pogledao u vlastite ruke. »Nisam ovo tražio.«

»Nitko ne traži život.« Krvnik je malo podignuo i Amovo tijelo. »Ponekad ne tražimo ni smrt. Međutim, ti si u poziciji da kontroliraš ovo potonje po pitanju ovog mužjaka. Što ćeš učiniti? Boriti se protiv sudbine koju ne možeš promijeniti i osuditi ovog nevinog mužjaka na dugu i užasnu patnju? Ili ćeš ispuniti svetu dužnost prema našem narodu koja je mnogima prije tebe bila velika čast?«

»Pusti nas. Pusti obojicu.«

»To ne ovisi o meni. Tvoja karta je takva kakva jest. Tvoja je sudbina određena trudovima tvoje majke. Ne možeš se boriti protiv ovoga jednako kao što se ne možeš boriti protiv njih.«

Kad je Trez konačno pokušao ustati, shvatio je da je pod klizav. Krv. Krv koju je prolio. Kad se pridignuo na noge, morao se provući kroz odvratnu hrpu tijela, gaziti preko života za koje je znao da ih nije smio oduzeti.

Otisci koje je ostavio na mramoru bili su crveni. Crveni poput burmanskog rubina. Crveni poput srca ognja.

Oni koje je sad ostavljao bili su paralelni s prijašnjim nizom otisaka i udaljavali su se od izlaza koji je tako očajnički tražio.

Ohrabrilo bi ga tada da je znao da će za dvadeset godina, tri mjeseca, jedan tjedan i šest dana biti slobodan i da će to ostati prilično dugo.

No također bi ga šokirala, do same srži njegove duše, činjenica da će se nedugo nakon toga dobrovoljno vratiti u palaču.

Krvnik je te večeri rekao istinu.

Sudbina je nezainteresirana i utjecajna koliko i vjetar koji njiše zastavu, noseći tkivo nečijeg postojanja tamo-amo, podvrgavajući predmete koje njiše vlastitim hirovima, ne pitajući se što ta zastava uistinu želi.

Ili za što se moli.

PRVO POGLAVLJE

NOĆNI KLUB SHADOWS, CALDWELL, NEW YORK

Nije bilo kucanja. Vrata ureda rastvorila su se kao da se netko u njih zaletio Citroenom C4. Ili Chevroletom. Ili...

Trez »Latimer« podignuo je pogled s papira na stolu. »Veliki Robe?« ...ili topovskom kuglom.

Dok je zamjenik šefice osiguranja zamuckivao i mahao rukama na sve moguće načine, Trez se osvrnuo preko ramena prema prozirnrom zrcalu dimenzija 6x3 m, iza svoje zapovjedne centrale kapetana Kirka. Tamo dolje, njegov novi klub žario je i palio, ljudi su se gužvali na otvorenom podiju preuređenog skladišta, svaki od tih jadnih smradova predstavljao je nekoliko stotina dolara profita, ovisno o tome koji im je bio porok i u kolikoj su ga količini trebali da se nabriju.

Bilo je to otvorenje kluba shadows i očekivao je nevolju.

Samo ne onakvu zbog koje bi se iskusan izbacivač raspametio poput dvanaestogodišnjakinje.

»Koji kurac se zbiva?« pitao je ustajući i prilazeći mu.

»Ja... Vi... Ja... Taj tip... On...«

Što prije pronađi riječi, pomislio je Trez. Ili ću te morati ispljuskati da te podsjetim, stari.

Konačno, izbacivač je protisnuo: »Morate sami to vidjeti.«

Trez je slijedio Velikog Roba van i brzo niz stepenice. Vrata njegovog ureda automatski su se zaključavala, premda u njemu nije čuvao ništa tajno. Doduše, imao je par lijepih kožnatih naslonjača i nekoliko sigurnosnih kamera koje bi se mogle prodati na eBayu. Osim toga, načelno nije volio druge ljude u svom prostoru.

»Tihi Tom drži stvar pod kontrolom«, Veliki Rob nadglasavao je buku kad su se spustili u prizemlje.

»Radi se o nuklearnoj katastrofi?«

»Ne znam o čemu se radi.«

About the Money američkog repera po imenu T. I. toliko je treštala da je praktički bila opipljiva u zraku, Trez kao da se morao na silu probijati

kroz nju dok su prolazili pored zaštitara na ulazu pa u hodnik s privatnim separeima.

Baš kao i u njegovu drugom klubu, Iron Mask, svojim je mušterijama morao osigurati male prostore u kojima ih nitko nije mogao vidjeti. Bilo je dovoljno teško voditi lanac prostitucije u Caldwellu u New Yorku i bez pokazivanja golih tijela u javnosti.

»Tamo iza«, rekao je Veliki Rob.

Tihi Tom djelovao je kao ljudski zid pred zatvorenim vratima treće privatne sobe niz hodnik. Trez ga nije morao ni pogledati da bi zbrojio dva i dva. Nos mu je sve rekao.

Mučan, slatkast miris degrada ispunjavao je hodnik, snažniji od vonja znoja i seksa ljudi koji su se nalazili svuda uokolo.

»Da vidim«, namrgođeno je rekao.

Tihi Tom pomaknuo se u stranu. »Još se miče. Koji god vrug to bio.«

Da, koljač se vjerojatno još micao. Te se smradove moralo ubiti na poseban način, inače im nije bilo kraja - čak ni kad bi bili u komadima.

»Morat ćemo pozvati hitnu«, rekao je Veliki Rob. »Ja sam to učinio. Nisam htio...«

Trez je podignuo ruku. »U redu je. Pričekaj prije nego što pozovemo hitnu.«

Otvorivši vrata, napravio je grimasu kad se smrad pojačao, potom je ušao u sobu dimenzija 3x3 m. Zidovi i pod bili su obojeni u crno, na stropu je bilo zrcalo, a jedna jedina lampa prigušeno je svijetlila iznad glava. Koljač se šćućurio u udaljenom kutu sobe ispod ugrađene klupice za seks i stenjao, iz njega je curila uljasta tekućina koja je zaudarala na pregaženu crkotinu pomiješanu s upravo ispečenim zobnim keksima i dječjim puderom Johnson & Johnson.

Mučno. Ponovno su mu se zgadili i keksi, što mu nije bilo drago - i djeca, do čega mu nije naročito stalo.

Pogledao je na sat. Ponoć. Xhex, njegova šefica osiguranja, uživala je u jednoj od rijetkih slobodnih večeri sa svojim družbenikom Johnom Matthewom. Trez ju je praktički morao natjerati da uzme slobodno jer je to bio jedini trenutak u tom tjednu da njezin helren nije bio zauzet službom u Bratstvu Crnog Bodeža.

Morat će sam to riješiti.

Trez se vratio u hodnik. »Okej, dakle, što se dogodilo?«

Veliki Rob diskretno mu je pokazao šačicu paketića s prahom umotanim u celofan kao i svežanj novčanica. »Zatekli smo ga s ovim.

Razbrbljao se. Udario sam ga i on mi je uzvratilo - jebeni demon, a kad je izvukao nož, shvatio sam da sam u nevolji. Učinio sam ono što sam morao.«

Trez je opsovao kad je prepoznao simbol kojim su bile označene vrećice s heroinom. Ništa nalik ljudskom, a sad ga je vidio po drugi put.

Radilo se o vampirskom Starom jeziku, a sad je i degrad imao posla s tim sranjem? Ovog puta kao diler?

Uzeo je drogu i stavio je u džep. Izbacivač može slobodno zadržati lovu. »Imaš sreće da te nije ubio.«

»Razgovarat ću s policijom. Sve je snimljeno.«

Trez je odmahnuo glavom. »Nećemo uplitati caldwellsku policiju.«

»Ne možemo ga samo ostaviti tamo«, Veliki Rob je pogledao u svog nijemog partnera. »Umrijet će.«

Bio je potreban samo trenutak da nadvlada ljudske umove. Oba. Kao Sjena, Trez je bio poput ostalih vampira, mogao je upasti u mali mozak i presložiti misli i sjećanja poput fotelja i naslonjača u dnevnom boravku.

Ili ih jednostavno izbaciti iz kuće.

Tijelo Velikog Roba istog se trena opustilo pa je kimnuo: »Naravno. Možemo ostati ovdje. Nema problema, šefe, ne brinite, ne želite nikog ovdje? Primljeno na znanje.«

Trez je potapšao tipa po leđima. »Uvijek mogu računati na tebe.«

Hodajući natrag prema uredu, nastavio je psovati. Posjetio je Bratstvo prije nekoliko mjeseci, onda kad je prvi put naletio na koljača s tim sranjem. Namjeravao je uloviti i više njih uz njihovu pomoć. No, tome se ispriječio život, s'Hisbe su ga ganjale, zatim on i Selena...

Sama pomisao na Odabranicu navela ga je da sklopi oči i zatetura na stepenicama.

No onda se tome odupro. Mogao je ili oduprijeti se ili opet pasti u crnu rupu. Dobra vijest? Proveo je dosta vremena tijekom posljednjih devet mjeseci nastojeći odagnati svoje misli, svoje emocije, svoju dušu od Selene.

Dakle, naviknuo se na takvu vrstu vježbe.

Nažalost, ona ga je i dalje neprestano opsjedala, kao da je patio od blage groznice koja ga je pratila ma koliko spavao ili zdravo se hranio.

Za nekih noći, bila je i više od zaokupljenosti, i baš je zato morao povremeno napuštati palaču Bratstva i spavati u svom stanu u zgradi Komodora.

Naposljetku, združeni mužjaci znali su biti opasni, a činjenica da nije s njom - i da ne bi smio biti - nije značila apsolutno ništa toj njegovoj strani. Naročito stoga što je ona hranila ratnike koji se iz nekog razloga nisu mogli hraniti iz vena svojih družica.

Skroz ludo.

Ona je bila kreposna službenica Čuvardjeve, a on liječeni ovisnik o seksu s nekom vrstom doživotne kazne koja mu je visjela nad glavom - pa ipak, sudeći prema njegovu alatu, bio je to recept za pravu ljubav.

Eh, da. Što ti je prava matematika.

Knjigoteka

DRUGO POGLAVLJE

JAZBINA, PALAČA BRATSTVA

Rhage je zurio preko ruba caldwellskih novina. S te pozicije, kožnatog naslonjača kod V.-a i Butcha, imao je i više nego dobar pogled na polugolog Lassitera koji se zabavljao sam sa sobom. Igrajući stolni nogomet.

Pali anđeo okretao je šipke na V.-ovom stolu kao profesionalac, povlačeći naprijed-natrag s obje strane - i samog sebe obasipajući uvredama.

»Pitanje«, promrsio je Rhage namještajući ranjenu nogu. »Je li ijedna od tvojih ličnosti svjesna da si jebeni šizofrenik?«

»Tvoja mama je tako glupa«, Lassiter se dematerijalizirao i ponovno pojavio na drugoj strani, okrećući šipke, »da misli da je dobra koka nešto od čega praviš juhu.«

V. mu je prišao i opustio se. »To je poremećaj višestruke ličnosti, Hollywood. A ne šizofrenija.«

Brat je spustio kožnatu vrećicu s duhanom i snop papirića za motanje na hrpu sportskih novina - taman kad je Lassiter trijumfalno uzviknuo.

»Vidi ti to«, V. je promrsio u bradu. »Budala napokon pobjeđuje.«

Rhage je gundao nastojeći pronaći bolji položaj za nogu. I on i V. trebali bi biti vani i boriti se - samo što je neki degrad popizdio poput TV kuhara Gordona Ramsaya nasrnuvši na njega sa zahrđalim nožem u ruci nakon čega je V. zadobio ubodnu ranu na lijevom ramenu.

Barem će se obojica opet vratiti u igru za dvadeset i četiri sata, ponajviše zahvaljujući Seleni. Da nije bila onoliko velikodušna oko svoje vene, ne bi se uspjeli tako brzo oporaviti - naročito stoga što nijedna od njihovih družica nije mogla zadovoljiti njihove nutritivne potrebe na takav način.

Ali, čovječe, koje sranje, čamiti tako poput para bogalja. A onda još i taj Lassiter.

U Jazbini je bilo kao i obično: hrpa sportskih torba, glazbeni i računalni uređaji, stol za stolni nogomet i televizor veličine gradskog parka. Na Sportskom kanalu razgovarali su o nogometu na koledžima

kao i nacionalnoj nogometnoj ligi. Prazne boce pive Grey Goose bile su posvuda, a Butchova odjeća bila je razbacana po hodniku. I, da, Schoolboy Q i njegova *Hell of a Night* treštala je iz zvučnika.

No to nije više bilo isključivo gnijezdo za samce. U zraku se osjećao Marissin omiljeni parfem - neki Chanel? - a liječnička torba doktorice Jane stajala je na niskom stoliću. Prazne boce votke? Još jedno popodne i večer, a onda će se V. baciti na čišćenje prije spavanja. Bile su tu još i novine američke liječničke udruge i časopis *People*.

Eh, da, kuhinja je bila uredna, u zdjeli se nalazilo svježe voće, a u hladnjaku je bilo i drugih stvari osim ostataka sendviča iz Arbyja i paketića s umakom od soje.

Rhage je zavirio u hladnjak čim je stigao i zgrabio sladoled od mente s mrvicama čokolade u pakiranju od dvije litre. To je bilo prije otprilike pola sata, a sad je ponovno osjećao glad. Možda je bilo vrijeme da se vrati u glavni dio kuće...

Kad je krenula Jezzyjeva *Holy Ghost*, Lassiter je počeo repati.

Repati.

»Zašto si ga pozvao?« pitao je Rhage taman kad je V. isplazio jezik kako bi polizao cigaretu koju je smotao. »Isuse, kad si *dovraga* napravio taj pirs?«

»Nisam ga pozvao. Pratio nas je po dvorištu. A ovo, prije mjesec dana.«

»Zašto bi to sebi učinio?«

V. se zločesto nasmijao s naslonjača, kopcima zatvorivši svoje dijamantne oči. »Jane se sviđa.«

Rhage se vratio svojim novinama. »Previše informacija, brate.«

»Kao da ti ne bi učinio isto kad bi Mary to htjela.«

»Doktorica Jane je to *htjela*? Kao da s kozjom bradicom nemaš dovoljno sranja oko usta? Molim te.«

Sve što je dobio bio je jedan od onih osmijeha. »Idemo dalje...« Usredotočio se na horoskop. »Okej, Lassiter, koji si znak?«

»Ljepotan«, pali je anđeo odletio na drugu temu, »sa suncem u kvadrantu Jebe Mi Se Živo. Prije nego pitaš išta drugo, napravljen sam, nisam stvoren, tako da nemam datum rođenja.«

»Dat ĆU ti ja datum smrti«, ubacio se V.

»Što je s košuljom?« Rhage se prebacio na drugu stranu. »Samo košulja. Ubilo bi te da se malo pokriješ, anđele? Nitko ne mora to gledati.«

Lassiter je malo zastao... a onda navalio na stol poput Channinga Tatuma u filmu *Čarobni Mike*, zabivši gol i stenjući kao da svršava.

V. je pokrio oči. »Nikad nisam mislio da ću se moliti da oslijepim.«

Rhage je smotao novine i bacio ih na Lassitera. »Daaaj, kretenu! Htio bih još koji put koristiti taj stol...«

Rhageov je mobitel dobio napad zvonjave, vibrirajući pored stražnjice sve dok se nije nagnuo u stranu i iskopao ga iz stražnjeg džepa svojih kožnatih hlača. »Da«, rekao je i ne pogledavši broj pozivatelja.

Trezov je glas bio tih. »Imam problem.«

»Što se zbiva?«

»Onesposobljeni degrad u klubu. Oprao sam zaštitare - naročito onog koji se borio s njim - ali nećemo moći dugo ovako.«

Rhage je ustao. »Tu sam za pet.«

»Hvala, stari.«

Prekinuvši poziv, Rhage je kimnuo V.-u. »Hajde, znam da smo na pauzi, ali neće biti tučnjave.«

»Ne moraš dvaput pitati. Kamo idemo?«

Lassiter se uspravio usred igre. »Izlet!«

»Ne...«

»Ne...«

»Nisam samo ukras, znate, mogu biti i koristan.«

V. se počeo naoružavati, praveći grimase, opasavajući se koricama i gurajući u njih par oštarih, sjajnih noževa. »Sumnjam da će nam zatrebati ovan za probijanje.«

»Možda nam se posreći«, Rhage je krenuo prema vratima. »Ali ne bih se na to kladio.«

»Ne želim ostati tu sam...«

»A i nisi neki ukras, anđele.«

Vani je noć bila prava jesenska, hladan i svjež rujanski zrak, zbog čega su Rhageu zasvirali sinusi, a zvijer u njemu se probudila dok je hodao preko dvorišta prema velikim kamenim vratima palače.

Čovječe, jedva je čekao da se njegova Mary vrati s posla u Sigurnoj kući.

Sve te priče o jezicima i ženjkama koje ližu određena mjesta - okej, radilo se o svega tri rečenice, ali to je bilo i više nego dovoljno da se u kruti.

Deset minuta, kilometar i pol u minuti, par bodeža i metar lanca kasnije, materijalizirao se u Mesarskoj četvrti u Caldwellu s V.-om, obojica su ponovno preuzela oblik preko puta Trezove nove bukse. Klub shAdoWs nalazio se u renoviranom skladištu, a kao što je bio slučaj sa svim klubovima Sjena, red za čekanje vijugao je niz ulicu, ljudi su stajali kao stoka koja pred stajom čeka vrijeme za hranjenje. Dok je glazba tutnjala, treperava su se svjetla i laserske zrake probijale kroz tisuće staklenih okana zbog čega je mjesto izgledalo poput psihodeličnog tripa zarobljenog ispod limenog krova trokatnice.

Kad su njih dvojica krenuli otraga, brojne su se glave okrenule za njima, no to nije bilo bitno. Žene su i inače primjećivale vampire - možda se radilo o hormonima, a možda o crnoj koži koju su nosili na sebi.

Sigurno se nije radilo o kozjoj bradici. Molim lijepo.

I da, možda se u prošlosti i zatekao u situaciji u kojoj bi iskoristio neku sumnjivu žensku, ali ne više. Sad je imao svoju Mary, a to mu je bilo i više nego dovoljno. V. je isto osjećao prema svojoj Jane.

Točnije, Jane plus »zdrava« doza bičevanja i lanaca.

Bolesnik.

Stražnji ulaz u klub imao je dvostruka vrata, trostruku bravu i natpis »Samo za osoblje«, a očigledno su negdje imali i sigurnosnu kameru jer je izbacivač otvorio vrata čim su se primaknuli.

»Vi ste...?«

»Da«, V. je upao unutra. »Gdje je Trez?«

»Ovuda.«

Tamni hodnici. Tupi, pijani ljudi. Tupe, pijane cure na poslu. A bio je tu i Trez, stajao je ispred crnih vrata, ispod crnog snopa svjetla.

Sjena je ostavljao utisak, čak i s udaljenosti od devet mračnih metara. Bio je visok, s torzom u obliku obrnutog trokuta, velikim teškim ramenima koja su se spuštala prema uskom struku, jaka bedra i duge noge koje su sve to skupa dizale na tlu. Koža mu je bila boje stola od magahonija u blagovaonici palače, oči crne kao ponoć, kosa ošišana toliko kratko da je ostao samo uzorak na lubanji. Međutim, sve je to bila samo lijepa krinka.

Zapravo je bio opasniji od svega što ste mogli kupiti u trgovini s oružjem.

Pripadnici Sjena bili su ubojiti, znali su trikove kojima su impresionirali čak i članove Bratstva, njihova se vrsta obično držala skupa, na teritoriju s'Hisba, daleko izvan grada. Trez i njegov brat iAm bili su iznimke tog pravila.

To je imalo nekakve veze s Rehvengeom. Premda Rhage nikad nije pitao.

»Gdje je?« pitao je V. stišćući Sjenu ruku. »Unutra.«

Rhage je učinio isto, pozdravivši Sjenu snažnim zagrljajem. »Kako si?«

»Stvar se zakomplicirala.« Trez se odmaknuo i otvorio vrata. »Ali ne onako kako mislite.«

»Mrtvi« koljač migoljio se na podu, usporeno mlatarajući rukama i nogama. Na raznim je mjestima bio polomljen, jedno stopalo bilo je okrenuto u pogrešnom smjeru, jedan lakat iskrivljen pod smiješnim kutem, a dosta toga je i curilo van, na podu su bile lokve Omegine uljaste, crne krvi.

»Krasan posao«, rekao je Rhage vadeći lizalicu s okusom grožđa iz jakne i skidajući omot. »Izbacivačevo djelo?«

»Veliki Rob.« Trez je ispružio ruku: »Ali ovo je sve zakompliciralo.«

Posred njegovog dlana nalazila se hrpica ni po čemu posebnih paketića s drogom...

Samo malo.

V. ih je dohvatio rukom u rukavici. »Identični onima koje si dao Butchu, zar ne?«

»Upravo tako.«

»Da, radi se o dilanju.«

»To sranje se pojavljivalo i prije?«

»Butch je popričao s Assailom, Assail je zanijekao da posluje s njima. I to je bilo to. Dodatnih informacija nije bilo, a mi smo imali druge prioritete, kužiš me?«

Rhage je zagrizao čokoladno središte lizalice naginjući se prema naprijed i sam misleći - koji kurac se tu zbiva. Droga je bila označena crvenim žigom... koji je na Starom jeziku simbolizirao smrt.

Chrih.

Assail će upasti u ozbiljnu nevolju ako koristi neprijatelja da bi izbacio svoj proizvod na ulicu.

V. je slobodnom rukom prošao kroz crnu kosu. »Sad mi je jasno zašto nisi samo izbo ovo čudo i vratio ga Omegi.«

»Izbacivač mi je rekao da je koljač upao unutra skupa s ruljom i kretao se okolo, prodavajući manje komade. Rekli su mu da ode, posvađali se, potukli, a onda su se ugasila svjetla kad je Veliki Rob uzeo stvar u svoje ruke. Prvi put da se taj degrad pojavio ovdje, ali to nam i ne govori mnogo, večeras je otvorenje. Ukratko, ne dopuštam nikome da dila drogu u mojim klubovima, bili oni ljudi ili ne. Ne želim završiti na popisu tamo u policiji, ionako nas već znaju...«

Dok su njih dvojica razgovarali, Rhage je do kraja polizao bijeli štapić i zatekao se kako promatra Sjenu.

Ubacujući se u razgovor, upitao je: »Zašto više ne dolaziš na Posljednji obrok?«

V.-ov dijamantni pogled okrenuo se prema njemu. »Brate, koncentriraj se.«

»Ne, ozbiljan sam.« Bokom se oslonio o crni zid. »Što je, Trez? Mislim, zar ti naša hrana nije dovoljno dobra?«

Usljedilo je nakašljavanje Sjene. »O, ne, da, samo sam... Zaposlen, znaš. Otvaram ovaj...«

»A kad si se zadnji put nahranio? Izgledaš užasno.«

Vishous je podigao ruke. »Hollywoode, hoćeš se aktivirati malo...«

»Znaš, večeras sam bio kod Selene, krv joj je nevjerojatna...«

Sve se odigralo jako brzo. U jednom trenu V. ga je opominjao dok je iznosio ionako očitu činjenicu da bi Sjena trebao naći neku venu.

U drugom, Trezov dlan veličine reketa zalijepio mu se za vrat i prekinuo mu dovod zraka.

Tip je pokazao zube i zarežao kao da mu je Rhage neprijatelj.

U tren oka, unatoč gadnoj rani na ramenu, Vishous je uzvratio napad, bacivši Sjenu cijelim tijelom na pod, a Rhage je uhvatio debelo zapešće kako bi olabavio stisak. Začudo, to nije imalo nikakvog učinka. Premda je V. sa svojih skoro sto četrdeset kila pokušavao odlijepiti Treza, a svemu se priključila i Rhageova otpornost, Sjena je bio nepomičan poput zida od cigle, jedva da se i pomaknuo.

A onda su njih trojica uistinu dobila razlog za brigu.

Rhage je trepnuo, a kad je otvorio oči, sjajna svjetlost ispunila je skučen, taman prostor.

»Jebo te«, procijedio je V. »Pusti ga, Trez! Imamo problem!«

Ispod Rhageove kože, zvijer je oživjela, probuđena smrtnom prijetnjom.

»Trez! Pusti!«

Nešto se probilo do Sjene - bilo da se radilo o svem tom svjetlu ili činjenici da su se Rhageove crte već počele mijenjati - malo je popustio stisak.

Tada je V. preuzeo stvar, bacio je Sjenu na klizav pod i skočio na njega, izvukao crni bodež i stavio mu ga ravno na grlo.

Psujući, Rhage se nakašljao i nekoliko puta duboko udahnuo. Sranje. Njegova je zvijer imala osjetljiv okidač čak i za dobrih noći, nakon što bi se dobro najeo, poševio, ili nakon dobre tjelovježbe. Ali kad bi ga netko pokušao ubiti?

Čak i ako bi imao vraški dobar razlog za to?

Očigledno se Sjena združio s Odabranicom. Jer to je bila čista reakcija muških hormona.

»Žao mi je«, mrmaljao je Trez. »Ne znam što me spopalo. Kunem se bratovim životom.«

»Zašto nam nisi rekao«, Rhage se spoticao preko vlastitih riječi, »da si se združio s njom?«

Nastala je stanka. A onda je Trez rekao: »Ja... Sranje.«

V. je tome dodao niz psovki. »Nećeš se mrdnuti, Sjeno, ili ću ti rasparati grlo.«

»U redu sam. Kunem se.«

Trenutak poslije, V. im je prišao. »Rhage...? Brate?«

Rhage je prinio dlanove licu i pustio vlastito tijelo da klizne dolje sve dok se nije našao stražnjicom na podu. Udahni. Izdahni. Udahni. Izdahni.

Ionako su već imali degrada u klubu.

Zvijer je bila posljednji gost koji im je sad trebao.

Udahni.

Izdahni.

»Što se zbiva s njim?« upitao je Trez.

»Nemoj nikad više napadati tog kućkinog sina«, bilo je posljednje što je Rhage čuo prije nego se svijet povukao poput dima na propuhu.

TREĆE POGLAVLJE

U najsvetijem hodniku velike palače s'Hisba, s'Ex je stajao s druge strane vrata koja nisu imala ni kvaku, ni ručku, gotovo ništa po čemu bi se njihova ploha razlikovala od zida u koji su bila ugrađena. S druge strane, čuo je plač malog djeteta, a taj zvuk, ta plačljiva molba za pomoć, spas, izbavljenje, ulazila mu je u uši i išla sve do duše. Ruka mu je drhtala kad ju je položio na hladnu površinu. Njegova kćer. Njegov potomak. Vjerojatno jedini kojeg će ikada imati.

Dijete nije bilo samo u svečanoj sali. Bili su tu i vrhovni svećenik, AnsLai, glavni astrolog i bilježnik, osoba koja je na temelju svog položaja svjedočila i bilježila takve događaje.

Dijete je bilo umotano u čistu bijelu dekidu od vune koju je isplela dadilja prije nego što su ga odnijeli tamo i ostavili s ona tri mužjaka. Kako bi plakalo za ocem koji ga neće doći spasiti.

s'Exovo je srce lupalo tako snažno da su mu bjeloočnice registrirale ritmičan pritisak. Nije očekivao takvu reakciju, možda mu upravo zbog tih snažnih emocija nije bilo dopušteno dotaknuti dijete - ili biti nasamo s djevojčicom. Otkako ju je kraljica rodila, prije otprilike šest sati, samo mu je dvaput bilo dopušteno vidjeti je: jednom nakon što su je očistili, i maločas, kad su je uveli u sobu od bijelog mramora, bez prozora, sa samo jednim vratima... Koja su se zaključavala iznutra.

Trenutak njezinog rođenja odredio je takav čin, zahtijevao da tako bude. Tako je običaj nalagao. Zvijezde su se posložile na način koji je ukazivao da njegova kćer neće biti nasljednica prijestolja, stoga je morala...

Ulazi unutra! vrištalo je njegovo srce. *Zaustavi to, zaustavi prije nego...*

Tišina.

Iznenada je nastala tišina.

Zvuk nalik jauku ranjene životinje vibrirao mu je uz grlo, pa van kroz usta, s'Ex je stisnuo šaku, udario o vrata tako snažno da su nastale pukotine u obliku zvijezde koje su se širile s mjesta udarca.

Izbezumljen i ubojit, znao je da se mora povući prije nego učini nešto nezamislivo nalik onome što se događalo unutra. Posrćući preko crne odore, okrenuo se i oteturao niz hodnik. Bio je tek donekle svjestan da

udara o zidove, vlastite su ga kretnje ljuljale lijevo-desno, ramenima je udarao u sklizak bijeli mramor.

Iz nekog razloga, sjetio se jedne noći, prije mnogo godina, barem dva desetljeća prije, kad je pored izlaza čekao TrezLatha, Pomazanika, da siđe i pokuša pobjeći. Sad je radio isto što je svojedobno radio taj mužjak.

Bježao.

Premda se zapravo uopće nije oslobađao.

Za razliku od Treza, kojem nije bilo dopušteno napustiti palaču, s'Exu je kao kraljičinom krvniku to bilo dopušteno. On je, uostalom, bio zadužen za nadzor svih dolazaka i odlazaka.

U njegovu slučaju neće biti odgode.

A to će te večeri spasiti mnoge živote.

Ta tišina, ta strašna tišina koja je odjekivala, žderala je njegov um dok je vijugao labirintom hodnika i približavao se istom onom izlazu koji je i Trez tražio. I taj je mužjak bio osuđen, položaj zvijezda u trenutku kad se rodio odredio je njegovu sudbinu više nego priroda ili odgoj.

Ta zviježđa, tako daleka, tako nepoznata u trenutku rođenja i neznana u zrelosti, sve su određivala. Status. Posao. Vrijednost.

A njegova je kćer, baš kao i Trez, rođena u znamenu koji je označavao smrtnu kaznu.

Devet su mjeseci čekali njezino rođenje, sav je narod na neki način mirovao dok je kraljica bila trudna. U takvom slavljeničkom ozračju, budući da se pamtila samo još jedna trudnoća u dva stoljeća vladavine trenutnog monarha - rodila se princeza. Jasno, činjenica da je za posljednje začecje bio zaslužan kraljičin krvnik bila je daleko manje važna i nikad javno priznata. Bolje bi bilo da se radilo o kakvom plemiću. Rođaku iz drugog koljena s kraljevskom krv. Mužjaku o čijoj su važnosti svjedočile natalne karte.

Ili, još bolje, nekoj vrsti bezgrešnog začecja.

Ali, avaj. Otac je bio on koji je započeo kao sluga i s vremenom stekao povjerenje, pristup i, mnogo vremena poslije, pravo na sveti čin seksa. No sve je to bilo krajnje nevažno u njihovoj matrijarhalnoj tradiciji, muškarac je oduvijek bio sporedna misao. Rezultat - dijete - i majka bili su najvažniji.

Postojala je mogućnost, kad se dijete rodilo, da kao žensko pretekne trenutnog prijestolonasljednika, ovisno o zvijezdama.

Iako bi i to rezultiralo jednom smrću, naime, mogao je postojati samo jedan prijestolonasljednik - aktualna bi princeza morala biti ritualno smaknuta.

Svi su iščekivali novosti. Nakon što je uredno zabilježio vrijeme i datum, glavni se astrolog povukao u svoj opservatorij i dovršio mjerenje noćnog neba...

s'Ex je saznao sudbinu svog djeteta prije ostatka populacije, no tek nakon dvorjana: rođenje neće biti obznanjeno. Kraljica će ponovno ukazati na svoju postojeću kćerku. Sve će se nastaviti kao prije.

I to je bilo to, njegova osobna tragedija zametnuta u dvorskom protokolu i poštovanju kraljevske vlasti i drevnih astroloških tradicija.

Cijelo je vrijeme bio svjestan postojanja te mogućnosti. Međutim, bilo to zbog arogancije ili neznanja, nije računao na užasnu realnost.

Tu užasnu realnost.

Kad je napokon izašao u noć, udisao je i puhao izdišući. Nikad nije očekivao da će se jednog dana njegova osobna prošlost ispreplesti s tim sustavom u kojem su zvijezde sve određivale.

Prilično glupo od njega.

Položivši dlanove na koljena, sagnuo se i povratio u pokošenu, uvelu travu, To kao da mu je malo razbistrilo glavu, toliko da je poželio ponoviti. Morao je učiniti nešto, bilo što... Nije se mogao vratiti li palaču, sklon tome da ubije prvu Sjenu na koju naleti samo kako bi se riješio boli.

Njegov je spas, ma kakav bio, bila njegova dužnost. Vezano uz taj događaj, trebalo je odraditi službeni dio posla, što je on kao provoditelj takvih dužnosti morao izvršiti.

Prošlo je dosta vremena prije nego je uspio smiriti um i emocije dovoljno da se dematerijalizira, a kad je uspio raspršiti svoje molekule, napustio je zidove Teritorija uz neobičan osjećaj suosjećanja.

Bio je prilično siguran da kraljica ne osjeća ništa u tom trenutku. Zbog zvjezdane karte, nedužan život koji je naprasito prekinut bio je sveden na to da ga se percipira kao bezvrijedan, usprkos činjenici da je ono što je rođeno izašlo iz kraljevske utrobe.

Položaj zvijezda bio je važniji od sastava DNK.

Tako je oduvijek bilo. Tako će zauvijek i ostati.

ČETVRTO POGLAVLJE

Odabranica Selena ušla je u Centar za obuku kroz stražnji dio uredskog ormara sa zalihama, a kad se otamo pojavila, poskočila je ugledavši golemi lik koji se nalazio za stolom.

Tohrment, sin Hharmov, podignuo je pogled s računala. »O, hej, Selena. Koje iznenađenje.«

Dok joj se puls smirivao, položila je dlan na prsa. »Nisam očekivala da ću ikoga ovamo zateći.«

Brat se ponovno usredotočio na plavu svjetlost na ekranu. »Da, vratio sam se na posao. Sve ćemo opet otvoriti.«

»Otvoriti što?«

»Centar za obuku.« Tohr se naslonio natrag u najružnijoj zelenoj kožnatoj fotelji koju je ikad vidjela. Dok je govorio, gladio je vlastitu ruku kao da se radi o dragocjenoj umjetnini. »Prije racija, imali smo ovdje jako dobar program. Ali onda je mnogo članova glimere stradalo tijekom napada, a oni koji su preživjeli napustili su Caldwell. Sad se vraćaju, a sam Bog zna da nam je pomoć potrebna. Degradacijsko društvo navalilo je poput štakora u skladište.«

»Pitala sam se čemu služe sve te prostorije.«

»Vidjet ćeš svojim očima.«

»Možda«, rekla je. Ali samo ako budu brzi... »Jesi li u redu?« upitao je Brat, poskočivši.

U neočekivanom vrtlogu, svijet se okretao oko nje, okretao joj glavu na vratu - ili se to samo soba okretala? Bilo kako bilo, Tohrment ju je ulovio prije nego je pala na pod i podignuo je u svoje naručje.

»Dobro sam, u redu sam... Dobro sam«, rekla je.

Barem je mislila da je te riječi izrekla na glas. Nije bila sigurna, jer su se Tohrove usne pomicala, a pogled bio uperen u njezin kao da joj nešto govori, no ona nije mogla čuti što. Nije čula ni vlastiti glas. Ništa.

Sljedeće čega je bila svjesna, nalazila se u jednoj od soba za preglede, a Vishousova šelan, doktotica Jane, piljila je u nju, s onim svojim tamno zelenim očima, kratkom plavom kosom, sva zabrinuta.

Svjetlo lampe iznad njezine glave bilo je prejako pa je Selena podignula dlan kako bi zaklonila lice. »Molim te, nije potrebno...«

Iznenada je shvatila da čuje vlastiti glas, a svijet, donedavna mutan i maglovit, vratio se sa svim svojim detaljima.

»Iskreno, dobro sam.«

Doktorica Jane položila je dlanove na bokove i samo stajala, kao da je kakav barometar koji nešto mjeri.

Na trenutak je Selenu obuzeo strah. Nije željela da saznaju da...

»Jesi li upravo nekog nahranila?« upitala je glavna liječnica Bratstva.

»Prije otprilike sat vremena. I nisam jela. Zaboravila sam jesti.« To i nije bila laž.

»Postoji li kakvo zdravstveno stanje za koje bih morala znati?«

»Ne.« *To* je već bila laž. »Savršeno sam zdrava.«

»Evo«, rekao je Tohr stavljajući joj nešto hladno u ruku. »Popij ovo.«

Učinila je kako joj je rečeno i shvatila da se radi o Coca-Coli, u crvenoj limenci na kojoj je sa strane pisalo »Podijeli s prijateljem.«

I zaista, napitak ju je oživio. »Ovo je dobro.«

»Boja ti se vraća.« Doktorica Jane prekrížila je ruke na prsima i naslonila se na ormarić od nehrđajućeg čelika. »Samo ti pij. Možda bi mogla razmisliti o tome da zovneš nekog da uskoči...«

»Ne«, osorno je odvrátila, »izvršit ću svoju dužnost.«

Važnost njezinog dolaska, pružanja vene Bratstvu i svim ostalima koji se nisu mogli hraniti od svojih družica, bilo je jedino što ju je održavalo na životu. Bila je to veza s normalnim svijetom, uzemljenje koje joj je pružao važan posao, metronom noći i dana bez kojeg bi se preopteretila zlom sudbinom nad kojom nije imala kontrolu.

U stvarnosti, vrijeme joj je istjecalo - nije mogla znati sa sigurnošću kad će nastupiti njezin posljednji čas, kad će po posljednji put nešto učiniti. A to je njezinu službu ovdje činilo apsolutno ključnom.

Dok je ona ispijala napitak, mnogo toga je rečeno, liječnica je postavila dosta pitanja, ona joj je odgovorila. Riječi nisu bile bitne - rekla bi bilo što, bilo kakvu laž, djelomičnu istinu ili lažnu konstrukciju rečenice samo kako bi pobjegla iz te sobe s policicama, kako bi odradila svoj posljednji posjet za tu noć.

»Izvršit ću svoju dužnost do kraja«, na silu je nabacila ležeran osmijeh na lice. »A onda ću se odmoriti. Obećavam.«

Trenutak poslije, doktorica Jane je kimnula - uspjela je, napokon, dobiti taj okršaj.

Rat je, s druge strane, bio sasvim druga priča.

»Sasvim sam u redu«, rekla je Selena skočivši sa stola. »Zaista, iskreno.«

»Posjeti me ako se to ponovi, okej?«

»Apsolutno«, osmjehnula im se. »Obećavam.«

Dok je izlazila iz sobe za preglede, očekivala je da će joj ta laž zasmetati. Ali više nije imala luksuz savjesti.

Jurišala je protiv smrti, i ništa, čak ni osobe koje je cijnila... ili mužjak kojeg je voljela... nisu joj se mogli isprijediti na tom putu.

Za nju je preživljavanje, bilo kakvo bilo, bio samostalan poduhvat.

Natrag u klubu shAdoWs, Trez je morao zastati na trenutak i nakašljati se kako bi vratio grlo na svoje mjesto prije nego ustane. Jedna stvar koja je vrijedila za Vishousa? Brat je znao dominirati.

Naravno.

Kako god, sranja su se gomilala dolje u kutu.

U drugom kraju mračne sobe za seks, Rhage se sklopčao u loptu, sklopio oči, udisao i izdisao kroz otvorena usna toliko odmjerenim ritmom da je ili hipnotizirao samog sebe ili je bio u jebenoj komi.

»Što to radi?« upitao je Trez.

»Pokušava se ne pretvoriti u čudovište.«

Trez je podignuo obrve. »Doslovno.«

»Godzilla. Samo ljubičasta.«

»Isuse... Mislio sam da su to samo tračevi.«

»Ne.«

V. je dohvatio crni bodež i podigao ga preko ramena. Uz opaki hana udarac, Brat je dokrajčio koljačeve ostatke zarivši mu bodež u šuplja prsa, a iste je sekunde blistava svjetlost noći zabljesnula poput plavo-bijele baklje prije nego je nestala i odnijela sa sobom većinu smrdljivih ostataka. Bljesak nije uništio i masnu mrlju, ali Trez je sobe opremio odvodom u sredini i cijevi diskretno pričvršćenom ispod klupice.

I ljudi su znali napraviti nered.

»Znači, združio si se, ha«, rekao je V. opuštajući se i promatrajući Brata poput vuka koji stažari nad posrnulim članom čopora.

»Oprosti, što?«

»Selena. Združio si se s njom.«

Trez je opsovao i protrljao lice. »Ah, ne. Ne baš.«

»Jedna jako mudra osoba jednom mi je rekla... Laži kome hoćeš, samo nemoj sebi.«

»Gle, ne znam...«

»Znači, zato te tako dugo nije bilo u kući?«

Trez je mozgao o tome da se nastavi praviti blesavim, ali čemu? Upravo je napao mužjaka kojeg je poštovao, mužjaka koji je, usput rečeno, bio ludo i preko ušiju zaljubljen u svoju družicu, samo zato što se tip nahranio iz vene - ništa drugo - Odabranice koja je za to bila pripremana.

Ako mu to nije stavilo na čelo natpis da je združen, onda ništa neće.

»Jednostavno sam...« Trez je odmahnuo glavom. »Jebote. Ja. Okej, združio sam se, i ne mogu gledati kako vas hrani. Mislim, znam da je to njezina dužnost, da kod vene prestaje ta priča, bla, bla, bla. Ali previše je opasno. Sklon sam tome«, kimnuo je prema Rhageu, »u bilo kojem trenurku.«

»Ne želi te? Znam da Phury nije za to kriv. Jebeno te poštuje.«

Da, on i Primužjak, koji je bio odgovoran za sve Odabranice, bili su zbilja kul. Šteta što se nije radilo o tome. »Jednostavno neće ići.«

»Zašto?«

»A da se vratimo na to zašto degrad ima kod sebe Assailovu drogu?«

»Bez uvrede, ali upravo sam ti učinio veliku uslugu što ti nisam prevorio vrat u običan odvod. Mogao bi mi uzvratiti tako što ćeš biti iskren sa mnom.«

Trez je spustio pogled prema dlanovima i raširio prste poput lepeze. »Sve i da nisam spavao s tisućama žena, nisam baš slobodan.«

»Rehv je rekao da si i više nego otplatio dug.«

»Obveza koju imam nije prema njemu.«

»Onda, tko te drži na uzici?«

»Moja kraljica.«

Začuo se dugačak, tih zvižduk. »Na koji način?«

Čudno da je proveo toliko vremena s Bratstvom, a da im nikad nije rekao ništa o maču koji mu je visio nad glavom. S druge strane, toliko se dugo i sam pretvarao da ne postoji.

»Trebao bih osigurati prijestolonasljednika.«

»Kad se to dogodilo?«

»Po rođenju. Mojem, jasno.«

V. se namrštio. »Kraljica zna gdje si?«

»Da.«

»Trebao si nam to reći prije nego si se uselio. Ne kažem da te ne bismo primili, ali tvoj narod zna biti prilično izbirljiv oko toga s kim se druži. Imamo dovoljno problema i bez diplomatskih sporova sa s'Hisbama.«

»Možda se ukaže olakotna okolnost.« Kad mu je mobitel počeo vibrirati u džepu košulje, posegnuo je za njim i prekinuo poziv, ne pogledavši tko ga zove. »Izbacio sam iz brzine. Mogu se ili frontalno sudariti s teretnjakom ili zaokrenuti i spasiti se.«

»Selena zna za to?«

»Zna ponešto.«

Brat je nakrivio glavu. »Pa, na tebi je da to ispričaš - barem što se Odabranice tiče. No budući da utječe na Wratha i naše prijestolje? Nikad se ne zna.«

»Jedne od ovih noći. Saznat ću uskoro, kraljica doslovno samo što nije rodila.«

»Ništa ne skrivam od svog Kralja.«

Trez je osjetio da mu je telefon ponovno zazvonio pa ga je po drugi put stišao. »Samo mu reci da kocka još nije bačena. Ne znamo što smo dobili. Možda se natalna karta neće poklapati s mojom, onda ću biti slobodan.«

»Proslijedit ću tu informaciju.«

Nastao je trenutak tišine, a onda se Trez počeo meškoljiti. »Zašto me tako gledaš?«

Budući da odgovora nije bilo, ustao je i obrisao stražnji dio hlača. Dijamantne su oči i dalje zurile u njega. »Halo? V., koji kurac?«

»Ponestaje ti vremena«, Brat je tiho rekao. »Na obje fronte.«

Trezov se mobitel opet oglasio, ali ne bi odgovorio na prokleti poziv sve i da je to htio. »O čemu pričaš?«

»Dvije ženke. I u oba slučaja, ponestaje ti vremena.«

»Ne znam koji vrag...«

»Da, znaš. Znaš točno o čemu pričam.«

Ne, jer je u njegovu životu otkucavala samo jedna bomba, hvala Bogu. »Hoće li se Rhage probuditi ili mu treba bolničar?«

»Ne radi se o njemu.«

»Pa, ne radi se ni o meni. Ozbiljno, treba li mu liječnička pomoć?«

»Ne. I ne razgovaramo o tome.«

»Pogrešna zamjenica, druže. Ja nisam dio tog razgovora.«

Osim toga, tko zna, ako mu sva sranja sa s'Hisbama ipak krenu na ruku, možda bi mogao izgaditi situaciju sa Selenom. Na kraju krajeva, ako nije Pomazanik, onda može slobodno biti...

Sranje, ako ne odustane od ovog posla, i dalje će biti svodnik. Na rehabilitaciji od ovisnosti o seksu. Kojem će trebati terapijska pomoć da prebrodi posttraumatski poremećaj zbog loše sudbine.

Super. Neženja godine.

A i nije baš da je Seleni nedostajao, za što ju nije mogao kriviti. Njegova prošlost sa svim tim ženama, iako je prestao s kurvanjem nakon što ju je prvi put poljubio, nije bila nimalo romantična. Bila je krajnje odvratna.

Mjeseci celibata jedva da su nadoknadili njegova prijašnja nastojanja da namjerno okalja svoje fizičko tijelo...

»Imam vizija tebe«, V. je trljao oči. »Čuj, ako me ne trebaš, bit ću...«

»Za tebe, kipovi će zaplesati valcer.«

Kad se Trezov mobitel ponovno oglasio, shvatio je da su trnci obuzeli svaki centimetar njegovog tijela. »Uz svo dužno poštovanje, nemam pojma o čemu pričaš. Pripazi na Brata koliko god trebaš, ovdje ti nitko neće smetati.«

»Budi prisutan. Čak i kad misliš da bi te to moglo ubiti.«

»Bez uvrede, V., neću to slušati. Vidimo se.«

PETO POGLAVLJE

U liječničkoj ordinaciji Centra za obuku, Luchas, sin Lohstrongov, ležao je na leđima torzom i glavom naslonjen na jastuke. Njegovo polomljeno tijelo bilo je prostrto pred njim, nalik krajoliku razrušenom bombama, ožiljci i dijelovi koji su nedostajali transformirali su ono što je ranije funkcioniralo normalno i dobro u smjesu bolnih, iscrpljujućih disfunkcionalnosti. Lijeva je noga predstavljala najveći problem.

Otkako su ga spasili iz onog naftnog kontejnera u kojem su ga degradi zatočili, bio je na »rehabilitaciji.«

Neobična riječ za ono što mu se zaista događalo. Službena definicija, koju je pronašao preko svog tableta, glasila je: vraćanje nekoga ili nečega u prijašnje stanje normalnog funkcioniranja.

Međutim, nakon tolikih mjeseci fizikalne i radne terapije, sa sigurnošću je zaključio da ga noćno mentalno i tjelesno mučenje pokretima, kako malim tako i velikim, ne primiče osobi koja je nekoć bio ništa više nego što uspješno vraća vrijeme unatrag. Jedino što je znao sa sigurnošću bilo je da ga boli, da i dalje ne može hodati, da su četiri zida te bolničke sobe jedino što je vidio otkako je prisiljen na tu tjeskobnu stagnaciju, te da ga sve to skupa dovodi do ludila.

Ne po prvi put, zapitao se kako je njegov život došao do toga.

Koja glupost. Jako dobro je poznao činjenice. One noći kad se dogodila racija, koljači su upali u aristokratski dom njegove obitelji, kao i u domove mnogih drugih. Zaklali su njegovog oca i njegovu *mamen*, a isto su učinili i njegovoj sestri. Kad su stigli do njega, odlučili su poštediti mu život kako bi ga iskoristili za pokusnog kunića, za test kojim su htjeli provjeriti može li se vampira pretvoriti u degrada. Onesposobivši ga, spakirah su ga u naftni kontejner na nepoznatoj lokaciji i pohranili u Omeginu krv.

Međutim, nije došlo ni do kakvih eksperimenata. Izgubili su interes, ili su zaboravili na njega, ili se pak dogodilo nešto treće.

Ne mogavši se osloboditi, patio je u toj tamnoj viskoznoj praznini, živio je, ali jedva da je bio živ, čekao je vlastitu propast toliko dugo da mu se doimalo kao da traje cijelu vječnost.

Ne znajući jesu li ga ipak na neki način transformirali.

Njegov um, nešto čime se nekoć veoma ponosio na temelju akademskih postignuća i sposobnosti, bio je osakaćen koliko i njegovo

tijelo, izokretao se, nekoć jasni putevi misli zapetljali su se u mračnoj noćnoj mori paranoje i užasa,

A onda je njegov brat, onaj za kojeg nikad nije imao vremena, onaj na kojeg je gledao svisoka, pored kojeg se uvijek osjećao superiornim, stigao i postao njegov spasitelj. Qhuinn, nastrano biće s jednim plavim, a drugim zelenim okom, obiteljska sramota s neporecivim defektom, onaj koji je bio izbačen iz kuće i stoga nije bio tamo kad se napad dogodio, ispostavio se kao jedini razlog njegovog oslobođenja.

Taj se mužjak također pokazao najsnažnijim članom njihove krvne loze, živio je i radio s Bratstvom Crnog Bodeža, borio se časno, branio je njihovu vrstu od neprijatelja, uz odlikovanja.

A sad je Luchas, nekadašnji zlatni dečko, nasljednik kraljevskog plašta koji više nije postojao... bio taj s defektom.

Karma?

Podignuo je osakaćenu ruku i zagledao se u četiti batrljka koji su bili sve što je ostalo od nekadašnjih pet prstiju. Vjerojatno.

Kucanje na vratima bilo je tiho, a kad je udahnuo, osjetio je mirise s druge strane vrata. Pripremvši se, povukao je plahtu prema mršavim prsima.

Odabranica Seleno nije bila sama kao prošle večeri. I znao je o čemu se radi.

»Uđi«, rekao je glasom koji i dalje nije prepoznavao. Nakon nesreće, glas mu je bio promukliji, dublji.

Najprije je ušao Qhuinn, a Luchas se na trenutak sav ukočio. Prije, kad god bi vidio svog brata, nosio je civilnu odjeću. Ali ne i ove večeri. Očigledno je došao odmah nakon treninga, crna koža prekrivala je njegovo snažno tijelo, oružje mu je bilo opasano o bokove, bedra... prsa.

Luchas se namrštio kad je primijetio dva konkretna komada oružja. Njegov je brat imao par crnih bodeža na prsima, s drškama okrenutim prema dolje.

Neobično, pomislio je. Mislio je da su te oštrice rezervirane samo za članove Bratstva Crnog Bodeža.

Možda su sad dopuštali i ostalim ratnicima da ih nose.

»Hej«, rekao je Qhuinn.

Iza njega, Odabranica Seleno bila je tiha poput duha, bijela odora lebdjela je oko njezinog vitkog tijela, tamna kosa bila joj je svezana visoko na glavi u tradicionalnom stilu njezinog svetog reda.

»Pozdravljen budi, gospodar«, rekla je elegantno se naklonivši.

Pogledavši prema svojoj nozi, Luchas je očajnički poželio izvući se iz kreveta i uzvratiti joj zasluženu počast. To nije bila opcija. Noga je, kao i obično, bila tijesno umotana ti bijelu gazu od prstiju do koljena, a ispod tog sterilnog poveza? Meso koje nije htjelo zarasti, toplina infekcije krčkala je poput lončića vrele vode koji samo što nije zakuhao.

»Rekli su mi da si se prestao hraniti«, rekao je Qhuinn.

Luchas je odvratio pogled, poželjevši da ti sobi ima neki prozor kako bi mogao glumiti dekoncentriranost.

»Dakle?« ustrajao je Qhuinn. »Je li to istina?«

»Odabranice«, promrmljao je Luchas. »Bi li bila tako ljubazna i ostavila nas na trenutak nasamo?«

»Jasno. Pričekat ću da me pozovete.«

Vrata su se tiho zatvorila. Luchas je potom zaključio da je sav kisik u sobi nestao zajedno s tom ženkom.

Qhuinn je privukao stolicu bliže krevetu i sjeo, nalaktivši se na koljena. Ramena su mu bila tako široka da mu je kožna jakna demonstrativno zašknkala.

»Što se zbiva, Luchas?« upitao je.

»Ovo je moglo pričekati. Nisi trebao doći ravno s treninga.«

»Sudeći prema tvojim vitalnim znakovima, ne.«

»Znači, doktorica te pozvala, zar ne?«

»Razgovarala je sa mnom, da.«

Luchas je sklopio oči. »Imao sam...« Nakašljao se. »Prije svega ovoga, imao sam predodžbu o tome što ću raditi, kako će izgledati moja budućnost. Bio sam...«

»Trebao si biti poput oca.«

»Da. Želio sam... Sve čemu su me učili govorilo mi je da je život vrijedan življenja.« Podignuo je kapke i zagledao se u svoje tijelo. »Ovo nije to. Ovo... Poput djeteta sam. Svi paze na moje potrebe, donose mi hranu, peru me, brišu me. Ja sam mozak zarobljen u pokvarenom tijelu. Ništa ne radim sam...«

»Luchas...«

»Ne!« zamahnuo je osakaćenom rukom kroz zrak. »Nemoj me smirivati obećanjima o budućem ozdravljenju. Prošlo je devet mjeseci, brate moj. Prije kojih sam bio zarobljen u paklu cijelo jedno stoljeće. Dosta mi je toga da budem zatvorenik. Dosta mi je.«

»Ne možeš se ubiti.«

»Znam. Onda neću prijeći u Sjenosvijet. Ali ako ne budem jeo, ako se ne budem hranio, onda će me ovo«, prstom je bocnuo nogu, »dokrajčiti i odvesti odavde. To nije samoubojstvo. Uzrok smrti - sepsa, nije li se doktorica Jane oko toga brinula?«

Odlučnim pokretom, Qhuinn je skinuo jaknu i pustio je da padne na pod. »Ne želim te izgubiti.«

Luchas je dlanovima prekrio lice. »Kako to možeš reći... nakon svih okrutnosti u našoj kući...«

»Ti nisi za to kriv. Starci jesu.«

»Sudjelovao sam.«

»Ispričao si se.«

Barem je jednu stvar učinio kako treba. »Qhuinn, pusti me. Molim te. Samo me... pusti.«

Tišina je trajala toliko dugo da je Luchas počeo lakše disati, vjerujući da je njegov argument prihvaćen.

»Znam kako je kad izgubiš svaku nadu«, grubo je rekao Qhuinn. »Ali sudbina te može iznenaditi.«

Luchas je spustio ruke i gorko se nasmijao. »Ne na dobar način, bojim se. Ne na dobar način...«

»Varaš se...«

»Prestani...«

»Luchas. Kažem ti...«

»Ja sam jebeni bogalj!«

»I ja sam bio«, Qhuinn je pokazao prema svojim očima. »Cijeli svoj život.«

Luchas je odvratio pogled, zureći u kremasti zid. »Ništa više ne možeš reći. Qhuinn. Gotovo je. Umoran sam od toga da se borim za život koji ne želim.«

Otegnula se još jedna tišina. Naposljetku je Qhuinn opsovao sebi u bradu. »Samo se moraš nahraniti i vratiti snagu...«

»Odbit ću njezinu venu. Možeš to jednostavno odmah prihvatiti i više ne gubiti vrijeme na raspravu koja me neće navesti na to da promijenim mišljenje. Gotov sam.«

Dok je Seleno čekala u hodniku, iscrpljenost ju je obavila teškim ogrtačem koji je bio opipljiv kao da je stvaran.

No svejedno je bila napeta. Petljala je oko odjeće, kose, ruku.

Nije voljela vrijeme u kojem nije imala što raditi. Ako se ničim ne bi zaokupila, misli i strahovi postali bi toliko glasni da ih više nije mogla zadržati u glavi.

Pa ipak je pretpostavila da i ta samoća nečemu služi. Ako bi samo smogla dovoljno snage da je iskoristi.

Ono što je trebala raditi dok je stajala ispred sobe bilo je - vježbati oproštaj. Trebala bi pokušati pronaći riječi koje je željela reći prije nego što joj ponestane vremena. Trebala bi skupiti hrabrost koja će biti potrebna da kaže na glas ono što joj se nalazilo u srcu.

Poslušat će poriv da se oprostiti s Trezom.

Od svih osoba koje će ostaviti za sobom, od Primužjaka i sestara Odabranica, Braće i njihovih šelan, Trez je bio jedini za kojim je već žalila. Iako ga nije vidjela već... mnogo, mnogo noći.

Iako nije bila sama s njim... mnogo, mnogo mjeseci.

Zapravo, nakon što su zaključili svoju... vezu, ili što god to bilo, praktički se iselio iz palače. U koje god doba da je došla ili otišla, nijednom ga nije srela licem u lice, tek je ponekad ulovila obris njegovih širokih ramena koja su se kretala u suprotnom smjeru od nje.

Ispočetka je njegovo izbjegavanje bilo varljivo olakšanje. Njega će hiti najteže ostaviti, ali bilo bi još teže da su se nastavili sastajati. No, odnedavna, kako je vremena bilo sve manje i manje, zaključila je da bi mu ipak trebala reći...

Najdraža Čuvardjevo, što li će reći?

Selena je podignula glavu i pogledala niz hodnik, kao da bi taj savršeni mali monolog mogao poslušno prošetati kroz hodnik, dovoljno polagano da ga stigne upamtiti.

Da se nju pita, rekla bi da je on zasigurno već zaboravio na vrijeme koje su proveli skupa. I sam je priznao da mu je itekako dobro išlo pronalaženje razonode među ženama ljudske vrste.

Nema sumnje da je sa sobom sve raščistio.

A bila je tu i činjenica da je već obećan nekoj drugoj.

Položila je glavu na dlanove. Čitav život, njezina joj je sveta dužnost pružala utjehu i svrhu - stoga je bio šok otkriti da je, što se više primicala vlastitoj propasti, sve više osjećala da se mora oprostiti od mužjaka koji nije bio njezin. S kojim je imala tek najkraću moguću vezu,

Mnoge je noći provela u svojoj spavaćoj sobi u Velikom kampu, nastojeći uvjeriti samu sebe da je ono što se dogodilo s Trezom bila

obična ludorija, ali sad kad je vrijeme istjecalo? Neka neobična jasnoća davala joj je fokus. Nije bilo važno zašto. Bilo je važno samo ostvariti taj cilj i reći mu kako se osjeća prije nego što umre.

Doduše, nije mu željela prerano prići - bilo bi prilično sramotno otvoriti dušu nekome tko je možda ravnodušan, a onda se još vrzmati okolo noćima, tjednima, mjesecima.

Kad bi barem njezina smrt imala određen datum, kao na ambalaži mlijeka...

Quinn je izišao iz bolničke sobe, a stisnuti izraz njegova grubog lica raspršio je njezine brige.

»Žao mi je«, promrmljala je. »Ponovno odbija?«

»Ne mogu doprijeti do njega.«

»Volja za životom zna biti komplicirana.« Ispružila je ruku i položila je na njegovo rame. »Znaj da sam tu za vas. Ako se u bilo koje doba predomisli, doći ću.«

»Dragocjena si ženka, zbilja jesi.«

Brzo ju je i snažno zagrlio, a potom krenuo niz hodnik kao da želi otići odatle. Zatim se zaustavio pred zatvorenim vratima glavne sobe za preglede doktorice Jane. Trenutak poslije, ušao je unutra.

Dok se molila da se pojavi rješenje za tu dvojicu braće, novi val iscrpljenosti, još jači od onog koji ju je oborio s nogu ispred Tohrmenta, protutnjao je kroz njezino tijelo, stoga je morala ispružiti ruku i nasloniti se na zid kako ne bi pala.

Obuzela ju je panika, srce joj je luđački lupalo u grudima, glavu su joj preplavile misli - *učini ovo, učini ono, bježi*. Što ako se radilo o novom napadu? Što ako je ovo posljednji...

»Hej, jesi li dobro?«

Usmjerivši podivljali pogled prema zvuku, primijetila je Tohrmenta kako izlazi iz sobe za preglede.

»Ja...«

Iznenada, osjećaj vrtoglavice neočekivano se povukao, poput lopova koji je bolje promislilo o svom napadu nakon što mu je pristupio jedan od Braće.

Ispod odjeće, podignula je najprije jednu nogu, a potom i drugu, ali nije osjetila onaj fatalni otpor od kojeg je strahovala.

»Selena?« ponovio je hodajući prema njoj.

Oslonivši se o zid, htjela je bolje namjestiti svoju punđu kad je primijetila da joj je čelo orošeno znojem.

»Mislim da ću se povući u Utočište«, izdahnula je. »Tamo ću se osvježiti. Treba mi to.«

»Izvrсна ideja. Ali jesi li sigurna da možeš...«

»U redu sam.«

Sklopivši oči, Selena se koncentrirala...

...svijet se preokrenuo, molekule se uskovitlale po naređenju njezinog uma, a ne nečega u njezinu tijelu, i ona se preselila na sveto, mirno mjesto gore kod Čuvarđeve.

Istog trena, baš kao da se nahranila iz vene, tijelo joj se istovremeno opustilo i osnažilo, premda njezin um nije - unatoč dražesnim nijansama zelene boje lišća na drveću i vlati trave, pastelnim bojama tulipana koji su vječno bili u cvatu, blistavom bijelom mramoru u spavaonici,

Riznici, Hramu pisarskog manastira, Zrcalnom bazenu, osjećala se kao da je nešto progoni premda je bila naoko sigurna.

S druge strane, smrtonosna bolest kojoj se nije znao kraj otežavala je raspoznavanje simptoma koji su bili »normalni« od onih koji su bili mnogo znakovitiji.

Neko je vrijeme ostala tamo gdje je prvobitno stigla, strahujući da će, ako se pomakne, potaknuti simptome svoje bolesti. No s vremenom je krenula u šetnju. Temperatura zraka bez vjetra bila je savršena, ni pretopla ni prehladna, a nebo iznad nje sjalo je plavom bojom safira, bazeni su blistali na tom neobičnom ambijentalnom svjetlu... Pa ipak se osjećala kao da je sama u nekoj mračnoj uličici u centru Caldwellla.

Koliko još vremena, pitala se. Koliko joj je još šetnji ostalo?

Drhteći, bolje se zaogrnila odorom kad ju je preplavio poznat osjećaj tuge i nemoći, udario joj u prsa, otežao disanje. Ali nije se predala suzama. Svojedobno ih je sve isplakala, pitajući se »zašto ja« i »što ako«, želeći još vremena, a sad je sve to prošlo, što je bio dokaz da se čak i na kipuću vodu možete naviknuti ako stojite u njoj dovoljno dugo.

Prihvatila je stvarnost u kojoj ne samo da joj nije bio podaren čitav život, već u njoj nije ni živjela - stoga je morala Trezu reći zbogom. On je bio najbliži tome da ga nazove svojim, da bude nešto osobno, nešto što nije bilo propisano, pribavljeno, ma kako kratko, nešto što nije bilo predodređeno.

Opraštanje od njega potvrdilo bi onaj dio života koji je bio samo njezin.

Sutra će mu prići. Kvrugu i ponos.

Nakon nekog vremena, shvatila je da su je noge povele prema groblju, a s obzirom na smjer kretanja njezinih misli, to ju nije začudilo.

Odabranice su u osnovi bile besmrtnne, stvorene davno prije kao dio Čuvardjevinog plana rasploda u kojem su se najjači mužjaci združivali s najinteligentnijim ženkaama kako bi se osigurao nastavak vrste. U početku su se ženke za rasplod držale u karanteni u Utočištu, a Primužjak je bio jedini koji se koristio za oplodnju. Međutim, s odmicanjem tisućljeća uloga Odabranica razvila se tako što su počele i duhovno služiti Čuvardjevi, bilježeći povijest njihove vrste onako kako se odvijala na Zemlji, štujući Majku njihove vrste i služeći kao izvor krvi nezduženim članovima Bratstva - zbog kojih su neke od njih kršile pravila svog reda i prihvaćale smrtnost u zamjenu za ljubav, slobodu i priliku da dobiju potomka koji neće biti osuđen na tako krute uloge.

A onda se pojavio sadašnji Primužjak i unio još više slobode u njihove uloge.

Selena je povirila kroz zaobljene rešetke groblja, mramorni kipovi njezinih sestara uspjeli su se nadвити nad njom unatoč činjenici da su bili prilično udaljeni i ograđeni raskošnim zelenilom.

Unatoč svemu dobrom što je donio drevni plan rasploda, iz njega je proizašlo i nešto izdajničko, zatvor iz kojeg se ni Selena ni njezine sestre nisu mogle izvući, ma kako napredno razmišljao posljednji Primužjak.

Duboko u stanicama Odabranica skrivala se uspavana ključna slabost, defekt koji je nastao upravo zbog selektivnog rasploda koji je vampire trebao učiniti nepobjedivima.

Žrtva radi snage. Dokaz da Majka njihove vrste nije bila i nikad neće biti jača od Majke prirode.

Kipovi oko nje ispunili su je užasom. Elegantne figure na tom opasnom jutru zemlje zapravo nisu bile od kamena - u smislu da ih nisu napravili od kamenih blokova. Bila su to skamenjena tijela onih koje su patile od iste bolesti od koje je patila i ona.

Bila su to mrtva tijela njezinih sestara, koje su hodale stazom kojom su i njezine noge sad gazile, okamenjene u položajima koje su same odabrale, zapečaćene u finom gipsu od minerala koji ih je, zajedno s neobičnim atmosferskim karakteristikama u Utočištu, sačuvao takve za vječnost.

Ponovno ju je obuzeo val drhtavice i, ponovno, nije potrajao. No, ovog puta, prestanak drhtavice nije označio i povratak u normalno stanje.

Kao da je pogled na sestre skamenjene u njihovoj završnoj fazi bio neka vrsta inspiracije za ono što ju je mučilo, veliki zglobovi u donjem dijelu njezinog cijela su se stisnuli, kao i kralježnica, laktovi, vrat i zapešća. Ukočila se na mjestu, nepomična premda potpuno svjesna, srce joj je i dalje kucalo, oči bile bistre, njezin uspaničen um hipersenzibilan.

Vrisnuvši, pokušala je otresti sve to sa sebe, podignuti noge, borila se da pomakne stopala, ruke, bilo što.

Lijeva je strana tek neznatno popustila pa je izgubila ravnotežu. Nakrivivši se i okrenuvši, sletjela je licem na tlo, nježne vlasi trave ušle su joj u nos, u usta, u oči.

Znajući da bi se tako mogla ugušiti, uložila je svu snagu koju je imala u to da okrene glavu u stranu kako bi oslobodila dišne puteve.

Što će se pokazati kao njezina posljednja kretnja.

U tom položaju, bila je poput izokrenute sigurnosne kamere, Utočište je pod tim čudnim kutem izgledalo kao nešto projicirano na velikom ekranu: trava je izbliza bila velika poput drveća, hram Zrcalnog bazena nazirao se u daljini, premda mu se vidio samo krov.

»Upomoć...« zazvala je. »Upomoć...«

Napinjući se svim kostima, nastojala je prisjetiti se posljednjeg puta kad je vidjela ijednu od svojih sestara na tom mjestu. Prošlo je...

Previše noći. Pa čak i tad, nitko nije ušao tako duboko, periferija groblja bila je rijetko posjećivana osim kad su se održavali sveti rituali sjećanja - koji su se trebali održati tek za nekoliko mjeseci.

»Upomoć!«

Snažno povlačeći, borila se protiv vlastitog tijela. No sve što se dogodilo bio je tek trzaj jedne ruke, prsti koji su se povlačili po tratini.

To je bilo to.

Suze su joj nahrupile u oči, srce snažno zakucalo, požalila je što je ikad poželjela znati datum kad će umrijeti...

Iz dubine emocija, slika Trezova lica - njegovih tamnih bademastih očiju, njegove kratke crne kose, njegove tamne kože - sve joj se vratilo u misli.

Trebala se ranije oprostiti.

»Trez...« jecala je na travi.

Gubila je svijest, poput vrata koja su se zatvarala polako ali sigurno, i odvajala je od svijeta oko nje...

... tako da nije opazila kako joj se, poslije nekog vremena, neka malena, šutljiva figura primiče odostraga lebdeći iznad trave, dok se sjajna svjetlost rasipa ispod njezine lepršave crne odore.

Knjigoteka

ŠESTO POGLAVLJE

**RESTORAN SALVATORE
BLIZU MALE ITALIJE, CALDWELL**

Opsovavši, iAm je prekinuo poziv koji je upravo primio preko mobitela i gornjim se dijelom tijela oslonio na šank ispred sebe. Nakon kratke aritmije, dohvatio je svoj kratki vuneni kaput crne boje s pištoljem od 40 mm u tajnom džepu s lijeve strane i lovačkim nožem od 20 cm ušivenim u podstavu s desne.

Možda mu zatreba oružje.

»Šefe? Jeste okej?«

Pogledao je prema drugom kraju kuhinje u industrijskom stilu, prema Antoniju diSenzi, svom glavnom kuharu. »Oprosti. Da. Moram ići, već sam počeo s *mise en place*.« Ponovno je dohvatio mobitel. »Možeš to sutra dovršiti.«

Antonio je skinuo kuharsku kapicu i bokom se oslonio o veliki štednjak s dvanaest ploča. Sve posude koje su koristili za večeru bilo je pospremljeno, a para koja se dizala iz perilica posuda pretvarala je kuhinju veličine 12x6 m u nešto nalik Amazoni.

Pretiho, iAm je pomislio. Osim toga, jarko osvijetljena prostorija mirisala je na izbjeljivač, umjesto na bosiljak.

»Hvala, šefe. Želite da prodinstam rajčice prije nego odem?

»Kasno je. Idi doma. Bio si dobar večeras.« Antonio je obrisao lice plavo-bijelom krpom. »Zahvaljujući vama, sere.«

»Zaključat ćeš za mnom?«

»Što god želite.«

Kimnuvši, iAm je napustio kuhinju i krenuo niz popločani hodnik za dostavu prema stražnjem izlazu. Vani na ulici, dva njegova konobara motala su se oko svojih automobila i pušila, skinuli su svoje smoking jakne i razvezali crvene leptir kravate koje su im sad opušteno visjele oko vrata.

»Šefe«, rekao je jedan od njih, uspravivši se. I drugi se odmah pribrao. »Šefe.«

Tehnički, prije je bio direktor nego šef tu *Kod Sala*, ali i sam je dosta kuhao i razvijao nove recepte, a osoblje ga je zbog toga poštovalo. Nije

uvijek bilo tako. Kad se prvi put pojavio kako bi preuzeo caldwellsku podružnicu, nisu ga baš toplo dočekali. Svi, od konobara do kuhara, pa sve do pomoćne posluge, svi su pretpostavili da je Afroamerikanac, a ponos i tradicija talijanskog poslovanja, kuhanja i kulture nisu išli na tuku nekome tko u svojim venama nije imao sicilijanske krvi.

Kao Sjena, shvaćao ih je i bolje nego su to mislili. Njegov narod nije želio imati nikakvog posla s vampirima ili simpatima, pogotovo ne S onim štakorima bez repa, ljudima. *Kod Sala* je bio jedan od najpoznatijih restorana u Caldwellu, ne samo uspomena na glumačku ekipu Rat Pack iz pedesetih, već i mjesto u kojem su zbilja poslužili Sinatru i njegove dečke. S tim svojim šarenim zidnim tapetama, pultom za hostese i ostalim formalnostima, bio je kao restoran *Sardi*, samo na sjeveru - i oduvijek su ga posjedovali i vodili Talijani.

No, godinu dana nakon što ga je kupio, sve je išlo dobro. Dokazao se svima, gostima, osoblju i dostavljačima, ne samo da je uskočio u cipele Salvatorea Guidetta III., već je fino u njima i hodao. A sada? Ukazivali su mu toliko poštovanja da je to graničilo s obožavanjem.

Pitao se što bi zbilja mislili o njemu kad bi saznali da nije iz Afrike, da se ne smatra Amerikancem i da, što je najvažnije, nije ni čovjek.

Sjena u njihovim redovima,

»Vidimo se sutra«, rekao je dvojici muškaraca.

»Da, šefe.«

»Noć, šefe.«

iAm im je kimnuo i zašao za udaljeni ugao. Čim im je nestao iz vidokruga, sklopio je oči, koncentrirao se i dematerijalizirao.

Kad je ponovno preuzeo oblik, nalazio se na osamnaestom katu Komodora, na terasi stana koji je kupio zajedno s bratom. Klizna staklena vrata bila su širom rastvorena, dugačke bijele zavjese lelujale su unutra van iz mračne unutrašnjosti stana poput duhova koji su neuspješno pokušavali pobjeći. Imao je dvije moguće destinacije: taj stan ili shAdoWs, a odabrao je to samačko gnijezdo zbog onoga što se nalazilo unutra.

s'Hisbe su imale novosti, a s obzirom na sve? iAm je radije želio sam prenijeti vijest Trezu umjesto muškarca kojeg su radi toga poslali.

Gurnuvši ruke u kaput, dotaknuo je kraj svog pištolja i ušao unutra.

»Gdje si?«

»Ovdje«, začuo se dubok, tih odgovor.

iAm se okrenuo ulijevo, prema bijelom kožnatom kauču koji se naslanjao na udaljeni zid. Njegove vješte oči prilagodile su se u tren oka, a golemi crni lik, kraljičin krvnik, izoštrio se u vidokrugu.

iAm se namrštio. »Što ne valja?«

Zvuk kockica leda u širokoj čaši zveckao je u tišini. »Gdje ti je brat?«

»Večeras je otvorenje kluba. Ima posla.«

»Trebat bi se javljati na telefon«, s'Ex je grubo rekao.

»Je li kraljica rodila?«

»Da. Rodila je.«

Duga tišina. Ništa osim kockica leda koje su je razbijale.

iAm je udahnuo i osjetio miris viskija - i jetki miris tuge koji je bio tako snažan da je pustio pištolj.

»s'Ex?«

Krvnik je skočio s naslonjača i otišao do bara, ogrtač je vijorio oko njega poput sjena na snažnome vjetru.

»Bi li mi se pridružio?« upitao je mužjak puneći si čašu.

»Ovisi. Kakve vijesti donosiš i kako će utjecati na mog brata blizanca?«

»Trebat će ti piće.«

Aha. Super. Bez dodatnog komentara, iAm je prišao s'Exu i pridružio mu se za šankom. Nije bilo važno što ide u koju čašu, jesu li unutra kockice leda, stavlja li i malo tonika. Ispio je ono što se pokazalo kao votka i natočio si još.

»Znači, nije nova kraljica«, rekao je. »Dijete koje se rodilo.«

»Ne«, s'Ex je otišao natrag do kauča. »Ubili su dijete.«

»Što?«

»Tako su... proglasile«, čašom je zamahnuo oko glave, »zvijezde. Pa su ubili dijete. Moju... kćer.«

iAm je trepnuo. Popio još malo. A onda pomislio, Isuse, ako je kraljica to mogla učiniti vlastitom nedužnom novorođenčetu, onda je vođa s'Hisba bila sposobna za sve.

»Dakle«, s'Ex je rekao malo čvršćim glasom. »Tvoj brat je ponovno postao glavna briga Njezinog Visočanstva. Propisano je obavezno razdoblje žalovanja, i odlazim kako bih u tome sudjelovao. No nakon Završne svečanosti i pratećih rituala, ponovno će me poslati po Pomazanika.«

Završna svečanost bila je formalno ukapanje svetog mrtvaca, pravo koje je bilo rezervirano samo za članove kraljevske obitelji. A žalovanje će potrajati određeni broj noći i dana. Nakon kojih... izgleda da je njihov predali završio.

»Sranje«, izdahnuo je iAm.

»Rado bih obavijestio tvog brata, ali...«

»Ne, ja ću to učiniti.«

»I mislio sam.«

iAm je sjeo na naslonjač pored krvnika. Pogledavši prema njemu, pratio je crte njegova lica. s'Ex je dolazio iz gore od najniže klase, roditelji su mu bili sluge, ali zahvaljujući svojoj snazi i pameti, uspio je zavesti kraljicu. Bio je to dotad neviđen uspon preko nekoliko slojeva na društvenoj ljestvici.

»Žao mi je«, šapnuo je iAm.

»Zbog čega?«

»Tvog gubitka.«

»Tako su naredile. Zvijezde.«

Njegovo ležerno slijeganje ramenima izdao je promukli glas.

I prije nego je iAm stigao išta reći, s'Ex se nagnuo bliže: »Da se razumijemo, neću oklijevati učiniti što god bude potrebno da vratim tvog brata kući i potrudim se da njegovo tijelo ispuni svrhu za koju je rođeno.«

»To si već rekao«, i iAm se nagnuo prema naprijed netremice ga promatrajući. »I daj, saberi se, nije valjda da stvarno vjeruješ u ta astrološka sranja?«

»Tako mi funkcioniramo.«

»Što automatski znači da je ispravno?«

»Ti si heretik. Kao i tvoj brat.«

»Da te nešto pitam. Jesi li čuo plač novorođenčeta? Kad su ti ubili dijete, jesi li...«

Napad nije bio neočekivan, krvnik je nasrnuo na njega tolikom silinom da mu je naslonjač poletio unatrag, nakon čega su obojica završila na podu, s'Ex je zajahao iAma i bijesno ga tresao.

»Trebao bih te ubiti«, režao je mužjak.

»Ljuti se na mene koliko želiš«, odvratio je iAm. »Ali, budi iskren, barem sa sobom. Više nisi tako ponosan na svoj posao, zar ne?«

s'Ex se odgurnuo od njega i bacio na stražnjicu. Položivši glavu među dlanove, duboko je disao, kao da se pokušava sabrati - bez uspjeha.

»Više vam neću pomagati«, grubo je rekao krvnik. »Moram ispuniti svoju dužnost.«

iAm se uspravio i pomislio kako je zviježđe u kojem je rođen njegov brat poput neke bolesti, tempirana bomba koja samo što nije eksplodirala.

Trezova je detonacija jako dugo odgađana. No, to više neće biti moguće.

Ne po prvi put, iAm je poželio da se rodio prije Treza. Radije bi on bio taj koji je proklet i nosio taj teret. Ne da je htio biti zarobljen do kraja svog života, u kojem ne bi radio ništa drugo nego pokušavao začeti nasljednicu prijestolja, no bio je drukčiji od Treza.

Ili se možda samo zavaravao.

Jedno mu je bilo jasno. Učinit će što god bude potrebno kako bi spasio svog brata.

I bio je spreman pustiti mašti na volju.

Kad se Trez vratio u privatni separe kako bi izvidio situaciju, Rhage se probudio iz kome, transa, spavanja, što god to bilo. I premda je V.-ov verbalni proljev bio zbilja jeben, kao vlasnik kluba i onaj koji je prvi napao, Trez je osjećao da se mora pobrinuti da je s Bratom sve u redu.

»Kako smo?« rekao je kad je ponovno ušao unutra.

Dok je Hollywood polako ustajao, bilo je jasno da se pokušava vratiti u stvarnost, dolazeći natrag iz neke mentalne destinacije veoma udaljene od kluba.

»Hej, uspavana ljepotice«, promrsio je V. i izvadio smotanu cigaretu i upaljač. »Vratio si se?«

»Ovdje ne smiješ pušiti«, rekao je Trez.

Vishous je iskrivio obrvu. »Što ćeš napraviti? Izbaciti me?«

»Ne želim da me zatvore već prvu noć.«

»Imaš ti i većih problema od Ministarstva javnog zdravstva.«

Jebi se, pomislio je Trez.

»Trebalo ti nešto?« upitao je Rhagea. »Imam hrpu stvari koje ne sadrže alkohol.«

»Ne, u redu sam«, Brat je protrljao lice, a onda pogledao u njega. »Znači, združio si se s onom Odabranicom, ha...«

»Imam i hrane, ako želiš...«

»Daj, stari«, Rhage je odmahnuo glavom. »Maloprije si me zamalo pojeo.«

Trez je pogledao na sat. »Zapravo, bilo je to prije više od sat vremena.«

»Mislim, kako god, u čemu je problem? Zašto nisi s njom?«

»I dalje si malo blijed.«

»Dobro, dobro. Ako želiš isključiti ton, to je tvoja stvar.« Uslijedila je tišina. Jako. Čudna.

O, Bože, ovo je najbolja jebena noć ikad, pomislio je Trez. Što je iduće, meteor će pasti na Caldwell?

Nee, vjerojatno samo na njegov klub.

»Ondaaaa... Ja ću uzeti drogu«, rekao je V. i stavio paketiće umotane u celofan u džep. »Ako nađeš još...«

Treći prokleti bljesak u sobi bio je dovoljno jak da ih oslijepi. Trez je podignuo ruku kako bi zaklonio lice, zauzimajući obrambeni položaj.

»Jebote!« viknuo je jedan od Braće.

Bomba? Osveta fatalnog koljača?

Sve one nove električne instalacije grandiozno su popucale?

Ili možda nije smio svemiru spominjati ništa o meteorima.

Dok je Trez treptao i pokušavao vratiti vid, ispostavilo se da se ne radi ni o jednoj od navedenih stvari.

Na mjestu gdje je bljesnula velika svjetlost stajao je neki lik - lik impresivan koliko i vrtni patuljak obučen kao gotičar. Što god to bilo, bilo je visoko sto dvadeset centimetara, od glave do pete odjeveno u crno. I očigledno, izvor onolike svjetlosti. Ispod ruba odore, blistala je sjajna svjetlost. Kao da mu je donje rublje bilo na blještavoj modnoj reviji.

Iznenada, Trez je prestao disati kad je zbrojio dva i dva i zaključio nemoguće. Jebeno sranje, to je bila...

»Zdravo, Majko«, suho je rekao Vishous.

Čuvardjeva.

»Došla sam s ciljem.« Ženski je glas bio čvrst poput kristala i jednako čist. »I on se mora ispuniti.«

»Zbilja«, V. je povukao dim cigarete. »Uzet ćeš djetetu slatkiš? Ili ćeš večeras zatući neko štene?«

Ženska je figura okrenula Bratu leđa. »Ti.«

Trez se lecnuo, glavom udarivši o zid. »Oprostite?«

»Ne bi je smio ništa pitati«, protisnuo je V. »Samo da znaš.«

»Ja?« Trez je ponovio. »Zašto mene trebaš?«

»Pozvao te netko od mojih.«

»Vodiš ga u Disneyland?« promrsio je V. »Blago tebi, Trez, ali Ona ti se vjerojatno druži samo sa Zlicom, Čovjekom iz sjene, Cruellom...«

»Kako ti znaš toliko sranja o Disneylandu?« ubacio se Rhage.

»Pođi sa mnom«, rekla je Čuvarđjeva, pružajući mu ruku ispod plašta.

»Ja?« Trez je procijedio po treći put. »Pozvan si.«

»Selena?« izdahnuo je.

Rhage je odmahnuo glavom. »Da donesem usisavač? Jer samo što te nije smrvila zbog tolikih pitanja, stari.«

Bilo je to posljednje što je Trez čuo prije nego što ga je snažan vrtlog energije usisao i odnio tko zna...

... gdje.

Kad se osjećaj teleportacije povukao, čvršće se oslonio na noge i zaurloao, izbacivši obje ruke, u glavi mu se toliko vrtjelo da mu se činilo da je zvrk koji se vrti na zemlji.

Čim je postao svjestan gdje se nalazi, sve je nestalo.

Čudesan vrt. Premjestili su ga u neku vrstu savršenog čudnog vrta, valovite zelene tratine prošarane bujnim stablima, rascvjetanim lijevama, a u daljini su se nalazile zgrade od bijelog mramora u grčko-rimskom stilu. Samo što mu se cijeli taj prizor učinio pogrešnim. Iza drveća na rubovima, u daljini se protezala zelena tratina, no doimala se pomalo neprirodno, identična stabla omeđivala su zemlju, kao da je priroda ponavljala uvijek isti uzorak. Iznad glave, i nebo je bilo nekako čudno, njegova mliječna nijansa kao da nije imala konkretan izvor, kao da se gore jednostavno nalazilo neko golemo fluorescentno svjetlo.

»Gdje sam?«

Odgovora nije bilo pa se okrenuo. Sićušni je lik nestao. Super. Što sad?

Kasnije će se pitati što ga je točno nagnalo da se okrene i počne hodati... a potom i trčati. Zvukovi? Njegovo ime? Instinkt?

Pronašao je tijelo na udaljenoj strani uzbrdice neravnog terena. Čije god bilo, ležalo je licem prema tlu, u tradicionalnoj odjeći Odabranica, u sandalama...

»Selena!« viknuo je. »Selena!«

Proklizao je kočeci i pao na koljena. »Selena?«

Tamna joj je kosa bila zapetljana, tradicionalna punda na glavi razbarušena i neuredna, prosuta preko lica. Kad ju je podignuo, ugledao je kožu blijedu poput papira.

»Selena...« Nije bio siguran je li ozlijeđena ili se srušila, a bez liječničke naobrazbe, nije imao pojma što učiniti.

»Dišeš li, dišeš li?« Spustio je uho prema njezinim leđima. Onda se nagnuo nad njom i uzeo je za ruku kako bi provjerio...

»O... Bože.«

Ruka joj je bila zgrčena, kao da je već nastupila mrtvačka ukočenost. Ali... Kad je položio dva prsta na njezino zapešće, osjetio je puls.

Selena je zastenjala i trznula stopalom. Potom joj se glava pomaknula na travi.

»Selena?« Srce mu je lupalo toliko snažno da je jedva išta čuo. »Što se dogodilo?«

Nije bilo potrebe da pita je li u redu. Bilo je jebeno jasno da nije. »Jesi li ozlijeđena?«

Još malo stenjanja dok se nečemu opirala.

»Okrenut ću te.«

Pripremiš se, uzeo ju je za ruku i pokušao je pomaknuti - ali morao je stati. Njezin se položaj nije promijenio, njezini udovi i ukočen torzo bili su toliko kruti da mu se činilo kao da ima posla s kipom od kamena...

»Sranje!«

Kad je začuo Rhageov glas, Trez je podignuo glavu. V. i Rhage materijalizirali su se iz vedra neba, i premda su mu njih dvojica oduvijek bili dragi, u tom je trenutku bio spreman poljubiti oba ratnika.

»Morate mi pomoći«, viknuo je. »Ne znam što se zbiva s njom.«

Braća su kleknula, Vishous je posegnuo za zapešćem, provjeravajući puls.

»Kao da se ne može pomaknuti, ali ne znam zašto.«

»Ima puls«, promrmljao je V. »Diše. Sranje, treba mi moja oprema.«

»Možemo li je odnijeti... gdje smo mi to, jebote?« upitao je Trez. »Da, mogu je prenijeti...«

»Nitko je neće micati osim mene«, čuo je samog sebe kako reži. Detaljno objašnjenje teško da im je moglo pomoći u tom trenutku. Ali združenom mužjaku u njemu to nije bilo ni najmanje važno.

Braća su nešto pričala, ali vrag ga odnio ako je išta čuo. Mozak mu je poludio, dijelovi proteklih nekoliko mjeseci pojavljivali su mu se pred očima dok se pokušavao prisjetiti ikakvog pokazatelja da nešto s njom nije bilo li redu.

Ništa nije primijetio, nije čuo nikakav trač. Ako se samo srušila, možda je tomu bio razlog što se previše iscrpila dajući venu drugima, ali to nije objašnjavalo činjenicu zašto joj je tijelo ostalo u tom položaju - kao da se doslovno pretvorilo u kamen.

Netko ga je potapšao po ramenu. Rhage.

»Daj mi ruku.«

Trez je ispružio dlan i dopustio mu da ga povuče na noge. Prije nego su mu se stigli obratiti, rekao je: »Ja je moram odnijeti. Ona je moja...«

»Znamo«, kimnuo je Rhage. »Nitko je neće taknuti bez tvog dopuštenja. Motaš je podignuti, a onda će vam V. pomoći, okej? Hajde sad, uzmi svoju ženu.«

Trezove su se ruke toliko tresle da se pitao hoće li je uopće moći držati u naručju. No čim se sagnuo, intenzivan osjećaj svrhovitosti izbrisao je svu napetost i drhtavicu. Cilj da je odvede do klinike u Centru za obuku dao mu je fizičku snagu i mentalnu jasnoću koju nikad prije nije osjetio.

Umrijet će pokušavajući ga ostvariti.

Bože, kako je bila lagana. Lakša nego što je pamtio.

A ispod odore mogao je napipati čvrste kosti, koje kao da su trunule.

Netom prije nego što ga je opet obuzeo vrtlog, pogledao je prema gustom nizu niskog drveća koje je pritiskala ograda. Na udaljenoj strani tog luka, nalazilo se nekakvo dvorište u kojem su mramorni ženski kipovi stajali na stupovima u različitim pozama.

Možda je išla prema tamo?

Iz nekog razloga, pri pogledu na te kipove strašno se preplašio.

SEDMO POGLAVLJE

Stojeći ispred dugačkog zrcala u spavaćoj sobi, Layla je pokušavala navući golemi kaput na sebe, no prebaciti njegova dva velika krila preko trbuha bilo je kao da dekomom želite prekriti kraljevski krevet.

Spustivši pogled, više nije mogla vidjeti vlastita stopala, a barem jednom u životu grudi su joj bile dovoljno velike da se namjeste u ozbiljan dekolte ispod ostatka odjeće.

S obzirom na njezinu širinu, bilo je teško povjerovati da su joj ostali još mjeseci trudnoće.

Zašto vampiri nisu mogli biti više nalik ljudima? Tim štakorima bez repova bilo je dosta devet mjeseci. Njezinoj vrsti? Otprilike osamnaest.

Osvrnuvši se preko ramena, pogledala se u ogledalu na komodi s druge strine sobe. Sudeći prema raznim ljudskim trudničkim emisijama koje je gledala na TV-u, trebala bi cijela blistati. Uživati u promjenama na tijelu. Primiti čudo začeća, inkubacije i neizbježnog izbacivanja.

Izgleda da su ljudi ipak bili sasvim drugačija vrsta.

Jedino dobro što je dobila od cijelog tog iskustva - a nedvojbeno je to bilo i jedino što je bilo važno jest da je njezino mlado bilo aktivno i naoko sretno. Redoviti pregledi kod doktorice Jane pokazali su da sve napreduje savršenim redom, ključni su trenuci došli i prošli, razne faze uredno su nastupile i završile.

I to je bilo to od pozitivnih strana. Ostatak cijelog tog iskustva? Ne, hvala. Prezirala je način na koji se mora zbaciti kako bi ustala. Zbog velikih dinja na prsima bilo joj je teško disati. Naticanje gležnjeva i ruku pretvorilo je nekoć elegantne udove u debla, A onda i navala hormona...

Zbog koje je željela raditi nešto za što je mislila da trudnice ne bi smjele raditi.

Naročito s obzirom na to s kim ih je htjela raditi... »Prestani. Samo prestani.«

Položivši glavu među dlanove, borila se s prodornim osjećajem krivnje koji ju je poput sjene pratio posljednjih mjeseci, prilijepljen za nju poput kože, težak poput odijela od olova.

Za razliku od trudnoće, u kojoj se znao datum kad će prestati sva nelagoda i briga, ta druga situacija nije obećavala olakšanje. Nije imala kraj, barem ne radostan.

No, prostrla je svoj krevet. A sad mota u njega i leći.

Prilazeći vratima, lagano ih je rastvorila i osluškivala korake. Glasove. Zujanje usisavača. Budući da se ništa nije čulo, izišla je u hodnik s kipovima i osvrnula se ulijevo i udesno. Kratko pogledavši na sat, shvatila je da ima otprilike sat i pol vremena prije nego je svitanje natjera da se vrati u palaču Bratstva.

Izlazeći, poželjela je potrčati, ali jedva da je uspjela malo brže hodati krećući se u smjeru prostorija za osoblje. Put do izlaza bio je unaprijed isplaniran i učestalo korišten, a tajming je razradila u tančine. Trebalo joj je šest minuta da se spusti niz stražnje stepenice i dospije do garaže. Dvije minute do automobila koji su joj dali na korištenje i za koji je svima rekla da ga redovito vozi da malo ›razbistri glavu‹.

Šesnaest minuta vožnje do puta preko polja istočno od grada.

Dvije minute hoda niz polje do stabla javora.

Gdje će pronaći...

»Layla?«

Spotaknula se preko vlastitih nogu okrećući se. Blay se nalazio na početku hodnika s kipovima, odjeven u svoje ratničko ruho, kožno odijelo bilo mu je prljavo, a lice iscrpljeno.

»Ah, zdravo«, odgovorila je. »Došao si s terena?«

»Ideš van?« namrštilo se Blay. »Strašno je kasno.«

»Samo ću se malo provozati«, glatko je odvrtila. »Da malo, znaš, razbistrit ću glavu.«

Najdraža Čuwardjevo, mrzila je laži.

»Pa, drago mi je da sam te ulovio. Qhuinnu nije baš dobro.«

Layla se namrštila i krenula natrag prema ratniku. Otac njezinog potomka bio je jedna od najvažnijih osoba u njezinu životu, kao i Blay. Taj združeni par bio je njezina obitelj. »Zašto?«

»Luchas.« Blay je skinuo korice s bodežima s prsa. »Odbija se hraniti, a Qhuinn više ne zna što da radi.«

»Prošlo je skoro mjesec dana.«

»I više.«

U uobičajenim okolnostima, ako bi se zdravi muški vampir nahranio iz vene Odabranice, bez problema bi mogao izdržati nekoliko mjeseci do idućeg hranjenja, ovisno o količini aktivnosti, stresa i općenitom zdravlju. Međutim, netko bolestan poput Luchasa? Išta više od tjedna ili dva lako bi se moglo pretvoriti u smrtnu presudu,

»Gdje je Qhuinn sad?«

»Dolje u sobi za biljar. Ranije su me vratili s terena jer...« Blay je odmahnuo glavom. »Da, nije mu baš dobro.«

Layla je sklopila oči i položila dlanove na trbuh. Morala bi ići. Morala bi ostati...

»Moram se otuširati«, Blay je pogledao prema vratima sobe koju je dijelio s Qhuinom. »Postoji li šansa da odeš malo sjesti s njim dok ja ne dođem?«

»O, da, naravno.«

Blay je ispružio ruku i stisnuo joj rame. »Morat ćeš mi pomoći oko njega. Ovo postaje...«

»Znam.« Skinula je kaput i ne trudeći se nositi ga natrag u sobu. Samo ga je bacila na pod ispred vrata. »Odmah idem dolje.«

»Hvala ti. Bože, hvala ti.«

Kratko su se zagrlili, a onda je ona oteturala dalje, hodajući prema velikom stubištu i mužjaku koji joj je podario neprocjenjiv dar u obliku mladog koje je nosila u utrobi. Nije bilo toga što ne bi učinila za Qhuinna ili njegovog helrena.

No, bila je itekako svjesna mužjaka koji ju je u istom tom trenutku čekao ispod stabla javora, tamo u poljima. Savjest ju je mučila, naročito dok je prolazila pored otvorenih dvostrukih vrata Kraljevog ureda. Kroz otmjena je vrata vidjela tron iza velikog, ukrašenog stola... i sjetila se zašto je uopće pristala na taj dogovor.

Prodala je svoje tijelo vodi Družbe izroda kako bi zaštitila sve ostale u palači. Doduše, dogovor još nisu ispunili zbog njezine trudnoće, što ju je isprva začudilo. Xcor je bio brutalan ratnik, koji ne samo da je bio na zlu glasu, već je i izgledao kao da nanosi bol drugima - i pritom uživa. Pa ipak, s njom, nije mu smetalo pričekati da stigne vrijeme da naplati svoj dug.

Redovito su se nalazili ispod tog stabla i razgovarali. Ponekad bi samo sjedili u tišini, pogledom je prelazio preko nje kao da...

Pa, ponekad bi pomislila kako prikuplja snagu samo gledajući u nju, kao da je vizualna veza neka vrsta vene iz koje se redovito morao hraniti.

U drugim bi prilikama i sama znala da je zamišlja голу, pa bi govorila samoj sebi da bi se trebala osjećati uvrijeđeno. Uplašeno. Zabrinuto.

No, u posljednje je vrijeme neka neobična znatiželja nadjačala njezin strah, znatiželja vezana uz njegovo snažno tijelo, njegove uske oči... njegove usne, iako je gornja imala ožiljak...

Za to je krivila hormone i nastojala je ne razmišljati toliko o tim porivima. Jedino što je trebala imati na umu bilo je da, dokle god se bude nalazila s njim, zakleo se, kakvu god čast imao u sebi, da neće napasti njihov dom.

Naposljetku, jedini razlog zbog kojeg je i znao gdje žive, bila je ona. Indirektno, možda, no osjećala je svejedno da je za propust u sigurnosti kriva isključivo ona.

Cijela je stvar bila ugovor s vragom, na koji je pristala kako bi zaštitila one do kojih joj je stalo. Mrzila je laži, dvostruki život, krivnju... strah od toga da će prije ili poslije morati održati svoj dio dogovora.

No, više se ništa nije moglo napraviti.

A te je večeri obitelj bila važnija od obmane.

Dolje u glavnoj sobi za preglede u Centru za obuku, Trez je doživljavao izvantjelesno iskustvo dok se vrtložna teleportacija zaustavljala, a on ponovno morao korigirati svoju lokaciju. Hvala Bogu da su stigli u jednom komadu. Kad bi im barem tu mogli pomoći.

Držeći Selenino ukočeno, iskrivljeno djelo u naručju, osvrnuo se preko ramena, Doktorica Jane, V.-ova šelan, stajala je sa strane u punoj doktorskoj spremi: plavi mantil, zelene nitrilne rukavice, male navlake na nogama.

Međutim, nije prišla Seleni. Samo je stajala na mjestu i promatrala ih beskonačno dugo.

Sranje. Trez nije bio tip za medicinu, ali općenito govoreći, ako netko s velikim natpisom »Dr.« ispred svog imena mora uzeti *time-out* kad prvi put vidi pacijenta?

Nije dobar znak.

Rhage i V. stajali su s druge strane i jednako tako zurili u njega i Selenu, kao da ni sami nisu imali pojma kako im pomoći.

Doktorica Jane se nakašljala. »Trez?«

»Oprosti, što?«

»Hoćeš li mi dopustiti da je pregledam?«

Trez se namrštio. »Da, hajde.« Budući da se doktorica Jane nije pomaknula, počeo je gubiti strpljenje. »U čemu je, dovraga, problem...«

»Izbacio si očnjake i režiš. U tome je problem.«

Nabrzinu se provjerio i otkrio da se, gle čuda, sav nakostriješio, spustio u čučanj, pokazao mišiće i grlom proizvodio zvuk nalik velikoj kosilici.

»Aha, sori.« U tom je trenutku također primijetio da se povukao u kut i da drži Selenu na grudima kao da će mu je netko pokušati oteti. »Znači, trebao bih je staviti na stol.«

»To bi bio dobar početak«, istaknuo je V.

Njegovo je tijelo odlučilo ići polako kad mu je naredio da se pomakne, a na kraju ga je samo činjenica da joj je bila potrebna pomoć nekog tko je imao malo mozga u glavi i stetoskop na sebi natjerala da se primakne sredini prostorije. Sagnuvši se, položio ju je na plohu od nehrđajućeg čelika - i zadrhtao jer je jednako tako mogao spustiti i drvenu stolicu, tijelo joj je ostalo u identičnom položaju u kojem je bilo kad ju je pronašao, noge raširene, torzo iskrivljen, ruke stisnute uz prsa. Još gore od toga? Glava joj je ostala pod onim ružnim kutem, iskrivljena u suprotnom smjeru od ramena kao da trpi veliku bol.

Ruka mu se tresla dok joj je odmicao kosu s lica. Oči su joj bile otvorene, ali nije bio siguran da je pri svijesti. Ni na što se nije fokusirala, povremeno polagano treptanje bio je jedini znak da bi mogla biti budna.

Biti živa.

Trez je pomaknuo svoje lice u njezin vidokrug. »Nalaziš se u Centru za obuku. Sad će ti...«

Kad mu je glas puknuo, naredio je samom sebi da odj... i pusti doktoricu Jane da obavi svoj posao.

Prekriživši ruke na prsima, povukao se natrag i osjetio snažnu ruku na svom ramenu. Bio je to Rhage. A Trez je bio prilično siguran da je takva gesta bila napola suosjećanje, napola osiguranje u slučaju da združeni mužjak u njemu ponovno odluči preuzeti kontrolu.

»Pusti ih da obave svoj posao«, rekao je Hollywood kad je Ehlena, Rehvova šelan i medicinska sestra uletjela kroz vrata. »Samo da vidimo na čemu smo.«

Trez je kimnuo. »Okej. Da.«

Dobra se doktorica nagnula i pogledala u Selenine mutne oči. Što god da je rekla, rekla je pretiho da bi je čuli, no Selenino se treptanje promijenilo - iako je bilo teško reći je li to bilo dobro ili loše.

Tlak. Puls. Zjenice. Prve tri provjere obavljene su brzo, ali Jane nije gubila vrijeme obavještavajući ih o rezultatima. Ona i medicinska sestra samo su nastavile žurno raditi, mjerile su Seleni temperaturu i stavljale joj infuziju u gornji dio dlana jer su joj zglobovi laktova bili previše stisnuti.

»Želim napraviti EKG, ali ne mogu doći do prsnog koša«, rekla je doktorica Jane. Potom se osvrnula preko ramena prema svom družbeniku. »Znaš li za neki sindrom koji bi ovo uzrokovao? Kao da joj je napad zahvatio cijelo tijelo i samo još zjenice reagiraju.«

»Ne znam. Hoćeš da se konzultiram s Haversom?«

»Da. Molim te.« Kad je V. izašao iz sobe, Jane je odmahнула glavom. »Moram saznati što se događa u njezinu mozgu, ali ovdje ne možemo obaviti ni magnetsku rezonancu ni CT.«

»Dakle, vodimo je k Haversu?« rekao je Trez.

»Ni on nema tu opremu.«

»Sranje.« Kad ga je Rhage jače stisnuo, Trez se koncentrirao na Selenino lice. »Trpi ii bol? Ne želim da je boli.«

»Iskreno?« rekla je doktorica. »Ne znam. A dok ne utvrdim njezino neurološko stanje, ne želim joj davati nikakve lijekove koji bi snizili funkcije. No radit ću što brže mogu.«

Kao da je potrajalo cijelu vječnost, vrijeme se naprasito zaustavilo, mogao je samo promatrati komplicirani medicinski ples oko stola. Rhage se držao tik do njega i glumio dežurnu dadilju dok se Trez bez imalo dostojanstva dvoumio hoće li se usrati u hlače ili si prosuti mozak.

A onda je Odabranica Cormia uletjela kroz vrata.

Čim je ugledala Selenu, uzdahnula je, obje ruke prinijela ustima i pokrila ih. »Najdraža Čuvarđevo...«

Doktorica Jane podignula je pogled s vene iz koje je Seleni vadila krv. »Cormia, znaš li što bi moglo...«

»Ima onu bolest.«

Svi su se umirili. Osim Cormic. Odabranica je pohrlila do svoje sestre i počela joj gladiti tamnu kosu, mrmljajući nešto na Starom jeziku.

»Kakvu bolest?« upitala je doktorica Jane.

»Grubi prijevod sa Starog jezika bio bi ›Zastoj.«

Odabranica je obrisala oči. »Ima Zastoj.«

Trez je čuo vlastiti glas koji je prekinuo tišinu. »Što je to?«

»I je li prenosivo?« ubacila se Jane.

OSMO POGLAVLJE

Dok je sunce prijetilo na Istoku, Xcor, vođa Družbe izroda, ponovno je preuzeo oblik ispred skromne zgrade. Kuća koju su on i njegovi ratnici koristili kao brlog već skoro godinu dana, bila je smještena na udaljenom kraju dosadne slijepe ulice u četvrti prepunoj ljudi iz srednje klase na pola puta do groba. Throe se pobrinuo za najam kuće s namjerom da je s vremenom kupi, rukovodeći se teorijom skrivanja ispred nosa, a kuća se po tom pitanju pokazala zadovoljavajućom.

Unutra su gorjela svjetla, svjetlost je curila van kroz šavove na povučanim zastorima, a Xcor je zamišljao što njegovi ratnici rade unutra. Donedavno su se borili s degradima po uličicama u centru Caldwellla pa sad vjerojatno skidaju krvavu, tamnu odjeću i tamane hranu iz hladnjaka i kuhinjskih ormarića. Vjerojatno i piju, iako ne krv koja bi ih osnažila, ni vodu radi hidratacije, već alkohol, kao unutarnji melem kojim su liječili nagnječena, porezotine, ogrebotine...

Izenada, stražnji dio vrata počeo ga je upozoravajuće draškati, dajući mu do znanja, kao da nije bio dovoljan osjećaj peckanja na izloženoj koži na rukama, da mu je preostalo sasvim malo vremena da uđe unutra na sigurno.

Pa ipak, nimalo ga nije zanimalo ulaziti unutra. Gledati svoje ratnike. Pojesti nešto prije nego se povuče na kat u onu odvratnu spavaću sobu boje maline.

Nije dobio ono do čega je odbrojavao sate, a razočaranje je bilo poput tjelesne reakcije na nadolazeću zoru. Koža ga je pekala. Mišići su mu se trzali. Oči se naprezale.

Nije utazió svoju ovisnost.

Layla se te večeri nije pojavila.

Opsovavši, izvadio je mobitel i okrenuo broj znajući napamet uzorak koji je često ponavljao na ekranu. Primaknuvši mobitel uhu, čuo je kucanje vlastitog srca glasnije od zvona.

Budući da nije bilo personaliziranog pozdrava govorne pošte, nakon što je šest puta zazvonilo, automatska obavijest za taj telefonski broj začula se kroz slušalicu. Nije ostavio poruku.

Uputivši se prema vratima, pripremio se za navalu buke i kaosa. Njegova je kopilad bez sumnje bila pod adrenalinom, njihovoj hiperdinamičnoj egzistenciji trebalo je vremena da se smiri.

Polako ulazeći...

Xcor se skamenio nasred praga.

Njegovih pet ratnika zapravo se uopće nije nadglasavalo dok su dodavali jedan drugom boce medicinskog alkohola zajedno s kirurškom trakom i gazom za rane. Umjesto toga, sjedili su na raspoloživom namještaju koji su im iznajmili skupa s kućom. Ni u čijoj ruci nije bilo alkohola, nije se čuo čak ni zvuk udaranja metala o metal prilikom čišćenja pištolja ili oštrenja bodeža.

Svi su bili tamo: Zypher, Syphon, Balthazar, Syn... i Throe, onaj koji im [lije pripadao, ali koji im je bio neophodan.

Nitko ga nije pogledao u oči.

Ne, to nije bila istina.

Throe, njegov zamjenik, bio je jedini mužjak koji je gledao u njega. Također i jedini među njima koji je stajao na nogama.

Ah, dakle, on je bio taj koji je sve organizirao... što god to bilo.

Xcor je zatvorio vrata za sobom. Ne skidajući oružje.

»Imaš li nešto za reći?« upitao je ne udaljavajući se od vrata, gledajući Throea ravno u oči.

Njegov se zamjenik nakašljao, a kad je progovorio, njegov naglasak ne samo da je bio naglasak više klase, već najvišeg vampirskog društvenog sloja, glimere.

»Zabrinuti smo zbog tvojih poteza«, muškarac se osvrnuo oko sebe, »u posljednje vrijeme.«

»Zbilja.«

Throe kao da je čekao da ovaj još nešto kaže. Budući da se to nije dogodilo, frustrirano je opsovao. »Xcor, što se dogodilo s tvojom ambicijom? Kralj ima jednog jedinog nasljednika, mješanca, a ti kao da si iznenada zaboravio na našu zajedničku borbu za tron? Odložio si naš cilj sa strane poput prazne zdjele.«

»Borba s Degradacijskim društvom iziskuje puno radno vrijeme.«

»Možda, kad bi se zbilja i borio.«

»Onda sam umislio sve one koljače koje sam večeras ubio?«

»To nije sve što radiš noću.« Xcor je pokazao očnjake. »Pazi kud gaziš.« Throe je izazovno nakrivio obrvu. »Da ne govorim ništa pred njima?«

Kad je osjetio kako se pogledi njegovih mužjaka okreću prema njemu, htio je lupiti nešto. Mislio je da su njegovi sastanci s Laylom prošli nezamijećeno. Očigledno je krivo procijenio.

A kad bi rekao Throeu da ušuti? Samo bi osudio samog sebe na nešto još gore od onog što se upravo događalo.

»Nemam što skrivati«, zarežao je.

»Ne bih se složio. Previše vremena provodiš ispod onog javora, kao neki zaljubljen...«

Xcor se materijalizirao ispred mužjaka, toliko blizu da im je lica dijelilo svega nekoliko centimetara. Nije ni dotaknuo Throea, ali ratnik se svejedno povukao unatrag.

Međutim, njegov se zamjenik nije povukao do kraja. »Želiš li im sam reći tko je ona? Ili da ja to učinim?«

»Ona nije važna. A na moje ambicije ne utječe nitko.«

»Dokaži.«

»Kome?« Xcor je nakrivio glavu i izbacio čeljust. »Njima? Ili ti imaš problem s tim?«

»Dokaži da se nisi smekšao.«

U tren oka, Xcor je izvukao svoj čelični bodež i utisnuo mu ga u grlo. »Ovdje? Sad?«

Kad je Throe uzdahnuo, oštar vrh zarezao mu je meso, linija svijetlo crvene krvi potekla je po svijetloj, blijedoj oštrici.

»Da se dokažem preko tebe?« mračno je rekao Xcor. »Bi li to bilo dovoljno?«

»Smeten si«, prasnuo je Throe. »Zbog neke ženke. Ona te čini slabim!«

»A ti si poremećen! Shvatio sam da ne želim ubiti pravomoćno odabranog Kralja naše vrste - i to je zločin preko kojeg pokušavaš potaknuti pobunu među mojim ratnicima?«

»Bio si tako blizu! Skoro smo imali prijestolje! Domino kockice su se posložile, *glimera* je namjeravala prihvatiti tvoju ponudu...«

Xcor je ponovno pritisnuo onaj bodež i dokrajčio tiradu. »Je li ovo izdajnički sastanak zbog moje ambicije - ili tvoje? Dopusti mi da se raspitam čiji točno gubitak oplakuješ.«

»Više nisi naš vođa.«

»Da pitamo njih.« Xcor se odmaknuo i počeo koračati po sobi, pogledavajući prema pognutim glavama svojih ratnika. »Što vi kažete?

Hoćete li ostati s njim ili sa mnom?« Kad su se u toj napetoj atmosferi začule psovke, okrenuo se prema Throeu. »Upravo to i pokušavaš, zar ne? Nudiš im izbor, ili ti ili ja. Stoga predlažem da što prije dovršimo ovu igru. Na čijoj ste strani, kopiladi moja?«

Nastala je duga pauza.

A onda je Zypher podignuo pogled. »Tko je ona?«

»To nije pitanje koje sam vam postavio.«

»To je pitanje na koje želimo odgovor.«

Xcor je osjetio kako postaje nervozan. »To nije vaša stvar.«

Nije bilo apsolutno nikakve šanse da im pojasni odnos koji je imao s Odabranicom.

Zypherove nosnice su se raširile kad je duboko udahnuo. »Isuse... Združio si se s njom.«

»Nisam.«

»I ja to mogu nanjušiti«, netko je rekao. »Tko je ona?«

»Ona nije bitna.«

Throe je progovorio, jasno i glasno. »Ona je jedna od Odabranica. I živi s Bratstvom.«

Iiiiiiiii tad je nastao kaos koji je prvotno predosjetio. Muški su glasovi odjeknuli kroz prostoriju, svi su nastojali nadglasati jedan drugog, riječi na Starom jeziku miješale su se sa psovkama na engleskom i njemačkom.

U međuvremenu je Throe izvadio čist rubac i bijelim kvadratićem pritisnuo ranu na vratu. »Nije mi jasno zašto se nalazi s tobom - čime si je pridobio? Mora postojati neki povod - novac? Ili nekakva prijetnja?«

Xcor je zanemario uvredu koja ne samo da je bila blizu istini već je i pogodila ravno u srž. Jedini razlog zbog kojeg se Odabranica Layla nalazila s njim bio je taj što je saznao gdje se nalazi palača Bratstva Crnog Bodeža, a ona je strahovala od toga da on upadne unutra. Jedne noći, prije gotovo godinu dana, pratio je njezin trag krvi i nabasao na veliku tajnu. Throe je imao pravo - okrenuo je to otkriće u vlastitu korist.

Obećala mu je svoje tijelo ako nikome ne otkrije njihovu tajnu lokaciju.

I premda je tek morao naplatiti fizički dio duga, što još nije napravio iz poštovanja prema njezinoj trudnoći, njezinoj časti i položaju... ipak je to namjeravao učiniti.

Naposljetku će uzeti ono što je bilo njegovo i označiti je kao svoju...

Sranje, zar se zbilja *združio*?

Xcor se ponovno usredotočio na Throea i svoju kopilad. »Pozabavimo se radije ovom pobunom, a ne nečijim umišljanjima. Dakle, što kažete? Svi vi.« Nastala je duga pauza. »Bilo tko.«

Dok je čekao njihov odgovor, Xcor je pretpostavio da je sama činjenica da Throe i dalje stoji živ i zdrav dovoljan dokaz da se ipak malo smekšao. Nakon obuke u Bloodletterovom kampu, nije zaboravio ono što je tamo naučio, no u posljednje mu se vrijeme činilo da su brutalna sila i krvoproliće samo jedan način rješavanja situacije te da postoje i drugi, koji bi mogli biti mnogo učinkovitiji.

Primjerice, Wrath je to dokazao načinom na koji je reagirao na posljednji napad na prijestolje. Kralj i njegova družica suzbili su svaki pa i najmanji nasrtaj na njegovu vladavinu - a to su napravili ne samo bez ijednog izgubljenog života, već temeljitom kastracijom koja je *glimeri* oduzela moć.

Wrath je, kao vođa kojeg je odabrao njegov narod, sad imao nepobitnu moć.

Throe je prekinuo tišinu obraćajući se ratnicima. »Mislim da sam bio dovoljno jasan. Duboko osjećam da bismo morali nastaviti s borbom za prijestolje. Jednom smo sredili Wratha, možemo opet. Možda i jest demokratski izabran, ali ne može nastaviti vladati ako nije živ. A onda ćemo morati ponovno osigurati podršku unutar sad obespravljenе *glimere*. Koordiniranjem ustavne strategije s bivšim članovima Vijeća, možemo reći da je Wrath prekoračio svoje ovlasti i...«

»Ti si budala«, Xcor je tiho rekao.

Throe se hitro okrenuo i uputio mu neprijateljski pogled. »A ti si gubitnik!«

Xcor je odmahnuo glavom. »Narod je rekao svoje. Odlučili su staviti Wratha na prijestolje koje je naslijedio, i nema šanse da ćemo dobiti bitku koja se vodi ne na jednoj fronti, već na tisuću njih. Tradicijski zakoni i kulturne norme su slabašni simboli moći i utjecaja. Ali demokracija, koja se istinski provodi, demokracija je tvrđava od kamena koju se ne može prijeći, raznijeti ili probušiti. Ono što ci ne shvaćaš, zamjeniče, jest da se više nemamo s čime borici - pod pretpostavkom da si krenuo u ovu bitku nadajući se da ćeš pobijediti.«

Throe je zaškiljio. »Reci mi nešto, je li te to tvoja Odabranica naučila? Mislim da nikad nisam čuo da si rekao išta slično.«

Xcor je prisilio samog sebe da ne kaže ništa.

On i njegovi ratnici udružili su se davno prije nego im se priključio Throe. Ali ako se ti mužjaci nikako ne mogu osloboditi te kobne ambicije? Onda ih Throe može slobodno sve uzeti.

Xcor se nikome od prisutnih neće klanjati.

U tišini koja je uslijedila, Throe je pogledao prema ratnicima koji su ga svojedobno izbjegavali zbog njegove kicoške slabosti, ali su ga tijekom posljednja dva stoljeća ipak počeli poštovati kao ratnika. »Manipulacija je najuspješnija onda kad je koristi ženski spol. Zar ne mislite da je ovo što priča obična propaganda? Kojom ga je napunila ista ona osoba koja najlakše može zavesti njegov um, njegovo tijelo, njegove emocije? I sami ste nanjušili da se združio. Znajte tla duša slijedi srce, a njegovo više nije s nama, uz naše ciljeve, ono što možemo postići. Ovo nije snaga koja se odnosi na vas, već ona vrsta slabosti koju je on sam nekoć kudio kod drugih. Vidite? Čak i sad šuti!«

Xcor je slegnuo ramenima. »Ne zanimaju me prodike.«

»Jesi li uopće znao definiciju te riječi prije šest mjeseci?« usprotivio se Throe.

»Što vi kažete?« Xcor se osvrnuo oko sebe kao da se već dovoljno naslušao. »Izbor je na vama, ali upamtite jedno. Jednom kad odlučite, kao tinta na pergamentu, više se ne može izbrisati.«

Zypher je prvi ustao. »Odan sam samo jednome.« To rekavši, otišao je do svog oružja i iz korica izvukao čelični bodež. Porezavši vlastiti dlan, prišao je Xcoru i ispružio ruku.

Xcor je primio ono što mu je ponuđeno i primijetio da mu se grlo malo stisnulo. Idući je bio Balthazar, uzeo je isti bodež i porezao dlan, ponudivši mu svoju krv, da bi se na kraju, jednako učinkovito, na odanost zakleo i Syphon.

Syn je sve to promatrao spuštenu pogleda, ne pomičući se. S njim je, kao i uvijek, bila lutrija - no čak je i on ustao i prišao Xcoru. Izvadivši oštricu, probo si je dlan i okrenuo je, gornja mu se usna stisnula kao da mu se svidjela ta bol.

Xcor je prihvatio i posljednju zakletvu svojih ratnika, a potom pogledao u Throea. Podignuvši dlan s kojeg je kapala krv, pokazao je očnjake i prosiktao, zagrizavši vlastito meso i potom polizavši pomiješanu krv.

»Kao da je i moglo ispasti drugačije«, okrutno se osmjehnuo. »Nikad nisi bio jedan od nas.«

Throeovo naočito lice tužno se iskrivilo. »Prisilio si me da vam se pridružim. Ti si mi ovo učinio.«

»Ali ti ćeš to ispraviti, zar ne? U redu, dao sam ti tvoju slobodu prije godinu dana. Neka tvoja ambicija odredi tvoju sudbinu, ako tako želiš, no jednom kad izađeš kroz ta vrata, zatvorit ćeš ih zauvijek. Za nas si mrtav, tvoji su postupci samo tvoji i ničiji tuđi.«

Throe je kimnuo samo jednom. »Neka tako i bude.«

Mužjak je prešao preko sobe, dohvatio svoje korice s bodežima i kaput, a potom otišao do vrata. Okrećući se, obratio se skupini. »Oko mnogočega se vara, ali naročito oko trona. Rat na tisuću fronti? Ne slažem se. Sve što je potrebno jest maknuti Wratha. Onda će njegov plašt preuzeti najjači - a taj mužjak više nije dio ove skupine.«

Ratnik je za sobom glasno zalupio vratima.

Xcor je škrgutao zubima, znajući itekako dobro da je Throe vjerojatno osmislio pričuveni plan prije nego im je svima dao onu ponudu - inače ne bi tako nonšalantno otišao svega nekoliko minuta prije zore.

Throe je riskirao i izgubio - ali samo što se tiče njih. Kamo će dalje krenuti? Xcor nije imao pojma.

No Wrath bi se itekako trebao zabrinuti.

Začulo se komešanje. Nakašljavanje. A onda, jasno, i komentari.

»Onda«, provalio je Zypher, »hoćeš li nam reć' koje su joj boje oči?«

»To je najmanje što možeš učinit'«, ubacio se Balthazar. »Opiši nam je malo.«

»Odabranica?«

»Kako si zaboga...«

Iznenada se atmosfera u kući vratila na staro, muški glasovi ispunili su zrak, pića su se naručivala i nalijevala, i vadili se zavoji za ranjene ruke ratnika.

Xcor je odahnuo s olakšanjem koje ga je iznenadilo - ali nije se dao zavarati. Premda su njegovi ratnici ostali uz njega, sad je imao novog neprijatelja protiv kojeg će se morati boriti, a Throe je, zahvaljujući upravo Xcorovoj obuci, bio istinski opasan.

Izvadivši mobitel, spustio je pogled... I primijetio da mu poziv još nije bio uzvraćen.

S obzirom na Throeovo dezerterstvo? Bilo je od presudne važnosti da dobije svoju Odabranicu, a sad se već brinuo da je možda Throe prvi došao do nje i da se zato nije pojavila.

»Onda?« rekao je Zypher. »Kakva je?«

Usljedila je neočekivana tišina koja kao da se probila kroz buku.

Šokiralo ga je saznanje da im je zbilja i htio to reći. Koliko je već dugo držao to u sebi?

Oklijevajući, rekao je: »Ona je... Mjesec na mom noćnom nebu. A to je i početak i sredina i kraj. Više se ništa o tome ne može reći i više je nikad neću spomenuti.«

Kad se okrenuo i pošao prema stepenicama, osjetio je njihove poglede na sebi, ali nisu ga promatrali s prezirom. Štoviše, ma koliko se trudili to prikriti, svi su osjećali sućut - zbog ružnoće njegovog lica, zbog nesretne naravi romanse između njega i bilo koje ženke, a kamoli Odabranice.

Zastao je s rukom na rukohvatu. »Do sutrašnjeg sumraka, spakirajte svu imovinu i zalihe. Moramo napustiti ovu lokaciju i pronaći drugu. Ova kuća više nije sigurna.«

Penjući se uz stepenice, čuo je pristanak svojih ratnika. I osjetio bolnu zahvalnost zbog toga što su odabrali njega za svog vodu.

Usprkos Throeovoj očitoj pameti, odgoju, porijeklu.. i izgledu.

DEVETO POGLAVLJE

IAm se vratio u veliku kamenu palaču Bratstva netom prije zore, trčeći uz ulazne stepenice nalik katedrali i provlačeći se u predsoblje. Prema protokolu, stavio je lice ispred sigurnosne kamere i pričekao.

Trenurak porom, unutarinja su se vrata otvorila, a dočekala ga je vesela stara njuška - kao i opojan miris fino kuhanog Posljednjeg obroka.

»Dobra večer, gospodine«, rekao je batler Fritz i naklonio se. »Kako ste?«

»Hej, čuj, jesi li vidio mog brata? Pokušavam pronaći...«

»Da, vratio se.«

iAm gotovo da je opsovao od olakšanja. »To je super. Stvarno super.«

Jadnik se barem sretno vratio doma u sigurno okruženje. Ali, Kriste, Trez je mogao barem poslati poruku da je živ. Koliko ga je samo puta bezuspješno pokušavao dobiti...

S lijeve strane, živahna sjena skočila je s mozaika na podu, poletjevši poput projektila prema njemu.

iAm je ulovio vražju mačku, poznatu i kao Boo, u svoje naručje. Istinski je prezirao tu životinju - naročito u posljednje vrijeme, kad je ta vreća buha počela spavati s njim tijekom dana. Sve to maženje. Predenje.

Još gore? Polako se navikavao na to mučenje.

»... u kliniku.«

»Oprosti?« iAm je mazio mačku po vratu, a Boo je okretao očima. »Nisam čuo ništa od onog što si upravo rekao.«

»Ispričavam se.« Batler se ponovno naklonio iako nije bio kriv. »Odabranica Seleno se razboljela pa su je odveli u kliniku. Trez pazi na nju dok je liječe, a mislim da su Primužjak i Cormio također otišli tamo. Žao mi je što to moram reći, ali njezino se stanje čini prilično ozbiljno.«

»Prokletstvo...« iAm je sklopio oči i pustio da mu glava padne unatrag. Iščekivali su novosti, ali one su se trebale ticati s'Hisba. A ne Odabranice koja je toliko privlačila njegovog brata. »Što nije u redu s njom?«

»Mislim da još nisu postavili dijagnozu.« Sranje. »Okej, hvala, stari, idem...«

Odabranica Layla pojavila se na ulazu sobe s biljarom, a Qhuinn i Blay bili su odmah iza nje. »Oprostite, jesam li to čula nešto vezano uz Selenu?«

Pustivši batlera da se za to pobrine, iAm se uputio prema skrivenim vratima ispod velikog stubišta i nije se iznenadio kad su ostali brzo krenuli za njim.

Upravo kad je upisao šifru za otvaranje tajnih vrata, oglasio se mobitel.

»Je li to opet tvoj?« upitao je Qhuinn.

Layla je prigušila ton. »Neki je čovjek ponovno pogriješio broj.«

»Hoćeš li da ga V. blokira?«

»Ma, nema potrebe da ga uzrujavamo.«

»Hajde, daj mi da vidim...«

Layla je spremila mobitel ispod odjeće. »Neće više zvati. Pođimo.«

Nakon što se oglasilo tiho *biiiiip*, iAm je rastvorio vrata pa su sišli niz niske stepenice do drugih zatvorenih vrata. S druge se strane nalazio podzemni tunel koji je vodio od palače do Centra za obuku pa još dalje do Jazbine gdje su V. i Butch živjeli sa svojim družicama.

Sa svakim korakom niz betonski hodnik s niskim stropom od početka do kraja, napetost u iAmovim ramenima se povećavala, mišići uz njegovu kralježnicu toliko su se zgrčili da mu je bol odjekivala sve do sljepoočnica.

Kad su stigli do ureda, Tohr je podignuo pogled s računala. »Večeras je pravi skup ovdje.«

»Selena je bolesna«, promrmljao je Qhuinn.

Brat je ustao. »Što? Vidio sam je prije svega sat vremena. Išla je nahraniti Luchasa i...«

I tako je pet pari cipela i čizama opet završilo u hodniku.

Centar za obuku je bio golem podzemni prostor sa svim i svačim, od olimpijskog bazena, streljane, teretane, privatnih teretana i velikog trimkabineta, do prostorija s opremom i nizom učionica koje su se prije racija koristile za obuku novaka. Nalazila se tu i velika klinika, s kirurškim salama i sobama za oporavak - prema kojima su se uputili.

Činjenica da su se svi živi nagurali pred zatvorenim vratima sobe za preglede nije bila dobar znak: Phury, Cormia, Rhage i Vishous bili su jako napeti, koračali su u krug, piljili u pod, vrzmali se.

»O, hvala Bogu«, rekao je Phury kad je ugledao iAma. »Trezu će biti drago da si tu. Pokušavali smo te dobiti.«

Vjerojatno mu je zato zvonio telefon, no on ga je ignorirao izlazeći iz stana i odlazeći do kluba shAdoWs kako bi pronašao Treza.

»Na rendgenu je«, rekao je V. »Zato smo vani. Trez se ne miče od nje.«

Layla se namrštila. »Zašto to rade? Je li slomila...«

Cormia je prišla drugoj Odabranici i primila je za ruke. Izmijenile su nekoliko tihih riječi, a onda je Layla ustuknula i zaljuljala se na nogama. Qhuinn ju je ulovio, a iAm je zaključio da smjesta mora unutra, o čemu god da se radi.

»Ja ne čekam«, rekao je, spustio mačku i rastvorio vrata.

Isprva nije mogao pojmiti u što uopće gleda. Kad su se teška vrata bešumno zatvorila za njim, usredotočio se na ono što je izgledalo poput nogu kakvog stola na stolu za preglede. Samo što se radilo o... Seleni. Njezini vitki listovi i bedra bili su savijeni, abnormalno rašireni i ukočeni pod čudnim kutem, kao da trpi veliku bol - ali nije samo donji dio njezinog tijela bio takav. I položaj glave bio je potpuno pogrešan, ruke su joj bile iskrivljene na prsima, čak su se i prsti stisnuli kao kandže.

Izgledala je kao da je doživjela neku vrstu napadaja.

Doktorica Jane namještala je neki veliki instrument pored Seleninog ramena, a njezina sestra, Ehlena, kretala se tik iza nje kako se hrpa kablova ne bi zaplela. Trez je stajao pored Selenine glave i drhtavim je rukama gladio po crnoj kosi.

Nije ni podignuo pogled. Kao da nije bio ni svjestan da je još netko ušao u sobu. Nije ni disao.

»U redu, Ehlena, ploča?« Doktorica je primila nešto što je izgledalo kao komad papira veličine 20x30 cm, samo što je bilo debelo kao prst. S jedne je strane bilo spojeno žicama koje su vodile do prijenosnog računala na stolu s kotačićima. »Pokušat ću snimiti lakat.«

Doktorica Jane gurnula je ploču ispod zgloba, a onda je pogledala u Treza. »Hoćeš li pridržati i ovdje?«

Kimnuo je i pružio ruku, radeći ono što mu je rečeno. »Ovog se puta neću micati.«

»Ovo je digitalni tendgenski snimak pa ga možemo jednostavno ponoviti, okej?« Doktorica je kratko stisnula Trezovu ruku. »Sad ćemo stati iza pregrade.«

Doktorica Jane je podignula pogled i malo poskočila kao da se i ona toliko usredotočila na svoju pacijenticu da nije primijetila da je ušao. »O, iAm, dobro, ali čuj, možda bi htio izaći dok mi...«

»Ne idem nikud.«

»Ne mogu...« ljutio se Trez. »Ne mogu držati ovo na mjestu.«

Bez riječi, iAm je prešao preko pločica i stavio svoju ruku na bratovu, smirivši treskavicu. »Da ti pomognem.«

Trez nije poskočio. Nije ustuknuo. Ali je podignuo pogled, Bože, te njegove oči... bile su mračni bezdani tuge.

Tad je iAm shvatio da njegov brat nije samo u lošem stanju. Bio je zaista LOSE.

Nije bio prestravljen.

Već je oplakivao.

Trez nije odmah shvatio tko mu je priskočio u pomoć. Nije prepoznao ruku koja se pridružila njegovoj, iako su izgledale praktički jednako. Nije nanjušio nov miris u sobi. Tek kad je podignuo pogled, vidio je...

iAma, jasno.

Koga drugog.

Slika njegovog brata malo se pomutila. »iAm, ona...«

Nije mogao to izreći. Njegovi misaoni procesi doslovno su se ugasilili kao da je doživio udar ili nešto.

»Hajde da pridržimo ploču«, rekao je iAm. »Zajedno.«

»Trebao bi stajati iza olovne ploče.«

»Ne.«

Treza nije iznenadilo što je iAm ostao pored njega, pa mu se nečujno zahvalio jer je sumnjao da mu glas funkcionira išta bolje od mozga ili ruke.

»Budimo maksimalno mirni«, rekla je doktorica Jane. Potom se iz uređaja začulo kratko zujanje, a doktorica Jane i Ehlena su se vratile za stol.

iAm je bio taj koji im je vratio ploču, što je bilo dobro, jer Trezu bi zasigurno ispala. Lako za ruke, cijelo tijelo mu je drhtalo.

»Hvala«, rekla je doktorica Ja ne. »Mislim da sad imamo dovoljno snimaka. Želiš pozvati ostale unutra?«

Trez je odmahnuo glavom. »Mogu li ostati na trenutak nasamo s njom?«

»Mi moramo biti unutra da pogledamo rendgenske snimke.«

»O, da, znam. Samo...« Pogledao je prema vratima, znajući da svi koji su vani imaju pravu biti unutra jednako koliko i on. Zapravo, i više.

»Trez«, nježno je rekla doktorica Jane, »kako god želiš, tako ćemo napraviti.«

Ali što je Selena htjela? Pitao se, i to ne po prvi put.

»Gle«, mrmljala je doktorica Jane, »trenutno se ništa ne čini hitno. Bit će vremena za ostale, a ako se njezino stanje promijeni? Odlučit ćemo na temelju situacije.«

»Okej«, kimnuo je prema bratu. »iAm. Želim da on ostane.«

Njegov je brat kimnuo i primaknuo stolicu, ali očigledno ne za sebe. Gurnuo ju je prema stražnjoj strani Trezovih koljena, a budući da su mu zglobovi bili takvi kakvi su bili, pad unatrag bio je trenutak. Kad je stražnjicom poljubio stolicu, pomislio je, *da, zbilja mu se vrtjela u glavi*. Vjerojatno je bila dobra ideja da malo sjedne.

Bez ijedne riječi, iAm se spustio na pod pored njega, bilo je nevjerojatno koliko ga je smirivala samo prisutnost tog mužjaka.

Trez se ponovno usredotočio na Selenu. Još se nije pomaknula iz položaja u kojem ju je našao, a svi oni kruti kutevi njezinog tijela bili su prava noćna mora.

Zapravo, sve to skupa... ubijalo ga je.

Prema onome što je Cormia rekla, Zastoj je bila bolest koja je napadala neznatnu manjinu Odabranica. U cijeloj povijesti, bilo je svega desetak, možda i manje, ženki koje su od toga patile - što je značilo da je prema statistici bila mala vjerojatnost za pojavu bolesti. Nažalost, takvo je stanje bilo sto posto fatalno.

Dovraga, ni za jednu od ženki nije htio da se razboli, ali zašto baš ona?

Od svih njih, u cijeloj povijesti vrste, zašto je baš Selena morala biti ta koja će prerano skončati?

Koja užasna smrt. Zalediti se u vlastitom tijelu, ne moći komunicirati, zarobljen u zatvoru koji polako nestaje sve dok se svijet ne zamrača, a ti...

Sklopio je oči.

Sranje, što ako ga ona nije htjela pored sebe? Združio se, da, i svi ostali postupali su prema njemu s poštovanjem koje bi i trebalo ukazivati

mužjaku u takvoj situaciji premda su se i sami pitali kako se to dogodilo bez njihovog znanja.

Problem je bio u tome što se on i Selena nisu združili. Ne u vezi. Nisu ni izlazili.

Kvragu, već mjesecima nisu proveli ni dvije minute zajedno...

»Trez?«

Trznuo se i otvorio oči. Doktorica Jane stajala je ispred njega, njezine šumski zelene oči bile su budne i ozbiljne. »Pogledala sam rendgenske snimke.«

Nakašljao se. »Možda bi i ostali htjeli to čuti?«

Sranje, možda se mogao malo pomaknuli pa da Cormia ih netko drugi uzme Selenu za ruku? Bi li to bilo bolje? Njegovom se tijelu to neće svidjeti, kao ni njegovoj duši. Ali nije se radilo o njemu.

Mnogo je njih ušlo unutra, više nego ih je bilo prije, kimnuo je Tohru, Qhuinnu i Blayu - bilo mu je drago da je i Layla tu, kao i Cormia i Phury. Natjeravši se da ustane, htio se odmaknuti natrag, ali Primužjak mu je prišao i vratio ga natrag na stolicu.

»Ostani gdje jesi«, rekao je Phury stisnuvši ga za rame. »Tamo si gdje trebaš biti.«

Trez je nešto zakreketao. Bolje od toga nije mogao.

Doktorica Jane se nakašljala. »Nikad nisam vidjela ništa slično.« Pokazala im je nešto na velikom ekranu računala pored stola. »Kao da su se svi zglobovi pretvorili u kost.«

Crno-bijela snimka prikazivala je Selenino koljeno, a doktorica Jane je pokazivala različite dijelove vrhom srebrne kemijske olovke. »Na rendgenskim snimkama, kosti su bijele ili blijedo sive, dok je vezivno tkivo poput ligamenata ili tetiva manje upadljive boje. Ovdje«, pokazala je prema zglobu, »bi se trebala nalaziti tamna mrlja između zglobne plohe i zglobne šupljine. Umjesto toga, vidim samo... čvrstu kost. Isto vrijedi i za zglobove stopala, lakata...«

Još se slika pojavilo na ekranu, jedna za drugom, a on je mogao samo odmahivati glavom. Kao da je netko ulio cement u sve pukotine.

»Ono što me najviše zabrinjava jest ovo«, pojavila se nova slika. »Njezina ruka. Za razliku od ostalih zglobova, okoštavanje kao da se širi i zahvaća mišiće. Ako se to nastavi, cijelo njezino tijelo...«

»Kamen«, šapnuo je Trez.

O, Bože, oni mramorni kipovi na mjestu na kojem ju je našao. To nije bilo dvorište, već groblje. Prepuno ženki koje su patile od te bolesti i umrle.

»Jedino za što znam a da je imalo slično ovome jest jedna ljudska bolest, takozvana kamena bolest ili progresivno okoštavanje. To je izuzetno rijetko genetsko stanje koje uzrokuje okoštavanje mišića, tetiva i ligamenata i s vremenom potpuno zablokira pokrete - do tog stupnja da bolesnici sami moraju odabrati položaj u kojem će ostati zauvijek. Okoštavanje se događa sporadično, a može ga potaknuti trauma ili virus, a može biti i spontano. Za tu bolest nema lijeka, a kirurško uklanjanje okoštanog tkiva samo potiče daljnji razvoj. Selena prolazi kroz nešto slično - samo što je kod nje istovremeno zahvatilo cijelo tijelo.«

Trez se okrenuo prema dvjema zdravim Odabranicama. »Je li se ovo ikad uspjelo izliječiti? U prošlosti, je li itko to pokušao zaustaviti?«

Layla je pogledala u Cormiu koja je progovorila: »Molile smo se... Ništa drugo nismo mogle. Pa ipak je bolest došla.«

»Dakle, ovo je... neka vrsta napadaja?« upitala je doktorica Jane. »Nije finalna faza?«

»Ne znam koliko ih je već imala«, Cormia je obrisala suzu s obraza. »Obično napadaji traju neko vrijeme prije onog posljednjeg od kojeg se više ne mogu oporaviti.«

Doktorica Jane se namrštila. »Znači, tijelo se oporavi? Kako?«

»Ne znam.«

Trez se obratio Odabranici. »Je li ijedna od vas uopće znala da je bolesna?«

»Nitko nije znao«, Cormia se nagnula prema svom *helrenu* kao da joj je trebala njegova podrška. »Ali s obzirom na stanje u kojem se sad nalazi... Rekla bih da se približila kraju svoje bolesti. Koliko ja znam, početni napadaji zahvaćaju samo dijelove tijela. A sad ju je uhvatilo cijelo.«

Trez se sav stisnuo kad je izdahnuo, sva snaga mu je izišla kroz usta. Jedino što ga je sprječavalo da se ne slomi bila je mogućnost da je Selena svjesna onoga što se događa - i radi nje se želio doimati snažnim.

Doktorica Jane bokom se oslonila o stol i prekrižila ruke. »Nije mi jasno kako se zglobovi mogu oporaviti od ovakvog stanja.«

Cormia je odmahнула glavom. »Napadaji, ono malo koliko sam ja vidjela, dođu brzo, a onda... Ne znam što se dogodi. Nekoliko sati, ili noć

poslije, opet se mogu pomicati. Nakon nekog vremena, opet su pokretne - ali napadi se uvijek iznova ponove. Uvijek.«

»Također same odabiru položaj«, Layla je tiho rekla i sama brišući suze. »Kao i ljudi koje si spomenula, i naše sestre uvijek same odaberu - rekle bi nam kako žele ostati, a mi bismo se pobrinule da...«

Još je toga rečeno. Postavljana su pitanja. Ponuđena objašnjenja za koja su bili sposobni. Ali on ih više nije pratio.

Poput vlaka koji ubrzava, njegov um, njegove emocije, osjećaj posvemašnje nemoći, svo kakanje, počelo se kretati određenim putem, sve brže i intenzivnije.

Nije mu se sviđalo što joj je kosa bila razbarušena, a on ju nije mogao namjestiti.

Nije mu se sviđalo što su joj na odjeći bile mrlje od trave, svijetlo zelene mrlje na mjestu gdje je koljenima udarila o tlo.

Nije mu se sviđalo što su joj ispale cipele.

Nije mu se sviđalo što nije mogao učiniti jednu jebenu stvar da je spasi.

Nije mu se sviđao teret koji je nosio zbog s'Hisba i sve što je zbog toga napravio sa svojim tijelom - da ga njegovi roditelji nisu prodali kraljici, možda ne bi poševio sve one žene, možda bi je bio barem malo dostojniji. I onda ne bi propustio sve te mjesece. Možda je mogao primijetiti nešto, učiniti nešto ili...

Kao i dijelovi razgovora, i misli su počele pljuštati po njegovu mozgu, ali on ih više nije mogao pratiti, kao što nije mogao pratiti ni ono što se zbivalo u sobi za preglede. Strašan urlik ga je obuzeo, tsunami je protutnjao kroz njega, izbrisao sve osim gnjeva koji više nije mogao zadržati u sebi.

Trez nije bio svjestan da se pomaknuo. U jednom je trenutku pažljivo držao Seleninu ruku, u drugom je već bio na vratima, potom je prošao kroz njih, njegovo je tijelo jurnulo naprijed, više nagonski nego namjerno.

Trčao je i trčao... Ravnajući se prema prizorima u vidnom polju, prema betonskim zidovima hodnika, trčao je...

A onda je nastala strašna galama. Prazni je hodnik odzvanjao užasnom bukom, poput brujanja velikog stroja koji je zakočio ili glasno zvrndao...

Nešto ga je dotaknulo odostraga prije nego je stigao do izlaza za garažu, željezni mu se stisak prepriječio.

iAm.

Naravno.

»Spusti ga«, viknuo mu je na uho. »Spusti... Hajde, daj. Spusti..« Trez je odmahnuo glavom. »Što...?«

»Spusti pištolj, Trez«, iAmov je glas napuknuo. »Želim da spustiš pištolj.«

Trez se sav ukočio, osim što je glasno disao i pokušavao shvatiti što mu je brat govorio.

»O, Isuse, Trez, molim te...«

Odmahujući glavom... Trez je polako postao svjestan da mu se u ruci zbilja nalazio nečiji pištolj od 40 mm. Vjerojatno njegov. Uvijek ga je nosio sa sobom u klub.

I, gle čuda, cijev je bila uperena ravno u njegovu sljepoočnicu - a za razliku od rendgenske ploče, ruka mu se sad nije nimalo tresla.

»Spusti ga, za mene, Trez.« S prstom na okidaču, njegov se brat očigledno nije usuđivao sam uzeti pištolj strahujući da bi mogao opaliti. »Moraš spustiti pištolj.«

U tom mu je trenutku sve postalo jasno: kako je ustao, odjurio, izletio iz sobe i jurnuo niz hodnik. Trčao je prema garaži tražeći svoj pištolj.

Namjeravao si je prosuti mozak čim se makne iz Centra za obuku.

Pomislio je, možda, ako zaista postoji Sjenosvijet, on i Seleno srest će se na Onoj strani i biti skupa onako kako to nikad nisu mogli biti na Zemlji.

»Trez, još je živa. Nemoj to raditi. Želiš se ubiti? Pričekaj dok njezino srce ne prestane kucati, ne prije toga. Ni jedan jebeni trenutak prije.«

Trez je zamislio Selenu na onom stolu, a ta pomisao... Sranje... Kao i obično, iAm je imao pravo.

Ponovno je počeo drhtati spuštajući ruku, polako se krećući da ne bi nekim trzajem stisnuo okidač. No, oko toga se nije morao brinuti. Čim mu se cijev udaljila od mozga, brat je preuzeo stvar u svoje ruke, razoružao ga brzo i pobrinuo se da je van opasnosti.

DESETO POGLAVLJE

Paradise, krvna kćerka Abalona, Prvog Kraljeva savjetnika, mrštila se gledajući u ekran Appleova prijenosnog računala. Otkako je počeo svake noći raditi za Wratha, sina Wrathovog, preselila se u očevu knjižnicu jer je u trošnom starom tudorskom zdanju bežični signal bio najjači za njegovim stolom. Premda joj dobar signal u tom trenutku nije ni bio od pomoći. Njezin Hotmail račun vrvio je nepročitanim porukama jer ga uz iMessage na mobitelu, Twitter, Instagram i Facebook nije ni morala često provjeravati.

»Stani malo, kako se zvao?« rekla je u mobitel.

»Novi tečaj za pripravnike«, odgovorio je Peyton, krvni sin Peytonov. »Proslijedio sam ti ga prije otprilike pola sata.«

Odmaknula se od naslona stolice. »Toliko je smeća unutra.«

»Da ti ponovno pošaljem...«

»Čekaj, našla sam.« Kliknula je jednom, a onda ponovno kako bi otvorila privitak. »Opa. Ima službeno zaglavlje.«

»Rekao sam ti.«

Paradise je pogledala datum, personalizirani pozdrav Peytonu, dva odlomka o programu i zaključak. »Sveca mu... Brat ga je potpisao.«

»Tohument, sin Hharmov.«

»Pa, ako je lažno, netko će ozbiljno...«

»Ali jesi li vidjela drugi odlomak?«

Ponovno se koncentrirala na riječi. »Ženke? Hej, hej... Primaju li ženke?«

»Znam, jek da?« Čulo se pucketanje, a onda i izdisaj kad je Peyton povukao još jedan dim. »Neviđeno.«

Paradise je ponovno pročitala dopis, ovog puta malo pažljivije. Ključne riječi su iskakale van: *Otvorene probe za program obuke. Pozivaju se ženke i civili na polaganje testa fizičke sposobnosti. Satove će držati Braća. Školarina? Nula.*

»Što im je bilo na pameti?« promrmljao je Peyton. »Hoću reći, ovo bi se trebalo odnositi samo na sinove *glimere*.«

»Očito više nije tako.«

Dok je Peyton dalje razglabao o ljepšem spolu i tradicionalnim ulogama kod kuće i na terenu, Paradise se zavalila u kožnati naslonjač. Pored nje, crjepovi koje je donio obiteljski *slugan* pucketali su u narančastim plamenovima u mramornom kaminu, toplina joj je grijala jednu stranu lica i jednu polovicu tijela. Svugdje oko nje, očeva je knjižnica bila osvijetljena žutim svjetlom, sva u ulaštenom mahagoniju, sa zlatnim naslovima na hrbatima prvih izdanja.

Vila u kojoj su živjeli bila je jedna od najvećih u Caldwellu, s još četrdeset soba namještenih jednako luksuzno kao i ova u kojoj je sjedila, ako ne i luksuznije. Prekrasni svileni zastori visjeli su s prozora obrubljenih dijamantima. Fini orijentalni tepisi rašireni preko ulaštenih podova. Ulja na platnu i portreti predaka obješeni uz stubište, istaknuti iznad kamina i ormarića. Fini porculan za svaki se obrok postavljao na formalni stol, a hranu je kuhalo i posluživalo mnogobrojno osoblje.

Godinu za godinom živjela je tu sa svojim ocem, dok su je dame iz *glimere* učile svemu što je jedna ženka koja pripada plemstvu morala znati kako bi pronašla družbenika: odijevanje, zabavljanje, primjereno ponašanje, vođenje velikog domaćinstva.

A čemu je sve to vodilo? Njezinu predstavljanju u društvu, koje je bilo odgođeno, baš kao i obuka Bratstva, zbog racija prije dvije godine.

No, kao i obuka, i planovi za nju opet će se pokrenuti. Ono što je ostalo od plemstva preselilo se natrag iz svojih sigurnih kuća u sam Caldwell, a ona je već dosegla zrelost, prošlo je barem četiri godine od njezine Promjene i bilo je vrijeme da pronađe družbenika.

Bože, kako li je samo strahovala od svega toga...

»Halo?« rekao je Peyton. »Jesi još tu?«

»Oprosti, jesam.« Odmaknula je mobitel od uha kad je začula glasno hrskanje. »Što to radiš?«

»Otvaram vrećicu čipsa.« Hrsk-hrsk. »O, ti vraga, ovaj je izvrstan...«

»Onda, što ćeš učiniti?«

»Ostalo mi je još petnaest deka. Tako da ću dokrajčiti ovaj i još jedan čips. A onda ću vjerojatno ubiti oko...«

»Ne, mislim na program obuke.«

»Otac mi je već rekao da idem. U redu, kako god. Zapravo već tri godine ne radim ništa posebno, a i mislio sam se upisati kad su tek otvorili, ali... Pa, sjećaš se što se dogodilo.«

»Da, a i mogao bi prestati pušiti. To im se neće svidjeti.«

»Što ne znaju, ne može im škoditi. Osim toga, štiti me Prvi amandman.«

Zakolutala je očima. »Okej, kao prvo, nisi čovjek, stoga se njihov ustav ne odnosi na tebe. Kao drugo, on se odnosi na slobodu govora, a ne na slobodu pušenja.«

»Kako god.«

Kad je Peyton ponovno povukao dim, zamislila je njegovo naočito lice, njegova široka ramena i intenzivno plave oči. Poznavali su se čitav život, njihove obitelji generacijama su se vjenčavale među sobom, što je bilo uobičajeno među pripadnicima plemstva.

Bila je to najgore čuvana tajna među *glimerom*, činjenica da su njegovi roditelji i njezin otac nedavno počeli razgovarati o tome da bi se njih dvoje moglo vjenčati...

Glasno, potmulo kucanje s ulaznih vrata natjeralo ju je da okrene glavu.

»Tko je?« rekla je ustajući i naginjući se prema naprijed kako bi provirila prema predsoblju.

Njihov batler, Fedricah, prešao je preko predsoblja, a premda njezin otac nikad sam nije otvarao vrata, čak je i on izišao iz svoje privatne radne sobe preko puta.

»Gospodaru?« rekao je batler. »Očekujete nekoga?«

Abalon je namjestio jaknu odijela. »Dalekog rođaka. Trebao sam ti reći, ispričavam se.«

»Moram ići«, rekla je Paradise. »Lijepo se naspavaj.«

Nastala je pauza. »Da, i ti, Parry. Znaš, možeš me zvrncnuti ako budeš ružno sanjala, okej?«

»Naravno. I ti isto. Bok.«

»Bok i tebi.«

Kad je prekinula poziv, bilo joj je drago da još uvijek ima svog prijatelja u blizini. Otkako su izbile racije i toliko njihovih kolega iz razreda stradalo, njih su dvoje koristili mobilne mreže kako bi skratili ponekad beskonačne dnevne sate. Ta je veza bila prijeko potrebna neposredno nakon racija, kad je s ocem otišla u Catskills gdje se mjesecima motala po velikoj viktorijanskoj kući.

Peyton je bio dobar prijatelj. A što se združivanja tiče?

Nije znala što misli po tom pitanju.

Zaobišavši stol, otrčala je do predsoblja kad ju je otac ugledao i odmahnuo glavom. »Skloni se, Paradise. Molim te.«

Podignula je obrve. Ta je šifra obično značila da se mora sakriti u tajne tunele kuće. »Što se događa?«

»Molim te, idi.«

»Rekao si da se radi o rođaku.«

»Paradise.«

Paradise se povukla natrag u knjižnicu, ali je ostala pored vrata i prisluškivala.

Blago škripanje velikih ulaznih vrata doimalo se veoma glasnim.

»To si ti«, rekao je njezin otac neobičnim tonom glasa. »Fedricah, ispričaj nas, molim te.«

»Naravno, gospodaru.«

Batler se udaljio, kratko prošavši onim dijelom predsoblja koji je Paradise mogla vidjeti. Trenutak potom, vrata koja su vodila u stražnji dio kuće su se zatvorila.

»I?« rekao je mužjak. »Hoćeš li me pozvati unutra?«

»Ne znam.«

»Umrijet ću ovdje. Za nekoliko minuta.«

Paradise se borila protiv poriva da gurne glavu iza dovratnika i vidi o kome je riječ. Nije prepoznala glas, ali jasan izgovor i bahat naglasak dali su naslutiti da se radi o nekome iz redova plemstva. Što je imalo smisla, budući da se radilo o »rođaku«.

»Nosiš ratnu odoru«, usprotivio se njezin otac. »Ne odobravam je s ove strane svog praga.«

»Bojiš li se više mog društva ili mog oružja?«

»Ne bojim se ni jednog ni drugog. Pobijedili su vas, ako se ne sjećaš.«

»Ali ne i porazili, kad već moram to reći.« Škljocanje je dalo naslutiti da netko rukuje predmetima od metala. Potom se začuo udarac, kao da je nešto palo na kamenu stepenicu na ulazu. »Evo, dakle, stojim gol ispred tebe. Potpuno sam nenaoružan, moje je oružje na tvom pragu, a ne unutar tvojih zidova.«

»Nisam tvoj rođak.«

»Moja si krv. Imamo mnogo zajedničkih predaka...«

»Poštedi me. Kakvu god poruku tvoj vođa želi poslati Kralju, neka to učini preko...«

»Više nisam povezan s Xeorom. Ni na koji način.«

»Molim?«

»Spone su prerezane.« Začuo se iscrpljen uzdah. »Mjesece nakon izbora kojim je Wrath vraćen na prijestolje, proveo sam pokušavajući uvjeriti Xcora i Družbu izroda da odustanu od izdaje. No čak i nakon tolikog preklinjanja i uvjeravanja, nakon što sam ih toliko molio da krenu pametnijim putem, žalosti me što ih nisam mogao odvratiti od njihove ludosti. Naposljetku sam jednostavno morao otići. Iskrao sam se iz njihove kuće i sad strahujem za vlastiti život. Nemam kamo otići, a kad sam se obratio Salliahu tamo u Starom kraju, on mi je predložio da posjetim tebe.«

Njihov daleki rođak, pomislila je Paradise. Prepoznala je ime.

»Molim te«, rekao je mužjak. »Zatvori me u neku sobu ako baš moraš...«

»Ja sam Kraljev odani sluga.«

»Onda nemoj odbiri taktičku prednost.«

»Što želiš reći?«

»U zamjenu za sigurnost pod tvojim krovom, spreman sam ti reći sve što znam o Družbi izroda. Gdje provode dnevne sate. Koje su im navike. Gdje se nalaze tijekom noći. Kako razmišljaju, kako se bore. To mora biti vrijedno jednog kreveta.«

Paradise više nije mogla izdržati. Morala je vidjeti o kome se radi.

Malčice provirivši, stisnula se uz dovratnik i pogledala preko očevih ukočenih ramena. Prvo što je pomislila bilo je da mužjakova koža i pohabana košulja ne odgovaraju njegovu naglasku. Druga je pomisao bila ta da su mu oči ranjene, jako umorne.

Doista je izgledao kao da se vratio s prve crte bojišnice, zrak koji je dopirao unutra i milovao njegovo tijelo bio je mučno slatkast.

Mužjak ju je odmah primijetio, a njegovo je lice odalo nešto što je žurno skrio.

Njezin se otac osvrnuo preko ramena i uputio joj oštar pogled. »Paradise«, prosiktao je.

»Jasno mi je zašto oklijevaš«, rekao je muškarac ne skidajući pogled s nje. »Zbilja je dragocjena.«

Njezin se otac ponovno okrenuo. »Moraš otići.«

Mužjak se spustio na jedno koljeno i pognuo glavu, stavljajući jednu ruku preko srca i podižući drugu, otvorenog dlana, prema nebu.

Na Starom jeziku, tiho je rekao: *»Ovim se zaklinjem našim zajedničkim precima da ti neću nanijeti nikakva zla, ni tebi ni tvojoj krvnoj lozi kao nijednom drugom biću koje živi unutar ovih zidova - ako tako ne bude, neka mi Čuvarđeva oduzme život ravno pred tvojim očima.«*

Otac je ponovno pogledao u nju i rukom mahnuo kroz zrak, čime joj je naredio da ode i da se drži podalje.

Podignula je ruke i kimnula, *okej, okej, okeeej.*

Brzo se krećući, vratila se natrag u knjižnicu i otišla do police pored ognjišta. Posegnuvši rukom prema donjem dijelit treće ladice od poda gdje se nalazio skriveni okidač, pritisnula je polugu i odgurnula cijelu hrpu knjiga niz dobro podmazanu traku. Hitro kliznuvši unutra, izbila je u hodnik koji je u četvrtastom luku vodio oko prvog kata kuće i osiguravao pristup, i vizualno i zbiljski, svakoj prostori, zahvaljujući tajnim vratima i prorezima za gledanje.

Baš kao u filmovima Alfreda Hitchcocka.

Zatvorivši se unutra, Paradise je otišla do niskog stubišta koje se nalazilo sasvim otraga, a dok se penjala uz njega, poželjela je da može čuti što su govorili. No, kao i obično, nije imala pojma ni o čemu, otac joj nikad ništa nije govorio.

Bio je to dio njegovog staromodnog mentalnog sklopa. Dobro odgojene ženke nisu se morale zamarati stvarima poput misterioznih, davno izgubljenih rođaka koji su se pojavljivali nenajavljeno, naoružani do zuba. Ili, recimo, gdje točno radi glava kuće, koliko zarađuje i kolika je njegova vrijednost. Na primjer, kad su njezinog oca imenovali Prvim Kraljevim savjetnikom, to je bilo sve što su joj rekli. Nije imala pojma kakav je to posao, što točno radi za Kralja i Bratstvo - kvragu, nije znala ni kamo je odlazio svake noći.

Vjerovala je da je on zbilja uvjeren da ju je time poštedio. No mrzila je što je u toj mjeri drži u mraku.

Na vrhu tajnog stubišta, zakoračila je naprijed još otprilike pet metara i zaustavila se ispred ugrađene drvene plohe. Kvaka se nalazila s lijeve strane pa ju je okrenula.

Njezina je spavaća soba bila sva ženskasta i nježna, od volančića na krevetu i čipke na prozorima, pa sve do mekanih tepiha nalik papučama koje nije trebalo navlačiti na noge.

Ušavši unutra, zaključala je vrata, znajući da će to biti prvo što će njezin otac provjeriti jednom kad se popne gore - a ako ne stigne do drugog kata zato što ima posla s njihovim »gostom«? Onda će poslati Fedricaha gore da provjeri kvaku.

Prišavši krevetu, sjela je na njega, skinula cipele i bacila se na prekrivač. Zureći u baldahin iznad sebe, odmahivala je glavom.

Zatvorena u sobi. Daleko od svake akcije.

Neposredno nakon racija, bilo je to jedino mjesto na kojem je htjela biti, jedino mjesto gdje se osjećala sigurno. No te noći užasa pretvorile su se u mjesece brige... koji su potom prerasli u nelagodnu normalnost... koja je naposljetku postala uobičajena svakodnevnica.

Stoga se sad osjećala zarobljenom. U toj sobi. U toj kući. U tom životu.

Paradise je pogledala prema zatvorenim, zaključanim vratima. Tko je taj mužjak, pitala se.

Knjigoteka

JEDANAESTO POGLAVLJE

Selena je polako postajala svjesna da više nije u Utočištu. No, nije prepoznala gdje se nalazila. Njezin je mozak usporeno procesuirao signale kako tijela tako i okoliša, kao da je napadaj skamenio ne samo njezino tijelo, već i um.

Međutim, s vremenom je primijetila da više nije bilo trave koja joj se lijepila za lice. Nije bilo stabala ni hramova u daljini. Nije bilo nježnih zvukova potoka u prirodnim bazenima.

Jauknula je kad je pokušala pomaknuti glavu. »Selena?«

Zbog lica koje joj se pojavilo u vidokrugu nahrupile su joj suze u oči. Bio je to Trez... *Trez...*

Jasan kao da ga je izvukla iz sna, nalazio se točno ispred nje i cijelog ga je upijala: njegovu glatku, tamnu kožu, njegove bademaste crne oči, kratku crnu kosu, njegovu težinu i visinu koja se nad njom nadvijala.

Prvi joj je instinkt bio da posegne rukom prema njemu, ali nalet boli u tome ju je zaustavio i presjekao joj dah.

»Doktorice Jane«, povikao je. »Probudila se!«

Trez? rekla je. Trez, čekaj, moram ti nešto reći...

»Doktorice Jane!«

Ne, ne brini zbog toga. Moram...

»Ne može disati!«

Sve se odigralo veoma brzo. Smjesta su joj stavili masku na lice i nečim natjerali pluća da udahnu. Glasovi su eksplodirali oko nje. Oštar piskutav zvuk značio je da se oglasio neki alarm.

Netko ju je pokušao uspraviti, na što su se njezini zglobovi pobunili. Samo malo, to se ona sama pokušavala pomaknuti - pokušavala je ustati kako bi vidjela što se događa.

»Miče se!« To je bio Trez, bila je sigurna u to. »Ruka joj se pomaknula!«

»Ima srčani zastoj. Možeš li joj izravnati prsa?« Bol koja se potom pojavila izmamila je iz nje vrisak.

»Žao mi je«, Trez joj je napuklim glasom šapnuo na uho. »Žao mi je, dušo. Tako mi je žao, ali moram te ispraviti...«

Selena je ponovno vrisnula, premda je sumnjala da se išta čulo. Potom joj se vid zamaglio, najprije periferni, a potom i samo središte, kao da je magla navirala sa svih strana.

Iznenada je zurila u lampu na stropu bolničke sobe - što je značilo da su je nekako uspjeli okrenuti na leđa. Zatim je osjetila pritisak na ramenima, kralježnici i rukama. Vid joj se gubio i vraćao, magla se povlačila i vraćala dok su je ljuljali veliki naleti boli.

»Ne želim ništa slomiti«, procijedio je Trez.

Dakle, to su bile njegove ruke na njezinim zapešćima koje su je prisiljavale da se ispravi.

»Moram to učiniti. *Odmah.*«

Doktorica Jane pojavila se s druge strane stola, a u rukama je držala blokove veličine dlana s čijih su krajeva visjeli vijugavi kablovi.

»Skini joj odjeću.« Doktorica Jane pogledala je u drugom smjeru. »Mužjaci moraju otići inače nam neće dopustiti da se primaknemo njezinim prsima.«

Alarm je sad već bio veoma glasan, jak kontinuiran zvuk više nije bio isprekidan.

»Odmaknite se!« naredila je doktorica Jane.

Munja je udarila u Selenina prsa na što su odskočila od stola, pogodila svaki kralježak, pomaknula kralježnicu.

Kad je pala natrag na tanak madrac stola za preglede, nastala je kratka, napeta pauza tijekom koje su tri osobe oko nje, doktorica Jane, medicinska sestra Ehlena i Trez, samo zurile u nju. Koncentrirala se na Treza i u tom trenutku ugledala četvrtu osobu koja je stajala točno pored njega, veliko tijelo okrenuto leđima, tamna glava pognuta prema dolje, okrenuta od nje. iAm.

O, dobro, bilo joj je drago da je tu za Treza.

Selena je otvorila usta ispod maske, gledajući ravno u tamne oči svoje Sjene. Kad bi mu barem mogla reći...

Ponovno je oko nje nastao kaos, pluća su joj ponovno udarila o rebra, glasovi se podignuli, svi su promijenili položaje.

»Prestani joj upuhivati zrak«, viknula je doktorica Jane. »Odmaknite se!«

Idući snažan udar jurnuo je kroz nju i iskrivio joj torzo. Ovog puta nije bilo pauze. Grubo, snažno povlačenje oko pluća odmah se pojavilo i ponavljalo iznova i iznova.

»Što ćemo sad?« Trez je upitao promuklim glasom.

Najdraža Čuvardjevo, plakao je.

Trez, pomislila je gledajući u njega. Volim te...

Trez se rađao i umirao opet iznova prateći stroj koji je pokazivao vitalne znakove i koji se nalazio tridesetak centimetara iza zaglavljiva kreveta. Kablovi nalik konopcima spajali su Selenu s računalom, dok je ekran prikazivao svakojake informacije koje njemu nisu značile mnogo. No, jedno mu je ipak bilo jasno, i to vraški jasno, žuta linija na dnu ekrana trebala bi se dizati i spuštati u pravilnim intervalima prateći otkucaje njezinog srca. Nije se dizala i spuštala u urednom, ujednačenom ritmu - čak ni nakon što je stroj poludio kad je doktorica Jane stavila elektrode na sredinu i na vanjsku stranu Seleninih prsa i pustila struju u grudi Odabranice.

Ravna. Linija je opet bila ravna.

Ehlena joj je nastavila upuhivati zrak stišćući blijedo plavi balon koji je upuhivao kisik u Selenin grudni koš. U međuvremenu, Trez je promatrao žutu liniju, priželjkujući da poskoči, priželjkujući da reagira na otkucaje Seleninog srca.

»Dovraga, *kucaj...*«

Nešto mu je dotaknulo lice pa je poskočio unatrag - samo kako bi shvatio da je Selena podignula ruku prema njemu, njezina blijeda, vitka ruka trzala se kao da joj je zglob zahrđao.

»Selena«, rekao je i spustio se kako se ne bi morala napinjati.
»Selena...«

Poljubio joj je dlan, prste, a zatim joj dopustio da ga pomazi po obrazu. Oči su joj bile nevjerojatno plave, svijetle, blistave. Na trenutak, ostali su samo njih dvoje, sve ostalo je iščezlo, zidovi sobe, instrumenti i osoblje, nestao je čak i njegov ljubljani brat.

Usne su joj se počele pomicati ispod prozirne plastične maske.

»Okej, okej, okej.« Nije imao pojma što je govorila. »Možeš li ostati sa mnom? Molim te, ostani ovdje - nemoj ići.«

Pomiče se, to je dobro, zar ne?

»Selena!« Sranje, oči su joj se izvrnule. »Selena!«

»Gubimo je!«

Nijedna suvisla misao nije mu bila u glavi. Čim je doktorica Jane ponovno viknula te dvije užasne riječi, rasprsnuo se i pokrio Selenino

tijelo molekulama svog tijela, svojom energijom, svojom dušom, okružio ju je odozgo, sa strane, odozdo. Bacio se na nju, provukao kroz njezinu kožu, ušao duboko, podijelio s njom sve što je imao u nadi da bi nekako mogao učiniti ono što medicinski instrumenti nisu mogli.

Da bi je nekako mogao vratiti...

A onda se to i dogodilo.

Baš kao da je Seleno ispružila ruke i uzela ono što joj je htio dati, neka vitalna snaga počela je povlačiti njegovu srž, uvlačiti ga u sebe, hraniti se njime.

Tako je, pomislio je. Iskoristi me...

»Imamo puls!« netko je rekao.

»Diše!«

Čuo je komentare, ne kao zvukove već kao misli drugih - ali nije prestao. Bilo je prerano. Još joj nije dao dovoljno.

Pa ipak, vrlo brzo, njegova je snaga počela kopniti, njegova se energija cijedila kao kroz lijevak, a ne postepeno. Koliko god da je htio nastaviti joj pomagati, znao je da mora ponovno preuzeti fizički oblik ili će ostati zarobljen u plinovitom stanju, što je bilo ravno smrtnoj presudi.

Ne dok ona ne ode, rekao je samom sebi.

A mogao bi joj i ponovno pomoći, nakon što...

Trez je sletio na pločice kao da ga je netko gurnuo dolje, teško udarivši. S tog je mjesta mogao izbliza vidjeti crvene kroksice doktorice Jane, Ehlenine plave, koljena svog brata koji je istog trena čučnuo pored njega.

iAm je odmah djelovao, kod njega nije bilo čekanja, uhvatio je Treza ispod pazuha, podignuo ga i primaknuo Seleninoj glavi, pridržavajući ga jer nije mogao stajati ni klečaci, nije mogao čak ni uspravno držati torzo.

Nije imao pojma što su doktorica Jane i Ehlena radile, obje su kružile oko Seleninog ispruženog cijela s raznoraznim instrumentima u rukama...

Vrata su se rastvorila. Manny Manello, ljudski liječnik i kolega doktorice Jane, bio je odjeven u civilnu odjeću, sav smeten, kao da se žurio natrag u Centar za obuku.

Pogrešan spol. Budući da je Seleno bila gola.

Trez je skupio usnicu i smjesta pokazao očnjake, a iz grla mu se prolomilo rezanje.

»Užas od prometa!« rekao je Manny. »Jako mi je žao...«

»Moraš otići«, viknula je doktorica Jane kad je podignula pogled i prestala pregledavati Selenine oči lampicom. »Osim ako ne želiš da te ugrize.«

Kad mu je Manny uputio nam češkan pogled, Trez je osjetio kako mu se vraća snaga. I nije bio jedini koji je to primijetio. I Am ga je objumio svojim snažnim rukama.

»Izlazim za sekundu da se konzultiram s tobom«, rekla je doktorica Jane kolegi.

»Primljeno na znanje.« Manny je mahnuo Trezu. »Sori, stari.«

Brzo pali, što jest-jest, pomislio je Trez kad je tip nestao.

»Ima ograničenu mogućnost kretanja u rukama, od jagodica prstiju do ramena«, rekla je Ehlena kad se primaknula podnožju kreveta i dohvatila Seleninu nogu. »Zdjelica. Koljeno. Gležanj. Isto.«

»Vitalni znakovi su stabilni«, obznanila je doktorica Jane. »Želim nove rendgenske snimke čim utvrdimo da je stanje stabilno.«

Jane je pogledala u Treza. »Ti si je vratio. Spasio si joj život.«

Kao da je čula te riječi i razumjela ih, Selenina ga je pogledala. Trez je otvorio usta kako bi nešto rekao, ali nije uspio. Kao da ga je netko iskopčao iz svijeta, sve se zacrnilo, otplovio je u nesvjesno stanje.

DVANAESTO POGLAVLJE

ŠKOLA ZA DJEVOJČICE BROWNSWICK
CALDWELL, NEW YORK

Imao je Denzel pravo u *Američkom gangsteru*.

Najbolji dileri su dobri biznismeni. A od Harvarda do tuda nije ni trebao prevelik trud.

Gospodin G., Vođa degrada, nije bio biznismen s jebenim komadom papira uokvirenim na zidu. Ali je bio rođen i odrastao na ulici i itekako dobro je znao plasirati proizvod.

Dok je sunce zalazilo s druge strane razbijenih uredskih prozora, on je slagao svoju gotovinu, snopove novčanica od dvadeset dolara svezanih elastičnim gubicama koje je ukrao iz fotokopirnice u FedExovom uredu. Nije izgledalo bogzna što, ali u filmovima bi obično tu i grijeshili.

Gospodin C. se sagnuo i dohvatio još jedan svežanj zgužvanih, umrljanih portreta Andrewa Jacksona iz sportske torbe na podu. Njegova je ekipa svake zore morala prazniti džepove tu u šefovom uredu i premda bi mu ponekad trebao čitav dan, nitko mu nije pomagao u brojenju.

U tom trenutku, nakon gotovo godinu dana poslovanja, imao je otprilike stotinu nosača koji su radili za njega, a taj je broj opadao ili rastao ovisno o odnosu između njegovog novačenja i ubojstava od strane Bratstva Crnog Bodeža. Njegova ideja o smješanju Degradacijskog društva na jednu lokaciju, u zapuštenu školu, bila je mudra. Mogao je upravljati koljačima kao vojnom jedinicom, smjestiti ih sve na jedno mjesto, natjerati da se pridržavaju rasporeda, osobno pratiti svaki njihov dah, svaku prodaju.

Ali trebalo je jebeno mnogo toga popraviti.

Nedugo nakon što ga je posjetio Omega i unaprijedio na mjesto Vođe degrada, shvatio je da je to unapređenje obično sranje. Društvo nije imalo novca. Nisu imali pravo oružje ni streljivo. Nisu imali gajbu. Nisu imali nikakvu organiziranu strukturu niti plan. Sve se to sad promijenilo. Neobično, nelagodno savezništvo riješilo je njihov prvi problem, a to je da se pobrine za drugi i treći. Četvrti je bio na njemu.

U tom trenutku, morao je samo nastaviti zarađivati. Paziti da je njegova ekipa na mjestu. Pratiti lovu koja je dolazila i odlazila. Početi prikupljati ratne igračke. A onda kad bude valjano naoružan?

Poklat će Bratstvo Crnog Bodeža i ostati zapamćen u povijesti kao onaj koji je napokon dokrajčio taj jebeni posao.

Gospodin C. je dovršio brojanje upravo u trenutku kad su posljednje zrake svjetlosti nestale s neba. Ustajući, opasao se patom pištolja od 40 mm i gurnuo snopove novčanica u sportsku torbu. Ukupan zbroj, četiristo tisuća dolara.

Nije loše za 48 sati posla.

Izlazeći, nije bilo potrebe da išta zaključava jer se ionako moglo ući odasvud. Šefov ured imao je prozore nalik rešetkama i vrata koja su visjela sa šarki, a generalno gledano, oronuli temelji zapuštene škole bili su okruženi željeznom ogradom s više slomljenih nego uspravnih dijelova.

Što je ljude držalo podalje?

Koljači koji su neprestano lutali imanjem, stražari čiji je jedini posao bio da srede sve koji se previše približe.

Dobra vijest? Govorkalo se da to mjesto proganjaju duhovi, a kad bi vražji petnaestogodišnjaci i pokušali ući unutra, nekoliko Omeginih trikova obično bi riješilo taj omanji problem. Bonus? Njegovi su dečki voljeli plašiti te budale, što je bilo bolje nego ubijati ih. Mrtva su tijela bila prava gnjavaža, a nije htio uplitati ljudsku policiju.

Naposljetku, u ratu protiv vampira vrijedilo je samo jedno pravilo: ljudi nisu bili dobrodošli na zabavi.

Izašavši, gospodin C. sjeo je u svoj crni Lincoln Nav i zaokrenuo ga na nepokošenoj, mrtvoj travi. U sumraku, mogao je osjetiti svoje dečke kako se miču po terenu iako ih nije mogao vidjeti, jeka Omegine krvi u njima bila je bolja od GPS čipova u stražnjicama.

Dakle, da, znao je da je sinoć izgubio jednog od njih. Smrt je osjetio kao šok, ispod sloja blijede, bijele kože. Jebeno Bratstvo. A budala koju su zaklali sa sobom je imala i gotovinu i drogu pa je tako izgubio neto od barem pet tisuća.

Svake je noći imao dvadeset do dvadeset i pet dilera istovremeno na ulicama, svaki je odrađivao smjenu od četiri sata. Smjena je bila ključna. Sve duže od dvjesto četrdeset minuta značilo je da koljači imaju na sebi previše toga za izgubiti ako ih ulovi policija, ako otkazu ili ih ubije Bratstvo.

Previše toga što bi ih moglo odati.

Izučio se u tom poslu još davno, dok je bio čovjek i pomalo već radio na ulici, sa željom da se proširi.

Prava istina? Omega ga je jebeno trebao. A ne obrnuto.

Put koji bi odabrao kako bi stigao do svog dobavljača svaki je put bio drugačiji, pomno je pratio automobile koji su vozili iza njega u slučaju da ga slijede dečki iz policije ili ureda za suzbijanje zlouporabe droga. Osim toga, sa svojim dobavljačem na veliko nikad nije komunicirao preko telefona - tehnološki napredak koji su koristili i lokalni i federalni agenti takvu je komunikaciju činio previše riskantnom. Planove su dogovarali ili mijenjali tijekom sastanaka, a ako se neka strana ne bi pojavila, unaprijed dogovoreni rezervni plan omogućavao im je da znaju kad i gdje se mogu ponovno naći.

Nitko od njegovih nije znao dobavljačev identitet, a on je želio da tako i ostane. I sam je to prošao posljednje što mu je trebalo bilo je da netko nešto pokuša.

Činjenica da je njegov dobavljač bio vampir?

Zbilja presmiješno.

Tog su tjedna dogovorili razmjenu devedeset minuta nakon zalaska, negdje vani blizu kamenoloma. Trebalo mu je dobrih četrdeset i pet minuta vožnje niz autocestu kako bi stigao do tamo, a onda je lagano počeo usporavati. Cesta koja je vodila prema čistini od tisuću jutara imala je samo jednu traku, korištenu koliko i napušten kozji put i održavanu koliko i narkomanski skvot. Drveće i nisko raslinje zakrčili su ivicu ceste i pretvorili je u neku vrstu tunela, dok je prednjim svjetlima osvjetljavao upozorenja za obližnje močvare.

Ugasio je svjetla nakon otprilike dvjesto metara. Kao i njegovi dobavljači, i terenac je bio namješten tako da funkcionira i bez svjetala, a svega sekundu poslije oči su mu se već naviknule na mrak.

Hvala ti, Omega.

Skretanje koje je očekivao pojavilo se nakon četristo metara, s lijeve strane, a na bijelom putu dodatno je usporio. U prošlosti, dok je još bio čovjek i obavljao te razmjene, srce bi mu uvijek brže zakucalo kad bi izbio na taj puteljak. Sada ne samo da u grudima više nije imao kardiološku opremu, već se nije ni najmanje uzbuđivao. Nakon što mu je gazda modificirao šasiju i moždanu kemiju, mogao se nositi sa svim što se događalo, sa ili bez konvencionalne podrške u obliku pištolja i streljiva.

Dakle, ne, nije bio zabrinut. Iako gotovo milijun dolara samo što nije prešlo iz ruku jednog kriminalca u ruke drugog.

Kad je napokon stigao do dogovorenog mjesta, Range Rover njegova partnera već se nalazio na niskoj čistini, okružen mladicama i grmljem koje je pregazio kako bi se okrenuo haubom prema naprijed. Kad se vozačeva strana njegovog automobila primaknula vozačevoj strani ovog drugog, obojica su spustili prozore.

Vampir koji se bavio uvozom bio je pravi Drakula: začušljana crna kosa, oči poput lasera na automatskom pištolju, usta puna očnjaka, vibra kao da uživa nanositi ljudima bol.

No, njegov je mozak funkcionirao baš kao i mozak gospodina C.

»Četiri stotine«, rekao je gospodin C, ispružio ruku i dohvatio sportsku torbu.

Kad ju je pružio kroz prozor, vampir ju je primio i vratio mu natrag identičnu torbu. »Četiri stotine.«

»Četrdeset i osam?« upitao je gospodin C.

»Četrdeset i osam. Jedan četrdeset i devet i četrdeset?«

»Zalazak. Devedeset.«

»Zalazak. Devedeset.«

U isto su vrijeme zatvorili prozore, a vampir je nagazio na gas, odjurivši bez ijednog upaljenog svjetla.

Gospodin C. se na isti način okrenuo i uputio istim putem, a čim su izbili na asfaltiranu cestu, dobavljač je skrenuo ulijevo, on udesno.

Bez svjedoka. Bez komplikacija. Bez iznenađenja.

Za dva zakleta neprijatelja na suprotnim stranama, vraški dobro su se slagali.

Abalon, sin Abalonov, materijalizirao se ispred povijesne kuće u jednoj od najbogatijih četvrti u Caldwellu.

Bila je to dvjesto sedamdeset i prva noć da je dolazio u tu predivnu palaču.

Bilo je budalasto brojati, jasno, ali nije si mogao pomoći. Nakon što je njegova *šelan* preminula, a njegova kćer samo što nije bita predstavljena *glimeri* radi združivanja, njegov položaj Prvog savjetnika kod Wratha, sina Wrathovog, bila je jedina stvar čijoj se godišnjici uistinu mogao radovati.

Nije prošla noć da nije osjetio ponos što je sačuvao očevo nasljedstvo i nastavio služiti prijestolju.

Ili je barem najčešće bilo tako. Po prvi put je osjetio kao da je iznevjerio i svog oca i svog Kralja.

Približivši se ulaznim vratima, progutao je knedlu petljajući s bakrenim ključem koji mu je Bratstvo dalo prije gotovo godinu dana. Kad se nekako uvukao u palaču, duboko je udahnuo i namirisao sredstvo za laštenje drvenih podova, pčelinji vosak i limun.

Bio je to miris otmjenosti i obilja.

Kralj je tek trebao stići pa je Abalon izvadio mobitel i provjerio je li propustio koji poziv. Ništa. Ona tri puta kad je nazvao Wratha i ostavio poruku na govornoj pošti nisu rezultirala nikakvim povratnim pozivom od Kralja.

Ne mogavši stajati na miru, otišao je u boravak s lijeve strane, uređen u blagoj, žutoj nijansi, s portretom nekog francuskog kralja u prirodnoj veličini i novonamještenim naslonjačima poredanima uz zidove kao da se radi o luksuznoj bolničkoj čekaonici. Prijavio se u svoje računalo koje se nalazilo na stolu pored luka na ulazu, ali nije mogao sjediti na miru.

Wrath je ponovno uspostavio hvalevrijednu tradiciju primanja civila, a ono što je dugo vremena bila vitalna veza između vladara njihove vrste i naroda, sad se razvilo u neobičnu mješavinu starog i novog. Sastanci su se dogovarali preko tekstualnih poruka i e-mailova. Potvrde su se slale na isti način. Pitanja su katalogizirali u tablici u Excelu koje su potom mogli razvrstati prema datumu, temi, obitelji ili odluci. Statute iz Starog zakonika također se moglo pretražiti ne u starom obliku već kao dio baze podataka koju je pripremio Saxton.

No, interakcija licem u lice, ostala je nepromijenjena, starinska, podanik je bio sam s Kraljem, komunicirali su u privatnosti, učvršćujući tako tu važnu vezu i ojačavajući tkivo njihove vrste.

Abalon je kreirao i održavao nove moderne tehnike zapisivanja, a njegov se sustav pokazao neprocjenjivim. No kako se broj zahtjeva neprestano povećavao - samo u posljednja tri mjeseca taj se broj učeterostručio - počeo se utapati u svoj toj papirologiji i rasporedu.

Kašnjenje je bilo neprihvatljivo i ukazivalo je na manjak poštovanja ne samo prema Wrathu već i prema podnositeljima zahtjeva.

Stoga je postalo očito da će mu trebati pomoć. No, nije imao pojma gdje da ju potraži.

Povjerenje je predstavljalo problem. Trebao mu je netko u koga se mogao do kraja pouzdati.

Nevolja je bila u tome što nije znao gdje započeti potragu, naročito stoga što su jedine osobe koje je poznao bili aristokrati, a *glimera* ne samo da je bila izvorište izdajničkih zavjera koje su umalo skinule Wratha s prijestolja, već im je bila oduzeta i politička moć.

Bila bi ludost pretpostaviti da su izdajnici magično nestali.

Bio je to samo jedan od razloga zbog kojeg ga je Throeov nenajavljeni posjet tog jutra toliko uznemirio.

Natjeravši se da se usredotoči, Abalon je isprintao dnevni red za tu večer, a potom otišao do privremene odaje s prijestoljem kako bi provjerio je li sve na svom mjestu. Bilo je. Prostor u kojem su prije jeli sad su koristili za Wrathove audijencije - no, tipično za Kralja, sve je bilo nenapadno. Nije bilo zlatnih stolica ni hermelinskih plašteva, baršunastih zastora ili veličanstvenih tepiha. Samo nekoliko fotelja koje su bile okrenute jedna prema drugoj ispred kamina iz kojeg su u jesen ili zimi iskakali veseli plamenovi i na kojem se u proljeće i ljeto nalazilo svježije cvijeće iz vrta.

Crjepovi su već bili pripremljeni pa je otišao upaliti vatru.

Pravo prijestolje, ono na kojem je sjedio Wrathov otac i njegov otac prije njega, kao i njegov otac još prije, nalazilo se u palači Bratstva. Ili je barem Abalon tako čuo. Nikad nije vidio tajno zdanje niti ga je zanimalo znati gdje se nalazi kao ni posjetiti ga.

Neke je informacije bilo preopasno posjedovati.

Na kraju krajeva, to je bio jedini razlog zbog kojeg nije šutnuo svog rođaka van iz kuće usred dana kad je postalo jasno da je Kralj nedostupan.

Čak i kad bi Throe svladao Abalona? Ništa važno od njega ne bi mogao saznati, ništa što bi moglo naškoditi Wrathu u ili Bratstvu. Kad god bi Wrath bio tu, nad zdanjem bi stražarilo Bratstvo, a Brat Vishous inzistirao je na tome da ugrade neprobojna stakla, fasadu otpornu na vatru, čeličnu mrežu oko blagovaonice i kuhinje, kao i ostale mjere sigurnosti koje Abalon nije mogao ni naslutiti.

Rezidencija je bila utvrđena kao sam Fort Knox.

Tu nije strahovao od Družbe izroda. Ili Degradacijskog društva.

Osim toga, Throe se samo povukao u gostinsku sobu i spavao kao da se oporavlja od fatalne rane. Što se agresije riče, nije stvarao ništa više nevolja nego bilo koji drugi gost.

Pa ipak.

Kako su minute prolazile, Abalon je počeo koračati po sobi za audijenciju...

»Jesi li dobro?«

Abalon se toliko brzo okrenuo da su mu mokasinke zaškripale na ulaštenom podu. »Gospodaru...«

Wrath se nekako uspio uvući ne samo u kuću, već i u tu istu prostoriju ne ispustivši ni zvuka. Ne po prvi put, Abalon se zatekao kako se divi tom muškaku. Kralj je bio visok preko dva metra i veoma mišićav, njegova ratnička narav i fizičko prisustvo natjerali bi vas da odmah podignete ruke uvis i pokorite se, samo da se toga riješite. Crna mu se kosa u obliku slova V na čelu spuštala sve dok kukova, a crne su naočale skrivale njegove slijepoće oči od svih osim njegove ljubljene Kraljice. Istovremeno je bio naočit plemić i brutalan tiranin. A bili su tu i opipljivi znakovi njegova uzvišenog položaja: crni dijamantni prsten na srednjem prstu ruke kojom je bacio bodež, zbijene tetovaže s imenima predaka koje su se penjale uz unutrašnju stranu podlaktica.

Taj bi ga mužjak uvijek pomalo šokirao, ma koliko sati Abalon proveo u njegovu prisustvu. To se doimalo naročito istinitim za noći kao što je bila ta.

Kralj se sagnuo i oslobodio svog psa vodiča Georgea s uzice, a potom pogledao preko ramena. »Butch? Daj mi minutu, može?«

»Važi.«

Brat s bostonskim naglaskom zatvorio je klizna vrata, a kad su se plohe vratile na svoje mjesto, Abalon je mogao sasvim iskreno priznati kako nikad ne bi ni pomislio da će jednog dana on sam tražiti audijenciju kod svog vladara.

Wrathove su se nosnice raširile. »Imaš nešto na umu.« Iz nekog razloga, Abalon je osjetio poriv da se spusti na koljena.

»Pokušavao sam vas dobiti, gospodaru.«

»Da, znam. Za promjenu sam bio malo dolje na Manhattanu s mojom *klan*. Primio sam poruke tek prije pet minuta. Zaključio sam da možemo popričati lice u lice, o čemu god da se radi.«

»Da. Doista.«

»Onda, o čemu se radi?«

Najdraža Čuvarđevo, ovako sigurno izgleda kad si nevjeran svom družbeniku, pomislio je Abalon. »Ja...«

»Što god da je, možeš mi reći. Riješit ćemo to.«

»Ja, ah, jutros sam primio jedan posjet, netom prije zore. Jedan moj rođak.«

»A to nije dobra vijest?«

»Bio je to... Throe.«

Umjesto da se lecne ili opsuje, Kralj se blago nasmijao - otprilike kao što bi velika mačka počela presti kad bi ugledala mogući obrok. »Klupko se zapetljava. Nisi mi rekao da ste u rodu.«

»Nisam znao. Primio sam telefonski poziv od svog trećeg rođaka u drugom koljenu. Mislim da smo postali rod preko nekog braka. Da sam znao...«

»Ne brini se. Ne možeš promijeniti obiteljsko stablo.« Nosnice su mu se ponovno raširile. »Pretpostavljam da nije bio dobrodošao u tvojoj kući, zar ne?«

»Ne, gospodaru. Pustio sam ga unutra samo zato što je ponudio informacije o Bandi kopiladi. Kaže da ih je napustio i da je spreman otkriti njihovu lokaciju, strategiju i položaje.«

Kralj se osmijehnuo i otkrio očnjake duge poput bodeža. »Onda se svakako želim naći s njim.«

Abalon se prepustio instinktu, primaknuo se Kralju i sagnuo prema golom drvenom podu. »Moj gospodaru, morate znati da...«

Kralj je položio ruku na Abalonovo rame, a njegov je dlan bio toliko velik da se Abalonu činilo kao da mu je prekrio čitav torzo. »Odan si meni i nikom drugom. Mogu to nanjušiti. Osjetiti. Odbaci osjećaj krivnje. On je u tvojoj kući?«

»Da.«

»Onda ću otići k njemu.«

»Zar ne biste radije poslali izaslanika?«

»Nemam što skrivati, a ne bojim se njega niti Xcorove male skupine curica. Jednom su me pokušali ubiti, sjećaš se? Nije im uspjelo. Pokušali su me maknuti s trona? Još sam tu. Ne mogu me jebeno dotaknuti.«

Kao da je Wrath mogao čitati misli, ispružio je crni dijamant, a Abalon je dlanovima stisnuo ono što mu je ponuđeno, utisnuo usne u sveti kamen koji je ugrijalo tijelo tog velikog mužjaka.

»Butch«, viknuo je Wrath. »Zovi Bratstvo. Idemo u kućnu posjetu.«

Brat je povikao nešto s druge strane vrata kad je Kralj okrenuo lice prema dolje kao da zaista može vidjeti Abalonove oči. »A sad, moj Prvi

savjetniče, želim da odgodiš dogovore koje smo imali za prva dva sata audijencije.«

»Da, moj gospodaru. Odmah.«

»A onda idemo u tvoju kuću.«

»Kako god kažete, gospodaru. Kako god vi kažete.«

Knjigoteka

TRINAESTO POGLAVLJE

Ispostavilo se da Treza iz zatočeništva nije spasila neka osoba. To zapravo čak nije bila ni stvar.

Slobodu mu je, kad je za to došlo vrijeme, osigurala skromna ventilacija u gornjem desnom kutu velike sobe u koju su ga zatvorili.

Tri noći prije nego se napokon spasio, ležao je na leđima, ne razmišljajući ni o čemu, kad je nalet svježeg zraka dotaknuo dragulje na njegovu ruhu i rashladio mu kozu. Namrštivši se, podignuo je pogled i ugledao rešetke ugrađene u gladak bijeli zid.

Suvremene nadzorne kamere motrile su svaki njegov pokret pa je itekako dobro znao da ne smije pokazati ni najmanji interes. No, zamislio se. Sjene su se mogle dematerijalizirati, mogle su se pretvoriti u maglicu i tako izaći - što im je omogućavalo da prevale velike udaljenosti i ostanu nevidljivi jednom kad dosegnu svoju destinaciju.

Sve je to mnogo puta probao i doživio neuspjeh - stoga je isprva otjerao svaku pomisao na to da bi mogao uspješno pobjeći kroz ventil.

No, iduće je noći, bez nekog posebnog razloga, spustio pogled prema nečemu što su položili na njegovo tijelo. Dragulji... Blistavi, dragocjeni dragulji za koje je pretpostavljao da su umetnuti u zlato. Metal je bio srebrne boje. Bijelo zlato?

Osim ako se nije radilo o... nehrđajućem čeliku. Što je bila jedina stvar kroz koju se vampiri, pa čak ni Sjene, nisu mogli dematerijalizirati.

Pogledao je u udaljeni kraj mramorne sobe prema kupaonici. Čak i dok je bio u kupki, dok su ritualno prali njegovo tijelo... Pazili bi da je okićen safirima i dijamantima, ogrlicama od dragulja oko vrata, po ramenima, zapešćima i gležnjevima sve dok ne bi ušao u vodu. Čim bi izišao? Okove od dragulja ponovno bi?nu stavili na tijelo.

Sklopio je oči. Zašto mu to nikad prije nije palo na pamet?

Trebale su mu još dvije noći, još dva ciklusa svitanja i sumraka, da razradi plan. Raspored hranjenja, kupanja, vježbanja i učenja nikad nije bio isti, kao da su namjerno izbjegavali bih kakav uzorak, iAmovi dolasci i odlasci također su bili nasumični, a kako nije bio Pomazanik, imao je određenu slobodu kretanja, određena dopuštenja da odlazi u palaču radi tjelovježbe ili hranjenja, iako ni to nije bilo uklesano u kamen.

Tijekom sveg tog razmišljanja, Trez se svojski trudio ne mijenjati ništa u svom ponašanju, svom stavu i navikama, premda je unutra njegov um

stvarao, oblikovao i testirao teorije vezane uz bilo kakve komplikacije ili mogući neuspjeh.

Mislio je da će morati još duže odugovlačiti, no prilika se stvorila nenadano zahvaljujući pladnju s hranom koji je pao na pod. Sluškinja se poskliznula na netom ulaštenom mramornom podu, a hrana, tanjuri i pribor za jelo prosuli su se posvuda. iAm, koji je uvijek priskakao u pomoć, dobrovoljno se javio da se pobrine za taj nered pa su on i sluškinja otišli iz sobe u potrazi za sredstvima za čišćenje koja su se nalazila u ormarima u hodniku.

Kliknula je brava na skrivenim vratima ćelije. I to je bilo to.

Brzu se krećući, Trez se razodjenuo, skidajući sa sebe finu mrežu dragulja, oslobađajući se zatvarača, otkopčavajući raznorazne kopče, pojaseve i osigurače. Potom je, gol i krvav od tog posla, sklopio oči i koncentrirao se.

Napetost u njemu bila je toliko velika da je zamalo sve propalo, naročito kad je čuo povike ispred vrata nakon što su sigurnosne kamere smjesta i precizno snimile njegove pokrete.

Uvjerenje da mu je to jedina prilika potaknulo ga je da posegne duboko u sebe i iz vlastite srži izvuče još veću snagu.

Netom prije nego se vinuo u zrak, s'Ex je uletio kroz vrata pa su se na trenutak samo pogledali.

A onda se podignuo i nestao kroz ventilacijski otvor.

Puf!

Pratio je cijevi ventilacijskog sustava krećući se prema struji zraka koja je išla u suprotnom smjeru, zaključivši da će mu taj zrak pokazati put prema otvorenom prostoru. Bio je u pravu. Nekoliko trenutaka poslije, uzverao se van u noć, izletjevši visoko iznad svoje dotadašnje tamnice, toliko šokiran činjenicom da je pobjegao da je umalo ponovno preuzeo oblik i pao na krov palače.

Brzo se pribrao i nestao, bez konkretnog pravca kretanja, bez plana, bez zaliha, bez novca.

No, sloboda je bila neprocjenjiva... i s vremenom će ga dovesti do vampira koji mu je promijenio život...

»Trez? Kompa?«

Trez se prenuo iz sna naglo kao što je izjurio iz onog ventilacijskog sustava i na djelić sekunde nije imao pojma gdje se nalazi.

Otkucaj srca kasnije, doduše, par očiju boje ametista točno ispred njegovog lica vratio ga je natrag u stvarnost: Centar za obuku, Selena, sadašnjost, ne prošlost.

»Selena...«

Rehvenge je ispružio ruku. »Hej, polakše. Samo što je nisu okupali...«

»Okupali...« Trez je protrljao lice i osvrnuo se oko sebe, ugledavši mnogo betonskog zida.

Kriste, bio je tako iscrpljen, onesvijestio se u hodniku ispred sobe za preglede u roku od četiri zarez dvije sekunde koliko mu je trebalo da sjedne na guzicu i duboko udahne.

Rehvenge je gundao pomažući se štapom kako bi sjeo na tvrd betonski pod. Ispruživši noge, raširio je svoj dugački krzneni kaput preko bedara iako temperatura nije bila niža od 20 Celzijevih stupnjeva.

»Moja me Ehlena zvala.« Rehv je kratko pogledao Treza, a sudeći prema stisnutom izrazu njegovog lica, nije mu se svidjelo ono što je ugledao. »Došao bili i ranije, ali imao sam posla gore na sjeveru.«

»Kako su tvoji kolonisti? I dalje psihotični?«

»Kako si ti?«

»Ja sam super, Vaše Visočanstvo.«

»Nemoj me zajebavati, okej?«

»Sori«, Trez se naslonio glavom na hladan zid. »Nisam u najboljem izdanju.«

Rehv je pogledao prema zatvorenim vratima sobe za preglede. »Gdje je iAm?«

»U svlačionici. Mislim da se otišao istušitati.«

»Znao sam da će biti tu s tobom.«

»Da.«

Nastala je tišina. Potom je Rehv rekao: »Koliko se već dugo znamo?«

»Milijun godina.« Žderač grijeha stisnuto se osmjehnuo. »Takav je osjećaj.«

»Da.«

»Onda, zašto mi nisi rekao?«

»Što...?« Kad je Rehv samo podignuo obrvu, Trez je drhtavo uzdahnuo. Naravno da je lik mislio na Selenu i združivanje. »Gle, ni ja sam nisam htio znati što ročno osjećam prema njoj. Samo sam... Sranje, znaš kakav sam bio s kurvama. Kvragu, kako mogu nakon toga biti s

nekim poput Odabranice? I sad ovo. Jebote, sve to potraćeno vrijeme. Ne da bismo nužno bili skupa, ali... Možda sam mogao pomoći. Ili...«

Doduše, sudeći prema onome što je rekla druga Odabranica, činilo se kao da ta bolest ili taj poremećaj, što god to bilo, ima svoj vlastiti smjer kretanja, bez obzira na postupke drugih.

»Imam nešto iskustva s tim«, promrmljao je Rehv. »Kad smo se Ehlena i ja upoznali? Nije znala da sam napola gutač grijeha, a kamoli nasljednik trona simpata. Ja se definitivno nisam baš žurio da joj to kažem, ali nisam mogao ni sakriti ožiljke na rukama i svoje nagone, ili tko zbilja jesam. A znaš, svodnice, i ja sam imao isti noćni posao kao i ti. Nije baš da sam ženskoj donosio lijepe vijesti. Borio sam se s tim koliko god sam mogao, a onda kad je istina izašla na vidjelo? Znao sam da će otići. Bio sam uvjeren u to. Na neko vrijeme i jest, ali ja svejedno nisam osjećao ništa osim ljubavi prema njoj. Na kraju je upalilo.«

Trez bi volio da ga je to barem malo inspiriralo. »Selena će umrijeti.«

»Možda. Možda i neće. Slušaj, nisam ljubitelj svoje podvrste, ali ipak imamo neko znanje gore na sjeveru. Daj da vidim što bi se moglo naći.«

Trez je okrenuo glavu i zagledao se u njega. »Ne moraš...«

»Prestani.«

Trez je morao odvratiti pogled. »Nemoj me tjerati u plač. Ne volim se osjećati kao pičkica.«

»Ti bi učinio isto za mene.«

»Već si me jednom spasio.«

»Radije mislim da smo spasili jedan drugog.«

Trez se prisjetio noći kad su se njih dvojica upoznali. Sjetio se kako i gdje je to bilo, gore u onoj planinskoj kolibi, koja je bila prvo mjesto na koje je Trez naletio kad se napokon spustio iz zraka... Također i mjesto gdje je Rehv morao odraditi svoju dužnost s onom zločestom Princezom simpata koja ga je ucjenjivala.

Trez se sakrio kad je Rehv stigao i poševio kučku stoječki nekoliko puta. Poslije toga, ostavila ga je cijelog nikakvog na podu, otrov kojim je namazala svoju kožu oslabio je Rehvengea.

Bilo je prirodno pobrinuti se za njega.

Zauzvrat? On i taj gad ljubičastih očiju postali su neka vrsta braće. Toliko da su se, kad se pojavio iAm, njih trojica sprijateljili, Trezova odanost i zahvalnost povezali su i njega i njegovog brata s tim gutačem grijeha.

Ako je išta znao o Rehvengeu nakon svih tih godina, onda je to bilo da je dobar mužjak. Usprkos činjenici da je bio svodnik i vlasnik kluba, izrod i podlac, zao u srcu i sadistički gad... Bio je i uvijek će biti jedan od najboljih mužjaka koje je Trez ikad upoznao.

»Idem ja onda«, rekao je Rehv.

Ponovno gundajući, mužjak je ustao, a kad je već stajao uspravno s onim krznenim kaputom kojim je brisao goli pod Centra za obuku, nakašljao se ne gledajući u Treza. Nije to bilo nikakvo iznenađenje, dapače, više je bilo poput dara. Ni Trez nije bio baš na ti s emocijama.

»Hvala ti«, Trez je promuklo rekao.

»Sačuvaj zahvalnost za poslije, ako donesem išta vrijedno.«

»Nisam mislio na to.«

Rehv se nagnuo i ispružio ruku prema njemu. »Sve moje, i tvoje je.«

Trez je morao s mukom treptati. Potom je prešao dlanom preko očiju. »Tvoje prijateljstvo je sve što trebam, stari. Jer je vraški neprocjenjivo.«

* * *

Kad je iAm izašao iz muške svlačionice, provjerio je da li je dobro zakopčao dugmad na košulji. Tuširanje je trajalo svega pet minuta, maksimalno, ali voda je bila hladna kao mraz, pa mu se činilo malo duže.

Što je bilo teško procijeniti s onako sprženim mozgom.

Zaustavio se kad je podignuo pogled i ugledao Treza i Rehva kako se rukuju. Iz nekog razloga, taj tihi trenutak između dva mužjaka vratio ga je natrag u noć kad je Trez pobjegao.

Čudno kako se putevi spoje kad to najmanje očekuješ.

Rehv je podignuo pogled kad su prekinuli stisak. »Hej, iAm.«

»Hej, stari.«

Kao da su na nekakvom sprovodu, njih su se dvojica našli na sredini hodnika, zagrlili se i potapšali jedan drugog po ramenu kako su to mužjaci običavali raditi kad je previše osjećaja bilo u zraku. Trenutak potom, Rehv je otišao nijednom se ne osvrnuvši, hodajući do ureda, njegov kaput dugačak do poda njihao se za njim, a crveni štap naslanjao se na pod kako bi mu pomogao održati ravnotežu.

»Drago mi je da se i on pojavio«, rekao je iAm promatrajući zatvorena vrata sobe za preglede. Valjda su i dalje sređivali Selenu.

Koja jebena noć. Ili dan. Što god da je bilo.

»Da.«

iAm je pogledao na sat. Ma gle ti to. Bilo je osam sati navečer. Sunce je zašlo. Nalazili su se tu već, hmm, preko dvanaest sati.

»Onda, hoćeš li mi reći što ti se mota po glavi?«

iAm je spustio ruke i pogledao u brata. »O čemu pričaš?«

»Hajde, stari«, Trez je iscrpljeno opsovao. »Misliš da ne vidim na tebi? Stvarno?«

iAm se udaljio par metara. Pa se vratio. Pa se opet udaljio.

»Još dobrih vijesti, ha«, promrsio je Trez.

»Da.«

»Izbaci to iz sebe. Barem će jednom od nas biti lakše.«

»Sumnjam.«

»Kao da bi moglo biti još gore?«

»Kraljica je rodila.«

»Ništa.«

Trez je sklopio oči i potonuo u vlastitu kožu. »Nevjerojatan tajming.«

»Zato te s'Ex zvao. Locirao je mene nakon što se ti nisi javljao i, da, to je to.«

Trez je izdahnuo. »Znaš o čemu maštam? Ne o pornjavi. O dobrim vijestima. Barem jednom u svom jebenom životu volio bih primiti neku dobru vijest.«

»U žalosti su.« Kad je Trez samo odmahnuo glavom, iAm se opet osjećao užasno. »Imamo tjedan dana, a onda...«

»Onda će htjeti svoj živi i zdravi penis natrag, ha?«

Trez se usredotočio na zatvorena vrata bolničke sobe, a iAmu se učinilo kao da stari pred njegovim očima, koža na njegovu licu kao da se topila na kostima ispod nje, kutevi njegovih očiju potonuli su prema dolje, usta su mu se opustila.

»Trez...«

»Poruči s'Exu da se želim sastati s njim. Sad ne mogu otići jer...«

»Ne misliš se zbilja vratiti, zar ne?«

Trez nije skidao pogled sa zatvorenih vrata.

»Trez. Odgovori mi. Ne razmišljaš o tome da se vratiš.«

Kad se tišina protegnula, iAm je opsovao. »Trez? Halo?«

»Moram se naći sa s'Exom. Ali to mora biti poslije...« Trez se nakašljao. »Da. Poslije.«

iAm je kimnuo, što je drugo mogao? Nije ga se moglo kriviti zbog toga kako je posložio svoje prioritete.

Nažalost, s'Hisbe neće imati toliko razumijevanja. I tu je upadao iAm. Nema šanse da će netko gnjaviti njegovog brata dok se događaju sva ta sranja sa Selenom.

Nije mario za to što mora učiniti. Trez će se moći slobodno brinuti za svoju ženu.

Fučkaš kraljicu.

Knjigoteka

ČETRNAESTO POGLAVLJE

Layla se osjećala kao da je netko ganja dok je držala nogu na papučici gasa i obje ruke na volanu svog svijetlo plavog Mercedesa. Quinn joj je kupio Sedan E 350 4Matic, što god to značilo, prije otprilike tri mjeseca. Želio je nešto upadljivije, veće, brže, ali se ona naposljetku osjećala najudobnije u malenom sedanu. A boju je odabrala jer ju je podsjećala na terme gore u Utočištu.

Poljoprivredna zemljišta na rubovima Caldwellella protezala su se preko brežuljaka i udolina, a njoj su se sviđala ta graciozna valovita polja prošarana kukuruzom u srpnju i kolovozu, i koje bi u vrijeme oranja posjekli poput brade na muškom licu. Sad je već znala cijeli taj krajolik napamet, utabani put do jedne posebne uzvisine, jedne određene livade, jednog sad tako važnog stabla.

Kad je stigla do podnožja malog brežuljka, ugasila je svjetla i zaustavila auto. Nikad se ne bi osjećala dobro kad bi tu došla, ali nakon što je vidjela u kakvom se stanju nalazila Slena i znajući što to znači, srce joj je bilo još teže nego inače.

Izvukavši se iza volana, položila je ruke na donji dio leđa i izbacila van prsa, nastojeći opustiti mišiće koji kao da su stalno bili ukočeni...

»Uranila si.«

Uzdahnuvši, okrenula se. Xcor je stajao ni pola metra od stražnjeg dijela njezinog automobila i odmah je primijetila nešto čudno na njemu.

Njegovo grubo lice nije izgledalo drugačije, kao ni njegova zečja usnica zbog koje se činilo kao da uvijek reži, oštar pogled ili teška vilica, sve je na njemu bilo isto kao prije. Isto je vrijedilo za njegovu kratku kosu, dugi crni baloner, kožne hlače i vojničke čizme, sve oružje za koje je znala da ga ima na sebi i koje je uvijek pomno skrivao od nje.

Nije mogla točno odrediti o čemu se radilo. Ali njezini instinkti nisu lagali, i nikad nisu griješili.

»Jesi li dobro?« upitala je.

»Jesi li ti?«

Položila je dlan na trbuh. »Nisam.«

»Što se dogodilo sinoć? Zašto nisi došla?«

Slika Quinnina kako korača po sobi s biljarom dok ona i Blay sjede u naslonjaču vratila joj se u misli. Potom je zamislila njih troje dolje u

Centru za obuku, u bolničkoj sobi, kako stoje sa strane dok pregledavaju Selenu i donose im još loših vijesti.

»Imala sam hitan slučaj u obitelji«, rekla je. »Zapravo, dva.«

»Kakav?«

»Ništa što se tiče tebe.«

»Malo je toga što se tiče tebe, a mene ne.«

Pogledavši prema drvetu ispod kojeg su obično sjedili, Layla je potrerala. »Ja...«

»Hladno ti je. Smjestit ćemo te u auto.«

Na sebi svojstven način, Xcor je preuzeo stvar u svoje ruke, otvorio joj je vrata i stao sa strane, šutke joj naredivši da uđe. Na trenutak se nećkala. Usprkos plemenitom porivu da zaštiti Kralja i Bratstvo, duboko u sebi je znala da nitko nikad ne bi odobrio te sastanke, te riječi, vrijeme koje je provodila sa zakletim neprijateljem Bratstva.

S onim koji je isplanirao Wrathovu propast ne jednom, već dvaput.

Sjediti s Xcorom u istom onom autu koji je Qhuinn za nju kupio od srca, bila je povreda veze koju je cijnila više od ičega.

Štitila je one koje voli, podsjetila je samu sebe.

»Uđi unutra«, Xcor joj je rekao.

Poslušala ga je.

Zatvorivši njezina vrata, Xcor je otišao do suvozačeve strane, a kad je pokucao na prozor i ona otključala vrata, na pamet joj je palo pogrešno ljudsko uvjerenje i sva ona mitologija o vampirima u kojoj ono što je navodno nemrtvo može prijeći prag samo ako ga pozovete unutra.

Tako daleko od stvarnosti.

Xcorovo veliko ratničko tijelo zauzelo je čitav prostor u sedanu kad je sjeo na sjedalo inače preveliko za nju, čak i u trudnoći. Udahnula je kako bi se malo smirila, ljuta zbog činjenice da joj se sviđao njegov miris - no tako je bilo. Istini za volju, uvijek se trudio biti čist kad bi se sreli, koža mu je mirisala na kolonjsku vodicu za koju se očajnički trudila da je ne privlači.

Sve je to bilo mnogo lakše prihvatiti ako bi se koncentrirala na činjenicu da je bila prisiljena ostvariti taj kontakt i biti u njegovoj blizini.

Jer, biti tu s njim na temelju vlastitog odabira...

Bože, zašto je večeras toliko mozgala...

»Vozi dalje«, rekao je. »Molim te.«

»Što?« srce joj je počelo lupati. »Zašto...«

»Ovdje više nije sigurno. Morat ćemo se nalaziti na drugom mjestu.«

»Zašto?« Činjenica da je toliko malo znala o njemu i toliko malo mu vjerovala podsjetila ju je na to koliko su zbilja bili izolirani. »Što se promijenilo?«

Pogledao je prema njoj. »Molim te. Radi tvoje sigurnosti. Nikad ti neću nauditi, to moraš znati, i zato ti kažem da ovdje za nas više nije sigurno.«

Dugo ga je promatrala. »Kamo ćemo otići?«

»Osigurao sam nam drugu lokaciju. Kreni prema zapadu. Molim te.«

Budući da se nije ni pomaknula, položio je svoj dlan preko njezinog i stisnuo ga. »Ovdje nije sigurno.«

Dok joj je puštao ruku, nije skidao pogled s njezinog. Trenutak potom, tek je odsutno bila svjesna da poseže rukom prema prekidaču za paljenje motora. »U redu.«

Kad je pokrenula auto, tiho se oglasilo upozorenje, *bing!* »Tvoj pojas«, rekla je. »Moraš ga staviti.«

Poslušao ju je bez komentara, potegnulo pojas do kraja, preko svojih velikih prsa, i potom ga ugurao na mjesto.

»Koliko daleko?« upitala je, kao da joj se srce opet uzlupalo od straha.

»Šesnaest kilometara.« Xcor je malčice spustio prozor i udahnuo vanjski zrak kao da traži nekakav miris. »Sigurna lokacija.«

»Otimaš me?«

Lecnuo se. »Ne. Kao i uvijek, možeš slobodno doći i otići.«

»U redu.«

Nadala se da govori istinu. Molila se da je tako. I samim time još jasnije je vidjela tu smrtonosnu igru koju je igrala.

Ovo mora prestati, pomislila je. Protiv degrada se vodi rat. On je izdajica njezinog Kralja.

A ona je u podmakloj trudnoći.

Problem je bio u tome što nije znala kako raspetljati čvorove koji su ih svezali jedno za drugo.

Rhage je bio posljednji Brat koji se materijalizirao na tratini ispred imanja koje kao da je ispalo iz časopisa za bogataše. Kad je podignuo pogled prema velikoj, visokoj kući, čuo je glas pripovjedača iz starog

Batmanovog serijala: »Za to vrijeme, natrag u veličanstvenoj vili Wayne...«

Vila u tudorskom stilu bila je okružena urednim tratinama kao da je previše lijepa da bi za susjeda imala išta drugo osim Bijele kuće. Unutra su gorjela svjetla, stvarajući nježnu žutu atmosferu luksuza kao da su se na svim lampama nalazila sjenila od pravog zlata. Vidio se i batler kako prolazi ispred niza prozora s oknima ukrašenim dijamantima, njegova službena odora nalikovala je onoj kakvu bi nosio Fritz.

Vjerojatno su imali istog krojača.

»Spremni za Njegovo Visočanstvo?« cinično je upitao V.

Petorica mužjaka gundajući su potvrdili, a onda je Vishous nestao u zraku. Plan je bio da se pridruži Butchu u policajčevom novom novcatom Range Roveru parkiranom otprilike šest kilometara istočno, s Kraljem koji se sa suvozačevog sjedala žalio na sve te mjere sigurnosti. Njih dvojica potom će dovesti Kralja ovdje, što će ostalima omogućiti da izvuku mužjaka van ako dođe do sranja.

Rhageu nije bilo drago što su ga doveli tu da se nađe s Throeom, ali Wrath nije htio slati predstavnika. Što su drugo mogli? Zavezati ga za jebenu stolicu tako da ne dođe sam?

»Za tvoju informaciju«, Rhage je izvukao jedan od svojih crnih bodeža, »ne garantiram da neću gada iskidati na filete.«

»Ja ću ti ga pridržati«, netko je dobacio.

Hladan vjetar puhnuo je sa sjevera, razbacavši otpalo lišće po njegovim čizmama, a Rhage se osvrnuo preko ramena. S lijeve se strane ništa nije micalo. Nitko se nije skrivao u grmlju. U zraku nije bilo nikakvih čudnih mirisa.

Ali i dalje je bio vraški skeptičan.

Jasno. Sve što je imalo ikakve veze s Društvom izroda definitivno se razlikovalo od večeri na kauču dok se pretvara da ne gleda seriju *Skandal* na TV-u.

Ili *Kućanice*, ako bi Lassiter imao daljinski u ruci.

Deset minuta poslije, Range Rover zaokrenuo je prema prilazu i prešao preko uzvisine, prednjim svjetlima osvjetlivši fasadu kuće i skupinu mužjaka ispred nje.

Butch je zaobišao kružni tok ispred kuće tako da je terenac sad gledao prema izlazu, a onda je Wrath otvorio vrata i ustao sa suvozačevog mjesta. U čizmama je bio viši od krova njihovog vozila, a za razliku od ostalih, na sebi nije imao ni kaput ni jaknu.

Samo crnu košulju. Ispod koje se nalazio obavezni neprobojni prsluk.

Harem to.

Hvala, Beth.

Rhage je stao pored ostalih pa su tako štitili Wratha svojini tijelima krećući se prema naprijed. Čim su dospjeli do ulaznih vrata, Abalon ih je otvorio kao da je cijelo vrijeme gledao kroz prozor prema tratini i samo čekao da priđu.

»Moj gospodaru. Braćo. Dobro došli u moj dom.«

Kad se Prvi savjetnik duboko naklonio, Rhage je morao priznati da je Balon, kako su ga zvali, bio jedan od rijetkih aristokrata koji Rhageu nisu išli na živce, a koji ne samo da je imao malo mozga u glavi već i pravo srce ispod sve te plemićke vanjštine.

»Ako biste svi krenuli ovuda?« rekao je tip pokazujući rukom.

Dio unaprijed dogovorenog plana bio je da se sastanak održi u knjižnici i da jedan od prozora bude malo otvoren u slučaju da se Wrath mora dematerijalizirati. Throea, koji će ih čekati u odvojenom boravku, unutra će dovesti i poslije izvesti jedan od Braće.

Bilo je tu još par uvjeta.

Jednom kad su ušli u prostoriju punu knjiga, Rhage je brzo, ali temeljito pregledao sobu i rekao: »Idem po gada.«

»Siguran si?« upitao je V. »Neću ga pojesti. Još.«

Prekinuo je daljnji razgovor krenuvši natrag prema predvorju u kojem se vrzmao Abalon koji kao da je zapeo u debati sa samim sobom oko toga hoće li povratiti na cipele ili će uspjeti doći do sobe prije nego se izbljuva.

»Onda, gdje ti je rođak?« Rhage mu je uputio utješan osmijeh. Kao da će samo umotati gada u foliju i to je to. »Tamo?«

Abalon je kimnuo prema zatvorenim vratima preko puta. »Da. U muškom dnevnom boravku.«

Rhage je stavio ruku na rame Prvog savjetnika. »Ne brini se, Balon. Ovo će biti mačji kašalj.«

Morali ste se smilovati jadničku kad je s olakšanjem izdahnuo. »Da, gospodaru. Hvala vam.«

Nakon što mu je još nekoliko puta poručio da će sve biti okej, Rhage je kliznuo kroz vrata boravka i zatvorio ih za sobom.

Throe je stajao na drugoj strani prostorije s drvenim zidovima nalikujući otmjenom mužjaku kakav je bio nekoć u Staroj zemlji usprkos činjenici da je na sebi imao običnu odjeću.

»Rhage?« rekao je mužjak, prilazeći mu.

»Da.«

Throe je uspio ispružiti ruku za stisak - i to je bilo to. Rhage ga je zgrabio za zapešće, okrenuo poput balerine i licem zalijepio za najbliži zid.

»Što to...«

»Pretražujem te, seronjo.« Okej, možda bi ›preokrećem te‹ bilo malo točnije. »Raširi ruke.«

»Nanosiš mi...«

»Ako pronađem oružje, na tebi ću ga iskoristiti Jasno?«

»Moraš li biti tako...«

»Prednja strana.« Rhage ga je potegnulo za struk, brzo okrenuo i pribio o zid licem prema sebi. »Ne, glavu gore.«

Zgrabio ga je za bradu i okrenuo njegovo naočito, nacereno lice prema gore. Nakon što je obavio mamograflju iznenađujuće čvrstog torza, Rhage ga je tapšao prema dolje i tako snažno potegnulo za surlu da je lik otpjevao visoki C.

»Molim lijepo!«

»Ništa. Ne čudim se.«

Niz bedra. Niz listove. Natrag do glave.

»Ovakva su pravila. Ako išta pokušaš s mojim Kraljem, bilo što što mi se ne sviđa? Bit ćeš mrtav prije nego padneš na pod. Jesmo li se razumjeli?«

»Došao sam ovamo u miru. Gotov sam s ratovanjem...«

»Jesmo li se razumjeli? Sve i da kihneš prema njemu, pokušaš mu stisnuti ruku ili dvaput pogledaš njegove čizme? Pakiram te direktno za mrtvačnicu.«

»Jesi li uvijek tako ekstreman?«

»Trenutno sam smiren, kul i pribran, ti mali gade. Ne želiš me ni vidjeti ljutog.«

Rhage je gurnuo tipa prema vratima, otvorio ih i stisnuo ga za stražnji dio vrata.

»Mogu i sam hodati«, ovaj je otezao.

»Možeš? Jesi li siguran?«

Rhage je pomaknuo ruku prema naprijed tako da mu je sad stisnuo lice svojim dlanom, povlačeći ga za oči, nos i usta.

»Ovako bolje? Ne? Hmm, izgleda da bi ti bilo bolje da si začepio gubicu.«

Dok je namjerno remetio Throeovu ravnotežu, uživao je u plesnim koracima Freda Astairea dok je tip stepao pored Abalona i ulaza u knjižnicu.

»O, ovo već dobro napreduje«, promrmljao je V. zapalivši duhan.

»Barem nema umaka za roštilj«, dobacio je policajac.

»Zasad ne«, izdahnuo je V. »Noć je još mlada.«

Rhage se nakašljao. »Moj gospodaru i vladaru. Wrath, sine Wrathov, krvni oče Wratha, predstavljam ti Throea, bijednika i izroda.«

To rekavši, snažno ga je gurnuo prema orijentalnom tepihu i - gle čuda - gad je pao kao kruška i našao se točno tamo gdje je i trebao.

Pod nogama jedinog pravog Kralja.

PETNAESTO POGLAVLJE

Ne, imam je, hvala.« To rekavši, Trez je Ehleni uputio osmijeh jer nije htio da se sestra uvrijedi zato što ju je otjerao. Istini za volju, bio je i više nego spreman biti onaj koji će Selenu izvesti iz bolničke sobe. Dalje od Centra za obuku. Odvesti je... negdje, bilo gdje drugdje.

Iako se to neće dogoditi. Prije svega dva sata njezini vitalni znakovi pokazivali su ravnu crtu, potom je dobila dvije milijarde volta u prsa, a onda se nekako uspjela vratiti s ruba zahvaljujući njegovu performansu živog spasonosnog omotača.

I tako, još jedan običan dan.

Ili noć?

Tko bi ga znao. »Spremna?« upitao je Selenu.

Doimalo mu se poput sna kad ga je zaista pogledala u oči i kimnula. Nikad ne bi ni pomislio da će uspjati ponovno uspostaviti vezu ili uistinu gledati kako joj se tijelo savija onako kako bi i trebalo jednom kad ju je uhvatio ispod koljena i ramena.

»Bit ću... nježan.« Kad mu je glas napuknuo, poželio je samog sebe udariti u stražnjicu. »Lijepo i polako.«

Ponovno je kimnula, a potom uzdahnula kad ju je podignuo sa stola za preglede i odmaknuo od lampe s hrpom žarulja, koju su primaknuli sasvim blizu njezinom tijelu.

»Kuda?« ponovno je upitao iako su mu već dvaput rekli.

Ehlena, koja je bila zadužena za pridržavanje infuzije, povelala ih je prema vratima. »Ovuda.«

Na drugoj strani, soba za oporavak nije nimalo nalikovala onome što bi poželio za svoju ženku. Krevet je bio pravi bolnički, s velikim ručkama s obje strane, pokrivači su bili tanki, plahte obične i bijele. Pored kreveta se nalazio stalak za infuziju i mnogo aparata za praćenje stanja pacijenta. Jastuci su izgledali tvrdi.

S druge strane, sve i da ju je spustio na krevet od perja, ne bi bilo dovoljno.

Selena je zadrhtala kad ju je pažljivo spustio. A onda, kad je pokušao izmaknuti plahu ispod nje, sklopila je oči i odmahнула glavom.

»Minutu?« zastenjala je kao da je sve boli.

»Da. Jasno. Naravno.«

liiiiiii tako više nije imao što raditi. Osvrnuvši se oko sebe, uočio je stolicu i zaključio da, ako na nju smjesti guzicu, barem se više neće naguravati oko nje.

Kad je sjeo, a Ehlena ih ostavila na miru, ili barem u prividu istog, pomislio je, sranje, Selena je tako mirna. Ali barem su joj zglobovi bili pod gotovo normalnim kutevima i sama je disala. I bila je pri svijesti.

No i dalje je bila veoma blijeda. Skoro kao plahte na kojima je ležala. I premda joj je kosa bila počešljana, u njoj je bilo tamnih čvorova.

»Ja... Žao mi je...«

»Što?« okrenuo se prema njoj. »Što si rekla?«

»Žao mi je...«

»Zbog čega? Isuse, kao da si sama to tražila?«

Kad je počela plakati, odgurnuo je stolicu i prišao krevetu, spustivši se na koljena pored nje. Podignuo je ruku, spustio ručku i dohvatio njezin dlan bliže sebi.

»Selena, nemoj plakati.« Na stoliću pored kreveta nalazio se paket maramica pa je promijenio položaj i slobodnom rukom dohvatio jednu kako bi joj obrisao obraze. »O, ne, neka ti ne bude žao. Ne može ti biti žao zbog nečeg ovakvog.«

Dah joj je bio isprekidan. »Nisam htjela da saznaš. Nisam htjela... brigu.«

»Volio bih da si mi rekla.«

»Ništa se nije moglo učiniti.«

Kao da mu je netko zabio nož ravno u prsa. »Ne znamo još. Manny će popričati sa svojim ljudskim kolegama. Možda...«

»Volim te.«

Kad su ga njezine riječi ošamarile poput rastvorenog dlana, Trez se nakašljao, uzdahnuo, nešto promrmljao, teško disao... sve u isto vrijeme. Super odgovor. Zbilja mačo - što ga je, apsurdno, podsjetilo na sintić iz filma *Slobodan dan Ferrisa Buellera* kad je mali gad preko telefona razgovarao s kolegama iz razreda.

Koji je, kvragu, njegov problem? Ženka u koju je zaljubljen, koju želi više od ičega, rekla mu je te dvije slatke riječi... a on se pretvorio u gigantsku tjelesnu funkciju.

Kako romantično.

S druge strane, barem se nije upišao u Levisice. »Ja...« mucao je.

Prije nego je uspio nastaviti, stisnula mu je dlan i odmahнула glavom na jastuku. »Ne moraš mi uzvratiti. Samo sam htjela da znaš. Važno je... da znaš. Nema vremena...«

»Nemoj to govoriti.« Glas mu je postao prodoran. »Ne želim da to ikada više kažeš. Ima vremena. Uvijek ima vremena...«

»Ne.«

Bože, te blijedo plave oči bile su prastare dok ga je promatrala. Čak i na njezinu savršenom licu bez bora, pored ljepote kojom je isijavala usprkos tom stanju, taj njezin iscrpljen pogled činio ju je starom.

Kako nepravedno. Ona u krevetu, dok on kleči, živ i zdrav pored nje - i ni na koji način ne može podijeliti s njom zdravlje koje je imao u izobilju. Istina, kad je doživjela srčani zastoj, uspio ju je vratiti, ali nije ju htio samo vratiti natrag s ruba. Želio ju je izliječiti.

Želio je... godine provesti s njom.

Pa ipak, baš kao što ga je i ta pomisao pogodila, shvatio je da se to nikad neće dogoditi. Sve i da se njezina sudbina izmijeni, njegova neće.

»Volim te...« šapnula je.

Na trenutak je osjetio kao da se i sam nalazi na rubu, kao da njegovo srce i njegova duša drhte na ivici i svakog trena mogu pasti na njezine riječi, njezine oči, na sve što ju je činilo ženkom, tajanstvenom, čudesnom... Potom je podsjetio samog sebe da je zamalo umrla, da je čak i sad bila tek napola budna i da vjerojatno ne zna što govori.

Osim toga, doktorica Jane je rekla da joj je on spasio život. Što je mogla biti istina, ali i ne - a s obzirom na dramatičnost situacije, zahvalnost bi svakog mogla navesti da osjeti nešto što inače ne bi osjetio.

Ili da rasplamsa plamen privrženosti u kratkotrajnu, mnogo snažniju emociju.

»Ne moraš ništa reći«, mrmljala je. »Htjela sam da znaš...«

»Selena, ja...«

Podignula je drugu ruku, ispruženog dlana. »Nema potrebe da nastaviš.«

Odjeknula je tišina, ali samo u sobi. U njegovoj glavi? Mozak je doživljavao spastičke električne napadaje, raznorazne misli i slike obasipale su njegovu svijest kao da mu je siva tvar poludjela i sad divlja po kavezu.

Usredotočivši se ponovno na nju, natjerao je samog sebe da se pribere i pokuša joj pomoći.

»Želiš li se nahraniti?« Ispružio je slobodnu ruku i pokazao joj zapešće. »Molim te?«

Kad je kimnula, osjetio je potpuno olakšanje, očnjacima je ugrizao vlastito zapešće prije nego joj ga je pružio, prinoseći svoju venu njezinim usnama. Isprva se tek slabašno primila, jedva gutajući. No s vremenom je počela preuzimati kontrolu, sisati ga, upijati u sebe ono što joj je davao.

Ukrutio se.

Nije si mogao pomoći. Ali nije osjećao seksualni nagon. Bio je previše dekoncentriran brigom za nju pitajući se hoće li je u nekom trenutku vlastito tijelo ponovno izdati.

Stabilna, rekla je doktorica Jane. Bila je stabilna onoliko koliko ste to mogli biti sto dvadeset minuta nakon što ste doživjeli potpuni molekularni kolaps. No barem je druga tura rendgenskih snimaka pokazala gotovo čudesne rezultate. Dok je prva tura pokazala raznorazne kosti na mjestima gdje bi se trebali nalaziti pokretni zglobovi. Sada je, sudeći prema riječima doktorice Jane i Mannyja, nalaz bio »anatomski prikladniji.«

Nitko nije znao gdje su loše stvari nestale. Ili zašto su nestale. Ili kad će se vratiti. Jedino što su znali sa sigurnošću bilo je da su nepokretna mjesta sada ponovno bila pokretna.

Nakon nekog vremena, Selenine su se usne opustile, a kapci spustili.

Odmaknuvši ruku, polizao je ranice i zatvorio ih, potom je položio podlakticu na madrac i bradom se naslonio na nju.

»Kako si me pronašao?« upitala je pospanim glasom. »Pala sam gore u Utočištu...«

»Netko je došao po mene.«

»Tko?«

Čuvardjeva, pomislio je kad je ona tiho zahrkala. »Selena?«

»Da?« pokušala se razbuditi pa je podignula glavu i silom rastvorila oči. »Da?«

»Želim da nešto znaš.«

»Molim te.«

»Ma što se dogodilo, neću te ostaviti. Ako želiš da budem tu, ma što se... Kako god se situacija razvijala, ja ću biti pored tebe. Ako ti to želiš, jasno.«

Pogledom je lutala preko njegovog lica. »Ne znaš što govoriš...«

»Vraga ne znam.«

»Umrijet ću.«

»I ja ću. Ali ne znam kad, a ne znaš ni ti.« U njezinim svijetlim očima blistale su komplicirane emocije. »Trez. Gledala sam svoje sestre kako prolaze kroz ovo. Znam...«

»Ne znaš ti ništa. Oprosti na izrazu.«

Ustao je i otišao do podnožja kreveta. Izvukavši uvučene plahte i prekrivače, pogledao je u njezina stopala.

»Što to radiš?«

Nježnim dodirom, podignuo joj je jedan gležanj uvis kako bi pogledao u taban. »Ništa.«

»Molim?«

»Ne vidim nikakvu etiketu s rokom trajanja.« Isto je ponovio s drugom nogom. »Ni ovdje.«

Vratio je prekrivač na mjesto. Ponovno ga utisnuo. Podignuo pogled prema njoj - nastojeći ne misliti na činjenicu da bi isto ono tijelo za kojim je žudio moglo biti razlog njihove vječne razdvojenosti.

No tad se sjetio vijesti koje mu je iAm prenio ranije u hodniku.

Sranje, i on je imao svojih problema.

»Neću te ostaviti«, zakleo se.

»Nisam ti htjela pričati o ovome.« Oči su joj zasuzile, a suze su njezine plave oči pretvorile u dragulje. »Nisam htjela da znaš za to i da me sažalijevaš.«

»Ne sažalijevam te.«

»Nemoj si to raditi, Trez. Samo... Samo znaj da te volim i pusti me.«

Vratio se natrag do nje. »Mogu li te primiti za ruku?«

Kad se ukočeno okrenula na krevetu i pružila mu ruku, primio je njezin dlan i stavio ga među svoje noge, na nabreklinu tvrdu poput kamena koja je stršala ispod zatvarača. Od samog je dodira zasiktao, očnjaci su mu odmah provirili, kukovi se zaljuljali.

»Ovo ti se čini kao da te sažalijevam?« protisnuo je.

Jebote, morao je odstupiti natrag. Postupio je tako sirovo samo kako bi joj nešto dokazao, no umjesto toga shvatio je da samo što nije svršio, tijelo mu je podivljalo u nanosekundi.

»Trez...«

»Ne kažem da moramo imati seksualni odnos. Uopće. Ali nisam tu zato što te sažalijevam, okej?«

»Ne mogu tražiti od tebe da ostaneš.«

»I ne tražiš. Sam odlučujem. Odlučujem se za... tebe.«

To rekavši shvatio je da, *čovječe*, govori istinu. Po prvi put u svom životu, osjećao je kao da je sam nešto odabrao - i na neki čudan način, bio je to dobar osjećaj. Iako je situacija bila jako, jako tužna, bilo je oslobodajuće osjetiti - ovo je nešto samo moje.

Ta je... situacija... bila nešto što će smatrati svojim ma koliko trajala, kamo god ih odvela.

Pod pretpostavkom da je i Selena to htjela.

U tišini koja je uslijedila, osvrnuo se po golim zidovima i zaključio da je mora izvući iz te bolničke sobe. Jasno, u blizini je bilo medicinsko osoblje u slučaju da nešto krene po zlu, ali je užasno djelovala na raspoloženje i bila depresivan podsjetnik na bolest.

Trez se ponovno usredotočio na nju. »Što god ti treba, tu sam, okej? Ako me želiš.«

Trenutak poslije, procijedila je: »Želim te.«

»U redu onda.« Brzo je odahnuo, a onda ispružio kažiprst. »Jedna stvar. Bez roka trajanja, dogovoreno? Upuštamo se u ovo kao da ćeš živjeti zauvijek.«

Izraz njezinog lica prešao je u nevjericu, ali on je samo odmahnuo glavom. »To je moje jedino pravilo.«

Nije bio glup. Čuo je što su Odabranice rekle, vidio je rendgenske snimke, promatrao obrise njezinog tijela. U sebi je bio uvjeren da će je izgubiti, i to vjerojatno prije, a ne poslije. Ali dar koji joj je ipak mogao dati? Najvažnija stvar - kvragu, možda i jedina - kojom je mogao pridonijeti?

Nada.

Nije čak morao ni vjerovati u to da će se ona izliječiti ako bi samo imao nadu, dijelio je s njom, živio je.

Biti prisutan. Voljeti je do kraja. Biti prisutan sve do posljednjeg daha.

Na taj će joj način iskazati poštovanje, svojim srcem i svojom dušom, čak i ako nije bio toga vrijedan.

»Bez roka trajanja«, rekao je. »Provest ćemo svaku noć kao da ih je još tisuću pred nama.«

Selena je treptajima odagnala novi nalet suza. Iz mnogih razloga, nije mogla vjerovati da Trez stoji pored njezinog bolničkog kreveta, promatra njezinu dušu kao da joj želi poručiti da će je samo njegova volja održati na životu, održati zdravom onoliko dugo koliko on to bude htio.

»Mislim da nemamo tisuću noći, Trez«, rekla je.

»Znaš li to? Sa sigurnošću?«

»Ne, ali...«

»Onda zašto tratiti trenutke koje imamo razmišljajući na takav način? Kamo će nas to odvesti? Ozbiljno, kako će pomoći...«

»Hoćeš li leći sa mnom u krevet?«

Nakašljao se. »Sigurna si?«

»Da. Molim te.«

Divila se njegovim elegantnim kretnjama dok se penjao na povišeni madrac, namještao, pomagao joj da napravi mjesta za njega. Kao da joj je čitao misli, uzeo ju je u svoje naručje tako da je ležala na boku, s glavom na njegovim prsima.

Isprekidani. Uzdah.

S obje strane.

»Laknulo mi je«, čula je vlastiti glas. »Željela sam da znaš, ali...«

»Ššš. Moraš odspavati.«

»Da.«

Sklopivši oči, mogla ga je osjetiti u nekoj drugoj dimenziji, njegova je krv sad pumpala kroz njezino tijelo, jačala je nakon posljednjeg napadaja. U glavi je izračunala kad se dogodio posljednji napadaj. Trinaest noći. A prije toga? Šesnaest.

Možda, ako više ne bude davala svoju venu, možda uspije predahnuti. Možda joj snaga koju joj je upravo dao svojom krvlju pomogne dogoditi nove napadaje.

»Držala sam se podalje«, rekla je, »zbog svega ovoga. Ne zbog tebe. Ne marim za tvoju prošlost. Želim da to znaš.«

Trez joj je počeo masirati leđa, kružeći po njima svojim velikim dlanom. »Ššš. Samo se pokušaj odmoriti.«

Selena je podignula glavu. »Moraš mi dopustiti da to kažem. Moraš to čuti i vjerovati u to. Znam da si se povukao jer si mislio da te ja... osuđujem ili nešto. Ali ja sam bila ta koja se povukla zbog svega ovoga, ne zato što si bio s mnogo... žena. Niti zbog tvog zavjeta.«

Lecnuo se i sklopio oči. Potom je odmahnuo glavom. »Moram biti iskren prema tebi. Posljednje o čemu bih želio da sad razmišljaš...«

»Ne mislim da si nečist, Trez.«

»Molim te. *Prestani.*«

Uzela ga je za ruku i stisnula je, nastojeći doprijeti do njega, osjećajući pritisak da mu kaže sve odjednom, da sve karte stavi na stol. Njegova teorija o tisuću noći bila je dobra za čuti, došao je do istog zaključka kao i ona: nije imala rok trajanja otisnut na tijelu. No živjela je u toj stvarnosti još od prve epizode prije mnogo desetljeća, a putanja njezinog spasa bila je jednaka putanji automobila koji je proklizao s ceste i sletio u jarak.

Takvo što se nije moglo preživjeti.

»Moram to izbaciti iz sebe, Trez. Dugo sam čekala da popričam s tobom. Neću izgubiti ovu priliku.«

Kroz maglu je postala svjesna da je sad govorila s više žara, osjećajući se više kao ona stara, dodatno se oporavivši zahvaljujući njegovoj veni.

»Ti si vrijedan mužjak, mislim da sam se zaljubila u tebe već prvi...«

Trez je iskočio iz kreveta, na djelić sekunde pomislila je da će samo nastaviti dalje, izletjeti kroz vrata, pobjeći od nje i njezine glupe bolesti. Na trenutak se vrzmao oko izlaza.

No onda je samo počeo koračati po sobi.

»Zašto ti je to tako teško prihvatiti?« glasno se zapitala. »Da si dobar mužjak. Da si vrijedan...«

»Selena, ne znaš o čemu pričaš.«

»Šuljaš se tu po sobi kao da te netko ganja. Dakle, prilično sam sigurna da sam na tragu nečega.«

Zastao je i odmahnuo glavom. »Gle, ovdje se radi o tebi. Ovo...« Rukom je mahao od nje do sebe i natrag. »Ovdje se radi samo o tebi. Ja sam tu za tebe i tvoje potrebe, kakve god one bile. Mene ćemo ostaviti sa strane, okej?«

Selena se malo povisila na jastuku. Zbog napora u laktovima i ramenima stisnula je zube i hvatala dah dok je bol polako blijedila.

Bolje i to nego biti čitav skamenjen.

Kad je on zabrinuto zaškiljio, rekla je: »Ne, ne treba mi doktorica Jane. Iskreno.«

Dok je trljao lice, po prvi ga je put pošteno pogledala. U posljednje je vrijeme malo izgubio na težini, obrazi su mu malo upali tako da mu se vilica doimala još naglašenijom, njegove upale oči još dublje, njegove usne punije. No čak i u takvom stanju, i dalje je bio ogroman mužjak, ramena su mu bila triput veća od njezinih, prsa i abdomen moćno oblikovani, s mišićima koji su se protezali niz ruke i niz noge.

Bio je prekrasan. Od tamne kože do crnih očiju, od vrha kratko ošišane kose do tabana njegovih stopala u čizmama.

»Itekako si vrijedan«, mrmljala je. »I morat ćeš to prihvatiti.«

»Da, zbilja«, cinično je odvratio. »Nisam baš siguran...«

»Prestani.«

Trez je pogledao prema njoj i namrštio se. »Znaš, nije mi jasno zašto toliko pričaš o tome. Bez uvrede, ali zamalo si umrla tamo u onoj sobi. Prije koliko ono vremena? Čini mi se kao da je prosio deset minuta. Moja sranja sad nisu bitna.«

Selena je spustila pogled prema svom tijelu. Bila je odjevena u bolničku haljinu svijetlo plave boje s uzorkom od malo tamnijih plavih spirala. Vezala se otraga, pa je mogla osjetiti čvorove koji su je bockali na mjestu gdje bi se inače nalazio grudnjak, da ga je nosila, te niže, u donjem dijelu leđa.

Doimalo se čudnim uopće misliti da njezino tijelo sad funkcionira relativno normalno. A činjenica da neće dugo tako ostati podarila joj je zapanjujuću jasnoću.

»Znaš«, mrmljala je, »nikad nisam mislila da smrtonosna bolest može imati i pozitivnu stranu.«

»A koja bi to bila?« šturo je upitao.

Ponovno je pogledala u njega. »Daje ti hrabrost da kažeš ono što zbilja misliš. Iskrenost zna hiti zastrašujuća, osim ako je ne usporediš s nečim još strašnijim - kao što je mogućnost smrti. Zato ću ti odmah reći zašto mislim da su tvoja ›sranja‹, kako si rekao, bitna. Što god da te proganja«, rukom je napravila krug oko njegovog tijela, »ili je uzrokovalo tu prazninu u tebi... Mislim da si iskoristio sve te žene kako bi pokušao pobjeći od toga. Mislim da si ševio ljude svih tih godina da ne bi razmišljao o tome, a činjenica da to ne želiš priznati? Bojim se da ćeš i mene iskoristiti samo kao još veći, još bolji način da pobjegneš od samog sebe. Što bi moglo biti primamljivije ili učinkovitije onda kad se ne želiš obračunavati s vlastitim problemima od ženke sa smrtonosnom bolesti?«

»Isuse Kriste, Selena, uopće to ne mislim. Uopće...«

»Pa, možda bi morao.« Nakrivila je glavu, još jedan zaključak udario ju je poput tone kamenja. »A reći ću ti još jednu istinu. Imala ja tisuću noći ili samo dvije? Želim ih provesti s tobom - ali samo iskreno. Ne želim biti tvoja nova izlika, Trez. Želim te ovdje, želim da si sa mnom, ali potrebno mi je da to bude stvarno. Nemam ni energije ni vremena za išta manje od toga.«

Knjigoteka

ŠESNAESTO POGLAVLJE

Abalon nije bio naviknut na nasilje. Ne u vanjskom svijetu, a naročito ne u kući u kojoj je njegova kćer spavala, imala satove pjevanja i jela s njim.

Kad je Throe poletio kroz zrak nakon što ga je Rhage bacio Wrathu pod noge, Abalon je ustuknuo i dlanom prekrio usta. Bilo je krajnje nemuževno pokazati ikakav šok ispred Bratstva pa se molio da nitko od njih to nije primijetio.

Svakako se nisu doimali kao da jesu. Koncentrirali su se na plavokosog, jednostavno odjevenog mužjaka koji je po svemu sudeći poslužio kao običan tepih pred Kraljevim čizmama.

Wrath se osmjehnuo i pokazao očnjake koji su se doimali dužima od Abalonovih prstiju. »Ne čekaj da ti pomognem ustati.« Kad se Throe počeo pridizati na koljena, Kralj je prekrižio ruke na prsima. »I ne traži moj prsten. Mami me da ci ga zabijem u facu.«

Jednom kad je ustao, Throe je pretresao odjeću i uspravio se. Nije bio ni približno velik kao Wrath, ali nije bio ni malen, prije je nalikovao vojniku nego mršavom liku kakvi su obično bili mužjaci iz njegovog sloja.

»Nisam učinio ništa čime bih zaslužio da mi pružiš svoj prsten«, rekao je tihim, ozbiljnim glasom.

»Tko bi rekao, nešto oko čega se slažemo.« Wrathove naočale nagnule su se prema zvuku Throeova glasa. »Onda, moj dečko Abalon kaže mi da imaš nešto na pameti.«

»Napustio sam Xcora i Družbu izroda.«

»I sad želiš počasnu markicu«, promrsio je Butch.

»Dat ću mu ja markicu rešetkom sa svoje haube«, frknuo je Rhage.

Wrathove su se obrve stisnute iznad ruba tamnog poveza, kao da mu se nisu sviđale dosjetke njegovih mužjaka. »Velika promjena za tebe, zar ne?«

»Xcorovi ciljevi više nisu i moji.«

»Je li?«

»Dugo mi je trebalo da to shvatim«, Throe je pogledao preko ramena, a Abalon bi radije da taj pogled nije bio usmjeren prema njemu. »Kao što i moj daleki rođak zna, nisam rođen za ratnika. Zbog okolnosti izvan moje kontrole, bio sam prisiljen iskoristiti Xcorovu sumnjivu ljubaznost. Od mene je tražio da mu se odužim služeći mu neko vrijeme.

Kao što i sami znate, nakon što ste me pronašli kako krvarim u uličici prije mnogo, mnogo mjeseci, njegove metode uspostavljanja odanosti ne funkcioniraju na izravan način.«

Ah, da, istina, sjetio se Abalon. Prije nekog vremena, Bratstvo je našlo Throea ostavljenog da umre s ubodnom ranom koju mu nisu nanijeli degradi. Zapravo, prema onome što je Abalon čuo, upravo je vođa Družbe izroda bio taj koji je ranio mužjaka. Throea je zbrinulo Bratstvo koje se nadalo od njega izvući informacije, da bi ga potom pustili natrag u svijet s porukom za Xcora.

Pričalo se da je Layla hranila tog ratnika dok se vrzmao na ivici smrti. Odabranica je ponudila svoju venu onome koga je smatrala plemenitim ratnikom, a ne Kraljevim neprijateljem.

Nastao je prilično zbrčkan skandal.

Wrathove su se nosnice širile kao da proučava mužjakov miris. »I, što očekuješ da ću napraviti s tom malom novosti? Bez uvrede, ali s kim se ti družiš i s kim si povezan, ni na koji način ne utječe na mene.«

»Ali informacija o lokaciji Družbe izroda utječe.«

»A ti ćeš mi to reći«, Kralj je rekao kao da se dosađuje.

»Misliš da lažem?«

»Jesi ikad čuo za jebenog trojanskog konja?« pljunuo je V. »Jer upravo gledam u njega.«

Wrath je stisnuo vilicu. »Daj nam adresu ako tako želiš. No, baš kao i tvoje političke veze, gajba Bande jednako me malo zanima.«

»Onda si budala...«

Istog trena, članovi Bratstva skočili su prema naprijed, a samo je Wrathov snažan povik uspio spriječiti da Throeu ne oderu kožu s kostiju.

Kralj se nagnuo prema naprijed i rekao jedva čujnim glasom. »Učini si uslugu, seronjo, i mudrije igray ovu igru. Ova hrpa bijesnih guzolizaca ima ozbiljne slušne probleme čak i po pitanju mojih naređenja, a ne sviđaš im se ništa više nego meni. Želiš poživjeti do idućeg sumraka? Smanji doživljaj.«

»Trebao bi paziti na Xcora«, rekao je Throe nepokolebljivo. »Sposoban je za sve i svašta, a njegovi ratnici pate od iste jednogumne odanosti kao i tvoji mužjaci.«

Wrath se zahihotao, što je zvučalo zlobnije i fatalnije nego neskrivena agresija koju su Braća upravo pokazala. »Hvala na savjetu. Imat ću to na umu. Abalone?«

Abalone je ciknuo i skočio prema njemu. »Da, moj gospodar.«

»Misliš li dopustiti ovom mužjaku da ostane tu s tobom? Kao rođak rođaku?«

»Ne, rekao sam mu da večeras mora otići.«

»Nemoj ga izbacivati zbog mene. Briga me hoće li ostati ili otići.«

Abalon se namrštio, pitajući se hoće li zbog toga profesionalno nazadovati. »Odan sam vama, i samo vama. On je okaljani u mojim očima, ma što tvrdio o svojim vezama.«

Wrath je ispustio neki neodređen, grlen zvuk, a onda se licem okrenuo prema Throeu. »Tvrdiš da Xcorovi prioriteta više nisu i tvoji.«

»Tako je.«

»I ne namjeravaš stremiti njegovim ciljevima?«

»Ne, ne namjeravam. Definitivno ne.«

Nastala je pauza tijekom koje su se Wrathove nosnice širile kao da ponovno testira njegov miris.

»U redu onda.« Wrath je kimnuo svojoj privatnoj straži. »Hajdemo odavde. Imam pravog posla za raditi.«

Nitko se nije ni pomaknuo. Braća. Throe. Najmanje Abalon, koji se osjećao kao da su mu cipele prikovane za pod.

»V.«, viknuo je Kralj. »Idemo odavde.«

Nastao je neki čudan trenutak, a onda su braća Vishous i Butch stala pored kralja. Držeći se blizu njegovih ramena, izišli su van s Wrathom, dok ih je Zsadić pratio odostraga.

Drugi su ostali iza i pazili na Throea sve dok Kralj nije sigurno napustio rezidenciju.

»Abalone«, rekao je Wrath zastavši ispred vrata.

Na zvuk svog imena, Abalon je pojurio iz knjižnice, preko predsoblja, srce mu je lupalo u grudima. Već je duže vrijeme bio svjestan koliko voli svog Kralja, no pomisao da bi mogao izgubiti posao? Pomaganje građanima da se nadu s njim i zatraže pomoć...

»Ne, nisi otpušten«, šapnuo je Wrath. »Za Boga miloga. Što bih ja bez tebe?«

»Oh, moj gospodar, ja...«

»Slušaj, Abalone. Zelini da mu dopustiš da ostane ovdje koliko god želi. Nisam nasjeo na njegova sranja. Možda i jest napustio Xcora i bandu mješanaca, ali ne vjerujem mu, a ja sam tip mužjaka koji svoje neprijatelje voli imati u blizini.«

»Naravno, moj gospodaru. Da, da, naravno.« Abalon se naklonio iako mu je cijelo tijelo iznenada prodrmla nelagoda. »Učinit ću što god želite.«

Kao da mu je Kralj ponovno čitao misli, Wrath je rekao: »Znam da si zabrinut za svoju kćer. Dok se ovo ne riješi, zašto je ne bi smjestio u kuću u kojoj primam puk? Tamo može imati pratitelja, a sigurnosne kamere snimaju dvadeset i četiri sata na dan, sedam dana u tjednu.«

V. se primaknuo. »Imamo dva različita podzemna tunela prema podrumskim stanovima, a poslat ćemo i *slugana* da pazi na nju. Bit će savršeno sigurna.«

O, najdraža Čuvardjevo, pomislio je Abalon.

No onda se sjetio da je Paradise ionako već postajala napeta, i to ne zato što je bila zaljubljena ili željna združivanja. Bila je mlada, Živahna ženka s toliko mogućnosti, pa ipak su joj one, zato što je bila aristokratkinja, bile ograničene.

Možda bi joj koristilo da se malo makne iz kuće.

A definitivno nije htio da bude u Throeovoj blizini.

Rastrgan između roditeljske brige, dužnosti prema svom Kralju i tuge što njegov jedini potomak zbilja odrasta, zatekao se kako kima glavom kroz nalet mučnine. »Da, molim vas. Mislim da će joj biti drago.«

»Osobno ću se pobrinuti da bude na sigurnom«, rekao je Zsadist, kratko nakrivivši glavu kao da mu se klanja. »I ja imam kćer. Znam kako ti je.«

Da, pomislio je Abalon. Čuo je da je brat Zsadist, usprkos svom zastrašujućem izgledu, zabravo obiteljski mužjak s vlastitim, ljubljenim potomkom.

Iznenada se Abalon osjećao bolje i naklonio se ratniku s ožiljkom. »Hvala vam, gospodine. Ona je moja najveća dragocjenost.«

»Dobro. Riješeno.« Iznenada je Wrathovo lice promijenilo položaj, kao da gleda preko Abalonovog ramena prema knjižnici. »Xcorova je brutalnost predvidljiva, školski primjer iz Bloodletterova udžbenika. No posljednji je napad na moje prijestolje bio taktički odigran, koristeći zakone i moju ljubljenu Kraljicu, mješanku. Tako ratuju plemići. Xcor nije izvukao taj plan iz vlastite guzice - to mora da je zakuhao baš Throe. To je jedino moguće objašnjenje. Stoga, možda i zbilja jest raskrstio s Xcorom. No, sve i da nam nije lagao maloprije, još neko vrijeme nećemo znati kome je uistinu odan.«

Abalon nije namjeravao to učiniti, no prije nego se snašao, ispružio je ruke i stisnuo Wrathove dlanove. Prinoseći Kraljev crni dijamant svojim usnama, poljubio je prsten.

Još jednom je pomislio, *hvala Čuvarđjevi što se pravi mužjak nalazi na njihovom prijestolju.*

»Vama sam odan, moj gospodaru«, odahnuo je, »i nikome drugom.«

Jednom kad je Wrath napustio ne samo imanje, već i cijeli okrug, došlo je vrijeme da Throeu pokaže srednji prst i poput detektiva ode istražiti adresu koju im je gad dao.

Rhage je posljednji napustio knjižnicu te je, zabave radi, prolazeći pored Throea toliko preplašio lika da je ovaj odskočio unatrag i rukama zaštitio lice.

Piškica.

Vani na tratini, izvukao je mobitel i napisao poruku: *Sve ok. Wrath i ostali ok. Idemo osigurati drugu lokaciju.* Zastao je. A potom natipkao: *Što imaš na sebi?*

Upravo ga je spremao natrag kad se namrštio i poslao poruku nekom drugom. *Kako si? Treba li ti što?*

»Okej, jesmo spremni?« upitao je Vishous.

Phury i Z. kimnuli su glavama kad je Rhage spremio mobitel i protegnuo prste. »Volio bih da kopilad bude tamo. Treba bi malo jedan na jedan. Malo akcije.«

»Kužim te«, netko je promrmljao.

Jedan po jedan, nestali su i otputovali kao bezoblične molekule, krećući se prema sasvim drugačijoj četvrti. Kad su se ponovno materijalizirali, nalazili su se na kraju slijepe ulice u stambenoj četvrti punoj kuća u vrijednosti od dvjesto do tristo tisuća dolara u kojima su vjerojatno živjeli ljudi koji su radili dva uredska posla na dnu korporativne ljestvice očajnički želeći nabaviti modernije verzije svojih BMW-ova.

Bogataši u usponu.

Bože sačuvaj.

Nitko ništa nije rekao dok su od pasivno naoružanih prelazili u otvoreno naoružane likove. Prilaz kući koju su tražili imao je više fronti, pa su se četvorica njih raspršili i prišli mračnom kolonijalnom zdanju sa sve četiri strane svijeta,

Stavivši crnu kapuljaču na glavu kako njegova plava kosa ne bi bila previše upadljiva u mraku, Rhage je zauzeo donji lijevi kut, dematerijaliziravši se kroz šumu, približavajući se i skrivajući iza stabala. Instinktivno je pokušavao zaključiti što bi se moglo nalaziti pod krovom, iza čvrstih zidova, držeći se dalje od tamnih prozora.

Ništa nije upućivalo na nečiju prisutnost. Nije bilo nikakve svjetlosti. Unutra se nisu kretale nikakve sjene. Nikakav zvuk se nije čuo ni unutra ni van.

Provjerivši stanje kod Z.-a, kojeg je mogao vidjeti krajičkom lijevog oka, i kod Phuryja, kojeg je vidio s desne strane, dao im je znak da krenu naprijed... a potom se materijalizirao na krovu.

O asfaltnu površinu mogao se dobio osloniti pa je ostao u čučnju, itekako svjestan da je laka meta, s obrisima jasno vidljivim na noćnom nebu. Nije bilo mjeseca, što je bila prednost, ali tamo gore bio je laka meta. Krenuvši prema dimnjaku, ramenom se naslonio na cigle i žbuku i osluškivao,

I dalje nije bilo nikakvog zvuka.

Zvižduk se čuo odozdo pa je sklopio oči i ponovno se teleportirao na do.

Z, Vishous i Phury zajedno su stajali otraga. »Gore nema ničega«, šapnuo je Rhage. »Ne vidim ništa unutra«, složio se Phury.

V. se zagledao u kuću. »Onda moramo pretpostaviti da se radi o zamci.«

Da. Upravo to je i on pomislio.

»Imaš li čime deaktivirati ta sranja?« upitao je Rhage.

V. je zakolutao svojim dijamantnim očima. »Ja sam jebeni izviđač. Što misliš?«

»Koji je pristup?«

Odlučili su ući kroz jedan od kuhinjskih prozora. Vrata su bila preočita, kao i dimnjak ili garaža.

Zaobilazeći stražnji trijem, V. je skinuo olovnu rukavicu, izvukao crni bodež i prišao prozoru iznad sudopera. Položivši vršak oružja na staklo, kružio je oštricom, navukao rukavicu i položio prste na unutrašnju stranu kruga kako bi povukao izrezani dio van umjesto da upadne unutra.

Tri. Dva.

Jedan...

Tišina.

Rhage se osvrnuo oko sebe, oslušujući u potrazi za koracima u grmlju, klikom okidača pištolja, šuškanjem odjeće.

Ništa.

V. je ugurao ruku kroz rupu koju je napravio i upalio lampicu. Unutra, ni po čemu posebna kuhinja bila je osvijetljena tankom zrakom svjetlosti: hladnjak, pećnica, ormari. Točnije rečeno, ništa nije bilo sumnjivo, nasred sobe nije bilo kutija ili vreća sa žicama koje bi virile iz njih, nije bilo titravih svjetala, nije bilo čak ni jasno vidljivog alarma.

»Spremni?« upitao je V.

Rhage je duboko udahnuo, ispitujući zrak u kući. Mirisi koji su dopirali iznutra bili su mirisi muškog znoja, alkohola, duhana, sredstva za čišćenje oružja... *Pizza...* Kuhano meso.

I svi su bili svježi.

»Ja idem prvi«, rekao je Rhage. Zvijer kakva je i bio, najlakše bi preživio eksploziju bombe: u slučaju ekstremne temperature, boli ili agresije, njegova druga strana aktivirala bi se u djeliću sekunde i oboružala ga ljuskama boljim od bilo kojeg zaštitnog prsluka.

»Pazi se, brate«, rekao je Phury.

»Uvijek. Jedva čekam nešto prezalogajiti.«

Rhage se ušuljao unutra i materijalizirao na linoleumu. Uslijedilo je čekanje. Opet.

No, nikakav se alarm nije oglasio. Nije bilo zaszjede. Ništa nije vrištalo ni šaputalo najavljujući napad.

Napravio je korak naprijed. Još jedan. Pa treći, čekajući da se aktivira neka skrivena mina.

Pod njegovim čizmama, podne daske su škripale i stenjale.

I to je bilo to.

»Dovoljno daleko, Hollywood«, naredio je V. kroz rupu u prozoru. »Čekaj da i ja uđem.«

Vishous mu se pridružio dok su blizanci ostali vani i motrili okolinu. Brzim uvježbanim pokretom, V. je stavio slušalice i osvrnuo se oko sebe. Izvadio je aerosolni raspršivač i poprskao zrak, krećući se u krug.

»Sve čisto, koliko vidim.«

Rhage je pogledao prema stražnjim vratima. »Dakle, tamo se nalazi sigurnosni uređaj.«

Prednja strana ADT-jeva sigurnosnog uređaja nije imala nikakvu lampicu, nikakvo zeleno svjetlo koje bi značilo ›slobodno‹ i ili crveno koje bi značilo ›opasnost‹.

»Moramo proći cijelu kuću«, mračno je rekao V.

Rhage je kimnuo. »Preuzet ću prvi kat.«

»Idemo zajedno.«

Pažljivim koracima uputili su se prema prednjem dijelu kuće, V. je imao naočale na glavi, a Rhageu se ježila koža na leđima kad se zvijer u njemu priključila festivalu instinkata.

Bilo je očito da je u prednjoj prostoriji kopilad provodila veći dio svog vremena. Nekoliko je kauča bilo namješteno u krug, a i mirisi su tu bili najintenzivniji - toliko da je Rhage posumnjao da bi ratnici navlačili zastore i spavali ru gore tijekom dnevnih sati.

Nered je bio svuda po podu: prazne kutije streljiva koje su upućivale na to da su imali i sačmarice i pištolje. Prazne boce viskija. Plastične vrećice iz supermarketa pune zgužvanih omota proteinskih pločica i bočica lijekova protiv bolova sa skinutim poklopcima, komadi kirurške gaze umrljani osušenom krvlju. Rastvorena kutija *pizze* sa samo jednom kriškom unutra - hladnom, ali ne i pljesnivom.

»Više ne žive ovdje«, rekao je V.

»Brzo su se pokupili i nestali«, promrsio je Rhage gurnuvši plastičnu vrećicu čeličnim vrhom svoje čizme.

Nije bilo ni jednog jedinog ruksaka. Sportske torbe. Komada prtljage. I premda nikad nije ni mislio da je Banda kopiladi imalo nalik trendi tipovima s hrpom osobnih potrepština, u kući nije bilo ni jedne jedine čarape, rezervnog para vojničkih čizama ili jednog jebenog češlja.

Kad je Rhage prišao podnožju stepenica, osjetio je kako mu u unutrašnjem džepu kožne jakne vibrira mobilni. Ali sad ga nije mogao provjeriti. Upravo se spremao najebati u toj rupetini, a što su dublje on i Braća ulazili unutra, veće su bile šanse da će naletjeti na nešto što bi ih moglo koštati ruke. Noge.

Života.

Takav je bio njihov posao i to je prihvatio jer, kao prvo, nije namjeravao nikome dopustiti da se poigrava njegovom vrstom ili njegovim Kraljem, radilo se o hrpi smrdljivih koljača ili Xcorovom krugu budala. Kao drugo, nije baš da je znao raditi bogzna što.

Dobro, mogao je još jesti i ševiti, a sam Bog zna da je na te dvije fronte u slobodno vrijeme funkcionirao jako, jako dobro.

Kvragu, čak i u tako napetoj situaciji, u kutku svog uma već je odbrojavao sate kad će skinuti svoju Mary do gola.

Tijekom takvih noći s radošću je zamišljao sedmosatnu ševu s njom.

Stresavši se i ponovno koncentriravši, pristupio je najnižoj stepenici.

»Idem gore«, rekao je Bratu,

»Čekaj mene.«

Jasno da nije. Samo se uputio gore, nogom pred nogu. Što je vjerojatno bio glup potez, ali čekanje mu nikad nije dobro išlo.

Jednostavno nije bio takav.

Knjigoteka

SEDAMAESTO POGLAVLJE

Stojeći u kutu Selenine bolničke sobe, Trez se osjećao... pa, totalno stjerano u kut.

Nije se htio ljutiti na tu ženku. Jebote, umalo je umrla pred njim.

»Što je?« rekla je. »Što ti je na umu?«

Dobra vijest je bila ta da je gledao kako joj se, u posljednjih dvadesetak minuta, boja sasvim vratila, kako joj je pogled bio oštar poput britve, kako se njezino tijelo, premda i dalje ukočeno, gotovo u potpunosti vratilo u normalu.

Loša vijest je bila ta što mu se više nije dalo slušati njezinu malu raspravu o prirodi njezove seksualne ovisnosti dok je pokušavao postupiti fer prema njoj. Istinski se nadao da neće nastaviti forsirati tu temu.

»Selena, mislim da se moraš odmoriti.«

»Nemoj me ignorirati, Trez.«

Prstima je prošao kroz kosu. Poželio je da je duga do struka, kao Wrathova, samo kako bi imao kroz što provući prste. »Gle, ne želim se svađati s tobom.«

»Onda reci da sam u krivu. Iako ja u to ne vjerujem. Ali reci nešto. Bilo što.«

Trez je napravio neku grimasu i odmahnuo glavom. »Sad idem i...«

»Trez...«

»Ne, u to sad ne ulazimo.«

»Zašto? Ako imamo tisuću noći, što znači jedan čudan razgovor?«

»I više je nego čudan, srce.« Bože, osjetio je grubost vlastitog glasa. Osjetio je plimu u vlastitom tijelu. »Da, mislim da ću se vratiti...«

»I dalje ću biti tu kad se vratiš.« Rukom je pokazala između njih, a na trenutak je osjetio toliku zahvalnost zbog tog pokreta da je zaboravio o čemu su razgovarali. »Udaljavanje neće pomoći.«

Srce mu je počelo lupati. Kao da ga je strah ili tako nešto.

Ali nije u tome bila stvar.

Zaista. Nije.

»Što želiš da kažem?« promrsio je. »Reci mi riječi i ton i ponovit ću za tobom. Bilo što, što će prekinuti ovo.«

»Što mi prešućuješ?«

»Ništa.«

Duga pauza. »U redu«, rekla je poraženo. Super. Sad se osjećao puuuno bolje.

Kako su uspjeli tako brzo stići od olakšanja zbog toga što je preživjela do ovakve napetosti?

Nije joj namjeravao prenijeti vijesti od s'Hisba. Imala je i previše svojih problema, a nije htio da se zamara time što bi ga kraljičin krvnik mogao svakog treba baciti u okove i odvući natrag u Teritorij.

»Selena, slušaj...« Odmahnuo je glavom. »Sramim li se zbog onog što sam radio sa svim tim ljudima? Apsolutno. Žalim li zbog nečega? Cijelo vrijeme. Mislim li da sam nečist? Prema mojoj tradiciji, potpuno sam onečišćen. Ali ti moraš znati da je, ponekad, drolja samo drolja. Kurva nije ništa više od kurve. Imao sam nagon i nisam znao što s njim.«

Odvratio je pogled i njime pratio podne daske.

Tišina je bila glasnija od vriska.

»Mislim da si u pravu«, rekla je.

Trez je izdahnuo s olakšanjem. Hvala Bogu da je povjerovala...

»Moraš ići.«

»Što?«

»Sve dok ne budeš mogao biti iskren sa mnom? Mislim da se moraš držati podalje. U protivnom lažeš ili sebi ili meni. Bilo kako bilo, moraš se - kako bi Braća to rekla - skulirati.«

Odmahnuo je glavom. »Da. Vau. Nisam to baš tako zamislio.«

»Ni ja.«

»U redu. Onda. Znači...«

Dok ga je ona samo promatrala, u sobi je potpuno nestalo zraka. Barem što se njega tiče.

Trez se nakašljao. »Jebote... Onda idem.«

Izjurio je kroz vrata koja su vodila u hodnik ne želeći riskirati da naleti na doktoricu Jane ili Ehlenu u onoj sobi za preglede. Nije da je baš žudio za publikom.

Hvala kurcu da je iAm otišao provjeriti stanje u klubovima *shA-doWs*, *Iron Mask* i *Kod Sala*. Brat je bio posljednja osoba koju je htio sresti u tom trenutku.

Brzo se krećući, odjurio je niz hodnik i zastao prije staklenih uredskih vrata. Budući da nije čuo nikakve glasove, povirio je unutra. Prazno.

Pogodak.

Provukao se kroz ormar sa zalihama i izbio u tunel bez problema, čak je i otrčao niz stepenice. Upisao šifre. Popeo se uz stepenice. Tiho otvorio vrata ispod stepenica.

Zvuk usisavača koji je dopirao iz knjižnice nije ga iznenadio. Ali odsutnost Braće jest. Obično bi u te noćne sate oni koji nisu stražarili odmarali u sobi s biljarom i gledali neki program. Igrali biljar. Pili.

Iskoristio je činjenicu da se palača pretvorila u grad duhova i uputio se prema baru. Kad je prišao najvišoj polici, zastao je na trenutak kako bi razmotrio mogućnosti i potom odabrao viski Woodford Reserve. I votku Grey Goose. Kao i bocu vina koja je stajala vani, nerashlađena, na granitnom šanku.

Nije baš da mu je bilo stalo do toga što će piti.

Veliko stubište nije predstavljalo nikakav problem, a nije se nimalo iznenadio kad je zatekao Kraljevu veliku radnu sobu praznu jer je Wrath većinu noći provodio vani, primajući puk. Zaokrenuvši prema hodniku s kipovima, presjekao je put preko hrpe mramora i otvorio vrata prema stepenicama koje su vodile na treći kat.

Odaje Prve obitelji bile su skrivene iza trezora, ali njegova i bratova soba bile su tu vani, par običnih vrata jedna pored drugih.

Usprkos razmirici sa Selenom, nije namjeravao pobjeći u Komodor. Želio je biti u blizini u slučaju da ona...

Da.

Zatvorivši se unutra, stavio je svoja tri nova najbolja prijatelja na stolić pored kreveta i upalio lampu. Baršunasti zastori bili su navučeni pa ih je tako i ostavio, uputivši se prema kupaonici i skidajući odjeću sa sebe. Okrenuvši glavu tuša, pustio je vodu pazeći da ne pali nikakvo svjetlo.

Nije bilo razloga da sreće vlastiti pogled u zrcalu.

Pričekao je dok se nije podignula para prije nego je ušao u mramornu tuš kabinu. Doživio je i više nego dovoljno neugodnih stvari, hvala lijepa.

Sapunanje - posvuda. Ispiranje - posvuda. Šampon - po glavi, nakon toga regenerator. Britvica - po vilici, bradi, obrazima.

A onda je nabacio ručnik preko sebe i gol otišao do kreveta.

Iz navike se zavukao pod plahte, mozak je pomno isključivao svaku misao, samo mu je rutina pomogla da se namjesti tako da može piti u horizontalnom položaju.

Otvorivši bocu votke, otpio je veliki gutljaj i stisnuo kutnjake dok mu je vatra palila grlo i utrobu kao da je sportski teren.

Kako bi V. to rekao.

Kako je, dovraga, ova noć tako završila.

iAm nije namjeravao tratiti vrijeme na shAdoWs, Iron Mask ili *Kod Sala*. Fućkaš to. Na sve je tri lokacije bilo i više nego dovoljno kompetentnog osoblja da se pobrine za posao. Slagao je bratu zato što nije htio da se Trez dodatno brine.

Materijaliziravši se na terasi njihovog stana, pogledao je na sat i potom ušao unutra. Koračajući uokolo, upalio je pokoje svjetlo, provjerio stanje u hladnjaku iako je znao da u njemu nema bogzna što, i pronjuškao po ormarićima.

Nije jeo od... Zapravo, otkad je sinoć otišao iz *Sala*. A nije se nahranio... Sranje, nije imao pojma koliko dugo.

Vjerojatno se trebao za to pobrinuti, ali kao i obično nisu ga mnogo zanimala vene. Ne da nije cijenio i poštovao Odabranicu koja je služila njemu i njegovu bratu. Jednostavno mu se nije sviđalo sisati zapešće neke ženke koju ne poznaje. Da, da, dužnost, kako god.

Izgleda da je bio veća Sjena od svog brata.

U njihovoj je kulturi sve fizičko bilo sveto. Što je bilo sranje, jer su ga biološke potrebe tjerale da se hrani otprilike šest puta godišnje, a svaki put kad bi to činio, trenirao bi samodisciplinu - i to ne zato što je htio poševiti onu koja bi mu dala venu.

Čak i s toliko godina koliko je imao, i dalje je bio nevin. Za celibat je krivio sva ta sranja s Trezom, učenja i tradiciju svoje vrste, koju je ponekad shvaćao previše ozbiljno...

Uh. Bio je toliko nabrijan da je razgovarao sam sa sobom. O sranjima koja je već znao. A koja nisu bila ni zanimljiva.

Koraćao je uokolo. Ponovno je pogledao na sat, a potom i prema terasi. Gdje li je, dovraga...

»To si ti?«

iAm se okrenuo začuvši muški glas koji je dopirao iz smjera spavaćih soba. Hodajući prema hodniku, dohvatio je pištolj, no s obzirom na ton glasa? Ne bi trebalo biti većih problema.

Očekivano, kad je zašao za ugao prema svojoj nekadašnjoj sobi, u njoj je zatekao s'Exa na krevetu, s plahtama omotanim oko golog tijela i velikom bocom votke Ciroc koju je držao u naručju poput djeteta.

»Mislio sam da oplakuješ«, rekao je iAm spremajući pištolj.

»To i radim«, s'Ex je podignuo polupraznu bocu. »Ovo su mi maramice.«

»Zar ne bi kraljica htjela da si na Teritoriju?«

»I ne baš.« Mužjak je zamahnuo rukom kroz zrak. »Prevelika sramota. U redu je ako ševim iza zatvorenih vrata, ali javno? Nije dobro. Jasno, sve bi se to zaboravilo da su zvijezde bile naklonjenije. Ali nisu.«

iAm se naslonio na dovratnik i prekrizio ruke. »Koliko si već dugo tu?«

»Otkako si otišao, je li to bilo sinoć? Moraš donijeti još alkohola. Kad bi ga mogao donijeti? I želim par ženki.«

iAmov prvi instinkt bio je da mu kaže da odjebe. Naravno. Ali ipak je trebao nešto od tog gada.

»Mogu se pobrinuti za to«, rekao je.

s'Ex je sklopio oči i zakolutao kukovima ispod plahti. »Kad?«

»Najprije ti moraš učiniti nešto za mene.«

Kapci su se polako podignuli, a crne oči zasvjetlucale. »Ne ide to tako.«

»Zapravo, ide.«

»Jebi se.«

»Jebi se *ti*«, iAm ga je netremice gledao u oči. »Moram se dočepati palače.«

s'Ex je začepio gubicu. Potom je podignuo svoj veliki torzo uvis, plahte su pale i omotale mu se oko pasa. Na svjetlu koje je dopiralo iz kupaonice, tetovaže koje su prekrivale svaki centimetar njegovog tijela blistale su na tamnoj koži kao da su fluorescentne.

»Nisam očekivao da ćeš to reći«, promrsio je. »Bez nišana na čelu.«

»Od tebe mi treba zajamčen izlaz.«

»Znači, nešto ćeš ukrasti.«

»Samo želim pristup knjižnici.«

»Ima mnogo laganog štiva i u ljudskom svijetu.«

»I moram ići odmah.«

s'Ex ga je neko vrijeme promatrao. Potom je zijevnuo poput lava, veliki očajnici pojavili su mu se u vilici koja je krčkala od napora.

»Odmah«, ponovio je iAm.

»Palača je zatvorena zbog žalovanja.«

»Ti si izašao.«

s'Ex je ispustio neki neodređen zvuk. »Kakvu informaciju tražiš?«

»Za tebe nije bitna.«

»Vraga nije.«

»Slušaj, moram ići, smjesta, i moram se vratiti prije zore. Hitno je. Ne tražim od tebe da ti ga izdrkam.«

s'Ex se namrštiio. »Kako rekoh, palača je zatvorena.«

»Dakle, morat ćeš me provući unutra.«

»Zašto, dovraga, misliš da ću ti ja pomoći?«

iAm se hladno osmjehnuo. »Uvedi me unutra i izvedi van, i opet ćeš ševiti svoju kraljicu.«

»Našu kraljicu. Uostalom, ako je želim ševiti, sve što moram napraviti jest uvući joj se u krevet.«

»Misliš da i dalje to možeš?«

»Nemoj romantizirati«, s'Ex je mračno rekao.

iAm je slegnuo ramenima. »Kako god. Ukratko, ovako nikako ne možeš doći do Treza. Moram mu pokušati pomoći.«

Ako Seleno umre? Svi će ga izgubiti. Sranje, iAm se samo morao sjetiti svog brata kako bježi iz one bolničke sobe, trči niz hodnik s pištoljem na sljepoočnici, spreman povući okidač.

s'Ex ga je jako dugo promatrao. »Koji vrag se zbiva?«

»Reći ću ti bez okolišanja. Tvoji i moji interesi su isti. Ne želim da mi brat umre, a ni ti to ne želiš. Borit ćemo se oko njegove sudbine na kraju svega ovoga, ali u ovom trenutku? Moraš mi olakšati da mu pomognem prevladati krizu.«

»Definiraj ›krizu‹.«

iAm je odvratio pogled. »Netko njemu blizak je bolestan.«

»Ali ne on?«

»Ne.«

»Ti?«

»Izgledam li ti bolesno?« iAm je ponovno pogledao krvnika u oči. »Slušaj, i ti i ja imamo problem s njegovom poslušnošću. Misliš da mi

odgovara pouzdati se u tebe? Kad bi postojala ijedna druga opcija, odmah bih je iskoristio. Ali kao što i sam znaš, moraš se snaći s onim što ti život pruži. A meni treba ta vražja knjižnica.«

s'Hisbe su kroz svoju dugu povijest bile poznate kao vrsni iscjelitelji. A kako su Sjene, kao simpati, bili evolucijski izdanci vampira, činilo se logičnim da se ta bolest, Zastoj, pojavila u nekom trenutku u prošlosti njegove vrste - a ako jest, bilješka o tome nalazit će se u knjižnici.

Uz malo sreće, iscjelitelji bi mogli imati neku vrstu lijeka, a u tom slučaju, destinacija broj dva bit će veliki trezor u kojem su s'Hisbe čuvale lijekove. Sjene su već stoljećima pravile lijekove od biljaka i životinja - a baš kao i sa zabilješkama, iscjelitelji su pomno pratili testove i studije.

Njegov je narod unio racionalno razmišljanje u medicinu mnogo prije nego što su ljudi iz nje izbacili misticizam i prihvatili znanstveno razmišljanje.

Možda je postojala nada. Morao je otkriti.

»Ne želim se oslanjati na tebe«, grubo je rekao iAm. »Ali moram. Baš kao što i ti moraš ovo učiniti za mene ako želiš dovesti Treza u red. Bit će mrtav u roku od sat vremena ako ta ženka umre.«

»Ženka?« Budući da iAm ništa više nije rekao, s'Ex je opsovao. »Vas dvojica ste pravi gnjavatori, znaš.«

»Osjećam isto prema tebi i tvojoj kraljici.«

»Našoj. Pripadaš s'Hisbama gdje god ti odlučio živjeti.«

Izjava da će se Trez vratiti natrag na Teritorij i postupiti onako kako su mu zvijezde kazale bik je potpuna budalaština. To se nikad neće dogoditi. Ali iAm je morao iskoristiti sve što je mogao, a s'Ex je vjerojatno bio dovoljno pijan da ne razmatra detaljnije njegove motive.

I gle čuda, upalilo je.

Opsovavši, veliki je mužjak zbacio plahte sa sebe i ustao - na trenutak se iAm zagledao u njegove tetovaže. Kriste. Krvnikovo je tijelo bilo prekriveno tetovažama od grla do gležnja, od ramena do zapešća, u bijelim uzorcima, a jedino čisto mjesto bilo je njegovo lice, kao i njegov ud i testisi. Čak je i iAm bio impresioniran. »Tinta« je zapravo bila otrov koji je mijenjao boju kože. Većina mužjaka ponosila se time što je uspjela podnijeti toliku bol samo zbog malenog simbola vlastite obitelji na ramenu ili imena svoje družice na srcu.

Činjenica da je s'Ex preživio sve to bila je očita potvrda da je opak. Ili psihotičan mazohist.

Ostavivši ga da se odjene, iAm je otišao do dnevnog boravka. Kad je prišao staklenim kliznim vratima, pogledao je prema noćnoj panorami Caldwell: raštrkana svjetlost nasumice raspoređena po neboderima, paralelne crte crvenih stražnjih svjetala i bijelih farova koji su vijugali uz rijeku Hudson, zrakoplov ili dva koji su treperili visoko na nebu.

Knjigoteka

OSAMNAESTO POGLAVLJE

»Da skrenem ovdje?« upitala je Layla naslanjajući se na volan. »Da. Ovdje.«

Upalila je pokazivač smjera, a kad se Mercedes kratko oglasio *čk, čk, čk*, sjetila se Qhuinnovih lekcija iz vožnje. Sigurno nikad ne bi ni pomislio da će tu vještinu iskoristiti kako bi malo provozala Xcora.

»Kamo idemo?« upitala je. Prednja su svjetla osvjetljavala jedva malo više od uskog bijelog puta s mnoštvom jesenskog drveća stisnutog uz »cestu«. Niski kameni zid kao da je držao navalu drveća podalje, iako je i ta malena ivica bila obrasla kupinama i visokom travom.

»Ne daleko. Samo par kilometara odavde.«

Je li ovo njezin kraj, pitala se. Je li ovo noć u kojoj će se paranoja pokazati utemeljenom, kad će Xcor preuzeti kontrolu nad situacijom i nautiti ne samo njoj, već i njezinom mladom, i Qhuinnu, potpuno nevinima u cijeloj toj priči?

Najdraža Čuwardjevo, morala se izvući...

Svjetla su zaokrenula, a srce joj je zastalo od prizora koji je ugledala dok je podizala nogu s gasa.

Ugledala je malenu kolibu koja je usprkos obraslom okolišu bila zbilja šarmantna. Prednja su vrata bila obojena u crveno, a s dva izbočena prozora i još dva na tavanu na drugom katu, mjesto se doimalo kao da im se širom osmjehuje. Nalazilo se tu i veliko, čupavo stablo s lijeve strane, sa zlatnim lišćem boje svitanja koje je vidjela samo na TV-u ili u knjigama i časopisima, baš kao i prilaz od škrljevca koji je vodio do tog dobrodušnog mjesta,

»Sviđa li ti se?« upitao je ukočeno. Kao da se boji odgovora.

»Možda je ovo naivno«, šapnula je, »ali izgleda kao da se ovdje ništa loše ne može dogoditi.«

»To je čuwareva koliba, uz glavnu kuću koja se nalazi niz onu tamo ulicu i koja je napuštena, a jedna starija sluganka živjela je ovdje sve do prije mjesec dana.« Pogledao je prema njoj. »Hajdemo unutra.«

Izišla je ne ugasivši motor pa se Xcor za to pobrinuo, posegnuvši rukom i utišavši predenje dok je ona zaobilazila prednja svjetla. Kad je svjetlost nestala, primijetila je da u kući gore svijeće, ili je barem pretpostavila da su svijeće to što stvara treperavu zlatnu svjetlost.

Prišavši vratima, dotaknula je boju na njima. Bila je oštećena vremenom, napuknuta, ali ne i raspadnuta. Crvena kao ušecerena jabuka, pomislila je. Bez sumnje, bila je blistava kad su je prvi put nanijeli.

»Otvori«, rekao joj je. »Molim te.«

Kvaka je bila mjedena, stara i istrošena, ali polirana na mjestima gdje su je doticale ruke. Tiho škripanje začulo se kad je gurnula iznenađujuće teška vrata, ali zvuk je više nalikovao veselom pozdravu nego nečemu zlobnom.

Nije se radilo o svijećama. Već o vatri.

Dnevni je boravak bio prostran, sa zidovima od crvenkastog drveta, a ognjište je bilo napravljeno od riječnog kamenja različitih veličina, oblika i boja. Pod je bio gol, sa širokim gredama koje su škripitale dok je hodala preko njih, brbljale kao da im je nedostajalo društvo. Udahnuvši, osjetila je sladak miris vatre kao i neki čist, drvenast miris.

Pored ognjišta se nalazio niski kauč, postavljen tako da ako sjednete na njega, možete gledati kroz izbočene prozore. Preko njega je bilo prebačeno nekoliko popluna, pokrivači posloženi jedan na drugi, s raznoraznim uzorcima i bojama pa je cijeli taj skup činio vlastiti jedinstven uzorak. Nalazila se tu i velika fotelja, nekoliko starinskih knjiga na niskim policama i okrugli pleteni tepih koji je sve skupa spajao u cjelinu.

»Kuhinja je ovdje«, rekao je Xcor zatvarajući ulazna vrata.

Prošla je pored njega, njegovo veliko tijelo bilo je previše mirno, pogled mu je odbijao susresti njezin. Kupaonica je bila skromna, s tuš kabinom, školjkom i umivaonikom. Stepenice koje su vodile na drugi kat bile su strme i uske, prekrivene pohabanim tepihom. U kuhinji na drugoj strani nalazilo se mnoštvo starinskih uređaja i razbacanih radnih ploha.

Layla se okrenula. »Koliko već imaš ovo mjesto?«

»Kako rekoh, čuvarica je umrla prije mjesec dana. Bila je sluganka koja se brinula za nas, bez ijednog rođaka.« Okrenuo se i počeo skidati svoj teški kaput. »Obitelj za koju se brinula živjela je u velikoj kući, ali su stradali tijekom racija. Ostala je na imanju jer nije imala kamo otići. Degradi se nisu vraćali pa je preživjela.«

Xcor se okrenuo i počeo skidati oružje sa sebe, protežući svoja široka ramena dok je skidao korice u kojima su mu na prsima stajali bodeži. Potom je otkopčao remen na bokovima, okrenuo laktove i skinuo kožnati remen.

Iz nekog je razloga primijetila tijelo ispod odjeće koju je nosio, kako su mu se mišići napinjali i opuštali ispod tanke crne pamučne košulje, kako su mu se hlače rastezale preko bedara, listova, stražnjice.

Govorio joj je nešto, polako, odmjerenim slogovima, ali ona nije čula što.

Xcor se opet okrenuo prema njoj. Zagledao se u nju. Zašutio. »Zar ne želiš ostati ovdje?« tiho je rekao. »Zašto si me ovamo doveo?«

Nakašljao se. »Ne mogu podnijeti da trudna stojiš na hladnom noćnom zraku tijekom naših susreta. Ne u tako podmakloj trudnoći.«

Iz vedra neba, osjetila je nalet topline. I znala je da se ne radi o vatri.

»Dođi.« Koraknuo je unatrag prema vratima i uspravio se. »Ovdje je toplije.«

Prišla mu je. I nastavila dalje.

Sjela je na fotelju i namjestila svoju odjeću. Omotala se kaputom. Zagledala u plamen.

Xcor je hodao po sobi, povlačeći zastore prije nego što je i sam sjeo u naslonjač.

»Hvala«, čula je vlastiti glas. »Ovdje je mnogo udobnije.«

»Jest.«

Između njih je nastala tišina. Bilo je to neobično. Tamo na polju, s velikim nebom iznad njihovih glava i valovitim livadama uokolo, njegova prisutnost kao da je bila pojačana, svaki pokret koji bi napravio, disao on ili treptao, bio je pomnožen s tisuću.

Nešto neobično i čudno događalo se među njima, veselo pucketanje vatre nije uspijevalo smanjiti sve veću napetost u kući.

»Namjeravaš li konzumirati naš dogovor?« izlanula se. »Je li... vrijeme?«

»Nigdje nikog, ha?«

Kad je V. povikao iz potkrovlja kolonijalnog zdanja, Rhage je provirio u kupaonicu glavne spavaće sobe. »Ni ovdje ništa. Osim jebeno puno ružičaste.«

Krenuvši natrag prema spavaćoj sobi, ponovno su ga dočekale ružičaste stvarčice. Sranja je bilo posvuda, od tepiha i zastora, do zidnih tapeta i plahta, i sve je mirisalo po Xcoru. Očigledno je to bila njegova privatna spavaća soba pa je osjetio prilično zadovoljstvo u činjenici da je gad morao spavati u toj estrogenskoj noćnoj mori.

Kao da je spavao u jebenoj maternici.

Rhage je protrnuo izlazeći na hodnik. »Pitam se je li patio od fantomskog poriva da obuče visoke potpetice.«

»Koji prizor.« V. se spustio kroz rupu u stropu i sišao niz stepenice na rasklapanje. »Napušteno. Samo su nestali i napustili ovo mjesto.«

Ništa. Nije bilo apsolutno ničeg sumnjivog ili prijetećeg, nije bilo zamki o koje bi zapeli, bombi koje bi slučajno detonirali, nikakvog alarma.

Na katu nije bilo ničeg osobnog, baš kao ni u dnevnom boravku, tu i tamo bilo je par hrpa smeća, ali nikakva odjeća, oružje, računala ili mobiteli.

Brzo se krećući, spustili su se niz stepenice i vratili istim putem kroz praznu kući. Nakon što su se dematerijalizirali kroz otvoren kuhinjski prozor, ponovno su se pridružili Phuryju i Z.-u.

»Nada«, rekao je V.

Rhage je izvadio mobitel kako bi brzinski bacio pogled, a kako su mu obje poruke ostale bez odgovora, namrštio se i ponovno ga spremio. Nervozan, opipao je drugu stranu svoje jakne i izvukao lizalicu - a kad je vidio da je s okusom naranče, zamijenio ju je za onu s okusom grožđa. Ljubičasti omot samo je kliznuo, kao da je jedva čekao da se oslobodi, pa je ubacio lopticu šećera u usta.

»Skroz čisto?« upitao je Phury. »Ne može biti.«

Rhage je izvukao igračkicu iz usta. »Nemoj me krivo shvatiti, deaktiviranje bomba i zamki nije mi naročito zanimljivo, ali bio sam spreman pozabaviti se time. Ne kužim. Napustili su ovo mjesto zato što je Throe ispao iz igre i vjerojatno dezertirao? Morali su znati da ćemo doći čim iz seronje izvučemo adresu.«

V.-ove bijele oči okrenule su se prema praznoj kući. »Propustili su očitu priliku.«

»Nisam mislio da je Xcor tako glup - ili lijen«, Rhage je slegnuo ramenima.

»Možda im fali love.«

»Sumnjam da se radi o nedostatku resursa«, promrsio je Phury. »Dobro su naoružani, sudeći prema ubojstvima u centru.«

Na brzinu su razmijenili nekoliko riječi, a potom se odlučili vratiti i obavijestiti Wrathu o tome da Throe ipak nije lagao. Međutim, netom prije nego što su se dematerijalizirali, Rhage je progovorio s lizalicom u ustima.

»Čujte, dečki, bi li vam smetalo da ja dođem malo dužim putem?«

»Nema frke, mi ćemo započeti s izvještavanjem«, rekao je V.

»Hvala, braćo moja. Treba mi samo desetak minuta.«

Lupio je o dlanove svojih drugova ratnika, nakon čega su jedan po jedan nestali...

... No umjesto da se materijalizira u stražnjem dvorištu stare Dariusove kuće u kojoj je Wrath primao podanike, Rhage se pojavio pred velikom, ali znatno manje raskošnom kućom u predgrađu. Plavi karavan Volvo XC70 bio je parkiran na prilazu i premda su svi zastori bili navučeni, svjetla su gorjela iza svakog prozora čitave trokatnice.

Rhage je izvadio mobitel, pronašao favorite i pritisnuo zeleno svjetlo.

Dok je telefon zvonio, prebacivao je težinu s jedne noge na drugu.

»Hej«, rekao je kad je poziv primljen. »Jesi okej?«

»Hej«, njegova Mary, njegova savršeno lijepa, sjajna ženka, zvučala je čudno. »Kako si znao?«

Istog trena, zvijer mu je podivljala pod kožom, spremna raščetvoriti sve i svakog tko bi zaprijetio njegovoj družici. »Što se zbiva?«

»Imamo problema s jednom od naših štíćenica.«

Rhage je pogledao prema prozorima. »Mogu li pomoći?«

»Gdje si?«

»Vani na tvojoj tratini.«

»Spustit ću se.«

Rhage je prekinuo poziv i na brzinu se popravio, zagladio kosu, pobrinuo se da mu jakna dobro stoji, povukao hlače.

Marissa je osnovala Sigurno mjesto kako bi se pobrinula za žrtve obiteljskog nasilja unutar njihove vrste. Iako su ljudi imali mnoštvo programa i resursa za vlastite žene i djecu, vampirice i njihovi potomci nisu imali apsolutno nikog kome bi se mogli obratiti sve dok Marissa nije otvorila tu ustanovu. U njoj su radili socijalni radnici obrazovani zahvaljujući ljudskom svijetu - preko večernjih škola ili *online* programa - i medicinske sestre koje su vodile doktorica Jane i Ehlena, a stanari su unutra mogli ostati besplatno, koliko god im je bilo potrebno da se dignu na noge i osjećaju se sigurno.

Mužjacima nije bilo dopušteno ulaziti unutra.

Koliko je on znao, bilo ih je barem dvanaest u kući u tom trenutku, iako se taj broj mijenjao - a zahvaljujući krilu Wellesandra, sagrađenom

zahvaljujući Tohrovom poklonu u sjećanje na njegovu ljubljenu prvu *klan*, unutra je uvijek bilo dovoljno mjesta.

Ulazna su se vrata otvorila i kroz njih je kliznula Mary, zaključavši ih za sobom. Stižući prekrizene ruke na prsima, drhtala je trčeći preko tratine - upregnuo je svaki atom samokontrole kako ne bi potrčao prema njoj i sam smanjio tu udaljenost.

Širom raširivši ruke, spustio se na koljena, a kad mu se približila, sva rumena od hladnoće, mogao ju je primiti i podići s tla. U usporedbi s njim, bila je lagana kao perce, ali Bože, kako je bila vitalna, njezino tijelo toplo pored njegova, njezine ruke stisnute oko njegova vrata, njezin miris udario ga je u glavu poput Xanaxa i jakog *espressa* istovremeno.

»Moja Mary«, uzdahnuo je. Duboko u njemu, zvijer je zadovoljno puhala. »Moja cura Mary.«

Počeo ju je tako zvati prije nekog vremena. Nije imao pojma zašto. Vjerojatno zato što bi se nasmijala svaki put kad bi je tako zovnuo.

Rhage ju je lagano spustio na tlo, držeći je i dalje uza se. Kad joj je s lica odmaknuo kosu boje kakaa, nije mu se svidjelo njezino bljedilo. »Koji vrag se zbiva?«

Pustila je neki ogorčen zvuk. Iscrpljen. Tužan. »Sjećaš li se one majke i mladog koje ste ti i Butch spasili prije otprilike dvije godine? Možda dvije i pol? Ženka je godinama bila žrtva, kao i njezino mlado.«

»Da, bili su prvi u tvom programu.«

»Pa, majka nije dobro. Nikome nije rekla da je trudna kad je ovamo stigla. Toliko je dobro to sakrila da nitko od nas nije imao pojma što se zbiva. Uobičajena inkubacija traje otprilike osamnaest mjeseci, ali prema onome što nam je rekao Havers, neke bebe znaju umrijeti u maternici i tamo ostati - što kod ljudi nije moguće. Uglavnom, Havers je rekao da je znao to vidati i prije, u rijetkim slučajevima.«

»Stani malo. Što? Hoćeš reći da ona...«

»Da. Strašno.«

Rhage je pokušao zamisliti ženu s mrtvim mladom u utrobi. »Isuse.«

»Postajala je sve bolesnija i slabija, sve dok se nije onesvijestila, i tad smo pozvali doktoricu Jane i Ehlen. Jane je izvadila mlado, ali majka...« Mary je odmahнула glavom. »Ona se ne oporavlja. Ima neku infekciju koja nikako da prođe, i jednostavno ne izgleda dobro. Da stvar bude još gora, ne želi da je dalje liječimo, ništa ne dopire do nje.«

Što znači da je Mary bila na prvoj liniji.

Rhage ju je privio uz svoja prsa, osjećajući se kao kreten što joj se nabacivao *sms* porukama dok se ona borila s pitanjima života i smrti. »Mogu li što učiniti?«

Odmaknula se i podignula pogled. »Zapravo, ova mala pauza dala mi je vjetar u leđa. Nisi mogao odabrati bolje vrijeme.«

Sjetio se svega što se događalo u klinici sa Selenom. Iz nekog razloga, ta mu je situacija teško padala, iako nije bio naročito blizak s Trezom.

No, bio je dobar mužjak. Grubijan, ali s dobrim srcem. »U svakom slučaju, javi«, ponovno je odmaknuo kosu svoje družice. »Što god ti treba, u bilo koje doba.«

Kad se podignula na prste, spustio se i više nego na pola puta, poljubivši joj usne jednom, dvaput, ponovno. Bila mu je, više od srca u grudima, ili njegove braće, najvažnija osoba u njegovu životu. Od trenutka kad mu se prvi put obratila, a on sklopio oči i zaljuljao se na nogama začuvši njezin glas, bio je izgubljen.

Bez nje koja mu je bila poput kompasu? Bio bi i više nego proklet. »Volim te«, šapnuo je. »Sad i zauvijek.«

»Pokušat ću doći doma u zoru, ali ne znam kako će se ovo razvijati.«

»Napravi što trebaš ovdje. Javit ću ti se pa ćeš me obavijestiti kad stigneš.«

»Uvijek si pun razumijevanja.«

Kao da je znala da je odvojenost od nje tijekom dana za njega bila poput pakla.

»Kao i ti, Mary curo. A tvoj posao ovdje veoma je važan.«

Nakrivila je glavu, njezine velike oči bile su ozbiljne. »Hvala ti. Znaš, to je... Zbilja lijepo od tebe.«

»To je istina«, ponovno ju je poljubio. »Hajde, sad. Vрати se svojoj pacijentici.«

Mary ga je uzela za ruku i stisnula je. »I ja tebe volim.«

Ostao je na mjestu, gledajući je kako trči natrag do ulaznih vrata, vadi ključ i ulazi u kuću. Netom prije nego što je nestala, mahnula mu je.

Kad su se vrata zatvorila, zamišljao ju je kako gura zasun, pazeći da su svi na sigurnom. Kako se trudi poboljšati živote ženki i djece unutra.

Trenutak potom, izvadio je mobitel i ponovno provjerio poruke. Ništa. Trez mu se još nije javio.

To je bila druga poruka koju je poslao.

Opsovavši, razbacao je svoje molekule i odletio do Dariusove stare kuće, a dok je putovao, proganjala ga je slika Treza kako izlijeće kroz vrata bolničke sobe. Izjedala ga je.

Sranje, nadao se da je Seleno okej.

Iz nekog razloga, to mu je bilo od životne važnosti.

Knjigoteka

DEVETNAESTO POGLAVLJE

Xcorovo je srce neravnomjerno lupalo dok je sjedio na naslonjaču nasuprot Layle. Odabrala je mjesto u kutu pa joj je svjetlost vatre dopirala samo do nogu. No on ju je mogao zamisliti cijelu, svaki detalj njezinog lica, njezin vrat, tijelo koje je poznavao koliko i svoje.

Pitanje koje je postavila stajalo je među njima.

»Onda?« upitala je, »Je li... došlo vrijeme?«

Strepnja joj se slutila u glasu pa je prinio dlan licu i protrljao ga. Za razliku od nje, njega je potpuno obasjavala svjetlost, a nije htio da ga ona vidi. Ako je već bila napeta, neće joj pomoći da ga još i gleda.

»Xcor.«

»Nisam životinja.«

»Molim?«

»Nikad te ne bih... iskoristio u takvom stanju. To bi bilo zvjerski.«

Njezin duboki uzdah bio je glasniji od pucketanja vatre. Ne po prvi put, zamrzio je položaj u koji ju je stavio. Svjesno je njome manipulirao zahvaljujući onome što je otkrio, prisiljavajući je da bude tu s njim, vežući je uza se iako to očigledno sama ne bi odabrala, usprkos činjenici da ju je to izlagalo opasnosti.

Bratstvo Crnog Bodeža nije praštalo svojim neprijateljima ništa više nego što je on to činio. Udruživanje s potvrđenim izdajnikom bio je glavni prekršaj prema Starom zakoniku.

Budući da je njemu i njegovoj kopiladi pošlo za rukom upucati Wrathu u grlo prošle jeseni? Nisu baš bili na vrhu njihove top ljestvice.

»Devet mjeseci«, rekla je.

»Što?«

»Otkako se nalazimo.«

Prisjetio se početka, kad se nahranio iz njezinog zapešća ispod onog stabla. I poslije, kad je skinuo oružje sa sebe i ušao u auto s njom. Tada ju je poljubio...

»Jesi li uzbuđen?« upitala je.

Lecnuo se, tijelo mu se samo pomaknulo, kukovi poskočili uvis prije nego ih je uspio zaustaviti.

»Jesi li?« šapnula je.

»Zbilja želiš da na to odgovorim?«

»Pitala sam te, nisam li?«

»Da.«

Nastala je duga pauza. »Potvrđuješ da sam te to pitala?«

Spustio je ruke i zagledao se u mračni kutak, dajući joj priliku da se sjeti s kim točno razgovara. »Mislim da moramo promijeniti temu.«

»Odgovori mi.«

»Jesam.«

S obzirom na zvuk koji je dopro iz njezinog grla, zaključio je da je jedva progutala, ali nimalo se nije kajao što ju je naveo da joj bude neugodno. Nakon tko zna koliko noći u kojima su se nalazili - obično dvaput na tjedan - nikad ništa nije poduzeo da pomakne stvari na drugu razinu.

Barem ne u njezinu prisustvu. Kad je bio nasamo, samo s mislima o njoj? Sve je bilo moguće.

No, u tom je trenutku osjećao kao da granica koju je svakako namjeravao prijeći u datom trenutku ne bi smjela uopće biti dosegnuta. I samom je sebi rekao da je to zbog trudnoće.

Naravno da jest...

»Želim vidjeti«

Xcor se ukipio kao mrtvac, dah mu je zastao u grudima skupa sa srcem. »Zašto? Uvjeravam te da je moja anatomija ista kao i kod svakog mušjaka - uostalom, nije mi jasno zašto bi te njegove precizne dimenzije uopće zanimale dok, kako ti to kažeš, ne dođe vrijeme.«

»Pokaži mi.«

Namrštio se i okrenuo prema prozorima. Navukao je zastore. Njegova je kopilad bila vani i ratovala, i neće se vratiti u glavnu kuću na imanju sve dok se ne približi zora. No, ozljede na terenu su se događale, i povremeno su zahtijevale da ih se sanira dalje od uličica u centru grada...

Samo malo. *Neće* skidati hlače. Tako da je cijela ta analiza bila nepotrebna.

Xcor je ustao, odbijajući razmišljati i o čemu osim činjenice da joj se ne želi pokazati. »Sad ćemo dokrajčiti ovaj sastanak.«

»Zašto? Rado bih te vidjela. To je uistinu jednostavna molba.«

Ni blizu, pomislio je. »Zašto bi to htjela?«

»Mislila sam da se želiš seksati sa mnom. To je i smisao svega ovoga, zar ne?«

Xcor joj se prišuljao, sve razdraženiji dok mu je krv kuhala u venama. Rukama se naslonivši na naslone fotelje, sagnuo se i prisilio je da se odmakne unatrag.

»Namjeravam te«, prasnuo je, »kad za to dođe vrijeme, poštedjeti gledanja. Zato mi ne ide u glavu zašto bi ti takvo što pomoglo prihvatiti ono što ću ti ionako napraviti.«

Nalet ljutnje koji je prostrujao iz nje bio je pravi šok. Pokazala mu je strah. Uslužnost. Graciovnu suzdržanost zbog koje ju je poštovao jednako koliko je i žudio za njom.

Ovo je bilo novo.

»Što te muči?« upitao je. »Zbog čega si takva?« Bez upozorenja i s iznenađujućom snagom, odgurnula ga je s puta i ustala iz fotelje.

Layla je koračala uokolo, radeći male krugove ispred vatre, a zrak oko nje vibrirao je od njezinih emocija.

Naposlijetku je stala ispred plamena i položila ruke na kukove kao da se šutke prepire s njima.

»Moja sestra umire«, protisnula je.

Xcor je glasno izdahnuo. »Žao mi je.«

»Njezin je život pri kraju«, Layla je položila dlanove na veliki trbuh. »Nikad zapravo nisam imala ljubavnika. Unatoč ovoj trudnoći, osjećam se kao da sam djeвица.«

Xcor se svom težinom naslonio na podstavljeni naslon fotelje. Ili, točnije, srušio se na njega. Kao prvo, nije htio niti razmišljati o načinu na koji je uopće dobila mlado. Kao drugo...

Odmahnuo je glavom, odmah odbacivši tu misao. »Mužjak te nije zlostavljao, zar ne?«

»Oh, ne. Zaista volim Qhuinna. On je moja obitelj. Ali kako sam ti i rekla, to parenje tijekom mog razdoblja potrebe dogodilo se isključivo zato kako bismo dobili mlado. Jedva da se i sjećam što se dogodilo.« Pogledala je prema njemu, treperavi sjaj činio ju je nevjerojatno lijepom. »Moja sestra umire. Ja sam živa, a nisam živjela. Zato ti i govorim... Pokaži mi.«

Nije trebalo biti tako.

Layla nije namjeravala otkriti Xcoru toliko toga o sebi. Ili zatražiti ono od njega. No otkako je ušetala u malenu kuću, mozak joj je funkcionirao samo na dvije razine: jedna je bila tu s njim, a druga u onoj bolničkoj sobi u Centru za obuku.

Gdje je stajala nad iskrivljenim tijelom svoje sestre, užasnuta saznanjem da je još jednu od njih uhvatio Zastoj.

Paranoja ju je natjerala da se zapita ima li i ona tu bolest, i hoće li je prenijeti na svoje mlado. Nije doživjela nikakvu epizodu, ali kad ih je Seleno uopće počela doživljavati? Layla je bila mlada od druge Odabranice... Možda je sve samo pitanje vremena?

Naravno, postojala je velika mogućnost da je taj mentalni vrtlog bio povezan s hormonima. Primijetila je da su joj misli postajale zbrkane i neprecizne kako je trudnoća odmicala.

Međutim, to nije odagnalo njezin strah da, kao trudnica koja praktički nikad nije spavala ni s kim, nikad neće znati što je seks. Bila je ljuta zbog onog što joj je sudbina uskratila. Zahvalna na mladom, pa ipak ograničena prirodnim razvojem svog tijela.

A Xcor je bio jedini kojem se mogla obratiti. Braća su redom bila združena, a osim toga, o njima nije razmišljala na seksualan način. Uostalom, nije da će u skoroj budućnosti stupiti u kontakt s nekim drugim mužjakom.

Xcor je predstavljao jedini način da izbaciti iz sebe tu toksičnu mješavinu straha i žudnje.

Nakašljao se. »Moraš ponnije razmisliti o tome.«

Spustivši pogled, zagledala se u njegove kukove, u napeti dio iza zatvarača njegovih vojničkih hlača. »Razmišljam.«

Dubokim udahom napuhao je snažna prsa i spustio ruke kako bi se pokrio. Vene koje su se protezale sve do njegovih prstiju bile su još jedan simbol snage njegovog tijela pa se zapitala kako bi mu ruke izgledale kad bi ih položio tamo dolje.

»Smjesta otiđi«, rekao je. »I razmisli...«

»Ne.«

»Ja nisam igračka, Layla. Nisam nešto što možeš samo izvaditi, poigrati se tim - i onda spremiti kad ti tako dođe. Jednom kad se određena vrata otvore, više ih se ne može zatvoriti. Shvaćaš li? Definitivno te namjeravam uzeti, ali ću ipak pokušati poštovati tebe i tvoje stanje. No, to se protivi mojoj prirodi, stoga ako budeš previše navaljivala, mogu popustiti. Naročito kad je seks u pitanju.«

Dok su njegove riječi lebdjele u toj napetoj atmosferi, spustio je pogled prema njezinu tijelu, zbog čega se osjećala golo iako je bila sasvim odjevena. I zaobljena zbog trudnoće.

»Samo te želim promatrati«, čula je vlastiti glas. »Želim vidjeti kako izgledaš dok sam sebi pružaš zadovoljstvo. Želim početi odatle.«

Xcor je sklopio oči i zanijhao se. »Layla.«

»Znači li moje ime na tvojim usnama »ne«?»

»Neću ti to uskratiti«, zastenjao je, podižući kapke. »Ali moraš biti sigurna da to želiš. Razmisli jedan dan o tome.«

To rekavši, uhvatio je i šakom stisnuo svoju nabrekli erekciju. »Sutra navečer onda«, čula je svoj glas.

No već je znala da odgađanje neće ništa promijeniti - iako je jednim dijelom sebe znala da on ima pravo. Bilo je i nečeg uvrnutog u svemu tome, kao da se Selenina patnja pretvorila u neki divlji iskaz vlastitog unutarnjeg problema.

»Sutra«, potvrdio je, »A sad moraš otići.«

Prišavši vratima, pogledala je još jednom prema njemu. Obrisi su mu bili oštri, ramena stisnuta i podignuta, podlaktice napete, bedra su mu se trzala kao da će svakog trena skočiti prema naprijed.

»Xcor...«

»Idi«, viknuo je. »Odlazi odavde. Odlazi odavde, *dovraga*.«

Petljajući oko zasuna, uspjela je otvoriti vrata i izjuriti na prohladnu noć. U usporedbi s toplom kolibom, zrak je bio oštar i leden na njezinu nosu, a kaput nije nudio gotovo nikakvu izolaciju. Nije obraćala pažnju na tu nelagodu...

Xcor je gurnuo vrata za njom, a kad su se glasno zatvorila, čula je *klik* brave.

Trebala je otići. Morala je otići.

No, umjesto toga, ostala je na mjestu, dah je u naletima izlazio kroz njezina otvorena usta i nestajao na hladnoći. Osvrćući se oko sebe, nije primijetila nikakve naznake da bi se još netko mogao nalaziti na imanju, nitko nije hodao ili razgovarao, nikakva se svjetla nisu pojavljivala kroz drveće.

Nije mogla otići.

Pažljivo koračajući kako ne bi ugazila grančice na zemlji koje bi mogle puknuti i odati da je tamo, otišla je do prozora. Prorez među zastorima s jedne strane omogućio joj je da pogleda unutra prema kaminu i udobnom dnevnom boravku.

Gdje li je bio?

Iznenada, pojavio se Xcor, koračajući poput životinje u kavezu, naprijed-natrag, naprijed-natrag. Lice mu je bilo iskrivljeno kao da reži, očnjaci izbačeni, mišići napeti na debelom vratu. Naposljetku se okrenuo prema ognjištu i lupio o dimnjak, udarivši šakom o posloženo ožbukano kamenje.

Lecnula se, ali on kao da nije osjetio nikakvu bol.

Raširivši dlanove, naslonio se o okvir kamina, nagnuvši se prema njemu cijelim tijelom, licem okrenut od nje, prema vatri. Krv mu je curila niz gornji dio dlana i zapešća, iz rane na zglobu, dvije tanine linije koje su se spojile i curile u rukav njegove crne košulje.

Trenutak potom, krvava se ruka spustila. Isprva je pomislila da ju je protresao kako bi odagnao bol. No onda su se i njegove hlače pomaknule, mičući se lijevo-desno.

Ramena su mu se stisnula, a kralježnica iskrivila.

Uzeo ga je u ruke.

Layla se ugrizla za donju usnicu i primaknula bliže, sve dok nosom nije dotaknula hladno staklo. Osvijetljeno narančastim svjetlom vatre, Xcorovo je tijelo bilo poput crne siluete kad je raširio noge i pustio da mu glava padne prema naprijed. Laktovi su mu se micali naprijed-natrag.

Dirao se.

Nakratko sklopivši oči, potonula je pored izbočenog prozora. Kad ih je opet otvorila, još brže se kretao. Još brže.

Xcor je okrenuo glavu u stranu i izbacio očnjake. Zarivši oštre zube u nabrekli mišić na ramenu, progrizao je košulju, lice mu se grčilo kao u erotičnoj agoniji.

A onda je kukovima jurnuo naprijed, prema plamenu, opet i opet, dok je svršavao.

Odmičući se...

... spotaknula se preko korijena i poljuljala kroz zrak. Između velikog trbuha i prepreke, pokušala se zaokrenuti i pronaći ravnotežu, ispruživši ruku kako ne bi prejako udarila o tlo. Zabrinuta za sigurnost svog mladog, prosula se po zemlji i pala na bok, zgnječivši ruku.

Odmah je osjetila strašnu bol, iznenadan nalet mučnine od kojeg je zamalo povratila.

Stenjući, mirno je ostala ležati. »Okej, okej... U redu si...«

Zaista je morala odmah otići odatle.

Jedva listajući, oteturala je do auta stišćući ruku uza se. Kad je došao trenutak da otvori vozačeva vrata, ozlijeđenom se rukom morala osloniti na stražnji prozor kako bi ih slobodnom otvorila, a morala je i malo doći do zraka jednom kad je sjela za volan.

Umalo se onesvijestila dok je palila Mercedes i okretala ga, no naposljetku se uspjela spustiti niz puteljak i izići van na glavnu cestu.

U tom je trenutku shvatila da bez Xcorovih uputa nema pojma kako doći doma.

Od nemoći, suze su joj nahrupile u oči, zavidjela je Xcorovoj sposobnosti da u takvom trenutku lupi o nešto. Da je mogla, i ona bi to učinila.

No već je slomila ruku.

Nisu joj trebali još i polomljeni prsti.

Knjigoteka

DVADESETO POGLAVLJE

Am je pomno pratio s'Exove upute, pričekavši dobrih sat i pol vremena prije nego se dematerijalizirao iz stana na Komodoru i otišao do rubnih dijelova Teritorija s'Hisba. Kad je u šumi ponovno preuzeo oblik, prehodao je tristotinjak metara do rijeke koja je vijugala oko granitne stijene u obliku glave onog ljudskog predsjednika Lincolna.

Pronašao je odjeću tamo gdje je krvnik rekao da bi trebala biti, ugaranu ispod uklesane brade improviziranog lica. Kad je skinuo svoju odjeću i obukao tradicionalnu *farshi* haljinu nezdruženog sluga iz nižih slojeva, iznenadilo ga je koliko se ranjivim osjećao u tom širokom sivom odjevnom predmetu.

Naravno, bodež i pištolj zadržao je kod sebe. Bilo je nužno osloniti se na s'Exa u ovoj situaciji, ali nije mu vjerovao ni koliko je crnog ispod nokta.

Teritorij se nalazio sjeverno od Caldwellella, na iskoristivoj zemlji između vrhova parka Adirondack i ravnih dijelova oko Plattsburga.

Predstavljajući se kao umjetnička kolonija, imanje od dvije tisuće hektara bilo je opasano velikim betonskim zidom visokim i debelim poput hrastovog debla. Nekoliko ljudi koji su živjeli u zajednicama oko te parcele već se naviknulo na prisustvo »umjetnika«, kao da su pronalazili neki perverznan užitek u čuvanju svetosti tog mjesta i »umjetnosti« koja se stvarala u njihovoj blizini.

A s'Hisbama je to odgovaralo.

Jasno, ironija je bila u tome što su svega tridesetak kilometara sjevernije, na udaljenoj strani planine, i simpati savili svoje gnijezdo.

Blizina je imala smisla. Nijedna podvrsta nije se baš žurila zbližiti s drugom - žderači grijeha nisu poštovali ljude ili druge vampire ništa više nego Sjene, pa su tražili što izoliranije mjesto. Prema tome, između dva naroda nikad nije bilo izaslanika ili diplomatskih odnosa. Bili su odvojeni koliko i dva stranca koji sjede jedan pored drugog u autobusu i jedan od drugog ne traže ništa osim da ih se ostavi na miru.

Nije mogao vjerovati da se vraća unutra.

Ostavivši svoju odjeću na mjestu gdje je druga ranije bila pohranjena, otišao je dalje. Kožne sandale s remenima više su nalikovale rukavicama nego cipelama, a dok je hodao po neravnom tlu, osjećao je sve slomljene grančice, mjestimično kamenje i neravnu zemlju. Prednost

je bila tišina. Osim povremenog pucketanja i krckanja, bio je tih poput mjesečine koja se spuštala s neba.

Nije prošlo mnogo vremena prije nego je stigao do bedema. Uzdižući se visoko, velika je konstrukcija bila ispresijecana mrljama od blata i nasumičnim viticama, tu i tamo otpale su grane bile nagnute pod čudnim kutevima s bočnih strana.

No njega nije zavaralo to naoko oronulo zdanje, a kad se dematerijalizirao i prešao zid, zaboravio je koliko je bedem zapravo bio širok.

Ponovno preuzimajući oblik, zastao je na trenutak kako bi se orijentirao. Prošlo je dosta vremena otkako je posljednji put stupio nogom na zemlju svog naroda, ali nije se trebao brinuti da se nešto promijenilo. Za razliku od lica koje su prikazivali vanjskom svijetu, pregradni zid s unutrašnje strane bio je netaknut, beton je bio svijetle boje, blijed od sunca i neprestano ispiran, čak ni vlasi trave nisu nasumice izrastale u njegovu podnožju.

Nije bilo nikakve razuzdane šume. Definitivno ne. Drveće kojem je bilo dopušteno rasti bilo je raspoređeno poput šahovskih figura na crno-bijeloj ploči, svako je stablo imalo svoje točno označeno mjesto, čak su i grane rezali tako da ostanu unutar tih granica. Tratina je bila održavana poput tepiha. Usprkos jesenskom mijenjanju boja i neizbježnom opadanju lišća s grana, nije bilo ni jednog jedinog djelića koji bi narušavao to prostranstvo što se pred njim valjalo.

iAm je često zamišljao Teritorij kao staklenu snježnu kuglu, osmišljenu verziju stvarnosti koja postoji u nekoj umjetnoj čahuri.

I dalje je imao takav dojam.

Ubrzavši korak, potrčao je preko smeđe trave. Uskoro su se pojavile prve nastambe, stambeni prostori jedva malo veći od šatora, napravljeni od drveta i obojeni u crno, s krovovima od lima koji su ostavljeni srebrne boje. Poput drveća, skloništa su bila poredana u uredne redove, unutra nisu gorjela nikakva svjetla, nisu se osjetili mirisi kuhinje, iz njih nije dopirao nikakav razgovor. Tu su obitavale sluge koje su radile u palači, a te oskudne konstrukcije koristili su samo za spavanje i bludničenje. Sve ostalo, hranjenje, odijevanje i kupanje obavljali su u krilu za osoblje u velikom kraljičinom zdanju.

Zidovi koji su vodili do palače pojavili su se nakon nekog vremena i bili su još viši od prve barijere. S fasadom od bijelog mramora ulaštenom do visokog sjaja, brižno su ih održavali s obje strane, tijekom dana ručno ih je pralo osoblje za održavanje na ljestvama visokim deset metara.

Pod pretpostavkom da su to i dalje radili na taj način. Zbilja, tu se ništa nije promijenilo.

Hodajući paralelno sa zidom, nastavio je dalje sve dok nije došao do uvučenih vrata označenih simbolima.

Pun pogodak iz prvog pokušaja.

Pogledavši na sat, malo je pričekao. Hodao tamo-amo. Pitao se gdje je s'Ex.

Nikog nije bilo u blizini. Nalazio se kod stražnjeg dijela palače, daleko od mjesta na kojem su živjeli plemići i srednja klasa, u prednjem dijelu Teritorija - s druge strane, zbog žalovanja, svi su građani trebali ostati u svojim kućama, na koljenima, moleći se noćnom nebu zbog kraljičinog gubitka.

Tako da je i ulazak s prednje strane mogao proći bez opasnosti.

Plan je bio da krvnik otvori vrata i uvede ga unutra kroz labirint hodnika koji su vodili do knjižnice. Budući da je iAm na sebi nosio odjeću sluga, nitko ne bi postavljao nikakva pitanja. s'Ex je uvijek mogao slobodno hodati palačom i naređivati slugama, zahvaljujući svom položaju kraljičinog glavnog potrčkala...

Udarac je došao odostraga i šcepao ga za lubanju, u glavi mu je toliko zazvonilo da se u djeliću sekunde onesvijestio.

Nije bio ni svjestan da je pao licem na pod. Nije bilo vremena ni da opsuje činjenicu da je pogriješio što je uopće povjerovao tom mužjaku kao ni da pokuša izvaditi oružje.

Prekasno.

Natrag u palači Bratstva, Selena je izašla iz podzemnog tunela i morala malo zastati kako bi se orijentirala u velikom predsoblju. Činilo se kao da je prošlo stotinu godina otkako je posljednji put bila u toj velikoj prostoriji.

Kako je sve tako završilo, pitala se zaobilazeći podnožje ukrašenih stepenica.

U jednu ruku, nije očekivala da će preživjeti, a kamoli biti pokretna - barem djelomično. U drugu? Najprije je prebrzo rekla Trezu što osjeća prema njemu... da bi mu potom skinula glavu s ramena, kako bi Bratstvo to reklo.

»... Prvi obrok sad. A nakon priprema ćemo...«

Začuvši glas batlera Fritza, počela se penjati. Noge su joj bile slabe, mišići su se napinjali kako bi aktivirali zglobove koji su i dalje bili ukočeni i bolni. Kako bi održala ravnotežu, morala se pridržavati za

pozlaćeni rukohvat najprije jednom, a onda i drugom rukom kako se primicala vrhu stepenica. Njezina odjeća, koju su u jednom trenutku oprali, kao da je težila pedeset kila.

Osjetila je nalet olakšanja kad se neopaženo popela do drugog kata. Nije da joj se nije sviđao Fritz ili njegovi pomoćnici ili bilo tko iz Bratstva, jednostavno se osjećala previše izloženo. Dio onog što joj je pomoglo da se nosi sa svojom bolešću istovremeno ju je nagnao da je drži u tajnosti. U društvu se mogla pretvarati da je poput svih ostalih, da može očekivati dug životni vijek, da njezini prioriteti uključuju normalne stvari poput posla, sna i hrane.

A sad? Sad će svi saznati.

U palači nije bilo privatnosti, i to je bilo u redu. Svi su bili ljubazni i podržavali jedan drugog. Samo što... Trebale su joj godine i godine da se suoči sa svojom bolešću. Drugi će shvatiti u kakvoj se situaciji nalazi prilično brzo, a ona nije htjela da je itko sažalijeva.

Odlazeći do početka hodnika s kipovima, zastala je kod diskretnih vrata s lijeve strane. Otvarajući ih drhtavom rukom, našla se pred još jednim nizom stepenica pa je morala pričekati trenutak da prikupi snagu.

Na kraju ih je prešla sporije nego glavne stepenice. S druge strane, više nije morala žuriti ili skrivati se. Jedini koji su koristili te stepenice bili su članovi Prve obitelji koji su živjeli u tripud osiguranom i izoliranom prostoru u koji nije smio ući nitko osim Fritza... i iAma i Treza.

Vrata iAmove spavaće sobe bila su širom otvorena, jedna je lampa gorjela u udaljenom kutu i osvjetljavala uredan, prazan prostor s antiknim namještajem i finim tkaninama,

Trezova su bila zatvorena.

Selena je pokucala, a potom naslonila uho na vrata. Nije bilo nikakvog odgovora pa je pokucala ponovno.

Možda nije došao tu?

Znala je da ima posla u ljudskom svijetu, ali doimao se iscrpljenim kad je odlazio iz klinike. Činilo se razumnim da...

»Da?«

Jedva progutavši, rekla je: »Ja sam.«

Duga tišina. Toliko duga da se pitala je li možda otvorio prozor i dematerijalizirao se van iz sobe samo kako bi je izbjegao.

No s vremenom se opet začuo njegov glas. »Jesi okej?«

»Mogu li...«

»Pričekaj.«

Minutu poslije vrata su se otvorila, a ona je morala zakoračiti unatrag. Bio je tako velik... i tako gol, iako nije namjeravao išta pokazivati. Prebacio je ogrtač preko sebe, a glatka, tamna koža na prsima provirivala je kroz izrez u obliku slova V.

Bilo je nemoguće ne zamišljati kako je izgledao ostatak njegovog tijela.

»Jesi li dobro?« ponovio je.

Iz nekog razloga, frustrirala ju je njegova zabrinutost. Što je bilo ludo. Bio je pristojan i pažljiv... A to ju je tjeralo da se osjeća kao da osim te bolesti nema ništa drugo.

»Ja, ah...« Osvrnula se oko sebe. »Možemo li popričati nasamo?«

Umjesto odgovora, pomaknuo se u stranu i rukom joj dao znak da uđe. Kad je prešla prag, čula je kako se vrata zatvaraju.

»Želim se ispričati.« Zaustavila se kod prozora i okrenula. »Žao mi je. Emocije su mi trenutno sirove, iskrenost je bila jača od mene.«

Trez je prekrizio ruke preko prsa i naslonio se na vrata. Lice mu je bilo tajanstveno, tamne oči ozbiljne, obrve spuštene.

Kad se tišina protegnula, nakašljala se. Prebacila s noge na nogu. Potrošila vrijeme gledajući u neuredan krevet. Tamnu odjeću prebačenu preko divana. Cipele koje je bacio pored ormara. Ručnik koji je visio preko otvorenih vrata koja su vodila u mramornu kupaonicu.

»I tako...« Nakašljala se. »To sam došla reći.«

Najdraža Čuvardjevo, je li to sve što će biti od njih?

»Koliko dugo?« grubo je upitao.

»Molim?«

»Koliko vremena imaš? Do idućeg... Što god to bilo. Kad je bio posljednji?«

Dva tjedna... Točnije, trinaest dana. »Prije mjesec dana. Možda i duže.«

Ramena su mu se opustila. »Mislio sam to i prije pitati.« Ponovno je ušutio. »Trez, zbilja mi je žao...«

»Nemaš se zbog čega ispričavati. Tu si gdje jesi. Nisam uvrijeđen, i neću te pokušavati natjerati da se predomisliš oko svojih osjećaja.«

»Doimaš se uvrijeđenim.«

»Nisam.«

»Trez...«

»Kako si?«

»Dobro«, prasnula je. A potom se posramila svog ispada. »Žao mi je. Samo... Kao da me isključuješ.«

»Ne radim to.«

»Ne želiš razgovarati sa mnom.«

»Onda, zašto mi se usne miču?«

»Kalo je moguće da se ovo opet događa«, promrsila je imitirajući njegov položaj - prekrivši ruke preko prsa. »Samo želim da stvari budu... normalne među nama.«

»I jesu.«

»Vraga! Stojiš tu kao kip, to je moj posao, okej? Ja sam ta koja bi trebala biti skamenjena. Zašto ti ne možeš biti iskren, reći mi da odjebem ili da sam bila prava kučka ili...«

»Želiš da budem iskren?«

»Da! Kvragu.« Bože, sve je manje i manje zvučala kao Odabranica. Psovala je, pričala na dijalektu. S druge strane, sve manje se i osjećala kao Odabranica. »Halo? Htio si nešto reći?«

»Jesi li sigurna?«

»Za Boga miloga... Gle, želiš da odem...«

»Ne. Želim da legneš na leđa, na moj krevet, raširiš noge, da usnama lutam po tebi.«

Selena je prestala pričati. Disati. Razmišljati.

Podigao je obrvu. »Je li ti to dovoljno iskreno? Ili želiš da se opet počnem pretvarati da trenutno ne razmišljam o seksu? S tobom.«

Okej, sad je na nju došao red da ušuti. On se grubo nasmijao.

»Nisi to imala na umu, ha? Ne krivim te.« Okrenuo je kvaku i otvorio vrata, ponavljajući gestu kojom joj je pokazivao put. »Ako želiš nastaviti razgovor, predlažem da mi najprije dopustiš da se obučem i potom se nađem s tobom na nekom neutralnom terenu.«

Selena je spustila pogled prema njegovim bokovima. Samo je jednom vidjela cijelo njegovo tijelo, onda kad joj je oduzeo nevinost, i bila je itekako svjesna da je *strahovit*.

Je li i sad bio krut?

»Selena?« Stisnuo je lice kao da gubi strpljenje. »Daj da se nađemo dolje. U kuhinji.«

Ne razmišljajući glavom, bolne je ruke spustila prema vrpci na ogrtaču.

Pogledom je odmah ulovio njezin pokret. »Što to radiš?« upitao je.

Odvezala je čvor i pustila svilu da se slobodno raširi. Sa svakim novim udahom, ogrtač se sve više razmicao, sve dok se nije pokazao dio kože od grla do spolovila. Trezov pogled, taj njegov mračni pogled, nalet njegovog mirisa, sve je ispunilo sobu romantičnom atmosferom.

Knjigoteka

DVADESET PRVO POGLAVLJE

Trezov ud imao je vlastiti puls. A to je bilo prije nego se Selena skinula do gola pred njim. Nakon toga? Vražja je stvar imala vlastitu svjesnu misao.

Moja.

Kad je čuo kako se vrata zatvaraju, nije bio siguran je li ih zatvorio vlastitom rukom ili snagom misli.

»Sigurna si oko ovoga?« rekao je dubokim glasom već zakoračivši prema njoj. »Jer, neću se moći zaustaviti.«

»Da«, nije podignula pogled prema njegovu. Ostao je prikovan za njegove bokove. »O, da. Daj da te vidim.«

Kad je stao točno ispred nje, rekao je: »Što je sa svim onim ljudima s kojima sam bio?«

»Sad želiš razgovarati o njima?« Jednom je rukom dohvatila vrpcu njegovog ogrtača. »Zbilja?«

Zaustavio ju je u namjeri da ga skine. »Kod mene se ništa nije promijenilo.«

»To je tvoj problem, ne moj.«

»Prema mojoj tradiciji...«

»Koja nije moja.«

»...ja sam nečist.«

»Zašto i dalje pričaš?«

To rekavši, otrešla je njegovu ruku sa svoje i razotkrila ga, razvezavši vrpcu, skidajući tamnu tkaninu s njegovog tijela. Ud mu je bio do kraja dignut i stršao je između njih.

To je bila iduća stvar na koju je stavila ruke.

Trez je zastenjao i pustio da mu glava padne unatrag.

»Vruć si«, dahtala je, naginjući se prema naprijed i ljubeći mu kožu poviše srca. »I tvrd.«

»Selena, ozbiljan sam«, petljao je oko njezine ruke kako bi je zaustavio prije nego što ga počne gladiti. »Želim ti ukazati poštovanje...«

»Tratiš vrijeme.«

Potom se spustila na koljena i preuzela stvar u svoje ruke. Budući da je bila visoka ženka, usta su joj se nalazila na savršenoj visini, a ona ih je,

Bože spasi ih, odlučila upotrijebiti pa je isplazila ružičasti jezik i polizala mu vrh. Sav je protrnuo od baršunastog dodira, a prije nego je pao na jebeni pod, kao i njihovi ogrtači, nagnuo se prema naprijed i s obje se ruke naslonio na najbližu stvar koju je mogao dosegnuti.

Radni stol. A mogla je to biti i hauba nekog auta. Saonice Djeda Božićnjaka. Hladnjak.

Topla i vlažna, sisala ga je u sebe, sve to sisanje i tekućine brisali su svijet oko njega, dovodeći ga istog trena do ruba.

Stišćući zube, stenjao je: »Svršit ću, o, jebote, svršit...«

Palo mu je na pamet da joj ne bi htio svršiti u usta, poštujući je, kako je i rekao...

Selena se odmaknula unatrag, otvorila usta i pokazala onaj svoj čarobni jezik. Podignuvši pogled prema njemu, počela ga je snažno potezati, u isto vrijeme ležerno ližući vrh.

Trez je izdržao možda sekundu i pol. Kad je orgazam izbio iz njega, ona ga je cijelog primila, gutala, sisala, odmicala se unatrag kako bi joj mogao svršiti po usnama, po licu. Bože pomози, on je samo svršavao, beskrajn seksualni nagon oslobađao se iz njegovog tijela dok ju je označavao, dok ju je njegov miris prekrivao u tom iskonskom iskazu vlasništva.

Obrani. Zaštiti. Voli.

Sve se to nalazilo u tom svetom prostoru.

Moja.

Kad se napokon umirio, sjela je na pete, a potom s nekoliko izazovnih, usporenih pokreta oblizala usne. Podignula je prste, obrisala sliski trag na bradi i polizala ih. Spustila je pogled prema svojim savršenim grudima.

Uzevši ih u ruke, nasmijala se onome što je kapalo dolje, zbog čega su joj nabrekli i uske bradavice svjetlucale. »Uneredio si me.«

»Gdje si to naučila?« procijedio je.

Barem je to namjeravao reći. Slogovi su izašli van kao hrpa nepovezanih zvukova.

»Što to?« šapnula je, prije nego je podignula jednu dojku i spustila jezik prema njoj. Lickala se.

Režanje koje se začulo iz Trezova grla bilo je nešto čega bi se, da je bio na njezinu mjestu, i sam prepao.

Selena nije. Samo se grleno nasmijala. »Želiš li označiti još nešto?«

Sloboda.

Dok je Selena sjedila na koljenima ispred Treza, s njegovim okusom u ustima, s njegovim mirisom svuda po svojoj koži, uživala je u osjećaju seksualne slobode koji ju je obuzeo. Oslobođenje se činilo sasvim suprotnim smrtnoj kazni s kojom je živjela, pa ipak ju je upravo taj nedostatak vremena i poštudio nelagode ili brige. Letjela je iznad okova kojima je predugo bila prikovana za tlo, njezina erotična obuka ponijela ju je visoko, nosila ju je strujom seksa, opipljivom poput užeta, između njihovih tijela.

Ne znajući koliko joj je još ostalo, frustrirana što je potratila toliko vremena, sva se žurila u tim osobnim izljevima emocija, prihvaćala svaku želju koju bi osjetila i ispunjavala je.

A sve su se odnosile na Treza.

Kao da je osjećao isto, nagnuo se i podignuo je s poda. Njezini su se zglobovi usprotivili promjeni položaja, ali njihovo je protivljenje bilo samo mrmljanje u usporedbi s divljom požudom koju je osjećala prema njemu.

Trebala joj je penetracija. Njegova.

Trez ju je odnio do kreveta i položio na trbuh, njegove velike, tople ruke, gladile su je od lopatica prema stražnjem dijelu bedara prije nego ju je podignuo na sve četiri i raširio joj koljena. Pognula je glavu želeći ga vidjeti - gledajući pored teških, visećih nabreklih svojih grudi, promatrajući ga kako joj prilazi s leđa, kako mu se ud ljulja dok se namještao...

Nešto se očešalo o nju, ali to nije bila njegova erekcija.

Stavio je ruke na njezine bokove, palčevima snažno stisnuo njezinu stražnjicu i razmaknuo je sve dok se njezino spolovilo nije raširilo pred njim. Potom je ušao svojim ustima, tražeći je usnama, jednom vlažnom površinom o drugu, sisao, lizao. Potpuno dominirajući njome, jezikom je išao gore-dolje, pa unutra, palucao oko vrška njezinog spolovila sve dok se nije prelomila u orgazmu, a svaki nalet užitka gurao ju je još dublje u njegovo lice.

Kad je napokon završio, podignuo se i šakama lupio o krevet, bacivši se preko nje.

»Sad ću te poševiti«, protisnuo joj je u uho.

»O, Bože, molim te...«

Selena je glasno povikala kad se zabio u nju, šireći njezinu unutrašnjost gotovo do maksimuma. Bol je bila savršenog omjera - a onda je počeo nabijati. Nije bilo polaganog i ravnomjernog ulaženja, od njegove grube snage vidjela je zvijezde, sve dok više nije mogla držati tijelo iznad kreveta. Srušivši se licem na plahte koje su mirisale po njemu, borila se za dah, uživala u nedostatku zraka dok ju je svaki njegov ulazak gurao sve dublje u jastuke.

Bam! Bam! Bam!

Naslom kreveta sudjelovao je u istoj gruboj vožnji, udarajući o zid, zvuk je odjekivao skupa s njegovim životinjskim režanjem.

Okrećući glavu prema ramenu, napinjala se da ga vidi.

Trez je bio čudesan, s napetim mišićima na prsima i ramenima, s velikim rukama punim mišića, isklesanim trbuhom, dok se bokovima gurao u nju. Kad je svršio, zabacio je glavu unatrag kao i kad ga je prvi put dohvatila, zavijao je, njegovi čisti bijeli očnjaci su se pokazali, dugi i smrtonosni, vrat mu se napeo, bokovi i dalje udarali u nju, spajali se s njom dok je pumpao, pumpao, pumpao...

Ispunjavao je cijelu.

A njezino ga je spolovilo cijedilo, potičući ga sve dok nije osjetila nešto mokro s unutrašnje strane bedara.

Odmaknuo se, štoviše, pao sa strane, kao da je potrošio svaki atom snage. I daska se oglasila po posljednji put, kad je pao i odbio se, njegovi dlanovi i ruke, torzo i noge, sve je omlohavilo od napora.

Pomaknuo je usne, njegove tamne oči pronašle su njezine i tamo ostale.

Nije imala pojma što joj je govorio. Nije marila. Stražnjica joj je i dalje bila u zraku, spolovilo vibriralo od žestokog trenja, tijelo bilo zadovoljeno, kako je i njegovo izgledalo. Zrak iz ventilacije iznad njih spuštao se sa stropa i milovao sve što je bilo izloženo, draškao, hladio.

Bio je to seks njezinog života. Žestok i sirov, onakav kakav su joj rekli da bi mogao i trebao biti, za kakav su je obučili.

DVADESET DRUGO POGLAVLJE

Am je došao k svijesti, ali nije otvarao oči. Probudila ga je probadajuća bol u stražnjem dijelu glave - to i ledeno hladan pod na kojem je ležao. Na trenutak je pomislio praviti se da je i dalje u nesvijesti kako bi barem otprilike shvatio gdje se nalazi koristeći osjetilo sluha, njuha i instinkte, ali nije bilo potrebe.

Točno je znao gdje su ga smjestili. Jebeno prevarantsko smeće.

Podižući kapke, jedva da je išta vidio, S druge strane, ležao je na trbuhu, s jednom rukom zarobljenom ispod torza kao da su ga gurnuli u...

Vrata su se otvorila u kutu iza njega. To je zaključio ne prema škripanju šarki, već po iznenadnim glasovima i koracima u ćeliji.

»Zašto bih mu provjeravao oznake?« upitao je neki muškarac. Ne s'Ex.

»Takva je procedura.«

Da. Ništa se nije promijenilo.

iAm je opet sklopio oči, savršeno miran, plitko dišući kad su se koraci približili.

Začuo se uzdah. A onda su mu nečiji prsti opipavali donji dio leđa, kao da šire kožu na kojoj je bio označen, kao i svi mužjaci u dobi od šest godina.

»Ovo ne može biti istina.«

Koraci su se žurno udaljili pa je pretpostavio da su opet zatvorili vrata.

Kad je podignuo glavu, vid mu se zamutio i ponovno izoštrio. Nije bilo nikoga u dobro osvijetljenoj ćeliji 6x6 metara, sjajni bijeli zidovi bili su tako glatki da je mogao vidjeti svoj mračni odsjaj na mramoru.

Glava ga je vraški boljela pa je bio prisiljen spustiti je ponovno na pod, obrazom se naslonivši točno na ono mjesto koje je zagrijao do temperature svog tijela dok je bio u nesvijesti. Ruka ga je ubijala, istovremeno je osjećao i tupost i bol, ali nije imao dovoljno energije da je oslobodi ispod težine gornjeg dijela tijela. Ležao je tako, disao i postojao, ne znajući koliko je dugo bio u nesvijesti, što će mu napraviti i hoće li se živ izvući iz tog svog briljantnog poduhvata.

Niotkuda, u glavi mu se pojavila slika njega kako napušta *Kod Sala* noć prije, izlazi iz restorana koji je volio i razgovara s konobarima.

Poželio je vratiti vrijeme unatrag, vratiti se u tu svoju inkarnaciju, sjećanja na tu svježnu noć na obrazima, na dim cigareta koje su pušili konobari i koji se dizao iz upaljenih krajeva bila su tako jasna da se na trenutak doista činilo nemogućim da se ne može vratiti točno u taj trenutak... Uskočiti u cipele koje je tad nosio... Ponovno odjenuti svoje kožnato odijelo baš kao i kad je ponovno preuzeo oblik nakon što se dematerijalizirao.

No, jasno, vrijeme nije tako funkcioniralo. A sjećanja su bila poput televizijskog prijenosa vašeg života, ekrana koji ste mogli gledati, ali s kojim niste mogli komunicirati, koji niste mogli promijeniti, preusmjeriti.

Očajavanje zbog Treza, velikog motivatora njegovog života, nagnalo ga je da se vrati u samo srce njihovog zajedničkog neprijatelja.

A postojala je velika mogućnost da će ga to sranje i dokrajčiti.

Zastenjavši, okrenuo se na bok i nekoliko puta trepnuo. Njegovo oružje, kao i odjeća koju je nosio, odavno je nestalo. A u ćeliji nije bilo ničega...

Vrata su se otvorila nečujno kliznuvši niz zid. Osoba koja je ušla bila je od glave do pete odjevena u crnu tkaninu, pokrivenog lica, pokrivenih stopala, s rukama u rukavicama.

Možda je to Kosac, zapitao se. Onesvijestio se i sad sanja...

Osjetio je blag miris.

Ali ne u nosu. Već svojim tijelom.

Poput malog strujnog udara.

Vrata su se zatvorila iza visoke figure u halji. A kad mu se mužjak približio, iAm se svojski potrudio zauzeti kakav-takav obrambeni položaj.

Što mu nije baš pošlo za rukom.

Ruka u rukavici ispružila se prema njemu, ponovno ga okrenula, nakon čega je osjetio dodir u dnu kralježnice.

»Ubit... ću te...« mrmaljao je iAm. »Ozlijediti...«

Kako će to učiniti, nije imao pojma. Ali otići će boreći se, u to je bio vraški siguran.

Lik se odmaknuo. Nakrivio glavu kao da razmišlja o metodi koju će upotrijebiti da ga ubije.

s'Hisbe su najčešće najprije mučile svoje zatvorenike. Gnječenjem mesa, iAm je oduvijek vjerovao. Zatim bi ih ubili, a s'Ex i njegovi čuvari bi ih pokopali ili pojeli, ovisno o prekršaju.

Ovo posljednje bila je tradicija kojom su se ponosili. Čime su i rješavali problem što učiniti s tijelom.

iAm je stisnuo šake i pripremio se za ono što mu se spremalo.

No lik ga je samo dugo promatrao. Potom se vratio do vrata i otišao.

Oh. Okej. Potvrdili su tko je, nije bilo razloga da ga ubiju prije nego dovuku Treza natrag. Bilo bi to gubljenje prednosti.

Sranje.

Opustivši mišiće, pokušao se osloboditi, moleći se da sposobnosti samoizlječenja koje je njegovo tijelo prirodno imalo što prije zaliječe potres mozga.

Morat će poduprijeti svoje borbene izjave nečim drugim umjesto nepokretnim tijelom i olovnim udovima.

Kvrugu, nije smio vjerovati s'Exu.

Za to vrijeme u Caldwellu, Paradise je sjedila na krevetu, s nogama ušuškanim ispod sebe, pogleda uperenog prema noćnom nebu s druge strane zatvorenih prozora.

»Znači, ideš?« rekla je u mobitel.

Peyton se nasmijao. »Kvrugu, da, zezaš me? Umirem za tim da odem odavde. Još od racija sam zatvoren, pravo je čudo da me roditelji uopće puštaju na tu obuku.«

Usredotočila se na kvaku na vratima svoje spavaće sobe, koja su bila zaključana.

»Pitam se bi li i mene otac pustio«, promrsila je.

Nastala je pauza. Zatim se čuo smijeh. »O, Bože, Paradise. Ne. Abalon. Nema šanse.«

»Da, vjerojatno si u pravu. Zbilja je zaštitnički...«

»Ta obuka *nije* mjesto za ženke.«

Namrštila se. »Oprosti. Pismo Bratstva je i nas pozivalo da pokušamo.«

»Okej, kao prvo, »pokušati« ne znači da će te primiti. Jesi li ikad napravila ijedan sklek?«

»Pa, sigurna sam da bih mogla kad bih...«

»Kao drugo, ti nisi prosječna ženka. Mislim, halo, dio si Osnivačke obitelji. Tvoj otac je Prvi Kraljev savjetnik. Moraju te čuvati radi razmnožavanja.«

Paradise je zinula. »Ne mogu vjerovati da si upravo to rekao.«

»Što? Istina je. Nemoj se pretvarati da za ženke poput tebe vrijede ista pravila. Mislim, ako neka obična građanka koja slučajno nosi suknju želi probati, u redu. Takav gubitak našoj vrsti ništa ne znači. Ali, Parry, ženki poput tebe nije još mnogo ostalo. Mužjaci poput mene? Ne želimo se združivati ni s kim osim s vama, a koliko vas je ostalo, četiri ili pet?«

»To je najjadnije razmišljanje koje sam ikad čula. Moram ići.«

»Aaa, daj. Ne budi takva.«

»Jebi se. Ja nisam samo par jajnika koji čekaju udaju.«

Poklopila je slušalicu i poželjela zavitlati mobitel preko sobe. Budući da nije uspjela poslušati taj instinkt, zabrinula se da su manire usađene duboko u nju bile naznaka da Peyton ima pravo.

Bila je samo još jedan cvijet iz staklenika, dobar samo za čajanke i reprodukciju...

Kad je telefon ponovno zazvonio, bacila ga je na prekrivač, spustila se na pod, s dlanovima raširenim na tepihu. Ispruživši noge, balansirala je na jastučićima stopala.

»Okej«, rekla je, stišćući zube. »Gore, dolje. Oko sto puta.«

Iz prvog se pokušaja uspjela spustiti, ruke su je itekako slušale. A kad je nosom dotaknula sliku vaze s cvijećem, bila je poput zvijeri, spremna odgurnuti se uvis kako treba.

Prema gore je išlo... okej.

Ponovno dolje prema tepihu. Iiiii gore.

Više-manje. Mišići nadlaktice počeli su se tresti, laktovi su joj bježali, ramena je boljela.

Napravila je tri skleka. Odnosno, dva i pol. Prije nego se srušila na... »Što to radiš?«

Zacviljevši, Paradise se okrenula. Njezin je otac stajao na pragu spavaće sobe i spremao ključ kojim je otvorio vrata - obrve je toliko podignuo da su mu sezale sve do korijena kose.

»Sklekove«, rekla je zadihano.

»Ali zašto?«

Pitaj ga, pomislila je. Samo mu direktno kaži, želim se priključiti obuci koju je organiziralo Bratstvo... Telefon joj je ponovno zazvonio. »Moraš li se javiti?« upitao je otac. »Ne. Oče, imam...«

»Nešto se dogodilo, draga.« Zatvorio je vrata i zaključao ih. »Moram biti iskren s tobom.«

Paradise je primaknula noge k sebi kružeći rukama po njima. »Jesam li nešto zgriješila?«

»O, ne, nisi.« Odmahnuo je glavom gledajući u nju. »Ti si najbolja kćer koju bi ijedan mužjak mogao poželjeti.«

Kad je njezin telefon utihnuo, nije mogla a da se ne zapita koliko su on i Peyton bili slični u mišljenju. I koliko će je još puta Peyton pokušati dobiti na telefon.

»Moraš spakirati par stvari«, rekao je.

Paradise se lecnula. »Zašto?«

»Moram te zamoliti da napustiš kuću na nekoliko tjedana.«

Oblila ju je hladnoća. »Što sam učinila?«

»Oh, ljubavi.« Prišao joj je i kleknuo. »Ništa. Samo, mislim da bi mogla uživati u nekakvom poslu.«

Sad je na nju bio red da podigne obrve. »Stvarno?«

Načela je tu temu prije nekoliko mjeseci, nakon što ju je još jedna noć satova klavira i šivanja kompliciranih goblena dovela do ludila. On joj je to obzirno uskratio, radi njezine sigurnosti - što je istovremeno i poštovala i prezirala.

Nije mogla zaniijekati da je svijet zapravo veoma opasno mjesto za vampire.

»Što se promijenilo?« Potom se sjetila njihovog dalekog rođaka. »Čekaj, onaj će mužjak ostati ovdje?«

»To nema nikakve veze s njim. Naime, moj posao Prvog savjetnika postaje sve kompliciraniji i zahtjevniji, treba mi netko kome mogu vjerovati da mi pomogne obavljati posao za Kralja. Ne pada mi na pamet nitko prikladniji od tebe.«

»Stvarno«, rekla je škiljeći. »Ne postoji neki drugi razlog?«

»Iskreno. Kunem ti se.« Osmjehnuo se. »Onda, što kažeš, bi li voljela raditi sa mnom?«

Osjetivši iznenadan nalet radosti, zagrlila je svog oca. »O, hvala ti! Da! Baš sam uzbuđena!«

Nasmijao se. »Okej, ali morat ćeš se preseliti u Kraljevu palaču za audijencije. Ne brini, nećeš biti sama. Možeš povesti svoju sluganku, premda Bratstvo ima osoblje u kući...«

Paradise je skočila na noge i otrčala do svog ugradbenog ormara. Rastvorivši vrata, počela je izvlačiti kovčege iz seta Louis Vuitton s urezanim inicijalima.

»Bit ću spremna za pola sata! Petnaest minuta!« Izvukla je ugrađene ladice, dohvatila donje rublje, grudnjake, sportske potkošulje. »O, hoćeš li zovnuti Vuchie? Bit će tako uzbuđena!«

U daljini je čula oca kako se hihoće. »Što god želiš, moja damo. Što god želiš.«

Knjigoteka

DVADESET TREĆE POGLAVLJE

Rhage je ponovno preuzeo oblik na tratini Darinsove nekadašnje vile i odšetao do prednjeg ulaza. Čim je ušao u kuću, začuo je niz uzdaha i pogledao ulijevo. U dnevnom boravku skupina građana stajala je na nogama, stisnuta u neku čudnu skupinu, kao da im je neugodno sjediti na otmjenom namještaju prekrivenom svilom. Razrogačili su oči kad su ga ugledali.

Da, glas o njemu i dalje se širio.

Isuse, nekoliko stoljeća si kurva, a ljudi to ne mogu zaboraviti čak ni kad se propisno združiš.

Bila je to prava gnjavaža, a da se radilo o bilo kojoj drugoj noći, prišao bi im i predstavio se samo kako bi u razgovoru spomenuo svoju Mary.

No te se večeri zaputio prema zatvorenim vratima nekadašnje blagovaonice. Dvapat pokucavši, rekao je: »Ja sam.«

Tohr je otvorio vrata ležerno ga pozdravivši, a Rhage je zakoračio u prostranu, uglavnom praznu prostoriju. Sve što se u njoj nalazilo bila je hrpa fotelja, radni stol s uredskom stolicom i nekoliko pomoćnih stolica u slučaju da je trebalo ugostiti više stražnjica za audijenciju.

»Bez eksploziva«, rekao je Wrath s jedne fotelje. »Bez zamki.«

V. se taman spremao zapaliti cigaretu, a kad je izdahnuo, kroz zrak se raširio miris turskog duhana. »Hollywood i ja fino smo pročešljali mjesto. Očito je da su bili tamo. Koliko smo uspjeli primijetiti, taman su otišli. Ali nisu se zamarali time da nas pokušaju sjebati.«

Borbenom je rukom Wrath gladio kockastu žutu glavu zlatnog retrievera koji mu je pomagao u snalaženju. George je okrenuo glavu prema Kralju kojeg je obožavao nudeći mu svoj vrat.

»Znači, Throe nije lagao.«

»Barem ne oko toga«, promrmljao je V.

»Zanimljivo.«

Rhage se osvrnuo i zagledao u lica svoje braće. Z. i Phury su se držali skupa kao i obično. Quinn je stajao pored Z.-a, Blay i John Matthew su bili tu premda nisu bili članovi. Butch je stajao nasuprot Kralja, podlakticama se oslanjajući na gornji kraj fotelje, dok je V. stajao iza njega. Tom je stajao pored vrata.

»Onda, koji je idući korak?« upitao je Rhage.

»Čekamo.« Wrath se još više sagnuo i počeo psa po vratu. »Ako nam nešto sere, sam si kopa jamu. Morat ćemo motriti aristokrate - treba nam izvor iznutra. Imate kakvu ideju?«

U tom se trenutku začulo kucanje. Tohr je naslonio uho na vrata, a zatim ih odškrinuo. »Pitaj i dobit ćeš.«

Abalon je provirio unutra. »Moj gospodaru? Žao mi je što vas prekidam, da li bih vam mogao predstaviti svoju kćerku po krvi prije nego započnemo s večerašnjim primanjima?«

Wrath mu je slobodnom rukom dao znak da uđe. »Da. Uvedi je.«

Abalon se izvukao van nakon čega se začuo prigušen razgovor. Potom se ponovno pojavio, uvodeći unutra mladu ženu. S plavom kosom, krhkom gradom i dugim nogama bila je poput arktičke princeze među ljepšim spolom.

Lijepa. Jako lijepa. Možda čak i prekrasna - iako nije bila ni do koljena njegovoj Mary.

Abalon je uveo djevojku unutra, jednom je rukom držeći za lakat, očinski ponos nadimao mu je prsa. »Moj cijenjeni vladaru, veliki Kralju svih...«

»Da, da, dosta s tim«, ubacio se Wrath. »Paradise, čujem da ćeš se useliti ovdje, u kuću moje *klan* i njezinog brata. Dobro došla.«

Kad joj je pružio crni dijamant, Paradise se sagnula u struku, ruke su joj toliko drhtale da je izgledalo kao da svjetlucaju na svjetlu viseće lampe.

»Moj gospodaru«, prošaptala je prije nego je poljubila kamen.

Pustivši mu ruku, uspravila se i zagledala u pod, ramena su joj se stisnula prema prsima, stopala skupila jedno uz drugo.

»Želiš upoznati mog psa?« upitao je Kralj.

George, uvijek spreman za maženje, udario je repom o pod što je zvučalo kao da netko konopcem lupa o drvene grede.

»Pomazi ga«, rekao je Wrath. »Smiješ.«

Djevojka se osvrnula prema Bratstvu, pogleda uperenog u njihove cipele. Rhage se sažalio nad njom. Mnogo je plemića postupalo veoma strogo prema svojim ženama tako da su se vrlo rijetko nalazile u društvu mužjaka s kojima nisu bile u rodu - ovo je nesumnjivo bilo prvi put da se nalazila u prostoriji s toliko testosterona.

»Hajde, George. Idi pozdraviti.«

Na Wrathov poticaj, pas je krenuo prema naprijed i posjeo svoju pufastu stražnjicu točno ispred nje, naćulio uši i mahao repom tamo-amo.

»Je li... dečko?« upitala je tiho kad se sagnula prema podu i posegnula prema njegovu krznu.

»Da.« Wrath je podignuo pogled. »Okej, seronje, hoćete li se predstaviti? I budite fini.«

Uslijedilo je nakašljavanje. Barem dok Phury nije zakoraćio naprijed i redom ih predstavio. Što je i bilo najbolje jer je samo on barem približno nalikovao džentlmenu.

»Drago mi je da si tu«, rekao je Primužjak. »Ja sam Phury, obožavamo tvog starog, usput rećeno. Dobar lik.«

A sad je i Abalon lagano levitirao iznad svojih niskih cipela.

Podignula je pogled prema njegovim žutim očima i sramežljivo mu se nasmiješila. »Bok.«

»Ono tamo je moj blizanac«, pokazao je prema Z.-u, a Zsadist je, uvijek svjestan kako izgleda s tim ožiljkom na licu, ostao otraga i samo mahnuo rukom kad se Paradise lecnula. »Zsadist je združen i ima kćer po imenu Nalla. Prekrasna je, evo slike.«

Kad je Phury izvukao mobitel, djevojka je pogledala sliku. Zatim u Z.-a. Pa opet u sliku.

»Moja curica«, Z. je rekao dubokim glasom. »Ima dvije godine, i slični na svoju *mamen*.«

Djevojka se odmah opustila. Zatim je Phury predstavio Vishousa, koji je samo kimnuo, i Butcha koji ju je pozdravio na bostonskom dijalektu. John Matthew, Blay i Qhuinn bili su idući, a onda je Phury pokazao na Rhagea.

»A onaj Brad Pitt u kutu je Hollywood.«

Nasmijao se. »Drago mi je da si tu.«

Paradise se zagledala u njega raširenih očiju, ali ne zato što ga se bojala. Daleko od toga.

»Da, zgodan je«, netko je rekao. »Dok ga ne upoznaš.«

»Aaa, ma daj«, odvratio je Rhage. »Ne budi takav.«

Poveli su razgovor, Wrath je postavio Paradise nekoliko pitanja kako bi je naveo da priča o sebi. Kad se djevojka ponovno usredotočila na Kralja, Rhage se sjetio vremena prije nego je upoznao svoju Mary. Nema sumnje da bi pokušao nešto s tim nevinašcem - i pritom bio uspješan.

Nikad nije gubio, kontrolirao je svoju zvijer tako što bi ševio sve što se miče. Što je za njega bilo dobro. Ne toliko za ženke koje su htjele sačuvati svoju čednost.

A nije nimalo sumnjao da je Paradise bila jedna od njih.

Dakle, da, bio je sretan što ju je upoznao sad kad nije bilo nikakve šanse da se spetlja s njom. Združio se sa svojom djevom, baš kao što je Vishous i rekao da hoće, i tako je njegov život bio spašen.

Iz nekog razloga, preplavila ga je mučnina.

Gurnuvši ruku u džep, izvadio je mobitel. Provjerio poruke.

Trez, taj jadni smrad, još mu se nije javio. Bilo je glupo ponovno ga zamarati, s obzirom na sve s čime se borio, ali nije mogao odoljeti da ne pokuša još jednom.

Rhage je poželio da može nekako pomoći njemu i njegovoj Odabranici.

Zbilja jest.

Pokazivači smjera nisu bili opcija.

Dok je Layla vozila svoj Mercedes natrag prema palači Bratstva, ozlijeđenu je ruku naslonila na središnji dio konzole između sjedala i smotala jaknu kako bi napravila povišen i mekan naslon za ruku.

Bol je bila toliko zapanjujuća, toliko jaka da ju je osjećala u trbuhu.

Stoga nikako nije mogla uključiti nijedan pokazivač smjera.

No barem nije bilo nikoga na seoskim cestama tako kasno navečer.

Prošli su sati, možda i godine, prije nego je stigla do skretanja za planinu na kojoj se nalazilo imanje, a magla je bila prava noćna mora. Opsjena, V.-ovo iskrivljavanje krajolika, sigurnosna mjera radi njihove zaštite, značila je da je sve bilo mutno, kao da se magla spustila na šumu. Izmorena suzbijanjem poriva za povraćanjem, u kombinaciji s vidom koji ju je počeo izdavati, osjećala se krajnje izgubljeno. Instinkt joj je govorio da se nagne bliže vjetrobranskom staklu, što nije baš pomoglo.

To je samo dodatno razbjesnilo njezinu ruku.

Kad su se napokon pojavila svjetla palače, pomolila se, doslovno *pomolila* da su sva Braća vani na terenu tako da može neopaženo otići do svoje sobe. Zaokrećući oko fontane netom zaštićene od zime, parkirala se pored Rhageovog ljubičastog GTO-a i Butchove nove igračke, crnog Mercedes-a koji je izgledao poput kutije za kruh.

Morala je posegnuti preko volana i namjestiti brzinu kako bi se parkirala, u tom trenutku shvativši da se mora dodatno rastegnuti kako bi pritisnula dugme za paljenje i gašenje motora. Plitko je disala na usta dok se oporavljala od tog napora. Pogledavši U retrovizor, ugledala je ulaz u palaču... I nije imala pojma kako do njega doći. A kamoli kako će se dovući do svoje sobe.

Nije imala izbora. Ili će sama to učiniti ili će morati moliti nekoga da laže za nju. Ozljedu nije mogla sakriti, barem ne tako svježu. A nije mogla dopustiti da Qhuinn sazna što se dogodilo.

Ili, još gore, što je doista radila u trenutku kad je pala.

Kvragu, ta je situacija sigurno bila kazna za dvostruki život koji je vodila - dvije suprotstavljene stvarnosti su se sudarile, oborile je s nogu, izložile je opasnosti.

Mogućoj.

Bilo je vrijeme da krene unutra.

Layla je dobila novu lekciju iz boli kad je otvorila vrata i pokušala se uspraviti s kožnatog sjedala, ruka joj je vrisnula kad su se rubovi slomljene kosti protrljali jedan o drugi.

Udah za oporavak. Nekoliko njih.

A onda se nekako izvukla iz auta.

Je li palača uvijek bila tako daleko od parkinga?

Zaobići fontanu nije toliko značilo da mora stavljati jednu nogu pred drugu, koliko povlačiti se po oblucima nastojeći se ne onesvijestiti. Kad je došla do kamenih stepenica koje su vodile do vrata nalik onima na katedrali, došlo joj je da zaplače. Umjesto toga, popela se jednu po jednu.

Otvarajući vrata predsoblja, shvatila je da je napravila dvije greške. Nije zatvorila vrata automobila... A s nekim će ipak morati popričati - u kuću se tim putem nije moglo ući a da ne stavite lice pred sigurnosnu kameru i pričekate odgovor.

DVADESET ČETVRTO POGLAVLJE

Bilo je četiri ujutro kad je Assail dovezao svoj blindirani Range Rover do obale rijeke Hudson. Cesta na kojoj se nalazio bila je otprilike široka kao olovka i glatka poput terena s preprekama. Pored njega, Ehric je šutio, pištolj mu je sjedio na bedru, nemiran prst spreman da stisne okidač u tren oka.

Kratak pogled u retrovizor potvrdio je da je Ehricov blizanac, Evale, sjedio jednako napet i spreman na sve.

Koliko su već dugo radili s uvoznicima? Devet mjeseci? Duže? Nije se mogao sjetiti. No, samo bi budala bila neoprezna.

Dvadesetak metara dalje niz »cestu« stići će do niske čistine uz obalu. Procedura je svaki put bila ista. Zaustavit će terenac pored drvoreda i okrenuti ga tako da, u slučaju da se dogodi nešto nepovoljno, može brzo pobjeći ili sa svojom lovom ili s drogom. Potom će čekati sa svojim mužjacima, što bi obično potrajalo oko deset minuta, prije nego što se ribarski brodić brujeći pojavi na horizontu.

Njegovi su bratići nosili neprobojne prsluke. On nije. Bili su trijezni. On nije.

Ni jedno ni drugo nije bilo iznenađenje. Nikad se nije zamario nikakvom zaštitom za prsa, a što se ovog drugog tiče? U tom bi trenutku trebao biti čist čak nekoliko dana, samo kako bi mu sav kokain potpuno izišao iz tijela.

Vozeći dalje, odlutao je mislima, slika neke druge obale, drugačije vode, pojavila se i više nije htjela otići.

Vidio je plažu. Ocean. Palme. Sve je sjalo na mjesecini.

Vidio je usamljenu ženu kako šeće uz more, obavijena njegovom toplinom, ruku prekriženih preko prsa, spuštene glave, s aurom osobe koja je preživjela i koja zbog nečeg žali...

»Pazi!« viknuo je Ehric.

Assail se stresao i koncentrirao netom prije nego što je Range Rover pojeo hrast za Posljednji obrok - ili obrnuto.

Nasreću, putovanje je završilo par minuta poslije, uspio se pravilno okrenuti, gazeći grmlje sve dok velike prednje rešetke terenca nisu bile okrenute prema naprijed. Nije morao gasiti prednja svjetla, potpuni

manjak svjetala iznutra i izvana bila je još jedna modifikacija koju je naručio skupa sa zaštitom od olovnih metaka.

Motor se stišao, a dva putnika su izišla. Prije nego im se pridružio, dohvatio je bočicu iz unutrašnjeg džepa vunenog kaputa. Brzo je okrenuo poklopac. Istresao u žličicu.

Snif. Snif.

I još dvaput za drugu nosnicu.

Nakon što je brzinski provjerio je li sve na svom mjestu, i sam je izašao iz tople unutrašnjosti automobila. Vrativši zalihu na sigurno mjesto, omotao se kaputom. Noćni je zrak bio veoma hladan, a otpalo lišće krckalo mu je ispod čizama dok se približavao svojim bratićima.

Razgovora nije bilo.

Pa ipak, njihovo neodobravanje njegove redovite konzumacije jasno se očitovalo u načinu na koji su stiskali vilice.

On nije mario. Gubili oni vrijeme na riječi ili ga samo poprijeko gledali kao sad, nije namjeravao ništa promijeniti.

Zvuk broda s jednim motorom koji je polako plovio bio je tako tih da ga isprva ne biste mogli ni raspoznati među zvukovima šume i rijeke. Uskoro potom, brodić je zaobišao krivulju na obali, ravan i sasvim nizak. Dvije su osobe sjedile na otvorenom dijelu, odjeveni kao obični ribari, s kapticama i ostalom kamuflažom, samo su crne maske koje su nosili na licu davale naslutiti da se bave nečim lošim. Ribički štapovi bili su postavljeni s obje strane kako bi ostavljali dojam da se bave nekom bezazlenom aktivnošću, nevidljiva užad povlačila se kroz rijeku, šireći se iza krme.

Kapetan je skromnu brodicu parkirao pramcem prema obali, gaseći motor tako da su se zaustavili sasvim nježno, a ne naprasito.

Bratići su im se približili dok se Assail držao otraga, s rukom na pištolju. Mirisi dvojice muškaraca govorili su im da su različiti, premda u srodstvu, od para koji je tu bio prošli put. I onaj put prije toga. I tako dalje.

»Gdje su drugi?« upitao je Assail.

Muškarci su zastali, uzimajući treću od pet crnih sportskih torbi koje su sakrili ispod kamuflažne cerade.

Assail se sarkastično nasmijao njihovoj iznenađenosti. »Zar ste mislili da neću primijetiti?«

»Ja sam brat«, onaj s lijeve strane imao je pravi engleski naglasak. »On je bratić.«

Assail je nakrivio glavu, prihvaćajući objašnjenje. Istini za volju, nije mario tko će mu donijeti robu dokle god su redoviti, dok poštuju dogovorenu cijenu i kvalitetu, bez uplitanja ljudske policije.

Zasad im je išlo dobro.

Nekoliko trenutaka poslije, Ehric i njegov brat uzeli su torbe i krenuli dalje, jedan je gledao prema naprijed, a drugi prema natrag kako bi se međusobno štitili.

»Samo trenutak«, polako je rekao Assail. »Ako može.«

Muškarci su se opet zaustavili, osjetio je njihovu napetost kao da se odbila o ravnu plohu stola, energija je nesputano putovala kroz zrak koji je razdvajao njihova tijela.

»Što još imate ispod toga?« rekao je pokazujući na ceradu. »Tu su još dvije torbe, zar ne?«

Manji od njih dvojice, bratić, vratio je ceradu natrag na mjesto i zaobišao komande broda.

»Raspored za idući mjesec«, rekao je drugi. »Sve isto?«

»Bit ću u kontaktu s vašim šefovima.«

»Jako dobro.«

I samo tako, nastavili su dalje brujati niz sporu i hladnu riječnu struju - skupa s tuđom robom.

Mršteći se, Assail je gledao kako presijecaju rijeku i nastavljaju uzduž suprotne obale.

Trenutak potom, vratio se do Range Rovera, a kad je pokucao na suvozačev prozor, Ehric ga je otvorio.

»Da?« rekao je mužjak.

»Pratit ću ih.« Assail je kimnuo u smjeru broda. »Rade s još nekim. Želim saznati s kim.«

Kratko kimnuvši, Ehric se materijalizirao na vozačevo mjesto i ubacio terenac u brzinu. »I ja sam to primijetio. Zovi ako ti nešto treba.«

Kad je Range Rover krenuo dalje, Assail se okrenuo i otišao do vode.

Sklopivši oči, morao se otkačiti od učinka kokaina kako bi se smirio pa je prošlo dosta vremena prije nego se uspio raspršiti na hladnom vjetru. Kad je ponovno preuzeo oblik nekoliko kilometara niz rijeku, pričekao je dok se brod nije ponovno pojavio u vidokrugu. Muškarci nisu primijetili njegovu prisutnost dok je mirno stajao među drvećem i raznobojnom vegetacijom oko njega, promatrajući ih kako prolaze.

Brod je išao istom brzinom. Isti protokol prilikom primopredaje. Postavljalo se pitanje: tko je bio njihov drugi klijent?

I kakvu su to drogu prodavali?

S njihovim je šefovima dogovorio da će u tom dijelu države New York poslovati isključivo s njim. I premda je konkurencija bila dobra za kapitalizam, na njegovu teritoriju nije bila dobrodošla - a njima nije ni bila potrebna za bilancu. Njegove su narudžbe bile prilično velike i dovoljno učestale da je sam po sebi bio važna mušterija.

Koji gadovi.

Zaista, bilo je potrebno privesti pravdi one koji se pravde nisu pridržavali. Za svačije dobro. On se držao svog dijela dogovora, redovito dolazeći s lovom. Mjesec za mjesecom, i tako iznova i iznova.

Međutim, bio je spreman riješiti novonastali problem.

Spreman.

Pošto poto.

Rhage, Tohr i V. uputili su se natrag prema palači nedugo nakon što su upoznali Balonov ponos i diku, a Butch ih je slijedio u Range Roveru. Kad su se njih trojica ponovno materijalizirali u dvorištu, svjetlo koje je zasvijetlilo među njihovim poredanim automobilima privuklo im je pažnju.

Rhage je prišao otvorenim vratima svijetlo plavog Mercedesa. »Layla?«

No, unutra nije bilo nikog tko bi premetao po torbici ili se oblačio prije nego što se preko dvorišta uputi prema kući.

Zatvorio je vrata. »Nije u...«

»Layla!« viknuo je Tohr. »Sranje!«

Rhage je podignuo pogled prema ulazu u kuću. Teška vrata koja su vodila u predsoblje bda su odškrinuta, u dnu se ispružila neka noga, samo su gležanj i stopalo držali vrata otvorenima.

Sva trojica jurnula su uz stepenice. Kad je Rhage rastvorio teška vrata, V., koji je imao nešto znanja iz medicine, preskočio je preko Odabraničinog onesviještenog tijela i počeo provjeravati vitalne znakove.

»Tohr«, rekao je Rhage. »Zovi...«

No Brat je već imao mobitel na uhu. »Da, Jane? Trebaš nam ovdje u predsoblju. Layla se srušila. V., stanje?«

Kad mu je brat naslonio mobitel na uho, Vishous je rekao svojoj družici: »Otkucaji srca su stabilni, ali spori. Kao i disanje. Ne vidim nikakve znakove traume.«

»Jesi li čula?« rekao je Tohr ponovno preuzevši poziv. »Dobro. Hvala.«

Kad je prekinuo poziv, istog je trena počeo upisivati drugi broj. »Dovest će Mannyja i Ehlenu.« Natrag na uho. Čekanje. Čekanje.

Očigledno je zvao Qhuinna...

Iz nekog čudnog razloga, Rhageu se cijeli svijet iskrivio. Jedne je minute zurio u Laylu i razmišljao o tome kako nema ništa gore od trudnice koja leži licem na zemlji, kakvoj god. U idućem, predsoblje se okretalo oko njega kao kuglica na komadu trake, njegova je glava bila u središtu te vrtnje, ravnoteža neobično poremećena...

»Past će!«

Ha. Izgleda da nije bio uravnotežen koliko je mislio. Kad ga je netko ugrizao za nadlakticu, spustio je pogled i ugledao Tohrovu ruku kako ga pridržava za biceps. *Opa*. Zbilja muževno, pomislio je Rhage. Pasti u nesvijest samo zato što je neka ženka... »Layla!«

Qhuinnova uspaničena pojava tik do njega omogućila mu je buđenje koje mu je trebalo, um mu se razbistrio kad se mužjak progurao kako bi došao do ženke koja je nosila njegovo dijete. Blay je, kao i uvijek, bio odmah do njega, spreman napraviti bilo što kako bi podržao svog partnera.

»Koji vrug se dogodio?« upitao je Qhuinn.

V. je počeo pričati. Stigli su doktorica Jane i njezina ekipa. Izvadili su medicinsku opremu iz crne, staromodne liječničke torbe.

Okrećući se prema Tohru koji ga je i dalje pridržavao, Rhage je čuo neobičnu verziju vlastitog glasa kako kaže: »Teško dišem, brate.«

Tohr je okrenuo glavu. »Što ne valja?«

»Ne znam. Kao da ne mogu... disati.« Masirao si je prsa slobodnom rukom. »Kao da je unutra nekakav balon. I zauzima sav prostor.«

Kad su medicinari okrenuli Laylu na leđa, iz galerije se začulo psovanje. Ruka joj je bila pod potpuno pogrešnim kutem, dio ispod lakta pokazivao je gadan prijelom koji se vjerojatno dogodio kad se onesvijestila.

»Rhage?« netko je tekao. »Halo?« Pogledao je prema Tohrmentu. »Što je?« Tohr se primaknuo bliže. »Želiš li malo svježeg zraka?«

»Zar nismo vani?« Kako bi odgovorio na vlastito pitanje, pogledao je prema nebu. »Da, sad smo...«

»Što kažeš da malo prošećemo?«

»Želim pomoći.«

»Da, jasno mi je. Ali mislim da je šetnja jako dobra ideja. Bijel si k'o krpa, a ako padneš u nesvijest, ne mogu ti garantirati da nećeš pretvoriti nekog u tepih ispod sebe, a trenutno nam ne treba više pacijenata.«

»Ha?«

»Hajde.«

Dok ga je brat vukao za ruku, Rhage je trljao srce. »Ne znam zašto ne mogu disati...«

Posljednje što je vidio dok su ga odvlačili dalje bilo je Laylino lice kako se okreće postrance, njezine širom otvorene oči, slijepe.

»Je li mrtva?« šaptao je. »Je li umrla...«

»Hajde, brate...«

»Je li?«

»Ne, nije. Živa je.«

Svaki put kad bi trepnuo, vidio bi njezinu plavu kosu na mramornim pločicama poput prolivene tekućine, usne blijede poput njezinih obraza, oči boje žada mutne i nepokretne.

»Mary? Da, Mary, imamo situaciju s tvojim dečkom. Bi li mogla doći?«

Tko je to govorio? Oh, da, Tohr. Na telefon. Brat je izvadio mobitel.

Rhage je počeo odmahivati glavom. »Ne, ne može doći. Neka ženka u Sigurnom mjestu... Mora ostati...«

»Okej, hvala.« Tohr je prekinuo poziv. »Kreće ovamo.«

»Ne, trebaju je...«

»Brate?« Tohr je unio svoje lice u Rhageovo. »Nisam siguran da znaš kako trenutno izgledaš. Učini mi uslugu i sjedni ovdje - da, točno tu na kamen. Dobro, stari, dobar si.«

Rhageova su koljena slušala upute, mozak mu je bio previše zaokupljen činjenicom da njegova šelan ne bi smjela tratiti svoje dragocjeno vrijeme na njega. No izgledalo je kao da je taj brod već otplovio.

Naslonivši glavu na dlanove, Rhage se nagnuo prema naprijed pitajući se je li sve u redu s njegovim plućima. Da nije dobio neku vampirsku upalu koja se brzo razvija. Inficirao se. Otrovao.

Velika bratova ruka polako je pravila krugove na njegovim leđima, a ispod tog teškog dlana, zvijer, u obliku kakva je bila na tetovaži, pojavila se i pokrenula kao da ju je Rhageov mali napadaj učinio nervoznom.

»Osjećam se čudno«, rekao je Rhage. »Ne mogu... disati...«

Knjigoteka

DVADESET PETO POGLAVLJE

Prvih nekoliko kilometara Assail je imao sreće da se svaki put materijalizira u neposrednoj blizini broda. No kad je četvrti put preuzeo oblik, već je nestrpljivo iščekivao da se finalna destinacija pojavi, razmjena obavi, a identitet trećeg prisvajачa razotkrije.

Postojao je još jedan uzrok njegovog nemira. Kako se udaljenost koju su prevaljivali neprestano povećavala, dva su se muškarca sve više približavala Caldwellu - što je bila idiotska ideja.

Premda je noć već poodmakla, centar grada nije bio isto što i predgrađe tako da će zasigurno biti ljudi koji tumaraju uokolo - istina, malo kome od njih bi policija ili tko drugi uopće povjerovali, ali znatiželjne oči su znatiželjne oči, a svaki prokleti štakor bez repa u današnje je vrijeme imao mobitel.

Možda bi se on i stigao dematerijalizirati, ali dvojac na brodu ne bi mogao izvesti taj trik - a on je želio biti taj koji će im očitati bukvicu, a ne policija.

Iznova nestajući, bio je prisiljen preuzeti oblik usred šume stabala posađenih uz rub jednog od javnih parkova na obali Caldwellu. A brod je samo plovio dalje.

Nevjerojatno.

Dok je čekao hoće li proći pored njegovog najnovijeg položaja - a postojala je velika šansa da hoće jer dalje uz obalu nije bilo nikakvog skloništa - osjetio je poznate trnce u donjem dijelu vrata koji su značili da mu treba još koke.

U posljednje je vrijeme sve brže i brže osjećao poriv. Toliko da je bio prisiljen priznati koliko je sretan što se može tako brzo oporaviti. Da se radilo o prosječnom čovjeku? Već mjesecima bi bio bez septuma.

Posegnuvši rukom u džep, uzeo je bočicu u dlan. Samo taj osjećaj glatke staklene bočice već ga je opuštao. Želio ju je izvaditi i obaviti svoje, ali nije smio riskirati da se potom ne može dematerijalizirati. Problem s njegovom ovisnosti bio je taj da se potreba da uzme još pojavljivala prije nego bi učinak uopće popustio, crv u njegovoj guzici gnjavio ga je i gnjavio, tražeći još, dok su se njegovo tijelo i mozak borili sa sve jačim i bržim učinkom droge.

Osim toga, posljednje što je želio bilo je da upadne u nevolju samo zato što je bio previše nervozan da se dematerijalizira.

Bože, dijeliti tu poveznicu s *homo sapiensima* kojima je dilao drogu bilo je nedostojno riječi...

»Ma je li moguće«, promrsio je kad se brod napokon uputio prema nekakvoj destinaciji.

Koja nije bila sigurna. I na koju on nikad ne bi pristao.

Dvojac je usmjerio plovilo prema staroj viktorijanskoj kući sa spremištem za brodove. Istina, prozori su bili mračni, no svjetla sigurnosnog sustava osvijetljavala su popločanu unutrašnjost, a nema sumnje da je caldwellska policija redovito obilazila park iza tog zdanja.

Međutim, ako oni uđu unutra, morat će i on.

A to su i učinili.

Ne znajući kako izgleda interijer kuće, odlučio je ponovno preuzeti oblik u sjeni dosadnih vanjskih svjetala, a njegova tamna odjeća u kombinaciji s pozadinom trošnog zida kuće poslužila je kao kamuflaža. Kad je plovilo ušlo u jednu pregradu, bijedno brujanje motora odjeknulo je poput kašlja starca koji pati od tuberkuloze.

Okrećući se prema jednom prozoru, uperio je pogled kroz orošeno staklo. Unutrašnjost je bila prilično prostrana, a čim je utvrdio lokaciju, dematerijalizirao se i uvukao unutra kroz isti onaj prolaz koji su koristili dostavljači. Bio je pažljiv dok je ponovno preuzimao fizički oblik, držeći se kutka u udaljenom uglu, između niza preokrenutih veslačkih čamaca poredanih na stalku i šume narančastih prsluka za spašavanje obješenih o kukice.

Motor je bio ugašen, a dvojac je tiho čavrljao na stranom jeziku. Kad su zašutjeli, jedini zvuk koji se i dalje čuo bilo je udaranje i pljuskanje vode ispod broda i kroz grede dokova.

Assailu se gadio zrak koji je zaudarao po mrtvoj staroj ribi, trulim biljkama i vlažnim platnenim jedrima.

Užas.

Nakon nekog vremena, pažnju mu je privuklo nešto što se približavalo izvana, a zatim se žarko žuto svjetlo probilo u unutrašnjost. Pronašavši prašnjavi prozor, pogledao je van i vidio kako im prilazi kamionet caldwellske Službe za održavanje javnih parkova.

E, sad već postaje zanimljivo.

Dostavljače bi mogao netko presresti i pozvati policiju... Ili neki čovjek koji radi za park traži način da si poveća mjesečne prihode i zaradi na dilanju.

Ispostavilo se da se ne radi ni o jednom ni o drugom.

Ulazna su vrata zaškripala kad su ih otvorili, a čim se nepoznati muški lik pojavio na pragu, nalet hladnog zraka provukao se iza njega i u kuću unio miris *degrada*.

Bio je to *Vođa degrada* s kojim je Assail poslovao, s vlastitom sportskom torbom u ruci.

Kučkin sin.

Odakle tom gadu *obraz* da ga tako nasamari, pomislio je Assail dok su mu se očnjaci automatski izvlačili. I kako je dovraga taj koljač uspio stupiti u kontakt s uvoznikom?

Smišljajući plan iz zasjede, Assail je izvadio oba pištolja - i poželio da se ranije potrudio staviti prigušivače na njih. Nije očekivao da će ih morati koristiti u centru jebenog Caldwellia, za Boga miloga.

»Da vidim«, rekao je *Vođa degrada*. »Otvorite torbe i dajte mi da vidim.«

Assail je zakoračio naprijed, pomislivši da bi mogao... Svaki je dostavljač otvorio po jednu torbu i nagnuo je. Droga. Nije bila u pitanju. Ni približno.

Umjesto velikih blokova umotanih u nekoliko slojeva celofana, unutra su se nalazili...

Pištolji. Duge cijevi pištolja koje su se trljale jedna od drugu, metal o metal, u sportskim torbama.

U mraku je bilo teško odrediti o kojem se točno oružju radilo, no izgledalo je kao da se radi o sačmaricama i puškama.

Assailova stisnuta gornja usnica vratila se natrag na mjesto.

Premda je bio spreman uplesti se u eventualnu razmjenu droge ili novca, više nije osjećao taj poriv.

Ako je *Vođa* želio koristiti profit za kupovinu oružja, to je bila njegova stvar.

Napuštajući kuću na isti način na koji je ušao, Assail je poletio uz rijeku, prema svojoj staklenoj kući na poluotoku.

Bilo mu je važno samo da *degrad* nastavi dilati robu po ulici i klubovima u Caldwellu, na vrijeme, pouzdano i pošteno.

Tu je njegovoj odgovornosti bio početak i kraj.

»Ne, ne, u redu sam. Iskreno.«

Dok je to govorio, Rhage je sjedao za grubo tesani stol u kuhinji palače Bratstva. Ostatak kućanstva okupljao se za uranjeni Posljednji

obrok, *slugani* su ulazili i izlazili kroz pokretna vrata, donoseći srebrne pladnjeve veličine stolova prepunih svježe kuhanog mesa, peciva i povrća.

Preko puta, Mary se naslanjala na granitni šank, ruku prekriženih preko prsa, pogleda uperenog u njega kao da procjenjuje jednog od svojih pacijenata.

Škiljeći, poželio je otići do Braće i njihove šelan, no sudeći prema izrazu na njezinom licu, to se neće uskoro dogoditi.

»Fritz?« rekla je. »Ja ću mu nešto pripremiti, okej?«

Batler je prestao postavljati stol. »Mislio sam pripremiti jedan tanjur u drugoj prostoriji i donijeti...«

»Ja ću se pobrinuti za svog muža«, rekla je nježno, ali odlučno. »No, ako bas želiš - premda se to protivi svakom samodostatnom atomu mog bića - mogu ti ostaviti tavu i posude da ih pospremiš.«

Fritzovo staro, smežurano lice poprimilo je izraz psa jazavčara kojem su uskratili piletinu obećavajući mu govedinu, istovremeno zabrinuto i uzbuđeno. »Zar ne postoji način da vam pomognem?«

Tri člana posluge u sivo-bijelim uniformama vratila su se praznih ruku iz blagovaonice, i trio se uputio po posljednju rundu koju su trebali odnijeti unutra i posložiti na razne pomoćne stolove u velikom prostoru s lusterom.

»Zapravo«, promrmljala je Mary, »misliš li da bi on i ja mogli malo ostati nasamo?«

»O, da, gazdarice.« Fritz se malo razvedrio. »Čim dovršimo iznošenje hrane, uputit ću svoje osoblje u predvorje. Bit će im i više nego drago onuda se vrzmati.«

»Hvala ti«, stisnula je njegovu mršavu ruku, na što je porumenio. »Samo dok ne dođe vrijeme za serviranje deserta. Znam da želiš imati odriješene ruke po tom pitanju.«

»Da, gazdarice. Hvala, gazdarice. Osobno ću pospremiti sve za vama.«

Batler se duboko naklonio, dohvatio posljednji srebrni pladanj i poveo ostale van. Kad su se pokretna vrata primirila, Rhageova ljubljena šelan pogledala je prema njemu.

»Jaja?« upitala je.

Na te riječi Rhageov želudac je zaurlao. »O, Bože, to zvuči čuderno.«

Mary je kimnula i otišla do zamrzivača. Izvadila je karton svježih jaja, dohvatila veliko pakiranje punomasnog mlijeka i maslac, potom otišla do ormarića, izvukla tavu, veliku zdjelu za miješanje i razni pribor.

»Onda«, rekla je kad je razbila prvo od dvanaest jaja. »Zaista bih voljela čuti što se tamo dogodilo.«

Sve do tog trenutka, Rhage je uspijevao izbjeći to pitanje. Izgleda da je predah završio.

»U redu sam, zbilja.«

»Okej.« Zaustavila se u pola posla i osmjehnula. »Ali, kao tvojoj ženi, veoma mi je važno kako se osjećaš. Stoga, ako te nešto muči, osjećam se izostavljeno ako mi ne kažeš što je to.«

Uf. Jednostavo... *uf*.

Kad je počela miješati četiri litre razbijenih jaja, pljuskanje ga je podsjetilo na stanje u glavi.

Spuštajući pogled prema izbrazdanom stolu, zagledao se u žilu na širokoj hrastovoj plohi. »Istini za volju, ne znam što se dogodilo. Jednostavno sam se počeo osjećati čudno i morao sam sjesti. Ali sad sam okej. Vjerojatno je to bilo samo nešto prolazno.«

»Mmm, pa, ispričaj mi kako si proveo noć.«

»Ništa posebno. Otišao sam do sigurne lokacije Družbe izroda, pročešljao je...«

»Zar nisi najprije bio u klinici, s Trezom i Selenom?«

»O, da.«

»Ali to je bilo, mmm, jučer kad su je... znaš, odveli tamo.« Odmahnuo je glavom. »Ne bih sad razmišljao o tome, ako ti ne smeta.«

»Okej, znači danas si otišao do kuće kopiladi?«

»Pa, najprije smo bili kod Abalona. Njegov je rođak napustio Xcorove redove i odao nam njihovo skrovište. Uglavnom, ja i V. pročešljali smo mjesto.«

»Što ste tražili?«

Slegnuo je ramenima. »Bombe. Zamke. Takva sranja. Ništa posebno.«

Opet je napravila *mmm* dok je ulijevala sadržaj zdjele u tavu veličine sjedala u Quinnovu Hummeru.

»Jesi li se brinuo da bi tamo mogao nastradati?«

»Ne. Pa... Brinuo sam se zbog braće, jasno. Ali takav je posao.«

»Okej. A gdje ste onda išli?«

»Našao sam se s tobom. Onda sam otišao u staru D.-jevu kuću. Javili smo se Wrathu i onda vratili ovdje. Morao sam otići kod Mannyja na pregled kako bi potvrdio da mi rana dobro zarasta. V. također.«

»Okej.« Otišla je do tostera sa šest ploča i napunila ga njegovim omiljenim nevjerojatno plastičnim bijelim kruhom od izbijeljenog brašna. »Dakle, došao si doma i što si tamo zatekao?«

Trepnuo je i ponovno ugledao Laylino stopalo kako viri iz predsoblja. Zatim se sjetio Qhuinnovog lica kad je Brat čučnuo pored onesviještene ženke koja je nosila njegovo mlado.

»Ma, znaš.«

»Mmm?« Miris pečenih jaja dodatno ga je draškao. »Što?«

»Pa, znaš i sama što se dogodilo.«

Dok je Mary stigla, već su donijeli nosila iz klinike i na njih smjestili Laylu. Qhuinn ju je pažljivo držao za glavu, a Blay za stopala. Rhage je ušutio, masirajući si prsa.

Pop! oglasio se njegov tost, a trenutak potom ispred njega se nalazio tanjur pun svega, pripremljeno točno onako kako je volio.

Skupa sa šalicom vruće čokolade, ubrusom, priborom... I najvažnije, njegovom Mary.

»Ovo je najbolji obrok koji sam ikad jeo«, rekao je gledajući hranu.

»Uvijek to kažeš.«

»Samo kad ti kuhaš za mene.«

Bilo je to smiješno. Kao čovjek, njegova Mary nikako nije uspijevala shvatiti reakciju muškog vampira kad bi mu ženka s kojom je združen sama pripremila hranu. Takav je čin bio svet zato što se protivio glavnom muškom nagonu da se najprije pobrine za potrebe svoje družice prije nego za bilo što ili bilo koga drugog, uključujući i samog sebe, Braću, Kralja i sve eventualno potomstvo.

Rhage je naumio najprije nahraniti nju, a potom pojesti što god ostane. No prije nego je naredila Fritzu i ostalim *sluganima* da odu, rekla mu je da je sita jer je pojela nešto s nogu sat vremena ranije u Sigurnom mjestu.

»Hladi se«, rekla je, trljajući mu podlakticu.

Iz nekog razloga, vid mu se zamaglio pa je morao zatreptati.

»Rhage?« šapnula je. »O čemu god da se radi, izbaci to iz sebe.«

Kratko je odmahnuo glavom. »U redu sam. Samo želim uživati u ovoj gozbi.«

Dohvatio je vilicu i počeo miješati: jedna porcija jaja, jedan zalogaj tosta, jedna porcija jaja, jedan zalogaj tosta, guc, guc, gutljaj vruće čokolade. I tako sve dok nije počistio tanjur.

»Kako je ženka?« upitao je brišući usta i naslanjajući se na drvenu stolicu.

»Ne znam«, Mary je odmahнула glavom. »Jednostavno ne znam kako će to završiti.«

»Toliko loše?« Kad je slegnula ramenima, rekao je: »Ako išta mogu učiniti...«

»Pa, zapravo...«

»Samo kaži.«

Ispružila je ruku, uzela njegovu i okrenula mu dlan prema gore. Tek nakon nekog vremena je progovorila, kad se on već počeo brinuti, i rekla: »Želim da razmisliš, barem na trenutak, o tome da te je možda uznemirio prizor Seline na samrti i Treza kako trpi toliku bol. Želim da razmisliš o tome kako nikome nije »dan kao i svaki drugi« ako moraju pročešljati kuću u kojoj nikad nisu bili, ne znajući hoće li pritom eksplozija ili zasjeda ubiti njih ili nekoga do kome im je stalo. Razmisli i o tome kako je odlazak do Wratha bez vijesti o lociranju kopiladi ili deaktiviranju bombe, di bilo kakve korisne informacije, u tvojim očima moglo biti ravno neuspjehu. Naposljetku, želim da shvatiš da je doći i vidjeti Laylu onesviještenu, znajući da je trudna, znajući koliko ti je stalo do nje, Qhuinna i Blaya, dodatna trauma. Mislim da su ti posljednja dvadeset i četiri sata bila zbilja naporna, i da su te sve te emocije iscrpile.«

»Ali nisam bio uzrujan, Mary moja. Ni zbog čega. Bio sam sasvim okej...«

»Dok nisi doživio napad panike ispred kuće.«

»Nisam imao napad panike.«

»Rekao si da nisi mogao disati. Da si osjećao trnce u dlanovima i stopalima. Da se nikako nisi mogao uključiti u stvarnost. Meni to zvuči kao klasičan napad panike.«

Odmahnulo je glavom. »Mislim da to nije bilo to.«

»Okej.«

Rhage je duboko udahnuo i usredotočio se na lice svoje drage. »Ti si najljepša ženka koju sam ikad vidio.«

»Prilično sam sigurna da to nije...«

Dlanovima joj je obujmio lice, držeći ga s ljubavlju. Dok je pogledom lutao po poznatim crtama njezinog lica, nije ih se mogao zasititi. Bože,

nikad mu neće biti dosta. Ni noć, mjesec, godina, desetljeća... Cijela vječnost koju im je Čuvarđeva čudesno podarila, njemu nikad neće biti dosta.

»Najljepša si ženka koju sam ikad vidio«, svojim je usnama očešao njezine. »Ne znam čime sam zaslužio dijeliti sudbinu s tobom, i to nikad, nikad neću uzeti zdravo za gotovo.«

Osmijeh koji je dobio zauzvrat bio je bolji od bilo kojeg svitanja koje nije smio gledati, posramio je čak i tu veliku svijetlu vatrenu kuglu koja je održavala sav život, uključujući i one koji nisu mogli podnijeti njegove zrake.

I dalje su tako sjedili i gledali jedno drugo u oči, kad je *slugan* ušao po desert.

»Želiš da idemo gore?« pitao je mračnim, dubokim glasom, a zvijer mu se počela meškoltiti pod kožom. »Spreman sam za desert.«

Njezin se miris rasplamsao. »Jesi li?«

»Mmm-hmm,«

»Hoćeš da ti donesem malo sladoleda?«

Škiljeći je pogledao prema njezinim usnama. »Ni slučajno. Želim polizati nešto drugo.«

DVADESET ŠESTO POGLAVLJE

Hladan znoj. Trez se probudio sav obliven hladnim znojem, svaki centimetar kože bio mu je mokar, temperatura tijela praktički arktička, srce mu je toliko brzo lupalo da se osjećao kao da ga je netko izvadio i zamijenio kuhinjskim mikserom. Odskočivši s jastuka, zaurlao je...

Spavaća soba. Umjesto nečeg užasnog i šokantnog... Sve što je vidio bila je njegova spavaća soba, sve je u njoj bilo normalno, od lampe koja je svijetlila pored njega, do odjeće prebačene preko divana, do cipela koje je dan ranije skinuo sa sebe.

Na trenutak je ostao zbunjen. Čuvardeja. Neko čudno, mistično mjesto. Slena u travi, u klinici, skamenjena, obamrla...

Tiho stenjanje razdvojilo je stvarnost od noćne more.

Okrenuvši se, ugledao je Selenu kako leži u njegovom krevetu, njezina gola ramena vidjela su se iznad plahti, njezina tamna kosa razbacana po bijeloj jastučnici, njezino lice i tijelo okrenuto od njega.

Sklopivši oči, opustio se i poželio da je sve to skupa bio samo loš san.

No onda se koncentrirao i okrenuo prema svojoj ženki, povlačeći prekrivač kako bi joj bilo toplije, diskretno se naginjući nad njom, uvjeravajući samog sebe da i dalje diše, pitajući se bi li joj trebao otići po hranu.

Kao da je osjetila njegovu prisutnost, okrenula se, mršteći se u snu kao da joj je svaki pokret nanosio bol.

Jebote. Seks je bio izvan svake kontrole, sirov, grub. Netom nakon što je njezino tijelo prošlo kalvariju.

Proklet bio, mislio je dlanom prelazeći preko lica. Kako joj je mogao to učiniti? Trebao je masturbirati sve dok više ne bi osjećao ništa.

Još gore? Nije bio ni siguran da su uopće riješili situaciju među njima. Vrag zna da se i dalje osjećao kao kreten.

Posegnuvši prema ormariću pored kreveta, dohvatio je mobitel da provjeri koliko je sati. Pet i četrdeset ujutro.

On više neće spavati. Oslobodivši se plahte, otišao je do kupaonice, zatvorio vrata i brzinski se otuširao. Potom se vratio natrag, izvadio slušalice iz ladice ormarića pored kreveta i stavio ih na uši prije nego se opet uvukao u krevet.

Polako se pomičući, pazio je da se uvuče u krevet tiho kako je i izašao iz njega, manevrirajući sa svojih skoro sto četrdeset kila prema madracu i jastuku a da je ne pomakne kao na trampolinu.

Kad se ponovno smjestio, kratko je pogledao prema njoj i odahnuo kad je primijetio da i dalje spava. Čega se pomalo grozio. Što ako je bila u komi ili...

Kao da ga traži, tapkala je rukom po pokrivaču. »Tu sam«, šapnuo je.

Istog je trena prestala tražiti, a kad ju je uhvatio za ruku, dlan joj je bio topao, vitalan, baš kao i uvijek.

Na trenutak je proučavao njezine prste, savijajući ih jedan po jedan, mjereći njihove pokrete, provjeravajući otpor. Što nije bilo u redu, pomislio je.

Bilo je nepošteno tražiti informacije *od* njezinog tijela bez njezina znanja i svjesnosti - umjesto isprike, zaustavio se i pomazio njezine ružičaste nokte i njihove kratke bijele vrhove koje je redovito održavala.

Kad ju je san opet obuzeo, osjećao se... Paralizirajuće usamljeno. Iako su ležali jedno pored drugog, on naslonjen na uzglavlje kreveta, ona ušuškana tik uz njegovo tijelo, nikako se nije mogao spojiti s njom. Rekao je samom sebi da se jednostavno radi o stanju budnosti i sna. To je bila crta razdjelnica - nije postojalo ništa strasnije od činjenice da bi snimke njezinih moždanih valova mogle biti drugačije od njegovih.

Bilo je to obično sranje, naravno. A što se više tjerao da povjeruje u tu laž, to se zarobljenijim osjećao - stoga, kako bi pobjegao od unutarne borbe, upalio je radio SiriusXM na svom mobitelu, spojio slušalice i pokušao se udobno smjestiti. Ili barem približno udobno.

Ili barem... Da ne osjeća potrebu da iskoči iz vlastite kože.

Naravno, jer nije imao sreće, prvo što je čuo na radiju bile su loše vijesti.

»Zezaš me?« promrsio je naglas kad mu je glas Howarda Sterna ušao u glavu. »Glumac Eric je mrt...«

Selenine su se obrve skupile kao da razmišlja o tome da se razbudi pa je ušutio. Ali nije mogao vjerovati da su izgubili još jednog gosta emisije? S obzirom na sve što se događalo, to se jednostavno činilo okrutnim.

Sranje, kao da se loše vijesti namjerno trude pojaviti i pronaći baš njega.

Selena se polako budila, a miris Trezovog tijela bilo je prvo što je primijetila. Njegov glas bio je drugo. Osjećaj njegove ruke na njezinoj treće.

Otvarajući oči, zatekla ga je kako sjedi pored nje u krevetu, tamnog pogleda uperenog u mobitel i stisnutih obrva kao da je primio lošu vijest preko poruke ili...

»Sve u redu?« upitala je.

Nije joj odgovorio i tad je primijetila žicu koja je vodila od mobitela do njegovih ušiju kao da nešto sluša.

Čim mu je stisnula ruku, toliko je poskočio da su mu ispale slušalice.

»O, Bože! Budna si.«

»Oprosti, nisam te htjela...«

»Sranje, ne, kako si ti... Jesi dobro? Treba li ti doktorica Jane...«

»Ne, ne...« Pokušala je pokrenuti moždane vijuge. »Dobro sam. Samo... Činiš mi se uzrujanim?«

Dok ju je gledao, jedini zvuk koji se čuo u sobi bilo je šuškanje iz slušalice koje su mu maločas bile u ušima.

Povukla je prekrivač. »Nešto ne valja sa mnom?«

»O, Bože, ne. Ja, ah, ne... Ma ništa.« Pogledao je u mobitel. »Nego, netko tko je gostovao u Sternovoj emisiji je...«

Zastao je i razrogačio oči kao da je rekao nešto neoprostivo.

»Umro?« dovršila je umjesto njega.

»Ja, ah...«

»Smiješ reći tu riječ«, ponovno mu je stisnula ruku. »Stvarno.«

Trez se nakašljao i odložio mobitel sa strane. »Jesi li gladna?«

»Ne baš.«

»Žedna?«

»Ne.«

Petljao je po plahtama. Prekrivaču. »Je li ti dovoljno toplo?«

Namrštivši se, uspravila se i naslonila na jastuke. Pogledavajući prema njemu, osmjehnula se. »Drago mi je što sam došla tu. Razgovarati s tobom... i ostalo.«

»Da?« Njegove oči, te prekrasne bademaste oči, okrenule su se natrag prema njoj. »Zbilja? Mislio sam da sam bio previše grub prema tebi dok smo...«

Još šire se osmjehnula. »Sad sam stvarno, stvarno izgubila nevinost.«

Porumenio je. Zbilja je porumenio, crvene mrlje pojavile su se na njegovim visokim jagodičnim kostima.

»Zabrinuo sam se da sam te povrijedio.«

»Nimalo. Kad bismo to mogli ponoviti...«

Treza je iznenada ulovio glasan napadaj kašlja, morala ga je udarati po leđima sve dok opet nije normalno prodisao.

»Jesi okej?« rekla je i dalje se smijući.

»Ah, da. Samo me znaš iznenaditi.«

Na djelić sekunde, sjetila se kad ju je našao u Utočištu. Iako je tada prolazila kroz još jedan Zastoj, osjetila ga je čim je stigao. Bilo je to pravo čudo. Kako li je znao?

»Kako si me našao? Gore u Utočištu.«

Polako je odmahnuo glavom. »Ne bi mi vjerovala kad bih ti rekao.«

»Iskušaj me.«

»Čuvarđeva. Bio sam u klubu, rješavao neke stvari, Rhage i V. su bili sa mnom. Iznenada, taj... lik se pojavio... u crnom ruhu, svjetlo odozdo, glas koji sam čuo ovdje unutra«, dotaknuo si je glavu, »umjesto u ušima. Iduće čega se sjećam? Bio sam... Bio sam s tobom.«

Sad je ona počela petljati prstima. »Stvarno mi je žao.«

»Zbog čega?«

»Zbog toga što si me vidio u takvom stanju. Zbog... Svega ovoga.«

»Dovraga, već sam ti rekao, nije da si svojevolumeno htjela biti bolesna.«

»Znam, ali ipak. Voljela bih...« Pokušala je nagnuti glavu unatrag kako bi pogledala u strop, ali vrat ju je previše bolio.

»Boli te.«

»Ništa neobično. Uvijek se tako osjećam nakon... uglavnom.« Izgleda da su oboje znali igrati igru izmotavanja. »Ovo je tako neprirodno«, procijedila je. »Što to?«

Morala je okrenuti cijeli torzo kako bi ga dobro pogledala. Dekoncentrirano, razmišljala je o tome koliko lijepo je izgledala njegoa tamna koža na bijelim plahtama, kontrast zbog kojeg je i jedno i drugo praktički blistalo.

Selena je pokušala pronaći prave riječi. »Osjećam se kao da je tu neki veliki... ne znam, jaz ili nešto... nešto takvo među nama. Nema smisla. Mislim, tu si pored mene, ali tu su i riječi preko kojih posrćemo, teme o kojima ne želimo razgovarati. Jednostavno... Glupo je to. Jer sadašnji trenutak? To je dobar dio svega ovoga. Mislim, pogledaj me.«

Podignula je slobodnu ruku i raširila prste, a potom micala njima tamo-amo.

»Biti pokretna i budna je mnogo bolje nego kakva sam bila prije, zar ne?«

Samo je zurio u nju, a ona se osjećala kao budala. »Oprosti, to mora da zvuči čudno...«

Trez se primaknuo i bešumno je poljubio, zadržavajući usne na njezinima. »Ne.« Naslonio se natrag. »Nego... Znam što misliš. Nije ludo, imaš pravo. Ovo sad, to je dobar dio...«

»Tako si zgodan.«

Trez se opet nakašljao. »Dovraga, ženo, kakva si!«

»Rekla sam ti sinoć... odnosno, Isuse, koliko je uopće sati? Uglavnom, već sam ti rekla, sad me zanima samo iskrenost.«

Spustio je kapke. »Izravnost mi odgovara. Pa da te pitam, kad bih te sad uzeo i odnio pod tuš, bi li se...«

»Spustila na koljena ispod mlaza tople vode i provjerila je li ti okus dobar kakvog ga pamtim?«

Zvuk koji je ispustio nije bio kašalj. Ali nije bio ni suvisla rečenica. Bilo je to dijelom režanje, dijelom jaukanje, uz malo stenjanja, reda radi, kao da se sprema preklinjati je...

Bilo je to nešto najseksipilnije što je ikad čula.

»Je li to da?« polako je rekla.

Ponovno ju je poljubio, ovog puta snažnije. I duže. Potom se zagledao u nju svojim vrelinim pogledom. »Sranje, umireni ovdje...«

Kad je zastao, sama je osjetila učinak te riječi. Što se njih dvoje tiče, netko zbilja jest umirao. Samo .što to nije bio on, nego ona.

»Žao mi je«, šapnuo je. »Nikad to više neću reći.«

»U redu je«, na silu se osmjehnula. »Isperimo brige sa sebe...«

»Pronaći ću lijek za to«, rekao je ozbiljno. »Neću dopustiti da izgubiš bitku, Selena. Doslovno ću pomaknuti nebo i zemlju kako bi ostala uz mene - bez ikakvog jaza među nama, ništa osini naše gole kože... Naših duša.«

DVADESET SEDMO POGLAVLJE

Kad se Layla probudila, ležala je na boku na površini mnogo mekšoj od poda u predsoblju. Uspaničena, položila je dlan na trbuh.

Sve se doimalo isto kao i prije, tvrda nabreklina, njezina veličina - ali, najdraža Čuwardjevo, možda je ozlijedila mlado? Sjećala se da je izišla iz automobila, teškim korakom otišla do ulaza u palaču, izgubila svijest...

»Mlado«, mrmljala je. »Je li mlado u redu? Mlado?«

Istog trena, Qhuinnov plavo-zeleni pogled našao se ispred nje.

»Dobro si...«

Kao da je njoj bilo stalo do sebe same. »Mlado!«

Opsovavši, zapitala se zašto se uopće ikada žalila zbog trudnoće? Možda je to bila kazna zato što je...

»Sve je u redu.« Qhuinn se osvrnuo po sobi, koncentrirajući se na nekoga koga nije mogla vidjeti. »Dobro, samo... Okej, da, dobro.«

Olakšanje je bilo toliko da su joj suze nahrupile u oči. Da je izgubila njihovo mlado zato što se nalazila s Xcorom? Zato što ga je gledala kako... dira samog sebe?

Nikad si to ne bi oprostila.

Psujući, pitala se zašto je uopće tražila od tog mužjaka da radi te stvari. Iz mnogih je razloga to bilo pogrešno i stvaralo joj je dodatan osjećaj krivice kojeg je ionako imala u izobilju.

Na kraju krajeva, bilo je mnogo lakše glumici žrtvu ako niste prije toga tražili od svog ucjenjivača da drka.

»O, Bože...« zastenjala je.

»Boli li te? Sranje, Jane...«

»Tu sam.« Dobra je doktorica kleknula pored Qhuinna, izgledajući umorno, ali pažljivo. »Hej, ti. Drago mi je da si nam se vratila. Samo da znaš, Manny ti je namjestio ruku. Slomila si je. Stavili smo je u gips...«

Poveo se nekakav razgovor o oporavku i kad bi se gips mogao skinuti, ali ona nije obraćala pažnju. Doktorica Jane i Qhuinn nešto su joj tajili. Njihovi utješni osmijesi bili su popne fotografija pravih osmijeha - savršeno točni, ali plošni.

»Što mi tajite?« ubacila se.

Tišina.

Kad je pokušala sjesti, Blay joj je pomogao, nježno je uhvativši za zdravu ruku kako bi se mogla odgurnuti.

»Što«, pitala je.

Doktorica Jane pogledala je u Qhuinna. Qhuinn je pogledao u Blaya. A Blay... On je bio taj koji ju je naposljetku pogledao u oči.

»Pojavilo se nešto neočekivano«, rekao je ratnik. »Na ultrazvuku.«

»Ako me natjerate da još jednom pitam ›što‹«, procijedila je, »počet ću bacati stvari pa neka slomljena ruka ode k vrugu.«

»Blizanci.«

Kao da su vrijeme i stvarnost bili automobil kojem je netko iznenada stisnuo kočnicu, takvo se škripanje čulo u njezinoj glavi.

Layla je trepnula. »Oprosti... Što?«

»Blizanci«, ponovio je Qhuinn. »Ultrazvuk je pokazao da nosiš blizance.«

»I oba su savršeno zdrava«, dodala je doktorica Jane. »Jedan je znatno manji i njegov je razvoj usporen, ali čini se vitalnim. Nisam vidjela drugi fetus kad smo ranije radili ultrazvuk jer su, koliko znam iz konzultacija s Haversom, vampirske trudnoće drugačije od ljudskih. Očito je postojalo još jedno oplođeno jaje koje se primilo, ali je mnogo kasnije ušlo u značajniju embriogenetsku fazu. Primjerice, tvoj posljednji ultrazvuk bio je prije dva mjeseca i u to vrijeme nisam ništa primijetila.«

»Blizanci?« Layla je jedva izgovorila.

»Blizanci«, jedno od njih troje je odgovorilo.

Iz nekog razloga, sjetila se trenutka kad je saznala da je začela mlado. Premda je trudnoća i bila cilj, a ona i Qhuinn napravili ono što su morali kako bi do nje došlo, vijest da je razdoblje potrebe završilo uspjehom zapanjila ju je. Sve je bilo tako čudesno, nevjerojatno - radost za koju nije znala hoće li je moći podnijeti.

Sad je bilo isto.

Samo bez radosti.

Znala je da su dvije njezine sestre nosile blizance, i da je jedna trudnoća bila neuspješna. Druga je rezultirala samo jednim živim mladunčetom.

Suze su joj krenule iz očiju.

To nisu bile dobre vijesti.

»Hej«, Blay se nagnuo s rupčićem u ruci. »To nije loše. Nije.«

Quinn je kimnuo, iako mu je lice i dalje bilo poput maske. »To je... neočekivano. Ali ne i loše.«

Layla je položila dlanove na truh. Dvoje. Sad je imala dva mladunca koja je morala sigurno dovesti do kraja.

Dva.

Najdraža Čuuardjevo, kako se to dogodilo? Što učiniti?

Dok su joj pitanja letjela kroz glavu, shvatila je... Kvragu. Kao i s mnogim stvarima u životu, i to je bilo izvan njezine moći. Nemoguće je postalo očito - njezin je zadatak sad bio da učini ono što može kako bi se i ona i mladunčad odmorili, nahranili i dobili svu potrebnu liječničku skrb.

To je bilo jedino na što je mogla izravno utjecati. Ostalo?

Prepušteno sudbini.

»Može li ih biti još?« Layla je upitala.

Doktorica Jane je slegnula ramenima. »Mislim da je to malo vjerojatno, ali voljela bih poslati uzorak krvi Haversu. On ima mnogo više iskustva od mene, a nakon što je pogledao vampirski hormon trudnoće, smatra da može prilično dobro procijeniti tvoje stanje. Rekao je, doduše, da su trojke praktički neviđene, ali da se tvoja višestruka trudnoća razvija kako treba. Ako ženka nosi blizance, osim u ekstremno rijetkim slučajevima identičnih blizanaca kao što su Z. i Phury, drugi će embrij odgoditi svoj razvoj sve dok trudnoća ne poodmakne. Kao da želi provjeriti da sve dobro napreduje prije nego odluči pridružiti se zabavi.«

Layla je spustila pogled prema svom ogromnom truhu - i zaklela se da se više nikad, nikad neće ni na što žaliti. Ni na otečene gležnjeve, ni na preosjetljive, obješene dojke, niti na potrebu za mokrenjem svakih deset minuta. Nema. Više. Kukanja.

Nikad.

Činjenica da je izgubila svijest, pala licem na mramorni pod i svejedno uspjela sačuvati to mlado - tu *mladunčad*, šokirano je ispravila samu sebe - u svom tijelu bila je podsjetnik na to da su sve boli i nelagode ništavne u usporedbi s cjelokupnom slikom, velikim ciljem, velikom brigom.

Odnosno, pravovremenim porođajem i preživljavanjem oba mladunca.

»Onda, pristaješ li?« pitala je doktorica Jane. »Oprosti, što?«

»Smijem li poslati uzorak tvoje krvi Haversu na analizu?«

»O, da«, ispružila je zdravu ruku. »Možeš odmah...«

»Ne, već smo napunili bočicu.«

Ah. To je objasnilo lopticu od pamuka s unutrašnje strane lakta. Mozak joj nije radio.

»Je li se zbog toga onesvijestila?« pitao je Qhuinn. »Zbog drugog blizanca?«

Doktorica Jane ponovno je slegnula ramenima. »Vitalni znakovi su u redu, i stabilni su već neko vrijeme. Kad si se posljednji put nahranila, Layla?«

Problem nije bio u tome je li se u posljednje vrijeme nahranila iz vene. »Ja...«

»Odmah ćemo se za to pobrinuti«, obznanio je Qhuinn. »I Blay i ja dat ćemo joj venu.«

Doktorica Jane je kimnula. »Bilo bi logično da su, s obzirom na to da druga beba počinje zahtijevati više hrane, tvoje potrebe za kalorijama i krvlju veće nego što si mislila da jesu. Mislim da je sasvim moguće da si se iscrpila i da je to za tebe bilo previše.«

Layla se osjećala tupo, morala se na silu nasmijati. »Bit ću pažljivija. I hvala ti. Zaista cijenim što se brineš za mene.«

»Nema na čemu.« Doktorica Jane stisnula je Laylino stopalo preko bijele plahte. »Oporavi se. Bit će sve super.«

Kad je iscjeliteljica otišla, Layla se sjetila neobičnih seksualnih žudnji koje je u posljednje vrijeme osjećala, kao i neočekivano jake fizičke simptome. Drugo mladunče?

»Želiš li nešto udobnije od toga?« pitao je Qhuinn.

Odmahnula je glavom i koncentrirala se. »Oprosti, udobnije od...?«

»Te bolničke haljine.«

Spustivši pogled, shvatila je da više nije bila u svojoj odjeći. »Oh. Zapravo, malo je prohladno ovdje. Jedna od mojih haljina bila bi okej, ali ne želim te zamarati.«

»Nema problema. Odnijet ću tvoje stvari natrag u sobu i uzeti spavaćicu i ogrtač. U međuvremenu, Blay, bi li joj dao svoju venu?«

Umjesto odgovora, zapešće ratnika pojavilo se točno ispred nje. »Uzmi koliko god ti treba.«

U tom je trenutku osjetila snažan poriv da im sve ispriča. Otvori se. Riješi stresa koji se nagomilao tijekom posljednje godine dana, ne mareći za posljedice.

Samo se željela osloboditi srtašnog tereta koji ju je pritiskao. Plašio.

Mučio.

Nema sumnje da bi to povećalo izgleda za uspjeh njezine trudnoće - što manje stresa uvijek je poželjno kod trudnica, zar ne? A sad je osim svoga riskirala još dva života.

»Layla?«

Jedva je progutala. Podignula je pogled prema dvojcu koji je zabrinuto stajao pored njezinog kreveta. Nije htjela izdati jedinu obitelj koju je ikad imala. Osim toga, ako im kaže za Xcora, možda bi mogli... bolje osigurati imanje. Ili sve preseliti. Ili...

Layla se nakašljala i stisnula plahte na krevetu kao da su prečka za sigurnost, a ona kreće na vrtoglavu vožnju. »Slušajte, moram...«

Budući da nije dovršila rečenicu, Qhuinn je prekinuo tišinu. »Moraš se nahraniti. To je ono što moraš.«

Kao da su i njezini očnjaci slušali razgovor, izbili su iz njezinog nepca pa je i sama postala svjesna da mora zagristi venu.

Ne, zaista im nije mogla reći. Samo je... Nije imalo smisla. Za nju nije postojalo prihvatljivo rješenje. Zamržit će je zato što je ugrozila i sebe i trudnoću - u međuvremenu, Xcor će i dalje znati gdje žive jer Bratstvo nikad ne bi napustilo imanje. To je bio njihov dom i branit će ga ako ga on odluči napasti nakon što se prestane viđati s njim.

Netko će stradati. Netko koga voli.

Sranje.

»Hvala ti«, promuklo je zahvalila Blayu.

»Sve za tebe«, odgovorio je odmičući joj kosu s lica.

Pokušala je zagristi nježno koliko je mogla, ali Blay nije ni trznuo. S druge strane, nakon što su on i Qhuinn vodili ljubav, nesumnjivo se već naviknuo na mnogo, mnogo bolnije ugrize.

Upravo kad je počela sisati poznati izvor energije, upijajući nutrijente koje je njezino tijelo tražilo i koje je moglo dobiti samo na dar od mužjaka svoje vrste, Qhuinn se uputio do njezine odjeće bačene preko stolice u kutu. Kad ju je uzeo u ruke, namrštitio se i spustio pogled. Potom je prebiraao po naborima kao da nešto traži.

Trenutak potom, njegov raznobojni pogled prebacio se na nju, a tijelo mu se sasvim umirilo.

Spuštajući pogled, pretvarala se da razmišlja samo o onome što trenutačno radi. Nije imala pojma što je našao ili zašto je tako promatra.

S obzirom na njezin životni stil, imala je štošta za kriti.

»Kad si trebala ići?«

Kad joj je Trez postavio pitanje, Selena se usredotočila na zdjelicu s vrućom zobenom kašom koju joj je maločas pripremio. Budući da je zora davno poodmakla, svi *slugani* u domaćinstvu odmarali su se u svojim odajama, pa su ona i Trez bili sami u golemoj kuhinji i sjedili jedno pored drugog za hrastovim stolom.

»Selena. Kad ti je kontrola?«

Trebala je paziti što govori. Samo dvije sekunde ranije, uživali su u pripravku od zobi s mnogo vrhnja i hrpom smeđeg šećera, ispunjeni radošću nakon onog što su radili pod tušem, smireni i opušteni.

A sad?

Kako kažu, paaa i ne baš. »Jutros, što je ranije moguće.«

Trez je pogledao u mobitel. »Okej, to je okej. Sad je skoro osam. Ako i dovršimo ovo, svejedno stižemo otprilike na vrijeme.«

»Ne želim ići.« Mogla je osjetiti da gleda u nju. »Ne želim. Nimalo mi se ne žuri natrag tamo.«

»Doktorica Jane je rekla da moramo napraviti rendgen zglobova kako bismo motrili...«

»Pa, ne želim.« Stavila je žlicu u usta, ali ona nije imala nikakav okus. Bila je to samo tekstura. »Žao mi je, ali sad sam prilično dobro. Ne želim se vraćati tamo da me opet štipaju i bockaju.«

Njezina ćudljivost temeljila se na činjenici da je trenutno bila dobro, a ona nije znala koliko će to potrajati. Budući da ništa nije moglo zaustaviti napredak bolesti, zašto bi se uopće zamarali...

»Mnogo bi mi značilo kad bi otišla posjetiti Jane.«

Podignula je pogled. Trez je gledao prema prozorima iza nje, iako su kapci bili zatvoreni i ništa se nije moglo vidjeti.

Pogled mu je bio zamišljen. Kao da je znao da neće otići u kliniku, a on ne može učiniti ništa u vezi s tim.

»Znaš li čega se najviše bojim?« čula je vlastiti glas.

Okrenuo je lice prema njezinom. »Čega?«

Promiješala je kašu. Opet je uzela zalogaj i osjetila samo njegovu toplinu. »Bojim se da ću ostati zarobljena.«

»Kako to misliš?«

»Ne želim ostati zarobljena u ovome«, rekla je, a glas joj je zapeo. Porom se potapšala po prsima, rukama, bedrima ispod stola. »U svom

tijelu. Bojim se napadaja. Živa sam, znaš, dok sam zarobljena unutra... Kad se to dogodi, jedva čujem, jedva vidim, ali registriram sve. Znala sam da si došao po mene. To je bilo presudno. Dok si ti bio pored mene, nisam bila... tako zarobljena.«

Ništa nije rekao pa ga je ponovno pogledala. Nastavio je promatrati prozore koji nisu odavali ništa o danu s druge strane, je li bilo oblačno ili sunčano, je li padala kiša ili je vjetar nosio jesensko lišće po smeđoj travi.

»Trez?« upitala je.

»Oprosti«, stresao se. »Oprosti, izgubio sam se na trenutak.«

Oktenuo se i oslonio stopalima o prečke njezine stolice. Potom je dohvatio njezinu ruku, onu u kojoj nije bila žlica i položio je ravno na svoj dlan.

»Imaš najljepše ruke koje sam ikad vidio«, promrsio je. Nasmijala se. »Mislim da si pristran, ali prihvatit ću kompliment.«

Namrštio se i stisnuo obrve. »Mogu zamisliti kako...« Dugo je i polako udahnuo, a zatim izdahnuo. »Ne mogu zamisliti ništa strašnije na ovom svijetu od toga da si zarobljen u mjestu iz kojeg ne možeš pobjeći, a još kad je taj zatvor tvoje vlastito tijelo? To mi je nezamislivo. Strašno jebanje u mozak.«

»Da.«

U tom je trenutku nastala duga tišina, sjedio je ispred zdjele koja se hladila ne dirajući je, a ona se igrala svojom kašom, radeći maleno slovo S vrhom žlice.

Rasprava koju su vodili odigravala se u zraku među njima, njegovo »molim te, otiđi, za tvoje dobro« protiv njezinog »neću sve dok stvarno ne budem morala.« Nije bilo potrebe da zaista kažu te riječi. Nije namjeravala popustiti. A to je značilo da mu je jedina preostala opcija bila ta da je prebaci preko ramena i poput špiljskog čovjeka odnese do sportskih dvorana.

Naposljetku, Selena više nije mogla izdržati pa je promijenila temu.

»Ponekad se pitam...« slegnula je ramenima. »Mislim, što ako su svi lagali o smrti? Što ako nema Sjenosvijeta, nego si jednostavno zauvijek svjesno zarobljen u svom tijelu, ali se ne možeš pomaknuti?«

Super. Htjela je malo popraviti raspoloženje.

Odličan pokušaj.

»Pa, tijela se...« Nakašljao se. »Znaš, raspadaju.«

»Hmm, imaš pravo.«

»Iako, što se mene tiče, noćne more o zagrobnom životu? Više me brine cijela ta zombi apokalipsa.« Dohvatio je žlicu i počeo jesti, i dalje je držeći za slobodnu ruku. »To je sranje. Odapneš i onda lutaš zemljom, širiš smrad svuda uokolo, na strogoj dijeli koja nema kraja.«

Podignula je žlicu kako bi ga ušutkala. »E sad, stani malo, samo bi bio gladan, zar ne? Ali ako bi pronašao ljude koje možeš pojesti, život bi ti bio prilično dobar za jednog zombija.«

»Ne ako ti otpadne donji dio lica. Bez vilice, kako ćeš se hraniti? Samo bi bio gladan i ništa ne bi mogao poduzeti po tom pitanju. Totalno sranje.«

»Slamčice.«

»Što?«

»Samo ti trebaju slamčice.«

»Teško je usisati bedrenu kost kroz slamčicu.«

»I blender. Slamčice i blender. Onda si miran.«

Trez je zabacio glavu unatrag i počeo se toliko glasno smijati da je bilo pravo čudo da nije probudio pola kuće.

»O, Bože, to je tako bolesno.« Primaknuo se i poljubio je. »Jebeno bolesno.«

Odjednom se i ona počela smijati, toliko jako da su je obrazi zaboljeti. »Totalno bolesno. To je ono što zovu crni humor?«

»Aha. Naročito ako nastavimo pretjerivati.« Trez se uozbiljio. »I, okej, ne moraš ići.«

»Gdje? Tražiti slamčicu i blender? Koje olakšanje.«

»Kod doktorice Jane. Ako ne želiš ići, neću te tjerati.«

Selena je brzo izdahnula. »Hvala ci. Zaista to cijenim.«

»Nemoj mi zahvaljivati. Odluka nije na meni. Na tebi je.« Žlicom je vrtio po unutrašnjoj strani zdjele. »Mislim da je važno da, koliko je god moguće, sama donosiš odluke u svemu što se tiče tebe i tvog života, naročito po pitanju bolesti i kako se nositi s njom. Vjerojatno se osjećaš kao da nemaš izbora oko svega ovog... sudbine... koja te zadesila, a to mogućnost donošenja vlastitih odluka čini još važnijom.« Pogledao je u nju. »Možda imam mišljenje, i možeš se kladiti na to da ću ga reći, ali posljednje što želim jest da osjećaš pritisak zbog mene. Već te dovoljno toga ograničava. Ne želim to još i ja činiti.«

»Kako si znao... Bože, kao da točno znaš što mislim.«

Slegnuo je ramenima, pogleda izgubljenog u daljini. Potom se lagano lupnuo po glavi. »Dobro pogađam.« Ponovno se usredotočio na nju. »Dakle, pitanje je, kamo želiš ići?«

»Molim?«

»Kamo želiš ići? Klinika nije na popisu... Što jest?« Selena se naslonila. Sad se ona zagledala u prozore. »Sviđa mi se Rehvengeov Veliki kamp, ako na to misliš.«

»Budi hrabrija. Proširi vidike. Hajde, mora postojati neko uzbudljivije mjesto. Taj Mahal, Pariz...«

»Ne možemo ići u Pariz.«

»Tko kaže?«

»Ahh...«

»Nisam još upoznao tog Ahha, ne poznajem ga, ne znam koliki je, ali ako nam on stoji na putu, ubit ću kućkinog sina.«

»Neodoljiv si.« Selena se nagnula i poljubila ga u usta. Potom je pokušala prisiliti vlastiti mozak da smisli nešto, bilo što. »Koje sam ja sreće. Napokon dobijem *joker*... i ne mogu se sjetiti... Oh! Znam!«

»Reci i ja ću ti to ostvariti.«

»Želim ići u *Circle the World*.«

Trez se naslonio. »Restoran?«

»A-ha.« Obrisala je usta ubrusem. »Želim u *Circle the World* na večeru.«

»To je onaj koji se vrti, na vrhu...«

»Najviša građevina u Caldwellu! Vidjela sam je jednom na TV-u dok sam Layli pravila društvo u njezinoj sobi. Možeš sjesti odmah pored prozora i gledati čitav grad dok jedeš.« Namrštila se kad je on progutao knedlu - i to ne zato što je ubacio veliku žlicu zobene kaše u usta. »Jesi li dobro?«

»O, da, apsolutno.« Trez je kimnuo i napuhao prsa kao pravi mužjak. »Mislim da je to super ideja. Reći ćemo Fritzu da nam rezervira stol za večeras, imam veza po gradu tako da to ne bi trebao biti problem. A serviraju večeru do devet-deset navečer.«

Selena se počela smijati, zamišljajući se u jednoj od haljina Odabranica, srede kose, normalnog tijela... S Trezom na drugoj strani otmjenog crnog stola kakvog su pokazali na televizijskoj reklami, s veoma bijelim ubrusima, s veoma četvrtastim tanjurima i srebrnim priborom koji je svjetlucao na svjetlu svijetla.

Savršeno.

Romantično.

I nije imalo nikakve veze s bolešću. »Tako sam uzbuđena«, rekla je.

Idući zalogaj zobene kaše koji je stavila u usta bio je sladak i kremast, ukratko, najsavršeniji mogući... Kako su to ljudi nazivali? Doručak?

To nije imalo smisla. Koga briga.

»Idemo na spoj, zar ne?« shvatila je. »Slava budi Čuwardjevi, idem na spoj!«

Trez se nasmijao, a osmijeh mu je odzvanjao u širokim prsima. »I bolje ti je. Pazit ću na tebe kao na kraljicu. *Moju* kraljicu.«

Dok su jeli, razmišljala je o tom neobičnom emotivnom krajoliku, o tim dubokim dolinama očaja nakon kojih su slijedili nepregledni horizonti čistih i prekrasnih osjećaja. Bila je počašćena time što ih osjeća. Kao da je njezin život, sa svojim ograničenim trajanjem, bio poput namotane tkanine koja je mogla biti prozračna i obična, ali je ipak lelujala i odjekivala.

Voljela bi da može uživati u luksuzu višestoljetnog života. No u tom trenutku, baš tad, osjećala se veoma, veoma živom. Onako kako to nikad prije nije bila.

DVADESET OSMO POGLAVLJE

Tama je probudio miris juhe, a kad mu je mozak ponovno proradio, nije bilo potrebe da se zapita je li sve to samo san. Unatoč činjenici da se onesvijestio od udarca u glavu, nije zaboravio ni djelić onoga što se dogodilo u toj ćeliji Kraljičine palače, ni brzinsku promjenu odjeće ispred kamene imitacije Abrahama Lincolna, ni stražnji prilaz preko Teritorija, ni udarac u glavu nakon čega je uslijedilo kratko buđenje.

No, juha ga je ipak iznenadila. Bilo je to nešto što je pamtio još iz djetinjstva, spoj bundeve i vrhnja, začina i riže.

A onda je osjetio još jedan miris u ćeliji. Isti onaj koji mu je ušao u nos kad se onaj svećenik pojavio kako bi još jednom provjerio njegove oznake.

Otvarajući oči...

Lecnuo se.

Maichen, sluškinja, klečala je ispred njega, njezino tijelo i glava bili su umotani u blijedo plavu boju ruha njezinog položaja, lice prekriveno pleterom koji nije otkrivao ni djelić njezinih očiju ili crta lica. U rukama je držala fini drveni pladanj sa zdjelicom, žlicom, vrčem i čašom, kao i veliki komad kruha.

Nije bilo svećenika. Nije bilo nikog osim njih.

Ponovno je udahnuo, a zatim je shvatio da je žena vjerojatno ušla zajedno sa sudskim službenikom još prije, ali je on nije primijetio.

Odgurnuo se od poda. I u tom trenutku shvatio da je gol.

Kako god. Nije htio da *maichen* bude neugodno, ali ako joj se nije sviđao pogled, mogla je otići.

Ne da ga je uopće gledala. Pokorno je spustila glavu, kako su je i naučili.

s'Ex je očigledno namjeravao nekako se pobrinuti za njega dok je u zatvoru, ili ga barem do daljnjeg održavati na životu. Na trenutak se sažalio nad tom jadnom ženkom čiji je položaj u društvu bio tako nizak da su je poslali unutra, samu, potencijalno opasnom muškaku ne mareći za njezinu sigurnost ili njezin spol.

S druge strane, u takvoj hijerarhiji, ionako su je smatrali krajnje bezvrijednom.

Tužno. Ali imao je drugih briga na pameti.

Ne mareći za *maichen* ili vlastitu golotinju, ustao je i otišao do paravana u udaljenom kutu prostorije. Iza njega su se nalazili elementi za higijenu pa ih je iskoristio, što ga je još jednom podsjetilo da više nije u Kansasu.

Kad se nagnuo nad obični umivaonik kako bi oprao lice, zamijetio je da ima samo jednu slavinu, umjesto dvije odvojene za vruću i hladnu vodu.

Ne zato što je bio zarobljenik. Cijela ta situacija s čekanjem tople vode bila je nešto na što se morao naviknuti živeći izvan Teritorija. Ljudi su inzistirali na pipama s dva ekstrema koje bi miješali kako bi postigli savršenu temperaturu. Kod s'Hisba? Sva je voda bila na oko trideset i pet stupnjeva. Od pića do tuširanja ili pranja zubi, cijelo je vrijeme bila jedna te ista temperatura vode, ni vruća ni hladna.

Isplahnuvši lice, dohvatio je crni ručnik koji je visio na zidu i obrisao se. Mekan. Jako mekan. Ništa nalik ljudskom, a nalazio se u zatvoru.

Refleksno je složio vlažni ručnik i pojavio se iza paravana. »Reci s'Exu da ga želim vidjeti.«

Zarobljenici inače nisu imali pravo na zahtjeve, ali on nije mario za to. Također je odbijao pričati na Starom jeziku ili dijalektu Sjena. Zbog prevlasti ljudske kulture, u školama za Sjene učio se engleski jezik, a čak je i posluga morala posjedovati osnovno znanje jezika.

»I ne namjeravam to jesti«, kimnuo je prema pladnju. »Tako da to možeš odnijeti.«

Samo je dragi Bog znao što se nalazilo u tom sranju, ili droga ili neka vrsta otrova, bio je sasvim siguran da njegov tretman na tom mjestu neće ostati blagonaklon. Najvjerojatnije će mu u jednom trenutku izvući ruke i noge iz zglobova, premda to neće učiniti prije nego obavijeste Treza da su ga zarobili.

Sranje. Nije smio vjerovati...

Maichen je spustila pladanj na pod, Potom je ispružila ruku, dohvatila žlicu, umočila je u juhu i podignula, Slobodnom je rukom podignula pleter kako bi oslobodila usta i kušala juhu. Isto je ponovila za kruh i fermentiranu jabukovaču koja se nalazila u vrču.

Puštajući pleter da padne natrag na svoje mjesto, sjela je na potpetice kožnatih sandala koje je nosila na nogama.

Nažalost, takva gesta nije nimalo otklonila njegove sumnje. Služavke poput nje bile su toliko nisko u hranidbenom lancu da se čak ni na riječ

maichen na početku rečenice nije obraćalo pažnju. Nitko nije mario ako bi ih se otrovalo ili na drugi način ugrozilo.

No, njegov se želudac ozbiljno zainteresirao kad je nastavila normalno disati.

Prije nego se stigao zaustaviti, otišao je do nje i pladnja. *Maichen* nije podignula pogled, s druge strane, bojala ga se - i to s razlogom.

Miris njezinog straha primamljivo se miješao s mirisom začinjene juhe. Kao i mirisom njezine kože.

Udišući kroz nos, osjetio je novi šok u svom sustavu, mišići su mu se trzali - kao i ud.

Što nije imalo smisla. Eto ga tu, do grla u govornima, i baš sad se zainteresirao tamo dolje. Zbilja?

Nije ni čudo da postoji izreka »glup k'o kurac«.

Stojeći iznad nje, položio je ruke na bokove i čekao bilo kakav znak da će se ona srušiti na pod. Budući da se to nije dogodilo, pričekao je još malo. Drhtala je, no to je bio slučaj još otkako je ustao.

iAm je kleknuo na tvrdi kameni pod, imitirajući njezin položaj. Gotovo istog trena zaboljela su ga koljena - što je bio još jedan podsjetnik na sve vrijeme koje je prošlo otkako je bio sa svojim narodom. Takav način sjedenja bio je uobičajen na Teritoriju.

Istovremeno praktičan kao ste bili goli golcati. Ne biste bili baš sasvim izloženi.

Jeo je brzo, ali ne i traljavo, i dobro je odlučio. Njegovom su mozgu trebale kalorije, kao i njegovom tijelu, ako namjerava pobjeći odatle.

Što je bio plan.

»s'Ex«, naredio joj je kad je završio, »otidi po njega.«

To rekavši, odgurnuo je pladanj prema ženki. Prema običaju, pokorno se naklonila, njezino pokriveno čelo umalo je završilo u praznoj bijeloj zdjelici.

Dohvatila je pladanj, uspravila se i graciozno ustala, ne teturajući i ne bacajući posude oko sebe. Povlačeći se iz ćelije, otvorila je vrata naslanjajući potplatu cipele na određeni dio zida. Trenutak potom, budući da su ih očigledno motrili, netko je otvorio vrata na daljinsko upravljanje - ili to ili su ih nekako otvarali naslanjanjem stopala.

I tako je izašla.

Kad su se vrata zatvorila uz zvuk kao iz *Zvezdanih staza*, znao je da ništa ne bi postigao kad bi je svladao i pokušao iskoristiti kao robu za

pregovore. s'Ex i njegovi čuvari vjerojatno bi u pregovorima pokušali spasiti nekog psa prije nego nju.

Koračajući uokolo, zamišljao je svog brata pored Seline dok je ležala na onom stolu, ispod žarkog svjetla, iskrivljenog tijela, skamenjenog izraza na licu.

Bože, nije smio to napraviti. Pravi primjer bezizlazne situacije. Trez će htjeti doći tu i osloboditi ga, ali umrijet će ako ostavi svoju ženu dok je tako bolesna.

Samo je dolio ulje na vatru. Skupa sa stotinjak kila dinamita.

Trez je mislio svaku riječ koju je rekao Seleni o njezinoj slobodi izbora.

Dok je hodao niz podzemni tunel prema klinici u Centru za obuku, bio je sto posto uvjeren u jedinu bitnu stvar - dobro, postojale su dvije, no činjenica da je bio zaljubljen u nju bila je uklesana u kamen. Druga stvar u koju je bio uvjeren bila je ta da će Seleni, i to samo ona, odlučiti kako tretirati svoje stanje, a ako joj itko na bilo koji način pokuša nametnuti svoje mišljenje? Namlatit će ih kao pse.

No to nije značilo da on neće posjetiti doktoricu Jane.

Vezano uz svoju kraljicu.

Bože, taj nadimak za Seleni bio je tako komičan. Čim ga je prevalio preko usana, urezao se u njega. Kao da je njegov vokabular bio prikovan uz tu riječ kao i njegovo tijelo uz njezino.

A ona će biti njegova jedina kraljica. Ma što se dogodilo, gdje god završili, ona će biti njegova jedina vladarica, nijedna druga neće zauzeti njezino mjesto u njegovom srcu, pridobiti njegovo poštovanje ili zaslužiti tu riječ.

Prelazeći dlanom preko lica, natjerao je noge da nastave hodati iako je veliki dio njega želio punom brzinom potrčati do klinike. No, nije bilo žurbe, barem ne što se njegove ženke tiče. Seleni je bila gore u sobi, gola u kadi, namakala je svoje prekrasno tijelo u toploj, mirisnoj vodi.

Bol se nije sasvim povukla. Prikrivala je preostalu ukočenost i nelagodu jako dobro, no odavali su je mali trzaji lica, mali nekontrolirani pokreti dlanova i ruku. No, kupka i aspirin koji je nabavio na crno pomoći će joj. A nakon dobre, duge kupke vratit će se u njegov krevet i odmoriti prije nego što odu na »spoj.«

Njezina radost oko zajedničke večere bila je zarazna. Doslovno je osjećao toplinu u sebi, kao da je njezina sreća posjedovala kinetičku

čaroliju koja se, prilikom združivanja, dodatno povećala u njemu. Kvragu, samo ju je trebao zamisliti za stolom, za doručkom, dok su se smijali iznad zdjelica sa zobenom kašom, ili se prisjetiti njezinog glasa, uzbuđenog oko dogovora... I odmah bi osjetio mir.

Nikad nije osjetio ništa nalik tomu. Čak ni ljubav i odanost koju je osjećao prema svom bratu nije bila ni približno slična tom osjećaju.

Na neki bolestan način, smatrao je da je njezina bolest bila dobra za njega i Senu. Nije mogao ni zamisliti kako bi inače uspjeli prijeći preko svih onih sranja među njima da nije bilo...

Vraška pogodba, to sigurno.

Kad je došao do ulaza u Centar za obuku, upisao je šifru, a zatim prošao kroz ormar i ušao u Tohrov ured. Brat nije bio za stolom, što je bilo dobro i nimalo iznenađujuće. Bilo je otprilike pet popodne, a Tohr se bez sumnje upravo budio u krevetu sa svojom Autumn i spremao za noć koja je bila pred njim.

Ono što ga je iznenadilo bila je činjenica da ga je doktorica Jane htjela primiti u to neobično doba dana. S obzirom na to koliko je u posljednje vrijeme radila, što zbog raznih ozljeda i bolesti, ali i Qhuinnovog brata, činilo se kao da su ona, Manny i Ehlena neprestano bili na dužnosti.

Jebeno ju je poštovao.

Kroz staklena vrata. Pa niz glavni betonski hodnik. Mnogo vrata niže, s lijeve strane.

Ulazeći u sobu za preglede... »Sranje!«

Odskočivši natrag u hodnik, naslonio je lakat preko očiju i molio se da se ono što je maločas vidio zauvijek ne ureže u njegove zjenice.

Ima nekih stvari koje ne želite znati o ljudima s kojima živite, ma koliko ih voljeli.

Djelić sekunde kasnije, V. je otvorio vrata, a *ziiiiitip!* koji se čuo dok je zatvarao šlic bio je prilično glasan.

»Sad će te primiti«, rekao je nonšalantno.

Kao da prije dvije sekunde nije žestoko ševio svoju šelan na stolu.

»Mogu se vratiti poslije«, rekao je Trez.

»Ne, spremna je. Selena je okej?«

»Ja, ah... Da. Kreće se... Večeras je vodim van.«

V. je izvadio cigaretu. »Nemoj zezati. Kamo?«

U cijelom tom mozganju, Trez je svojski izbjegavao razmišljanje o konkretnoj destinaciji. Ideja o spoju bila je super, hrana će biti izvrsna... Postojao je samo jedan problem koji će morati pregrmiti i s kojim će se morati suočiti.

»U onaj restoran«, pokazao je rukom prema stropu. »Znaš, onaj u gradu koji se vrti u krug?«

»O, da. Onaj visoki«, Brat je izdahnuo, »Vraški pogled.«

A-ha. Više od pedeset katova. Otišao je na internet kako bi provjerio koliko je gadna situacija. »Da. Vraški pogled.«

»Javi ako mogu nekako pomoći. Bilo kome od vas.« V. ga je potapšao po ramenu i krenuo dalje.

»Vishous.«

Brat se zaustavio, ali se nije okrenuo. A na svjetlu iznad njegove glave, vitka dima iz cigarete s duhanom elegantno je vijugala kroz zrak.

»Koliko još imam vremena s njom?«

Brat je okrenuo glavu tako da je njegov moćan profil s kozjom bradicom ulovio djelić svjetlosti žarulje, a tetovaže na njegovim sljepoočnicama doimale su se još zlokobnijima nego inače.

»Koliko?« ponovio je Trez. »Znam da si imao viziju.«

Čulo se tiho siktanje kad je Brat udahnuo, a vrh cigarete svijetlio je živim narančastim sjajem. »Ono što vidim nije tako precizno. Žao mi je.«

»Lažeš.«

Tamna se obrva podignula. »Oprostiću ti taj niski udarac. Ovaj put.«

To rekavši, mužjak je nastavio dalje, njegova masivna ramena ljuljala su se u ritmu s bokovima, njegovo ratničko tijelo nije bilo nešto s čim bi se itko, čak ni netko Trezove veličine ili oboružan vještinama jedne Sjene, dobrovoljno uhvatio u koštac.

Naročito s onom njegovom sjajnom rukom.

No, među njima će ipak doći do svađe. Samo ne na tu temu.

Obojica su znali da je lagao.

V. je bio Brat velike inteligencije, mističnih vizija, rođen iz samog tijela Čuvarđeve. Osim toga, jednostavno nije znao okolišati. To nije bio dio njegovog sklopa, njegov nevjerojatan mozak bio je previše zaposlen da bi mu bilo stalo do toga je li nekog uvrijedio ili ne, je li zauzeo ispravan stav ili formulirao riječi tako da bi drugima prijale.

Dakle, kad je odbio okrenuti se? Kad je pokazao samo profil i ništa drugo?

Već je time odgovorio na pitanje.

Vishous ne bi nikad, nikad namjerno povrijedio ili ozlijedio mužjaka kojeg je poštovao. To mu je bilo još svojstvenije nego izbjegavanje laži. I, da, Trez je čuo da V.-ove vizije smrti obično nisu uključivale točno vrijeme, no očigledno je u ovom slučaju bilo drukčije.

Možda zato što se ono što je vidio manje odnosilo na Odabraničinu smrt, a više na ono što će se potom dogoditi Trezu.

Dvije ženke. U oba slučaja, panestaje ti vremena.

»Trez?« rekla je doktorica Jane kao da mu je pokušavala privući pažnju. »Jesi li spreman porazgovarati sa mnom?«

Ne, pomislio je kad je V. nestao kroz staklena uredska vrata. Nije bio.

Knjigoteka

DVADESET DEVETO POGLAVLJE

Zar si mislila da nitko neće saznati?« *Maichen* se skamenila kad je izišla iz ćelije. Glas iza nje bio je tako dubok, tako grlen da su riječi više nalikovale režanju nego običnom govoru, a ujedno su bile i posljednje što je očekivala.

Koraci mužjaka dvaput višeg od nje i triput težeg, kružili su oko njezinog tijela, a kroz pleter koji joj je pokrivaio lice podignula je pogled sve više, više i više.

I s'Exove crte lica bile su skrivene, no krvnik je to učinio čeličnim pleterom, umjesto nježnim srebrnim nitima, koji mu je prikrivao crte lica, ali ne i identitet.

Strah joj je odjeknuo u prsima kao šupalj udarac od kojeg joj je izbio znoj pod pazusima i među dobro skrivenim grudima.

»I hranila si ga?«

Budući da nije ni potvrdila ni porekla tu izjavu, krvnik je frustrirano podignuo ruke, pazeći da ne dotakne nju ili bilo što drugo čime bi indirektno dotaknuo njezino tijelo, a što je uključivalo pladanj i sve na njemu, kao i njezino ruho, pa čak i veliki mramorni kvadrat na kojem su se zatekla njezina stopala.

Svim je mužjacima bilo zabranjeno dotaknuti je, što je bilo kažnjivo smrću i isporučeno od s'Exove ruke - prema tome, on bi morao počiniti samoubojstvo, pretpostavila je.

»Reci mi«, bio je uporan. »Jesi li ga otrovala?«

»Nisam! Bio je bez hrane preko dvanaest sati...«

»Inače se brineš za moje zatvorenike?«

»On nije običan zatvorenik«, podignula je bradu. »A ti se nisi primjereno pobrinuo za njega.«

»Tisuće drugih zaduženo je za te stvari.«

»Nisam li i ja jedna od tih tisuću koji ovdje žive?«

Nagnuo se. »Da nisi ponovno tamo išla.«

Maichen je toliko brzo maknula pleter da nije stigao na vrijeme odvratiti pogled. Kad je uzdahnuo i okrenuo se, sakrivši lice u naborima rukava, njezin je glas bio autoritativan koliko i njegov.

»Nećeš mi govoriti gdje smijem, a gdje ne smijem ići.«

»Spusti masku!« viknuo je.

»Neću. Ne primam naredbe od tebe.« Potrgala mu je rukav tako da više nije imao čime pokriti oči. »Je li to jasno?«

Krvnik je toliko čvrsto sklopio oči da mu se cijelo lice iskrivilo. »Oboje ćemo nastradati zbog tebe...«

»Nema nikoga. A sad ti zapovijedam da me pogledaš u oči.«

Situacija se tako naglo promijenila da je sad on bio taj koji je bio uplašen, nije se žurio otvoriti oči, kao da njegovo lice nije htjelo poslušati zapovijedi njegovog uma.

Kad ju je napokon istinski pogledao, bilo je to prvi put u njezinom životu da joj je jedan mužjak vidio lice, a na djelić sekunde srce joj je lupalo tako snažno da joj se zavrtjelo u glavi. No pomisao na onog zatvorenika unutra bila je jača od nelagode.

»Njemu se«, uprla je prstom u smjeru vrata ćelije, »ni na koji način ne smije nautiti. Razumiješ li?«

»Nije na tebi da naređuješ...«

»Nevin je. On je Pomazanikov brat, a ne onaj koji mora služiti prijestolju. Znam prema tetovažama...«

»Pogledala si njegovo tijelo!« Bujica riječi eksplodirala je iz s'Exovih usta, neke nepoznate riječi koje su zvučale kao: »Jebeno prokleta sranje.«

Što god to značilo. Poznavala je samo službeni engleski.

s'Ex se nagnuo prema njoj i stišao glas. »Slušaj, ne petljaj se u ovo. Ne znaš što se događa.«

»Znam da je nepošteno nevinu osobu smatrati odgovornom za nešto što se ne odnosi na nju.«

»Neću izgubiti život zbog tebe. Razumijemo li se? I *neću* mijenjati svoje postupke samo kako bih udovoljio nekoj moralnoj mušici koju si ti načas osjetila.«

»Da, hoćeš.« Sad se i ona nagnula, a unatoč svojoj visini, s'Ex se odmaknuo unatrag. »Itekako si svjestan moje moći. Nećeš mi proturječiti oko ovoga kao ni oko bilo kojeg drugog prohtjeva koji budem imala, a kad mu donesem idući obrok, ti i tvoji mužjaci ćete me pustiti da u miru prođem. Ne vjerujem ti dovoljno da bi ga ti hranio, kako treba i bez opasnosti. I da mu *nisi* otkrio tko sam.«

To rekavši, vratila je pleter na lice i krenula dalje.

»Što smjeraš?« upitao je s'Ex.

Zastala je. Osvrnula se preko ramena. »Što to znači?«

»Što ćeš učiniti? Držati ga unutra kao skočimiša do kraja njegovog prirodnog života?«

Što li je skočimiš, pitala se *maichen* zaškiljivši ispod pletera. »To nije tvoja stvar. Na tebi je jedino da se pobrineš da mu se ništa ne dogodi. I da mu doneseš normalan krevet.«

Barem će mu biti udobno dok ona ne smisli način kako da ga oslobodi.

Maichen je zašla za ugao i nestala mu iz vidokruga, prije nego što je počela drhtati... Prije nego se morala nasloniti na zid kako se ne bi srušila.

Sklopivši oči, vidjela je samo tog zarobljenog mužjaka kako zaobilazi paravan nakon što se isplahnulo vodom.

Njegovo je tijelo... oduzimalo dah, njegova golotinja zarobila je njezin pogled, njezine misli, njezin dali. Širok u ramenima, snažan u prsima, dugačkog torza, izgledao je kao da ga je oblikovao kakav umjetnik, a ne rodila obična smrtnica.

A bili su tu i drugi dijelovi njegovog tijela. Zbog kojih je toliko porumenjela da se zabrinula da će joj se pleter rastopiti na licu.

Samoj je sebi rekla da mu samo namjerava pomoći i to je bila istina. Bila je.

Ali bilo bi budalasto zanemariti goruću znatiželju. Možda čak i opasno.

Zvijezde na nebu, što li to radi?

Kad je Trez poskočio sa stola za pregled, umalo je glavom udario u stropnu lampu, a kad se sagnuo kako bi to izbjegao, doktorica Jane mu je prišla.

»Evo da maknem ta svoja svjetla.«

Kad je taj mali problem bio riješen, stisnuo je tanki madrac ispod svoje stražnjice kao da se sprema za vožnju na vlaku smrti. Koji je iz dna duše mrzio.

Doktorica Jane dovukla je stolicu na kotačiće i sjela, povlačeći dva kraja svog bijelog mantila i spajajući dlanove na koljenima. Promatrajući ga, doimala se spremnom čekati koliko god bude potrebno da se on malo pribere.

Nakašljavši se, obznanio je: »Neće doći ovamo. Ne želi da petljate po njoj dok se dobro osjeća.«

»To mi je jasno.«

Još je malo pričekao, podsjećajući samog sebe da bude pristojan jer se radilo o V.-ovoj šelan.

Budući da dobra doktorica više ništa nije rekla, namrštio se. »To je to?«

»Što želiš da kažem? Da ćemo je Manny i ja natjerati da nas posjeti? Ne mogu to učiniti - i *neću*.«

Budući da nakon te rečenice nije osjetio nikakvo olakšanje, Trez je shvatio da želi da doktorica Jane natjera Selenu da dođe.

Je li bio licemjerman? Pa, nije baš ni zauzeo stav za slobodu izbora.

»Kako da znam da će preživjeti noć?«

»Bez novog napadaja?«

»Da.«

»Ne možeš znati.« Doktorica Jane zagladila je svoju kratku plavu kosu. »Čak i kad bih je sad pregledala, ne bih ti znala reći kad će dobiti novi napadaj. Ne znam mnogo o njezinoj bolesti, ali prema onome što sam saznala, to je ujedno i dio problema. Nema faze inkubacije.«

»Što je to?«

»Ti patiš od migrena, zar ne?« Kad je kimnuo, pokazala je prema svojim očima. »I osjetiš nešto otprilike dvadeset do trideset minuta prije nego osjetiš bol, zar ne? Pa, pacijenti ponekad osjete tupost ili trnce u rakama ili nogama, neki imaju anomalije osjeta, primjerice nanjuše ili čuju nešto čega nema. Kod Selenine bolesti, nema upozorenja da uskoro slijedi akutna faza. Kao da se skameni odjednom, iz vedra neba.«

»Jeste li popričali s onom budalom od Haversa?«

»Zapravo, ni on nikad nije čuo za takvu bolest. Najbliže s čim se susreo su simptomi vezani uz artritis.« Odmahnula je glavom. »Pitam se, kad bismo uspjeli uzeti genetski uzorak od Odabranice, bismo li našli u njima neki recesivan gen. Kod populacije zatočene radi razmnožavanja, kao što su one, očekivao bi da ćemo se susresti baš s takvim nizom bolesti.« Slegnula je ramenima. »Ali da se vratimo na Selenu, voljela bih da ti mogu reći što će se dogoditi, ili barem na što da pripaziš. Međutim, ne mogu. Napravila sam cjelovite krvne pretrage, njezina bijela krvna zrnca blago su povišena, kao i upalni markeri, ali osim toga? Sve je normalno. Sve što mogu reći jest da, ako je na nogama i kreće se, njezini zglobovi definitivno dobro funkcioniraju, i sami će nam dati do znanja kad se to promijeni.«

Rastezao je prste, jedan po jedan. »Zar baš ništa ne možemo učiniti za nju?«

»Zasad se ničega ne možemo sjetiti. Jedan od izazova jest i taj da ne razumijemo mehanizam njezine bolesti. Moja sumnja jest da, jednom kad okoštavanje krene, potaknuto bogzna čim, njezin imunološki sustav se nekako aktivira i napadne to tkivo, uništavajući ga kao da se radi o virusu ili infekciji. A obrambeni mehanizam njezinog tijela zna kad treba stati, jer je na kraju njezin originalni kostur ipak netaknut. Vjerojatno postoji nešto značajno drugačije kod tog okoštavanja, ali to ne znamo dok ne napravimo biopsiju.«

»Onda, zašto mora...« Sranje, svaki put kad bi trepnuo, ugledao bi Selenu kako leži na tom stolu, njezino tijelo u onom strašnom iskrivljenom položaju. »Zašto se jednostavno ne može boriti protiv toga i potom oporavljati?«

»Rekla bih da je to zbog greške u imunološkom sustavu. Ako malo bolje razmisliš, radi se o neobičnom nizu događaja na staničnoj razini. Kad sam vidjela prve rendgenske snimke, ne bi mi palo na pamet da će se njezino tijelo oporaviti.«

Utihnulo je i zagledao se u pločice na podu. »Želim je izvesti van večeras. Znaš, na spoj.« Budući da doktorica nije ništa rekla, podignuo je pogled. »Nije baš dobra ideja, ha?«

Doktorica Jane prekrížila je ruke preko prsa, gurajući svoju stolicu naprijed-natrag na malim crnim kotačićima, što je bila sjedeća verzija zamišljenog koračanja.

Sranje. Trebao je o tome porazgovarati s njom prije nego je predložio izlazak...

»Koliko iskrena želiš da budem?« pitala je doktorica Jane.

Trez je zamislio Vishousov profil i njegovu kozju bradicu pod onim stropnim svjetlom vani na hodniku. »Moram znati na čemu smo.«

Pa makar ga to ubilo.

Prošla je minuta-dvije prije nego je doktorica Jane odgovorila pa je pretpostavio da vrti razne scenarije u glavi. »Najsigurnija varijanta bila bi ta da ne napušta imanje, a da ja napravim temeljiti pregled, koji uključuje nekoliko biopsija, CT, magnetsku rezonancu, u ljudskim bolnicama, i da se konzultiram s ljudskim doktorima preko Mannyjevih kontakata. Onda bismo vjerojatno započeli s agresivnom terapijom steroidima, iako bi to više bili pokušaji nego stvarna garancija. Moram vjerovati da upalni proces ima neke veze sa svim ovim. Mogli bismo pokušati i s nekim drugim lijekovima, možda i nekim postupcima, ali teško je reći kojima točno, na temelju onoga što trenutno znamo.« Mrsila je svoju kratku kosu sve dok plavi pramenovi nisu stršali uvis. »Morali

bismo se brzo pokrenuti jer ne znamo koliko imamo vremena, metodama pokušaja i pogreške, a realniji cilj bio bi produživanje života umjesto pronalaženja pravog lijeka. Iako, ponavljam, sve je to samo nagađanje, ništa konkretno.«

Sklopio je oči i zamislio kako bi izgledalo kad bi svojoj kraljici rekao da umjesto u restoran kojem se toliko veselila, zapravo idu...

»Ali ja to ne bih učinila da sam na njezinom mjestu.«

Trez je otvorio oči i pogledao u liječnicu. »Znači, postoji i drugi način.«

Doktorica Jane slegnula je ramenima. »Znaš, na kraju krajeva, mislim da moramo misliti i na kvalitetu življenja. Nisam sigurna dokle bismo dospjeli u tretiranju ili razumijevanju te bolesti čak i kad bismo je preokrenuli naglavačke. A to moje mišljenje se temelji na činjenici da je za nas ona, da iskoristim termin za zaraznu bolest, takozvani nulti pacijent. Nitko nikad nije vidio takvo što, iako je manji broj njezinih sestara tijekom generacija patio od toga. Radi se o veoma kompliciranom nizu događaja i ja jednostavno... Puno roga treba shvatiti. A radi čega? Želiš li upropastiti njezine posljednje noći...?«

»Noći?« prasnuo je. »Isuse Kriste, samo toliko nam je ostalo?«

»Ne znam«, podignula je dlanove. »Nitko ne zna, u tome i jest stvar. Da li bi ti - ili ona - radije proveo preostalo vrijeme živeći ili jednostavno čekajući smrt? Odmah da ti kažem, da se radi o meni, odabrala bih ovo prvo. Zato je neću tjerati da dolazi ovamo ili je navoditi da se osjeća loše zato što se baš i ne žuri leći tu na moj stol.«

Trez je izdahnuo zrak za koji nije ni znao da ga zadržava. »Rehvenge je otišao na sjever. U kolonije. Da provjeri pojavljuje li se nešto u simpatskoj tradiciji što bi moglo pomoći.«

»Znam, Ehlenu mi je rekla. Nadam se da ćemo uskoro nešto čuti.«

Mogao je zaključiti prema profesionalnom tonu njezinog glasa da ne gaji preveliku nadu. »Što će se dogoditi ako Selena dobije... napadaj... dok smo vani na večeri?«

»Onda ćeš nas nazvati. Jesam li ti pokazala Mannyjevu novu igračku?«

»Molim?«

Ustala je i potapšala ga po koljenu. »Pođi sa mnom.«

Doktorica Jane povela ga je van iz bolničke sobe, u hodnik, a zatim sve dalje i dalje, pored praznih učionica sve do teških čeličnih vrata garaže. Širom ih rastvorivši, pokazala je kroz vrata rukom.

»Ta-taa.«

Trez je zakoračio van u hladniji, vlažniji zrak. Golema ambulatna kola bila su nova novcata, kockasta poput LEGO kockica, veća od Qhuinnova Hummera. Veća, zapravo, i od ljudskih kola koja je viđao po Caldwellu.

Bio je to vražji kamper.

»Opaka stvarčica«, rekao je.

»Aha. Jedna od stvari oko koje smo se Manny i ja brinuli...«

Stražnja vrata vozila su se rastvorila, a kroz njih je iskočio ljudski partner doktorice Jane. »Učinilo mi se da čujem glasove.« Čovjek se skroz uozbiljio čim je ugledao Treza. »Hej, stari, kako se držiš?«

Njih dvojica su se rukovali, a potom je Trez kimnuo prema vozilu. »Znači, to se dogodilo, ha.«

»Dođi vidjeti unutra.«

Trez je gurnuo ruke u džepove traperica i otišao do stražnjeg dijela vozila. Kroz otvorena dvostruka vrata ugledao je... Veliki središnji prolaz s dva nosila, jedno iza drugog, okružena raznoraznim medicinskim instrumentima pohranjenima u zaključanim ormarićima sa staklenim vratima, poredanim uz bočne strane poput policia za knjige na steroidima.

»Ovo je kao minijturna operacijska sala«, promrmljao je Trez.

Manny je kimnuo i uskočio unutra. »To je i plan. Želimo biti u mogućnosti tretirati ozbiljne, potencijalno smrtonosne rane na terenu što je brže moguće. Ponekad je previše riskantno voziti pacijente ovamo ili k Haversu.«

Doktor je počeo otvarati ladice i ormariće, pokazujući mu niz sterilnih gaza, sterilnih alata za izvođenje operacija, čak i mikroskop na produženoj ruci koja se mogla okrenuti i privući nosilima.

Podragao ga je kao da se radi o kućnom ljubimcu. »Ova bebica je također prenosivi rendgen, a imamo i ultrazvuk. A kao bonus, cijelo je vozilo otporno na metke.«

»Zahvaljujući moru suprugu«, dodala je doktorica Jane. »V. je također namjestio i računalni sustav.«

»Kako bi on rekao, živa istina.« Doktorica Jane pogledala je u svog partnera. »Slušaj, Trez večeras izvodi Selenu na spoj.«

»Izvrсна ideja. Kamo ste se uputili?«

Trez je napravio kružni pokret kažiprstom. »Ona stvar na nebu. Koja se okreće i okreće.«

»O, da, znam za to«, rekao je tip. »U bolnici ga zovemo Zaručnička centrala, jer tamo obično liječnici vode svoje djevojke kad su spremni uručiti im prsten. Jako romantično.«

»Da.«

Trez je promatrao pokretnu operacijsku salu, pokušavajući razlučiti osjeća li zbog nje olakšanje ili čistu depresiju. Dobra stvar, pretpostavio je, bila je ta da su s jarkim svjetlima na krovu vozila i Mannyjevom legendarnom brzom vožnjom, mogli stići do centra u roku od deset minuta. Naročito ako nema puno prometa.

Ali što ako ni to ne bude dovoljno? Što ako Seleni zatreba...

»Trez?« rekao je doktor.

Stresao je paniku sa sebe. »Da?«

»Kako bi bilo da ja idem s vama - ne, ne kao vozač«, dodao je kad se Trez lecnuo. »Parkirat ću iza zgrade i tamo se motati u slučaju da nas zatrebate. Ova stvarčica ima krivotvorene oznake na vratima, haubi i otraga, a unutra imam i razne krivotvorene papire. Nitko me neće gnjaviti, a povest ću i nekog Brata sa sobom u slučaju da se moram riješiti kojeg čovjeka.«

Trez je trepnuo. »Bože, ne mogu to tražiti od tebe...«

»I nisi. Sam sam se javio.«

Trez je zurio u suvremena ambulatna kola. Nije mogao vjerovati da je tip bio spreman...

»Trez?« ponovio je Manny. »Hej, Trez, pogledaj me.«

Trez se okrenuo natrag prema čovjeku. Manny je bio dobro građen za nekog tko nije bio vampir, s atletskim tijelom koje je nastavio održavati u formi nakon što se združio s V.-ovom sestrom Payne. Ali ono najjače kod njega? Njegovo samopouzdanje. Obrazovan u ljudskom svijetu, nekadašnji pročelnik Odjela za kirurgiju u bolnici St. Francis u centru grada, imao je onaj odlučan stav zahvaljujući kojem se jako dobro uklapao u Bratstvo.

»Tu sam za tebe«, rekao je ozbiljno. »Za tebe i za nju.«

Manny je pružio ruku, a na trenutak, Trez nije mogao ništa drugo osim treptati. Potom je prihvatio ono što mu je pruženo.

Glas mu je napuknuo. »Ne znam kako ću ti se odužiti.«

»Samo idi i uživaj sa svojom ženkom. Samo to mi je važno.«

Kad mu je doktorica Jane položila ruku na rame, Trez je osjetio poniznost pred njihovom podrškom. Osjetio je i nadu da će možda Rehvenge uspjeti saznati nešto od simpata.

Nakon što im je oboma ponovno zahvalio, vratio se u Centar za obuku, a doktorica Jane ostala je sa svojim kolegom kao da je znala da mu treba koja minuta da se sabere.

Bože, vrtjelo mu se u glavi.

Smiješno, nije osjetio nikakav poriv da pićem odagna tjeskobu. Uopće. Nije osjećao potrebu ni da izađe i poševi stotine nasumičnih cura. Također ga nije nimalo zanimalo otići vidjeti kako su Veliki Rob ili Tihi Tom, kakvo je stanje u klubu i kako je prošla noć otvaranja. Ili nastaviti istraživati paketiće droge koje su pronašli kod onog *degrada*. Nije htio ni ići do trećeg kata palače, probuditi brata i obavijestiti ga o daljnjem razvoju situacije.

Knjigoteka

TRIDESETO POGLAVLJE

Bilo je oko šest sati navečer kad je Selena izišla iz tuša u Trezovoj kupaonici. Spavala je kao mlado čitav dan, sve do večeri, svjesna samo Trezovog dolaska i povremenog provjeravanja. Kao rezultat svega toga, osjećala se bolje nego...

Najdraža Čuvardjevo, nije ni znala koliko dugo.

Obrisavši se ručnikom, zavezala je kosu i navukla Trezov crni ogrtač. Zbog njegove glomazne težine njezino se tijelo doimalo patuljastim, a sezao je sve do poda, vrpca je bila toliko dugačka da su joj se krajevi zapletali među nogama. No bio je tako dobar osjećaj imati ga na sebi, osjećati kako je njegov miris okružuje poput zagrljaja, kako joj nudi svoju toplinu.

Kod dvostrukih umivaonika dohvatila je ručnik za ruke i obrisala kapljice vodene pare sa zrcala. Pod svjetlom u kupaonici koža joj je blistala, obrazi se rumenjeli, a usne crvenjele - za što je bio zaslužan seks S njim.

A večeras će uslijediti još. Znala je to zato što je svaki put kad bi Trez ušao u sobu, onaj njegov mračni miris nalikovao intenzivnom obećanju onoga što će uslijediti.

Skidajući ručnik s glave, raspustila je tamnu kosu, a mokri su se pramenovi prosuli niz njezina leđa. Potrudila se koliko god je mogla da malo prosuši pramenove, trljajući frotirnom tkaninom sve do čega je mogla dosegnuti, a da se previše ne napinje. A onda je trebalo sušilom osušiti kosu, samo što... Sušila nije bilo.

Osvrćući se oko sebe, provjerila je ladice ispod umivaonika, ali pronašla je samo hrpu rezervnog toaletnog papira, sapun, šampon i tegenerator za kosu. Britvice. Ručnike za ruke i tijelo. Odlazeći do ormara pored zida, pronašla je... još ručnika. Koji su mirisali skupocjeno i bili mekani poput netom ispečenog kruha, ali nisu bili ono što joj je trebalo.

Glavni je cilj bio da se do kraja osuši. Drugi je izbor bio ostati malčice vlažan.

Okej, sad bi mogla nastupiti nevolja.

Trebali su krenuti u sedam i trideset, a njezinoj je kosi, bez pomagala, trebalo oko osamsto sati da se osuši...

Podignula je glavu kad je začula kucanje na vanjskim vratima. »Da?«

»Znači li to da možemo ući?« upitao je ženski glas s hodnika.

»Da. Slobodno.« Bolje privezavši Trezov ogrtač, izašla je u glavni dio spavaće sobe, a potom zastala kad su se teška vrata otvorila. »O, zdravo... Ah...«

Beth, Kraljica, ušla je u Trezovu sobu. S njom su bile Marissa... Autumn, Mary... Ehlena i Cormia. Bella. Payne. Bila je tu i Xhex, koja je svojom kratkom kosom i kožnom odjećom malo odskakala od ostatka skupine.

Ili se to možda samo tako činilo zbog njezinog neobičnog stava, kao da nije sasvim sigurna što radi tu sa svima njima.

»Treba li vam nešto?« upitala je Kraljicu. I ostale.

Iako je znala da su je samo Cormia i Layla svojedobno došle posjetiti, mogla je zaključiti da su svi u kući saznali za njezine poteškoće, no zbilja se nadala da sve te ženke nisu došle samo kako bi joj izrazile sućut prije nego je uopće umrla.

Srećom, Beth se nasmijala umjesto da je odmah izvadila rupčić. »Moraš nam dopustiti da te sredimo.«

Selena je podignula obrve i pogledala u stopala. »Žao mi je. Jesam li nešto nehotice učinila...?«

»Pa, načuli smo priče...«

Marissa je progovorila. »Zapravo, meni je rekao moj *helren*. A on je čuo od Vishousa.«

»Da ideš na spoj«, Beth je dovršila rečenicu. »Pa smo pomislile da bismo te mogle malo uljepšati.«

Cormia je ispružila dlanove. »Ne da već nisi dovoljno lijepa.«

U tom se trenutku začulo mnoštvo *o, ne, veoma si lijepa i samo ako ti to želiš*, a Selena je uspjela samo staviti dlanove na obraze. »Upravo sam se namjeravala obući i namjestiti kosu kako treba.«

»Dosadno«, rekla je Xhex. Kad su je sve ostale cure pogledale, podignula je dlanove. »Rekla sam vam da nisam dobra u ovome! Bože, zašto ste me natjerale da dođem ovamo?«

Beth se opet okrenula. »Selena, uvijek izgledaš ljupko, ali donijele smo i neku modernu odjeću koju bismo voljele da pogledaš, onu koja je možda malo više...«

»U kojoj možda nećeš izgledati kao da si obukla zavjesu«, Xhex je zakolotala očima. »Znam, znam, odsad šutim. Ali to je istina.«

»Izgledam kao da nosim zavjesu?« rekla je Selena i pogledala prema prozorima koji su se upravo rastvorili. »Je li to loše?«

Beth je zakoračila naprijed i uzela je za ruke, stisnuvši ih. »Vjeruješ li nam?«

»Oh, naravno, moja Kraljice, samo što... Ne znam, ne mogu pronaći sušilo za kosu, a...«

Marissa je zakoračila naprijed s platnenom torbom punom., raznorazne šminke i preparata za kosu. »Ne brini, za sve sam se pobrinula!«

I tako je Selena završila na stolici usred Trezove kupaonice s hrpom ženki koje su kružile oko nje sa sušilima, četkama, takozvanim pjenama za kosu i uvijačima.

Usred tretmana uljepšavanja, oči su joj zasuzile.

»Oh, stojim li preblizu?« pitala je Autumn nadglasavajući sušilo.

Selena je podignula ruku nastojeći sakriti suze. Njihova je ljubaznost bila tako neočekivana, doslovno se osjećala kao da je cijela kuća uz nju i njezinog mužjaka.

Xhex, grubijanka, bila je ta koja joj je donijela kutiju s maramicama. A budući da se Selenina ruka toliko tresla da joj je ispala maramica koju je dohvatila, Xhex je obavila posao umjesto nje, uzela novi mekani bijeli kvadratić i obrisala oči iz kojih je curila voda.

Selena je podignula pogled prema njezinim metalnim očima i bešumno izustila - *hvala*.

Xhex je samo kimnula i diskretno je obrisala, njezin nježan dodir nije bio u skladu s grubim izrazom lica i muškobanjastom odjećom, kao ni s pištoljem koji je nosila oko pasa unatoč činjenici da su tu bile na sigurnom.

Selena nije imala nijednu misao u glavi, samo emocije prevelike da bi stale u njezino srce.

Kad su sušila konačno ušutjela, znala je da je stiglo vrijeme da se pribere. Sva ta buka i ludilo dok su joj namještali kosu nudili su zaklon iza kojeg se mogla skloniti, iako su je sve vidjele kako plače.

»Kosa ti je tako lijepa«, rekla je Cormia prolazeći prstima kroz valove. »Mislim da bismo je trebale ostaviti raspuštenu...«

»Hvala vam svima«, procijedila je Selena. »Hvala vam na ovome.«

Beth je kleknula ispred nje. »Zadovoljstvo nam je.«

Jedna se ruka spustila na Selenino rame. Druga na njezinu podlakticu. Još nekoliko njih na njezina leđa. Xhex je stajala tik do nje s maramicama u rukama.

Pogledavši u zrcalo, vidjela je sebe okruženu ženkama iz kuće, i nijedna od njih nije ju sažalijevala, na čemu je bila veoma zahvalna. Umjesto toga, stajale su tu s njom i radile sve što su mogle kako bi joj dokazale da je bitna.

A iz nekog razloga, to je bilo od neopisive važnosti.

Vjerojatno stoga što joj je po prvi put došlo do glave da će je svi oni pamtili i kad je više ne bude i da je najbolje što je itko mogao ostaviti za sobom čežnja u srcima dobrih prijatelja.

»Raspuštena?« čula je vlastiti glas. »Zbilja? Mislite da bih je trebala ostaviti raspuštenu?«

»Dopusti mi da ti predstavim svog malog prijatelja.« To rekavši, Marissa je podignula srebrni štap koji je crnim kabelom bio ukopčan u struju. »A sad počinje rat.«

Selena se morala nasmijati. Podignuvši pogled prema Xhex, rekla je: »Jesi li ikad...«

»Koristila tako nešto?« Ženka je potegnula svoju kratku kosu. »Ma da. Ali misim da bi ih trebala poslušati. Oko tebe su najbolji ženski mozgovi naše vrste po pitanju seksipila.«

»Onda ću se pokoriti.« Selena je osjetila da se razvedrila pomislivši na transformaciju. »Radite sa mnom što god želite.«

Beth se nasmijala. »Misliš da će ovo ispasti dobro? Čekaj dok vidiš haljinu.«

»Žao mi je. Pokušao sam.«

Kad se Rehvenge ispričao za nešto što nije bila njegova krivica, a što zapravo nije bilo ni iznenađenje, Trez je odmahnuo glavom. Njih su dvojica stajali u velikom predvorju palače, na mozaiku koji je prikazivao rascvjetano stablo jabuke.

Položio je dlan na krzno na njegovom ramenu. »Ozbiljno, Rehv. Hvala ti što si pokušao.«

Rehv je spustio svoj crveni štap na pod i počeo koračati. »Pregledao sam sve naše zapise. Raspitao se okolo...«

»Rehv, slušaj, cijenim što si otišao do kolonija. Ali iskreno, nisam ni očekivao neki čaroban odgovor.« Vrag zna da se već naviknuo na loše vijesti. »Zato se nemoj time zamarati.«

Kaput od kuninog krzna, dug do poda, lelujaio je iza velikog mužjaka dok je hodao uokolo. Naposljetku se ukopao u mjestu. »Sjećaš li se večeri kad smo se sreli?«

»Kako bih mogao zaboraviti.«

»Oduvijek sam to smatrao sudbinom.« Mužjak se zagledao u svoje cipele od nojeve kože. »Nikad nisam htio... da ti se ovo dogodi. Naročito s obzirom na sve što te tek čeka.«

Rehv je bio jedan od rijetkih koji je znao da je on Pomazanik s'Hisba.

Bože, pomislio je Trez. Sav taj kaos na Teritoriju nije mu uopće bio na pameti. Selena je zasjenila sve njegove druge brige, ne samo da ih je uklonila, već ih je temeljito pobrisala za sobom.

»Odradit ću ovo sa Selenom«, čuo je vlastiti glas. »Ne idem nikud dok je ona... znaš.«

»Što god ti treba, samo kaži.« Rehv mu je prišao. »Samo sam...«

Bilo je uznemirujuće vidjeti tako velikog mužjaka poznatog po sirovoj aroganciji naočigled poraženog.

Trez je morao prekinuti to sažalijevanje inače bi i njega dokrajčilo. »Gle, ne moraš ništa više reći. Iskreno, bib bi mi draže tako. Ne kažem to bezveze, moram se fokusirati na trenutno stanje, Selena će se svakog trena spustiti niz stepenice, a večeras ne smijem biti smeten.«

»Jasno. Ali ću te svejedno zagrliti.«

»Molim te, nemoj. O, ne, daj, stari...«

Kad ga je krzno omotalo, sav se ukočio - i osjećao kao prava budala.

Jebote, tip je samo bio realan, ali kvragu, sve što je Trez htio bilo je otrčati do sobe s biljarom. Možda se i štapom udarati po glavi.

Sve dok prokletinja ne pukne.

Glava, ne štap.

»Opa, ovo je mekano«, rekao je gladeći kaput.

Rehv se odmaknuo. »Idem ubiti oko gore u gostinsku sobu. Premoren sam, a Ehlenu je čitav dan s Luchasom. Mislim da ćemo prespavati cijelu noć.«

»Zvuči rajski.«

Čudan. Trenutak.

»Moraš me prestati tako gledati«, Trez je protrljao lice. »Nije još umrla.«

»Znam, znam. Sori. Ostavit ću te samog.«

Rehv ga je potapšao po leđima, a potom se uputio uz veliko stubište, penjući se uz pomoć štapa. Trez je ostao na mjestu i shvatio zašto nije otišao potražiti brata kako bi s njim malo popričao. Inače bi on i iAm već deset puta porazgovarali - a bilo je tek sedam navečer.

Ali ako ga je već i Rehvova ljubaznost dirnula, Trez u tom trenutku zbilja ne bi mogao podnijeti sva ta sranja od rođenog brata. Jedva je uspijevaao ostati pri sebi, kad bi samo pogledao u iAmove tamne oči? Bojao se da se više ne bi mogao pribрати.

Ponekad je iskrenost bila previše za podnijeti...

O, jebote. Zar je zbilja počeo citirati hitove iz sedamdesetih?

Koračanje, koračanje, koračanje. On i Selena trebali su krenuti u sedam i trideset, i planirao je pomoći joj do auta. No, to se ispostavilo kao veliki neuspjeh: prije dobrih sat vremena, otišao je do trećeg kata kako bi je provjerio, ali Xhex mu je zabranila da uđe i obavijestila ga da nije dobrodošao u vlastitoj spavaćoj sobi. Potom mu je ratnica dobacila jedno od njegovih crnih odijela, skupa s crnom košuljom, finim crnim cipelama i svilenim čarapama, kao i crni sat marke Audemars Piguet.

Zatim je zalupila vratima.

Ženske. Zbilja.

No, ipak se presvukao u tu odjeću. Kao poslušan dečko. I spustio se dolje da je pričeka.

Kad je Rehvov lik u kaputu nestao gore na katu, Trez je izvadio mobitel i provjerio poruke. Očekivao je nešto od iAma, no tipično za njegovog brata, tip je točno znao kad mu je trebalo prostora i davao mu ga.

Poslao mu je brzinsku poruku i rekao da izlazi sa Selenom te da će mu se javiti kasnije kad se vrate. Potom se javio velikom Robu i Tihom Tomu i obavijestio ih da sve informacije vezane uz klubove javljaju Xhex, pod uvjetom da se oslobodi ekstremnog tretmana uljepšavanja koji se odvijao u njegovoj sobi. Baš kad je htio spremiti mobitel, primijetio je da mu je promaknula jedna poruka.

Od Rhagea.

Brat se javio kako bi...

»Hej, jesmo li spremni? Gdje ti je ženka?«

Kad smo kod Hollywooda. Spomenuti Brat dotrčao je niz glavno stubište, oružje na njemu je zveckalo poput božićnih zvonaca na raznoraznim koricama koje je tek privezivao uz svoje tijelo.

»Upravo sam vidio tvoju poruku«, rekao je Trez. »Oprosti što ti nisam odgovorio,«

»Imaš puno toga na pameti. Sve pet.«

Lupnuli su dlanom o dlan. Stisnuli šake. Potapšali se po ramenu. Odmaknuli se jedan od drugog.

»Da te vidim«, Rhage ga je zaobišao. »Dobro izgledaš.«

Trez je pokazao obje manšete. »Ne smijem osramotiti žensku.«

»Kako sad izgledaš, bit će sretna samo da stoji pored tebe.« Rhage se zaustavio ispred njega. »Vidiš, baš to ja govorim svojoj Mary. Uporno želi da unesem malo boje u svoju garderobu, oko toga se prepiremo posljednjih nekoliko godina.«

Kad je Brat protrnuo kao da je njegova šelan predložila da nosi ženske gaćice ispod kožnih hlača, Trez se nasmijao.

»Pališ se na crno, Hollywood?« rekao je.

»Želi da uskladim odjeću s bojom očiju.« Rhage je pokazao na svoje nevjerojatno modre oči. »Mislim, stvarno. Kažem joj da ionako imam plavo na sebi non stop. Zašto pretjerivati?«

»Onda, koliko boja imaš u ormaru?«

»Ne želim razgovarati o tome. Previše deprimirajuće...«

Lassiter je provirio iz sobe s biljarom. »Hej! Zmaju, modna revija je na TV-u ako želiš gledati. Možda dobiješ koju ideju.«

Rhage je zaškiljio, ali namjerno nije htio pogledati u anđela. »Zar ne prikazuju sad neki maraton serija koje moraš gledati, tipa *Saved by the Bell?*«

»Nemoj blatiti Zacka. On ti dođe kao mladi brat, ljepotice.« Lassiter im je prišao, zlato koje je nosio na sebi stvaralo je auru oko njegove plavo-crne glave i vitkog tijela, ili je možda taj sjaj uistinu i bio aura. »Onda, gdje se ide? Do kluba, Sjeno?«

»Ne.«

»Na balzamiranje? Sa svom tom crnom odjećom, izgledaš kao da ćeš se početi baviti pogrebnim zanatom...«

Rhage se toliko brzo kretao da ga je bilo nemoguće pratiti. U jednom trenutku je škrgutao zubima pored Treza, u drugom se nalazio licem u lice s anđelom, i stiskao ga za vrat.

Riječi su bile izrečene tako tiho da ih Trez nije mogao čuti, no samo trenutak kasnije anđeo više nije pametovao.

Rhage je opustio svoj čvrsti stisak i odmaknuo se. »I tako se to dogodilo«, promrsio je kad se vratio natrag i počeo stavljati oružje na sebe. »Mogu odmah i staviti ova sranja na sebe. Večeras idem s Mannyjem.«

»O, da«, Trez je duboko udahnuo. »Hej, hvala ti na...«

»Ali samo zato što mi je obećao odrezak.«

Trez je podignuo obrvu. »Molim?«

»Odrezak? Znaš, govedina? Meso? Raj na tanjuru? Znam da si to već probao.«

»Poznato mi je, da. Ali ideš pomoći...«

»Pojesti odrezak. Zato idem.«

Nastala je neobična stanka. Tijekom koje je Rhage samo zurio u njega kao da želi utvrditi činjenicu da neće biti drame.

Isuse, to je vjerojatno bilo najbolje što je Brat mogao napraviti. Kao da je to bilo uže koje ga je izvlačilo iz emotivno sjebane zone i za koje se Trez objeručke uhvatio.

»Odrezak, ha. Naručit ćeš hranu za van iz restorana?«

Rhage je ustuknuo kao da ga je ošamario. »Dakle, okej, očigledno toga nisi svjestan, što je nevjerojatan propust u tvom formalnom obrazovanju, ali najbolji odresci u Caldieu nalaze se točno preko puta nebodera u kojem je tvoj restoran. Moj plan? Dok se ti i tvoja cura gore veselite i vrtite u krug, ja ću biti dolje u prizemlju i jesti biftek, komad pečene govedine, goveđi burger i goveđi but.«

»Zvuči dobro. Što ćeš od toga naručiti? Već si odlučio?«

Rhage se namrštiio. »Sve to. I trećinu tanjura pire krumpira. Vidiš, moraš ravnomjerno rasporediti pire i meso. To je najvažnije. A tu su i žemlje. Naručit ću tri košarice za van.«

Trez je ispružio kažiprst. »Znaš što tebi treba? Obrok *Kod Sala*. Moraš otići jesti kod mog brata.«

»Talijanski restoran?«

»Aha. Kad smo kod najboljih u gradu...«

»Sranje, zašto nisam...«

»Jebote... pas mater...«

Kad je Lassiter glasno opsovao, Trez i Rhage su pogledali prema anđelu. Ali taj davež ih nije ni primijetio, njegove neobične oči bile su okrenute prema gore, kao da se sam Bog ukazao na velikom stubištu.

Upravo u tom trenutku, poznati miris došao je do Trezovih nosnica i prostrujao mu kroz krv zbog čega je okrenuo glavu i tijelo...

I tada su nestale sve misli. Sav dah. Cijela njegova duša.

Selena je stajala na početku krvavo crvenog tepiha na stepenicama, njezina ljupka ruka odmarala se na pozlaćenom rukohvatu, njezino tijelo ukočeno se pridržavalo, kao da nije sasvim sigurna u cipele, haljinu, možda čak ni u kosu.

Nije bilo apsolutno ničega oko čega se morala brinuti.

Osim ako joj nije smetalo što je komad prve klase.

Duga tamna kosa bila joj je razasuta po ramenima i padala sve do križa. Nakovršana od korijena do vrhova, bila je rako blistavo ženstvena, toliko prekrasna sa svim tim volumenom i sjajem da je stiskao šake i opuštao ih želeći je dotaknuti, pogladiti, pomirisati. Ali to nije bilo ni pola priče. Njezino je lice bilo jedino što je moglo zasjeniti kosu, koža joj je blistala, oči svjetlucale, pune usne bile crvene poput krvi.

A onda i ta jebena haljina.

Crna. Jednostavnog kroja. S dubokim dekolteom, uska, sa suknjom koja je sezala do polovice bedara. Jedva. Do polovice bedara.

Selena je ispružila nogu u finoj visokoj potpetici, sa sićušnim gležnjem i savršeno oblikovanim listom od čega je stisnuo zube.

Morao je progutati knedlu kad je počela polako silaziti, svaki ju je korak dovodio bliže k njemu kako bi je dotaknuo, poljubio... uzeo.

Čovječe, haljina je obarala s nogu, komad tkanine koji je pratio obrise njezinih bokova, struka, grudi, naborana s jedne strane trbuha i na ramenu. Nije nosila nikakav nakit, zašto i bi? Nije bilo tog dijamanta, smaragda, rubina ili safira koji bi bio dostojan njezinog razornog savršenstva.

Kad je stigla do kraja stepenica, zastala je, osvrnula se ulijevo i udesno, vjerojatno prema Lassiteru i Rhageu - zar su još bili tu u predvorju? Tko bi znao? Tko je uopće mario?

Selena je zagladila... Je li to bila svila? Vuna? Taft?

Aluminijska folija? Papirnata vrećica?

Podignula je ruku i odmaknula kosu. Zatim se nasmijala. »Ne sviđa ti se, zar ne? Mogu se presvući? Namjeravala sam odjenuti...«

Nešto ga je udarilo u bok.

»... tradicionalnu haljinu. Ali cure su mislile...« Pogledala je preko ramena prema ženkaama koje su stajale na vrhu stepenica. »Mogu se presvući.«

Lassiter je opsovao. »Kvragu, ne. Da se nisi usudila. Izgledaš...«

Trezova gornja usnica se podignula kad je iskezio očnjake. Potom je škljocnuo vilicom prema palom anđelu poput njemačkog ovčara. Ili poput morskog psa koji se priprema za luđački napad na plijen.

Lassiter je podignuo dlanove. »Kako god, stari, htio sam reći da izgleda kao prosjakinja. Nogometna sutkinja. Imitatorica Marthe Stewart. Da nastavim? Mogu nabrojiti sve budale iz Disneyja. Ima ih hrpetina.«

Opet je osjetio udarac u rebra. Potom se Rhage nagnuo prema njemu.

»Trez«, prosiktao je Brat. »Jebote, moraš nešto reći.« Trez se nakašljao. »Ja... Ja... Ja...«

Jedva da je bio svjestan ženki koje su na drugom katu počele lupati jedna drugoj dlanom o dlan i slaviti. »Pogodak!« Ali njegova je kraljica i dalje bila zabrinuta.

Okej, morao se sabrati - prije nego se Rhageov lakat opet zaleti u njegovu jetru, a Seleno otrči natrag u sobu. »Ti si... Ja sam...«

Raširio je ovratnik svoje svilene košulje iako je već bio rastvoren.

»Sviđa ti se?« rekla je.

Mogao je samo kimati glavom. Od njega su doslovno ostali samo hormoni u crnom odijelu. Toliko mu je bila divna.

»Stvarno?«

Još malo kimanja. »A-ha. *Stvarno.*«

Selena se počela smijari. Potom je pogledala u ženke koje su poskakivale gore-dolje i pokazivale joj palčeve.

Njegova se kraljica opet okrenula prema njemu. Primaknula bliže. Uхватила ga za ruke i podignula na prste kako bi mu šapnula na uho: »Jedino što mi nisu dale jest donje rublje.«

TRIDESET PRVO POGLAVLJE

Ni minutu. Paradise nije odspavala ni jednu jedinu minutu u toj prekrasnoj kući. Isprva zato što su joj dopustili da je slobodno istražuje pa je prošetala kroz svaki boravak, svaku sobu i kupaonicu, diveći se umjetninama, namještaju, dekoru - dvaput. A onda je morala odabrati spavaću sobu u podrumu (odabrala je onu s lijeve strane) i raspoređiti se, raspoređiti, raspoređiti.

Njezina draga *sluganka*, Vuchie, počela je rasprostirati slamnati ležaj za sebe u kratkom hodniku s kamenim zidovima između dva podzemna apartmana, ali Paradise je ustrajala na tome da služavka ode preko puta i smjesti se u pravu sobu. To je dovelo do niza prosvjeda, nakon kojih je služavka, razapeta između izravne naredbe i vlastite nelagode zbog tako luksuznog smještaja, umalo doživjela živčani slom.

Na kraju je, kao i obično, bilo po Paradiseinom.

Tada se povukla u »svoju« sobu, presvukla u odjeću za spavanje i otkrila još jednu dobru stvar, a to je da Wi-Fi mreža nije bila zaštićena lozinkom. Ispružila se na baršunastom prekrivaču, provjerila Twitter i Facebook račune, nekoliko blogova, *online* izdanje novina *New York Post* i *DailyNews* - i nastavila ignorirati poruke od Peytona. Kad su joj kapci napokon otežali, odložila je mobitel sa strane i povukla pola prekrivača preko sebe, majica bejzbolske ekipe Syracuse i hlače za jogu bile su pidžama u kojoj je mnogo, mnogo puta već spavala.

Aliiiiiii onda je nesanica preuzela kormilo.

Čak i kad je sklopila oči, u glavi joj je odzvanjalo ono što joj je otac rekao da će raditi kad padne mrak kako bi mu pomogla oko posla za Kralja.

A bila je tu i činjenica da je neki davno izgubljeni rođak bio sam kod kuće s njezinim ocem. Što ako ga ozlijedi?

Dakle, da, pomislila je kad je stala ispred zrcala u kupaonici. Nimalo nije odspavala... iako su joj kapci bili zatvoreni.

Dobra vijest je bila ta da je s tim čekanjem bilo gotovo. Otac joj je poslao poruku da će stići za otprilike petnaest minuta - očito je i on uspješno preživio dan.

Smiješno, šokiralo ju je koliko ga je žarko željela vidjeti. Nakon što se toliko godina molila za malo više slobode, kad je konačno to i doživjela, osjetila je prilično jaku nostalgiju za domom.

»Ali sad imam posao.«

Okrećući se u stranu, poravnala je mornarsko plavu jaknu. Namjestila bijelu košulju. Dotaknula bisernu ogrlicu.

Kad se malo odmaknula, shvatila je da izgleda poput PanAmove stjuardese iz šezdesetih. Poput onih u filmu *Uhvati me ako možeš*.

»Ma, daj.« Izvukla je vrpcu kojom je svezala kosu i malo je razbarušila. »O, da. Sad je *zbilja* drukčije.«

Baš.

Spuštena kosa nije popravila stanje. No, ponestajalo joj je vremena, i još važnije, koga je uostalom morala impresionirati?

Okej, to je u svakom slučaju bilo pogrešno pitanje ako ste se upravo spremali za svoj prvi radni dan na novom poslu, i pritom ne samo da ste radili za svog oca već i za Kralja čitave vaše vrste, kao i njegovu osobnu stražu nemilosrdnih ubojica.

Već to je bilo dovoljno da se pomoli Čuvarđjevi.

Izlazeći iz...

»Molim vas, gazdarice. Dopustite da vam priprelim doručak.«

Vuchie je stajala pored vrata, odjevena u svoju vječitu sivo-bijelu uniformu, ljuljajući se naprijed-natrag svom težinom na cipelama s debelim potplatama. *Sluganka* je imala smeđu kosu, smeđe oči i kožu boje bijelog kruha, ali bila je lijepa na svoj način - i vjerojatno samo pedeset godina starija od Paradise. Njih su se dvije poznavale otkako je Parry znala za sebe - kao što je to slučaj s mnogim plemićkim kćerima, njih su dvije spojili u nadi da će tako stvoriti doživotan odnos između gazdarice i *sluganke*. U mnogim je slučajevima, upravo *slugan* bio najvažnije što ste nosili sa sobom u novi dom ako biste se združili s nekim iz vama sličnog sloja ili porijekla.

Bili su veza s prošlošću. Sa zdravim razumom. A često i jedina osoba kojoj ste mogli vjerovati.

Čovječe, mnogo više joj se sviđao ovakav premještaj - koji se dogodio zbog posla, a ne nekog *helrena* s *pedigreom*.

»Nisam gladna, Vuchie«, pokušala se nasmijati. »A ti?«

»Gazdarice, niste bili ni na Posljednjem obroku.«

Parry joj nije namjeravala obznaniti istinu - prvenstveno to da ako bi samo okusila komadić hrane, sve bi završilo na njezinoj novoj uniformi stjuardese. Takva bi iskrenost samo dovela do svađe oko nužnog odmora, a Vuchie bi vjerojatno pozvala njezinog oca da joj pomogne natjerati je da ode u krevet.

»Znaš što bih voljela?« Parry se na silu nasmijala. »Ako bi mi mogla pripremiti nešto što mogu jesti za radnim stolom.« Prišla je Vuchie i uzela je za ruke. »Hajde, idemo to pripremiti.«

»Ali... Ali... Ali...«

»Tako mi je drago da se slažeš. Stvarno *volim* kad jednako razmišljamo.«

Gore na vrhu grubo klesanog kamenog stubišta, provukle su se kroz portret nekog francuskog dvorjana u prirodnoj veličini i izišle u predvorje gdje su se nalazile primaće odaje.

»Tako je tiho«, rekla je Paradise, umirivši se.

Ta je prostorija, kao i ostatak kuće, bila prekrasno uređena, antikni namještaj bio je posvuda, svila i saten na zidovima i po podovima, čak su i fotelje na kojima je puk sjedio i čekao bile prekrivene raskošnom tkaninom. Podsjećala ju je na članke koje je čitala u časopisima *Vogue* i *Vanity Fair*, o modnim ikonama poput Babe Paley i Slim Keith, namještaj je bio tako savršen, *objets d'art* bili su kao detaljčići od žada, zlata i bronce, boje prigušene, ali ne slabašne.

»Otac očito još nije došao.«

Kao naručene, automatske rolete podignule su se s prozora, a ona je poskočila začuvši tiho zujanje.

»Idem do kuhinje«, rekla je Vuchie, »pripremiti vam Prvi obrok.« Kad je služavka otišla, Paradise ju je zamalo pozvala natrag. Ali, za Boga miloga, *sluganka* nije bila tu da joj podiže moral.

Zaključivši da je vrijeme da se pripremi, premda nije znala što će uopće raditi, otišla je do svog stola i sjela za njega... Malo se poigrala mišem, što ju je dovelo do zaključanog ekrana s lozinkom koju nije ni pokušavala razbiti.

Wi-Fi u podrumu bio je jedna stvar. Ovo ovdje računalo? Sigurno ga štiti i više od jedne lozinke.

Jednu po jednu, otvarala je ladice, ne pronalazeći ništa osim zaliha uredskog pribora, još zaliha... I da, vau, još zaliha uredskog pribora...

Najprije je čula glasove. Duboke. Grlene. Veoma muževne.

A onda su se ulazna vrata rastvorila. Začuo se ujednačen bas brojnih teških stopala u čizmama koje su prelazile preko praga...

Prva pomisao joj je bila da se sakrije ispod stola.

Članovi Bratstva Crnog Bodeža ulazili su u kuću, redom odjeveni u crnu kožu, svaki od njih naoružan oružjem koje je izgledalo brutalno.

Bili su krupniji nego ih se sjećala od sinoć, kad ih je tek upoznala. A nije baš da ih je u svom sjećanju pohranila u kategoriju mlohavaca.

»... ispaliti im nekoliko runda u glavu«, rekao je jedan od njih.

Začuo se smijeh, a onda je netko drugi dodao: »Ili u guzicu. Nisam naročito ponosan.«

Usljedilo je poznato škripanje guma pri kočenju kad su se svi zaustavili na mjestu i zagledali u nju. Hvala Bogu da je sjedila. A stol je poslužio kao neka vrsta barijere između nje i svih tih ratnika.

»Hej«, rekao je jedan od njih, onaj s naglaskom Bena Afflecka. »Prva noć, ha?«

»Tu sam, tu sam!« njezin se otac progurao kroz skupinu. »Paradise, kako si mi?«

Kad joj je prišao, ustala je i snažno ga zagrlila. Može ona to, rekla je samoj sebi. Apsolutno, definitivno može.

Zbilja.

Iskreno.

Bože, u kući je bilo zbilja *mного* mužjaka.

* * *

Blizanci. Čekala je *blizance*.

Dok je Layla ležala na bolničkom ležaju, slobodnom je rukom trljala trbuh, onom koja nije virila iz gipsa koji joj je sezao preko desnog lakta. Bol nakon dva pada je izbljedila, a slomljena kost za koju se Manny pobrinuo već je bila zakrpana. Gips ili sintetika ili što god to bilo, uskoro će biti skinuto.

Blizanci.

Iako je imala cijeli dan da se privikne na tu novost, i dalje je bila zapanjena - a da stvar bude još gora, ona i Quinn nisu još ni popričali o tome.

Kao ni o onome što ga je toliko zainteresiralo po pitanju odjeće koju je imala na sebi.

Dok se on vratio sa spavaćicom od flanela i njezinim omiljenim ružičastim ogrtačem, već je zaspala. Bio je dovoljno pažljiv da je pokrije ogrtačem i ostavi na miru.

Je li bio ljut na nju? Zna li da mu je lagala o vožnjama uokolo?

Kvragu, kako bi Braća rekla...

Podignula je glavu kad je začula kucanje na vratima. »Da?«

Kao da joj je čitao misli, Qhuinn je svojim krupnim torzom pro virio u sobu. »Hej. Samo sam htio provjeriti kako si prije nego odem za večeras. Kako se osjećaš?«

Layla je duboko udahнула i pokušala ništa ne odati izrazom lica.

»Dobro sam. Kako si ti?«

»Dobro.«

Duga pauza. Od čega joj je srce snažno zalupalo.

»Uglavnom, hvala ti na ogrtaču.« Rukom je prešla preko pahuljaste tkanine. »Zaista to cijenim. Upravo sam se probudila, ali obući ću ga.«

Trenutak potom, ušao je i lagano zatvorio vrata. Njegove raznobojne oči lutale su niz njezino tijelo, a ovog su puta bile suzdržane.

»I, kako se osjećaš?« rekao je. »Znaš, po pitanju blizanaca.«

»Dobro. Mislim, šokiralo me je...« Slegnula je ramenima. »Ali privikavam se. Sretna sam. Dvoje, koji blagoslov. Mislim, da.«

»Dobro. Da. A-ha.«

Tišina. Koju je ispunilo njegovo guranje dlanova u prednje džepove kožnatih hlača i njezino poigravanje rubovima vražjeg ogrtača.

Kao i izbijanje hladnog znoja ispod bolničkih plahti.

»Imaš li mi još nešto za reći?« upitao je Qhuinn.

Pulsiranje u ušima bilo je tako glasno da je pomislila da mu je odgovorila vikom. »Vezano uz što?«

»Što si radila sinoć.«

Natjerala se da ne odvrati pogled od njegovog. »Išla sam se provozati.«

»Zašto ti je odjeća bila prekrivena lišćem?«

»Molim?«

»Tvoja odjeća. Sinoć. Kad sam je odnio gore, na njoj je bilo zemlje i lišća. Ako si prešla preko dvorišta i pala u predsoblju, zašto ti je odjeća bila prljava?«

Spustila je pogled premda je znala da će se zbog toga doimati krivom. S druge strane, *i bila* je kriva.

»Layla?« rekao je pomalo ljutito. »Slušaj, odrasla si ženka. Iako nosiš moje mlado, nemam pravo znati što se događa u tvom životu osim onog

što se tiče trudnoće. Samo se želim pobrinuti da si sigurna. Za tvoje dobro. Za mlado.«

Sranje.

To je taj trenutak, pomislila je. Sad... to mora biti taj trenutak.

»Osjećam se zarobljeno«, čula je vlastiti glas.

Između Xcora i Bratstva. Između opasnosti i sigurnosti. Između želje i prokletstva.

»To sam shvatio«, kimnuo je Qhuinn. »Vožnje. Često izlaziš.«

»Šećem.«

»Kuda?«

»Vani.« U glavi je isprobala niz ispovjednih priznanja, mijenjala imenice i glagole, pokušavala pronaći način da objasni što je radila, a da on pritom ne poludi. »Vani... po prirodi.«

Qhuinn je prešao preko sobe i poravnao već poravnanu, uokvirenu sliku tužne vrbe. »Ljudi se tako ponašaju kad nešto rješavaju. U glavi.«

To si pogodio, pomislila je.

Najdraža Čuvardevo, željela mu je reći. Zbilja jest... Ali priznanje joj je zapelo u grlu.

Po prvi put, počela se ljutiti. Na samu sebe. Na Xcora. Na cijelu tu vražju situaciju.

»Jesi li se spotaknula i pala dok si šetala?« pitao je.

»Da«, duboko je udahnula. »Bila sam glupa. Spotaknula sam se preko nekog korijena.«

Jako blizu istini. Samo što je izostavila najvažnije dijelove.

Čovječe, to ju je ubijalo.

»Većina ženki...« Qhuinn je prišao podnožju kreveta, položio dlanove na svoje vitke kukove i zagledao se u njezina stopala. »Većina ženki ima partnera s kojim ovo prolazi. Ja želim biti ta osoba za tebe. Blay također. Ne želimo te iznevjeriti.«

Super, sad se rastužila što je uopće sumnjao u podršku koju joj pruža. »Nevjerojatan si. Obojica ste nevjerojatni. Čudesni ste. Samo što se... mnogo toga zbiva.«

Barem to nije bila laž.

»Sad još više, s blizancima.« Odmahnuo je glavom. »Blizanci... Možeš li vjerovati?«

»Ne«, prottljala je trbuh. »Ne znam kako će stati unutra. Već sad se osjećam prevelikom, a koliko mi ono mjeseci još preostaje?«

»Slušaj, molim te da upamtiš da sam tu. Tu sam za tebe, što god ti treba...«

Piskutav alarm oglasio se u susjednoj sobi pa su se oboje namrštili u isto vrijeme i osvrnuli oko sebe u potrazi za izvorom zvuka.

»Čuje li se to iz Luchasove sobe?« pitala je. »O, Bože, je li to...«

Vika vani na hodniku. Žurni koraci. Jane izvikuje naredbe.

»Jebote, moram ići vidjeti«, rekao je Qhuinn, okrenuo se i pojurio prema vratima. »Moram pomoći...«

Kad je jurnuo prema bratovoj sobi, Layla se uspravila. Ustala. Skulirala.

Knjigoteka

TRIDESET DRUGO POGLAVLJE

Dok je sjedila na stražnjem sjedalu velikog Mercedesa, onog kojeg je inače, kao i sad, vozio Fritz, Selenin je osmijeh bio toliko širok da su joj obrazi otupjeli, a vilica je zaboljela.

Daleko ispred sedana, neboderi Caldwellla blistali su poput mitskih stražara nekog fantastičnog kraljevstva, a ona se naslonila na staklo, pokušavajući vidjeti određeni neboder prema kojem su išli, najveći među divovima, vrh vrhova.

»*Jedva čekam vidjeti pogled.*« Okrenula se prema Trezu. »*Tako sam uzbuđena.*«

Budući da on ništa nije odgovorio već je samo nastavio gledati u nju, osmjehnula se još šire. Mužjak nije skinuo pogled s nje još otkako se spustila niz stepenice, oči su mu lutale, neprestano lutale preko njezinih usana, grudi, bedara i listova, natrag prema kosi, licu, vratu.

Uzbuđenje mu se stisnulo u prednjem dijelu crnih hlača. Premda je stalno pokušavao staviti jaknu ili ruku ili ležerno prebaciti dlan preko bokova, mogla ga je osjetiti jednako kao da je bio gol.

Nagnula se i primaknula Trezu. »Poljubac?«

»Ne vjerujem samom sebi.«

»Zvuči strašno«, protegnuvši se, grickala mu je ušnu školjku. »Opasno...«

Stenjanje od kojeg su mu prsa vibrirala bio je najerotičniji zvuk koji je ikad čula.

»Možda bismo se trebali pobrinuti za ovo?« Kad mu je stavila ruku na erekciju, poskočio je i opsovao. »Je li to ›da?«

Dok se oslanjao o sjedalo i gurao zdjelicu prema njezinoj ruci, bacila je pogled prema prednjem dijelu automobila koji se, sudeći prema veličini vozila, doimao kao da se nalazi u drugoj regiji. Fritz se koncentrirao na cestu, njegovo staro, naborano lice izgledalo je zabrinuto. Možda bi mogli...

Ne skidajući svoj mračni pogled s nje, Trez je rukom petljao po vratima. Djelić sekunde poslije, začulo se *prrrrrr*, a neprozirna pregrada se podignula i odvojila ih od njihovog ljubaznog vozača.

»Nemamo mnogo vremena«, rekla je mičući njegovu ruku s puta.

»Neće nam ni trebati.«

Iz džepa na prsima, izvukao je bijeli, složeni rupčić i, kratko ga protresavši, oslobodio ga njegove izglačane stisnutosti. Dok je ona oslobađala njegovu erekciju.

Ozbiljno je razmišljala o tome da spusti usta na njega, no on joj je uzeo lice među dlanove, jedan gol, a drugi prekriven finom tkaninom, i poljubio je, gurajući jezik duboko, pronalazeći njezin.

Bio je čvrst i vruć, baršunast i debeo, gurnula je ruku kroz prorez i dirala ga. Što ga je više gladila, to je poljubac postajao ludi, sve dok se njegova zdjelica nije počela podizati prema njoj, a prsa sudarati s njezinima, sve dok i sama nije disala otežano kao i on.

Dok je svršavao, viknuo je njezino ime i bacio rupčić na sebe - a ona je bila tako napaljena, tako zanesena, osjećajući njegova usta na svojim, dok je pumpala i pumpala njegov ud svojim dlanom, toliko da je osjetila nabrekliu među vlastitim bedrima kao odgovor na ono što je radila, a što je bilo mnogo manje od onoga što su oboje htjeli.

Njezin vlastiti orgazam bio je iznenađenje, ali ona mu se obradovala, prepuštajući se oštrim naletima zadovoljstva, pojačavajući ih stiskanjem bedara i ljuljajući se. U međuvremenu je nastavila gladiti, stiskati glavić, prelaziti cijelu njegovu dužinu svojim dlanom.

Kad su napokon završili, Trez se bacio na sjedalo, kapci su mu bili spuštteni, usne razmaknute, glava mu je pala u stranu kao da nije imao snage držati je uspravno.

»Je li to bilo ›na brzaka?« šapnula je pritiskajući svoje grudi o njegova prsa i ljubeći ga.

Prije nego je stigao odgovoriti, jezikom je prešla preko njegove donje usne, a potom je usisala. Naslonivši se, rekla je: »Hmm? Je li?«

»Pazi, ženko, mogao bih ti skinuti tu haljinu i povaliti te.«

»Zar bi to bilo loše?«

»Ako te neki drugi mužjak vidi голу, da.« Nasmijao se i očnjakom joj očešao donju usnu. »Pravi sam zaštitnik.«

»I još si tvrd, zar ne?«

Brzo je zgrabivši za stražnji dio vrata, snažno ju je privio uza se i izljubio je kao lud. Iako je ona vodila glavnu riječ u prvom dijelu, sad je on preuzeo, dominirajući nad njezinim tijelom, gurajući ruku među njezina koljena, poviše, sve više, sve do njezine...

Svršila mu je na prstima kad su ušli duboko, njezina dubina raspršila se u valovima užitka.

»To je moja kraljica«, iz daljine je čula njegov glas. »Svrši za mene...«

Nije znala reći koliko ju je puta vješto dotaknuo tukom, no naposljetku je ipak postala svjesna da je auto naglo zaokrenuo i zaljuljao je sa sjedala. Zagledavši se zamagljenim očima kroz zatamnjeni prozor, primijetila je da se skidaju s autoceste i spremaju priključiti kompliciranoj mreži asfaltnih arterija koje su hranile bezbrojne nebodere.

»Upropastio sam ti ruž«, rekao je zadovoljno, brišući je. »Jesi li ga ponijela?«

Sad je na njoj bio red da ga zbunjeno promatra. *Molim?* »Da vidim imam li ga ovdje«, preturala je po malenoj crnoj torbici koju joj je dala Marissa. »Da, pobrinule su se i za to.«

Kao da su ženke točno znale u kakvu bi se sve nevolju mogla uvaliti, unutra su se nalazili maleni paketići maramica, olovka za usne koju su je naučile koristiti, i prekrasan crveni ruž koji su joj one nanijele.

»Tu imaš zrcalo«, Trez je pružio dugačku ruku i spustio nešto sa stropa. »Ima i svjetlo.«

Provjerila je kako izgleda. Morala se nasmijati. »Da, mislim da si ti sve počistio.«

Maramica se pobrinula za mrlje, a onda je morala pomno nanijeti liniju oko usana - dok je automobil poskakivao po cesti koja je bila, uglavnom, ravna.

»Ti bokca«, rekla je grabeći još jednu maramicu nakon što je na licu nacrtala ružičastu liniju koja je vodila prema nosu.

»Da ja probam...«

Trez ju je uzeo za ruku i spustio je. Kad je pogledala prema njemu, njegove oči, oči koje su dirale u dušu, duboke crne oči, kao da su upijale svaki njezin detalj.

»Ne treba ti«, rekao joj je. »Više mi se sviđaš bez toga.«

Selena se sramežljivo osmjehnula. »Da?«

»Da.« Spustio je pogled prema njezinom tijelu. A potom ga opet podignuo. »Ovo je prekrasno. Izgledaš čudesno. Ti si najljepša ženka večeras u gradu, a kad dođemo do restorana, konobarima će poispadati pladnjevi. Ali moraš znati kad mi se najviše sviđaš...«

Kad je zastao, primijetila je da jedva guta. »Kakva?« šapnula je.

»Najljepša si, moja kraljice, onakva kakva si se rodila. Što se mene tiče, savršenstvo ne mogu učiniti savršenijim ni čovjek ni Bog.« Nagnuvši se, nježno ju je poljubio. »Samo sam htio da znaš o čemu tvoj mužjak razmišlja dok tako pilji u tebe.«

Selena se počela smijati, naročito kad je shvatila da se »volim te« ponekad može reći i bez te dvije riječi jedna iza druge.

»Vidiš?« rekla je tiho. »Rekla sam ti da će ovo biti najbolja noć u mom životu.«

Sjedeći pored Mannyja u velikim ambulantskim kolima, Rhage je jeo čips Doritos ravno iz vrećice - sasvim se protiveći onome što je doktor govorio. »Ma nee, nisam ti ja za te okuse. Za mene samo originalno izdanje.«

»Propuštaš štošta.« Manny je upalio pokazivač smjera kako bi se skinuo s autoceste. »Ne mogu vjerovati da si baš ti, od svih, toliko uskogrudan što se tiče grickalica.«

»Ali u tome i jest stvar. Zašto se petljati u dar s neba?«

Nakrivivši vrećicu, pogledao je unutra želeći opsovati. Došao je do kraja vrećice, ostali su samo slomljeni komadići i narančasta kozmička prašina. Što nije značilo da neće i to pojesti i dokrajčiti priču okrećući vrećicu naopačke i tresući njen sadržaj u svoju veliku gubicu. Ali to je bila manje zabavna vještina u cijelom tom iskustvu.

Hrskajući, ponovno se koncentrirao na stražnjicu Fritzovog automobila nalik autima diktatora iz zemalja trećeg svijeta. Mercedes je bio toliko velik, toliko crn i toliko zatamnjen da je privlačio više pažnje nego je htio.

Zabave radi, Rhage je zamišljao što bi ljudi pomislili kad bi znali da otraga sjede vampiri. A da auto vozi batler star nekoliko stoljeća s nogom na gasu koje bi se i Jeff Gordon posramio.

»Ovdje skrećemo desno?« upitao je Rhage kad su se približili raskrižju.

»To je jednosmjerna ulica.«

»Kako rekoš, skrećemo li?«

Manny ga je pogledao. »Ne ako ne želimo da nas uhite.«

»U ambulantskim smo kolima.«

»Da, ali oni nisu.«

Da, istina. Sranje. »Znaš, baš želim raspaliti do kraja ovu ludaru.«

U trenutku kad je to rekao, prsni mu se koš stisnuo oko pluća, pa je morao malo otvoriti prozor kako bi uhvatio zraka.

»Jesi li ti to upravo ostavio tragove čipsa po mojim vratima?«

Rhage je podlakticom protrljao svijetlo narančastu mrlju. »Ne.«

Držali su se Fritzovog prtljažnika kao poštanska marka omotnice, skrećući ulijevo, udaljujući se od rijeke, skrećući udesno da bi se opet vratili u središte financijske četvrti. Tu nije bilo prljavih uličica. Nije bilo kontejnera. Čak ni za vlažnih mjeseci nije bilo blata. Nije bilo odvratnih mirisa trulih ostataka iz jeftinih restorana.

Bio je to otmjeni dio grada u kojem su ljudi nosili odijela i jurcali uokolo, defilirali poput stoke niz seoski put kako bi stigli na svoj Hitan Važan Posao.

Neboder u kojem se nalazio restoran prema kojem su išli bio je dovršen prije svega nekoliko godina, a projektanti su proglasili golemo vertikalno zdanje najvišom zgradom u Caldwellu. Vrvio je uredima velikih kompanija, ali za njega nije bio ništa više od ormara s ladicama punim ljudi, svaki pospremljen u svoj mali otvor.

Da zaspeš od dosade.

»Jesi okej?«

Rhage je pogledao u liječnika. »Ha?«

»Što ne valja?«

»Ništa.«

»Onda zašto si prestao jesti? Vrećica još nije prazna.«

Rhage je spustio pogled. Istina, ostavio je mrvice tamo gdje su i bile - i nije osjećao nikakav poriv da ih smaže do kraja. »Ahhh...«

»Paziš na kilažu?«

»Da. Baš to.«

Dok je gužvao vrećicu, ostavljao je narančaste otiske svuda po natpisima i reklamama, sve dok nije izgledala kao da joj je to iscurilo iz rana od grubog rukovanja.

Na kraju su mu cijele ruke bile narančaste. »Sranje. Nemam čime ovo obrisati.«

»Zezaš me?« Manny mu je dobacio gazu u rolici. »Mogli bismo uglancati pola grada sa stvarima koje imam ovdje.«

Rhage je odmotao gazu i obrisao ruke, zatim je sve skupa bacio u koš za stari papir pričvršćen za pod između sjedala.

Manny je usporio kad su se primaknuli staklenoj zgradi, a zatim je parkirao na suprotnoj strani ulice kad se Fritz zaustavio ispred grandioznog ulaza, farovi Mercedesa sjajili su crvenim svjetlom.

Trenutak potom, Trez je izišao i zaobišao sedan, oštar vjetar razmahao mu je jaknu prije nego ju je stigao zakopčati i otkrio dva pištolja koja je držao ispod obje ruke.

Ugladenim pokretom, otvorio je vrata svojoj ženki, a Selena se pojavila odostraga, čudesna kosa lepršala joj je oko tijela, tamna zastava koja je vijorila tamo-amo.

»Zgodan par«, Manny je tiho rekao. »Ne izgleda bolesno.«

»Znam.«

Trez je uvukao njezinu ruku ispod svoje i poveo je uz sive granitne stepenice, a kad je neki par izišao kroz vrata koja su se taman okrenula, oba čovjeka su se zaustavila i zagledala u njih.

»Manny.«

»Da?«

»Moraš učiniti nešto, stari. Moraš im nekako riješiti to sranje.« Manny je nagazio na gas, a pojačani motor kampera je zabrujao i poveo ih naprijed kako bi zaobišli ugao i parkirali se iza nebodera. »Jesi me čuo?«

»Da, jesam«, Manny je duboko udahnuo. »Znaš li što je u medicini najteže naučiti?«

»Biokemiju.«

»Ne.«

»Ljudsku anatomiju. Jer je odvratna.«

Žmigavac se oglasio *nuk-nuk-nuk* kad je dobri doktor obznanio svijetu, ili barem toj ulici, da još jednom skreću ulijevo oko nebodera.

»To da postoje situacije u kojima ništa ne možeš učiniti.«

Rhage je protrljao oči. Nešto iz njegove podsvijesti vratilo mu se u misli, nešto što nije želio.

»Rhage?«

»Ha?«

»Neki smiješan zvuk si pustio.«

Kad se Manny približio označenom parkiralištu, izveo je lijepi mali školski okret za 180 stupnjeva i okrenuo guzicu aura prema zgradi. Ugasivši ga, okrenuo se u sjedalu.

»Siguran si da si dobro?«

»Oh. Da. A-ha.«

»Ne izgledaš dobro. A vidi što imam na sebi. Kutu. Znaš što to znači.«

»Da voliš cijelu noć biti u pidžami?«

»Da sam doktor i da znam o čemu pričam.«

»Ne budi paranoičan, stari.«

Nastao je trenutak tišine. Ili nekoliko njih. Potom je Manny tekao:
»Nema toga što neću učiniti kako bi ona ostala s njim. Nema.«

Sad je Rhage bio taj koji se okrenuo na sjedalu. »To sam trebao čuti, doktore.«

»Samo se nemoj pouzdavati u čuda, Hollywood. To je opasna oklada.«

»Meni i Mary je uspjelo. Trebalo nam je čudo, i dobili smo ga.«

Manny je gledao kroz vjetrobransko sraklo - ali kao da nije vidio ništa na mračnoj ulici ispred njih. »Nisam Bog. A nije ni doktorica Jane.«

Knjigoteka

TRIDESET TREĆE POGLAVLJE

Kad su se vrata zatvorske ćelije vratila natrag u zid, iAm se okrenuo. I dalje ništa od s'Exa. Kao ni od kreveta. Ništa od knjiga koje neće čitati ili prekrivača koje neće koristiti ili jastuka za koje neće mariti.

Bila je to ista ona služavka s još jednim obrokom.

»Ma daj!« viknuo je podižući ruke u zrak. »Gdje je jebeni s'Ex?!«

Ženka ništa nije rekla, samo je došetala naprijed s onim svojim pladnjem kad su vrata kliknula natrag na svoje mjesto i zaključala ih zajedno unutra.

Kad se spustila na koljena, poželio je vrištati. Pa je to i učinio.

»Nema šanse da ću to jesti! Isuse Kriste, koji vam je vrag!«

Jedino što ga je spriječilo da ode do nje, dohvati taj jebeni pladanj s hranom i baci ga preko sobe bila je činjenica da *maichen* nije bila kriva. To što ga je s'Ex otpilio nije imalo nikakve veze s njom, a prijetnje služavki neće ga dovesti nimalo bliže slobodi i ponovnom ujedinjenju s Trezom.

Bila je nevinna treća stranka uhvaćena u tom sranju jednako kao i on.

Snažno izdahnuvši, pognuo je glavu. Trebalo mu je nekoliko sekundi prije nego je stekao barem privid kontrole. »Žao mi je.«

Kad je to rekao, ona je podignula glavu, a on je na trenutak, naročito kad je njezin miris došao do njega, poželio da joj može vidjeti oči.

Kakvog su bile oblika? Kako su joj trepavice izgledale? Jesu li joj šarenice bile tamne kao njegove...

Zašto dovraga tako razmišlja?

Odmaknuvši se od nje, počeo je šetati uokolo. »Moram se maknuti odavde. Ponestaje mi vremena.«

Kad je upitno nakrivila glavu u stranu, pomislio je, *ne. Nema šanse da će se to dogoditi.*

Kimnuo je prema pladnju. »Ako želiš ostaviti hranu, bacit ću je u zahod tako da ne budeš kriva što me nisi nahranila.«

A onda je progovorila: »Nije otrovana.«

Bez nekog posebnog razloga, te dvije sasvim obične riječi zaustavile su ga na mjestu. Glas joj je bio dublji nego je očekivao, njezina pokornost

više je odgovarala nekom visokom, izrazito ženstvenom glasu. Bio je čak i pomalo hrapav... Što ga je podsjetilo na seks.

Sirovi seks. Nakon kojeg žene promuknu jer su prejako izvikivale ime svog ljubavnika.

iAm je trepnuo.

Iznenada je osjetio poriv da pokrije svoje golo tijelo. Što je bilo glupo, zar ne? Cijelo je vrijeme znao da se radi o ženki, a nijednom ispred nje nije bio odjeven.

Prepuštajući se tom porivu, otišao je iza paravana, do hrpe ručnika koje su posložili pored ugrađene kade. Dok je motao ručnik oko bokova, osjetio je želju da se ispriča što je uopće pokazivao svoj alat.

Kad se vratio, ona je ponovno kušala juhu i kruh.

»Možeš prestati«, rekao je. »Neću to jesti.«

»Zašto?«

Ponovno taj glas. Iako je ovaj put rekla samo jednu riječ. »Moram izaći odavde«, promrsio je. Iz jebeno puno razloga. »Moram izaći.«

»Čeka li te nešto?« Pomislio je na Treza i Senu. »Samo smrt. Znaš, ništa posebno.«

»Mulini?«

»Gle, moram razgovarati sa s'Exom. To moram učiniti. Jesi li mu rekla?«

Iako ona nije mogla biti od prevelike pomoći.

»Tko umire?«

»Nitko. Ne. Nitko...«

»Tko umire? Ne valjda tvoj brat?«

»Gle, moraš otići. I vrati se tek onda kad budeš dovodila s'Exa.«

»Koga?«

Iiiii opet pauza. Sluškinje nikad nisu bile drske, ali ona je tako zvučala. S druge strane, emocije su mu toliko podivljale da je iščitavao sve i svašta u tom trenutku - i naprečac zaključivao.

»Vratio sam se ovamo radi pomoći, okej«, podignuo je ruke. »s'Ex mi je rekao da će me ubaciti u palaču kako bih pogledao tekstove iscjelitelja.«

»Za koga?«

»Za družicu mog brata.«

Sluškinja je naglo podignula glavu. »Ali on se treba združiti s našom princezom, zar ne? Čula sam da je on Pomazanik.«

»Zaljubio se«, iAm je slegnuo ramenima. »Događa se. Ili sam barem ja tako čuo.«

»Ona je ta koja umire?«

»Nije joj dobro.«

Dok je on tako vrebao uokolo, mogao je osjetiti kako ga prati pogled skriven iza pletera. »Zato moram izaći odavde. Moj brat treba moju pomoć.«

»U žalosti je. Krvnik.«

iAm je bacio kratak pogled, a zatim nastavio koračati po ćeliji. »Da. Znam, ali mogao se naći sa mnom s vanjske strane. Sad kad sam i ja u palači, kraći mu je put.«

»Ali u tome i jest problem. Otišao je, a da nitko nije znao kamo. U palači su htjeli da sudjeluje. U palači su... inzistirali na tome da se pobrine za Kraljicu. Sad je s njom.«

Baš ima sreće. »Rituali imaju i vrijeme za odmor, zar ne? Možeš li ga tad uloviti?«

»Pa... Možda bih te ja mogla odvesti do tih tekstova?«

iAm je polako okrenuo glavu. »Što si rekla?«

* * *

Najduža. Vožnja. Dizalom. Ikad.

Dok je Trez stajao pored Selene u staklenoj sobi za mučenje, netremice je promatrao zatvorena vrata - i nadao se nekom čudesnom stroju za putovanje kroz vrijeme koji će ga smjesta izvući iz te vražje stvarčice.

Pogled je uperio prema svijetlećem nizu brojeva iznad kromiranih vrata, želeći povratiti.

44, 45, 46, 47, 48, 49, 50...

Broj 44 se tek trebao upaliti budući da se radilo o ekspresnoj vožnji od koje bi vam se jetra spustila u cipele.

»Oh, moraš ovo vidjeti«, rekla je Selena okrećući se prema vampirskom utjelovljenju vrtoglavice. »Ovo je tako zabavno!«

Kratak pogled preko ramena i umalo je povratio. Njegova prekrasna kraljica ne samo da se pomaknula tik do stakla već se i dlanovima naslonila na njega kako bi imala što bolji pogled.

Trez se brzo okrenuo natrag. »Još malo. Još malo i na vrhu smo.«

»Možemo li ponovno otići dolje pa natrag gore? Pitam se kako izgleda spuštanje!«

Zapravo, možda bi se i mogli vratiti u predvorje. Bio je prilično siguran da je ostavio svoju muškost na mjestu odakle je lansirana ta raketa.

»Trez!« Tapkala ga je po podlaktici. »Vidi ovo.«

»O, da, nevjerojatno. Da. Apsolutno.«

Nikad neće stići do četristo četrdeset četvrtog kata. A kamoli do milijarditog gdje se nalazio jebeni restoran.

McDonald's, pomislio je. Zašto nije htjela ići do Mekića ili u neku pizzeriju. Na *tacose*...

Biip!

Kad je čuo taj zvuk, pripremio se za trenutak iz *Umri muški* u kojem neki genijalac u besprijekornom engleskom odijelu diže krov u zrak.

Ništa. *Biip!* Četrdeset pet. *Biip!* Četrdeset šest.

Još dobrih vijesti stiglo je kad je luda vožnja u nebesa usporila.

»Trez?«

»Mmm?«

»Nešto ne valja?«

»Samo sam uzbuđen zbog večere. O, Bože, *jedva* čekam da stignemo.«

Uvukla je svoju ruku ispod njegove i naslonila glavu na njegov triceps. »Zbilja znaš što ženka voli.«

Vraški točno. Primjerice, bio je sasvim siguran da bi bilo krajnje neromantično ako bi se sklupčao kao fetus i sisao prst jer se kao lud bojava visine.

Bing! I vrata su se otvorila.

Hvala ti, mali Isuse, kako bi Butch rekao.

A sad, rekao je samom sebi, sad se saberi, budalo bez muda, i koncentriraj se na svoju ženu.

Uputivši svojoj ženki osmijeh u stilu Caryja Granta samo s očnjacima, izveo je Senu iz te klopke i poveo prema predvorju od crnog mramora

koji ga je na tranutak vratio u noćnu moru koju je proživljavao sa s'Hisbama: toliko sjajnog crnog kamena na podovima, zidovima, stropovima, sa svjetlima umetnutima visoko - i to je bilo to.

»Trez?«

Stresavši se, osmjehnuo se. »Spremna?«

»O, da.«

Diskretan, sasvim crn znak sa strelicom upućivao je prema restoranu, ali njegova izoštrena osjetila sluha i njuha već su mu dala tu informaciju, hvala lijepa. Kad su krenuli, neki je ljutiti ljudski pat išao prema njima, ženine visoke potpetice kao da su psovale sa svakim korakom.

»... nisi rezervirao?« siktala je. »Kako si mogao *ne* rezervirati?«

Muškarac u pratnji gledao je ravno ispred sebe. Kao što biste gledali kad biste u autobusu zapeli pored trogodišnjaka.

»Ne mogu vjerovati da nisi rezervirao. I da smo morali tako otići. Pred svima...«

Dok je ona marširala u takvom raspoloženju, muškarac je netremice promatrao Senu - jadni se sav stisnuo od strahopoštovanja kao da se živi anđeo ukazao pred njim.

Nakon što je Trez podsjetio združenog mužjaka u sebi da prikladno predjelo nije uključivalo Filetiranog Jadrnika, shvatio je da se ni on nije sjetio nazvati unaprijed i rezervirati stol. *Sranje*. Totalno je zaboravio reći Fritzcu da nazove. Mentalna manipulacija djelovala je na ljude, uključujući i ljigave konobare, ali nije mogla promijeniti činjenicu da nema praznih stolova.

Ahh...

»Znaš, čuo sam da hrana i nije baš nešto«, tupo je rekao. »U redu je. Zapravo sam odabrala ovo mjesto zbog pogleda.«

Ulaz u restoran Circle the World nije bio označen nikakvim natpisom, u stilu, ako već morate pitati gdje je, niste trebali ni dolaziti. Tu su bila samo dvostruka, zamagljena staklena vrata široka i visoka kao jednokatnica.

Zaletjevši se prema crnim ručkama, napola je otvorio jedna vrata i pustio Senu da uđe prva. Totalno suzdržano.

To je bio njegov prvi dojam. Sve je bilo sjajno i crno, od stolova i geometrijski oblikovanih stolica do stubova koji su pridržavali strop iznad njihovih glava. Nije bilo cvijeća. Nije bilo svijeća. Ničeg kičastog. A

tamna noć s druge strane svih tih prozora? Također crna, tako da je izgledalo kao da nema granice između neba i interijera.

Jedini dašak luckastog? Vijugave LED lampice koje su visjele s visokog stropa na crnim žicama, njihova treperava svjetlost odbijala se o sve ulaštene površine.

Oh, da, a u kutu je pjevala sopranistica, njezin blagi glas širio se kroz cijelu prostoriju.

»Nikad nisam vidjela ništa nalik ovome«, šapnula je Selena. »Kao da su zvijezde posvuda.«

Osvrnuo se oko sebe. »Da.«

Okej, gdje je lik u pingvinskom odijelu zadužen za tjeranje ljudi s lovom u džepu? Nije bilo ni postolja za *maître d'*. Samo devet metara crnog tepiha koji je vodio do prvog reda minimalističkih stolica.

»Gledaju nas.«

Kad je to prošaptala, namrštio se i pogledao guste. Gle ti to. Ama baš svaki čovjek koji je sjedio za stolom kao da je prestao jesti i zagledao se u njih.

Iz vedra neba, neka je žena poletjela prema njima. U skladu s dekorom restorana, bila je odjevena u crno, čak joj je i kosa bila poput supersjajne ravne crne kape.

»Kako ste?« rekla je širom se osmjehujući. »Dobro došli u Circle the World.«

Pokrećemo proces samouništenja za tri... dva... »Da, nisam nazvao...«

»O, gospodine Latimer, da, jeste. Vaš predstavnik, gospodin Perlmutter, dao nam je do znanja da ćete nas počastiti svojom prisutnošću. Veoma smo sretni što vas možemo smjestiti pored prozora.«

Jeeebote.

Hvala ti, hvala, Fritz, batlerski super spasitelju - koji je očigledno nešto načuo.

Kad se njegova kraljica ozarila, žena ih je povelala preko otvorene prostorije, a dok su je pratili, Trez je shvatio da je ono na što su zakoračili bio veliki tanjur koji se polako okretao. Cijeli se restoran okretao oko središnjeg okna za dizalo i dijela koji je vjerojatno zauzimala kuhinja.

Otišli su ravno do ruba. Do stola za dvoje kojem je jedna od četiri široke strane bila prislonjena uz staklo.

Ispod kojeg se protezao cijeli Caldwell, otprilike sto dvadeset metara niže.

Vrijeme za sjesti, pomislio je, nadajući se da ga klimava koljena neće izdati prije nego se pobrine za svoju kraljicu.

Pomažući Seleni da sjedne na svoje mjesto, odvratio je pogled dok je zaobilazio stol i bacao se na stolicu koja je bila tvrda poput kamena.

Mattre d' je mahnula svojom blijedom rukom preko stola, prema vražjim prozorima. »Ovo će biti začim svim vašim jelima.«

Prije će to biti mučnina, srce.

Okrenula se prema središtu. »Unutrašnjost je uređena da predstavlja noć, savršena pozadina za degustaciju hrane koju će naš kuhar pripremiti vama na zadovoljstvo.«

Kad su ostali sami, Selena se pomaknula prema prozorima. »Ovo je... nevjerojatno. Svjetla zgrada. Poput zvijezda koje su pale.«

Trez je obrisao znojne dlanove o ubrus. Skupivši hrabrost, okrenuo se i otkrio da... Pa, i nije bilo toliko strašno koliko je mislio da će biti. Provirujući kroz besprijekorno čist prozor, kao da ga ama baš ništa nije dijelilo od toga da se surva u smrt, nepostojanje zaštite pretvaralo je čak i letimičan pogled u strašno rušenje u bezdan.

Vrijeme da ubrusom obriše čelo.

»Trez?« pogledala ga je. »Jesi u redu?«

Pribravši se, ispružio je ruku i dohvatio njezinu.

»Jesam li ti rekao koliko su ti lijepi prsti?« promrsio je.

Njezin je osmijeh blistao. »Da, ali nikad mi neće dosaditi to slušati.«

»Tako lijepi«, svojim je dlanom mazio njezin. Potom se sagnuo i utisnuo poljubac u njezinu kožu. »Dugački i krasni. I jaki.«

Kad je napokon podignuo pogled, pogledao ju je ravno u oči i tada se situacija malo popravila. Jedan trenutak kasnije nije se više brinuo zbog svoga golemog straha od visina, nije razmišljao o ljudima oko sebe, nije mario za to što je treperavi pogled na grad polako kružio ispod njih.

S njezinim dlanom u njegovim i s tim njenim prekrasnim licem koje ga je promatralo, sve je nestalo.

»Volim te«, rekao je palcem trljajući unutrašnju stranu njezinog zapešća. »Samo ti ovo možeš.«

»Što to?«

»Navesti me da zaboravim sve svoje strahove.«

Porumenjela je. »Nisam htjela spominjati, ali zašto mi nisi rekao da ne voliš visinu? Mislila sam da ćeš iskočiti iz kože u dizalu. Mogli smo ići negdje drugdje.«

»Ti si htjela doći ovdje. Kao da ne bih za tebe malo stisnuo zube?«

»Želim da oboje večeras uživamo.«

Spustio je kapke. »Bilo mi je zabavno u autu. Već se veselim putu natrag.«

Kad se njezin miris pojačao, ispustila je nekakav zvuk koji je nalikovao predenju.

Kasnije, mnogo kasnije, sjetit će se tog trenutka koji su podijelili... Kako se činilo da će trajati zauvijek, kao da će se protegnuti u božanstvenu beskonačnost. Svi će detalji ostati upisani u njemu, od iskre u njezinim očima, sjaja njezine kose, načina na koji mu se osmjehnula, sve do rumenila na njezinim obrazima.

Knjigoteka

TRIDESET ČETVRTO POGLAVLJE

Što se događa?! Što... Što znači taj alarm?»

Layla je bila tik iza Qhuinna kad je uletio u bratovu bolničku sobu i počeo pričati. Preko njegovog ramena, ugledala je doktorieu Jane kako stoji pored kteveta i Luchasa kako leži, njegova bolnička spavaćica bila mu je rasparana do struka, prekrivači odmaknuti s njegovog ispruženog tijela, jastuci razbacani po podu.

Neki medicinski instrument bio je primaknut bliže, a Ehlena je pokretala nešto na njegovom zaslonu dok je doktorica Jane uzimala par ručki koje su bile povezane vijugavim kablovima.

»Odmaknite se!« viknula je, a potom stavila metalne ploče ravno na Luchasova prsa.

Čulo se nekakvo brujanje, a onda i mini eksplozija na krevetu, na što mu je torzo poskočio uvis.

A alarm je i dalje pištao, jedna jedina nota nalik bolničkoj varijanti vriska.

»Luchas!« vikao je Qhuinn. »Luchas!«

Nešto joj je govorilo da ga mora zadržati, pa je Layla rukama obujmila njegov široki torzo i pritisnula ga svojim trbuhom. »Budi tu«, rekla je napuklim glasom. »Pusti ih da...«

»Odmaknite se!« viknula je doktorica Jane.

Krevet se zatresao kad se Luchasovo tijelo ponovno zgrčilo, a kad je pao natrag dolje, i Laylino je srce zalupalo. Nije mogla vjerovati da to ponovno gleda. Jučer Selena, sad...

Bip. Bip. Bip.

»Imamo puls«, doktorica Jane bacila je elektrode natrag na postolje instrumenta. »Moraš...«

Ehlena je ispunjavala naredbe jednakom brzinom kojom ih je doktorica izdavala, donoseći injekcije s lijekovima jednu za drugom prije nego je navukla masku za kisik preko Luchasovog lica i namjestila nove instrumente.

Otprilike deset minuta - ili možda deset sati - poslije, doktorica Jane je došla do njih. »Moram razgovarati s vama«, kimnula je prema hodniku iza njih. »Tu vani, molim vas.«

Kad su svi izašli iz sobe, doktorica Jane žurno je zatvorila vrata, iako su se već i sama od sebe pokušavala zatvoriti. »Qhuinn, nemam vremena da ovo uljepšavam. Jedva sam mu uspjela stabilizirati krvni tlak i puls, ali neće dugo tako ostati. Ako želimo da preživi, moram mu amputirati potkoljenicu, i to moram učiniti odmah. Infekcija ga ubija, ona je izvor svih problema. Dovraga, čak i ako amputiram nogu ispod koljena, možda bude prekasno. Ali ako mu želimo pružiti priliku, moram to učiniti.«

Qhuinn nije treptao. Nije psovao. Nije se svađao. »U redu. Skini vražju stvar.«

Layla je sklopila oči i stavila dlan na vrat.

»Okej. Želim da ostanete ovdje. Ne morate to gledati.« Kad je Qhuinn otvorio usna, doktorica ga je odmah prekinula. »Ne. Nije opcija. Ako dođe do toga, dopustit ću ti da se pozdraviš s njim. Ostani ovdje.«

Ovog su se puta vrata sama zatvorila, lagano se vrativši na svoje mjesto.

Nakratko sklopivši oči, Layla nije mogla ni zamisliti što rade unutra. No, imali su dovoljno kirurške opreme sa sobom - kao da je doktorica Jane bila spremna na to.

A s obzirom na Qhuinnov brzi odgovor, i on je bio.

»Ubit će me«, rekao je grubo. »Ako preživi.«

»Nemaš izbora.«

»Mogu ga pustiti da umre.«

»Može li tvoja savjest to podnijeti?«

»Ne.«

»Dakle, nemaš izbora.« Stavila je dlanove na lice i pokušala izbaciti sliku Luchasa na krevetu iz glave. »Bože, kako li je samo došlo do ovoga?«

»Možda bih joj trebao reći da stane.«

»I što onda?«

»Ne znam. Nemam pojma.«

Cijelu su vječnost stajali u hodniku, a Layla se trudila ne čuti zvukove koji su dopirali s druge strane vrata, naročito kad se čulo tiho *prrrrrrr* koje je previše nalikovalo zvuku minijaturne motorne pile. Dok je ona stajala mirno, Qhuinn je koračao naprijed-natrag, spuštene glave, pogleda prikovanog za čizme, s rukama na bokovima. Nakon nekog vremena, zaustavio se i zagledao u nju.

»Hvala ti. Znaš, što me nisi ostavila samog ovdje.«

Zakoračivši prema njemu, raširila je ruke, a on joj je prišao, sagnuo se i položio glavu na njezino rame. Dok su skupa tako čekali, držala ga je u naručju jer je samo to i mogla.

Premda se nije činilo dovoljno.

Otprilike deset blokova dalje i pedeset katova niže od restorana Circle the World, Xcor je stajao zadihan i oslonjen o moker zid od cigle.

Degrad kojeg su on i Balthazar ganjali bio je iza njih, s lijeve strane od mjesta na kojem su stajali, smrad njegovog tijela dopirao je s povjetarcem koji je donosio i smrad industrijskog pijeska i prljavštine.

Tijelo mu je žudjelo za borbom, sve što se dogodilo s Laylom noć prije uznemirilo je njegove unutarne demone sve dok nije i sam podivljao, svi njegovi ratnici ostavili su ga samog u podzemlju tijekom dnevnih sati.

Radije bi se suočio sa sunčevom svjetlošću nego s vlastitim raspoloženjem.

No barem se mogao radovati jednom dobrom klanju.

Na njegov znale, Balthazar se odšuljao niz vlažan pločnik i postao jedno sa sjenom zgrade preko puta. Iznad njihovih se glava nalazilo vedro noćno nebo, no mjesečina na njemu bila je tek omanja komplikacija. Središte Caldwellla imalo je dovoljno vanjskih svjetala da je mogao lagodno čitati knjigu čak i u toj uskoj uličici.

Pod pretpostavkom da je nekim čudom postao pismen.

Šuljanje u sjenama ne samo da je bilo dio mita o vampirima, već i vrlo razborita realna odluka za sve njih.

Uvježbanim pokretom, izvukao je kosu iz korica, oslobodivši oružje iz remena koji mu je išao preko leđa. Balthazar je, pak, više volio klasičan dvostruki bodež čije su blijeđe oštrice zablistale kad je čučnuo.

Koraci su krenuli prema njima. Netko se kretao brzo i gomilao korake, ali nije trčao.

Dva čovjeka, s rukama u džepovima, kretala su se brzo niz uličicu. Nisu obraćali pažnju na njih što je vrlo vjerojatno spasilo njihove bezvrijedne male živote.

A onda je trebalo čekati.

Potom su uslijedili koraci samo jedne osobe, mnogo sporiji. Njih je popratio smrad koji je pratio nemrtve.

Kad se *degrad* pojavio u vidokrugu, zaobišao je ugao i krenuo u njihovom smjeru, ne obraćajući pažnju na njih. U rukama je držao

gotovinu, svotu s kojom kao da je bio opsjednut, koju je iznova i iznova brojio dok je prolazio pored njih.

Xcor se pojavio iza njega. »Koliko si dobio za to što si ih raznio?«

Degrad se okrenuo i spremio novac u glomazni kaput. Prije nego je stigao odgovoriti, Balthazar je skočio sa svog mjesta visoko u zrak i sletio s bodežom u ruci. Koljač je vrisnuo kad mu je oštrica probila rame i grlo i dokazala da, iako nisu imali ni srce ni dušu, gadovi su ipak imali središnji živčani sustav koji je prilično učinkovito registrirao bol.

A onda je uslijedila kiša metaka.

Xcor se okrenuo, spreman zamahnuti svojom dragom kosom čim se Balthazar oslobodio, kad je poznati zvuk odjeknuo prema njemu. Potom još jedan.

A onda hrpa njih.

Paljba je bila prejaka čak i za automatsko oružje.

Prvi metak koji je primio pogodio ga je u rame. Drugi u bedro. Treći mu je očešao uho, nakon čega ga je toliko zapeklo da je osjećao kao da na tom mjestu ima žarko crveni žmigavac.

I Balthazar je bio pogođen.

Nisu mogli ništa drugo nego otrčati i pomoliti se. Jesu li to bili ljudi? Malo vjerojatno, ali ne i nečuvano. Nisu to mogli biti koljači, njihovo je naoružanje bilo nikakvo, najopasnije oružje koje je itko od njih imao na ulici bili su pištolji od 9 mm, i to svega nekoliko njih.

Brzo skrenuvši udesno, i on i Balthazar su se našli u još užoj ulici, privremeno zaštićeni od paljbe. Što će se promijeniti čim napadač ili napadači dođu do ugla za koji su skrenuli.

»Lijevo!« viknuo je Balthazar.

Naime, postojala je još jedna mogućnost u labirintu ulica kojom su mogli skratiti put, pa su nestali niz iduću ulicu i, koja ironija, proletjeli pored dvojice muškaraca koji su ranije prošli pored njih. I oni su hodali što su brže mogli, vjerojatno su i sami čuli metež. No hodali su mnogo sporije od njih.

Stoga su, kad se strojnica pojavila iza ugla, poslužili kao živi štit.

Duboki i užasnuti vriskovi eksplodirali su kad je na njih krenula nova paljba, a ljudi primili prve metke.

»Lijevo!« tekao je Xcor naslanjajući se prema zavoju.

Bedro mu je otupjelo, ali nije gubio vrijeme proučavajući nastalu štetu. To će napraviti poslije, pod pretpostavkom da preživi.

Još je jedan metak fijuknuo blizu, a kad mu je zaszvirao pored uha, njegov je zvuk bio toliko snažan da je nadglasao i njegov isprekidani dah i tutnjavu čizama.

Balthazar je bio odmah pored njega, njegovo veliko tijelo trčalo je ujednačenim ritmom.

Još metaka odbilo se o kontejner kad su prošli pored njega. Pa od ciglenog zida. Pa od pločnika. S vremena na vrijeme nastala bi pauza, kao da pune oružje - ili možda par njih radi zajedno, jedan se brine za streljivo dok drugi puca.

Ravno dalje. To je sve što su mogli.

Nijedna od uličica do kojih su stigli nije nudila nikakav značajan zaklon, nije bilo čak ni vrata kroz koja bi mogli provaliti.

Jedini cilj bio je biti brži od hrpe metaka koje su napadači imah sa sobom. Pod pretpostavkom da prije toga ne pogode njega i njegovog ratnika.

Kad je druga runda krenula na njih, i ne osvrćući se preko ramena, znao je da se radi o neprijatelju, a ne o ljudima.

Samo su koljači mogli trčati tako brzo, tako daleko... i imati dovoljne zalihe energije da nastave tako unedogled.

TRIDESET PETO POGLAVLJE

Račun je riješen.«

Trez je prestao tražiti novčanik. »Molim?«

»Riješen je«, konobar se osmjehnuo i naklonio. »Bilo nam je zadovoljstvo poslužiti vas.«

Isuse, da nije znao da je lik bio čovjek, pretpostavio bi da ga je netko iz Fritzove ekipe pratio do ovdje. Usluga je bila fenomenalna cijelu noć.

»Slobodno uživajte u vašem kapučinu.«

Trez je pogledao u Selenu. Ponovno se okrenula prema prozoru, ali nije se smiješila. Njezin savršen profil bio je iscrtan ozbiljnim linijama.

Posegnuvši rukom prema njoj, dohvatio je njezinu i osjetio žalac straha u prsima. »Jesi dobro?«

Kradomice je gurnuo ruku u kaput i dohvatio mobitel.

»O, da.« Ali nije ga ni pogledala.

Tiho brbljanje oko njih polako se stišalo, a nestali su i užurbani koraci konobara.

»Selena, što se zbiva?«

»Ne želim da završi.«

»Možemo se vratiti ovamo.«

»Da«, stisnula mu je ruku. »Naravno.«

Dok se restoran okretao, okretao i okretao, zid Komodora ponovno se pojavio u vidokrugu, visoka zgrada bila je prošarana svjetlima - uključujući i apartman na vrhu.

Valjda je Rehv bio tamo.

Trez je spustio pogled prema šalici kave koju nije ni dotaknuo. Para koja se dizala iz nje mirisala je na cimet koji nikad nije naročito volio. Naručio je kavu samo zato što njegova kraljica nije htjela otići.

»Jako lijepo od njih«, promrsila je. »Što su platili večeru.«

»Pobrinut ću se za to kad dođemo doma.«

»Dopusti im da budu ljubazni.«

Trez je pregledavao ono što je mogao vidjeti od njezinog tijela, tražeći znakove bilo kakvog problema zbog kojeg bi trebali hitno nazvati Mannyja i Rhagea u prizemlju.

»Selena?«

Stresla se i okrenula prema njemu. »Molim?«

»Želiš naručiti još jedan desert?«

»Ne.« Još mu je jednom stisnula ruku prije nego ju je pustila, posložila ubrus i položila ga na stol. »Idemo?«

Toliko je brzo odgurnuo stolicu da su sve četiri noge zaškripale na ulaštenom podu. »Evo, daj da...«

No njegova je kraljica sama elegantno ustala, njezino je tijelo bilo savršeno stabilno, savršeno opušteno. Barem fizički. Mogao je osjetiti težinu njezinog raspoloženja.

Povevši je van, bio je svjestan da su svi pogledi u prostoriji bili upereni u njih, prigušeni komentari čuli su se iza rubova vinskih čaša i četvrtastih ubrusa dok su ljudi pokušavali zaključiti o kojim slavnim osobama se radi. Bilo je nekog zadovoljstva u činjenici da ljudskoj galeriji likova to nikad neće poći za rukom.

Kod velikih staklenih vrata, otvorio joj je jednu stranu, a kad je zakoračila van, zastala je i zagledala se preko ramena, kao da se brine da bi mogla zaboraviti neki detalj vezan uz tu večer i kako je cijelo to mjesto izgledalo, mirisalo ili zvučalo.

»Uvijek se možemo vratiti«, ponovio je.

»O, da.«

Uputila mu je osmijeh i nastavila dalje prema minimalistički uređenom, otvorenom prostoru u kojem su se nalazila dizala. Tamo je stisnuo dugme i stao pored nje, položivši dlan u dno njezinih leđa.

»Onda, što je sljedeće?« pitao je.

»Misliš večeras? Prilično sam umorna...«

»Ne. Sutra navečer.«

Pogledala je u njega. »Ja...«

»Hajde. Kaži mi iduću destinaciju tako da se mogu pripremiti do sutrašnjeg zalaska.«

Otvorila su se vrata dizala pa ju je uveo unutra - bio je toliko usredotočen na nju da je jedva primijetio onaj odvratni stakleni zid koji se otvarao prema predvorju. Pritisnuo je dugme i pomazio je po ramenu.

»Dakle?« Budući da ništa nije odgovorila, sagnuo se i poljubio je u jednu stranu vrata. »Ovo nije jedina noć koju imamo.«

»Kako znaš?« pogledala ga je u oči. »Ne želim je upropastiti, ali kako znaš?«

»Jer na drugo ne pristajem.«

Okrenuvši je kako bi pogledala u njega, namjerno je pritisnuo svoje kukove uz njezino tijelo i spustio usne prema njezinima. »Osim ako ti nisam dosadio. Ili se osramotio pred tobom zbog straha od visine.«

Oči su joj se doimale veoma plavima i veoma preplašenima kad je pogledala u njega. »Brod.«

Očekivao je nešto drugo. »Molim?«

»Ja, ah, htjela bih ići na vožnju brodom niz rijeku.«

»Brzo ili sporo?«

»Oboje?«

»Dogovoreno.«

»Samo tako?« šapnula je. »Sve možeš srediti?«

Usnama joj je dotaknuo uho i rekao: »Dođi u moju sobu i pokazat ću ti koji sam talent.«

Kad joj se miris promijenio, počeo ju je njuškati, ljubiti joj vrat, grickati preko vene. Nije igrao pošteno. Znao je da ju je lako smesti, a to je i želio. Istini za volju, nije joj mogao garantirati sutrašnju noć, pa čak ni nadolazeću zoru, ali poput vječnih uspomena, iluzija da imaju sve to vrijeme pred sobom morala je nekako zamijeniti ono što je sudbina spremila za njih.

Ljubeći je i grleći, i osjećajući njezino tijelo pored svog, diskretno je izvadio mobitel i podignuo ga iza njezinih leđa. Poruka koju je poslao Mannyju i Rhageu bila je kratka i jasna: *Na putu doma. Tnx.*

Dizalo je uredno stiglo do predvorja, a ljubljenje je pomoglo odvrćajući mu pažnju. Potom su izašli iz zgrade u hladnu, vjetrovitu jesensku noć. Fritz se nalazio preko puta u Mercedesu i dovezao ga je čim ili je vidio.

Nije čekao da batler izađe i obavi svoju dužnost otvarajući joj vrata. Trez je htio biti taj.

Upravo dok je ulazila u toplu unutrašnjost automobila, posljednji zvuk koji je želio čuti dok je bio s njom privukao je njegovu pažnju:

Pop-pop-pop.

Pucnjava.

Jebate.

Trez je uskočio u sedan skupa s njom i gurnuo glavu između sjedala. »Vodi nas odavde! Okreći auto, odmah!«

Fritz nije gubio ni trenutka. Bacivši S600 u rikverc, toliko je snažno nagazio na gas da je Trez umalo završio kao osvježivač zraka na retrovizoru. Brzo se pribravši, pokrio je Selenu svojim tijelom, kako bi se dokopao njezinog pojasa za vezanje. Potegnuvši remen preko nje, taman ga je ukopčao, kad ga je centrifugalna sila bacila na suprotnu stranu sjedala i ošamutila - ali on nije mario. Oslonivši stopala na udubine u podu, a dlanove o krov i okvir vrata, pazio je da ne udari Selenu u zavoju koji ih je okrenuo u pravom smjeru.

Odnosno u krivom smjeru u jednosmjernoj ulici kojom su došli.

»Idemo dalje«, viknuo je Fritz nadglasavajući škripu guma.

Grmljavina motora Mercedes-Benz a i naglo kretanje naprijed podsjetila je Treza na polijetanje aviona. Kad mu se tijelo priljepilo za sjedalo, pogledao je u Selenu.

Širom je razrogačila oči. »Što je to? Što se zbiva?«

Zgrade s obje strane ceste s tri trake bile su od čelika, stakla i blijedog betona, i počele su promicati pored njih sve brže, brže i brže. Bacivši pogled prema naprijed, Trez je pogledao cestu koja se nalazila pred njima, prednje rešetke parkiranih automobila okrenute prema njima poput roditelja koji se ljute jer voze u pogrešnom smjeru.

»Ništa!« nadglasavao je buku. »Samo sam strašno uzbuđen što ću te uskoro skinuti golu...«

Selena je još više podignula obrve. »Trez, čula sam nešto...«

»... i jedva čekam da te imam!«

»... što je zvučalo kao pištolj!«

Oboje su pokušavali govoriti glasnije od motora, ljuljajući se naprijed-natrag dok je Fritz jurcao izbjegavajući metke. A onda je počela prava zabava.

Prošli su otprilike dva bloka ulica kad su se počeli pojavljivati automobili caldwellske policije. A za razliku od Benza? Plavo-bijeli auti s rotirajućim svjetlima vozili su u pravom smjeru.

»Morat ću se pomaknuti na pločnik«, viknuo je Fritz. »Malo ćemo poskočiti...«

Ludi je batler potegnuo volan ulijevo i skočio na pločnik, zaletjevši se u hidrant koji je odmah potom eksplodirao, a voda počela šikljati kroz zrak. Zatim je, Božjom milošću, Benz elegantno sišao natrag, njegovi moćni amortizeri ublažili su ono što je vjerojatno bio gadan udarac.

Okrenuvši se, Trez je pogledao kroz stražnji prozor. Policijski su se automobili okretali i krivudali ne bi li Opet krenuli za njima kad je Fritz

udario u zid kioska s novinama našto su se crvene, žute i zelene plastične kurije razletjele iza auta. Tanašne su se kutije raspale kad su pale na pločnik, a papiri odlepršali poput golubica puštenih iz kaveza.

Kad se opet okrenuo prema Seleni, stisnuo je zube i pokušao se sjetiti nečega čime bi je mogao utješiti...

Au contraire.

Selena je bila sva uzbuđena, izbacila je očnjake širom se osmjehnuvši, hihotala se i smijala držeći se za vrata. »Brže!« viknula je Fritz. »Još brže!«

»Kako vi kažete, gazdarice!«

Uz novi val rike masivnog njemačkog motora pod haubom, nagnuli su se ne satno prema pločniku već i iznad samog ruba zakona fizike.

Selena ga je pogledala. »Ovo je najbolja noć ikad!«

»Okej, vrijeme je da krenemo.«

Rhage je kimnuo Mannyju. »Pitani se što su jeli za večeru.« Ponovno je pogledao u mobitel i poželio da je zbilja otišao po odrezak.

Poslao je Trezu poruku samo kako bi ga malo smirio. »Ništa nije rekao o predjelu ili desertu. Mislim, zbilja, mogao nam je dati par detalja. Dobili smo samo osam slova od njega.«

»Zapravo, pet.«

»To sam i rekao.«

Gipsa je nestalo prije sat vremena. S druge strane, ponekad je isto vrijedilo i za tri slijeda jela.

Manny je upalio kola i krenuo, najprije su se kotrljala preko neke rupe, a zatim ubrzala. »Bolje da krenem. Fritz zna nagaziti.«

»Tipa, jesu li jeli pečenu govedinu? Vidio sam neku fotku kako je pripremaju u nekom časopisu...«

Bum!

Upravo kad su stigli na raskrižje četiriju ulica, nešto veliko izletjelo je pred njima i odbilo se o haubu. Kad je Manny nagazio kočnicu, teški se predmet otkotrljao.

»Isuse Kriste, je li to bio jelen?« viknuo je doktor.

»Prije će biti los.«

Rhage je dohvatio oba pištolja i taman se spremao iskočiti kad je krenula kiša metaka. Visoki zvukovi metala koji se odbijao o metalnu haubu kola i prošarao cijelo prednje staklo.

»O, jebote«, protisnuo je Manny. Potom je viknuo kroz vjetrobransko staklo prema napadačima. »Tek sam kupio ova kola!«

Rhage je dohvatio kvaku, ali od toga nije bilo ništa. »Pusti me van!«

Ping-ping-ping. »Nema šanse, stradat ćeš!«

»Ovdje smo lake mete!«

»Ne, nismo!«

U tom su se trenutku kola spustila za otprilike deset centimetara, a metalni pokrov prekrpio je svaki kvadratni centimetar stakla. Zvuk pucnjave istog se trena stižao na razinu udaljenog bubnjanja.

Rhage ga je pogledao u relativnoj tišini. »Koji si ti genije.«

»Harold Ramis je taj.«

»Molim?«

»Jesi li gledao *Vojničine*? Meni najdraži film svih vremena. Kreirao sam ovo prema kolima Billa Murraya.«

»Znao sam da mi se sviđaš.« Rhage je kratko pogledao u mobitel. Nitko od Braće nije bio u blizini što je bilo dobro s obzirom na pucnjavu. »Postoji samo jedan problem - ne možemo samo sjediti ovdje. Ljudska će policija uskoro navaliti...«

LED ekran veličine TV-a podignuo se vertikalno s komandne ploče i zauzeo većinu tad već blokiranog prednjeg prozora. Na njegovoj ravnoj površini nalazio se zeleni grafički prikaz ulice u HD-u, tako da su imali zbilja vjerodostojnu sliku napadača kad se par kauboja zaletio prema njihovim prednjim svjetlima. Obojica su nosila pištolje s dugim cijevima, AK vjerojatno, nakon svake paljbe pojavio bi se žarki bljesak iz cijevi dok su nastavljali pucati.

Nisu prestali ni dok su prolazili pored Mannyjevih kola.

»To su *degradi*«, promrsio je Rhage. »Prebrzi su za ljude. Osim toga, samo su koljači toliko glupi da rade takav nered. Jebote, pusti me odavde.«

»Ne ideš za njima...«

Rhage je ispružio ruku i zgrabio ga za prednji dio košulje, povlačeći ga prema prolazu između sjedala. »Pusti. Me. Van.«

Manny ga je pogledao u oči. Opsovao. »Nastradat ćeš.«

»Ne, Neću.«

»Kako možeš biti siguran?«

»Znam trikove koje nitko ne može proključiti.« Kimnuo je prema prozoru. »Samo ga malo otvori i izvući ću se kroz prorez između neprobojnih ploha. Osim ako negdje nemaš čeličnu mrežicu.«

Manny je mrmljao raznorazne opake stvari pritišćući pravo dugme i otvarajući Rhageu maleni prolaz od otprilike pet centimetara.

»Čim izađem, nagazi gas«, naredio je Rhage. »Moraš pratiti Treza. Ne šalim se.«

Sklopivši oči, koncentrirao se i...

... dematerijalizirao van, ponovno preuzimajući oblik pored kola i zalupavši po vratima. Napadači su prošli pored njih, prateći svoj plijen, što ga je stavilo u savršen položaj. Kad je motor ispod one hrpe metala opet zabrajao, a Mannyjeva mala pokretna klinika otutnjala dalje, dao se u trk. Miris u zraku govorio mu je da je u pravu, radilo se o paru koljača s veoma skupim igračkama - nešto što jako dugo nisu vidjeli.

Još otkako je Lash, stari gad, bio *Vođa degrada*.

Naprežući bedra, s oružjem u rukama, taman im se približavao kad su se iza njega oglasile sirene. Iznenada su ga osvijetlili odostraga, i to ne na dobar način. S dvije automatske puške koje je imao u rukama, lako bi mogli pretpostaviti da je on vražji problem a ne rješenje koje pokušava dostići neprijatelja.

Tako je i bilo, glasan muški glas začuo se kroz megafon: »Caldwellska policija! Stani! Stani ili ćemo pucati!« Prokletstvo.

Ljudi, prirodni lijek protiv dobre zabave.

TRIDESET ŠESTO POGLAVLJE

Za to vrijeme u ćeliji u palači, iAm je bio zaposlen ucrtavanjem puteljka na ulaštenom mramornom podu, hodajući naprijed-natrag između novog kreveta i police s knjigama.

Što je duže bio sam samcat, bio je sve uvjereniji da mu je *maichen* ponudila da ga odvede do tekstova iscjelitelja samo iz pretjeranog beskorisnog suosjećanja. Ali, kvragu, sve i da je mislila ozbiljno i doista se pojavi s nekakvim planom, neće moći prihvatiti njezinu pomoć. Previše je osoba već bilo upleteno u tu zbrku, nije bio siguran da ona uopće zna što je ponudila. Bio je krvnikov zatvorenik, što je značilo da, iako mnogi mogu doći k njemu, postoji samo jedan kučkin sin koji je držao ključeve njegove slobode.

I to nije bila ta ponizna ženka.

Ako ga i izvede van? Sve i da ga ne odvede do širokih prostranstava slobode, nego u knjižnicu? Sigurnosne kamere odmah će ih snimiti, a u tom će slučaju brza smrt biti najbolje čemu se mogu nadati.

Ono što je bilo mnogo vjerojatnije bilo je dugo i bolno mučenje tijekom kojeg će ženka preklinjali...

Kad su se vrata pomaknula, uvjerio se da mu je spolovilo pokriveno i potom se okrenuo.

Bila je to sluškinja, a u rukama je nosila namotanu tkaninu. Kad su se vrata počela vraćati na svoje mjesto, ugurala je nešto u dovratnik kako bi ih spriječila da se zatvore do kraja i požurila prema njemu.

»Stavi ovo na sebe. Nemamo vremena...«

»Čekaj, što...«

»Stavi to! Čuvarima istječe smjena i moraju obaviti obaveznu molitvu tuge i sjećanja na mlado. Moramo te provući niz hodnik što prije...«

»Ne mogu dopustiti da to učiniš...«

»Treba ti pomoć, zar ne? Za družicu tvog brata?«

iAm je stiskao zube. Dva zla, upoznajte se. »Sranje!«

»Ne znam što to znači.«

Uzeo je ono što je nosila u rukama, ali se nastavio prepirati s njom dok je prebacivao tkaninu preko sebe. »A što je s putem natrag?«

»Smislit ću neku diverziju. Trebat će ti malo vremena u knjižnici, osim ako znaš točno što tražiš.«

Teško ruho palo mu je niz noge. »A što je s ovim mjestom?«

Bez upozorenja, svjetla su se ugasila. »Aktivirala sam cirkadijurni sustav.«

Ah, da, smjena svjetla i mraka bez koje niste mogli spavati. *Klik!*

Majušna lampa pokazivala joj je put do kreveta pa je brzo namjestila jastuke i prekrivač tako da izgleda kao da netko leži unutra. Potom je otrčala natrag i približila nešto njegovom licu.

Špric!

Počeo je kašljati kad mu je teški miris lavande i nekakvog citrusa ušao u nos. »Koji vrag...«

Još prskanja. »To je odora služavke. Nitko ništa neće pitati ako nas vide zajedno, ali tvoj je miris previše muževan. Ovo bi ga trebalo prekriti dovoljno da možemo proći. A sad se sagni, previsok si za tu odoru. Ne smijemo dopustiti da ti se vide stopala, inače će te prepoznati. *Hajde.*«

Slijedio ju je do vrata, ali prije nego ih je stigla otvoriti, zgrabio ju je za ruku i okrenuo. »Ne bi smjela ovo raditi.«

»Nemamo vremena...«

»Nastradat ćeš zbog toga...«

»Tvoj brat treba pomoć. Za svoju družicu. Imaš li neko drugo rješenje da odeš odavde i nađeš te tekstove?«

Htjela se okrenuti, ali on ju je povukao. »Kako se zoveš?«

»*Maichen.*«

»Ne, to je tvoj status. Koje je tvoje ime?«

»To je moje ime. A sad, idemo, dosta razgovora«, žurno je rekla. »I ne zaboravi se sagnuti.«

Samo tako, izišao je iz ćelije na hodnik. Kad se osvrnula ulijevo i udesno, laktom ga je lupila u bok.

»Sagni se«, prosiktala je. »Ovuda.«

Malo čučnuvši, pogrbio je ramena i hodao za njom, nastojeći oponašati njezine suzdržane pokrete. Hodala je brzo i odlučno kroz hodnike, skrećući ulijevo i udesno ritmom od kojeg se potpuno izgubio u labirintu. Začudo, nisu naletjeli ni na koga, što je bilo uobičajeno za period oplakivanja s'Hisba. Svi su bili zaključani.

Možda bi ga poslije jednostavno mogla odvesti do stražnjeg izlaza? Da, ali što će onda biti s njom? »Kamere nas snimaju«, rekao je. »Šuti.«

»Kad se vratimo, moraš se pobrinuti za snimke sigurnosnih kamera ili će saznati što si napravila ako ih odluče pogledati.«

Nije mu odgovorila, samo ga je nastavila dalje voditi niz razne hodnike.

U skladu s tradicijom s'Hisba koja tvrdi da jednostavnost oplemenjuje dušu, nigdje u palači nije bilo gotovo nikakvih natpisa, ničeg osim malenih pločica visoko iznad dovratnika koji su označavali tajne ulaze u razne sobe, skladišta i izlaze. Naposljetku su mu se sve godine koje je proveo u palači vratile u misli pa se iznenadio kad je shvatio da zna gdje se nalaze. Vodila ga je dužim putem do knjižnice, što je bilo pametno. To je bin stražnji dio palače, a ako u njemu nekog sretnu, to će vrlo vjerojatno biti samo possluga.

Što je, s obzirom na to da se i on maskirao u slugu, taj put činilo samo još boljim.

»Tu gore«, rekla je zadnji put skrenuvši udesno i zaustavivši se na četvrtastoj pločici od crnog mramora, na kojoj je glavna vena bila okrenuta u suprotnom smjeru od ostalih. Položivši dlan na zid, otključala je vrata koja su se odmah otvorila.

Kad su zakoračili u tamu, svjetla sa senzorom su se upalila i osvijetlila hrpe i hrpe knjiga uvezanih u kožu. Zrak je bio suh i pomalo prašnjav, ali knjižnica je bila čista kao suza, podovi ulašteni toliko da su se sjajili poput zrcala, police su blistale. Nije bilo stolica ni stolova ako biste željeli sjesti i nešto čitati - očekivalo se da ćete ono što ste trebali ponijeti u svoju sobu i tamo čitati.

Sranje, kako će išta pronaći na tom mjestu? »Medicinski žurnali su uklonjeni«, šapnula je trčeći prema naprijed.

Ponovno ju je pratio, ali se više nije trudio saginjati. Uokolo nije bilo nikoga tko bi ih mogao vidjeti, a taj dio palače kamere nisu snimale.

Sustav katalogizacije, takav kakav je bio, koristio se crnim brojevima na crnoj podlozi na hrbatima knjiga. S druge strane, nije bio sasvim jasan i pretpostavljao je da ste već znali gdje ćete pronaći ono što tražite.

»Evo«, rekla je. »Idemo ovuda.«

Naposljetku se zaustavila i pokazala gomilu knjiga. »Ovdje su ih premjestili.«

Namrštivši se, primaknuo se bliže. Sustav numeriranja na hrbatima knjiga nije bio od pomoći pa je izvadio jedan tom i rastvorio korice. Kad je naposljetku stigao do nekoliko riječi na dijalektu Sjena na Starom

jeziku, shvatio je da je ono što se nalazi pred njim rasprava o namještanju slomljenih kostiju.

Spuštajući se dalje niz red, nasumice je izvadio još jedan tom. Nešto o vidu.

Još dalje, stigao je do trudnoće i poroda.

»Bolesti«, promrsio je. »Tražim bolesti. Ili urođene mane. Ili... recesivne gene...«

»Pomoći ću ti«, *maichen* je počela izvlačiti tomove. »Što mi možeš reći o njezinoj bolesti?«

»Zove se Zastoj. Skamene se, postanu... Kao da kost počne spontano rasti... Kažu da je fatalno...«

Bože, nije ni znao dovoljno o tome.

Kako su njih dvoje išli sve niže niz gomile knjiga, kategorizacija i organizacija knjiga postajala je sve jasnija. Poput ostalih vampira, Sjene se nisu morale boriti s ljudskim virusima ili rakom, ali bilo je mnogo drugih stvari od kojih su znale patiti - iako ne onoliko koliko je mučilo *homo sapiense*. Sa svakom knjigom koju je izvukao, bio je svjestan da vrijeme istječe i sve se više brinuo za *maichen*, a manje za sebe.

Sve brže i brže su čitali, vraćali knjige natrag, uzimali druge. Nešto mora postojati, pomislio je. Jednostavno mora.

Trezovo cijelo tijelo bilo je ukočeno dok je napeto sjedio u Benzu. Fritz je i dalje jurio niz pločnik - što bi bilo super da je bio pješak. Ugurati sedan veličine prekooceanske jedrilice u betonsku stazu namijenjenu da primi četiri do pet ljudi istovremeno?

To i nije bilo tako super.

Selena je poviknula nešto kao *juuuupiiii!* kad su zašli za još jedan ugao i raznijeli u zrak još kutija s novinama *Caldwell Courier Journal*.

Bilo mu je zbilja drago da ona uživa.

Samo je jebeno želio da su gledali tu akciju na nekom filmu umjesto uživo.

»Fritz«, viknuo je glasnije od bučnog motora. »Kreni dolje prema rijeci.«

»Kako želite, gospodine!«

Bez upozorenja, Fritz je skrenuo ulijevo i poletio prema pješačkoj stazi koja je išla uz rub jednog od nebodera. Benz se popeo uz stepenice poput čovjeka sa štitnicima za koljena, grbavim, klimavim, nesigurnim

usponom od kojeg bi vam kutnjaci udarali jedan o drugog, a bubrezi preklinjali za milost. No potom su izbili na ravnu površinu na kojoj su ljudi mogli birati između četiri različita ulaza.

Fritz je, jasno, odabrao najdirektniji put.

Kroz jebeno predvorje.

Staklene su površine eksplodirale kad se S600 zaletio u proziran zid, krhotine su poletjele prema naprijed i sa strane prije nego su sletjele na skliski pod i raspršile se poput snijega preko zaleđene površine jezera.

Pogledavši kroz prozor sa strane, Trez je imao dobar pogled na noćnog čuvara koji je skočio na noge iza reda stolova u predvorju. Doimalo se nepristojnim ignorirati jadnička u uniformi pa mu je Trez kraljevski mahnuo dok su jurišali kroz unutrašnjost i izbijali na drugu stranu.

Baam!

Druga runda kroz staklo bila je jednako luda, rešetka na Benzu probila se kroz stakleni zid i izletjela van u noć.

»Mislim da ćemo poletjeti«, viknuo je Fritz. »Osigurajte se.«

Primljeno na znanje, stari.

Trez se sav ukočio kad su se približili rubu stepenica, a onda...

Baj baj gravitaciju, ili nešto jako slično što možete izvesti bez polukružnog okreta na devet tisuća metara - vinuli su se u zrak, vožnja je postala superugodna i relativno tiha, ništa osim brujanja motora nije dolazilo do ušiju.

Sve se to promijenilo kad su preletjeli pločnik i sletjeli na asfaltiranu cestu. Amortizeri su ublažili udarac koliko su mogli, ali su iskre svejedno frcale za njima kad je jedan dio podvozja dobio sistematski pogled.

»Oprostite, molim vas«, rekao je Fritz pogledavajući u retrovizor. »Nisi ti kriv za teren«, Trez je viknuo natrag. »Ali za ono staklo nisam siguran.«

Okrenuo je glavu kako bi provjerio je li Selena i dalje onoliko uzbuđena. Aha. Smiješila se i smijala, oči su joj svijetlile poput božićnih lampica.

Kad je Trez ponovno pogledao prema naprijed, batler je i dalje gledao u retrovizor i nešto mu govorio. »Gospodine, strašno mi je žao, ali moram se odmah vratiti kući...«

»Fritz! Koncentriraj se na cestu, družel!«

»O, da, gospodine...«

Čulo se *škriiiiiip* kad je batler ispravio auto i za dlaku izbjegao sudar s redom paralelno parkiranih automobila.

»Kažem vam, gospodine, moram se vratiti kući«, batler je samo nastavio govoriti. »Netko mora nadgledati pripremu Posljednjeg obroka.«

Kao da se radi o videoigrici na kojoj mogu staviti pauzu? »Ah, Fritz...«

Odjednom se sve u Mercedesu i oko njega zamračilo, sva svjetla su se ugasila. Točno u tom trenutku, iz velike se visine pojavio snop žarkog svjetla i osvijetlio cestu, zaslijepivši ih na trenutak.

»Helikopter«, promrsio je Trez. »Fantastično.«

Okrenuvši se, pogledao je kroz stražnji prozor. Plavo-bijela rotirajuća svjetla bljeskala su sve brže prema njima, ali policajci su im odlučili prepriječiti put umjesto da ih slijede - zbog čega im je ostao samo blok ili dva ulica prije nego ih caldwellska policija opet nacilja.

Sranje, kako će se izvući iz toga?

Iznenadjuće brzo, Fritz ih je poveo prema rijeci, ali ne asfaltiranom cestom. Umjesto da je krenuo uobičajenim putem, skočio je na još jedan rubnik i počeo letjeti ravno niz povišeni dio autoceste. Potpornji veličine sekvoja nizali su se s druge strane prozora dok ih je *slugan* pokušavao izbjeći, skrećući ulijevo i udesno kao trkač na utrci s preponama.

Nikog nije bilo iza njih, ali svejedno nisu mogli tako zauvijek. Autocesta Northway, koja se nalazila iznad njih, opet će se spustiti na razinu zemlje...

Tako je i bilo, počeli su se spuštati, a pri takvoj brzini, Trez je bio uvjeren da će se zgnječiti kao pire krumpir kad dođu do horizontalnog asfaltnog križanja.

Ali, ne. Firtz je poskočio odozdo, vozeći po rubu pločnika uz cestu koja je išla paralelno uz rijeku Hudson. Nekako ih je uspio uvući u razmak između dvije ograde i potom, samo tako, našli su se na izlazu pored rampe koja je vodila na autocestu, u pravom smjeru.

Van grada.

Trez je čekao da se red automobila caldwellskc policije s raspaljenim svjetlima pojavi iza njih.

Umjesto toga, vidio je flotu dečki u plavom kako se pojavljuje na drugoj strani Northwaya i kreće prema centru zabave.

Fritz je usporio i ponovno upalio svjetla. Uvukao se u rijeku prometa. Nastavio dalje pri skromnoj brzini od sto deset kilometara na sat.

»Kako si *dovraga* to učinio?« rekao je Trez s najiskrenijim mogućim poštovanjem.

»Ljude je prilično lako izgubiti. Obično prate svjetla, kao mačke točkicu lasera. Bez svjetla? Imamo značajnu prednost - pa, to, i duplo više konjske snage od njih.«

Trez se okrenuo prema svojoj kraljici. »Jesi okej?«

Selena je ispružila ruku i privukla njegova usta svojim kako bi ga poljubila. Pa još jednom. »Koja noć! Ovo je bilo nešto najuzbudljivije što mi se ikad dogodilo!«

Adrenalin se brzo pretvorio u požudu kad joj je uzvratio poljubac i pritisnuo je uz sjedalo. Lickajući je i ulazeći jezikom u njezina usta, rukom je napipao jednu njezinu dojku.

»Da mu kažem da opet nagazi na gas?« Trez joj je tiho režao na usne. »Jer mislim da ne mogu više čekati...«

»Uskoro smo doma«, mrmljala je, smiješeći se. »A iščekivanje mi se sviđa. Žudim za tobom još otkako smo krenuli.«

Trez je zastenjao duboko u grlu kad je posegnuo za dugmetom koje je podizalo odjeljak. »Fritz?«

»Da, gospodaru?«

»Malo brže, ako može.«

»Sa zadovoljstvom, gospodine!«

TRIDESET SEDMO POGLAVLJE

Nedugo nakon što su Xcor i Balthazar još jednom u trku skrenuli u labirint uličica, Xcora je nešto veliko udarilo tako jako da je u čudu poletio u zrak, svijet se okretao oko njega dok je on stajao na mjestu - ili je, vrlo vjerojatno, on bio taj koji se okretao.

Već se u zraku pripremio za gadan udarac - ali iz nekog apsolutno glupog razloga sletio je na vojničke čizme. Uspjelo mu je iz prve - sreća koja neće potrajati, sudeći prema njegovoj brzini kretanja. Da ne bi pao na pod, poskočio je uvis i pokušao nastaviti trčati.

Nešto nije bilo kako treba. Noge mu nisu radile.

Nastojeći ostati na nogama, bio je tek donekle svjestan da Balthazar izvikuje njegovo ime, a potom se njegov ratnik neočekivano našao pored njega, zgrabio ga za ruku i povukao naprijed.

U kutku svog uma osjetio je nekakvu prisutnost koja je pokrenula golemo vozilo, a nalikovala je na vampira. Potom se zvuk metaka promijenio. Visoke udarce zamijenili su dublji zvukovi olova koje se ukopavalo u ciglu, asfalt, kamen.

Degradi su naletjeli na onaj kamper.

Što je značilo da on i Balthazar imaju svega sekundu ili dvije mira, što je Balthazar iskoristio. Uz snažno povlačenje, Xcor je osjetio kako ga netko odvlači s ceste.

Trenutak kasnije, nalazio se iza neke velike konstrukcije. Ne, drugog vozila - ili nečeg sličnog. Zaista, bila je to golema kockasta kutija s nekakvim natpisom sa strane.

Pokretna... ambulanta...

Njegov hiperaktivni mozak pratio je oblik crvenih slova, ali njihov uzorak ništa mu nije značio. Ono što je uspio jasno registrirati bilo je to da će upravo primiti izravan pogodak.

Podignuo je pištolj u isto vrijeme kad i Balthazar.

Tjerajući svoja pluća da prestanu s halapljivim udisajima, čekao je... i čekao... i čekao...

Kiša metaka postajala je sve glasnija i glasnija kad su napadači krenuli prema njima. Koljači su bili toliko zaokupljeni svojim pravljenjem nereda i ganjanjem, da nitko od njih nije ni pokušao usporiti kad su stigli do dobrog zaklona, i nastavili dalje.

Nakon prešutnog dogovora, Xcor je odabrao onog s lijeve strane dok je Balthazar naciljao onog s desne.

Dva metka. Ne dvije tisuće. Dva jako dobro usmjerena metka iz 40 mm pištolja u leđa gurnula su oba napadača prema naprijed, licem na prljavi pločnik.

»Imam ih«, viknuo je Balthazar, zamijenivši svoj pištolj bodežima.

Xcor mu je htio proturječiti, ali već je počeo osjećati težinu svojih rana.

Balthazar je iskočio i mahnuo oštricama. Najprije je udario onog koji se nalazio najbliže njemu, velika eksplozija svjetlosti pretvorila je mrak u uličici u podnevno svjetlo. Nijednom ne zastavši, otkotrljao se i probo drugog napadača. Odmičući se tijekom druge eksplozije svjetlosti, ratnik je uspio spremiti svoje bodeže u korice i dohvatiti obje automatske puške...

... Prije nego je ono golemo vozilo, koje je udarilo Xcora, protutnjalo niz ulicu.

Balthazar je otrčao ne bi li se sklonio, udarivši ramenom u metalnu kocku, nakon čega su obojica zurili ravno ispred sebe, skamenjeni na mjestu kad je to čudo otišlo dalje.

Ali zabava još nije bila ni približno gotova.

Smiriti.

Morali su se...

... Smiriti.

Jedini način da se otamo izvuku bio je da se dematerijaliziraju iz centra. Sirene ljudske policije postajale su sve glasnije i glasnije, a onda su se i prednja svjetla pojavila na kraju ulice, njihova žarka svjetlost od svega je pravila sjene.

»Idi«, naredio je Xcor, znajući da je njegov ratnik u daleko boljem stanju od njega.

»Ni da ti život o tome ovisi.«

»Ako ostaneš ovdje sa mnom, tvoj će biti na kocki.«

»Onda ćemo umrijeti skupa.«

Kad je Xcor duboko udahnuo i izdahnuo, pokušavajući usporiti otkucaje srca i sniziti krvni tlak, miris zagrijanog metala i baruta zaškakljao mu je nosnice skupa s ispušnim plinovima onog vozila i zaostalim gadnim smradom znoja koljača i njihovih spaljenih tijela.

Noge su ga ubijale, obje. Pri takvoj brzini, bol je postajala tolika da će uskoro morati sjesti - ili se onesvijestiti.

Sranje.

Policijska su se kola približila, jureći velikom brzinom, jedan... dva... tri automobila jedan za drugim, buka koju su proizvodili i rotirajuća svjetla blijedila su dok su prolazili pored njih.

Doći će i drugi. A idući će val biti sporiji, zadužen za pregled terena a ne ganjanje sumnjivaca.

»Koliko teško si pogođen?« pitao je Balthazar. Htio je slagati mu. »Noge su problem. Jedna je pogođena, druga je vjerojatno slomljena.«

»Kad si se posljednji put nahranio? Mislim, od ženke?«

Prošli su mjeseci i mjeseci. Otkako je prvi put sreo Laylu. Njezina ultračista krv održavala ga je na životu rekordno dugo, a kad mu je snaga napokon počela kopniti, zagrizao je venu jelena kojeg je ulovio u šumi ne rekavši svojim mužjacima na što je spao.

Ali Balthazar je znao. Vjerojatno su svi znali. »Toliko dugo, ha«, gundao je njegov ratnik. Xcor se osvrnuo oko sebe ne želeći nastaviti dalje s tim razgovorom. Preko puta su se nalazile požarne ljestve, ali on nije imao snage da se dovoljno brzo do tamo dovuče, a nije se mogao dematerijalizirati.

»Idi«, rekao je Balthazaru. »Možeš ti to.«

»Nemam snage da se vratim...«

Balthazar je pokazao prema gore. »Tamo. Krov. Dalje od toga ne moraš.«

Lavež pasa. Barem dva. Na vrhu ulice.

Ah, da, ljudi su povelili njuške koje bi im zbilja mogle koristiti u potrazi. Za razliku od onih koje su imali na svojim bijednim facama.

»Moraš«, rekao je Balthazar. »Samo do tamo. Ne dalje.«

Xcor je pogledom pratio požarne ljestve i niz prozora koji su se penjali uz petnaestak katova. Moglo je biti i gore, pomislio je.

»Odmah.«

Sklopivši oči, znao je da to neće upaliti. »Želim da ideš. To je naredba.«

Xcor je podignuo umornu ruku i odalamio svog ratnika po licu. Umornim je glasom rekao: »Ostale treba organizirati i pripaziti na njih. Ti si taj. Idi, i ponesi one pištolje sa sobom. Vrijedni su. *Idi!* Netko ih mora voditi!«

Balthazar je i dalje psovao dok je polako nestajao... a psi su se sve više približavali Xcorovoj poziciji. Uz svjež miris njegove prolivene krvi koja je sve jače curila, pronaći će ga u roku od nekoliko sekundi.

Ovog je puta kapke spustio od čistog umora, ni najmanje se ne nadajući da će se dematerijalizirati.

Netom prije nego su ga trebali zgrabiti, kad je podignuo cijev pištolja znajući da će izgubiti život u jako gadnoj pucnjavi...

Laylina mu se slika tako jasno pojavila pred očima da je pomislio da stoji pred njim.

Ako se ne pomakne, umrijet će i nikad je više neće vidjeti.

Kad ga je dubok osjećaj gubitka pogodio ravno u središte grudi, postao je svjestan onoga što je poricao već neko vrijeme.

Suočen sa stvarnošću u kojoj bi mogao ostati bez posljednje prilike da se još jednom nade s tom ženkom, posljednje prilike da čuje njezin glas, nanjuši njezin miris u noćnom zraku, da stoji pored njezinog fizičkog prisustva... združeni mužjak u njemu bijesno je riknuo zbog takvog zločina.

Upravo u trenutku kad se njemački ovčar pojavio iza metalnog kontejnera, a za njim i njegov pomoćnik koji ga je vodio na kratkoj uzici, u trenutku kad je čovjek povikao nešto poput: »Stani!« ili neke takve budalaštine...

Xcor je nestao.

Samo mu je nagon da ponovno vidi svoju ženu dao snagu da se vine u noćni zrak, rasprši svoje slomljeno, slabo tijelo prema krovu na koji ga je uputio Balthazar.

Kad je policajac ispod njega uzviknuo u šoku, a potom stigao i drugi i zapodjenuo neizbježan razgovor, Xcor je padao kroz zrak i teško sletio na šljunčani ravni krov zgrade iznad njihovih glava.

»Hvala ti, Čuwardjevo«, čuo je kako netko mrmlja.

Jadikujući, Xcor se otkotrljao na leđa. Zypher je stajao nad njim. Skupa s Balthazarom.

»Teško je ozlijeđen.«

Bilo je to posljednje što je čuo prije nego se onesvijestio od gubitka krvi i težine ozljeda.

Blok ulica dalje, Rhage se borio s vlastitim problemima zahvaljujući svim tim vražjim ljudima koji su nahrupili na ulicu. S rukama preko glave i leđima okrenut prema dečkima u plavom koji su mu se približavali, bio je razdražen. Dodijavali su mu.

Prava je zabava s onim koljačima nestala skupa s neprobojnim kolima za hitno izvlačenje Billa Murraya, odnosno Mannyja Manella.

U međuvremenu, on je zapeo tu sa šesteročlanom ekipom vrhunskih Caldijevaca.

»Ne miči se.«

Baš kao u filmovima, pomislio je kolutajući očima. »Kako vi kažete, zapovjedniče.«

Njegov oštar sluh odredio je njihove pozicije savršenom preciznošću. Ispred njega na ulici nije bilo ničega. Nije bilo automobila, kasnonoćnih prolaznika ili drugih policajaca.

Samo je Bog znao gdje će Manny završiti. Ili što se događa s Trezom i Selenom.

Nije imao vremena za to.

»Zapovjedniče?«

»Ne miči se.«

»Bez uvrede, ali moram gibati.«

Samo tako, budući da ga caldwellska policija nije nimalo uzrujavala, nestao je dematerijaliziravši se.

Smijao se u molekularnom stanju dok je putovao dalje, zamišljajući njihova zapanjena lica.

Iako je napravio nešto malčice zabranjeno. Postojalo je jedno jedino pravilo u ratu s Degradacijskim društvom: Bez predstave za idiote u galeriji. Drugim riječima, svima je u interesu bilo da ljudi smatraju vampire običnim mitom za Noć vještica i da vjeruju da *Živi mrtvaci* postoje samo u TV serijama.

No, ponekad niste imali izbora. I premda je upravo priredio Stanliu i Oliu, braći po lisičinama, i svim njihovim kolegama, vraški performans, to je ipak bilo bolje nego tratiti vrijeme brišući njihova sjećanja dok ga Manny zbilja treba, a možda ga trebaju i Trez i Selena.

Leteći prema naprijed, preuzeo je oblik tri bloka ulica od rijeke, na krovu garaže za dostavna vozila. Taman kad je Manny projurio niz ulicu u svom oklopljenom tenku, s povorkom policijskih kola iza sebe, Rhage je uletio u svjetlost koju su stvarala ksenonska svjetla - i mahnuo dobrom doktoru da nastavi dalje.

Potom je smireno i odlučno stao iza ambulantijskih kola i otvorio vatru na mete koje su ih pratile. Ali nije bio budala. I njegova je Mary nekoć bila čovjek - na neki je način i dalje to bila, samo što je sad bila besmrtna. Stoga je naciljao prednje gume i motor automobila koji se prvi pojavio.

Kola koja su predvodila skupinu brzo su izgubila kontrolu i počela se okretati, što je značilo da je iduću metu bilo teže pogoditi. No, i to je razvalio i onesposobio ih.

Baj-baaj.

Ponovno je dostigao Mannyja preletjevši dva bloka ulica i materijaliziravši se na suvozačevom sjedalu na isti način na koji je i izišao.

Manny se prepao i vrisnuo, ali nije izgubio koncentraciju. Nastavio je dalje posred ulice.

»Moramo se izvući odavde«, rekao je dobri doktor. »Kreni prema rijeci. Znam točno što nam je činiti.«

»Policajci su posvuda.«

»Reći ću ti kad treba skrenuti.« Rhage je izvukao telefon i počeo pisati poruku. Blok ulica poslije, viknuo je: »Sad! Desno!«

Rhage se čvrsto držao kad je Manny okrenuo za devedeset stupnjeva i stisnuo gas.

»Prate nas helikopterom«, obznanio je Manny.

Zaista, široki je ekran pokazivao krasnu sliku blistavog polja svjetlosti koji je u njih uperio reflektor, široka je zraka osvjetljavala uokolo dok ih je helikopter nadzirao iz zraka.

»Dva bloka niže, skreni ulijevo.«

»Zatvorit će nas s...«

»Učini to!«

Iiii samo tako, našli su se ispod autoceste, a reflekrora je nestalo.

»Još jedan blok«, promrsio je Rhage, nagnuvši se prema naprijed, moleći se da...

»Tamo!«

S desne strane, ulaz se polako otvarao, ploče su se dizale i otkrivale mračni garažni prostor veličine omanje kuće.

»Tu smo!«

»Sveca mu, kako si to učinio?«

»Svaka čast V.-u.«

I tako se Mannyjev kamper, skupa sa svim zavojima, špricama i skalpelima, kao i dva kučkina sina na prednjim sjedalima, sakrio i ugnijezdio u garaži.

Manny je ugasio motor, ali nije skinuo ruke s volana. Kao da je očekivao da će opet morati voziti. »Što ćemo sad?«

Rhage je još malo spustio prozor i osluškivao zvukove policijskih kola koja su vani prolazila. »Odmaramo...«

Telefon mu je zazvonio pa se javio. »Lijepo si to odradio, brate.«

Vishousov je glas bio čist kao suza. »A mislio si da nam neće trebati.«

»Hvala Bogu na daljinskom upravljanju.«

»Preko telefona. Bum! Ti si na sigurnom?«

»Da, ali mislim da ćemo morati ostati ovdje neko vrijeme osim ako nas netko ne dođe pokupiti.«

»Koji vrag se tamo događa?«

»Pokupi nas i reći ću ti na putu doma.«

»Tu sam za dvadeset minuta. Osim ako se ne moramo brinuti zbog policije?«

»O, ne«, Rhage je dlanom napravio znak, *ma kakvi*. »Bit ćete okej. Nema policije.«

Kad je poklopio, Manny ga je pogledao. »Jesi ti lud? Ovdje vrvi policajcima.«

»Treba mu vježba.«

Opsovavši, Manny je udario glavom o sjedalo nekoliko puta. »Kvrugu! Nisam ni dobio priliku provozati ovu stvarčicu kako treba, a već je uništena.«

»Pa, barem si se malo poigrao dugmadima. A ovo je bio dobar test za neprobojni oklop.« Rhageov se telefon oglasio kad je stigla poruka. »O, dobre vijesti - Trez i Seleno sigurno su stigli doma. Valjda su se izvukli iz grada prije nego je zabava počela.«

»To je olakšanje.« Manny je duboko udahnuo, a zatim opsovao. »Kako ćemo izvući ova kola odavde? Svaka policijska postaja u gradu imat će naš opis.«

Rhage se osvrnuo oko sebe i slegnuo ramenima. »Komad po komad, ako treba.«

»To mi nekako ne ulijeva povjerenje.«

»Nisi vidio svog šogora s odvijačem. Gad može skoro sve rastaviti.«

»A kakav je sa sastavljanjem?«

»Odličan.«

»Lažeš samo da se ne rasplačem kao curica?«

»O, ne. Uopće.«

Rhage se okrenuo u sjedalu i aktivirao lampicu na mobitelu. »Tražiš autostopere?« polako je rekao Manny. »Imaš nešto za grickanje?«

»Ne, osim ako ne voliš okus sredstava za dezinfekciju.«

Rhage se ponovno namjestio u sjedalu i malo ga spustio. »Ako dođe do najgoreg...«

»Ne, ne možeš pojesti moj kamper.«

»Ni ti ne dolaziš u obzir?«

»Ne!«

Sklopivši oči, pokazao mu je srednji prst. »Partibrejkeru.«

Knjigoteka

TRIDESET OSMO POGLAVLJE

U knjižnici palače, iAm je izvukao posljednji tom s posljednje police u posljednjem redu tekstova o iscjeljivanju. Kad je malo rastvorio kožnate korice, vrištanje u njegovoj glavi bilo je toliko glasno, da se nije mogao koncentrirati na čitanje sadržaja.

»Daj«, rekla je *maichen*. »Dopusti meni.«

Iako je zbog toga ispao pičkica, pustio je da padne na guzicu, osjetivši tvrd pod kroz tanku tkaninu blijedo plave uniforme služavki.

Već je znao što će *maichen* pronaći. Ili neće.

Nedostatak u procesu zaključivanja, kad se tek upustio u ovu ludost, bio je taj što nikad nije čuo za tu bolest. Nije da je bio jedan od iscjelitelja s'Hisbi, koje su imale široko znanje o bolestima i kako ih izliječiti, ali ono što je Selena imala? Sjene bi na to gledale kao na defekt od kojeg bi se moralo držati podalje kao da se radi o kugi - tako da bi trebalo postojati neko opće znanje o tome.

Trebao je znati. No kad je njegov brat bio u pitanju, bio je spreman učiniti bilo što kako bi spasio kućkinog sina.

»Ima li i on sličnu bolest?« upitala je *maichen*.

»Što?«

»Rekao si da bi učinio bilo što kako bi spasio svog brata.« Super, sad je i pričao na glas. »Bolje da krenemo natrag.«

Sklopila je knjigu. »Žao mi je što nismo pronašli...«

»Hajde, idemo.«

iAm je ustao i ponudio joj svoju ruku. Dok je pregledavala posljednju knjigu sa svim tim beskorisnim riječima, i ona je sjela na pod.

Njezino se maskirano lice podignulo prema gore kao da se zagledala u njegov dlan.

»Moramo ići«, promrmljao je, poželjevši da samo vrati vražju knjigu natrag i krene van s njim.

Kad je napokon pružila ruku, teški je rukav kliznuo i otkrio njezin tanašan zglob i dugu, tanku ruku. Koja je drhtala.

Sviđala mu se boja njezine kože. Tamnija od njegove.

»Neću te ozlijediti«, rekao je grubo prije nego ju je dotaknuo.

»Znam«, šapnula je.

Kad su se dotaknuli, tijelo mu je poskočilo, osjetio je elektricitet koji je putovao od mjesta dodira sve do njegovog srca i ubrzavao mu puls. Nije bio siguran, ali činilo mu se da je i ona osjetila taj blagi šok, odjeća koja ju je pokrivala iznenada se pomaknula, kao da je poskočila.

Ali nije bilo vremena za mozganje o tome.

Uzevši knjigu iz njezine slobodne ruke, vratio ju je natrag na prazno mjesto odakle su je uzeli i krenuo dugim putem natrag prema izlazu.

Prešao je otprilike pet metara kad je shvatio da ju još nije pustio.

Morao se prisiliti da pusti njezinu ruku.

Kad su stigli do skrivenih vrata, zakoračio je u stranu i pustio je da ih otvori u slučaju da se radi o nekoj vrsti čitača ili sigurnosne provjere. Vani na hodniku, rekla je: »Čučni, sjećaš se? Jako si visok i velik.« iAm je shvatio poruku. »Hvala.«

Pustivši je da ga vodi, zatekao se kako promatra način na koji je hodala, kretnje njezinog tijela ispod odore koja ju je gotovo cijelu kamuflirala. Kakva je bila ispod? Kakvo joj je bilo lice?

Čim su mu te misli došle u glavu, otjerao ih je. Nije bilo vrijeme da trati ni djelić sekunde na tako nešto.

Prešli su otprilike četrdeset kilometara, kako mu se činilo, kad je skupina zatvorskih čuvara krenula prema njima. Ispod pletera koji mu je prekrivao lice, iAm je gledao kako im prilaze i pripremao se za borbu i bijeg. Tipično za s'Exove zaštitare, bili su odjeveni u crno, građeni kao izbacivači, a oružja su im se jasno nazirala oko pasa, dugački bodeži na bokovima nadohvat ruke. Lica im nisu bila pokrivena, a on se nije mogao sjetiti znači li to da je na snazi ratno stanje. Sranje, jesu li ih otkrili?

Ispred njega, *maichen* nije ni trepnula. Zaustavila se, ispružila ruke ispred sebe, spojila dlanove i pokorno naklonila glavu.

Držeći se iza nje, iAm je doslovce kopirao njezine pokrete, mišići na bedrima su mu se napinjali dok je pokušavao ostati u polučučnju.

Stražari su ih oboje dobro pogledali, a iAm se nadao da će onaj trik s mirisom lavande odraditi svoje. Kad bi nanjušili išta nalik agresiji koja mu je kolala kroz vene...

Ali, ne, samo su kimnuli i nastavili dalje.

Hvala kurcu.

Stotinjak metara niže iznenada se zaustavila - a on se zamalo zaletio u nju. »Stigli smo«, rekla je, pogledavši niz hodnik.

Pričekao je da otvori vrata njegove ćelije. Budući da to nije učinila, primaknuo joj se i tiho rekao: »Nisi ti kriva. I hvala ti.«

Spustila je glavu, a glas koji se začuo iza njezine maske doimao se promuklim. »Žao mi je. Zbog svega.«

»Ne brini. I ne želim da me više dolaziš posjećivati. Zamijeni se s nekim za dužnosti, ne uplići se u ovo. Već nas je dovoljno u ovoj noćnoj mori.«

Pleter se pomaknuo kad je podignula pogled prema njemu. »Želim učiniti još nešto. Dopusti mi da ti pomognem izići na slobodu...«

»Ne.«

»Ne želim da budeš skočimiš.«

»Molim?«

»Ne želim da te drže tu zauvijek.«

»Neće trajati toliko, obećavam ti.« Iako je trebao otići odatle što je prije moguće. »A sad, molim te, idi.«

I dalje je oklijevala, pa je on bio taj koji je otvorio vrata ćelije tako što ju je uzeo za ruku i položio je na zid...

Unutra je gorjelo svjetlo. A na krevetu se nalazio s'Ex, leđima naslonjen na naslon kreveta, s ispruženim nogama i gležnjevima prebačenim jedan preko drugog.

U jednoj je ruci držao brus. U drugoj bodež.

Polaganim, sigurnim pokretima, oštrio je nož.

Nije se ni potrudio podignuti pogled. »Zamisli kako sam se iznenadio kad sam te došao posjetiti.«

iAm je svojim tijelom zaštitio *maichen*, sasvim je blokirajući. »Nije ona kriva. Natjerao sam je.«

»To je laž.« Krvnik je podignuo pogled, njegove su crne oči blistale. »No, jesi li ili nisi, najmanji je problem u ovom trenutku.«

Kad se Fritz primaknuo palači Bratstva, Selena je iskočila iz stražnjeg dijela Mercedesa prije nego se automobil uopće zaustavio. Neočekivani skok bio je izraz njezinog uzbuđenja, nešto što je zadržavala u sebi, a bio je dobar osjećaj...

Samo što je bila u visokim potpeticama pa slijetanje nije dobro prošlo. Kad su sićušni vrhovi na krajevima njezinih cipela kliznuti preko oblutaka, gravitacija ju je dohvatila pa je raširila ruke, a vlastita ju je težina izbacila iz ravnoteže...

Trez ju je snažno primio u svoje naručje, ulovivši je prije nego je pala i privinuvši uz svoja velika prsa.

Držao ju je kao da ne teži ni grama.

Obujmivši ga rukama oko vrata, nagnula se unatrag i toliko se široko osmjehnula da je vjerojatno izgledala kao luđakinja. Nije marila.

»Ovo je bilo nevjerojatno!«

Trez se smijao penjući se uz stepenice prema vratima predsoblja. »Nešto novo, to sigurno.«

Protežući se na Trezovim bicepsima, viknula je batleru: »Fritz, možemo li to ponoviti sutra navečer?«

Batler je išao za njima. »Jasno, gazdarice! Što god mogu učiniti za vas. Ali mislim da će auto ipak trebati malo pogledati prije nego se ponovno upustimo u sličnu vožnju.«

Vjerojatno je bio u pravu, a možda ga je baš zato i parkirao paralelno uz ulazna vrata umjesto pored ostalih automobila s druge strane fontane. Je li uopće mogao više ići u rikverc?

Nastala je kratka pauza kad su ušli u predsoblje, u čijoj ih je toploj, raskošnoj unutrašnjosti dočekaao član Fritzovog osoblja.

»Ako biste me ispričali«, rekao je batler, »moram se pobrinuti za pripremanje Posljednjeg obroka, kako sam i najavio.«

»Hvala ti što si nas vratio u jednom komadu«, promrsio je Trez. »Moje zadovoljstvo, doista.«

Kad je *dugim* otišao dalje kroz blagovaonicu, Trez je krenuo prema stepenicama, dugim koracima preko mozaika na podu predsoblja - a Selen se počela smijati, ovaj put zbog nečeg drugog osim čistog adrenalina.

Ali nije ju poveo prema svojoj spavaćoj sobi. Njezin je mužjak zaobišao podnožje velikog stubišta s lijeve strane i poveo ih prema ukrašenim vratima kupaonice.

»Otvori mi vrata«, zarežao je.

Podignula je pogled prema njegovom licu, upijajući prizor. Nepomućena seksualna potreba stiskala mu je vilicu, suzila oči, pretvorila ga u životinjsku verziju njega samog.

Njegova reakcija na onu vožnju, pomislila je.

Ispruživši ruku, dohvatila je mjedenu kvaku i otključala je, otvarajući im put.

Tako predivna prostorija, s odvojenim odjeljkom za toalet, slatkastim mirisom u zraku, a povrh svega mramornim pločicama čije su vene boje breskve, crvene i ružičaste prekrivale zidove i podove. Saten crvene i boje breskve spuštao se s obje strane zrcala nad umivaonikom, kao da se radilo o prozoru kroz koji možete gledati, a baršunasti rub

lavora bio je krvavo crven sa zlatnim resicama. Staromodne plinske lampe u prostoriji nisu se gasile, blago žuto svjetlo nalikovalo je svjetlu svijeća.

»Mislim da želiš zatvoriti ta vrata«, rekao je saginjući se kako bi ih ona mogla dohvatiti. Zatvoriti ih do kraja. Osigurati im malo privatnosti.

Pored udaljenog zida nalazila se dugačka klupica prekrivena tkaninom, pa ju je poveo do nje, držeći je jednom rukom, odmičući svilu i bacajući malene jastuke na pod. Položivši je na nju, preo je duboko u grlu, milujući joj ramena, struk, noge.

»Cijelu sam večer razmišljao o ovome«, rekao je.

Podignuvši se, osjetila je kako joj se haljina pomiče sve više uvis dok joj je milovao bedra.

»O, Bože«, dahtao je gledajući u njezin najintimniji dio.

»Zar si već zaboravio?« nasmijala se spuštajući kapke. »Da su mi dali sve osim gaćica?«

»Mmm, ne, upamtio sam to.«

Pomaknuo ju je i povukao prema naprijed kako bi joj mogao namjestiti noge oko svojih bokova. Naginjući se nad nju, položio je svoje usne na jednu stranu njezinog vrata, a potom ga milovao jezikom sve dok nije došao do ušne resice.

»Znaš što mi je najteže?«

Naglasio je to pitanje guranjem zdjelice, njegovo uzbuđenje guralo se o njezino golo spolovilo kroz tanku tkaninu njegovih hlača. Kad je uzdahnula, prstima je prešao preko središnjeg dijela njezine haljine.

»Hmm?« mrmljao je, ponovno je grickajući kao da je kažnjava. »Znaš li?«

»Imam ideju«, stenjala je.

»Ne ovo.« Ponovno se gurao prema njezinom središtu, mazeći je svojom erekcijom. »Vjerovala ili ne.«

»Š... Što?«

Položio je usne blizu njezinog uha. »To što želim zubima strgati tu haljinu s tebe. Ali želim te odvesti na Posljednji obrok nakon ovoga, a koliko god da cijenim Braću...« Trez ju je ljubio niže prema ramenu. »Morat ću ih ubiti ako te vide голу. A to znači mnogo čišćenja.«

»Onda, što ćeš učiniti?«

»Sjedni, za mene.«

Vrtjelo joj se u glavi dok je činila ono što je tražio od nje, ili od strasti, vrućine... potrebe. »A sad... što?«

»Veoma pažljivo ćemo se riješiti ovoga.« Dohvativši rub haljine, prebacio joj je crnu tkaninu preko struka... preko grudi. »Jeeebote.«

Kad je bacio svilu na pod, samo je zurio u ono što je otkrio. »O, to je ono što želim.«

Klizeći dlanovima niz njezina bedra, spustio je glavu prema jednoj bradavici, usisao je, grickao, njegova tamna glava bila je u kontrastu s njezinom blijedom kožom. Pustivši da joj glava padne unatrag, omogućila mu je pristup koji je tražio, još više raširivši koljena.

Zvuk koji je ispustio bio je nalik životinjskom, zvuk mužjaka, a snaga kojom je potonuo među njezine bokove bila je gruba i gurnula ju je prema naprijed.

»Daj mi to«, zahtijevao je. Čulo se kratko *zip!* kad je oslobodio erekciju, a potom opet zarežao. »Cijelu večer. Mislio sam na ovo cijelu večer.«

Gurao se u nju bokovima, držala se za njegova zapešća, ponovno se izvijajući. Snažno gurajući, pustio se, a ona je primila sve što joj je davao, snažno oslobađanje odmah je uslijedilo. Tako vruće, tako divlje... Kulminacija nježne večere, lude vožnje doma, neprekidnog iščekivanja koje ju je pratilo dok je bila u njegovoj blizini.

Povlačeći ga natrag prema svojim ustima, držala se za njegovu snagu, tražila njegove usne i sisala mu jezik sve dok ritam penetracije to nije onemogućio. Brže, jače, a onda ju je udario orgazam.

Kao da je ponovno poletjela kroz ona staklena vrata, ulovila brzinu i onda se veličanstveno raspala.

Samo što se sad raspalo njezino tijelo. Na predivan način.

Upravo dok se spremala sva rastopiti, osjetila je njegovo zapešće na svojim usnama. »Uzmi od mene«, gundžao je. »Želim osjetiti tvoje zube u mom mesu.«

Istog trena, vrućina je opet narasla, a ona je odgurnula njegovu ruku. Kad su joj očajnici žurno izbili, siktala je i zagrizla mu vrat, točno posred debele vene koja je vodila do njegovog srca.

Trez je uzviknuo njezino ime i privio je uza se, nakrivivši glavu i potičući je da uzme još, da uzme sve što joj treba - dok su njegovi kukovi bili stisnuti uz njezine, a njegova se erekcija trzala dok je svršavao duboko u nju.

Od njegovog je oslobađanja i ona doživjela još jedan orgazam, ponovno dosegnuvši vrhunac.

I nikad se nije osjećala sigurnijom ili voljenijom.

Knjigoteka

TRIDESET DEVETO POGLAVLJE

Kad su se vrata ćelije čvrsto zatvorila za njim i *maichen*, iAm je skinuo haljinu služavke i bacio je. »Pusti je.«

s'Ex je odmaknuo svoje snažne noge s kreveta i ustao. »Znaš li koja je moja najveća mana? Ne znam slušati naredbe.«

»Ona nije dio ovoga. Ovo se tiče tebe i mene.«

»Da, vidiš, i dalje ne shvaćaš. Ti i ja zapravo smo nevažni igrači u cijeloj toj drami, ali to nije ni bitno.«

Krvnik je krenuo naprijed, a iAm je raširio ruke kako bi zaštitio *maichen*. »Stani.«

»Ili što?«

»Ili ću te ubiti.«

s'Ex je stao točno ispred njega i zagledao se preko nosa. »Stvarno?«

»Da.« iAm je stisnuo dlanove u šake i osjetio kako mu izbijaju očnjaci. »Ako je pitanje tko će odavde izaći živ, ti ili ona, garantiram ti da će ona i dalje stajati na nogama kad se vrata otvore. I briga me hoću li ja pritom stradati.«

s'Ex se namrštio i pogledao u sluškinju. Obraćajući joj se, rekao je: »Pogrešan brat. To znaš, zar ne?«

iAm se nagnuo u stranu i blokirao njihov kontakt očima. »Onda, hoćemo li to učiniti?«

»Bio bi budala kad bi se borio protiv mene. S obzirom na to da sam došao kako bih te odavde izbavio.«

iAm se nije dao smesti. »Hoćeš li ti zadati prvi udarac ili ću ja?«

»Jesi li čuo što sam rekao? Došao sam kako bih te odveo do jebene knjižnice - ali pretpostavljam da se otamo vas dvoje i vraćate? Ili ćemo svratiti tamo na putu van?«

U tišini koja je uslijedila, iAm je vrtio krvnikove riječi po glavi, provjeravajući svaki slog i njegovo značenje. Potom se namrštio. »Ne kužim.«

»Ako se slažeš, moramo to odmah odraditi, jer se moram vratiti na sud za dvadesetak minuta.«

Koji kurac se tu zbiva, pitao se iAm.

s'Ex je zakolutao očima. »Rekao sam ti da ću te uvesti i izvesti odavde, zar ne?«

»Ti si me ovdje i strpao! Zbog tebe su me udarili u glavu...«

»Ne, budalo. Jedan od mojih čuvara je to učinio. Radio sam iza kulisa kako bih te oslobodio, ne bi trebao biti u ovoj vražjoj ćeliji. Nismo se tako dogovorili.«

Sekundica pauze.

»Bili smo u knjižnici«, ubacila se *maichen*. »Nismo imali uspjeha. I ja idem s vama. Želim biti sigurna da je izašao živ.« s'Ex i iAm su je obojica pogledali i povikali: »Ne.«

»Vidiš?« rekao je krvnik zaobilazeći ih i odlazeći do vrata. »Oko nečeg se ipak slažemo. Sad, možemo li krenuti?« Pritom zbilja nije mislio na tučnjavu.

Kvragu. Sve. Izgleda da ipak nije bio toliko nepouzdan koliko je mislio.

iAm je pogledao u *maichen*. Tihim je glasom šapnuo: »Nemoj nas slijediti.«

»Ne možeš joj reći što da radi«, rekao je s'Ex otključavajući vrata. »A sad, idemo dalje, osim ako ne želiš istrunuti u ovoj ćeliji?«

iAm je odmahnuo glavom prema sluškinji. »Nemoj...«

»Čekam«, rekao je s'Ex. »*Maichen*...«

»Slijedit ću vas ako tako želim«, bilo je sve što je rekla prolazeći ljutico pored njega i pridružujući se s'Exu u hodniku.

iAm je bio izvan sebe hodajući iza njih, ponovno odjeven u uniformu služavke u kojoj se šuljao za njima. »Ne ide na moju savjest ako stradaš zbog gluposti.«

Dok su koračali niz hodnik, nije obraćala pažnju na njegovo zanovijetanje. Baš. Očito nije imala mozga u glavi.

Ili ga možda on nije imao... jer se zatekao kako je ne želi ostaviti.

Što je bilo suludo.

s'Ex ih je vodio kroz hodnike, drugačijim putem nego onim kojim ga je *maichen* ranije povela. Cijelim je putem iAm očekivao nekakvu zasjedu, sukob, neki izdajnički čin kojim će ga sjebati.

No, petnaest ili dvadeset minuta poslije, bio je izvan palače i prolazio pored praznih kućica u kojima je živjela posluga... Stajao je ispred zida koji je odvajao Teritorij od ljudskog svijeta.

iAm je pogledao u krvnika. »Samo tako me puštaš?« prošaptao je u tamu.

»Kako rekoh, tako smo se i dogovorili, zar ne?« Budući da iAm nije odgovorio, s'Ex je odmahnuo glavom. »Nastupio je kraj za našu tročlanu družinu. Barem dok ne završi žalovanje, kad ću se morati vratiti po tvog brata.«

»Zar neće primijetiti da me nema?«

»Zašto bi uopće marili? Redovito se rješavam delikvenata - a već sam izbrisao sjećanja vezana uz tvoje oznake kod svih koji su znali za njih.« s'Ex je pogledao u *maichen*. »Iako bi sve ovo bilo mnogo lakše da nisi inzistirala na tome da ćeliju pretvorimo u salon namještaja.«

iAm je ispružio ruku. »Nisam očekivao da ćeš biti pošten.«

»Jebi se i ti«, s'Ex je protresao ispruženu ruku. »A sad idi.«

Samo tako, put mu je bio otvoren. Nije se čak morao ni dematerijalizirati preko bedema.

iAm je zastao i pogledao u sluškinju.

U tišini koja je uslijedila, s'Ex je zločesto opsovao. »Ne odobravam ovo među vama. No, znaš kako zatvoriti prolaz nakon što ode.«

To rekavši, krvnik je otišao dalje, njegova se crna odora lelujala za njim.

Jako čudno, pomislio je iAm kad je ostao nasamo sa ženkom.

Nalazio se na dva koraka od izlaza za kojim je žudio, ali kao da se nije mogao pomaknuti.

»Mogu li ti vidjeti lice«, čuo je vlastiti glas. »Prije nego odem.«

Budući da ništa nije odgovorila, ispružio je ruku i njome dotaknuo tkaninu koja joj je prekrivala glavu i spuštala se prema ramenima. »Moram vidjeti kako izgledaš ili će me to proganjati danima.«

»Ja...« Glas joj je podrhtavao. »Ne znam.«

iAm je kimnuo, osjećajući se kao budala. »Žao mi je, ne bih smio zabadati nos.« Predao se impulsu i naklonio joj se u struku, kao da se radi o ženki na mnogo višem položaju nego onom služavke. »Još jednom, hvala.«

Okrenuvši se, izašao je kroz otvorena vrata.

»Sutra navečer«, protisnula je. »Hoćeš li se naći sa mnom?«

Skamenio se, s jednom nogom na Teritoriju, a drugom izvan njega. »Gdje?«

»Ne znam. Negdje.... nekako.«

iAm se namrštio i sjetio mjesta na kojem je pronašao Treza, u planini između s'Hisba i kolonije simpata. Koliba je još uvijek morala biti tamo, vražja je kućica bila sto godina stara kad se Trez u nju sklonio.

A vrag zna da je Rehv više nije koristio.

»Znaš li gdje je planina Crne zmiije?«

»Da«, šapnula je.

»Na pola puta do gore, uz istočnu stranu, na Stazi gromova, nalazi se koliba. Doći ću prvi i upaliti vatru. Možeš se dematerijalizirati odavde i potražiti svjetlo. Nađimo se tamo u ponoć.«

Mogao je zamisliti kako grize donju usnu dok se dvoumi.

»Nikad te neću ozlijediti«, zakleo se.

»Znam.«

»Moram ići.« Netremice ju je promatrao, pokušavajući vidjeti nešto ispod njezine odore. »Razmisli o tome. Bit ću tamo i čekat ću te sat vremena. Ali ako ne dođeš, potpuno ću razumjeti.«

Nije bila »važna« u očima s'Hisba, ali ipak, ženke su s pravom bile oprezne, bez obzira na svoj položaj, kad je napuštanje Teritorija bilo u pitanju.

Naročito ako nisu imale baš nikakvu moć.

»Zbogom«, rekao je prije nego se okrenuo i počeo trčati.

Nekoliko trenutaka poslije, kad se dematerijalizirao, znao je da je nikad više neće vidjeti. Pa ipak, iako je to bilo skoro pa potvrđena činjenica, otići će do planinske kolibe sutra navečer.

I stići na vrijeme.

Izgleda da su čak i cinični djevci poput njega znali biti romantični.

Kad su Trez i Selen napokon izašli iz kupaonice u prizemlju, već je odavno prošla ponoć. Zapravo, kad je pogledao na mobitel, iznenadio se kad je vidio da su tri ujutro. Proveli su dobra tri sata unutra.

Nije se mogao sjetiti boljeg načina za provesti vražje vrijeme.

Svi su se očigledno počeli vraćati natrag doma, glasovi su dopirali iz sobe s biljarom.

»... runda metaka!« govorio je Hollywood. »Kiša olova!«

»Moja jadna pokretna klinika«, Mannyjev ton nije bio toliko entuzijastičan. »Prvo putovanje i gle što se dogodilo prokletinji.«

Pa, barem su se njih dvojica sigurno vratili doma. Isuse, nije ih se ni sjetio, zar nije to bilo egocentrično?

»A ovaj idiot mi govori da nema policajaca«, ubacio se V. »Tijekom evakuacije. Nevjerojatno - uletio sam u skup znački.«

Trez je prebacio ruku preko Selene. »Želiš se pridružiti zabavi?«

»Moramo im ispričati svoju stranu priče!«

Poljubivši je u čelo, poveo ju je preko predvorja pa ispod luka, ravno u zemlju biljarskih stolova, naslonjača i ekrana toliko velikih da bi mogli poslužiti kao kino na otvorenom.

»Vidi ovo, završili smo na CNN-u«, rekao je netko kad je TV oživio.

Zaista, gore na tom golemom ekranu, snimke sigurnosnih kamera iznova i iznova prikazivale su Mercedes kako juri kroz predvorje u stilu *Umri muški*. A onda je uslijedila izjava policajca koji je sudjelovao u potjeri. Potom i nekakvog svjedoka.

Trez je kimnuo Rhageu i Mannyju u znak javljanja. Mahnuo je V.-u i Butchu. Smjestio se sa svojom ženkom pored Z.-a i Belle. »Mnogo snimaka«, netko je potišteno rekao. »Sranje«, netko drugi je odgovorio.

Čak je i Selenino uzbuđenje brzo splasnulo kao da je, sad kad je vidjela kako je sve to izgledalo izvana, sve skupa postalo mnogo stvarnije.

Kad su se unutrašnja vrata predsoblja otvorila, Trez je djelomice osjetio hladan propuh koji je ušao u sobu. Trenutak poslije, nečija se ruka spustila na njegovo rame.

Kad se okrenuo, iza njega je stajao iAm.

»O, hej, stari«, htio je zagrliti svog brata, ali onda se lecnuo. »Kakav je to *vražji* smrad?«

»Novi sapun na poslu.«

Trez ga je ipak zagrlio. »Riješi ga se. Smrdiš kao stara baba - što je to? Lavanda?«

»Što se dogodilo Mercedesu? Skroz je slupan.« Trez je pokazao na ekran. »To mu se dogodilo.«

iAm se radije koncentrirao na Selenu, prateći njezin profil i haljinu iznenađenim pogledom koji je brzo sakrio.

»Izašli smo na spoj«, rekao je Trez.

Selena se okrenula, a kad je vidjela o kome se radi, ispružila je ruke. »Zdravo«, rekla je grleći njegovog brata. »Mislim da smo rasturili centar Caldwell.«

Smiješno, iAm je bio jedini muškarac kojeg nije htio ubiti ako bi dotaknuo njegovu ženu. Valjda je združeni mužjak u njemu znao da iAm ne bi nikad, nikad prešao tu liniju ni u mislima, a kamoli u djelima.

iAm se blago osmjehnuo. »Barem sad znam zašto Benzu treba popravak od pedeset tisuća. Jesi za piće? Idem se poslužiti.«

Trez je odmahnuo glavom. »Ne, u redu sam.«

No, kad je njegov brat otišao do šanka, Trez se ispričao i krenuo za njim. »Hej, čuj, htio bih ti se ispričati što se nisam javljao... Opa!«

Kad je iAmu boca ispala iz ruke, Trez ju je ulovio prije nego je pala na pod - a onda je primijetio koliko se bratove ruke tresu.

»Isuse, iAm, jesi li dobro?«

»O, da, apsolutno.«

»Evo«, rekao je vraćajući mu votku. »Siguran si da ćeš si sam napraviti piće?«

»Definitivno.«

»Čekaj, daj da ci dodam čašu.« Otišao je do druge strane šanka i dohvatio nisku, široku čašu s police kad je iAm skinuo čep s četvrtaste boce. »Sok od brusnice, jel' da?«

»Ne.«

»Cista? Inače ne piješ votku bez ičega.«

»Učinak, brate. Večeras je bitan samo učinak.«

Trez mu je dodao čašu i promatrao kako iAm nalijeva veliku količinu prozirne, opuštajuće tekućine. Stalno je očekivao da će prestati nalijevati, a kako se to nije dogodilo, osjetio je kako pomno pokušava ignorirati šokiranost tom činjenicom.

iAm je bio umjereniji od dva brata.

Ako popije sve to, razina alkohola u krvi bacit će ga u komu. S druge strane, bila su to jebeno duga dvadeset i četiri sata.

»Kako ide u restoranu?« pitao je Trez uzimajući mu čašu.

»Ah, dobro. Da. Okej.«

»U klubovima?«

»Isto.«

iAm je popio to sranje kao da se radi o vodi, ispijajući cijeli sadržaj jednim velikim, dugim gutljajem.

Trez je opsovao. »Jebeno mi je žao.«

»Zbog čega?« promrsio je iAm.

»Znaš zbog čega.«

Gundanje koje je uslijedilo umjesto odgovora moglo je značiti štošta.
»Čuj, moram ići prileći. Gotov sam.«

»Da, mislim da ćemo i mi.«

»Kako je ona?«

Trez se okrenuo, namjeravajući odmah potom opet pogledati u brata, ali su se njegove oči odbijale pomaknuti. Prateći elegantne linije Seleninih leđa, opet ju je vidio голу u onom zahodu, raširenih nogu, njezine teške grudi gole pod njegovim usnama, pod njegovim rukama. Potom ju je zamislio kako se luđački smije na stražnjem sjedalu Benza. Sjetio se kako je gledala u noć dok su večerali.

»Čudesna je«, promuklo je rekao. »Apsolutno čudesna.«

»To je super, brate. Super.« iAm je vratio čep na bocu votke CLIX i gurnuo je ispod ruke. »Čuj, moram prileći - ali sam vrata do vas, ako ti nešto treba, okej?«

»Hvala.«

Kad se iAm okrenuo, više se ne osvrćući, bilo je teško ne osjetiti svaki gram tereta koji je Trez predstavljao tom mužjaku.

Jednog dana, zakleo se, pronaći će način da mu se za to oduži.

ČETRDESETO POGLAVLJE

Nije se moglo pobjeći. Dok je Layla stajala usred gomile u sobi s biljarom, bila je itekako svjesna da će je, ako se pokuša išuljati i ode provozati autom, obasuti pitanjima na koja neće moći ležerno odgovoriti. Još važnije, Luchasovo je stanje bilo stabilno, premda ozbiljno, i još je ležao dolje u klinici. Qhuinn je i dalje bio s njim, Blay tik do njega, a ona je došla gore samo kako bi nešto pojela. Nije smjela otići s imanja. Naročito ne kako bi vidjela nekog poput Xcora. A možda je tako bilo i najbolje. Noć prije već je bila na rubu da prijeđe granicu, granicu koja bi je odvela negdje s čim se, zaključila je nakon dugog razmišljanja, nije mogla nositi. Najdraža Čuvardevo, nije mogla ni zamisliti što joj je bilo na pameti, a ta prisilna razdvojenost bila je dobra - premda nije htjela da Luchas pati.

Na golemom TV ekranu iznad kamina, prizori pucnjave i škripa automobilskih guma redali su se kao u filmu.

Nevjerojatno što se dogodilo dolje u centru. Hvala Bogu da nitko nije nastradao.

»I, gdje je tvoj fini kamper sad?« netko je pitao Mannyja.

»Još je dolje kod rijeke. Morali smo ga ostaviti u V.-ovom skladištu.« Doktor je protrljao oči kao da ga ubija strašna glavobolja. »Rupe od metaka posvuda - a i udario sam u nešto veliko.«

»Degrada?« pitao je netko od Braće.

»Ne. Kad sam izašao van da provjerim, na prednjim svjetlima i rešetki bilo je krvi. Dakle, radilo se ili o čovjeku ili o nekom od vaših - a s obzirom na to koliko vas je ovdje i da nitko ne šepa, mora da se radi o ovom prvom.«

»Ili o nekome od kopiladi.«

»Možda. Da. Tko god bio, prilično sam siguran da je ozlijeđen.« Layla se namrštila. »Netko je udaren?«

»Nitko od naših, ne brini«, netko je odgovorio. Strašna slutnja prošla je kroz nju.

Ne rekavši više ni riječ, povukla se iz sobe. Nakon što se uvjerala da nitko nije primijetio da je izašla, izvadila je mobitel iz džepa majice koju je posudila od doktorice Jane i poslala kratku poruku. Čim je poslana, izbrisala ju je i provjerila da je mobitel postavljen na vibraciju prije nego ga je ponovno spremila.

Prolazeći pored ulaznih vrata, držala je ruku na džepu i tankom mobitelu, čekajući odgovor. Budući da ga nije primila ni deset minuta poslije, opet je provjerila da ga nije slučajno ugasila...

»Hej, ti.«

Okrenuvši se, ugledala je Qhuinna i Blaya kako izlaze kroz vrata tunela skrivena ispod stepenica.

Porumenjevši, rekla je: »Upravo sam se vraćala natrag dolje.«

»Odmara se na miru. Doktorica Jane je rekla da mu se stanje popravlja. Više nije u neposrednoj opasnosti.«

Blay se ubacio: »Stoga idemo u krevet. Prije nego se onesvijestimo.«

Qhuinn je zijevnuo toliko jako da mu je čeljust škljocnula. »I doktorica Jane pada s nogu. Sigurno je budna dva dana u komadu. Odmah će nas nazvati ako se nešto promijeni.«

»Javit ćete mi ako me zatrebate?« rekla je.

»Mislim da je zasad sve u redu. Hvala na svemu. Zbilja.«

Razmijenili su zagrljaje i pozdrave, a mora da je jako dobro odglumila da je sve normalno, jer su se nekoliko trenutaka poslije zajedno uputili prema drugom katu.

Ne znajući koje brige je more.

Layla se osvrnula prema sobi s biljarom. Izvadila mobitel i provjerila koliko je sati.

Tri ujutro.

I dalje nije primila nikakvu poruku.

Prije nego je uopće znala što čini, provukla se kroz blagovaonicu i kuhinju. *Slugani* su marljivo pripremali Posljednji obrok, a Fritz jedva da je podignuo pogled, s poštovanjem joj kimnuvši kad je proletjela pored njega.

Nirko nije primijetio kad je ušla u garažu. Ili pojurila prema zaključanim vratima s druge strane. Kad je upisala šifru na ploči, čulo se kratko *bip!* kad se zasun otključao.

Trenutak poslije, sjedila je iza volana svog auta i jurila.

Kad je nastavila dalje prema planini, magla ju je usporila, od čega joj je srce još brže zalupalo. Ali uspjela je stići do podnožja planine, a kad je izbila na seosku cestu, zbilja je nagazila na gas.

Nije imala mnogo vremena.

Bože, ovako mora da izgleda prava ovisnost, tupo je pomislila stišćući volan toliko da su je zaboljeli zglobovi prstiju.

Oduprijeti se drogi ili piću... ili, u njezinom slučaju, Xcoru... bilo je nemoguće. Nije čak bilo ni zadovoljstva kojem se mogla predati, samo bolna krivnja i golemi prijezir prema samoj sebi zbog roga što je još jednom nadvladala pametniji poriv i predala se onom koji ju je mogao ubiti.

Ili joj barem uništiti život.

Ali, avaj, Čuvardjevo, nije mogla ne otići provjeriti je li Xcor u redu.

U Kraljevoj drugoj palači. Paradise se osmjehnula starijem mužjaku koji se nalazio ispred njezinog stola. »Nema na čemu. Drago mi je da smo vas uspjeli večeras ubaciti.«

»Bili ste jako ljubazni«, naklonio se s kapom u ruci. »Budući da je zora blizu.«

»Vi također.«

Kad je izišao iz boravka, naslonila se na stolicu i sklopila oči. Posljednji sastanak za tu noć. Wrath je primao između dvoje i četvero podanika u sat vremena, i tako osam sati, tako da su te večeri primili barem šesnaest, ako ne i trideset osoba. I za svakog od njih, pratila je protokol koji je uspostavio njezin otac: prijava, registracija u slučaju da nikad prije nisu bili primljeni kod Kralja, nešto hrane i pića prije nego ih pozovu. Nakon audijencije, pozdravila bi ih i unijela u bazu podataka bilješke koje bi joj otac dao vezane uz razgovor, kao i bilo kakve odluke ili dozvole o kojima je bila riječ.

Nije bila samo iscrpljena. Bila je premorena. Toliko je toga trebalo naučiti, toliko imena i pitanja, obiteljskih stabala i krvnih loza, a pogreškama nije bilo mjesta.

Osim toga, morala je biti gostoljubiva prema svim gostima i povesti razgovor s njima dok su čekali, naročito ako bi došli sami.

To nije bio uvjet njezinog oca kako bi mogla obavljati taj posao, ali ona je smatrala da je važno.

Možda zbog uniforme stjuardese koju je imala na sebi.

Ali vjerojatnije zbog svog odgoja među glimerom.

»Mnogo praznih stolica.«

Podignula je kapke i poskočila. »Peyton! Isuse, zar ne znaš kucati?«

»Kucao sam. Jedan od Braće pustio me unutra, zbog čega sam umalo izgubio kontrolu nad mjehurom.« Osvrnuo se unatrag prema luku iznad prolaza. »A ti nemaš ni vrata ispred stola inače bih uposlio prste. Oprosti što sam te preplašio.«

Pomaknuvši miša u stranu, raščistila je s ekrana šarene, prozirne mjehuriće. »Što hoćeš?«

»Nisi mi odgovorila na poruke. Ni pozive.«

»Ljuta sam na tebe.«

»Daj, Perry. Ne budi takva.«

»Imam pitanje za tebe.« Pomaknula je pogled s tablice u Excelu na kojoj je radila prema njegovim plavim očima. »Kako bi se ti osjećao kad bi ti oduzeli pravo izbora samo zato što imaš plavu kosu?«

Podignuo je ruke. »Kako god, ne pričamo o boji kose...«

»Ozbiljna sam. Prestani se prepirati sa mnom i odgovori mi na pitanje.«

»Otišao bih u neku drogeriju i kupio crnu boju za kosu.«

Odmahujući glavom, Paradise je dohvatila bilježnicu s popisom obveza i označila nekoliko stvari koje je već napravila.

»Ne razumijem zašto je to toliki problem«, promrsio je Peyton. »Zašto uopće želiš u rat? I plemići će stradati, znaš. Zašto ne želiš biti na sigurnom...«

»Za stolom, jel' da? Ili, još bolje, u haljini u nekoj velikoj kući? Zar ne?«

»Nije pogrešno skrbiti se za ljepši spol.«

»Zar se ne moraš vratiti svom bongu?«

Mogla je osjetiti kako je promatra s visine. »Zar si zaboravila racije, Parry? Zar se ne sjećaš kako je bilo? Poklali su nas u našim vlastitim domovima. Rasjekli tijela u komade dok su još bila živa. Lasheve su roditelje pronašli kako sjede za kuhinjskim stolom, njihova su mrtva tijela posložili tako da su sjedili uspravno kao da upravo večeraju. Zašto želiš biti dio toga?«

Paradise je ponovno pogledala u njegove nepomične oči. »Ne želim!«

»Onda zašto se prepiremo?«

»Zato što *ja* želim imati mogućnost odabira. Želim moći preuzeti rizik koji želim - i nemoj mi prepričavati sva ta stradanja kao da se ne sjećam svakog detalja. I moja loza je stradala. Zar meni nije dopušteno željeti osvetu? Ili je i to rezervirano samo za penise?«

Naslonio je dlanove na stol i nagnuo se prema njoj. »Mužjaci ne mogu rađati.«

Ustala je sa stolice i našla se s njim licem u lice. »To si pogodilo. Voljela bih vidjeti da netko od vas proživljava to iskustvo. Cmizdrili biste kao pičkice za deset minuta.«

Peytonov je pogled pao na njezine usne samo na djelić sekunde, a ta ju je neobičnost iznenadila.

Svih tih godina njihovog prijateljstva, takvo što nikad se nije dogodilo.

Ni približno, zapravo.

»U redu«, mračno je rekao. »Stani iza svojih riječi.«

»Molim?«

»Pridruži se programu«, prešao je rukom preko radnog stola. »Makni se odavde, pošalji prijavu i pokušaj proći test tjelesne izdržljivosti.«

»Možda i hoću...«

U tom je trenutku ušao njezin otac. »O, zdravo, Peyton. Kako si, sine?«

Istog se treba Peyton smirio. »Gospodine. Dobro sam, gospodine. Hvala.«

Dok su se njih dvojica rukovala, bila je prilično sigurna da njezin otac nema pojma što se zaista događalo u tom boravku - i veoma sigurna da to nije bio slučaj kod Peytona. Ramena su mu bila ukočena, kao da se u glavi još prepire s njom.

»... lijepo od tebe da si došao podržati Paradise.« Otac joj se osmjehnuo. »Naročito ove prve noći. Moram priznati, nadmašila si moja očekivanja, najdraža. Ovo će biti izvrstan način da se malo uposliš prije predstavljanja.«

»Hvala ti, oče«, tekla je klanjajući se.

»Pa, sad moram ići. Peyton, možda bi joj mogao praviti društvo do zore?«

Oštre, plave oči opet su je pogledale. »Više ne živiš kod kuće?«

»Ne brini«, otac se glatko ubacio. »Ima dovoljno društva i primjerenu pratnju. A sad, ako ćete me ispričati, moram ići.«

Vjerojatno mora provjeriti kako je njihov »posjetitelj«.

»Braća su otpratila Kralja odavde«, rekao je njezin otac kad je zaobišla stol i zagrlila ga. »*Slugan* će pospremati kuću barem sat vremena. Nazvat ćeš me ako ti nešto zatreba?«

»Hoću.«

Potom je nestao.

»Ne mogu vjerovati da ti dopušta da ostaneš ovdje«, rekao je Peyton.

»To nije nužno njegov odabir.«

»Što to znači?«

»Ništa.« Provukla je prste kroz kosu i protresla pramenove. »Ne moraš ostati. Zapravo, radije bih da ne ostaneš.«

Mogla je osjetiti kako pilji u nju, a kako ništa nije rekao, pogledala ga je. »Što?«

Njegovi su kapci bili teški, kakve ih nikad nije vidjela.

»Nikad nisi bila tako...«

»Odvratna?«

»Ne«, promrsio je. »Ne to.«

»Pa, onda, što?« Budući da joj nije odgovorio, odmahнула je glavom. »Idi kući, Peyton. Samo odi doma i razvedri se, i pripremi se za šepirenje po kampusu. Za tu si ulogu rođen.«

To rekavši, zaobišla ga je i napustila boravak. Nije marila što će napraviti, hoće li otići... ili ostati tamo pored njezinog stola sve dok ga *slugan* ne otpraši metlicom za prašinu.

Odradila je svoje.

Za tu večer. I po pitanju mužjaka.

ČETRDESET PRVO POGLAVLJE

Ne. Tu. Stavi ga pored vatre...«

Xcor se oslobodio stiska na rukama. »Nisam invalid.«

Dok je šepao kroz nisku sobu kolibe u koju je ranije doveo Laylu, nastojao je zadržati za sebe činjenicu da je promrzao do kosti i da mu je zapravo godila toplina plamenova koji su se dizali iz crijepova u ognjištu.

»Noga ti je slomljena«, rekao je Zypher.

Dok je sjedao na fotelju, strašna mučnina zaprijetila je da će isprazniti njegov želudac, ali i to je ignorirao, gutajući nastalu žuč. »Izliječit će se.«

»Ovdje ima nešto hrane.«

Nije znao tko je to rekao. Niti je mario. »Gdje je alkohol?«

»Ovdje.«

Kad se boca tko zna čega pojavila pred njim, uzeo ju je, skinuo čep i primaknuo otvor usnama. Radilo se o votki, prozirna tekućina palila mu je grlo i stvarala nove plamenove u njegovoj utrobi.

Put doma bio je veoma dug, dematerijalizirao se kilometar po kilometar zato što nisu imali nikakav motorizirani prijevoz na raspolaganju. A sad, sve što je htio bilo je da ga ostave samog - i bojao se da će mu, s obzirom na to da su svi bili tu i brinuli se za njega, trebati više energije nego što je imao kako bi nagovorio svoje ratnike da mirno odu.

»Zamalo si stradao«, rekao je Balthazar s vrata. Otpio je gutljaj žestice. »I ti...«

»Netko je tu«, rekao je Syphon koji je stajao pored izbočenog prozora. »Neki auto.«

Istog su trena svi izvadili pištolje i uperili ih prema staklu - svi osim njega. Ispod tanke jakne, ruka mu je stajala mlohavo, zglob je vjerojatno iskočio.

Ali nije namjeravao spustiti votku.

»Tko je?« upitao je, pomislivši da se radi o *sluganu* kojeg je htio zaposliti.«

»Neka ženka«, netko je tiho rekao. »I to ne služavka.«

Istog se trena Xcor okrenuo i izbacio očnjake. Nije mu ni trebala vizualna potvrda. Postojala je samo jedna ženka koja je znala za to mjesto i koja bi došla autom.

»Ostavite nas«, naredio je. »Odmah.«

Njegova je Banda kopilad i stajala u polukrugu, hipnotizirana onim što se nalazilo s druge strane jebenog prozora, a on je riknuo poput lava. »Ostavite nas!«

Zypher se nakašljao. »Zaista je lijepa, Xcor...«

»I bit će posljednje što ćeš vidjeti ako ne odeš odavde!« Jedan po jedan, ratnici su se nevoljko dematerijalizirali... tako da je, kad je njegova ženka pokucala na vrata, već bio sam.

Tražeci dodatnu snagu u boci, otpio je veliki gutljaj, a potom ustao s kauča, prišao vratima i otvorio ih.

Čim ga je Layla ugledala, uzviknula je: »Ozlijeđen si!«

Sok na njezinom licu bio je toliki da je pogledao sebe i svoju krvavu odjeću. »Da, izgleda da jesam.« Smiješno, sad kad je stajala pred njim, više nije osjećao bol. »Uđi i ugrij se pored vatre.«

Kao da je sve u redu. Kao da ga nije iznevjerila onda kad su se trebali naći u ponoć - i kad mu je trebala reći što je odlučila.

No on je ionako znao njezin odgovor. Njezina prijašnja odsutnost bila mu je dovoljan odgovor - očito se opametila.

Layla je ušla unutra i pogledom lutala niz njegovo tijelo. »Xcor, što se dogodilo?«

»Ništa«, zatvorio je vrata. »Mislio sam da si rekla da se ne možeš izvući.«

»Vidjela sam što se dogodilo u centru. Morala sam...«

»Morala si što? Doći ovamo i provjeriti jesam li stradao i tako te oslobodio tvoje obveze?« Budući da ništa nije odgovorila, zahihotao se i vratio na kauč. »Oprosti, ali moram sjesti.«

Bio je itekako svjestan da ga prati pogledom. A bez sumnje je njezin oštar sluh registrirao jauk koji je svojski nastojao skriti.

»Morao bi otići k liječniku.«

Xcor se nasmijao i otpio još jedan gutljaj iz boce. »Misliš da ovo treba pregledati? Bratstvo Crnog Bodeža očigledno drugačije gleda na ozljede od nas. Preživio sam mnogo gore stvari tijekom stoljeća. Ovo nije ništa značajno, ništa što se neće izliječiti do noći.«

»Kad si se posljednji put nahranio?«

Iznenada, tijelo mu se umirilo. »Nudiš li se?«

Dok se ona zabavljala promatrajući sve u kolibi osim njega, opet se tiho nasmijao. »Shvatit ću to kao ne. Osim toga, već si jednom pomogla neprijatelju, a svi znamo kako je to ispalilo.«

»Zašto me provociraš?«

Opet je otpio gutljaj i teško progutao. »Jer mi je došlo. A ja sam gad, sjećaš se? Gad koji te tjerao da dolaziš k njemu iz noći u noć dok nosiš mlado drugog mužjaka.«

»Trpiš bol.«

»Zapravo, sad kad si ti tu, i ne.« To ju je nakratko ušutkalo.

Šokirao se kad je napravila nekoliko koraka prema njemu, prema kauču... Naime, dok mu je prilazila, zavrnila je rukav desne ruke. »Što to radiš?« upitao je.

»Dat ću ti svoju venu«, stala je ispred njega. Dovoljno blizu da je dohvati. Dovoljno blizu da je, ako bi tako htio, privuče u svoje naručje. Da joj dotakne grudi svojim rukama, usnama. »U gorem si stanju nego što misliš.«

»O, da«, rekao je grubo. »U tome si u pravu. Ali ne zbog ozljeda.« Ponudila mu je svoje zapešće. »Udarila su te kola Bratstva, zar ne?«

»Zato smatraš da mi ovo duguješ? Zanimljiv preokret u osjećaju pripadnosti.«

»Dakle, ne poričeš to.«

»Ne mogu ni zamisliti na što ciljaš s ovim, ženko. Ranije ti nije odgovaralo biti izdajica. Što se promijenilo?«

»Nisi ih napao večeras, zar ne? Imao si priliku, kad je izbio nered, krenuti za Bratstvom, ali umjesto da narediš svojim ratnicima da ciljaju na Mannyja i Rhagea, ili ostalu Braću koja su bila dolje, napustio si scenu ne ozlijedivši nikoga.«

Tako je, pomislio je. Zaključio je da su ambulantna kola pripadala Bratstvu.

Nanjušio je miris dok se dematerijalizirao otamo - osim toga, nijedna druga vampirska skupina nije si mogla priuštiti takav luksuz.

Xeor se grubo nasmijao. »Zar nisi čula za instinkt samoočuvanja? Ako sam ozlijeđen onoliko koliko misliš da jesam, otišao sam kako bih se spasio.«

»Sereš. Znam na kakvom si glasu. Večeras si imao priliku i nisi je iskoristio. Zapravo, imaš priliku napasti naše imanje već godinu dana i ništa nisi učinio.«

»Moram li te podsjetiti na prirodu našeg dogovora?« upitao je kao da mu dosađuje. »Pojaviš se i udovoljiš mojim očima, zauzvrat ja njih ne koljem.«

»Zavjet koji si dao nekoj ženki nikad te ne bi zaustavio. Ti si Bloodletterov sin.«

O, ali zavjet tebi je nešto drugo, pomislio je za sebe.

Glas joj je postao čvršći. »Nećeš ih napasti, zar ne? Ni večeras, ni sutra navečer. Ni za godinu dana od sad. I to ne zato što ja dolazim ovamo kako bih te vidjela - inače bi večeras ubio jednog ili više njih u onoj ulici. To bi bilo izvan našeg dogovora, zar ne?«

Dok je zurio u nju, pogled joj je bio tako prodoran da se osjetio malenim - i to ne zato što je on sjedio, a ona stajala iznad njega.

»Iz kojeg god razloga, oni više nisu tvoja meta, zar ne?« rekla je. »Zar ne?«

Dok je Layla stajala tako iznad Xcora, na glas je izrekla zaključak koji je stvorila u glavi tijekom vožnje od imanja Bratstva do kolibe.

Osjećala se kao da hoda po strmom nagibu i iznenada dolazi do čistine u žbunju odakle je mogla vidjeti prizor kojeg je i sama bila dio, a da to nije ni znala.

»Odgovori mi«, ustrajala je.

Nakrivio je obrvu. »Rekla si da sam mužjak bez časti, da zavjet nekoj ženki ne bi poremetio moje postupke. Zašto tražiš od mene odgovor ako mu se ne može vjerovati?«

»Što se promijenilo? Znam da to nema veze sa mnom, ali nešto jest.«

»Budući da si tako dobra u odgovaranju umjesto mene, mislim da ću se samo zavaliti na kauč i dopustiti ti da vodiš obje strane ovog razgovora.«

Dok je on i dalje samo zurio u nju, lica smirenog i staloženog poput kakve maske, znala je da joj ništa više ne namjerava reći. Možda je imao i pravo. Nije mogla vjerovati njegovim riječima.

No, namjeravala je vjerovati njegovim postupcima.

»Uzmi od mene«, rekla je pružajući mu zapešće. »I izliječi se.«

»Perverzna si ženka. A što je s tvojim mladom?«

»Ženke mogu bez opasnosti hraniti mužjaka, pod uvjetom da ne uzmu previše.«

Nahraniła je Qhuinna i Blaya prije otprilike mjesec dana, nakon čega su se prebacili na Selenu jer su se pretjerano brinuli. Uostalom, i ona se nahraniła iz vene prije svega dvanaest sati, tako da je bila u naponu snage.

Za razliku od njega.

»Nisi se nahranió kako treba još otkako si pio iz moje vene, zar ne?«

Pogled mu je odlutao prema vatri. »Jasno da jesam.«

»Lažeš.«

»Molim te, iskoristi onaj svoj auto i odvezi se natrag do Bratstva.«

»Ne.«

Oči su mu se stisnule kad ju je ponovno pogledao. »Iskušavaš moje strpljenje.«

»Zato što sam u pravu u vezi s ovim...«

Samo tako, ustao je na noge, i premda je šepao, svejedno se uspio priviti uz nju, natjeravši je da zakorači unatrag ili padne. Još jedan korak. Još jedan.

Sve dok se nije nalazila leđima uza zid.

Za koji ju je pribilo njegovo tijelo.

»Bolje razmisli prije nego nešto zaključiš, Odabranice.«

Layli je odjednom bilo teško disati, ali ne zato što joj je on pritiskao prsa. »Znam ja još nešto.«

»A što bi to bilo?«

Sjetila se onog što je načula iz sinoćnjeg razgovora između Blaya i Qhuinna, o tome kako su Rhage, V. i blizanci otišli do kuće u kojoj je boravila Banda kopiladi.

»Znam da si imao još jednu priliku ubiti ih. Znam da su otišli do kuće u kojoj ste živjeli, a vi niste ostavili ništa što bi im naudilo. Mogli ste ih dočekati u zasjedi ili postaviti nekakvu zamku, ali niste.«

Kad je to rekla, odmaknuo se od nje.

Bilo je bolno gledati ga kako šepa uokolo, gledati njegovu krvavu, rasparanu odjeću, svjedočiti njegovoj iscrpljenosti.

Mračno je rekla: »Stoga, ne hranim više neprijatelja, zar ne?« Naposljetku se zaustavio pored vatre. Stavio je jednu ruku na bok,

zagledao se u plamenove, doimajući se neobično poraženim. »Samo idi«, rekao je.

»Zašto želiš prešutjeti ono što bi za mene bila dobra vijest?« Pomisao da više ne pokušava nauditi Bratstvu ili Wrathu za nju bi bila golemo olakšanje. »Zašto?«

»Da nema našeg dogovora, bi li me došla posjetiti?«

Layla je osjetila kako ju je obuzela neobična toplina, bila je donekle svjesna da su se još jednom primaknuli stanovitoj prekretnici.

Sve njihove dotadašnje zajedničke noći bile su ples u kojem su igrali uloge manipulatora i žrtve.

I pronalazila je neki perverznan osjećaj sigurnosti u položaju koji je dotad zauzimala.

To je značilo da se mogla skrivati iza dužnosti koju je imala prema Braći.

Značilo je da se mogla pretvarati da je natjerana na to. Istina... je bila daleko kompliciranija.

Slika njega od noć prije, kako stoji ovdje gdje je i sad stajao, ispred ognjišta, natjerala ju je da poželi skinuti majicu. Ako joj dotad nije bilo toplo, sad je gorjela.

Xcor se osvrnuo preko ramena. Kad mu je treperavo svjetlo prešlo preko lica, njegova deformacija bila je još izražajnija. Pa ipak, premda su ga neki mogli smatrati ružnim... ona nije.

Pokušavala ga je zamisliti bez odjeće.

»Onda«, provocirao ju je. »Bi li svejedno došla? I ne brini se da ćeš mi povrijediti osjećaje. Ženka koja me rodila nije me htjela. Dobro sam upoznat sa ženskim odbacivanjem.«

Nakon daljnje tišine, mahnuo je rukom kroz zrak. »Vjerujem da je to tvoj odgovor, onda...«

»Bih«, rekla je odlučno. »Došla bih te vidjeti.«

Zatekla se kako stavlja dlanove na svoj veliki trbuh, želeći da može poštedjeti svoje nerođeno mlado takve stvarnosti.

Oči su mu bljesnule u šoku. Potom je zaškiljio. »Zašto?« Glas mu je bio prodoran, postavio je pitanje koje je od nje zahtijevalo još jedan iskren odgovor.

»Ne znam zašto«, slegnula je ramenima. »Ali zdrav razum ne mijenja činjenice, zar ne?«

Nastala je još jedna duga tišina.

Kad je Xcor ponovno progovorio, glas mu je bio toliko tih da nije bila sigurna da ga je dobro čula. Ali zvučalo je otprilike ovako: »Nisam se želio promijeniti.«

Nije se ni trudila tražiti od njega da ponovi što je rekao. Da je htio da čuje njegove riječi, izrekao bi ih glasnije.

»Uzmi moju venu.«

Izrekavši tu naredbu, znala je da više nema povratka. Sad kad je stupila u stvarnost u kojoj više nije bilo pretvaranja, u kojem se radilo o slobodnom odabiru, bila je svjesna da se njezina sudbina mijenja. No, barem to nije bilo zbog neke nasumične nevažne odluke da ode lijevo ili desno.

Bila je to svjesna odluka. Toliko svjesna da se doimalo kao da je ugodna prostorija u toj slikovitoj maloj kolibi bila obojana bojama i ispunjena mirisima življima od onog koji su njezine nosnice mogle podnijeti. I njezin je sluh bio toliko oštar da ju je praktički zaboljelo, svako pucketanje vatre, svaki dah s njezinih ili njegovih usana odjekivao je kao u nekom velikom kanjonu.

Tog puta, kad joj je prišao, nije to učinio brzo ili agresivno.

Prikovao je pogled uz nju, ali bio je oprezan, kao da se predator sad boji svog plijena.

Zastavši pored nje, Xcor joj je ponudio podlakticu. Kad ju je pogledala, rekao je: »Jednom sam vidio kako to rade. Džentlmen i ženka od časti?«

»Da«, promuklo je rekla. »Tako se to radi.«

Kad je stavila svoju ruku pod njegovu, poveo ju je prema kauču i posjeo na istrošene jastuke. Potom se okrenuo i napustio prostoriju.

ČETRDESET DRUGO POGLAVLJE

Imaš najljepše ruke na svijetu.«

Trez je ležao u svom krevetu, Selena pored njega, oboje su bili goli i potpuno izloženi. Seks je bio toliko divlji da su prekrivači završili na podu, a njihova uzavrela koža tek sad se počela hladiti na blagim zračnim strujama u mračnoj sobi.

»To si već spomenuo«, rekla je s osmijehom.

U dnu grla napravio je *mmm-hmmm*. »Sviđa mi se kad su na meni. Volim ih gledati. Volim ih dodirivati.«

Svojim dlanom prelazeći preko njezinog, osjećao je taj kontakt cijelim svojim tijelom. Tako spokojno, pomislio je. To je tako spokojno.

»Volim gledati zvijezde«, rekla je nakon nekog vremena. »Kroz ovaj tu prozor.«

»Da.«

Budući da je bilo malo prije pet ujutro, rolete samo što se nisu spustile. Kako je jesen stizala i utjecala ne samo na vrijeme već i na sunčevu svjetlost, u posljednje je vrijeme zora kasnije svitala.

»Znaš, nikad prije nisam ovo imao«, čuo je vlastiti glas.

Okrenula se na svojoj strani, oslonila glavu na ruku kojom se zabavljao. I kao da je znala da mu je nedostajao kontakt, ponudila mu je drugu da se njome igra.

»Imao što?« upitala je. »Ovakav mir.«

Da je barem znao, tijekom svih tih godina beznačajnih orgazama, da ga čeka tako duboko sjedinjenje. Onda bi sve to beskorisno proždiranje bilo sasvim nepotrebno.

»Želiš glazbu ili nešto?« iznenada je upitao u slučaju da je bit) jedini koji uživa u tišini.«

»Ne, ovo je... savršeno.«

Kad je to rekla, morao se okrenuti i poljubiti je u usta. Potom se opet namjestio na jastuke i nastavio s tom novom igrom s rukama... u kojoj je svaki njezin prst dodirivao svojim, rastezao ih i povlačio, prije nego bi se poigrao čvrstim, ravnim vrhovima.

»Volim zvijezde«, rekla je kao da govori samo za sebe.

»Imam ideju za večeras.«

»Imaš?«

Dobacio je još jedno *mmm-hmmm*. »To je iznenađenje. Ali morat ćemo odgoditi vožnju brodom.«

Njemu će vjerojatno trebati sredstvo za smirenje. Ali njoj će se svidjeti.

»Trez?«

»Da?«

»Želim da učiniš nešto za mene.«

Nasmiješio se u tami. »Uključuje li to moj jezik kojim slučajem? Samo reci koji dio tijela, kraljice.«

»Ne.«

Promjena u njezinom glasu zaustavila ga je. Na djelić sekunde htio je reći: *Molim te, nemoj. Možemo popričati o tome kad padne mrak. Ostavimo dnevne sate za maštanje o vječnosti.*

No, kao i obično, ništa joj nije mogao uskratiti. »Što je?«

Seleni je trebalo neko vrijeme da odgovori, što je vjerojatno značilo da pažljivo bira riječi.

Nastojao je ostati smiren. »Ne žuri.«

»Moje sestre«, oklijevala je. »One koje su umrle... Gore na groblju. Znaš, tamo gdje si me našao?«

Ona živica, pomislio je. Ona kroz koju je provirio kako bi pogledao mramorne kipove... za koje je sad strahovao da uopće nisu ni bili od mramora.

»Da, sjećam se.«

»Nemoj dopustiti da me odnesu gore.« Maknula je svoju ruku od njegove i uspravila se. Dok ga je promatrala iz sjedećeg položaja, njezina duga, predivna crna kosa prelijevala joj se preko ramena, prekrivala jednu dojku i dodirivala kožu na bedrima. »Oni će to htjeti. Trebala bih odabrati položaj... Znaš, kad dođe vrijeme, mogu te namjestiti u položaj koji želiš. Onda prekriju gipsom kosu, lice i tijelo. To je ritual. Zato su sve drugačije, u različitim položajima, mislim.«

Trez je protrljao lice. Što nije nimalo pomoglo odagnati probadajuću bol u prsima. »Selena, nemojmo pričati o tome...«

Zgrabila ga je za ruku. Čvrsto. »Obećaj mi. Neću se moći izboriti za sebe kad stigne vrijeme. Ti to moraš učiniti za mene.«

Ponovno, ništa joj nije mogao uskratiti, a združenom mužjaku to ne samo da je bilo ispravno činiti, već i zdravo. Međutim, što se tiče ovog zahtjeva? Srce mu se slomilo kad je klimuo.

»U redu«, nakašljao se. »Okej, pobrinut ću se za to.«

Istog trena tijelo joj se opustilo pa je izdahнула. Potom, kad se ponovno namjestila uz njega, odmahнула je glavom. »Znam da se ovo kosi sa svime čemu su me učili, s cjelokupnom tradicijom moje službe... Ali dio mene osjeća paranoju zato što su one tamo zapele.«

»Oprosti... što? Misliš, tvoje sestre?«

Kimnula je. »Kako znamo sa sigurnošću da Sjenosvijet uistinu postoji? Što ako je sve što su nam rekli da je istina zapravo laž? Kao i svi u Utočištu, i ja sam uvijek nastojala izbjegavati to groblje, mrzila sam njegovu tišinu i mir, ali Bože, te jadne ženke, od kojih sam neke poznavala, s kojima sam jela i radila, služila Čuvarđjevi...« Tiho je opsovala. »Zapele su na tom groblju, ne samo skamenjene u svojim tijelima, već i zaboravljene od svih nas jer ne možemo podnijeti osjećaj koji nas obuzima kad smo s njima. Što ako nas mogu vidjeti? Što ako nas mogu čuti? Što ako ako se vrijeme samo rasreže unedogled, a one su zarobljene...« Selena je protrnula. »Ne želim to. Kad odem, želim biti slobodna.«

Ponovno je pogledala u prozor, prema treperavim zvijezdama visoko na nebu.

»Svaka vrsta ima svoju verziju zagrobnog života«, rekao je. »Ljudi imaju Raj. Vampiri Sjenosvijet. Za Sjene to je Vječnost. Ne možemo svi biti u krivu - a sve to je zapravo varijacija na istu temu. Dakle, imalo bi smisla da postoji nešto nakon svega ovoga.«

»Ali nema garancije, a ne možeš znati sve dok ne bude prekasno.«

Kao da se povukla u sebe. »Znaš, kad me uhvati Zastoj, čujem stvari... kad sam na tom mjestu na kojem je moje tijelo... Kad je izvan moje kontrole, mogu čuti sve i nanjušiti, mogu vidjeti. Moja svijest je tu, ja sam tu, ali ništa ne mogu učiniti. Kako rekoh, nema većeg straha od toga kad osjećaš da je tvoj mozak jedini koji funkcionira.«

Nemoj poludjeti, upozorio je samog sebe. Da se nisi usudio puknuti. Saberi se i budi tu za nju. Točno ovdje, točno sada.

Kad je utihnula, pokušao je staviti samog sebe u položaj koji je opisala, svjestan svega, ali bez mogućnosti odgovora ili reakcije.

Posegnuvši rukom, odmaknuo je njezinu dugu kosu unatrag. Porom ju je ljubio, nježno, polagano. Trenutak poslije, otkotrljao se na nju i

pronašao njezino spolovilo svojim. Kad je došlo do penetracije, kad ga je njezina poznata pa ipak nevjerojatna uskost primila, dao joj je svoj zavjet kroz fizički čin.

Ponekad zlo protiv kojeg se borite ne možete udariti ili ustrijeliti ili raščetvoriti. Ponekad ga ne možete ni ozlijediti. A to je bilo jebeno strašno.

Dok je micao kukove, a ona ga grčila, pazio je da ritam ostane nježan i pažljiv kako bi je cijelo vrijeme mogao ljubiti. Na pola puta, osjetio je kišni miris suza. Oboje su plakali.

Dolje u teretani Centra za obuku, Rhage je trčao kao da ga ganja vlastita zvijer.

Traka za trčanje nije to osjećala. Bio je prilično siguran da škripanje trake - koje je bilo dovoljno glasno da ga je mogao čuti povrh T. I.-ja koji mu je treštalo u ušima kao da se radi o heroinu - znači da će stroj riknuti svakog trena. Ali nije htio prekidati korak sve dok se ne bude morao preseliti na susjednu spravu.

No, kad je stroj počeo zaudarati na *degrada*, znao je da je odluka donesena umjesto njega. Skočivši na susjednu traku, izvukao je crvenu karticu za stop, a sprava je odmah usporila. Ili to, ili je uskladio svoj silazak s njezinim potpunim krahom.

Hvatajući dah, obrisao je lice jednim od grubih bijelih četvrtastih ručnika. Ručnici su više-manje nalikovali na šmirgl papir, ali njemu se to sviđalo. Fritz bi s vremena na vrijeme pokušao zamijeniti staromodne ručnike nečim mekšim, ali on i njegova braća uvijek bi se usprotivili. To su bili ručnici za teretanu. I trebali su biti tanki i opaki, frotirna verzija dlake kojota.

Kad se znojiš kao svinja i ne osjećaš tabane od napora, nije baš da se želiš obrisati mekanim krznom šteneta.

Zar je zbilja pretrčao trideset osam kilometara?

Sranje, koliko je već dugo bio tu?

Skidajući slušalice, shvatio je da ne samo da su mu tabani utruli, već su mu i mišići prepona gorjeli, a rame koje je ozlijedio prije dobrih pet noći bilo je sjebano.

Naposljetku je sjeo na jednu od drvenih klupica poredanih uz donji kraj prostorije. Kad mu se dah malo po malo ujednačio, osjećao se kao da su ga okružila njegova braća iako je bio sam. Bilo da se radilo o utezima koji su i dalje bili namješteni na tri kilograma na koliko ih je Butch jučer stavio ili dvoručni uteg na kojem je vježbao Z. ili rešetka na kojoj se dizao

Tohr, mogao je zamisliti svakog pojedinog ratnika, čuti njihove glasove, vidjeti ih kako tuda prolaze, osjetiti njihov pogled na sebi dok su razgovarali.

Sve to trebalo ga je navesti da se osjeća povezanijim s njima, a ne obrnuto.

U stvarnosti, iako je prostor od 12x18 metara bio nakrcan svim tim krupnim tijelima, i dalje se osjećao usamljeno.

Ponovno je obrisao lice ručnikom, sklopio oči i preselio se na neko drugo mjesto, u drugo vrijeme... U sjećanje za koje je sad znao da ga je pokušavao ostaviti iza sebe još otkako je zaprijetilo izbiti na površinu.

Bellina bijela seoska kuća. Onaj okrugli trijem koji je bio toliko u stilu Nove Engleske i ugodan da biste se najradije raspekmezili... ili samo sjeli i pojeli komad pite od jabuka na njemu. Sjetio se sebe kako je izlazio kroz ona prednja vrata, kako mu je glava visjela kao da su mu je skinuli s ramena, kako je samo vratna hrskavica držala loptu na ramenima.

Njegova voljena Mary gore u sobi, nakon što mu je upravo rekla da odjebe.

Iako, naravno, nije bila tako gruba.

Njegov je život završio čim je napustio tu kuću. Iako je navodno bio živ, bio je poput hodajućeg mrtvaca... sve dok ona nije iznenada bosa izjurila kroz vrata.

Nisam dobro, Rhage. Nisam dobro...

»Zašto tako razmišljaš, stari...« Još jednom je protrljao lice grubim ručnikom. »Samo prestani s tim sranjima... Hajde, razmišljaj o nečemu drugom...«

Ali njegov mozak nije se dao smesti. A iduće je sjećanje bilo još gore.

Bolnička soba, ne ovdje u centru, čak niti u Haversovoj klinici. Ljudska bolnička soba, a njegova Mary na krevetu.

Sranje, još je pamtio boju njezine kože. Pogrešna, sasvim pogrešna. Ne samo blijeda, već je i polako sivjela.

Kako bi je spasio, napravio je jedino čega se mogao sjetiti, izrekao jedinu molitvu koju je znao. Potražio je pomoć Čuvardjeve. Napustio je ljudsku bolnicu i otišao doma u svoju sobu, kleknuo na grubo rezane dijamante sve dok mu koljena nisu bila crvena od krvi.

Molio se za čudo.

Opsuvavši, protegnuo se na klupici, nagnuo torzo unatrag na tvrdom drveću s objema nogama na podu.

Njegova Mary danas se neće vratiti doma. Ostat će u Sigurnom mjestu.

Majku onog mladog odveli su natrag k Haversu. Nakon što je pala u komu.

Osooblje je odlučilo da bi bilo pametno mlado izvesti iz kuće taj dan, a Mary je htjela ostati uz djevojčicu.

Bože, sjetio se onog mučeničkog dana kad je Mary ležala bolesna u bolnici. Nije bilo sigurno da bude uz nju tijekom dnevnih sati, a on se bojao da će umrijeti u trenutku kad ne može do nje.

Valjda bi mogli odvesti dijete da vidi svoju *mamen* ako baš zagusti.

Zureći u strop, sjetio se Treza i Selene. Njihovog izlaska. Njihovog bijega iz centra. Zabavnog bježanja od ljudske policije.

Za to se vrijedilo boriti. Za sve to.

Njegova Mary tog dana nije dolazila kući, a on nije znao kako preživjeti idućih dvanaest sati dok je ponovno ne vidi. Iako je znao da je može nazvati ili joj poslati poruku, ili se čuti s njom preko Skypea u bilo kojem trenutku, koliko god dugo je htio.

Ona će curica vjerojatno izgubiti svoju *mamen*.

A Trez će vjerojatno izgubiti Selenu.

Rhage je bio prilično siguran da se svi oni mole za čudo baš kao što je i on to svojedobno učinio. I možda mu je upravo to stvaralo probleme.

Zašto se njemu posrećilo? Tohru nije. Dobro, da, brat je poslije našao Autumn, što je bio neprocjenjiv blagoslov. No, koliko god on volio tu ženu, gubitak Wellsie umalo ga je ubio.

Jednostavno nije shvaćao. Osim ako Čuwardjeva opet ne uskoči ili netko ne pronade lijek...

Zašto su on i Mary bili pošteđeni?

Kad mu je mozak počeo kuhati od te pomisli, morao je odagnati sve te misli. Nije htio poludjeti sam tu dolje u teretani.

Da, pomislio je mračno. Jer je mnogo bolje dijeliti takve stvari s bližnjima.

Gadna vremena.

Ako smrt, kao i sve dobre stvari, dolazi u troje, odsutno je razmišljao... Tko će biti treći?

ČETRDESET TREĆE POGLAVLJE

Kad je Xcor izašao iz velike prostorije u kolibi, Layla je bila spremna slijediti ga van i natjerati ga da se nahrani na čistini koja je nalikovala tratini, ako bude potrebno. No upravo kad je krenula ustati s kauča, začula je zvuk... tuširanja.

Odlučivši da će svejedno ustati, prešla je preko prostorije, zašla za ugao i našla se ispred zatvorenih vrata kupaonice.

»... jebote...« mrmljao je s druge strane.

»Xcor?«

»Pusti me na miru. Dolazim za koji trenutak.«

Kad se još jedna psovka začula kroz pukotine u dovratniku, dohvatila je kvaku i otvorila vrata.

Xcor je stajao ispred umivaonika, košulju je tek napola navukao na sebe, torzo mu je bio iskrivljen pod pogrešnim kutem dok ju je pokušavao navući preko glave - a da ne dotakne prostrijelnu ranu na boku.

»Što radiš?« upitao je. Kroz nabore tkanine.

Na trenutak je mogla samo stajati i promatrati njegov napeti trbuh, izrezbarene mišiće, toliko izbočene da su stvarali sjene. Potom su tu bili i njegovi kukovi, uvučeni, izbočine koje su se uzdizale kroz kožu, njegove vojničke hlače visjele su tako nisko da su ih pridržavali samo veliki mišići njegovih bedara.

Rio je nevjerojatno snažan. Ali i premršav.

Zadrhtala je i ponovno se usredotočila, rekavši: »Pomoći ću ti da to skineš.«

»Mogu sam, samo da...« Kad se ponovno okrenuo, bolno je jauknuo.

Ignorirajući ga, zatvorila je vrata tako da je ono malo topline što je dolazilo od tuša ostalo unutar kupaonice. »Prestani. Samo ćeš se ozlijediti.«

Čim mu je položila dlan na ruku, sasvim se umirio. »Dopusti da ti pomognem«, šapnula je.

Dobra vijest je bila ta da je veći dio košulje već prebacio preko glave. Stoga nikako nije mogao vidjeti kako joj se ruke tresu dok je hvatala košulju i nježno je povlačila uvis, skidajući je malo po malo preko

njegovih ruku, razotkrivajući mišiće koji su mu se protezali niz bočnu stranu torza, a potom i velike nabreklone njegovih prsnih mišića.

Teško je udisao i izdisao, prsa su mu se nadimala i spuštala u ritmu koji se ubrzavao dok mu je povlačila košulju preko ruku.

Snažnih ruku. Krupnih ruku koje su se sužavale kod laktova i kod zapešća, ali su svugdje drugdje bile mišićave.

Kad je skinula ono što ga je prekrivalo, ništa joj drugo nije padalo na pamet osim da se radi o ubojici. Nemilosrdnom ubojici čije je tijelo odražavalo posao kojim se bavio.

»Čekaj me vani«, nije ju htio pogledati u oči. »Ne želim se nahraniti od tebe dok sam nečist.«

»Ovo je gadna posjekotina.«

Kad je dotaknula toplu, blijedu kožu ispod ružne crvene crte na njegovom boku, trznuo se. No glas mu je i dalje bio čvrst. »Do večeri će zacijeliti.«

»Samo ako se nahraniš.«

Gundanje koje je dobila umjesto odgovora bilo je pravo pravcato odbijanje. Nakon čega je uslijedilo: »Ako ne odeš, vidjet ćeš mnogo više od mojih prsa.«

»Imaš još goru ranu na nozi.« Promatrala je sve veću krvavu mrlju na njegovim vojničkim hlačama.

Spustio je ruke prema zatvaraču hlača. »Onda?«

Kao da joj daje posljednu priliku.

»Onda?« slegnula je ramenima. »Zar zaista misliš da ću ti dopustiti da sam odeš pod topli tuš, bez moje pomoći? Blijed si kao krpa. Tlak ti je očigledno nizak. Mogao bi se onesvijestiti.«

»O, za Boga...«

Tad ju je pogledao. Potom je, brzo i efikasno, otkopčao kopču na remenu. Gornji dio hlača pao je dolje. Donji se zakvačio za bedra.

Ali nešto je ipak otkrio.

Bio je... krut.

Xcor je podignuo obrvu, »Možeš prestati zuriti. Teško mi je vjerovati da uživaš u pogledu.«

Pokušala je odvratiti pogled. Zbilja jest. Ali njezine su oči imale vlastitu volju.

»Tako si velik«, dahnula je.

Lecnuo se. Kao da je to bilo posljednje na svijetu što je očekivao da će reći. A kad je ponovno progovorio, glas mu se promijenio.

Sad ju je već preklinjao. »Layla... Odabranice Layla... Moraš otići.«

Dok je Xcor stajao praktički gol ispred ženke, nije se mogao ni pomaknuti. I to ne samo zato što su mu se hlače zaglavile iznad koljena pa se nije mogao slobodno kretati.

Layline su zelene oči bile širom otvorene dok je promatrala njegovo spolovilo - netremice.

Koliko će još ta večer ići naopako, pitao se.

Samo malo - možda ne bi trebao davati takvu ideju Sudbini.

U međuvremenu, njegov je ud uživao u pažnji. Prokletinja se trzala kao da želi poručiti da bi se rado rukovala i sprijateljila.

Prekrio je svoj kruti, dugački ud objema rukama koje je ispružio preko donjeg dijela abdomena. »Layla.«

Umjesto da je postupila razumno i zgroženo se povukla osjećajući gađenje, sagnula se i dohvatila remen njegovih vojničkih hlača.

Prije nego ju je stigao odgurnuti, hlače su mu se spustile niz bedra i skupile oko gležnjeva.

»Hajde, da te odvedemo pod tuš.«

Nije mu ni dala priliku da se usprotivi. Sekundu poslije, njegovo naručeno i ranjeno tijelo nalazilo se ispod tople vode, bolne kosti i ožiljci koji su zarastali istovremeno su vrištali i uzdisali.

Navukla je zastor i omogućila mu privatnost koju je tražio - samo što je kratko *klonk* na zahodskoj školjci značilo da ipak nije otišla već je spustila poklopac i sjela.

Nije bilo razloga da ne upotrijebi sapun i šampon, što je nastojao učiniti što žurnije. Nažalost, rana od metka koji je za dlaku promašio njegovo plućno krilo pekla ga je kao da je mu je netko stavio kiselinu ravno na kožu. A sapun nije pomogao.

Drugi razlog zbog kojeg se žurio bio je taj što je bio itekako svjestan i svoje golotinje i svog uzbuđenja. Što bude brži, brže će se i obući.

Ali, nije bilo odjeće. Nije imao ništa čisto.

Poraženo sklopivši oči, isprao je sapunicu iz kose, naginjući glavu unatrag. Što je bila pogreška. Nalet vode udario mu je ravno u ud, a proklet bio ako mu se to nije činilo kao dodir ruku, njezinih ruku.

Ili možda njezinih usana...

Oslobađanje nije stiglo neočekivano. Međutim, bilo je neželjeno. Kad mu se erekcija trznula, a orgazam prostrujao kroz njega, stisnuo je zube...

»Ne moraš to skrivati«, rekla je promuklim glasom. »Vidim ti sjenu.«

»Onda odvrati pogled«, zastenjao je dok su mu se kukovi ljuljali prilikom ejakulacije. »Ne mogu.«

Naslonivši se na pločice, znao je da je izgubio svu prednost koju je mislio da ima u toj situaciji. Ženka je saznala njegovu strašnu istinu. Znala je da su se njegovi ciljevi promijenili. I doimalo se kao da ne želi održati taj njihov odnos, kakav god on bio, na razini koja bi im oboma pružila barem nekakvu čast i dostojanstvo.

No, barem nije znala da se sve vrtjelo oko nje.

Da se njegov život... Ma kako bijedan bio... sad vrtio oko nje.

Ako bi i to izašlo na vidjelo, označilo bi njegovu propast.

Xcor je okrenuo slavinu i zatvorio je, odlučan u namjeri da sve to privede kraju kako bi mogao ponovno uspostaviti kontrolu. Upravo kad je htio strgnuti zastor i njime se omotati, teški se ručnik našao na prečki.

»Za tvoju čednost«, rekla je. Je li mu se to ona rugala?

Ne trudeći se brisati, prekrpio je donji dio tijela i odgurnuo zastor. Doista je sjedila na zahodskoj školjci, a majica koju je imala na sebi kamuflirala je njezin trbuh.

Bez riječi, ponovno je zavrnila rukav i ispružila ruku.

Izazovno ga je promatrala,

»U redu«, prasnuo je, ljut na samog sebe. Na nju. Na taj novi teritorij na koji su stupili.

Spustivši se na koljena - imala je pravo, strašno mu se vrtjelo u glavi - položio je očnjake na njezinu kožu.

Umirao je od gladi. Za njom.

Pa ipak ju je ugrizao što je nježnije mogao.

Kad ju je prvi put okusio, zastenjao je, cijelo tijelo mu se zaljuljalo, svom je težinom udario u ormarić u koji je bio ugrađen umivaonik. Njezina je krv bila poput crnog vina od kojeg je samo bio još žedniji umjesto da okrijepi njegovo suho grlo, a među nogama, ud mu se iznova i iznova trzao.

Svršavao je u ručnik, užitak mu je strujao kroz vene, kroz kosti, kroz meso...

Moja.

Iz, same njegove dubine, poriv da je uzme bio je toliko snažan da mu se počeo predavati, njegovo je tijelo bilo na rubu da skoči i odvuče je na pod kako bi je mogao zajahati.

Trudna ili ne, dočepat će se njezinog spolovila i ostaviti svoj trag u njoj...

Prekidajući kontakt, odgurnuo se od nje, nogama se oslonio o ormarić, hladni porculan kade iza njega pritiskao mu je ramena kad se sav ukočio u pokušaju da preuzme kontrolu nad samim sobom.

»Što ne valja?«

»Odlazi!« viknuo je.

U njemu, seksualna je zvijer već vrebala, spremna da je uzme, a pored žeđi za krvlju, znao je da neće moći kontrolirati oba instinkta istovremeno. Mogao joj je svakog trena odgristi zapešće dok je u isto vrijeme grubo uzima.

»Xcor, uopće nisi mnogo popio...«

Stišćući zube, sklopio je oči, napinjući se. »Odjebi odavde! Ako želiš da tvoje mlado preživi - odlazi! Napast ću te! *Odlazi!*«

To joj je napokon privuklo pažnju.

Kao što joj je, nesumnjivo, privukla pažnju i činjenica da je svršavao po sebi, sad kad je ručnik već nestao, mlazovi su mu curili po bedrima i po trbuhu dok su mu mišići na nogama drhtali od siline napora - kako ne bi skočio na nju.

»Odlazi!«

Djelić sekunde kasnije, bila je izvan kupaonice, trenutak poslije izvan kolibe. Toliko se žurila da je sva vrata ostavila otvorena tako da je mogao vidjeti prednja svjetla njezinog automobila kako se pale, a potom i kruže po neurednoj tratini ispred kolibe prije nego su nestala niz puteljak.

Tek onda kad više nije mogao vidjeti crvene farove ili čuti gume njezinog automobila, malo se opustio. U hvativši se za ud, počeo ga je gladiti, zamišljajući njezine oči na sebi, ponovno je čuo onaj čudan ton glasa kad je primijetila koliko je velik.

Samozadovoljavanje ga nije nimalo zanimalo.

No ono što nipošto nije htio bilo je da ga razum posve napusti - pri čemu bi krenuo za njom kroz noć, zaustavio je na nekom skrovitom mjestu samo kako bi napravio ono što joj nije htio napraviti.

Ne, ovako je mogao biti miran.

O, Bože... Kako ga je samo pogledala, pomislio je kad je ponovno počeo svršavati.

Knjigoteka

ČETRDESET ČETVRTO POGLAVLJE

Rekao mi je da uzmem vjetrovku.«

Iduće večeri, kad se mrak spustio na imanje, a rolete se podignute, Selena je pogledavala između dva kaputa koja joj je pridržavao Fritz. Jedan je bio crven, drugi crn, oba su bila od vune i prilično dugačka.

»Žao mi je, gazdarice«, okrenuo se natrag prema ormaru u garderobi pored garaže. »Što je s ovima?«

Tog joj je puta ponudio izbor između pufaste jakne do struka koja je izgledala kao da je napravljena od okruglih peciva, i jedne koja je bila mnogo duža. Obje su bile crne i imale su male etikete na kojima je pisalo *Patagonia*.

»Noć je relativno blaga«, istaknuo je Fritz. »Možda kraća od ove dvije?«

»Da, mislim da si u pravu.«

Navukavši je na sebe, iznenadila se koliko je lagana, a nakon što ju je zakopčala, provjerila je i džepove.

»Ovo je fantastično.«

Batler je zablistao. »Drago mi je. Rukavice?«

»Mislim da ću jednostavno držati ruke unutra.«

»Kako hoćete, gazdarice.«

Uputivši se prema kuhinji, činilo joj se kao da lebdi poput mjehurića.

Trez joj nije htio odati ništa o tome gdje su išli te večeri, a misterija je bila poput opojnog vina od kojeg joj se u glavi vrtjelo, a tijelo lebdjelo.

Nećkala se pored pokretnih vrata blagovaonice. Zvukovi i mirisi Prvog obroka bili su snažni i dražesni, glasove je već dobro poznavala, a od mirisa joj je krulilo u želucu. Pa ipak se okrenula i uputila prema drugom izlazu u kuhinji, onom koji je vodio prema velikom stubištu.

Večer prije, svi su bili toliko ljubazni, sve su je ženke obasule nevjerojatnom pažnjom i podrškom.

Nije ih htjela ponovno zamarati, kao što nije htjela ni dodatnu pažnju.

Bila je malo umorna i željela je sačuvati svu svoju snagu za izlazak.

Kad je došla do predvorja, vidjela je Treza i Mannyja pored mozaika rascvjetanog stabla jabuke na podu. Usredotočili su se na razgovor, obojica ozbiljni.

Srce joj je stao. Možda je liječnik ustrajao na tome da ostane doma? Ili će je natjerati da najprije ode u kliniku?

Osvrćući se iza sebe, palo joj je na pamet da pobjegne. Ali ne u podzemni dio palače...

»Moraš paziti na nju«, upozoravao je Manny.

»Hoću. Kunem se bratovim životom.«

Oh... Kvragu...

Manny je izvadio nešto iz džepa. Nekakav snop ključeva. Mašući njime ispred Trezovog lica, rekao je: »Nikad je nitko drugi nije vozio.«

»Onda zašto je daješ meni?«

»Jer moraš ići sa stilom. Vodiš svoju žensku van, ne treba ti neki bezvezni BMW.«

»Koji si ti auto-snob.«

Selena se namrštila. Auto? Razgovaraju o...

Trez je poskočio kao da je nanjušio njezin miris u zraku, a čim ju je ugledao, nasmijao se. »Hej, ti, jesi li spremna, moja kraljice?«

Prešavši preko prostranog prostora, uzvratila mu je osmijeh. Ponovno je raspustila kosu jer je znala, po načinu na koji ju je promatrao, igrao se njome i mazio je, da mu se tako više sviđa. Zapravo, i ona sama ne samo da se naviknula na takav stil, već ga je i zavoljela.

Formalna punđa koje su sve Odabranice trebale nositi znala je zadati prilično veliku glavobolju nakon nekoliko sati.

Podignuvši se na prste, poljubila ga je u usta i ušuškala se uz njega, savršeno se uklapajući ispod njegove ruke. »*Itekako* sam spremna.«

Manny i Trez su se lupnuli dlanovima, a onda mu je Manny tiho šapnuo: »Pratimo vas.«

»Hvala, stari.«

Porom joj je doktor namignuo i krenuo prema blagovaonici i svima koji su se nalazili unutra.

»Što to znači?« Selena je pitala Treza kad su otvarali vrata predsoblja.

»Pratimo vas?«

»Ništa.«

Nagnuvši se prema naprijed, otvorio je i druga vrata, a hladna je noć nahrupila unutra, od čega joj se nos namreškao, a obrazi zarumenjeli.

»Previše?« pitao je.

»Što?«

»Prehladno? Zadrhtala si.«

»Sviđa mi se.«

»Dobro, jer želim da krov bude spušten.«

Parkiran točno ispred kamenih stepenica nalazio se opaki crni automobil, s crnim kotačima i nekakvim repom otraga.

»Najdraža Čuwardjevo, što li je to?« rekla je.

»Zove se Porsche 911 turbo.«

»O... Bože.«

Silazeći niz stepenice, prišla je stroju, vadeći jednu ruku iz džepa i prelazeći jagodicama prstiju preko njegovog boka. Gladak, sjajan, ledeno hladan.

»Ali ima krov, zar ne?« rekla je. »I trikove.«

Otvarajući vrata, smjestio ju je na suvozačevo mjesto. »To je Mannyjeva nova bebica. Nabavio ju je prije otprilike tjedan dana - ista proizvodnja i model kao i zadnji koji je imao, ali unutra je drugačiji. Tako on kaže, u svakom slučaju.«

Unutra je nanjušila kožu, kolonjsku za ljude i Paynein miris.

Trez je sjeo za volan i zatvorio vrata. Kad je okrenuo ključ, začulo se glasno brujanje, a suptilno vibriranje prostrujalo je kroz unutrašnjost.

»Vidi ovo«, pritisnuo je još jedno dugme. »Pogledaj gore.«

Kao nekom čarolijom, sve što se nalazilo iznad njihovih glava otkvačilo se i podignulo, povlačeći se u urednom nizu namotaja sve do prtljažnika.

»Mislio sam da bi ti se svidjelo gledati zvijezde.« Osmjehnuo se i upalio grijanje. »Ima pokrov, tako da se ne moramo brinuti zbog ispušnih plinova.«

Naslonivši se, ugledala je... baršunasta nebesa s treperavim svjetlima. Radosno kliknuvši, objumila ga je rukama i povukla kako bi ga poljubila. »Ovo je nevjerovatno!«

Nasmijao se. »Ne mogu vjerovati da nikad prije nisi vidjela kabriolet.«

»Nikad se nisam vozila autom. Osim s tobom.«

»Onda bolje da se zavežeš. Ova stvarčica leti.«

Kad je nagazio na gas, automobil je skočio prema naprijed kao konj kad ga se pusti, a ona si nije mogla pomoći, gledala je uvis prema noćnom nebu i toliko se široko osmjehnula da su je obrazi zaboljeli.

Unatoč magli, brzo je vozio, jurio je niz planinu sve dok nisu stigli do ceste u podnožju. Skrenuo je ulijevo.

»Kamo idemo?« rekla je kad je opet stisnuo papučicu gasa, a ona se zalijepila za sjedalo dok je motor urlao.

»Vidjet ćeš.« Pogledao je u nju. »Dovoljno toplo?«

»Savršeno!«

Bilo je glasno i uzbuđljivo, hladan zrak kovitlao joj se oko glave. A topao zrak udarao joj je u stopala. Auto je brujaio i naginjao se u skladu sa zavojima na cesti. Kad se okrenula, srce joj je lupalo brzo, želudac se okretao, a oktan navirao u vene.

»Nadam se da će put biti dug!« viknula je.

»Što?«

»Nije bitno!«

Prestala je brojati minute i kilometre, no s vremenom je postala svjesna da su se po šumskom krajoliku počele nizati ljudske nastambe.

Uskoro su se pojavile trgovine, stambene četvrti, park i hrpa stambenih zgrada.

»Gdje smo to mi?« upitala je kad je usporio zbog crvenog svjetla na semaforu.

»U predgrađu Caldieja.«

»Opet idemo u centar?«

»Ne«, osmjehnuo joj se. »Ali uskoro stižemo do našeg odredišta.«

Maleni auto, spušten skoro do tla i boje banane, stao je pored njih, a ona je osjetila kako ih je vozač pogledao. U drugom je vozilu treštala glazba, dok je motor brujaio.

»Zar ga lovi nekakav grč?« pitala je. »U stopalu?«

»Ne, nego na nekom drugom mjestu«, promrsio je Trez.

Kad su svjetla iznad njihovih glava postala zelena, maleni je auto jurnuo naprijed, gume su mu zaškripale, a za njim se osjetio neugodan smrad paljevine.

»Što je to bilo?« pitala se. »Čekaj i vidjet ćeš.«

Tako je i bilo, automobil s plavim i bijelim svjetlima izašao je s parkirališta i krenuo u potjeru. Ali ne za Trezom i njom.

Trez je odmahnuo glavom. »Gad bi trebao znati da na ovoj ulici nema natezanja. Osim toga, bio bi lud kad bi se naganjao s nama.« Ispružio je ruku i stisnuo joj dlan. »Spremna?«

»O, da.« Osvrnula se oko sebe, ali nije vidjela ništa osim niza poslovnih jednokatnica koje je povezivao zajednički krov i parkiralište. »Jesmo li stigli?«

»Još malo.«

Zapravo, još su se neko vrijeme vozili, pored niza trgovina s natpisom *outlet* prilijepljenim uz svako ime. A onda se pojavila rijetka šumica i maleni brežuljak, i nakon njih...

Parkirališta. Prazna parkirališta velika poput tratina u Utočištu.

No, onda je okrenula pogled u drugu stranu. »Što je... to?«

»Dobro došla u Storytown.«

Selena se pomaknula prema naprijed. Na udaljenom kraju najvećeg parkirališta nalazio se niz osvijetljenih znakova za ulaz, toliko visokih i velikih da su graničili s razumom. A ono što se nalazilo iza njih još ju je više zapanjilo. Veliki mehanizmi koji su se uzdizali visoko u nebo, blistavi poput duge, s jakim svjetlima i pokretnim vrhovima kao da se radi o igračkama za divove.

Trez je okrenuo Mannyjev auto i popeo se na asfalt, brujeći preko te velike površine prema vratima u ogradi s lijeve strane nečega što je nalikovalo prijamnom pultu. Kad se zaustavio pored bočnog ulaza, morali su pričekati koji trenutak prije nego je čovjek u modroj uniformi nešto upalio i mahnuo im.

»Hej, gospodine Latimer.«

Trez mu je pružio ruku. »Zovi me Trez.«

»Ja sam Ted.« Rukovali su se, a onda je muškarac kimnuo Seleni. »Dobro ćemo se pobrinuti za vas večeras. Pođite ovuda.«

»Primljeno na znanje. Hvala, stari.«

»Nema frke.«

Kad je nagazio na gas, Seleni su zapanjila sva ta neonska svjetla. »Kakvo je ovo mjesto. Ovo je... magično.«

»I samo naše. Nema nikog drugog, samo ti i ja.«

»Kako je to... moguće?«

»Jedan od mojih zaštitara je brat šefa sigurnosti koji radi ovdje. Popričali su s vlasnikom i učinili mi malu uslugu.«

Kad su došli do drugog zaštitara, Trez je zaustavio auto i ugasio motor. »Svidjela ti se sinoćnja luda vožnja kroz centar, jel' da?«

»O, da - da, jako.«

Nagnuo se i poljubio je. »Čekaj dok kreneš gore-dolje, kraljice moja.«

S visokog kontrolnog tornja u središtu zabavnog parka, iAm je promatrao kako Trez Porscheom ulazi kroz vrata i zaustavlja se kod drugog zaštitara.

»Hoćeš dalekozor?«

Osvrnuo se preko ramena prema Velikom Robu. »Ne treba. Okej je.« Izbacivač iz kluba shAdoWs zazviždao je kad ga je stavio natrag na oči. »Imaš odličan vid ako vidiš tako daleko.«

iAm je samo slegnuo ramenima i otpio još jedan gutljaj iz termosice.

Kava unutra bila je jaka i dovoljno vruća da sprži jezik. Baš onako kako je volio.

Ne samo da je spavao, praktički je bio u komi, kad ga je brat probudio sa svojom briljantnom idejom oko deset sati ujutro. Plan je bio lud, jasno. Tko bi dovraga iznajmio cijeli zabavni park na tri sata?

Naročito ako su ga već zatvorili prije tjedan dana jer je sezona završila.

Trez. Eto tko.

A iAm mu je u tome pomogao.

Omogućiti sve to Seleni iziskivalo je nevjerojatno mnogo novca, kao i nekoliko smionih telefonskih poziva koje nije bilo lako ostvariti. No, zahvaljujući liku koji je sjedio pored njega, Velikom Robu, i njegovom bratu Jimu, a.k.a. Jimbu, kao i ženi vlasnika koja je zbog raka ljeta prije izgubila oca, uspjeli su sve srediti. Osoblje su pozvali natrag prekidajući im odmor nakon sezone, a strojeve koje su spremali za zimu opet su pokrenuli. Postavili su čak i ugostiteljske štandove, zahvaljujući konobarima *Kod Sala*.

Zbog radosti na Seleninom licu i ponosa na bratovom - vidljivom čak i odozgo s tornja - sve je to vrijedilo truda.

Osim toga, te je večeri bilo nemoguće prezirati ljudsku vrstu.

Za Boga miloga, vlasnici nisu čak ni zadržali novac koji je ostao nakon što su isplatili radnike. Sve su donirali Američkoj udruzi za borbu protiv raka.

Ljudi su se baš znali udružiti za dobru stvar. Zbilja jesu.

»Onda, tko je ona?« upitao je Veliki Rob. »Mislim, čuo sam da ima curu, ali nisam znao da je... znaš, bolesna. Dugo su skupa?«

»Dovoljno dugo.«

Nastala je teška tišina. »Ne vraća se na posao, zar ne?«

»Neko vrijeme ne.«

»Mislite li nas prodati?«

»Ne znam. Nismo još do toga došli.«

Što je, na razne načine, bila istina.

iAm je ponovno pogledao na sat. Osam i trideset. Savršen tajming za polazak u jedanaest i trideset. Mannyjeva ušminkana pokretna kirurška sala zapela je u centru grada, gdje je atmosfera još bila previše napeta da bi ga pomicali, ali imali su dobar pričuvni plan za Selenu. Manny je i dalje imao klasična stara renovirana ambulatna kola koja su stajala u rezervi, a vođitelji zabavnog parka bili su i više nego zadovoljni što mogu primiti dežurnog liječnika i njegova kola na svoj posjed.

»Jasno mi je zašto ništa nije rekao«, promrsio je Veliki Rob spuštajući dalekozor. »Ne želim reći ništa, ali vau, izgleda kao da je s drugog planeta.«

»I dobra je.«

»Zna li čim se on bavi... Znaš. Fina ženska poput nje, mislim...«

»Da budem iskren, mislim da su im ta sranja posljednja stvar na pameti.

»Da. Jasno. Mislim, da.«

iAm je pogledao u lika. »Bez brige, pazim na njih. Možeš otići do kluba.«

Čovjek je kimnuo. »Trebao bih ići.«

Budući da se nećkao, iAm je ispružio ruku. »A što se tiče budućih poslovnih planova, pobrinut ćemo se za sve, obećajem. Ma što se dogodilo.«

Veliki Rob prodrmao mu je ruku. »Hvala, stari. Ali, moram reći, zbilja volimo raditi za vas. Osim toga, ne znam je li Tihi Tom sposoban za još koji intervju. Zamalo ga je ubilo kad se prije pet godina javio Trezu.«

»Da, mislim da je rekao sveukupno dvanaest riječi otkako ga znam. Vozi oprezno.«

»Hvala. Zovi ako što trebaš.«

Veliki je Rob spustio dalekozor na stol i još jednom zastao, pogledavši prema mjestu gdje su Trez i Selena šetali između autića i šalica u kojima su se inače vozila djeca. Odmahnuvši glavom, otišao je do izlaza i zatvorio vrata za sobom.

iAm je opet pogledao na sat.

Tri sata.

A onda što? Kojeg vruga da napravi s *maichen*?

Što ako ga Trez i Selena zatrebaju... a on se sastaje s tom ženkom?

Isuse, nakon cijelog života u celibatu, šokiralo ga je saznanje da se dogovorio naći nasamo s pripadnicom drugog spola. I to ne kako bi razgovarali.

Ne, nije bio raspoložen za razgovor.

Trljajući oči, zamislio je ženu umotanu u onu blijedo plavu odoru, a nagon da se uvuče ispod cijele te maske sasvim ga je obuzeo. Kvrugu, da mu molekule nisu bile iscrpljene, vjerojatno bi proveo cijeli dan zureći u strop iznad kreveta i razmišljajući što će joj sve raditi. Bilo kako bilo, zaspao je s erkcijom i probudio se s njom.

Ni u kojem slučaju ništa nije poduzeo.

Da je masturbirao, nekako bi mu se sve skupa činilo previše stvarnim.

Iz istog je razloga bratu prešutio odlazak do s'Hisba kao i da je upoznao tu ženu i s njom dogovorio »spoj.«

U usporedbi s onim s čim se Trez suočavao, sve to se doimalo ništavnim. Uostalom, priča je tako zadržala svoju snolikost, a iznenadilo ga je koliko ju je žarko htio takvom i zadržati.

Možda zato što ga je na taj način manje plašila?

Uostalom, vjerojatno neće ni otići. Kako bi mogao napustiti...?

Ne, neće ići. Po prvi put u životu, znao je da si ne vjeruje dovoljno da neće zaskočiti jednu ženu poput gladne životinje.

Kvrugu, vjerojatno se i ona premišljala. Naći se s nepoznatim mužjakom usred ničega? Bila bi luda kad bi napravila takvo što.

ČETRDESET PETO POGLAVLJE

Mrtav je! O, sudbino, gotov je - prestani!« Ne, pomislio je Xcor. Neće prestati.

Dok je probadao *degrada*, crna mu je krv prskala po licu, grudima, podlaktici. Crna krv nakupljala se u lokvu na hladnom asfaltu uličice. Crna krv prskala mu je u oči.

A on ga je i dalje masakrirao, iz ramena gurajući oštricu u svaki dio torza osim u šuplja prsa dok je Zypher vikao na njega, povlačio ga, psovao.

Sve je to bilo uzalud. Psihوتيčan, bio je poput zvijeri oslobođene s lanca, um mu je lebdio iznad tog napora, tjerao ga da ubija, ubija, *ubija...*

Udarac koji ga je naposljetku otrgnuo od plijena nalikovao je udarcu kamioneta, njegova je silina bila dovoljna da ga odvoji od osakaćenog, blatnjavog trupa.

Nije dobro primio prisilno premještanje. Okrenuvši se, zamahnuo je bodežom kroz zrak i za dlaku promašio Zypherovo grlo. Kad je ratnik odskočio kako bi mu umaknuo, Zypher je izvukao vlastito oružje iz korica, spreman upotrijebiti ga.

Uhvaćen između napada i povlačenja, Xcor je teško disao, veliki oblaci pare izlazili su mu iz usta. Otišao je iz napuštene seoske kuće bez svojih ratnika, izletio van i uputio se prema središtu borbe napola gol i do kraja lud.

I to samo za njihovo dobro.

»Što je tebi?!« pitao je Zypher. »Što te muči?!«

Xcor je pokazao očnjake. »Pusti me na miru.«

»Pa da te ubiju?«

»Ostavi me!«

Njegov je povik odjeknuo niz ulicu, riječi su se odbijale o zidove od cigli i zgrade prije nego su pobjegle u tamu kao šišmiši iz špilje.

Zypherovo je lice bilo čisti gnjev. »Imaju pištolje, sjećaš se? Ili ti je sjećanje na prošlu noć skroz izbljedilo?!«

»Uvijek su imali pištolje!«

»Ne ovakve!«

Xcor je spustio pogled prema koljaču. Premda je bio više-manje osakaćen, i dalje se micao, rukama usporeno lamatao kroz zrak, nogama miješao kašu iznutrica i crnog ulja.

Zarežao je na tu stvar, glasno povikao i zatim ga probo do kraja. Svjetlo je bilo toliko jako da ga je zaslijepilo, a njegove su šarenice odbijale gledati. No brzo se prilagodio i sa svakim novim treptajem vid mu je bio sve bistriji.

Ali trebalo mu je još. Trebao je to pronaći, kao što mu je trebalo još nešto.

»Nađi mi kurvu«, viknuo je.

Zypher se lecnuo. »Što?«

»Čuo si me. Nađi mi je. Dovedi je u kolibu.«

»Ženu ili vampiricu?«

»Nije bitno. Samo se pobrini da bude dovoljno plaćena i voljna.«

Očekivao je pitanja. Nije ih bilo.

Zypher je samo nakrivio glavu. »Kako želiš.«

Xcor je krenuo dalje, spreman za lov, borbu i ubijanje. Prije nego je otrčao dalje, osvrnuo se preko ramena. »Plavušu. Želim plavušu. I mora imati dugu kosu.«

»Znam koga zvati.«

Kimnuvši, Xcor je otrčao niz ulicu, vojničke čizme tutnjale su po neravnom pločniku. Ponjušivši povjetarac, mozak mu je filtrirao mirise benzina i jeftinih restorana, beskućnika koji se nisu kupali i trule ribe u rijeci.

Bijes koji je osjećao prema samom sebi izoštrio mu je sva osjetila... »Hej, stari, želiš nešto kušati?«

Zaustavivši se na mjestu, okrenuo se, premda je već po mirisu koji je u naletima dopirao do njega znao da u sjeni ne stoji čovjek.

Neprijatelj kojeg je tražio pronašao je njega, a *degrad* još nije bio svjestan s kim razgovara.

»Da«, rekao je, »želio bih kušati.«

»Jebeni stranac«, rekao je koljač. »Što želiš?«

»Što imaš?«

»Imam dobru robu. Čisti kolumbijski bijeli prah, ne onaj meksički crni katran...«

Xcor nije pustio prodavača da kaže do kraja. Opako skočivši, jurnuo je prema naprijed i zamahnuo bodežom, prerezavši koljača točno preko lica u ravnini očiju. Istog trena, nemrtvi je podignuo ruke, presavinuo se napola, jauknuo od boli - a Xcor je to iskoristio, podignuo unatrag desnu čizmu i zamahnuo njome, udarivši lubanju kao da je nogometna lopta, na što je nemrtvi poletio i pao na bok.

Skočivši visoko u zrak, sletio je na *degrada*, preokrenuo ga i jednim mu dlanom zarobio ruke iznad glave. Smrdio je na pokvareno mlijeko i ustajali znoj, a slatkasti mu je miris potaknuo nagon za ubijanjem.

Bijes koji nije mogao kontrolirati otkako je Layla otišla još jednom je izbio na površinu. Spremivši bodež u korice, stisnuo je šaku svoje jače ruke i odalamio njome blijedo lice *degrada*, iznova i iznova, sve dok mu se lice nije praktički rastopilo od udaraca, kosti smrvile, čeljust objesila. Sa svakim novim udahom podignuo bi šaku, sa svakim bi je izdahom spustio, ujednačen ritam disanja upravljao je njegovim udarcima.

Zypheru bi bilo bolje da požuri.

Morao je nekako odjebati takvo raspoloženje.

Sjedeći na rubu kreveta, Layline su ruke drhtale dok je držala mobitel u dlanovima. Već je pročitala ono što je primila i to ne jednom. Zapravo, iščitavala je te riječi još otkako ju je u sumrak probudilo vibriranje mobitela na stolicu pored kreveta.

Ne dolazi više k meni. Nikad više neću doći u kolibu ni u seosku kuću, niti ću pristati biti u tvom društvu. Ne zanima me ništa što imaš za ponuditi.

Xcor mora da je diktirao te riječi u svoj iPlione. Nikad prije nije joj poslao nikakvu poruku, sumnjala je da zna čitati ili pisati.

Od svih načina na koje je zamišljala da će njihov odnos završiti, od svih načina na koje je mislila da će se pozdraviti, ovo nije bio jedan od njih. Ne zato što ga je na kraju skinula do gola i natjerala da se nahrani od nje.

»... Zdravo?«

Poskočila je, mobitel joj je ispao iz ruku i sletio na tanki tepih. Kad je Qhuinn prišao kako bi ga dohvatio, uspaničila se i skočila s kreveta kako bi prva došla do njega. Ili je barem pokušala skočiti.

S onolikim trbuhom nije mogla brzo dospjeti daleko, hvatala je dah kad je njegova vitka ruka uzimala mobitel.

»Jesi li dobro?« rekao je. »Blijeda si.«

Nemoj gledati. Nemoj gledati ekran...

»O, Bože. Zar plačeš?«

»Ne.« Ispružila je ruku. »Ne plačem.«

Daj mi mobitel, daj mi...

Qhuinn joj je prišao i malčice podignuo njezino lice. »Što se zbiva?«

Kad joj je palcem pomazio obraz, vratio je vražji mobitel tamo gdje je i bio, na noćni ormarić. Ekranom prema dolje.

»Kucao sam, ali nije bilo odgovora«, rekao je. »Zabrinuo sam se.«

Protrnuvši, sklopila je oči, njezini goli živci i dalje su vibrirali od napetosti prijašnje situacije.

»Čitala sam neku tužnu priču na internetu. Izgleda da sam osjetljivija nego što sam mislila.«

Sjeo je pored nje. »Mnogo sranja se dogodilo posljednjih dana...«

U tren oka, briznula je u plač i naslonila se na njegova široka prsa.

Obujmivši je svojim krupnim rukama, nježno ju je držao i pustio da se isplače - a činjenica da je pogrešno pretpostavio da plače zbog trudnoće i blizanaca i viška hormona samo ju je natjerala da plače još jače.

Plakala je zbog mjeseci i mjeseci laganja i pretvaranja, plakala je zbog svih odlazaka do one livade, zato što se šuljala iz kuće, zato što je koristila auto koji joj je Qhuinn kupio da bi tamo odlazila.

Ali ponajviše, i to je bilo najgore od svega, plakala je zbog osjećaja gubitka toliko snažnog da joj se činilo kao da joj je netko umro pred očima, a ona ništa nije mogla učiniti kako bi ga spasila.

Slike Xcora bombardirale su joj misli, od njegovih pokušaja da se pokaže ljubaznim, njegovih nastojanja da uvijek bude čist, čak i onda kad se tek vraćao iz borbe... Do toga kako je izgledao pod onim tušem, njegova silueta dok je svršavao iza zastora... Do poraza od kojeg je objesio glavu zureći u vatru kao da je neki važan dio njega izložen i krvvari, slabeći ga, mijenjajući ga.

Pokušala je reći samoj sebi da je tako najbolje. Gotovo je s dvostrukim životom. S pretvaranjem. Više ne mora skrivati mobitel ili se brinuti je li tko otkrio kuda se kreće.

Više nije bilo Xcora...

»Pozvat ću doktoricu Jane«, Qhuinn je brzo dodao odlazeći do telefona.

»Što? Ne, ja...«

»Koliko te jako boli u grudima?«

»Molim?« rekla je šmrcajući. »Što to...«

Pokazao je prema njezinim prsima. Spustivši pogled, shvatila je da se grčevito držala za prednji dio svoje spavačice od flanela, mekana tkanina zgužvala se u njezinoj stisnutoj šaci.

Tu je bio izvor svih suza, pomislila je.

Dolazile su iz srca.

»Iskreno«, šapnula je. »U redu sam. Samo sam to motala izbaciti iz sebe. Žao mi je.«

Quinnova se ruka vrzmala iznad slušalice. A čak i kad ju je skroz odmaknuo, znala je da ga nije uvjerala.

»Mislim da bih trebala nešto pojesti«, rekla je.

Bilo je to miljama daleko od istine, no on je odmah primio naredbu, nazvao Fritza umjesto doktorice i zatražio raznoraznu hranu.

Njegova zabrinutost za njezino dobro i njegova pažnja ponovno su je natjerali u plač.

Najdraža Čuwardjevo... Oplakivala je, zar ne?

ČETRDESET ŠESTO POGLAVLJE

Okej, onda idemo na ovaj.«

Selena je primila ruku koju joj je Trez ponudio i popela se preko ruba prve kapsule u redu od njih šest. Malene konstrukcije nalik čahurama bile su smještene na dvostrukim tračnicama i imale su dva sjedala jedino pored drugog te šipku podignutu preko plitke haube. Kad joj se Trez pridružio, radnik u uniformi kimnuo im je iz kontrolne kućice na donjem kraju platforme.

»Idemo onuda?« upitala je pokazujući prema uzvisini. »Uz to?« Trez se morao nakašljati. Dvaput. »Aaa, da. Idemo.«

»O, Bože, to je tako visoko!«

»Aaa, da. Jest.«

Okrenula se prema njemu kad se šipka spustila preko njihovih nogu.

»Trez, ozbiljno, neće ti se ovo svidjeti...«

Malo su se trznuli, a onda su krenuli prema naprijed, niz tračnicu, tiho *čk-čk-čk* začulo se kad su se kotači počeli sve brže okretati.

»Ali ti ćeš uživati«, rekao je ljubeći je. »Možda se želiš uhvatiti za nešto.«

Kad su počeli s usponom koji je bio praktički vertikalni, leđa je stisnula uz podstavljeno sjedalo, a rukama se uhvatila za hladnu metalnu šipku. Na trenutak je poželjela da je ponijela rukavice koje su joj ponudili kod kuće, no onda je zaboravila na nelagodu.

Naginjući se u stranu, nasmijala se. »O, moj Bože, tako smo visoko!«

A bili su tek na pola puta,

Čk-čk-čk je postalo veoma glasno, trzanje se pojačalo, sve dok se nije osjećala kao da joj netko odguruje ramena. Povjetarac je postajao hladniji i oštriji, kosa joj je lepršala sa strane, jakna nastojala sačuvati toplinu u gornjem dijelu tijela.

»Pogled je nevjerojatan«, dahtala je.

Nije bilo visoko koliko je bilo noć prije, ali bez zaštite između nje i onoga što se prostiralo ispod, bez stakala koje bi je dijelile od pada, ništa osim tračnica ispred njih i sve veće udaljenosti od tla, osjećala se kao da se uzdiže u nebo.

A svjetla u parku bila su čudesna. Šarena i treperava, bila su posvuda, gdje god bi spustila pogled, pratila obrise raznih zabavnih

sadržaja, odražavala su se u zrcalima, na crvenim, žutim i plavim krovovima štandova.

»Kao da se nebo preokrenulo naopačke, a zvijezde se spustile dolje!«

»Da. Oh, u-uh... da. Izgleda da smo na vrhu... O, da, vau. Uh, uh.«

Iznenada su usporili i sve se stišalo, osim vjetra koji joj je šumio u ušima, vožnja je postala blaža i nježnija kad su zašli za jedan blagi ugao.

Kratko je pogledala u svog mužjaka i primijetila da je, unatoč tamnoj puti, bio blijed kao duh.

Pustila je jednu ruku i njome prekrila njegovu. »Trez, što kažeš na to da nakon ovoga ostanemo na tlu?«

»O, ne, u redu je - okej sam, dobro sam.«

Baš. Toliko je stisnuo vilicu da se zabrinula za njegove kutnjake, vrat mu se sav ukočio iznad ovratnika crne kožnate jakne. Zapravo, jedino što se micalo na cijelom njegovom tijelu bilo je desno koljeno. Poskakivalo je gore-dolje, gore-dolje, goredolje, goredolje...

»Krećemo«, promrsio je. Kao da se priprema za neki gadan udarac.

Okrenula je glavu prema naprijed taman na vrijeme kako bi ugledala ništavilo pred njima. Samo prazan zrak, kao da su tračnice otpale.

»Kamo će...« *Uuuuuuuuopaaaa!*

Istog su trena ulovili maksimalnu brzinu, upali u bestežinsko stanje, poletjeli glavom prema dolje, dolje, sve brže dolje.

Selena se smijala kao luda, opuštajući stisak i dižući ruke u zrak. »*Toooooo!*«

Pri velikoj brzini vjetar joj je mrsio kosu, udarao je u lice, priljepio ju je za sjedalo, a onda su grubo skrenuli udesno, ulijevo, *zum-zum-zum*, pa uz još jednu veliku uzvisinu kad se opet oglasilo *čk-čk-čk*, a onda...

»O, Bože!« urlao je Trez.

Gore pa okolo, svijet se krivio i okretao naopačke prije nego bi se opet ispravio. Pa još jedan okret, pa drugi koji ih je nagnuo na bok.

Kao sinoćnja vožnja kući, samo živopjsnija, razuzdanija i čudesnija.

»Mogla bih ovako zauvijek!« vrištala je dok se primicala nova runda. »Zauvijek!«

»O, Kriste, ne opet!«

Četiri puta. Zaredom.

A Trez je bio taj koji je ustrajao na tome.

Kad su njihova mala kola užasa opet stupila na platformu, bio je spreman nastaviti podnositi tu torturu.

Selena je bila u ekstazi i zbog toga je bilo vrijedno čak i okretanja želuca usred vožnje vlakom smrti.

Nakon koje mu se cijela utroba ispremiješala. »Idemo još jednom«, rekao je, želeći podržati Selenu. Iako mu je u tom trenutku već netko trebao kirurški odstraniti ruke sa šipke. »Ne, mislim da nam je bilo dovoljno.«

»Šališ se? Obožavam ovo sranje...«

»Gotovi smo«, viknula je radniku.

»Slikao sam vas«, rekao je muškarac spuštajući polugu i bučno gaseci nevidljivi motor. »Upravo izrađuju slike.« Okeeeeeej, vrijeme je da ustane. Da. »Trez?«

Polako puštajući šipku, gledao je kako se njegov metalni spasitelj podiže i namješta iznad glave. »Da. Idem.« Odmah. »Evo me.«

Kad je Selena ustala i povratila ravnotežu, bio je spreman krenuti za njom. Odšetati do radnika. Uzeti fotografije za koje nije ni znao da ih snimaju.

Umjesto toga, samo je sjedio i plitko disao. No, svejedno, nije bio pičkica. Natjeravši se da pokuša ustati, shvatio je da su mu noge otupjele od sredine bedra prema dolje - no čak i tako nespretno teturajući, uspio se nekako izvuci sa sjedala i sići na platformu, a da se potpuno ne osramoti.

Iako činjenica da mu je Selena morala pomoći da stoji uspravno nije baš išla u prilog njegovoj vertikalnoj stabilnosti.

»O, hvala«, čuo je kako je rekla radniku. Potom ga je pogledala. »Hej, otiđimo do one klupice pogledati slike.«

I prije nego se okrenuo, sjedio je na kovanom željezu, tvrdom i hladnom, i gledao fotografije Selene kako se ludo zabavlja i njega koji je nalikovao nekome kome su jaja skočila u grlo. U međuvremenu, dlanom ga je mazila po leđima, prelazeći preko njegove kožnate jakne polaganim kružnim pokretima.

»Evo, gospodična.«

»Hvala vam puno«, pružila je nešto prema njemu. »Zašto ne bi otpio gutljaj?«

Bio je previše izvan sebe da bi dobacio barem *okej*. Samo je primio to što mu je već ponudila, prinio usnama i učinio kako mu je rečeno.

»O, ovo je dobro«, izdahnuo je kad je napokon spustio piće.

»Pivo od đumbira. To me je naučila doktorica Jane.«

Otpribliže deset minuta kasnije, mogao se primjerenom koncentrirati na ono što su promatrali. »Tako si lijepa«, rekao je gledajući u njihovu zajedničku fotografiju.

»Nisam sigurna u to, ali jedno ću ti ipak reći - ovo je slika najboljeg trenutka u mom životu. Kako se ti osjećaš?«

Palcem je protrljao njezino lice na slici. »Tako si živa. Pogledaj se, oči su ti čudesne.«

Jednu po jednu, pregledao je sve fotografije. Snimili su ih tijekom velikog pada nakon drugog uspona kad praktički uđete u bestežinsko stanje, vjetar urla oko vas i niste sasvim sigurni da će sve dobro završiti kad dotaknete tlo.

Gotovo da je mogao osjetiti uzbuđenje koje je kolalo kroz Selenino tijelo, oduševljenje, užitak, vibrirajuću silu života koja ju je pretvorila u munju radosti.

Što se njega tiče? Nikad prije nije vidio samog sebe tako blijedog, njegova tamna koža bila je jebeno bijela - što je očigledno bilo moguće. Tko bi rekao.

»Morali bismo napraviti kalendar od ovih slika«, obznanio je. »Ili barem od polovice njih.«

»Sad izgledaš mnogo bolje. Manje zeleno. Bio si nekako zelen.«

»Otišao bih na tu jebenu vožnju još milijun puta ako bi ti to htjela.«

Nagnula se, okrenula njegovo lice prema svojem i poljubila ga. »Znaš li što si mi upravo dokazao?«

»Što? Da čak i pravim mužjacima ponekad treba vrećica za povraćanje?«

»Ne«, ponovno ga je poljubila. »Da se ›volim te‹ može reći i bez riječi.«

Prsa su mu se napuhala. Nije si mogao pomoći. »Pogledaj me. Pravi Casanova, tko bi rekao.«

Ispivši pivo od đumbira do kraja, bacio je praznu bocu u koš za smeće metar i pol dalje od njih, i spremio fotografije u unutrašnji džep jakne.

Ustajući, ponudio joj je ruku. »Što kažeš na nedovoljno hranjiv, ali strašno ukusan obrok? Pričam o kemikalijama i pretjerano prerađenoj hrani. Onoj u kojoj ljudi tradicionalno uživaju na ovakvim mjestima, a kasnije odu doma i piju tablete za probavu?«

»Zvuči predivno.« Prihvatila je ruku koju joj je ponudio. »Radujem se svemu što nam mogu ponuditi.«

Trez je mahnuo radniku, a onda mu je palo na pamet da nabaci nekoliko poza iz teretane samo kako bi izgledao malo muževnije.

Štandovi su se nalazili iza i s desne strane, a kad su zaobilazili vlak smrti, podignuo je pogled visoko prema gore prema metalnoj konstrukciji koja je držala tračnice u zraku. Čovječe, bilo mu je drago što nije vidio taj pogled odozdo prije nego su krenuli gore.

Što je više razmišljao o tome, to je mučnina jače prijetila da će se vratiti; znoj mu je izbijao po dlanovima i iznad gornje usne, no dobre vijesti su se pojavile u obliku štanda s *hot dogovima* otvorenog samo za njih.

Primaknuvši se pultu, držao je Selenu čvrsto uza se, njuškajući njezin miris kao i miris šampona i sapuna kojim se oprala prije nego su napustili kuću.

Prišla im je žena s okruglastim tijelom i ljupkim osmijehom, odlažući pored sebe primjerak časopisa *People*. »Što biste željeli, ekipa?«

»Nebesa, koliki izbor«, rekla je Selena.

Meni je bio napisan na osvjetljenoj crvenoj ploči sa žutim slovima i nudio je razne stvari koje su jamčile izvrstan okus dok ih jedete i nevolju jednom kad ih progutate. No, kako je i rekao, tome su i služile tablete za probavu.

»Što ćeš ti?« upitala ga je.

»Ja ću uzeti Coney Island specijal«, rekao je. »I veliku kolu s više leda.

»Dogovoreno«, rekla je prodavačica. »Gospodična, znate li i vi što želite?«

Selena se namrštila. »Rado bih uzela hamburger. Ali hoću li nešto propustiti ako ne uzmem *hot dog*?«

»Možeš uzeti malo mog.«

»Super, onda ću uzeti hamburger sa sirom i malo prženih krumpirića.«

»Nema problema.« Žena je pokazala u drugi dio jelovnika. »Želite nešto na njima?«

»Molim?«

»Na krumpirićima. Čili, sir, papričice - tu vam je popis.«

Dok je Selena razmišljala o drugoj rundi opcija, Trez je iskoristio priliku da prouči zapanjujući profil svoje kraljice. Usne su joj bile

praktički neodoljive, a što je više gledao u njih, to se više onaj preostali višak adrenalina nakon stresne vožnje mijenjao u čistu, nepomućenu požudu.

Diskretnim pokretom, malo se bolje namjestio.

Jedva je čekao da je odvede doma. I skine golu.

Pogled mu je lutao preko njezinih grudi. Pata-Gucci jakna koju je imala na sebi poslušno se prilagodila oblinama koje je toliko volio...

»Trez?«

»Ha?«

»Imaš novca? Nisam se sjetila ponijeti ljudski...«

Prekinuo ju je, »Ništa nećeš plaćati.« Vadeći novčanik, rekao je gospodi: »Koliko vam dugujem?«

»Kuća časti.«

»Da vam nešto ipak dam.«

»Oh, u redu je. Znam zašto ste...«

Trez je uskočio, stavio stotku na laminat i gurnuo je naprijed. »Uzmite. Bili ste jako ljubazni prema nama.«

Žena je razrogačila oči. »Jeste li sigurni?«

»Sto posto.«

Kao prvo, nije htio da nastavi pričati i navede Selenu da se osjeća kao da je treba sažalijevati. Kao drugo, žena je izašla van u tu hladnu noć kako bi odradila svega nekoliko sari posla. Za njezinu vrstu, približavalo se vrijeme praznika. Bez sumnje će joj dobro doći dodatna zarada.

»Opa. Hvala.«

Kad se žena bacila na pripremanje hrane, mogao je osjetiti kako ga Selena promatra s poštovanjem, zbog čega su mu se prsa opet ponosno nadimala.

Toliko o muževnosti - jebeš Amolda i njegove poze. Dok ga je tako promatrala? Osjećao se golem poput planine.

Nekoliko minuta poslije, hodali su prema stolu za piknik obojenom u kričavu plavu boju i sjeli jedno pored drugog.

Zrak je bio hladan, hrana veoma vruća, piće mjehurićasto i slatko. Nije bilo lako posvetiti se nakrcanim okruglim pecivima, oboje su nakrivili glave i brisali usta ubrusima, ali i to je bilo na neki način zabavno. Što se razgovora tiče, u trenucima kad su ga uopće mogli voditi, sveo se na okuse i začine i peckanje na jeziku... na vožnju vlakom smrti...

što će iduće raditi... hoće li za desert pojesti šećernu vatu ili sladoled s preljevom.

Sve je bilo čudesno, prekrasno, posve normalno.

Dok je tako sjedio pored svoje ženke i brisao joj kut usana svojim ubrusom ili dijelio s njom piće, ili se smijao kad je rekla da bi najbolje bilo da najprije odu na vrtuljak jer je samo pola metra od tla, upijao je sva ta sjećanja sve dok mu se nisu urezala u um, u tijelo, u dušu, blistajući iznutra kao nikada prije.

Samo biti s njom. Ne raditi ništa naročito. Usred lunaparka.

Bilo je čudo.

Nemjerljiv blagoslov.

Namrštivši se, shvatio je da sve i da nema stvarnosti koja je vrebala iza ugla tog savršenog trenutka, koja im se prikradala odostraga poput nekakve zle sjenke... mogao je umjesto ovoga tratiti vrijeme mozgajući o otvaranju sh AdoWsa ili pitajući se što se događa kod s'Hisba ili mozgati o bilo čemu što ga je kopkalo u tom trenutku.

Potratio bi sve ovo, kao što bi neki bogataš pustio dijamante da mu kliznu iz džepa samo zato što je kod kuće imao pune zdjele istih.

Dragocjenost je išla ruku pod ruku s poštovanjem.

ČETRDESET SEDMO POGLAVLJE

Netom prije nego što je prvi građanin stigao na primanje kod Kralja, Paradise je veoma ponosno odnijela spise svom ocu. »Reorganizirala sam listu sastanaka. Vidjet ćeš da olakšava posao i tebi i Kralju.«

Otac se osmjehnuo kad je otvorio korice i ugledao tablicu s imenom svakog građanina, njegove obiteljske loze i trenutnog problema, kao i sva prijašnja pitanja koja je Wrath rješavao.

»Ovo je... jako korisno«, rekao je prelazeći kažiprstom niz stupce. »Mislila sam da bih mogla poboljšati način na koji ste je uredili.« Podignuo je pogled. »I jesi.«

»Iza ovoga«, izvukla je iduću od mnogo tablica, »nalazi se detaljniji dosje svakog subjekta.«

Abalon se namrštio gledajući u njezine bilješke, a potom je prolistao izvješća. »Kako si sve ovo saznala?«

»Imam svoje izvore«, osmjehnula se. »Okej, nešto od toga je s njihovih profila na Facebooku, a ostatak od mojih prijatelja.«

»Ovo je... Nisam znao da je on združen.« Otac je nakrivio spis prema njoj. »On?«

»Prošle godine. Mala ceremonija.« Paradise je stišala glas iako su bili sami. »Kažu da je nosila mlado.«

»Ah. Pa sad želi ovjeriti združivanje.«

»Samo što nije rodila. Da sam ja na Wrathovom mjestu, poštedjela bih jadnog mužjaka neugodnosti postavljajući previše pitanja o terminu i samo mu omogućila željeno poštovanje kako bi se pobrinuo za svoje mlado...«

»Želiš oteti ocu posao?« ubacio se Wrathov glas.

Kad se slijepi kralj glavom i bradom pojavio ispod luka u boravku, Paradise je poskočila. »Nisam mislila, oh, ne, ja...«

Kralj se nasmijao. »Impresioniran sam tvojim načinom razmišljanja. Samo tako nastavi, Paradise.«

To rekavši, on i njegov žuti pas otišli su do blagovaonice.

»Ne osjećam stopala«, mrmrljala je.

Otac ju je zagrlio. »Nadmašila si sva očekivanja koja sam imao po ovom pitanju.«

Odmaknula se i zbacila kosu preko ramena. »Sviđa mi se ovo. Zaista.«

»Činiš me veoma ponosnim.«

Kako bi sakrila rumenilo, sjela je iza računala koje je već smatrala svojim. »Kako je doma? Sa...«

»U redu je. Ja sam jako dobro, iako mi nedostaješ.«

»Mogu se vratiti.«

»Ne, ne, najbolje je da ostaneš ovdje.« Gurnuo je spis ispod ruke. »Jeste li se ti i Peyton zabavili sinoć?«

»Otišao je odmah nakon tebe.« Abalon se namrštio. »Nadam se da se niste posvađali?«

»Ima staromodan način gledanja na svijet.«

»Dolazi iz tradicionalne obitelji.« Dohvatila je jednu od pisalica Montblanc koje je našla na stolu.

Lupkajući njome po dlanu, povukla je svoju modru suknju više prema koljenima. »Ah... Oče.«

»Da?«

Duboko udahnuvši, otvorila je gornju bočnu ladicu i izvukla prijavnicu za program u Centru za obuku. »Oče, bi li mi ikad dopustio da se upišem na nešto ovakvo?«

Kad mu je dodala papir, a on pregledao riječi na njemu, žurno je dodala: »Ne kažem da želim ići u borbu ili tako nešto. Samo, primaju ženke, a ja...«

»Borba? Ovo je... ovo je za *borbu*.«

»Znam. Ali gle«, podignula je ruku i pokazala na uvodni dio, »kaže da treniraju i ženke...«

»Paradise.«

Iiiii time je njegovo stajalište bilo više-manje sažeto u načinu na koji je izgovorio njezino ime, kombinacija riječi *uozbilji se i nemoj mi slomiti srce*.

»Nisi ti za ovo«, rekao je.

»Jer sam ženka, zar ne?« gorko mu ju proturječila. »Što znači, ured i papiri, u najboljem slučaju, i to samo dok se ne združim...«

»Ovo je *rat*. Razumiješ li što to znači?« Mahao je prijavnicom. »Ovo je neminovna smrt. Nije holivudski film ili romantična fantazija.«

Podignula je bradu. »Znam.«

»Znaš li?«

»Nisam toliko odvojena od svega koliko misliš da jesam. Obitelj koju si izgubio u racijama je i moja obitelj, oče. I moji su prijatelji stradali. Znam o čemu se radi.«

»Ne, Paradise. Neću to dopustiti.« Nagnuo se i bacio prijavnicu u koš za smeće. »Ovo nije za tebe.«

Bez ijedne riječi više, okrenuo se na peti i otišao, nekako uspijevajući zalupiti joj skrivena vrata pred nosom, iako su bila na svom mjestu u zidu.

Throe se materijalizirao otprilike osamsto metara od kuće u koju je Abalon odlazio svake noći.

GPS uređaj koji je stavio u vanjski džep na prsima muškog kaputa od devinog krzna radio je kao švicarski sat. A otmjena je četvrt bila uistinu impresivna.

Nije loše, nije loše uopće.

Hodajući ležernim korakom, promatrao je kuće dok se približavao mjestu prema kojem ga je vodio mobitel. Zapravo, pravi naziv za ta stambena zdanja bio bi »vile«. Kuće su bile toliko velike da bi ih se nazvalo običnim kućama: višekatnice, prostrane, odmaknute od ceste, s dramatično osvjetljenim okućnicama, kao da bogati ljudi koji su živjeli u njima nisu mogli podnijeti pomisao da netko zaboravi njihov položaj u društvu tijekom noćnih sati.

Hodajući dalje, znao je da mora kontrolirati vlastitu frustriranost. Borba mu je nedostajala više nego je mislio da hoće. Zapravo, manjak krvoprolića - bilo kakve vrste - potaknuo je neočekivano nezadovoljstvo. Kad se tek priključio Bandi kopiladi, užasnula ga je sva ta agresija i nasilje. Međutim, nakon nekoliko stoljeća, ratno stanje mu je postalo normalno.

Vila od kamena koja se pojavila iduća bila je ženskasta, moderna verzija srednjovjekovne hrpe kamenja u kojoj je živjela Banda kopiladi dok su još bili u Starom kraju pa se zaustavio ispred tog velikog zdanja. Unutra su se kretale siluete, prolazile ispred prozora uokvirenih teškim naborima tkanine dok su svjetla iznutra obasjavala zlato i srebro na zidovima.

Odjednom više nije razmišljao o Xcorovoj nekadašnjoj jazbini.

Prisjećao se odakle je došao, svog privilegiranog i bogataškog porijekla.

Tražeci osvetu za svoju sestru, prodao se vragu. A sad je zbog te pogodbe bio siromašan i sam, bez ikakvih izgleda.

Njegovo jedino ognjište bila je njegova ambicija.

Barem je u njemu bilo dovoljno vatre da ga grije tijekom nadolazećih zimskih mjeseci.

Throe je nastavio dalje, hladnoća je probijala kroz kožnati kaput koji je nosio i koji je i dalje bio umrljan krvlju žrtava koje je ubio prije nekoliko noći.

Prije nego se sve promijenilo.

Kuća na koju je ciljao bila je s lijeve strane, na suprotnoj stani ulice. Bilo je to veliko, povijesno zdanje, bijela federalna vila s kamenim kosturom koji je zračio istinskom ljepotom i pomnim održavanjem kojim su samo jako bogati ljudi mogli obnoviti staru zgradu. Tu se nije gulila boja. Nije bilo neurednog grmlja. Nije bilo obješenih krovova ili trijemova.

Za razliku od ostalih kuća, u nju se nije moglo proviriti.

Zastori su bili navučeni i toliko teški da nije mogao vidjeti niti unutarnju svjetlost kroz njih. Na prilazu nije bilo automobila, no dok je čekao, skriven u grmlju, primijetio je dva lika koja su se pri maknula ulaznim vratima... iako nisu stigli na imanje motornim vozilima.

Zato što se radilo o vampirima koji su se tamo materijalizirali.

Deset minuta poslije stigao je još jedan posjetitelj. Nakon petnaest minuta stigla su još dva.

Bili su diskretni i nisu se koristili ulaznim vratima - vjerojatno kako bi izbjegli sumnju.

Throe je pogledao u svoj mobitel, iako je znao da je točno pogodio svoje odredište. Da, Abalon je bio tu.

Držeći se sjene, ostao je još malo, ne zato što je namjeravao upasti unutra, već stoga što je tek morao osmisliti plan kako da to učini. Njegova ambicija, ma koliko snažna, još nije bila pokretačka sila - morao je najprije u izvidnicu, otkriti svoje slabosti, definiran strategiju.

Neki je automobil zašao za ugao i stigao niz ulicu.

Kad je prošao ispod ulične lampe preko puta, primijetio je da se radi o Rolls-Royceu, tamnom s karakterističnom svijetlom haubom.

A on nije imao ama baš nikakvo vozilo na raspolaganju.

Zaista, manjak mogućnosti koje je imao predstavljao je problem.

Kako li će prikupiti resurse, pitao se. Kako će se uzdržavati dok skuplja svoju ekipu?

Kad se pojavio, odgovor je bio očit, kao da je sudbina za njega odredila osvjetljenu stazu kroz sav taj mrak. Da, pomislio je, to je pravi put...

Trenutak porom, vratio se u Abalonovu gostoljubivu kuću s osmijehom na licu.

Knjigoteka

ČETRDESET OSMO POGLAVLJE

Ležeći na bolničkom krevetu, Luchasova se svijest gubila i vraćala, bol se u valovima širila kroz njega i oduzimala mu snagu. Kad je više nije mogao podnijeti, počeo je petljati uokolo rukom na kojoj je još imao prste. Pronašao je dugme za hitan poziv i pritiskao ga sve dok nije čuo *bip!*

Vrata su se rastvorila, a kroz njih je ušla doktorica Jane. »Luchas?«

»Moja noga«, stenjao je. »Boli...«

Prišla mu je, provjerila aparate, infuziju, Bog zna što sve ne. »Donijet ću ti nešto za...«

»Infekcija...« mrmljao je okrećući glavu s jedne strane na drugu. »Moja noga...«

Planirao je jednostavno umrijeti od iznemoglosti, no umjesto toga izgledalo je kao da je odlučio ubiti se skokom u vatru - dočekavši se najprije na ozlijeđeni gležanj i list.

Uz iznenadan nalet snage, uspravio se i počeo povlačiti plahtu. Doktorica Jane uhvatila ga je za ramena i pokušala poleći, a u isto je vrijeme netko ušao u sobu. Quinn, bio je to njegov brat.

»Luchas, *Luchas*, prestani...«

Bio je to Quinn koji mu se približavao i pokušavao ga uhvatiti za ruke i natjerati da legne. Borba nije bila poštena. Bio je slab, veoma slomljen, a onda je vožnja krenula, neočekivani osjećaj lebdenja zamijenilo je peckanje u donjem dijelu.

Pogledavši u stranu, vidio je doktoricu Jane kako izvlači injekciju iz prozirne plastične tube spojene s njegovom rukom.

Quinnovo se lice pojavilo iznad njegovog, njegove oči različite boje bile su prodorne. »Luchas, opusti se. Tu smo.«

»Moja noga...«

Lijek je djelovao poput čarolije i smirio ga baš kao da je cijelim tijelom utonuo u toplu kupku. Bol je i dalje bila prisutna, ali onda više nije toliko mario za nju.

»Pogoršava se«, čuo je vlastiti glas. »Infekcija... mislio sam da ću dosad već umrijeti.«

»Luchas...«

Primijetio je nešto u bratovom glasu, nešto u njegovom tonu, stisnutim usnama i očima.

»Što«, rekao je Luchas. »Što?«

Qhuinn je pogledao u doktoricu Jane koja se nadala izbjavljenju iz opasnosti.

»Luchas«, rekao je njegov brat. »Morao sam te spasiti.«

Spasiti? Ali o tome se i radilo. Želio je ovo okončati. »Što?«

»Rekao sam joj da smije amputirati nogu. Kako bi ti spasila život.«

Luchas je utihnuo. Mora da je pogrešno čuo, mora da je krivo protumačio ono što mu je rekao zbog lijekova protiv bolova koje su mu upravo dali.

»Bila je to jedina opcija. Gubili smo te.«

»Što ste mi napravili«, polako je rekao. »Što ste...«

»Smiri se.«

Luchas se uspravio na jastucima, neopisivo zgražanje isisalo mu je svu krv iz glave. Gledajući prema donjem dijelu svog tijela, primijetio je da su tanke plahte pratile obrise njegovog bedra, koljena, lista i stopala lijeve noge... ali samo bedro i koljeno desne.

Jauknuvši, posegnuo je za onim što se tamo trebalo nalaziti, razmaknuo tanke plahte, povukao ih sa strane kao da su skrivale nešto čega tamo više nije bilo.

»Što ste napravili!« Okrenuo se prema bratu, zgrabio ga za košulju, potegnulo i povlačilo je prstima koje je još imao. »Koji kurac ste napravili!«

»Umirao si...«

»Jer sam to htio! Kako ste mogli!«

Zamahnuo je prema Qhuinnu, beskorisna je šaka poletjela, oštećena ruka samo ga je lagano pljesnula.

Qhuinn se nije branio. Dopustio je da ga udara, onoliko koliko je mogao, premda se nije imao od bogzna čega braniti. A ni Luchas nije dugo izdržao. Ubrzo je potrošio svu energiju i srušio se na jastuk, njegova su se prazna prsa dizala i spuštala, krv je curila kroz cjevčicu, vid mu se mutio i bistrio.

Pa ipak ga je i dalje bolio ud kojeg više nije bilo.

»Odlazi«, tupo je rekao. »Ne želim te više vidjeti.«

Okrenuvši lice prema zidu, čuo je prigušeni razgovor, a onda su se vrata tiho otvorila i zatvorila.

»Koliko te sad boli?« upitala je doktorica Jane.

»Zašto boli?« mrmljao je. »Maknuli ste je.«

Bože, sad je bio još osakaćeniji, nestalo je još jednog dijela koji ga je činio onim što jest.

»To se zove fantomska bol. Ali osjećaj je prilično stvaran.«

»Jesi li je ti... Ti si ta koja ju je otkinula?«

»Jesam.«

»Onda i ti odlazi odavde. Nisam na to pristao...«

»Umirao si...«

»Ne slušam. Gubi se.«

Nastala je stanka, nimalo mu se nije sviđao način na koji ga je promatrala, svakojako, zabrinuto, brižno.

»S vremenom, Luchas, kad se budeš osjećao bolje...«

Brzo je okrenuo glavu. »Uskratila si mi smrt. Izmasakrirala si moje tijelo bez mog pristanka. Zato ćeš mi oprostiti što me *nimalo* ne zanima ništa što imaš za reći.«

Doktorica je nakratko sklopila oči. »Poslat ću Ehlenu da ti donese malo hrane.«

»Ne trudi se. Samo si odgodila neizbježno. Namjeravam sam dovršiti posao.«

Luchas je zgrabio cjevčicu koja mu je bila spojena s rukom, povlačio je sve dok se nije otrgnula, bistra tekućina i crvena krv sve su poprskali...

Mnoštvo je nahrupilo kroz sva moguća vrata, panično su uletjeli unutra, grabeći ga, glasno razgovarajući. Borio se protiv njih, migoljio i odgurivao ih, jedva ostajući u uspravnom položaju zbog amputiranog lista i stopala...

Netko mora da mu je dao novu injekciju jer mu se tijelo istog trenu opustilo, lako je mozak izdavao naredbe za razne kretnje, nije dobivao nikakav odgovor.

Kad su mu se oči zakotrljale u dupljama, uspio je vidjeti Qhuinna kako stoji na vratima, njegovo veliko, zdravo, snažno tijelo blokiralo je izlaz. Mogao je jednako tako stajati i na vratima Sjenosvijeta. »Mrzim te!« vrištao je Luchas. »Mrzim te!«

Za to vrijeme u Kraljevoj palači za audijenciju, Rhage je stajao u blagovaonici, leđima okrenut prema zatvorenim vratima i ruku prekrštenih na prsima. Većina članova Bratstva već je bila unutra i vrzmala se uokolo zbog viška kinetičke energije.

Wrath je sjedio u svom naslonjaču, s gležnjem jedne noge prebačenim preko koljena druge, a pas mu se glavom naslonio na krilo. »Kasni. Gad kasni.«

Rehv je kimnuo sa svog mjesta ispred ognjišta, ispruženih ruku kao da mu je hladno. »Doći će.«

»Građani me čekaju.«

Hollywood je pogledao na sat. »Želiš da ga odem pokupiti? Mogu zamahnuti lasom i dovući ga ovamo za kurac...«

Začula se zvonjava s vrata pa je V. rastvorio pola zastora na prozoru preko puta. »Mi o vuku.«

»Idem mu poželjeti dobrodošlicu«, promrsio je Rhage odlazeći. »Nije sam«, rekao je V. »Nisam ni ja.«

Zatvarajući vrata, uputio se preko predvorja. »Paradise?« Kad je djevojka podignula pogled sa stola, osmjehnuo joj se. »Zatvorit ću vrata tvoje sobe na trenutak. Učini mi uslugu i ostani tu dok ne dođem po tebe.«

Njezine velike, lijepe oči su se razrogačile. »Sve u redu?«

»Da. Ali želim da ostaneš tu gdje jesi.«

»Okej. Naravno.«

Namignuo joj je. »Dobra cura. I zaključaj za mnom, 'kej?«

»Naravno.«

Zatvarajući je unutra, pričekao je dok nije čuo mjedenu bravu s druge strane, a potom se uputio prema ulaznim vratima. Otvarajući ih, dobro je promotrio Assaila. Tip je bio odjeven baš kao da je pozajmio odjeću iz Butchova ormara, sve savršeno krojeno, kao saliveno, gotovo kao da je bilo naslikano na njegovom tijelu. Iza njega, dva identična grubijana stajala su jedan pored drugog. Jasno, bili su odjeveni u široku crnu odjeću.

Mogao je samo zamisliti oružje koje su skrivali ispod kaputa. »Mislio sam da ćeš doći sam«, rekao je. »Tvoj je Kralj želio upoznati moju ekipu. Evo ih, moji bratići.« Rhage se nagnuo prema njemu. »To nije cijela ekipa, zar ne?«

»Uvjeravam te, vodim samo njih dvojicu.« Rhage se odmaknuo i kimnuo im da uđu u predsoblje. »Moram vas pretražiti.«

»Naoružani smo.«

»Nemoj zezati.«

Kad su njih trojica ušli, Rhage je pokazao prema velikom srebrnom pladnju na stolu ispod pozlaćenog zrcala. »Tamo ostavite oružje. I pobrinite se da ostavite sav metal koji imate na sebi. Ako pronađem nešto, jako ću se naljutiti.«

Klink. Klink... klink... klank, klank... Pljas, pljas, pljus. Rhage je htio ostati ravnodušan, ali morao je priznati da je oružje mrak. Fini pištolji i mnogo oštrih noževa.

»Najprije ti«, rekao je jednom od blizanaca.

Drugi je iskoračio. »Pregledaj mene. Moj brat je malo nervozan.«

»Oprosti? Možda mi je promaknuo dopis u kojem stoji da si ti glavni, kretenu?« Mahnuo je gospodinu Napetom da priđe bliže i pregledao ga. »Eto, želiš li lizalicu jer je bilo tako strašno? A sad ti, s popisom zahtjeva, dolazi ovamo.«

Pregledao je i drugog bratića, a onda je prišao Assailu koji je na cijeli taj prizor vrebao poput zmije.

»Fina kolonjska«, promrsio je Hollywood kad mu je podignuo ruke uvis i počeo pipkati iznenađujuće mišićav torzo. »Gdje si je nabavio, na recept?«

»Jesi li uvijek cako bezobrazan?« Assail je rekao kao da se dosađuje.

»Ti si već druga osoba koja me to pitala u posljednjih četrdeset osam sati.« Raširio je njegove otmjene talijanske mokasinke. »Ako imaš problem, uložiti žalbu ljudskim resursima.«

»Kako korporativno od tebe.«

Rhage se ispravio nakon što je pregledao i donji dio tijela. »Za tvoju informaciju, Vishous, sin Bloodletterov, naš je kontakt za osoblje. Više voli žalbe uživo nego pismenim putem. Uživaj.«

Kad je završio sa svom trojicom, otišao je do zatvorenih vrata sobe za audijenciju, znajući da će oni krenuti za njim. Širom ih rastvorivši, stao je sa strane i promatrao kučkine sinove dok su jedan po jedan ulazili unutra.

»Assail«, Wrath je polako rekao. »Opet se srećemo.«

»Ovog puta bez metaka«, odgovorio je diler. »Zasad«, promrmljao je netko od Braće.

Assail je pogledom lutao preko okupljenih. »Prilično veliku zaštitu imaš.«

Wrath je slegnuo ramenima. »Mogao sam skupljati ili njih ili porculanske figurice. Odluka je pala na njih.«

»Čemu dugujem čast ovog prisilnog posjeta?«

»Rehv? Ti počni, budući da znaš o čemu pričaš.«

Žderač grijeha odmaknuo se od ognjišta i osmjehnuo kao da se sprema nešto pojesti. »Imamo razloga vjerovati da si upleten u trgovanje drogom u Caldwellu.«

Assail se nije ni trznuo. »Nikad nisam skrivao čime se bavim.«

»Jesi li ikad prije ovo vidio?«

Kad je Rehv bacio nekakav paketić u zrak, Assail ga je ulovio i pregledao. »Heroin.«

»Simbol na njemu je tvoj, zar ne?«

»Tko kaže?«

Rhage je progovorio. »Pronašli smo nekoliko takvih kod jednog koljača u klubu koji igrom slučaja posjeduje jedan naš prijatelj.«

Wrath se hladno nasmijao spuštajući ruku kako bi pomazio žučkasto krzno svog psa vodiča. »Jasno ti je zašto nas ovo stavlja u nezgodnu situaciju. Koristiš neprijatelja za distribuciju svog proizvoda, zar ne?«

Assail ni taj put nije ni na koji način reagirao. »Sve i da to radim, u čemu je problem?«

»Stavljaš lov u njihove džepove.«

»Pa što?«

»Ne budi jebeno naivan. Kako dovraga misliš da će je potrošiti?«

»Sinoć smo«, ubacio se Rhage, »upali u unakrsnu vatru između Bande kopiladi i nekoliko koljača. Pogodi što su nemrtvi imali sa sobom? Automatske puške. Bila je to prva velika pucnjava koju smo vidjeli u gradu još od racija.«

Assail je slegnuo ramenima i podignuo dlanove. »Kakve to ima veze sa mnom? Ja sam poslovnjak...«

Wrath se nagnuo prema naprijed u svom naslonjaču. »Tvoj *posao* otežava situaciju mojim dečkima. I to me jebeno ljuti, kretenu. Stoga je tvoj *posao* sad i moj.«

»Nemaš pravo zaustaviti me.«

»Ako se vas trojica ne izvučete odavde živi, mislim da je igra gotova, zar ne?«

U tren oka, svaki je Brat u sobi izvukao bodež.

Rhage se pripremio za neku vrstu eksplozije, ali Assail je ostao miran kao bubica. Nije se vrpeljio, nije treptao, nije oklijevao.

Možda gad nije imao središnji živčani sustav.

»Što si mislio da će se dogoditi«, rekao je Wrath, »kad saznam? Mislio si da ću dopustiti jebeni sukob interesa?«

Nastala je duga tišina.

Naposljetku, Assail je naklonio glavu. »U redu. Neću im više prodavati.«

Wrathove su se nosnice raširile kad je nanjušio mužjakov miris. Trenutak potom, rekao je: »Dobro, a sad odjebite odavde. I znajte da, ako pronađem još tog sranja na samo jednom koljaču, dolazim po tebe i to ne kako bismo razgovarali.«

Rhage se namrštiio, ali kad je Wrath kimnuo prema izlazu, otvorio je vrata i s do vratnika promatrao kako njih trojica izlaze, odlaze do svoje kolekcije pištolja i noževa, i nadoknađuju manjak željeza. Potom su nestali kroz vrata i s cijelog imanja.

»Lagao je«, Wrath je mračno rekao.

»Znao sam da je prelagano«, promrsio je Rhage. »Zašto si ga pustio?«

»Želim da ga slijedite«, Wrath je kimnuo Rhageu i V.-u, »Obojica. Ako sad ubijemo Assaila, nećemo moći pronaći njegovog dobavljača i pobrinuti se da Degradacijsko društvo izgubi pristup robu. Pratite tog gada, Otkrijte gdje nabavlja to sranje, a onda se pobrinite da naš neprijatelj više nema što prodavati po Caldwellu.« Kralj se bolje namjestio u naslonjaču. »A onda ubacite po metak u svu trojicu.«

ČETRDESET DEVETO POGLAVLJE

Krećući se brzo, ali ne i prebrzo, *maichen* se šuljala praznim hodnicima palače prema Kraljičinoj odaji za rituale. S vremena na vrijeme prošla bi pored čuvara, drugih služavki, čak i pored kojeg Primužjaka. Nitko nije obraćao pažnju na nju.

Skrivala se pod maskom svog skromnog *alter ega*.

Da je itko znao tko se skrivao ispod blijedo plave odore, nastala bi velika pomutnja.

Umjesto toga, kad je napokon stigla do svog odredišta koje su s lijeve i s desne strane štilili čuvari, nitko je skoro nije ni pogledao. Bili su iscrpljeni na kraju smjene i zato je njezin tajming bio savršen.

»Čišćenje Kraljičine odaje«, rekla je smjerno se naklonivši.

Otvorili su joj vrata, a ona je samo kliznula unutra.

Sveti prostor bio je sav u crnom mramoru, od stropa do poda, i ništa nije moglo umanjiti zapanjujući učinak crnog sjaja: nije bilo tepiha ni namještaja, samo nekoliko ugrađenih ormarića u kutu gdje su ostavljali hranu i punili zalihe. Svjetlost je dopirala od svijeća s otvorenim plamenom i fitiljima, posebna ulja koja su koristili bacala su bijelo-zeleni odsjaj.

Nije gledala oko sebe. Odavno je naučila to ne raditi.

Bilo je nečeg zastrašujućeg u toj prostoriji, naročito ako biste u njoj proveli malo više vremena. Što ste duže sjedili zarobljeni u njoj, sve više ste gubili osjećaj za orijentaciju, sve dok više niste bili sigurni jesu li sva četiri zida, zajedno s podom i stropom, nestali, i netko vas postavio usred velikog noćnog neba, u zraku, bez gravitacije, u nekoj drugoj dimenziji za koju niste bili sigurni hoće li vas ikad više iz nje pustiti.

Mrzila je tu prostotiju.

Ali bila je primorana doći.

Njezina majka. Kraljica, sjedila je u sredini, okrenuta prema sjeveru, u crnom ruhu koje je blistalo, rašireno po podu svuda oko nje, u odori koja joj je pokrivala glavu i spuštala se do poda, do mramora s kojim se stapala.

Sve dok se nije činilo da se i kamen rastopio i želi je proždrijeti. Njezina je majka bila nepomična, nije čak ni disala. Bila je u dubokoj meditaciji oplakivanja. Što je bila dobra vijest.

Maichen je otišla do kuta sobe i bešumno otvorila ladicu ormarića. Ništa od hrane koju su joj ranije ostavili nije ni taknula. Što je bio još jedan dobar znak.

Za manje od sat vremena, u ponoć, visoki svećenik, AnsLai, doći će tu zajedno s Glavnini Astrolugom i izvesti svoj ritual, zdrobit će komadiće meteorita i konzimirati ih skupa sa svetim čajevima kako bi komunicirao sa zvijezdama koje su Sjenama određivale sudbinu. Potom će puštati krv i upustiti se u ritualni seks. Nakon čega će ponovno ostaviti Kraljicu da odluta sa Zemlje i pronađe utjehu u svojoj žalosti.

Ili, točnije, samo nazovi žalosti.

Bilo je teško vjerovati da je ta ženka išta osjećala za mlade koje je rodila.

Kad se uvjerala da je ritual i dalje u tijeku, *maichen* se vratila natrag do vrata. Prije nego je prošla kroz njih, pogledala je u svoju majku. Tijekom cijelog svog života, vidjela je tu ženu samo tijekom formalnih događanja, kad su *maichen* dovodili u dvor odjevenu u plemićku ruho, kao kad biste pokazivali neku vrijednu vazu ili umjetničko djelo. Osim tih događanja, koja su se odvijala zbog dobrobiti cjelokupnog Teritorija, živjela je u svetim odajama koje su štitili čuvari.

Nikad ju nije posjetila ta ženka koja ju je, neposredno nakon što ju je rodila, predala skrbi posebno obučenog osoblja u sobama koje su bile nalik zatvoru.

Takav je bio život princeze s'Hisba. No, ona je pronašla izlaz.

I otad je lutala oko palače pretvarajući se da je služavka, svećenica nižeg ranga, pa čak i astrologinja.

No to nije bilo ništa u usporedbi s otkrićem da se s'Ex, majčin omiljeni ljubavnik, sastaje s dvije ljudske žene koje je očigledno prokrijumčario unutra - vjerojatno kroz stražnji ulaz. *Maichen* nije namjeravala razotkriti njegovu tajnu, no otkrila je da visoko na zidu postoji rešetka i ako bi se kroz nju dematerijalizirala, mogla bi putovati kroz ventilacijski sustav.

Prilično dugo za nju je to bila samo igra kojom je kratila vrijeme, a u svom špijuniranju nije otkrila ništa značajno. No, to se promijenilo jedne noći kad je, u obliku Sjene, pogledala kroz neke grede i po prvi i jedini put u svom životu vidjela čin parenja.

Doduše... Pa, vidjela je dosta dijelova tijela.

Stoga nije bila sasvim sigurna što je točno vidjela.

Mora da je ispustila neki zvuk ili nešto jer se s'Ex skamenio i podignuo glavu, pogledavši je ravno u oči dok su se žene micale i stiskale uz njega...

s'Ex je odmah potom došao u njezinu ćeliju i time su zapečatili svoj mali dogovor. U zamjenu za to da zadrži ono što je vidjela za sebe i više se ne koristi ventilacijskim sustavom, bilo joj je dopušteno napuštati svoje odaje pod uvjetom da ostane unutar palače i pomno se maskira.

s'Ex'ova indiskrecija mogla je značiti i njegovu smrt. Sjene su vjerovala da je parenje sveti čin. A Kraljica bi se razbjesnila kad bi saznala da su određeni dijelovi njezinog tijela... bili u kontaktu... s *ljudskim* dijelovima tijela zahvaljujući s'Exovim podvizima.

Taj je mužjak trebao biti njezin i samo njezin. Svi su to znali.

A te ljudske žene? Mogao je jednako tako imati i ovce u krevetu.

Dok je *maichen* hodala dalje kroz hodnike, želudac joj se počeo okretati. Kad je dovoljno odrasla, dali su joj malo privatnosti, tako da je mogla otjerati sve sluge iz svojih odaja - a tu je privilegiju te večeri ponovno iskoristila. Prije nego je otišla provjeriti je li njezina majka i dalje u procesu žalovanja, rekla je slugama da napuste njezine odaje jer ju je iscrpio sav taj stres i da sad želi malo privatnosti dok izvodi rituale koji se od nje traže.

Nitko je ništa nije pitao. I nitko se neće vratiti sve do zore. Bit će jednostavno iskoristiti rešetke i pobjeći vani u svijet.

Naći se s bratom svog zaručnika. I...

Pa, dalje nije znala.

Zvijezde na nebesima, zar će doista to učiniti? Nije bila sigurna ni gdje se nalazila koliba koju je spomenuo.

Ne, to je bila budalaština. Glupost. Ludost...

Slika iAma kako stoji gol ispred nje izbrisala je sve ostale misli.

Kad joj se tijelo počelo zagrijavati iznutra, shvatila je da će je, unatoč svemu što joj je um govorio, njezino tijelo odvesti k njemu.

Otići će. Nebesa, pomozite joj... Otići će.

I suočiti se s posljedicama, ma kakve one bile, naknadno.

PEDESETO POGLAVLJE

Trez je jednostavno morao prihvatiti činjenicu: što se tiče lunaparka, za njega su bile samo dječje vožnje. Primjerice, šalice ili tobogani odnosno vožnje koje su se držale tla i rijetko kad bi vam vjetar mrsio kosu dok se vozite, kao i jebeni vrtuljci s ludom glazbom, tvrdim sjedalima, konjevima i jednorozima nabijenima na šipku koji su išli gore-dolje.

Kad je već kod sipki i vožnje gore-dolje...

»Spremna da se uputimo doma?« upitao je.

Selena ga je pogledala. »Jesam. Ovo je bilo jako zabavno.«

»Znam, jel' da? Najbolja noć u mom životu.«

Nagnula se prema njemu i uštipnula ga. »Ali to i nije baš istina. Mislila sam da ćeš poludjeti na vlaku smrti.«

Zaustavio se. Okrenuo. Odmaknuo joj kosu s lica. »Bio sam s tobom. Dakle, bilo je savršeno.«

Poljubac je trebao biti jedan od onih kojima želite nešto poručiti, kratka potvrda da je uistinu mislio ono što je rekao. No cijelu je večer razmišljao o tome kako je želi odvesti u krevet pa ju je i ne znajući stisnuo uza se, pritisnuo njezine grudi o svoja prsa, bokove joj objumio dlanovima i jezikom prešao preko njezinog.

»Idemo odavde?« ponovno je zarežao.

»Da«, rekla mu je na usnama.

Ionako je već bilo vrijeme, pomislio je kratko pogledavši na sat - da, jedanaest i petnaest.

Iako se njegovom udu žurilo da što prije odu, nije želio propustiti šetnju natrag do parkirališta na kojem su ostavili auto. S rakom prebačenom preko njezinih ramena, usklađenim su korakom hodali niz stazu koja ih je vodila pored svih vožnji koje su isprobali, pored plavog stola za piknik na kojem su smazali *hot dog* i burger, pored štanda sa šećernom vunom gdje su kupili veliki stožac nalik frizuri Marge Simpson i trgali s njega komade kojima su hranili jedno drugo.

»Nisam ti poklonio plišanu igračku«, rekao je.

»Kupio bi mi igračku? O, ma ne treba mi...«

»Ne, osvojio je. Na streljani.«

Pogledala ga je ispod kapaka. »Znam kako mi se možeš odužiti. Sjećaš se šećerne vune koju smo jeli?«

»Da...«

»Jezik ti je bio jako spretan s njom,«

Kad su se raznorazne aleluja slike nje, gole i raširenih nogu, pojavile u njevoj glavi, morao se zapitati postoji li možda neki hotel na putu doma.

»Bože, da je barem ljeto«, zastenjaio je. »Ha?«

»Mogao bih te gurnuti u neki mračni kutak i skinuti te hlače.«

»Možeš to i sad, znaš.« Zaustavio se. »Prehladno je.«

»Je li?« Dohvatila je njegove dlanove i povukla ih. »Pogledaj tamo. Nema svjetala. Zaklonjeno je.«

Istina, centar za posjetitelje u kojem su bila ugašena svjetla jer je lunapark bio otvoren samo za njih, bio je građevina u obliku zvijezde s više ulaza koji su stršali iz njegovog središnjeg dijela i srvarali tijesne male mračne kutke.

»Nitko neće vidjeti«, šapnula mu je u vrat.

Bez vanjskih svjetala, kutak u koji ga je povukla bio je mračan kao noć, a njegov se ud pokrenuo prije nego mu je mozak proradio. Okrećući je prema sebi, snažno ju je ljubio i pritiskao njezina leđa o oslikani zid, uvlačio ruke u njezinu jaknu tražeći grudi. Bradavice su joj bile stisnute pa ih je uštupnuo preko grudnjaka i košulje, štipkajući ih i stišćući palčevima dok je gurao svoje bedro među njezine noge.

»Jebote, cijelu noć žudim za ovim«, rekao je prije nego ju je opet poljubio.

Bila je tako topla i vlažna pod njegovim rukama, pod njegovim tijelom, spremna, tako jebeno spremna, tako prisutna tu s njim. Htio ju je skinuti do gola - bilo je nečeg uzbudljivog u pomisli da je ona sasvim gola, a on do kraja odjeven, osim toga, onda bi njegove usne imale slobodan pristup njezinim bradavicama. No, bilo je previše hladno za takvo što. Uostalom, premda mu je odgovarao jedan nabrzaka na tom skrivenom mjestu, nije mu se sviđala pomisao da je netko vidi takvu, čudesno razodjevenu i vraški privlačnu.

Združeni mužjak u njemu mogao je očnjacima rastrgati nekog jadnog dobrotvora.

Što ne bi bio romantičan kraj večeri kakvom se nadao.

Spustio je dlanove prema remenu njezinih hlača, otkopčao ih i spustio. Bile su zvonastog kroja, pa su, Bogu hvala, samo kliznule preko cipela.

»Da skinem i gaćice?« pitala je hvatajući dah.

»Ne, ševit ću te u njima.«

I jest. Zgrabio je njezinu savršenu guzu, podignuo je s tla i omotao njezine noge oko sebe. Hvatajući je odostraga, dirao ju je, provjeravao je li spremna, koliko je zagrijana, koliko očajna.

Najradije bi cijelu noć tu proveo. No, samo je razmaknuo svilu i...

»O, Bože, *Selena*...« siktao je.

Skliška i vruća, uska i vitalna, penetracija ga je ljuljala i istovremeno održavala na nogama. Kad se počeo pomicati, držao se za njezinu stražnjicu i ljuljao je naprijed-natrag. Njezina kosa padala mu je na lice, njezin miris bio je u njegovom nosu, bila je poput plime koja ga je preplavila i u kojoj se želio utopiti.

Brže. Jače.

Prva je svršila, što mu se sviđalo, njezino ritmično stiskanje dodatno ga je nabrijalo. A onda je skočio na vlak smrti na kojem se želio voziti do beskonačnosti, njegov se ud trzao u njoj, orgazam je vezao njihove duše jednu uz drugu.

Kad je sve završilo, teško je disao sve dok se nije zabrinuo da ju je zgnječio. »Oprosti...«

»Mmm.« Dohvatila je njegova usta, sisala mu donju usnu i grickala je. »Još.«

Istog je trena ponovno bio spreman, no iako su mu se kukovi opet počeli ljuljati, morao se zausraviti. »Doma«, gundao je. »Doma ćemo to odraditi.«

»I dalje te brine hladnoća?« otezala je, prelazeći očajnom niz njegovu čeljust pa sve do žile na vratu. »A ja sam tu, i tako uzbuđena.«

Trez je stenjao i ljuljao se na nogama. »Pohlepan sam. Želim više pristupa nego ga ovdje imam.«

Njezin osmijeh bio je poput nježnog dodira na golom tijelu. »Onda me, svakako, odvedi u krevet.«

Nije bilo lako opet joj navući hlače. Naročito onda kad je čučnuo i našao se očima u ravnini s njezinom mačkicom.

Stišćući zube, nekako ju je uspio odjenuti i namjestiti vlastite hlače a da je ne zaskoči. Potom su nonšalantno išetali iz sjene, praveći se bezbrižni dok ju je povlačio bliže k sebi.

»To je bilo čudesno«, šapnula je. »Još te osjećam u sebi.«

Trez je počeo smiješno hodati. Ili to, ili će slomiti nešto što ne ide u gips.

Dok su stigli do auta, već je izračunao koliko će im otprilike trebati vremena do sobe - pod pretpostavkom da vozi dvjesto pedeset kilometara na sat.

Hej, ali imaju Porsche, zar ne?

Otvarajući joj vrata, posjeo ju je i zatvorio unutra, a onda je munjevitom brzinom zaobišao auto i sjeo za vozačevo mjesto. Čim mu je stražnjica dotaknula sjedalo, upalio je motor.

»O! Hladno!« uzviknula je.

Grijanje je radilo kad je ugasio auto, a sad je puhalica izbacivala ledeno hladan zrak. Oboje su posegnuli prema naprijed, pritiskajući raznu dugmad i polugice...

Glazba je eksplodirala iz zvučnika Burmester zahvaljujući satelitskom radiju, a prije nego ga je stigao ugaziti, začula se stvar *Hold You Doun* od DJ Khaleda.

»Čekaj«, rekao je. »Ne, pusti to.«

Izlazeći van, odskakutao je do njezine strane, otvorio vrata i pružio ruku. »Pleši sa mnom.«

»Što?«

»Pleši sa mnom, kraljice moja.«

Povukavši je sa sjedala, poveo ju je do prednjeg dijela Porschea, prema svjetlima, i privio uza se. Zajedno su se kretali, mijenjali položaje tijela, ispreplitali prste, ritam glazbe pretvorio je parkiralište i veliki lunapark u privatnu plesnu dvoranu.

»Zauvijek...« mrmljao je tik do nje. »Držat ću te...«

Trez je položio glavu na njezino rame tako da ju je njegovo mnogo veće tijelo cijelu obujmilo, zagrlilo, zaštitilo, voljelo.

Zajedno su plesali na svjetlu i u sjenama farova.

Odozgo iz kontrolnog tornja iAm je gledao kako njegov brat izvodi Senu iz automobila i odvodi je naprijed do prednje rešetke. Nije mogao znati koja je pjesma svirala, ali to nije bilo ni bitno. Samo gledati njih dvoje kako prilaze jedno drugom i kreću se kao da su jedno, u ritmu glazbe, gledati ih kako se čvrsto grle, bilo je dovoljno.

iAm je morao protrljati oba oka i obrisati ih.

Bilo je to vraški teško gledati.

Odvraćajući pogled, koračao je po tom uskom prostoru razmišljajući o tome koliko bi Trez mrzio biti tako visoko gore gdje se moglo koncentrirati samo na taj širokokutni pogled i visinu koja vas je dijelila

od tla. Mužjak je oduvijek mrzio visinu, toliko da je bilo pravo čudo nagovoriti ga da uzmu stan na osamnaestom katu zgrade Komodora.

Promatrao je vlak smrti kad se, nekoliko minuta poslije, njegov telefon oglasio vibriranjem u džepu kožnate jakne. Izvadio ga je.

Vrijeme je da krenemo, kratko je pisalo u poruci.

Gotovo istog trena došla je i druga bratova poruka. *Puno ti hvala.*

Trez to nikad nije napisao u poruci. Stoga mora da je uistinu to mislio.

iAm je oklijevao oko odgovora. Potom je napisao: *Drago mi je da sam pomoglo. Vidimo se doma.*

Htio ga je vratiti natrag u džep, ali onda se predomislio. *Idem provjeriti stanje.*

Bila je to poruka koju je poslao milijun puta tijekom posljednjih nekoliko godina. A zapravo je to i mislio. Namjeravao je otići vidjeti kakvo je stanje u restoranu i u klubovima - kako sve funkcionira, treba li kome što.

To je bilo točno ono što je u tom trenu trebao napraviti. I ono što će ga sprječiti da ode do vražje kolibe.

Vrijeme je da krene.

Bez ijednog svjedoka u blizini, mogao se slobodno dematerijalizirati i otići do mjesta na kojem je patkitaio BMW X5 koji je dijelio s bratom. Trenutak potom, Porsche je prošao kroz bočna vrata, a on ga je pratio na diskretnoj udaljenosti preko velikog praznog parkirališta - kao i Manny, u klasičnim ambulantskim kolima.

Cijelim putem natrag do imanja Bratstva, iAm je u glavi imao sliku svog brata i Selene kako plešu na automobilskim svjetlima poput para tinejdžera.

Šteta što su bili likovi u romanu Johna Greena.

Koliko im je još noći ostalo, pitao se.

Sranje, osjećao se morbidno razmišljajući na takav način, no vrijeme je odmicalo. Sa svakim novim satom, bilo je sve vjerojatnije da će se Selena ponovno srušiti.

A što će onda, dovraga, učiniti sa svojim bratom? Isuse Kriste, s Trezom se više ništa neće moći.

Dok su mu te vesele misli jurišale kroz glavu, izgubio je pojam o vremenu. Ne znajući koliku je udaljenost već prešao, penjao se prema

maglom prekrivenom brežuljku na kojem se nalazila palača, Manny se odvojio kako bi ambulantnim kolima krenuo natrag.

Uz malo sreće, Selena nikad neće saznati za mjere opreza uvedene zbog nje.

To bi joj pokvarilo raspoloženje. Kako i ne bi.

iAm je pazio da se drži podalje kod zadnjeg zavoja prije same palače, dajući Trezu vremena da je odvede unutra. Kad je napokon ušao u dvorište, zaobišao je fontanu i parkirao automobil pored Rhageovog GTO-a.

Koji neće još dugo tamo ostati. Brat ga je uvijek micao u garažu tijekom zimskih mjeseci.

Mannyjev Porsche nalazio se u dnu stepenica, krov je bio podignut, ključ je bez sumnje već putovao natrag doktoru kako bi i taj automobil premjestili u podzemno parkiralište Centra za obuku.

iAm je ugasio BMW. Izašao i zaključao ga, premda nije trebao. Motao se ispred auta.

Promatrajući noćno nebo, gledao je kako mu dah silazi s usana, lebdi i nestaje. Slika Treza i Selene kako plešu bila je poput psa s iskeženim očnjacima u sivoj tvari njegovog mozga, sjećanje se nikako nije htjelo pomaknuti - sramio se priznati, ali to nije bilo zbog toga što je razmišljao o svemu što je njegov brat imao za izgubiti ili zato što se brinuo kako će jadnika odlijepiti od asfalta kad stvari dođu do svog ružnog kraja.

Umjesto toga, pitao se...

Sranje, pitao se kakav je to osjećaj. Držati ženku čvrsto uza se. Imati njezin miris u nosu, držati ruke na njezinim ramenima, na struku, na bokovima. Želio je znati kakav je osjećaj okrenuti njezino lice prema svojem i...

Okej, morao je prestati s tim.

Jer njemu se ništa od toga neće dogoditi. Još ne. Niti za pola sata ako ode u onu kolibu. Niti za tjedan dana, za mjesec ili godinu...

Kao naručen, stigao je ledeni povjetarac. Kao da je svemir želio naglasiti svu hladnoću i usamljenost koju je osjećao.

Zvuk otvaranja vanjskih vrata predvorja privukao mu je pažnju. Sviđao mu se Manny, ali nije baš morao dolaziti motati se oko auta i zateći ga kako...

Nije se radilo o dobrom doktoru.

Trez je izlazio iz kuće. Trčao niz kamene stepenice. Letio preko dvorišta.

Sranje.

iAm je stavio ruku na telefon u slučaju da mora nazvati... koga god. »Hej, je li Selena...«

Nije stigao reći »u redu«.

Brat ga je povukao u snažan zagrljaj. »Hvala ti puno za večeras.« Isprva iAm nije znao što odgovoriti. On i brat inače se nisu grlili. »Bilo mi je tako drago što si tamo. Puno mi je to značilo.« iAm se morao malo nakašljati. »Ja, ah...« Trez ga je samo još jače stisnuo.

Oprezno, iAm je Treza obujmio rukama. Ta se kretnja doimala tako čudnom, no kad ga je naposljetku zagrlio, osjetio je kako njegov brat drhti.

Oprosti, stari, rekao je u sebi. *Nisam želio da ti se išta od ovog dogodi.*

Hladni je vjetar i dalje puhao, a nakon dugo vremena, odmaknuli su se jedan od drugog.

Trez je ranije skinuo jaknu pa je gurnuo ruke u džepove hlača. »Primio sam tvoju poruku. Osjećam se loše jer sam sve natovarilo na tebe.«

»U redu je.«

»Nije.«

»Trez, moraš biti s njom, moraš se pobrinuti za svoju ženu. To je najvažnije. Ostalo su samo priče.«

Tamne su se oči koncentrirale na nešto iznad iAmovog lijevog ramena. Ili možda na nešto poviše njegovog uha.

»Stvarno ne znam zašto si tu i tratiš vrijeme sa mnom«, promrsio je iAm.«

»Želim da imaš više od ovoga.«

»Igrom slučaja, sviđa mi se moj posao *Kod Sala*«

Brat ga je netremice promatrao. »Ne pričam o tome i ti to znaš.«

iAm se pridružio klubu dlanova u džepovima. »Dosta priče. Idi k svojoj ženki.«

Trez je bio tvrdoglav kučkin sin, sposoban primiti nevjerojatna odbijanja. Ali iAm je kao i obično znao kako doprijeti do njega.

Mužjak se okrenuo, ali je stigao samo na pola puta do ulaza u palaču prije nego se zaustavio i osvrnuo preko ramena.

»Nemoj potratiti cijeli život na mene, okej?« Trez je odmahnuo glavom. »Nisam toga vrijedan, a ti vrijediš mnogo više.«

iAm je zakolutao očima. »Prestani razmišljati. Počni opet hodati.«

»Zapitaj se što će ti ostati kad mene više ne bude. Ako budeš iskren prema sebi, mislim da ti se odgovor neće svidjeti ništa više nego meni. I poštedi me izjava tipa ›sve će biti okej«. Ni ti ni ja nismo toliko naivni.«

»Zašto se zamaraš time? Zbilja, Trez.«

»To nije zamaranje. To je sranje koje te izjeda iznutra kad nekog voliš.«

To rekavši, Trez je nastavio dalje uz kamene stepenice prije nego je nestao iza vrata predvorja.

iAm je sklopio oči i naslonio se na terenac. U tom trenutku nije mu trebao taj mali monolog koji je održao njegov brat. Zbilja nije.

Knjigoteka

PEDESET PRVO POGLAVLJE

Selenine su ruke bile ukočene.

Dok je stajala za šankom u kuhinji Bratstva i pokušavala otvoriti limenku Cole, primijetila je da joj prsti ne žele pravilno dohvatiti limenku. Umjesto da su otrgnuli metalni otvarač, samo su kliznuli preko ruba.

Kad su joj se u glavi oglasila raznorazna upozorenja, obuzdala je paniku i podsjetila samu sebe da je upravo provela tri sata na hladnoći bez rukavica.

Protegnula je šake nekoliko puta i puhнула u njih, a potom je protresla ruke. Kvrčnula zglobovima. Nastojala ne tražiti druge probleme u ostatku svoga tijela.

I oni koji su patili od njezine bolesti svejedno su mogli dobiti blaže ozeblinae.

Ponovno se suočila s limenkom, srce joj je lupalo dok je promatrala svoju ruku kako se iznova primiče poklopcu.

Objektivno je promatrala svoje dlanove i prste, kao da su pričvršćeni za nečije tuđe ruke, kao da ih pomiče tuđi mozak.

Krc! Fzzz!

Izdahnula je, hvatajući ravnotežu na granitnom podu. »Jesi okej?«

Prikrivajući olakšanje, osmjehnula se kad se Trez pojavio iz smjera blagovaonice. »Samo sam uzela piće. Žedna sam.«

»Kako želudac?«

»Jako dobro. A tvoj?«

Kad joj je prišao, imala je osjećaj da i on skriva nešto od nje. Šokiralo ju je saznanje da je, unatoč tome što je nakon zadnjeg Zastoja nastojala u svemu biti iskrena, svejedno htjela da on zadrži svoju tajnu za sebe, kao što je i ona htjela zadržati svoju. Proveli su prekrasnu noć, posljednje što joj je trebalo bilo je da je upropasti teškim razgovorima koji će samo iznijeti probleme koji se se ne mogu riješiti i pitanja na koja neće dobiti odgovor sve dok ne bude prekasno.

»Trbuh je u redu.«

Na silu se još jednom osmjehnula. »Želiš da uđemo gore?«

»To bi bilo super.«

Uzimajući piće, prihvatila je dlan koji joj je ponudio, izašla s njim kroz blagovaonicu i krenula prema predvorju. Kuća je bila prazna, Braća su bila na poslu, Wrath je primao građane, Beth, Marissa i Mary bile su u Sigurnom mjestu, Bella je dadiljala Malog Wratha i Nallu gore u novoj dječjoj sobi, *slugani* su obavljali svoje dužnosti.

Sve će se to nastaviti, pomislila je, i kad nje više ne bude. Sva će se ta vrata otvarati i zatvarati, jelovnici smišljati i jesti, svi će živjeti svoje živote.

Najdraža Čuvardjevo, kako li je samo htjela ostati s njima. Nije htjela prijeći u nešto što se doimalo poput apsolutnog ništavila, krajnjeg odvajanja od onoga što jest i što joj je hitno, od načina na koji je razmišljala, osjećala.

Kraj, I ništa više.

Učili su je - točnije, programirali - da vjeruje u zagrobni život, da služi Majci njihove vrste, da poštuje tradiciju koju nije ni osmislila niti se za nju dobrovoljno javila. I sve je to činila bez postavljanja dodatnih pitanja.

Sad kad je stigla na kraj svog života, poželjela je da je ipak pitala, da je prigovarala, da je dizala glas.

Koliko izgubljenog vremena.

Dok se s Trezom penjala uz stepenice, počela se pitati, ako Sjenosvijet postoji i oni nastavljaju u njemu živjeti... Onda zašto je Čuvardjeva zahtijevala da sve na Zemlji bude zapisano u Utočištu? Zašto su svi ti nepregledni životi postojali... ako su nakon smrti i dalje postojali, samo u drugačijem obliku?

Treba sačuvati samo ono što se može izgubiti.

U glavi joj je počelo tutnjati, iznenada ju je obuzeo strašan strah...

»O, sranje«, izdahnuo je Trez.

Očito joj je pročitao misli. »Ne znam što mi je na pameti. Vjerojatno samo gluposti...«

Slobodnu je tuku ispružio prema rukohvatu i zaljuljao se. »Trez! Što ne valja?«

»Stanje. Jebote.« Pogledao je u nju, ali oči su mu izgubile fokus. »Možeš li mi pomoći do sobe? Ne vidim...«

»Najdraža Čuvardjevo, pozvat ću doktoricu Jane!«

»Ne, ne, to je samo migrena.« Uspravio se uz njezinu pomoć. »Nemam mnogo vremena. Moram stići gore do mračne sobe i leći.«

»Pozvat ću doktoricu Jane...«

»Ne, ako se sjećaš, patim od ovoga čitav život. Znam što se sprema. Osam sati pakla, ali ništa mi neće biti«

Selena mu je pokušala pružiti što je veći oslonac mogla dok su teturali na vrhu stubišta na drugom katu i odlazili do vrata koja su vodila na treći. Njegovo krupno tijelo kretalo se polako, a u jednom je trenutku posve odustao od gledanja i sklopio oči. Nekako ga je uspjela dovući do sobe i poleći u krevet.

»Mrak će pomoći«, rekao je stavljajući podlakticu preko lica. »Možeš li mi primaknuti koš za smeće?«

Petljajući uokolo, ugasila je sva svjetla osim onog u kupaonici i pobrinula se da mu je posuda odmah pored glave.

»Da ti skinem odjeću?«

»Okej. Može.«

To i nije baš bilo iskustvo kojem se nadala, no s druge strane, njezino se raspoloženje pokvarilo i prije te situacije. A dok je radila što je morala, bila je veoma pažljiva s njim, pomagala mu je skinuti jaknu, čizme i čarape, skinuti mu hlače.

»Ostavit ću košulju na sebi. Jednostavno nemam energije za to.« Ulovio je njezinu ruku i povukao je da sjedne uz njegov bok. »Nisam planirao da večer ovako završi.«

Poljubila mu je dlan. »Što još mogu učiniti za tebe?«

»Samo me pusti da ležim tu idućih šest do osam sati. I ne brini, kako rekoh, sve je ovo, od glavobolje do mučnine, normalno. Nažalost.«

»Što je tomu uzrok?«

»Stres.«

»Hoćeš da nazovem iAma?«

»Kvrugu, ne. Ima dovoljno briga na pameti. Zapravo, mislim da je on i razlog ovome.«

»Nešto nije u redu s njim?«

Kad je Trez utihnuo, htjela ga je još jednom pitati istu stvar, no ipak je bio bolestan.

»Ne moraš ići«, rekao je. »Ne želim ti smetati.«

»Ne smetaš.« Trljao je njezin dlan svojim, a njegove usne, koje su bile jedini dio njegovog lica koji se vidio, razmaknule su se u osmijeh. »Volim tvoje ruke. To sam ti rekao, jel' da? Tako su glatke i mekane... Dugi prsti...«

Dok je sjedila pored njega, a on jagodicama prstiju prelazio od unutrašnje strane njezinog zapešća pa sve do vrhova njezinih prstiju, osjetila je kako se panika u njoj otapa. Više nije osjećala ništa čudno u tim zglobovima. Dakle, definitivno se radilo o hladnoći.

Nedugo zatim tiho je zastenjao, usta su mu se izravnala, tijelo ukočilo. Potom je počeo teško gutati. »Moraš ići«, mrmrljao je. »Žao mi je, ne želim da to gledaš...«

»Jesi li siguran?«

»Molim te. *Odmah.*«

Bilo je to posljednje što je htjela učiniti, no ipak je ustala. »Kod kuće sam, okej? Ne idem nikamo. Zovi me ako...«

Okrenuo se na bok i dohvatio posudu. Zastavši na trenutak nad njom, otvorio je oči i pogledao je iscrpljenim pogledom. »Moraš otići, smjesta.«

»Volim te«, rekla je, odlazeći prema vratima. »Voljela bih da ti mogu pomoći.«

Nije bila sigurna da ju je uopće čuo dok je izlazila, a kad je zatvorila vrata za sobom, lecnula se kad ga je čula kako povraća.

Na djelić sekunde, pomislila je da bi se mogla ulogoriti tu na hodniku pokraj njegove sobe. No onda, dok je razmišljala na kojem dijelu poda će se smjestiti, shvatila je da ne može pustiti vrata.

Dlan joj se ukočio na mjedenoj kvaki.

»Naravno da neću odustati. Ne budi glup.«

Dok je Assail razgovarao s bratićima u kuhinji svoje staklene kuće, bio je loše raspoložen - i postao je još zlovoljniji nakon Ehrlicovog pitanja.

»Ali Kralj...«

»Nema pravo uplitati se u trgovinu povezanu s ljudima.« Namjerno je izbjegavao razmišljati ili komentirati problem sukoba interesa. »A ja nemam namjeru poslušati njegovu naredbu.«

»Onda, kako ćemo dalje?«

»Pratit će nas. To bih ja učinio da sam na njegovom mjestu. Želim da vas dvojica odete obavijestiti mog kolegu. Nakratko ćemo obustaviti operacije i malo izvidjeti situaciju.«

»U redu.«

Kad su njih dvojica otišla, ostao je u kuhinji kako bi sva Braća koja su opkolila njegovu kuću imala čist pogled na njega. Vadeći bočicu kokaina,

ponovno je primijetio da je skoro prazna, no barem je bilo dovoljno da neko vrijeme bude pokriven.

Kad je to obavio, otišao je do radne sobe na drugoj strani kuće. I ona je imala staklene zidove, a lampu na stolu okrenuo je tako da ga mogu dobro vidjeti. Sjedajući, pogledao je u hrpu papira koje je pripremio. Investicijski računi. Brokerski računi. Lova u SAD-u i izvan zemlje.

Sve više, više i više love.

Bogatstvo koje je imao na raspolaganju prešlo je na novu razinu prije otprilike mjesec dana kad je oprani novac s Kajmanskih otoka prebačen na zakonitije račune u Velikoj Britaniji i Švicarskoj.

Toliko novca, s kamatama koje su se gomilale, dividende i aprecijacije.

Kad je tek počeo dilati drogu, nedugo nakon što se iz Starog kraja preselio u Ameriku, prije otprilike godinu dana, već je dobro napredovao, čak i prema vlastitim mjerilima. Trenutačno je na raznim računima imao dvostruko veću količinu novca.

Dohvativši nasumični snop papira, pogledao je mjesečno izvješće. Dnevno izvješće koje je imao u računalu bilo je još svježije.

Unatoč tolikom bogatstvu, pomisao da Wrath staje na put njegovim poslovima razbjesnila ga je do srži.

Ali ne iz razloga koji bi ikom priznao.

Bez toga... nije imao ništa.

Ono što je počelo kao produžetak njegovog europskog poslovanja preraslo je u njegov *raison d'être*, jedini cilj koji je imao u životu, jedini motiv koji ga je tjerao da navečer ustaje iz kreveta, da se odjene i izađe van.

Istini za volju, uvijek je volio zarađivati. Ali od prošle zime...

Opsovavši, opustio se na kožnatoj fotelji i naslonio glavu na dlan. Potom je, bez gledanja, posegnuo u unutrašnji džep jakne odijela i izvadio mobitel.

Odavno je upamtio Solin broj.

Ali nije ga okrenuo. Ne otkako se iz Caldwellla preselila u Miami sa svojom bakom. Ne otkako je otišla odatle kako bi se maknula od života kriminalca kakav je bio njegov.

Prebirući po mobitelu, otvorio je tipkovnicu s brojevima. Kao i toliko puta dotad, upisao je niz od deset brojeva, jedan za drugim, jagodicama prstiju prateći uzorak koji je znao napamet.

Ne, nije ju nazvao. Ali je redovito to radio: deset brojeva koji za njega uopće nisu bili nasumični upisivao je u mobitel... i brisao prije nego što bi aktivirao.

Ako mu Kralj oduzme ono od čega je živio? Onda mu jebeno neće ostati ništa osim trpljenja činjenice da je jedina žena koju želi krajnje nedostupna.

Žena. Ne ženka.

Bila je čovjek, a ne vampir. Kvragu, nije znala da vampiri uopće postoje.

A u tome je i bio problem. Sve i da prestane dilati? Nije baš da je mogao samo tako otići do Miamijsa, pojaviti se na njezinom pragu i reći: »Hej! Nastavimo gdje smo stali!«

To se neće dogoditi jer će, prije ili poslije, istina o njegovoj vrsti izaći na svjetlo dana, i što će onda biti s njima?

Iz nekog je razloga jasno osjetio mir i tišinu u svojoj staklenoj kući, što ga je podsjetilo na to koliko je usamljen - i koliko će biti usamljen ako prestane s tim poslom. Dovraga, njegovi bratići neće biti zadovoljni ako budu samo sjedili i oplakivali ženu u koju nisu ni bili zaljubljeni - izgubit će i njih.

Bože, baš je patetičan, zar ne? Još važnije, što poduzeti?

Dok mu je kokain kolao venama, mozak je brzo napravio računicu koja se temeljila na potpuno... suludoj ideji.

Koja mu je svejedno ukazala na zapanjujuće rješenje cijele situacije.

Uspravivši se na fotelji, namrštio se i osvrnuo po sobi, pogled mu je lutao dok mu je mozak sjeckao plan na komadiće. Nakon što u njemu nije našao nikakvu manu, obrisao je Solin broj s ekrana svog mobitela i okrenuo Ehrlica. Kad se javila govorna pošta, pretpostavio je da su vjerojatno još dematerijalizirani.

Sekundu poslije, telefon mu je zazvonio pa se javio i ne trudeći se pozdraviti. »Jeste li mu već ostavili simbol?«

Ehricov odgovor bio je prigušen vjetrom koji je puhao pored rijeke. »Upravo smo stigli.«

»Pričekajte ga. Nemojte se otkrivati.«

Assail im je nastavio davati upute, a Ehricov odgovor na kraju razgovora bio je savršen: »Kako želiš.«

Assail je prekinuo poziv i potonuo natrag u fotelju. Duboko udahnuvši, opsovao je. Bit će tu puno posla. Ali to je bilo jedino rješenje koje je imao.

Osim toga, činjenica da će mu to okupirati dosta budućeg vremena bila je točno ono što mu je trebalo. A ako to ne upali? Pa, onda će biti mrtav i ništa od toga više mu neće biti važno.

Čak ni žena za kojom je žudio svakim centimetrom svog tijela, cijelim svojoj crnim, odvratnim srcem.

Njezina je majka zbilja pogodila s imenom koje joj je dala.

Marisol¹ mu je doista ukrala dušu.

Knjigoteka

¹ Eng. *soul* (čit. sol) = duša.

PEDESET DRUGO POGLAVLJE

IAm nije namjeravao doživjeti Trezove riječi ništa više nego hladni povjetarac koji je puhao dok su stajali u dvorištu. Planirao je ući u kuću, pojesti nešto na brzinu i zaboraviti da se taj razgovor uopće dogodio. Baviti se svojim stvarima. Otići do klubova i restorana. Riješiti papirologiju, preuzeti kontrolu, donijeti nekoliko konkretnih i čvrstih odluka.

Umjesto toga, zaglavio je u predvorju i zurio u visoki strop trokatnice koji je oslikao neki veliki umjetnik. Tema je bila, pretpostavljao je, nadahnjujuća: junaci na veličanstvenim konjima u borbi među oblacima, nebeski ratnici, hrabri, snažni i uvijek na strani pravednika.

Ali nije ga sva ta slava zaustavila na mjestu.

Trezova je sudbina bila poput kuće od karata, delikatna, prevrtljiva stvar kojom su se morali baviti čitav svoj život. Svaki potez koji bi iAm napravio morao je biti pažljiv, odmjeren i promišljen, kako bi preživio.

Njegov brat.

Zbog čega je on već stoljećima bio djevac. Kvragu, nikad nije ni pogledao ženu.

Bilo da ih je Trez ševio po klubovima, stavljao porniče na TV ili pričao o tome što je radio na svom uredskom stolu, na stražnjem sjedalu svog auta ili vani na jebenom parkiralištu, iAma to nikad nije zanimalo.

Bio je pravi jebivjetar.

Nejebivjetar, zapravo.

I da, palo mu je na pamet da bi mogao biti gej, pitao se privlače li ga možda muškarci ili mužjaci. Ne.

Došlo je do toga da bi se, da ih nije prao svake večeri, mogao lagano zapitati ima li uopće muda.

Zapitaj se što će ti ostati kad mene više ne bude. Ako budeš iskren prema sebi, mislim da ti se odgovor neće svidjeti ništa više nego meni.

Nesvjesno donijevši odluku, iAm se okrenuo na peti i izašao kroz predvorje. Na ulaznom uzvišenju velike sive palače, stajao je na vjetru...

... i poletio.

Na putu prema svom odredištu, bljeskovi iz prošlosti upadali su mu u misli. Trez kako bježi iz palače. iAm zarobljen sve dok nije obećao da će

ga vratiti natrag, što je bilo zadnje što je namjeravao učiniti. Luda potjera.

Koliba na planini Crne zmiје.

Kad je iAm ponovno preuzeo oblik, na trenutak je osjetio strašnu mučninu dok je promatrao oronulo, trošno zdanje s grubim okomitim zidovima, krovnim pločama od cedra, kamenim dimnjakom koji je stršao na krovu poput pokvarenog zuba. Bila je... posve ista. Čak ne otprilike ista, s različitim prozorima ili zaraslim grmljem, granama stabala koje bi se polomile ili zarasle.

Ne, na djelić sekunde nije bio siguran radi li se o trenutku koji se dogodio godinama prije ili se događa upravo sad.

Stresavši se, otišao je do prednjih vrata. Šarke su škripale kad ih je otvorio, ali barem je bio bolje pripremljen za ono što je ugledao.

Sasvim identično. Od razmještaja jednostavnog pokućstva preko mirisa dima do propuha koji se uvlačio kroz zidove.

Zatvorio je vrata za sobom i napravio par koraka, a pod njegovim su čizmama grube podne grede krčkale i stenjale. Kod kamina od riječnog kamena, pronašao je veliku zalihu drva - očigledno su lovci koji su posljednji bili tu bili vrijedni i mislili na druge.

Ruke su mu se tresle dok je stavljao cjepanice na rešetku u kaminu i gurao borve iglice ispod njih. Vadeći upaljač koji je imao kod sebe zato što je radio s mnogo ćudljivih plinskih ploča, upalio je vatru, puhnuo u nju i razjario plamen.

Samom sebi je rekao da trati i vrijeme i toplinu. Ona neće doći. Nema šanse da dođe.

Samo će se malo motati tuda, pola sata ili otprilike toliko, promatrati kako mu mozak tone na neko mračno, opasno mjesto, a onda ugasiti vatru i uputiti se natrag prema Caldieju.

Klubovi. Najprije će otići do klubova, a onda...

Ukočio se kad je čuo škripanje vrata.

Njezin miris preplavio je unutrašnjost.

Okrenuvši glavu, podignuo je pogled. Tamo na vratima, stajala je *maichen*, odjeća joj je vijorila na hladnom vjetru koji je navirao iza nje.

Istovremeno mu se doimala poput duha... i zapanjujuće živom.

Dok ju je promatrao, točno je znao zašto su došli.

PEDESET TREĆE POGLAVLJE

Selena je polako hodala dugim podzemnim tunelom prema Centru za obuku. Jedna noga za drugom, od podnožja kratkih stepenica koje su vodile u podzemni prolaz prema vratima koja su se nalazila u uređskom ormaru. Svaki put kad bi upisivala šifru ili se provlačila kroz dovratnik, pričekala bi da se predomisli. Da promijeni mišljenje. Da krene natrag gore.

Umjesto toga, ne samo da se pojavila u Tohrovom uredu, već je i prošla kroz staklena vrata i izbila na betonski hodnik iza njih.

Klinika se nalazila otprilike trideset metara dalje, niz vrata koja su vodila na razna druga mjesta koja su se pojavila pred njom: teretana, dvorana, svlačionice.

Njezine se noge nisu zaustavile ispred nijednih.

Ne, odvele su je ravno do jedinog mjesta na koje se nikad više nije htjela dobrovoljno vratiti.

Tiho je pokucala, očekujući da nitko neće odgovoriti jer nikog nema (pogodak!) ili su imali posla pomažući nekom drugom (tužno, ali svejedno olakšanje) ili su bili toliko zaokupljeni poslom da je uopće nisu čuli (što je bilo nalik poruci u govornoj pošti koju ostavljate nekom koga zapravo niste ni htjeli čuti).

Doktorica Jane otvorila je vrata. I iznenađeno ustuknula. »Selena, bok.«

Slabašno je podignula ruku. »Bok.«

Nastala je pauza. Zatim je doktorica rekla: »Je li ovo društveni posjet ili trebaš...«

»Vjerojatno imaš puno posla.«

»Zapravo, nakon što sam se naradila otprilike tri dana u komadu, upravo rješavam zaostatke s papirologijom.« Ženka se opustila. »Uđi ako želiš.«

Selena se ohrabrila. Prešla preko praga. Očajnički nastojala ne gledati stol za preglede.

U međuvremenu, doktorica Jane je ušla i sjela na stolicu s kotačićima, zagrнула se svojim bijelim mantilom i prekrížila noge. Kuta koju je nosila ispod bila je plava. Kropsice su joj bile crvene. Oči šumski zelene. I ozbiljne.

Selena je počela koračati, no gdje god bi pogledala, sve što je vidjela bili su ormarići od nehrđajućeg čelika sa staklenim vratima i spravama za mučenje. Zbunjena, pogledala je prema vratima koja su vodila u hodnik i koja su se tiho i polako zatvarala.

Poput poklopca na lijesu.

»Hej«, rekla je doktorica Jane, »baš sam htjela malo protegnuti noge. Hoćeš li mi se pridružiti pa da napravimo nekoliko krugova oko dvorane?«

»O, Bože, da. Hvala.«

Zajedno su izašle, prošle pored brojnih vrata i mnogo, mnogo metara hodnika. Kad su stigle do svog odredišta, doktorica Jane otvorila je teška čelična vrata i upalila rešetkasta stropna svjetla.

»Znam da je to čudno, ali volim ovo mjesto«, rekla je Jane. »Drvo, s tom prekrasnom medeno žutom bojom, a sve miriše po sredstvu za čišćenje podova. Što je pomalo suludo, jer mrzim kemikalije u zraku ili po stvarima.«

Kad je doktorica počela hodati po vanjskom rubu košarkaškog terena, Selena je bila prilično sigurna da namjerno hoda polako.

Prošle su kraću stranu terena, ispod obruča, skrenule ulijevo i krenule niz tribine prije nego je Selena progovorila.

»Mislim da...« suze su joj nahrupile u oči kad je shvatila da je prestravljena.

»Imamo vremena koliko hoćeš«, doktorica Jane blago je rekla.

Selena je brisala oba oka. »Bojim se razgovarati o tome. Kao da, ako budemo pričale...«

»Osjećaš li neke simptome?«

Nije mogla govoriti. Ali se zatekla kako kima glavom. »Mislim da... da.«

Doktorica Jane je napravila *mmm-hmmm*. »Želiš li mi reći o čemu se radi?«

Selena je ispružila ruku, onu koja se ukočila na kvaki, i raširila prste. Dok ih je rastvarala i zatvarala, mozak joj je gorio od misli poput.

Je li se pogoršalo? Je li se poboljšalo? Ili je isto?

»Tvoje ruke?« Samo je ponovno kimnula pa je doktorica Jane upitala: »Još negdje?«

Ovog je puta barem mogla odmahnuti glavom.

»Sjećaš li se«, rekla je doktorica, »kad si ranije imala napadaj, je li bilo kakvih indikacija?«

»Što to znači?«

»Neka vrsta upozorenja?«

Selena je ponovo prešla rukom preko očiju i obrisala ih o hlače koje je Trez skinuo s njezinog tijela prije jedva pola sata. U naletu agonije, poželjela se vratiti u taj trenutak, natrag u vrijeme prije nego se njezina bolest odlučila oglasiti.

»Ne znam. Ne sjećam se da sam išta primijetila. Ali prije... prije sam to ignorirala koliko god sam mogla. Nisam željela razmišljati o tome.« Pogledala je u doktoricu. »Žao mi je da te nisam došla posjetiti, znaš, nakon što sam...«

Doktorica Jane mahnula je rukom kroz zrak. »Bože, curo, ne brini zbog toga. Nema tu strogih pravila, radiš ono što ti se čini ispravnim. Moramo sami upravljati vlastitim životima.«

»Možemo li učiniti nešto za mene? Nešto... što bismo morali napraviti?«

Iscjeliteljica je neko vrijeme razmišljala o odgovoru. »Bit ću direktna, okej?«

Ah, da. Ništa se nije moglo učiniti. »Bilo bi mi drago.«

»Posljednjih četrdeset osam sati mnogo je ljudi tražilo rješenje. Manny je posegnuo za svojim ljudskim kontaktima. Ja sam razgovarala s Haversom. Rehv je otišao do simpata... a dobila sam poruku od iAma koji je rekao da je otišao do s'Hisba.«

»Ništa?«

»Havers zna samo za pacijente koji se bore s ograničenim epizodama, poput pojave artritisa u zapešćima ili koljenima, kukovima ili ramenima. Ništa vezano uz sustavne simptome kakvi su prisutni kod tebe. Liječi pacijente protuupalnim lijekovima i sredstvima protiv bolova - iako je testirao neke ljudske lijekove, nije otkrio ništa značajno po pitanju prevencije ili liječenja. Ni simpati ni Sjene nisu upoznati s ovim problemom.«

Kontroliranje. To je bilo najbolje čemu se mogla nadati.

»Možeš li mi reći koliko mi je preostalo vremena?«

Doktorica Jane odmahнула je glavom. »Mogu provjeriti upalne markere. Ali ih zapravo nemam s čime usporediti - a napad se pojavi brzo, koliko sam ja shvatila. Što znači iznenadan porast, poput potresa.«

Nastavile su hodati po dvorani, išle su sve dalje i dalje prema udaljenom kraju gdje su stajala vrata s natpisom OPREMA I FIZIKALNA TERAPIJA.

»Pretpostavljam da bismo se trebale vratiti i provjeriti moje... znaš.« Seleno je dlanom kružila po zraku. »Upalne stvari.«

»Možemo, ako hoćeš. Mislim da je najvažnije da radiš ono što ti daje snagu i mir.«

»Okej. U redu.«

Trenutak poslije, osjetila je kako ju je doktorica Jane uhvatila za ruku i stisnula je. Kad je pogledala u nju, šokirala se kad je primijetila emocije na licu iscjeliteljice. Tako očita tuga, bol koja je sezala duboko.

Selena ju je povukla i zaustavila. »Nisi ti kriva.«

Šumsko zeleni pogled lutao je preko velike dvorane, nigdje se ne zaustavljajući. »Samo... želim pomoći. Želim ti omogućiti još mnogo, mnogo godina koje ti pripadaju. Želim da živiš. A činjenica da ne mogu pronaći rješenje... Tako mi je žao, Seleno. Tako mi je žao - i nastaviti ću se boriti. Nastavit ću pokušavati, tražiti...«

Doimalo se najprirodnijom stvari na svijetu obujmiti je rukama i snažno zagrliti.

»Jako mi je žao«, procijedila je doktorica Jane. Kasnije će Seleno shvatiti da je to bio... prvi od njezinih oprostaja.

Maichen se namučila dok je pronašla kolibu. Planinu Crne zmije nije bilo tako teško pronaći. Istočna strana vrha također nije predstavljala problem. A miris vatre trebalo je moći lako nanjušiti jer joj je osjetilo njuha, čak i u molekularnom obliku, bilo izoštreno, a nije bilo ničeg jasnijeg od mirisa dima u jesenskoj noći. Unatoč svemu, nije bilo lako. Putovala je kroz zrak, tražila, tražila...

Bila je na rubu da se okrene i vrati, bolna tuga obuzela ju je iznutra - no onda se miris dima pojavio na povjetarcu pa je presijecala njegov trag, pratila snagu mirisa, približavala se njegovom izvoru.

Zatim se pojavila koliba o kojoj joj je pričao. U obliku Sjene, primaknula joj se, u molekularnom obliku preletjela preko neravnog terena, zaobišla malenu, jednostavnu konstrukciju - uvjeravajući se da se doista radi o njemu i ni o kome drugom.

Preuzimajući oblik, prišla je vratima i pokucala. Budući da ništa nije odgovorio, otvorila ih je.

Nalazio se pored ognjišta, u čučnju, i pazio na vatru.

Istog se trena njegovo krupno tijelo uspravilo, a treperava svjetlost iza njega stvorila auru.

Kad je zakoračila unutra, vjetar je dohvatio vrata i zalupio ih, od čega je poskočila.

»Hladno je ovdje«, hrapavo je rekao. »Pokušavam ugrijati kolibu.«

Bilo je dovoljno samo vidjeti ga kako bi potpuno zaboravila na sve oko sebe. Mogla je jednako tako biti u pustinji, na oceanu, daleko na polarnim kapama, ništa ne bi primijetila.

»Priđi bliže«, pozvao ju je rukom. »K vatri.«

Njezino tijelo poslušalo ga je bez oklijevanja, iako je prilazila k njemu, a ne vatri. A kad je stala pored njega, odmaknuo se kao da je ne želi stiskati.

»Da ti dohvatim nešto na što ćeš sjesti.«

Prije nego mu je stigla reći da se ne mora time zamarati, otišao je do kreveta i povukao mekani madrac skupa s nekoliko grubih prekrivača. Sigurnim pokretima, sve je namjestio i ponovno se odmaknuo.

Seksipilnost kojom je zračio bila je neodoljiva. Koliko god se trudio ostate staložen, ma koliko pažljiv bio, mogla je osjetiti njegovu želju.

I da, shvatila je... Upravo je zato toliko toga riskirala kako bi tu došla.

I ona je njega željela. Iako će to prouzročiti krizu, lako je to bilo neodgovorno. Iako nije imalo smisla.

Cijeli je svoj život slijedila pravila. Ali nijedna njezina odgovornost ili dužnost nikad ju nije ni upola zaokupila kao on - a vrijeme njezine relativne slobode polako je istjecalo.

Spuštajući se prema krevetu, prekrížila je noge ispod teškog ruha. »Molim te. Sjedni pokraj mene.«

»Jesi li sigurna da to želiš?« Nadvio se nad njom, njegovo mračno lice upijalo je zaigranu svjetlost. »Da«, izdahnula je.

Spustio se na koljena, njegovi teški kapci skrivali su pogled koji je prelazio preko odjeće koja ju je prekrivala od zatiljka do stopala.

»Hoćeš li mi dopustiti da te vidim?« rekao je dubokim glasom. *Maichen* je teško gutala. Potom je podignula ruke prema pleteru koji joj je skrivao lice - ali samo kako bi ga zadržala na mjestu. »Bojim se.«

»Čega?«

Što ako mu se ne sviđa onu što će ugledati?

»Već znam da si lijepa«, rekao je kao da joj je pročitao misli.

»Kako?«

Dotaknuo je središte svojih širokih prsa. »Vidim te ovdje. Poznajem te... ovdje. Za mene si veoma lijepa, ma kako izgledala.«

Itekako svjesna svega što mu još nije rekla o sebi, šapnula je: »Ne poznajemo se.«

»Zar ti je to važno?«

»Nije.«

»Ni meni.« Namrštio se i zagledao u vatru. »Posljednjih nekoliko noći, sa svime što se događalo s mojim bratom, otvorilo mi je oči. Ne želim više tratiti svoje vrijeme. Želim nastaviti živjeti, a ne boraviti na ovom neutralnom terenu, u ovoj noćnoj mori, čekati da sve dođe svom kraju.«

»Hoće li se tvoj brat... ikad više vratiti na Teritorij? Kažu da... Odbija izvršiti svoju dužnost, iako je Kraljica proglasila da nakon žalovanja...«

Morala se zaustaviti. Napetost je bila prevelika. Trebala je upoznati svog družbenika netaknuta. A to se neće dogoditi.

S druge strane, što joj je Pomazanik mogao učiniti? Oboje su bili prisiljeni na združivanje, a tradicija je nalagala da on pripadne njoj.

Njegov protest bio bi kao da se stolica usprotivi što je netko na nju sjeo.

iAm je odmahnuo glavom. »Nakon što Trez izgubi Selenu, sve pada u vodu - a iskreno, ta princeza? Neće htjeti ono što će ostati od njega, osim ako je ne zanima nekrofilija. Bit će mrtav, hodao on ili ležao u grobu.«

Maichen je objesila glavu. Nikad nije zaboravila na združivanje koje ju je čekalo. Ono je oduvijek bilo dio njezinog odgoja, Pomazaniku su zvijezde prorekle da će biti onaj s kojim će zatrudnjeti - da će se s njim, preko njega, pobrinuti za to da krvna loza njezine majke nastavi biti vladajuća loza među s'Hisbama.

Sve predodređeno. Zapisano u svetim zvijezdama.

Prihvatila je ono što ju je čekalo na isti način na koji je prihvatila sve što se događalo u njezinom životu, od njezinog položaja do usamljenosti, sve do neprestane slutnje da toliko toga propušta premda za to nije kriva niti je to sama odabrala.

Nakašljala se. »Mislim da bi ga princeza pustila, kad bi to mogla. Ne bi htjela da itko pati, naročito ne onaj tko je izgubio ljubljenu ženku.«

»Poznaješ li je?«

»Služila sam joj.«

»Kakva je?« Prije nego je stigla odgovoriti, podignuo je ruku.
»Zapravo, ne moram znati.«

»Mislim da bi i ona sama rekla da je zarobljena, poput tvog brata. Mislim da je i ona... U nekoj vrsti sudbinskog zatvora.«

Protrljao je lice. »Zbog toga je manje mrzim. Valjda nikad nisam razmišljao o tome kako je njoj.«

»Odredili su joj sudbinu baš kao i njemu. Ništa od toga nije sama odabrala.«

iAm se kratko nasmijao. »Možda bi mogli teći kraljici da odjebe. Ako nijedno od njih dvoje ne želi igrati tu igru, mogli bi sve dokrajčiti. Premda to neće spriječiti da moj brat izgubi onu koju voli.«

»Ali zvijezde su protekle njihove sudbine.«

Mračni se pogled okrenuo natrag prema njoj. »Vjeruješ u to? Mislim, zar doista smatraš da poredak hrpe nezainteresiranih planeta milijunima svjetlosnih godina daleko treba koristiti kao smjerokaz za naše živote? Ja ne.«

»Tako je već generacijama«, rekla je praznim glasom.

»Što ne znači da je ispravno. Zapravo, još je gore. Zamisli koliko je toga uništeno.«

Maichen se stegnulo u prsima dok je naglas govorio ono o čemu je i sama razmišljala... Još otkako je prije mnogo godina saznala da je mužjaku s kojim se trebala združiti njegova vlastita sudbina toliko odvratna da je pobjegao s Teritorija pod prijetnjom smrti i izbacivanja.

»Dosta s ovim razgovorom«, rekao je. »Nismo radi toga došli. Zar ne?«

Pod pleterom, njezine su se oči okrenule prema njegovima. »Ne, nismo,«

Pogled je spustio prema njezinoj odjeći kao da je u mislima već svlači.

Srce joj je ponovno počelo lupati, dlanovi su joj se oznojili. »Moraš znati da ja nikad nisam... Da sam ja...«

»I ja sam.«

Lecnula se. Nije si mogla pomoći. Bio je tako muževan, tako divno oblikovan da...

»Predomisli si se?« procijedio je. »Nije baš seksi, zar ne...«

»Kako je to moguće«, protisnula je. »Tako si *strašan*.«

Nastala je pauza. Potom je, bez upozorenja, zabacio glavu i nasmijao se. Taj je zvuk bio tako neočekivan i tako... hipnotizirajući... da je umalo ustuknula od iznenađenja.

Kad se ponovno zagledao u nju, po prvi se put nasmijao. I oduzeo joj dah. »Ovo je najljepši kompliment koji sam ikad primio.«

Osjetila je kako se i sama osmjehuje pod pleterom - no onda, kad se on ponovno uozbiljio, i ona se uozbiljila.

Neće biti povratka, pomislila je. Ako odmah ne ode, prije nego joj skine kapuljaču... Neće otići sve dok to ne obave.

Maichen je podignula ruke prema kapuljači, donijevši odluku.

Od napetosti joj je srce preskakale ali ju nije usporilo, nije se zaustavila.

Planeti ne bi smjeli vladati odlukama živih niti naslijeđem mrtvih, pomislila je kad joj je hladan zrak dotaknuo grlo, vilicu... usne.

Ona je to odabrala.

Odabrala je njega.

Knjigoteka

PEDESET ČETVRTO POGLAVLJE

Am se osjećao kao da je vrijeme stalo dok je *maichen* otkrivala lice centimetar po centimetar. Usne su joj bile pune i tamno crvene, koža glatka i neznatno tamnija od njegove, obrazi široki i visoki...

Više nije mogao ni misao oblikovati u glavi kad je otkrila i oči.

Duboke i s gustim trepavicama, nalikovale su blistavom dragom kamenju, zelenom peridotu. S druge strane, emocije su joj nabujale, a njezine su oči to i pokazale, kao što su to obično činile oči Sjena.

Možda su i njegove bile takve.

Zatim njezina kosa. Sa sitnim kovrčama, spuštala joj se s tjemena preko ramena, i još niže. Bila je toliko duga da nije mogao vidjeti dokle seže.

Bila je, jednostavno rečeno, nešto najčudesnije što je ikad vidio.

Bila je i egzotična, jer je toliko dugo živio među ljudima i zaželio se karakteristika vlastite vrste - i sasvim normalna, jer su njezina ljepota i put bile toliko nalik njemu.

»Zločin je pokrivati te«, izdahnuo je.

Rumenilo koje joj se uzdizalo od vrata prema obrazima navelo ga je da izbací očnjake, stisnuvši šake od želje da je dotakne.

»Zaista?« šapnula je.

»Kunem se krvlju.«

Kao da joj je njegov pogled dao snagu, odložila je pleter sa strane i nastavila se otkrivati, otkopčavajući jednostavnu mjedenu kopču na ključnoj kosti i puštajući da joj gornji sloj odjeće padne s ramena.

Bila je nježne grade, ali ženstvena, ma koliko se trudio ne razmišljati o tome kako izgleda njezino tijelo, njegove se oči nisu htjele pomaknuti.

Titravi puls na vratu bio je poziv na ugriz.

Brežuljci njezinih grudi molba za dodirom.

Miris njezinog spolovila poziv na koji je morao odgovoriti.

Am je progutao psovku koja mu je htjela pobjeći s usana. Bila je previše, previše lijepa, previše živa. Srce mu je lupalo, a ud bio tvrd kao mramor.

Da je barem popio piće prije dolaska. Ili šest.

»Gladan si«, šapnula je.

»Da.«

»Želiš li moju...«

Nije mogao vjerovati na što je mislila. »Tvoju venu?«

»Ako je želiš.«

O, jebote, *da*. »Molio bih za takvo...«

»Nema potrebe za tim.«

Očekivao je da će mu ponuditi svoje zapešće, no kad je podignula bradu i izložila vrat, skroz se raspametio.

iAm je znao da ne smije pitati je li sigurna u to što radi, natjerati je da bolje razmisli. Sve će se odviti jako brzo ako je zagriže očnjacima.

Umjesto toga, procijedio je: »Molim te, reci mi svoje ime.«

»Ja sam *maichen*. Rekla sam ti. To je jedino ime za koje osjećam da je moje.«

Stiskao je kutnjake. »*Maichen*, moraš znati da... Mislim da se neću moći zaustaviti. Ako krenem.«

»Znam. Zato i želim da ugrizeš moj vrat. Nema povratka.«

Zakolutao je očima, njišući se gornjim dijelom tijela. »Ali, zar te kod kuće ne čeka otac? Netko tko će se zabrinuti jer si...«

Znao je da su sluge imale drugačije standarde - ženke nisu trebale biti djevice jer se od njih zahtijevalo da budu na raspolaganju što god se od njih traži. No ipak.

»Jesi li sigurna u ovo?« rekao je.

Njegova je erekcija vrištala da začepi, no savjest mu je bila jača od divljeg nagona. »Jesam.«

Zelene oči bile su odlučne, uporne, sigurne. Vrijeme je da prestane pričati.

iAm je krenuo prema njoj, skočio naprijed, zgrabio je za stražnji dio vrata, nakrivio unatrag, držeći je u svom naručju i usnama dodirujući njezino meso. Nikad se nije na taj način nahranio od ženke i nije ju smjesta ugrizao. Bio je previše zanesen njezinim mirisom, mekanom kožom pod usnama, dok je plazio jezik i lickao joj venu.

Htio ju je još malo njuškati, no kad je položila ruke na njegova ramena i primaknula se bliže njemu, više nije mogao čekati. Zasiktao je i probio joj kožu.

Jauknula je kad ju je ugrizao, no umjesto da ga je odgurnula, primaknula ga je još bliže k sebi.

Njezina krv tekla je poput mlaza u njegova usta, imala je okus crnog vina i obećavala omamljenost koja ga je počela obuzimati čim je progutao prvi gutljaj. Sišući je, klizio je rukama niz njezino tijelo, pronalazeći udubinu među njezinim bedrima. Još, pio je još dok je zdjelicom gurao prema naprijed, tražeći ono vitalno mjesto koje je tkanina i dalje skrivala.

Omamljen i pretjerano usredotočen u isto vrijeme, položio ju je na leđa i opkoračio kao što bi divlja životinja napravila kako bi zaštitila svoj plijen. No i on je htio njoj nešto dati. Podigavši jednu ruku, spustio je zapešće na njezina usta i njime joj protrljao usne.

Shvativši poruku, i ona je zagrizla, braneći se iz njegove vene dok se on hranio iz njezine, upotpunjujući krug topline koja je eksplodirala među njima.

Prije nego je postao svjestan što čini, prihvatio se njezine odjeće, povlačio je, sve više i više, rub, nabore, tešku tkaninu. Bedra su joj bila glatka i gipka, i rastvorila su se za njega, dajući mu pristup onome za čim je najviše žudio.

Nije nosila gaćice. Sjene ih nisu nosile.

Kad je rukom prešao preko njezinog spolovila, zastenjala je i još snažnije povukla ono što joj je davao - a on je poželio da ga do kraja iscijedi. No, ne i obrnuto. Prisilivši se da pusti njezinu venu, polizao je ranice od ugriza i zatim se usnama počeo spuštati sve niže, preko njezine elegantne ključne kosti. Krenuvši prema njezinim grudima, očnjacima je uhvatio rub njezine odore i potrgao je, tkanina se parala sve dok... »O, sveci Isuse«, dahtao je.

Grudi su joj bile podignute i čvrste, s malenim bradavicama koje nije dugo promatrao. Usnama je krenuo prema njima, uživajući u njima dok se ona hranila iz njegovog zapešća.

Unatoč tome, želio je još.

Upravo kad je odlučio pohlepno se spustiti još niže - premda nije imao pojma što radi - pustila je njegovu venu i oslobodila ga. Ne dajući joj priliku da zatvori mjesto koje je ugrizla, podignuo se s nje i dohvatio obje strane tkanine koju je već počeo trgati rukama.

Prrrrrrrrrrrrrr.

Tkanina se rasparala na dva dijela, a ona je ostala gola pred njim.

Nemirna mračna koža kupala se na svjetlu vatre, na njezinom je tijelu bilo nekoliko kapi njegove crvene krvi - od čega ju je poželio uprljati još nečim.

Tako da svi znaju da je njegova.

Nejasno, u kutku svog praznog uma, začudio se kad je shvatio da su sve one priče koje je čuo i za koje je pretpostavljao da su izmišljene - priče o mužjacima koji se smjesta združuju s određenim ženama - zapravo bile potpuno, apsolutno istinite.

Njezino je lice vidio prije svega nekoliko trenutaka, a već je upao u crvotočinu, mjestimično se pronalazeći i opet gubeći, preplavljen emocijama i gladan u isto vrijeme.

»Moja«, zarezao je.

Gola pred pogledom svog ljubavnika, *maichen* je očekivala da će se sramiti pred njim. Samo su ženke koje su je kupale vidjele ono što je iAm sad gledao.

Međutim?

Bacila je odoru iz ruku i prinijela dlanove grudima. »Tvoje«, čula je vlastiti glas. Potom ih je spustila još niže i dotaknula svoje golo spolovilo. »Tvoje.«

Stisnuo je gornju usnu i zarezao na način koji je istovremeno bio i pažljiv i pomalo zločest.

Potom je skinuo kaput i košulju. Cipele i hlače.

Svjetlo vatre prelazilo mu je preko kože, bacalo sjene oko obrisa mišića koji su mu prekrivali ruke, prsa, abdomen.

Erekcija mu je bila golema.

Sve je bilo tako izvan kontrole, taj nevjerojatan niz događaja, a vrhunac se tek trebao dogoditi. Što je iduće, pitala se? Što se seksa tiče, ličila je o njemu samo u sklopu pripreme za združivanje, iscjelitelj joj je dao anatomske pregled o tome što se tu točno zbiva - a onomad je vidjela i s'Exa s onim ženama. No nijedna od te dvije čudne lekcije nije joj zbilja dočarala koliko će sve to biti električno. Koliko će žudjeti za tim spajanjem. Koliko će biti očajna.

Spustivši dlanove s obje njezine strane, iAm se namjestio iznad njezinog tijela i polako primaknuo svoje usne njezinima. Dodir je bio lagan poput perca i prolazan, zbog čega je samo poželjela još - no onda se on postepeno spustio na nju, njegova je težina bila nevjerojatno erotična, njegovo čvrsto tijelo pritiskalo se o njezino. Njegovo čvrsto spolovilo dodirivalo je njezinu srž.

Počela se izvijati pod njim, odgurivati nogama, tražeći nešto premda ni sama nije znala što.

»Imam te«, rekao je. »Ja ću se za to pobrinuti.«

Ali nije. Samo ju je poljubio i pogoršao situaciju, ležerno joj lickajući usne, ljuljajući se na njezinim grudima, na unutrašnjoj strani njezinih bedara - ne spajajući se s njom.

»Zašto čekaš?« stenjala je.

»Moram se uvjeriti da si spremna, inače će boljeti.« Rastvorila je oči.
»Neće biti boli. Zar ne?«

»Koliko... ah. koliko znaš o...«

Počela je pomicati usne, vjerojatno je nešto i govorila, a on je kimao glavom i nešto joj odgovarao. Ali nije imala pojma što je ijedno od njih reklo.

Zatim je njegova raka krenula dolje, uvukla se između njih, dodirнула njezino spolovilo, ušla unutra. Užitek koji je izvukao iz nje bio je poput vatre, vruć, dok joj je prelazio preko cijelog cijela i odvodio je u neku drugu svjesnost.

Potom je dolje osjetila pritisak, ali ništa bolno. Samo gurkanje, blago gurkanje koje ju je navodilo da ga pusti unutra.

Kad se njegova ruka ponovno pojavila pokraj nje, shvatila je da njegova erekcija ulazi u nju, a ne njegovi prsti.

Pomičući kukove kako bi ga bolje primila u sebe, osjetila je kratko potezanje, barijeru koja je puknula - a onda je spajanje postalo tako duboko da je osjećala kao da je ušao u cijelo njezino tijelo. Dobro, tako dobro - uživala je u njegovoj blizini, u koži koja je dodirivala njezinu, grijala je iznutra i izvana, cjeloživotni tretman nedodirivanjem bio je zaboravljen.

A onda se počeo pomicati. Isprva polako, pa sve bržim pokretima, poveo ju je sa sobom, prema rastućem, blistavom užitku.

Prelazeći dlanovima preko njegovih podignutih leđa, uživala je u njegovoj snazi, u saznanju da je baš taj mužjak prvi koji je ušao u njezino tijelo.

A onda je brana popustila i sve je postalo još jasnije, veliki val gurnuo ju je na njegovo tijelo.

Otvorila je usta i jauknula, ali ne od boli. I on je jauknuo, a duboko u sebi osjetila je pulsiranje. No to nije bio kraj. Nije stao. Samo je nastavio dalje, trljajući se o nju, u nju, po njoj.

PEDESET PETO POGLAVLJE

Ušao je u njezin život s bejzbolskom kapom na glavi i u trapericama s rupama.

Paradise je sjedila za svojim stolom, unosila podatke u sustav, odgovarala na pitanja iz *mailova*, smještala posjetitelje na stolice, kad je još jedan hladan povjetarac prohujao kroz boravak. Već se naviknula na nalete hladnog vjetrova koji su nastajali svaki put kad bi se ulazna vrata otvorila ili zatvorila za nekim posjetiteljem.

Stoga nije ni podignula pogled sve dok nije osjetila nečiju veliku prisutnost pored svog stola.

Kad je podignula pogled, na licu je imala profesionalan osmijeh - koji je ubrzo nestao.

Ispred nje je stajao mužjak visok otprilike dva metra, ramena širokih koliko i dovratnik, i vilice ravne poput strijele. Na sebi je imao nekakvu vjetrovku, iako je bilo dovoljno hladno za kaput, i nije nosio rukavice.

A onda i ta narančasta kapa i traperice. »Mogu li ti pomoći?« pitala je.

Rub kape stajao je tako nisko da mu nije mogla vidjeti oči, ali je mogla osjetiti njihov učinak.

»Tu sam radi obuke.«

Glas mu je bio veoma dubok i iznenađujuće tih. S obzirom na njegovu veličinu, očekivala bi nešto mnogo glasnije. »Obuke?«

»Za ratnike Bratstva Crnog Bodeža.«

»Oh, da. Znam, ali to nije... Mislim, ne održava se ovdje. U ovoj kući.«

Kad se osvrnuo oko sebe, pokušala je uloviti njegov pogled. »Znam«, rekao je. »Hoću reći, treba mi prijavnica pa sam mislio da bih je mogao ovdje nabaviti.«

»Poslali su grupni *e-mail*. Želiš li da ti ga proslijedim?«

»Ja, ah...« Ponovno se osvrnuo oko sebe. Gurnuo ruke u džepove traperica. »Imaš li možda isprintanu prijavnicu?«

»Mogu ti jednostavno sve odmah poslati, koja je tvoja *e-mail* adresa?«

Kad se koncentrirao na zid iza njezine glave, primijetila je da mu je kosa tamna. Tamna i jako kratka.

»Nemam *e-mail* adresu«, rekao je tiho.

Paradise je trepnula. »*Hotmail* je besplatan.«

»U redu je«, rekao je mužjak zakoračivši unatrag. »Naći ću drugi način da je nabavim.«

»Čekaj.« Otvorila je ladicu u stolu. »Evo, uzmi moju, mislim, ovu.«

Oklijevao je. Ispružio dugačku ruku. Primio ono što je ranije izvadila iz koša za smeće.

»Hvala.« Spustio je pogled i namrštilo se - barem joj se tako učinilo. »Ova je već ispunjena na vrhu.«

Kad joj je vratio prijavnicu, namrštila se. »Oprosti. Ja... Da ti isprintam novu.«

Klikajući mišem, prijavila se u svoju e-poštu, pronašla prosljeđeni *mail* od Budale Peytona, otvorila privitak i stisnula *printaj*.

Kad se uređaj iza stola probudio i počeo zujati, mužjak je spustio prijavnicu natrag na njezin stol »I ti ideš na obuku?«

Super. Baš joj je trebalo još jedno onakvo predavanje od potpunog neznanca.

Uzela je papir. »I ženke se mogu upisati, znaš. Tako piše u *e-mailu*. Možemo se upisati...«

»Mislim da bi trebale. Čak i ako odluče ne boriti se, i ženke trebaju proći obuku - nikad se ne zna kad i u kakvim okolnostima ćete se morati znati zaštititi. To je sasvim logično.«

Paradise je samo piljila u njega. »Ja...« Nakašljala se. »Igrom slučaja, slažem se s tobom.«

Kad je pisač utihnuo, okrenula se na stolici i dohvatila tople papire S vrha pisača. Nije ih trebalo spajati spajalicama, klamericama ili nečim drugim, ali ona je ipak otvorila drugu ladicu i počela tražiti nešto među priborom.

»Možeš je vratiti natrag ovdje«, rekla je dodajući mu prijavnicu. »Kad je ispuniš, mogu je predati Bratstvu.«

Presavinuo je prijavnicu jednom i stavio je u svoju tanku vjetrovku. »Hvala.«

A onda je skinuo bejzbolsku kapu i naklonio joj se.

Kad se uspravio, bolje ga je pogledala - i ostala bez teksta.

Bez jebenog teksta.

Oči su mu bile savršeno nebeski plave, duboke, s tamnim obrvama i trepavicama. Obrazi su mu donekle upali, jer je bio malo premršav, no to je samo naglasilo muževan oblik kostiju. A njegove usne...

Ako joj je prije privukao pažnju, sad ju je oborio s nogu.

Hvala Bogu na stolici.

»Kako se zoveš?« rekla je kad se okrenuo.

Vratio je kapu natrag na glavu. »Craig.«

Ustala je i pružila mu ruku. »Ja sam Paradise. Pa, to vjerojatno već i znaš jer si pročitao što sam upisala u prijavnicu.« Super, sad je i blebetala.

»Drago mi je što smo se upoznali, Craig«, nastavila je, a on joj se nije nimalo primaknuo.

Kimnuo je jednom i potom izašao, ostavljajući njezinu ruku da visi na povjetarcu.

Porumenjevši, sjela je natrag na stolicu - i shvatila da je, aaaaah, otprilike pet osoba svjedočilo cijeloj situaciji. A sad su bili zaokupljeni listanjem časopisa *People* i *Time*, nastojeći izgledati kao da imaju posla. Jedan od starijih mužjaka čak je dohvatio i cijele novine *Caldwell Courier Journal* i podignuo ih ispred lica.

Pa, i ona se znala pretvarati da ima posla.

Proizvedeći raznorazne tipkajuće zvukove na tipkovnici, nastojala je kamuflirati posvemašnju zbunjenost svog tijela.

Nikad ga prije nije vidjela. Ono, nikad. Dakle, možda je upravo stigao iz Starog kraja, ali koje su šanse? Velika većina njihove populacije živjela je na području Caldwella koliko već? Osim toga, nije imao naglasak. Mora da je... Pa, stranac, očigledno. Ali morao je biti plemićke krvi ako je čuo za program obuke, zar ne?

Bacivši pogled prema luku ispod kojeg je prošao, zatekla se kako priželjkuje da osobno donese ispunjenu prijavnicu.

Tko li je to bio...

»Paradise?«

Poskočila je. I usredotočila se na svog oca koji se pojavio niotkuda.

»Da?« Shvativši da joj je glas zvučao previše normalno, a navodno je i dalje bila ljuta na njega, nakašljala se. »Što mogu učiniti za tebe?«

Kao da se radilo o samo još jednom uobičajenom posjetitelju.

»Samo sam htio pitati kako si.«

Glas mu nije bio ni po čemu agresivan. Umjesto toga, doimao se zabrinutim. Kvrugu. Radije bi i dalje bila ljuta na njega. Uzdahnula je. »U redu sam, oče.«

»Obavila si izvrstan posao. Stvarno. Sve teče savršeno glatko. Kralj je jako zadovoljan, a ja veoma ponosan.«

Eto, to je bilo baš nalik njemu. Bilo je nemoguće ljutiti se na njega nakon te... iskrene, Abalonove verzije isprike.

»Mogu li ti donijeti nešto za pojesti ili popiti?«

»Nisi *slugan*, oče.«

»Možda bi željela pauzu?«

»Ne«, zakolutila je očima. Ustala. Otišla do njega. »Izluđuješ me.«

Zagrlila ga je jer je zapravo po to i došao. Potom se odmaknula. »Oster, sin Sanyeov, idući je na redu.«

Kad je pokazala na stanovitog gospodina, a ovaj ustao na noge, otac joj je stisnuo ruku i potom nastavio sa službenim dužnostima.

Slijedeći njegov primjer, ponovno je sjela. Pogledala u računalo ispred sebe. I svejedno se osjećala zatočeno.

Ali što da radi? Iako je u pravilu nije mogao spriječiti - imala je dovoljno godina, a nije bilo nikakve napomene u prijavnici da bi ženka trebala imati odobrenje mužjaka kako bi se prijavila - svejedno se osjećala paralizirano.

Bilo je teško buniti se protiv roditelja ako vam je ostao samo jedan. I on je sve što imate na ovom svijetu.

Selena je više-manje mrzila sve vezano uz pregled, vađenje krvi, rendgen. I zato se osjećala loše. Daleko od toga da doktorica Jane nije bila savršeno nježna i veoma ljubazna. Ali obući ponovno onu bolničku spavaćicu, dati da te bockaju i bodu, prevrću i snimaju, bilo je ravno odbrojavanju do detonacije koja će se dogoditi točno ispred tebe.

Osim toga, prezirala je miris lažnog antiseptika od limuna kojim su sve ispirali.

I činjenicu da joj je bilo hladno čak i nakon što su joj prebacili prekrivač preko nogu.

A onda i to jarko svjetlo iznad glave.

No vanjsko okruženje nije bilo ono što je najteže podnosila. Vrištanje iznutra morala je zatomiti snagom vlastite volje.

»Okej, mislim da nam je ovo zadnja rendgenska snimka«, rekla je doktorica Jane sa stola.

Na ekranu računala bila je istaknuta sablasna slika Seleninog koljena, ali ona ju je odbijala pogledati.

Morala je ostati ležati dok se doktorica Jane ne vrati do nje i makne rendgen. Kad se uspravila u sjedećem položaju, doktorica je izvukla ploču ispod njezine noge i odložila je sa strane,

»I... što sad?« pitala je Selena.

Bila je omamljena. Bilo joj je hladno. Znojila se.

No uglavnom se osjećala ukočeno. I to ne samo u rukama.

»Daj da najprije dobro pogledam snimke s Mannyjem. A onda ćemo doći popričati s tobom.«

Selena je pomaknula noge sa strane i pogledala preko ruba stola prema stopalima. Razgibala je jednu nogu, a potom i drugu, dok su joj kroz glavu letjela pitanja. *Bolje? Gore? Isto?*

»Kad?« hrapavo je upitala.

»Zašto se ne bi našli u zoru? Trez bi mogao doći ovamo s tobom ako hoćeš...«

Lomljava se čula izvana pa su obje pogledale prema vratima preko puta. Kad se zvuk ponovio, doktorica Jane je otrčala prema tamo, a za njom i Selena.

Na kraju krajeva, još se nije sva ukočila i to je bila dobra prilika da se na to podsjeti.

Obje su pojurile u hodnik i tamo osluškivale. U Centru za obuku je inače bilo tiho, s obzirom na to da su Braća trenirala vani na terenu, a nasreću nije bilo ni ozlijeđenih po bolničkim sobama...

Lupanje se ponovno začulo pa su krenule niz hodnik, dvoja vrata niže.

Doktorica Jane ih je rastvorila.

Iscjeliteljica je morala čučnuti kad je nešto izletjelo iz sobe. Pladanj. Pladanj za posluživanje hrane koji je kliznuo niz betonski pod kao da je zbilja sretan što je otamo pobjegao - i želi uteći još dalje.

Unutra, Luchas je skroz poludio na krevetu. Izgledalo je kao da mu je polovica tijela zavezana, ali jedna ruka je bila slobodna pa ju je koristio kako bi uništio sve što je mogao dosegnuti - prevrnuo je razne monitore skupa sa stalkom za infuziju, isto je učinio stolu na kotačićima na kojem

se nalazio nekakav obrok, a sad je navalio na ploču pored uzglavlja kao da želi razvaliti i krevet.

»Luchas«, rekla je doktorica Jane zadivljujuće smireno. »Što se...«

»Jebi se!«

Selena je ustuknula. Posljednjih nekoliko mjeseci dolazila je ovdje kako bi nahranila Qhuinnovog brata i uvijek je bio pravi džentlmen.

»Luchas...«

»Jebeš ovo!« Odustao je od ploče pored uzglavlja i dohvatio stolić sa strane, gurnuvši ga toliko jako da se srušio, ladice su poispadale iz njega kao da je to njegov način krvarenja. »Jebi se!«

Doktorica Jane povukla se i promrsila: »Moram po sedativ. Ne ulazi unutra.«

Kad je doktorica otrčala dalje, Selena je ostala kod vrata.

»Što ti gledaš?« viknuo je na nju. »Koji kurac ti hoćeš!«

Na krevetu je bila crvena mrlja. Plahta je s jedne strane, oko donje polovice, bila umrljana - krvario je. Iz nekakve rane...

»Tvoja noga«, izdahnula je svjesna infekcije koja ga je trovala. »Pazi na nogu...«

»Htio sam umrijeti!« viknuo je. »Pokušavao sam umrijeti!«

Lice mu je bila iskrivljena kopija lica koje je dobro poznavala, njegova pretjerano blijeda koža bila je maksimalno rastegnuta preko kostiju lica koje su nesumnjivo bile zavidne prije nego ga je izmrcvarilo Degradacijsko društvo.

»Odrezali su mi jebenu nogu kako bi me spasili!« razmaknuo je plahte. »Kako bi me spasili!«

Batrljak je bio pomno umotan u slojeve kirurške gaze, ali nije dobro izgledao - krv je curila sa svih strana.

Počeo je grepsti ono što je ostalo, a onda je shvatila da se mora uključiti.

Prešavši preko sobe, uhvatila ga je za ruke kojima je mahao uokolo i pribila ih za krevet pored njegove glave.

Luchas je - *podivljao*.

Vrištao je, migoljio se, psovao.

Ona je samo odmahivala glavom i pustila ga da se iscrpi - što nije dugo potrajalo.

Kad se prestao boriti protiv nje, rekla je: »Baš si sretnik. Vraški sretnik.«

To ga je ušutkalo. Na način na koji izravna konfrontacija vjerojatno ne bi uspjela. »Što?« promućao je.

»Ja umirem«, rekla je jednostavno. »A kad bi netko mogao otkinuti dio moje noge i spasiti me? Tako da mogu ostati ovdje, uz osobu koju volim? Učinila bih to u tren oka. Dakle, da, mislim da si zbilja sretnik.«

I dalje je teško disao, ali napetost u tijelu je popustila. »Umireš?«

»Bojim se, da.« Opustila je stisak i zakoračila unatrag. »Ne trati vrijeme koje ti je ostalo. Znam da te boli, i ne sumnjam da si ljut zbog situacije u kojoj jesi. Ali osobno, mijenjala bih se s tobom bez razmišljanja.«

Doktorica Jane se vratila - i ukopala u mjestu kad je vidjela da prostorija ne gori ili nešto slično.

»Idem se odjenuti«, rekla je Selena odlazeći prema vratima. »Hladno mi je u ovoj haljinici. Treba li ti pomoć oko čišćenja?«

Doktorica Jane pogledavala je od jednog do drugog, očigledno se pitajući što je rečeno ili učinjeno da bi se preokrenulo prijašnje stanje. »Ah, ne, ja ću se pobrinuti za to.«

»Okej«, Selena je kimnula doktorici, a potom ponovno pogledala u Luchasa. »Pazi na sebe.«

Mogla je osjetiti njegov pogled na sebi kad je zakoračila van prema hodniku. Mogla ga je osjetiti i kad se otišla presvući.

Kad je ponovno ušla u tunel, počela je strahovati da će dobiti napadaj na pola puta do glavnog dijela kuće, zapeti tu i umrijeti pod fluorescentnim svjetlima. A ako se to dogodi na stepenicama koje su vodile do predvorja... Ili pak...

PEDESET ŠESTO POGLAVLJE

Nije ju mogao prestati gledati.

Dok je iAm ležao gol ispred vatre koja se polako gasila, tijelo mu je bilo isprepletano s njezinim, noge uvučene među njezine, kukovi i dalje priljubljeni, spolovila blizu, ali ne više spojena. Savinula je ruku i na nju naslonila glavu, a on se nalaktio na svoju. »Želim te ponovno vidjeti«, šapnuo je.

Htio joj je reći koliko je žudio za novim sličnim trenucima, tim posvemašnjim odvajanjem od svih sranja koja nije mogao odgoditi ili promijeniti natrag u Caldwellu. Kad je došao tu, kao da se nakratko odmaknuo sa strane, promijenio smjer, uzeo predali. To nije bilo trajno premještanje, niti je to želio - nema šanse da će napustiti svog brata.

Ali bilo je dovoljno da mu da novi vjetar u leđa.

»Nije mi lako pobjeći otamo«, ljubila mu je jagodice prstiju. »Imam još samo nekoliko dana tijekom kojih je to malo lakše. Kad prođe žalovanje, bit će teže.«

»Onda sutra navečer. U ponoć.«

Maichen je kimnula. »Bit ću tu.«

Osvrnuo se po trošnoj kolibi. »Ne, dođi u Caldwell. Nađimo se u gradu.«

Nećkala se pa je rekao: »Imam stan tamo. Privatni prostor. Nitko neće znati - i bit će ti mnogo udobnije.«

Želio ju je u krevetu. Pod tušem. Možda čak i za kuhinjskim stolom.

Kako bi je nagovorio, iAm se sagnuo prema njezinim ustima, očešao njezine usne svojima, lickajući ulazio unutra. »Prati trag moje krvi i naći ćeš me.«

Zvuk koji je ispustila iz grla značio je predavanje - i prije nego je toga bio svjestan, okrenuo ju je na leđa i ponovno se popeo na nju. Činjenica da su se zapravo poseksali bila je tako monumentalna da nije mogao ni razmišljati o tome dok je bio s njom.

Bila je to prevelika prekretnica za njega.

Namještajući se unutra, zastenjao je i sagnuo glavu prema njezinom vratu. Izvijajući se visoko prema gore, jahao ju je, pronalazio pravi ritam, ulazio sve jače i jače. Njegovo je tijelo točno znalo što treba raditi, a dok

je svršavao, šokirao se kad je shvatio koliko mu je drago da je čekao baš na tu ženu.

Druga ludost je bila ta što je dio njega već počeo planirati kako da je oslobodi od s'Hisba.

Sad je već imao dvoje na tom popisu.

Zarila mu je nokte u leđa, a bedra stisnula oko njegovih bokova dok je pronalazila vlastito oslobođenje, nježno cijedenje njegovog uda koje je potaknulo još jedan intenzivan nalet zadovoljstva kad je opet svršio.

Na kraju se srušio na nju.

»Oprosti«, mrmljao je, pokušavajući pronaći snagu za još nešto osim disanja. »Težak sam.«

»Ne, sviđa mi se težina«, mazila mu je kožu. »Osjećam koliko si snažan.«

»Ne želim ići.«

»Ni ja.«

Naposljedku više nije imao ni izbora. Kao prvo, vatra se ugasila i postajalo je hladno, ali još važnije, nije želio da upadne u nevolju jer je zanemarila svoje dužnosti.

Barem se nije mogao brinuti za uju i nadolazeću zoru. Poludio bi.

Odmičući se, izvukao se iz nje i shvatio da je, prokletstvo, cijela prekrivena njegovim mirisom.

»Što ne valja?« pitala je, a zelene su se oči zagledale u njega.

»Morali bismo te oprati.« Ali u vražjoj kolibi nije bilo tekuće vode. »Idući put ćemo ovo raditi u Caldwellu.«

»Bit ću pažljiva. Postoji jedan termalni izvor na rubu Teritorija. Tamo se mogu oprati.«

»Što je s tvojom odjećom?« Kad joj je dodao snop tkanine, namrštila se. Sve se zgužvalo. Potrgalo. Uprljalo prašinom. »Kvragu.«

Trebao je negdje objesiti njezine stvari. Što mu je, dovraga, bilo na pameti?

Ustajući, pomogao joj je da se odjene, namještajući donji dio ruha, spajajući gornji sloj onom mjedenom kopčom, istresavši kapuljaču i pleter.

»Daj da ja to učinim«, rekao je i počeo joj pokrivati kosu i lice.

Mrzio ju je tako kamuflirati, želudac mu se okretao, usta sušila. Zbog toga je činjenica da je šalje natrag na Teritorij posve nezaštićenu bila još očitija. Potom je zakoračio unatrag kako bi promotrio ruho koje je bilo

ispeglano i besprijeckorno čisto kad je tek stigla, a koje je sad bilo krajnje neuredno.

Osjećao se kao da je uzeo nešto što nije pripadalo njemu i pritom to uništio.

»Morao bih se vratiti s tobom«, rekao je. »Pobrinuti se da...«

»Tako će mi biti još teže. Bit ću u redu. Postala sam prilično vješta u skrivanju svih ovih godina.«

Nakon toga više nije imao što reći, nijedna kombinacija riječi koju je mogao izgovoriti ne bi ga navela da se osjeća bolje po pitanju svega toga.

Opsovavši, iAm ju je uzeo za ruku i poveo prema vratima. »Budi pažljiva. To je opasno mjesto.«

»Hoću.«

Kad mu se htjela nakloniti, zaustavio ju je. »Ne. Ne radi to. Jednaki smo, ti i ja.«

Na trenutak ga je samo promatrala. Mogao je to osjetiti kroz pleter koji joj je skrivao oči. »Nismo«, rekla je. »Nažalost, nismo.«

To rekavši, izašla je kroz vrata i nestala prije nego ju je stigao zaustaviti. A kad mu je hladan zrak dotaknuo golo tijelo, sve ga je boljelo - i to ne fizički.

Nakon što je ponovno navukao odjeću na sebe, otišao je provjeriti je li vatra do kraja ugašena i potom napustio kolibu. Kad ju je zaključavao i udaljavao se od nje, pomislio je na to koliko je bizarno da se toliko toga u njegovom životu dogodilo na tom slučajno odabranom mjestu: tu je pronašao svog brata, upoznao Rehva... a sad i ovo.

Dematerijalizirajući se, u molekularnom se stanju vratio do palače Bratstva i ponovno preuzeo oblik u dvorištu. Dok je promatrao veliku kamenu vilu, s gotičkim vodorigama na malim tornjevima i prozorima obrubljenim dijamantima, sjene koje su vrebale iz raznih kuteva, shvatio je da testira kuću iz sigurnosnih razloga.

Dakle, da, razmišljao je o tome da dovede *maichen* tu.

Ali, kakav bi život mogla imati? I dalje je bio previše zaokupljen Trezom i Selenom. Što ako jedini način na koji svog brata može držati podalje od s'Hisba bude taj da odu na drugi kraj planeta i nikad se više ne skrase na duže vrijeme?

Hoće li joj se svidjeti život bjegunke? A što ako je s'Hisbe pronađu s njima?

Umrijet će prije nego trepne.

Pa ipak ju je želio, da mu odvuče pažnju...

Još jedna bezizlazna situacija.

Baš ono što mu je trebalo.

Rhageu je utrnula stražnjica.

S druge strane, sjedio je na stijeni i kroz šumu promatrao Assailovu staklenu kuću, koliko već? Satima. A sve što je tip za to vrijeme radio bilo je drkanje oko nekih papira na stolu.

Diler je barem imao finu fotelju u koju se mogao zavaliti.

Rhage je pogledao na sat. Zora će uskoro stići. »Ponestaje nam vremena, ekipa.«

Upravo kad je htio pogledati na mobitel i provjeriti kako V.-u ide praćenje bratića, Brat se materijalizirao pored njega - a Range Rover kojim su se dileri odvezli vratio se niz prilaz na poluotoku.

»Gdje su išli?« upitao je Rhage.

»U centar. Otišli su do neke kuće na rijeci. Koliko sam ja vidio, nitko se nije našao s njima. Sasvim je moguće da se jedan od njih dematerijalizirao i otišao na neko vrijeme negdje drugdje. Jebeno ne znam.«

Dok je V. trljao oči kao da su pune pijeska, Rhage je upitao: »Brate, kad si posljednji put spavao?«

V. je spustio ruku i zamislio se kao da rješava jednadžbu s brojem pi. »Bilo je to... ali... mislim, da, bilo je...«

Rhage je ponovno pogledao prema vratima garaže koja su se glasno zatvorila. »Gotovi su za danas. Idemo odavde.«

»Što je Assail radio?«

»Osim što je stalno šmrkao?«

»Nije izlazio?«

»Ne. Malo se igrao papirima i obavio dva telefonska poziva koja nisu trajala duže od trideset sekundi, i sve četiri je digao u zrak.« Potapšao je V.-a po ramenu. »Ulovit ćemo ih sutra navečer.«

V. je i dalje psovao dok su odlazili i putovali doma kroz hladan noćni zrak. Kad su stigli do dvorišta ispred palače, zatekli su i Ama kako promatra pročelje kuće kao da očekuje da će se preko krova pojaviti Godzilla i sve počistiti svojim bodljikavim repom.

»Hej, stari, jesi okej?« pitao je Rhage.

iAm je poskočio. »O, sranje.«

Kad je vjetar promijenio smjer i ponio njegov miris, Rhage je podignuo obrve. Sjena je bio prekriven mirisom ženke - i to ne parfemom iz trgovine.

O, da, baš sranje.

Cijelo vrijeme koliko su ga poznavali, iAm nikad nije obraćao pažnju na ženke. Ili mužjake. Osobno, Rhage je oduvijek smatrao da jadnik pati od Phuryjevog sindroma - sranja u kojem je jedan brat toliko sjeban da će drugi skočiti u crnu rupu ne bi li ga spasio.

Nažalost, nije izgledalo kao da će se Trez u skorije vrijeme iskoprcati iz svog vrtloga. No, očito je iAm učinio nešto za sebe.

Preko nekog drugog.

Dobro za njega, pomislio je Rhage. Bilo je i vrijeme da uzme predah. »Onda«, V. je otezao paleći cigaretu. »Kako si proveo noć, Sjeno?« Očigledno je i on primijetio miris. »Dobro«, rekao je iAm.

»Mm-hmm.« V. je otpuhnuo dim. »Nešto posebno?«

»Ne. Vi?«

»Nada«, odgovorio je Rhage kad su se sva trojica uputila prema predvorju. »Sve uobičajeno.«

Istini za volju, već ga je noć s Assailom iznervirala, ali još više od toga, jedva je čekao da mu Mary javi za ženku koju su odveli k Haversu u komi. Ništa. Ništa mu nije javila. Je li živa? Mrtva?

Kvragu, samo je jednom vidio tu *mamen* - one užasne noći kad su spasili nju i njezino mlado od nasilnog mužjaka. No ta je situacija uznemiravala njegovu Mary i tištala je - pa je tako mučila i njega.

Osim toga, njegova se *klan* nije vratila kući već dvije noći.

I polako je postajao očajan.

Mobiteli nisu mogli zamijeniti kontakt.

Barem ne onakav kakav je njemu trebao od nje.

Kad su ušli u predvorje, Rhage je stavio njušku ispred leće sigurnosne kamere. Sekundu poslije, brava se otključala pa su ušli unutra. Posljednji se obrok lagano pripremao, *slugani* su bili zaposleni serviranjem hrane u blagovaonici, svi su se okupljali kod luka, još ukućana spuštalo se niz stepenice.

iAm je izgledao kao da je spreman svakog trena pobjeći, netremice je promatrao crveni tepih koji se penjao uz stepenice prema drugom katu - kao da je u glavi već bio na pola puta do sobe. Izvan vidokruga.

Nesumnjivo jureći prema tušu.

Iako je maločas pogledao u mobitel koji je uostalom bio podešen na vibraciju, Rhage ga je opet izvadio i ponovno provjerio je li mu nešto promaknulo...

Lassiter se pojavio iz sobe s biljarom, njegova plavo-crna kosa bila je ispletana u gustu pletenicu koja mu se spuštala preko prsnih mišića. U jednoj je ruci držao čokoladni napitak Yoohoo, a u drugoj kutiju slatkiša Starburst, s toliko zlata na sebi da je mogao izmjeriti vlastito tijelo u karatima.

»Želi li netko gledati *Kućanice iz New Jersey*?« Svi su se okrenuli i zagledali u njega.

»Kako to da ti i dalje živiš u ovoj kući?« netko je upitao. »Zar nisi već otišao?«

»Pozvat ću mu taksi«, netko je promrsio. »Ili ga možemo poslati poštom odavde.«

»Imam ja bazuku«, rekao je Butch. »Malo ćemo se namučiti, ali možemo ga ugurati unutra.«

»O, ne, ne idem ja nikamo«, nasmijao se Lassiter. »Ma dajte, pa da propustim svu ovu besplatnu super hranu i kabelsku TV... Samo malo...« Blistave oči neobične boje okrenule su se prema iAmu... a onda je poviknuo: »Sveca mu, poševio si se!«

PEDESET SEDMO POGLAVLJE

Onda, što ci je na umu, Prvi savjetniče?»

Abalon se naklonio kad mu se Wrath obratio. »Hvala vam, gospodaru.« Zakoračivši u sobu za audijenciju, zatvorio je klizna vrata za sobom, »Puno vam hvala.«

»Mora da je nešto ozbiljno kad si nas zatvorio unutra«, promrsio je Kralj.

»Gospodaru...« nakašljao se. »Želim vam uvijek biti na usluzi. Na sve moguće načine.«

»Takav je i dogovor. Onda, što se zbiva?«

Ne po prvi put, Abalon je poželio da mu može vidjeti oči. S druge strane, možda je i bolje da su ih naočale pokrivala. Bojao se što bi bilo u suprotnom.

Primijetio je da se unutra nalaze Phury i Zsadist, i koliko je sati. Imali su manje od pet ili deset minuta prije nego će se Wrath morati vratiti na imanje. Međutim, ovo je bilo neodgodivo.

»Gospodaru, cijenim što ste dopustili da Paradise ovdje živi. To je jako velikodušno od vas...«

»Ali želiš da se vrati kući s tobom i ne sviđa ti se što je Throe tamo.«

Abalon je sklopio oči. »Da, gospodaru. Ona je... Razdvojenost podnosim teže nego što sam očekivao. Molim vas da upamtite da to nije zato što mislim da ovdje nije sigurna. Vjerojatno je sigurnija...«

»Stavio sam te u zbilja gadan položaj, zar ne?« ubacio se Wrath. »Nije pošteno tražiti od tebe da dadiljaš nekog seronju nauštrb vlastitog privatnog života. Ispričavam se.«

Abalon je trepnuo. Od svih načina na koje je zamišljao da bi se ta situacija mogla rasplesiti, Wrathovo kajanje nije bilo ni blizu. »Gospodaru, molim vas, ja sam vas iznevjerio...«

»Želiš da ti pomognemo izbaciti ga?«

Phury je progovorio. »Rhage bi se dobrovoljno javio u tren oka.«

»Gospodaru, tako ste...«

Wrath ga je ignorirao i koncentrirao se na ratnike. »Dakle, kakav nam je plan? Vas dvojica idete sad s njim i evakuirate ga?«

Zsadistove su oči promijenile boju iz žute u crnu. »Idemo...«

»Čekajte, čekajte«, Abalon je podignuo dlanove. »Ja ću razgovarati s njim.«

Wrath je odmahnuo glavom. »Nasamo nećeš. Previše si mi dragocjen. Reci Paradise da ostane ovdje još jednu noć dok mi račistimo teren.«

I tako se, otprilike deset minuta poslije, dematerijalizirao kod kuće s parom Kraljevih osobnih čuvara pored sebe.

Kad je ponovno preuzeo oblik ispred teških ulaznih vrata svoje tudorske palače, pogledao je u osvijetljene prozore pitajući se gdje je Throe i što radi - i što je uspio pronaći. Posluga mu je rekla da je mužjak prespavao cijelu noć i cijeli dan onda kad je tek stigao, što se vjerojatno neće dogoditi dva puta zaredom. Abalon se pobrinuo da zaključa brojna vrata prije nego je otišao, a u kući je bilo mnoštvo *slugana* koji su pomno pratili sve što se zbiva.

Uspravivši se, pogledao je prema Braći koja su mu stajala s boka poput teških držača za knjige u obliku kineskih ratnika.

»Rado bih ja bio taj koji će popričati s njim.«

Phury je kimnuo. »Tvoja kuća. Ti tjeraš goste.«

Abalon je otključao bakrenu bravu ne osjećajući se ni približno opušteno kako se osjećao kad bi inače prelazio preko vlastitog praga, jednako napet kad mu je ljubazni batler prišao iz predvorja kako bi uzeo njegov kaput.

»Gospodaru«, rekao je *slugan* duboko se klanjajući. »Mogu li i vašim gostima poslužiti Posljednji obrok?«

»Neće se zadržavati. Gdje je Throe, ako smijem pitati?«

»Bio je u svojoj sobi. Provjeravao sam, vrata su zatvorena, nije se spuštao dolje na obroke. Jedan put sam pokucao, ranije tijekom večeri, odgovorio je i rekao da se odmara.«

Abalon nije oklijevao. Krenuo je prema stepenicama s bakrenim ključem u rukama. Kad je stigao do vrha, nastavio je naprijed prolazeći pored raznih vrata sve dok nije stigao do druge najbolje gostinske sobe.

Doimalo se nezasluženom čašću staviti mužjaka u najbolju gostinsku sobu, iako Throe toga nije bio ni svjestan.

»Throe«, Abalon je grubo rekao. »Riječ, ako smijem.«

Budući da odgovora nije bio, snažno je lupnuo o zatvorena vrata...

Vrata su se sama otvorila i otkrila slabašno osvijetljenu unutrašnjost. Taman se htio nagnuti prema unutra kad mu se teška ruka spustila na rame i spriječila ga.

»Pusti mog brata«, Phury je blago rekao. »Ne znaš što ćeš naći unutra.«

Z. je ušao držeći pištolj na boku. Trenutak poslije, nakon što su teški koraci prešli cijelu sobu, obznanio je: »Cisto je.«

Abalon je jurao unutra. Uistinu, soba je bila prazna - čak je i krevet bio napravljen. Nije bilo nikakvog znaka da je netko uopće bio unutra. Osim malčice otvorenog prozora preko puta.

Zbilja, jedan od višeslojnih prozora s čeličnim mrežicama preko njih bio je odškrinut.

»Nije bio zatvorenik«, rekao je Abalon kad je prišao prozoru i zatvorio ga. »Zašto bi bježao?«

»Još važnije pitanje je«, rekao je Phury, »kako možemo znati da je doista i otišao? Ovo je velika kuća. Na mnogo se mjesta mogao sakriti...«

»Možda će ovo malo razjasniti stvar«, Z. je otišao do stola u kutu i podignuo zapečaćenu omotnicu. »Tvoje ime je na njoj.«

Brat je donio pismo Abalonu i predao mu ga.

Drhtavim rukama, Abalon je podignuo preklop sa stražnje strane i izvukao jedan jedini list papira koji je bio dvaput presavinut. Papir je bio njegov, s urezanom skicom kuće na vrhu.

Najdraži Abalone, sine Abalonov,

Oprosti mi što ti se nisam osobno zahvalio. Tvoje je gostoprimstvo bilo uistinu dragocjeno i veoma velikodušno. Znajući da te moja prisutnost nesumnjivo stavlja u veoma težak položaj, potražiti ću sklonište kod nekog drugog.

Iskreno se nadam da će nam se putevi ponovno sresti, moj rodu.

Do tada, još jednom ti hvala što si mi otvorio svoj dom. Dotad,

Tvoj krvni rođak, Throe

»Što kaže?« upitao je Phury.

Kad su se automatske rolete počele spuštati, Abalon mu je predao pismo. »Ništa značajno. U redu je. Moram pretražiti kuću, ali bojim se da će to potrajati predugo da biste se vi sigurno vratili na svoje imanje.«

»Onda ćemo danas ostati s tobom«, rekao je Phury pogledom prelazeći preko pisma. »Dok ne utvrdimo da ste ti i tvoja posluga u redu, ne idemo nikamo.«

Abalon je izdahnuo. »Blagoslovljen sam vašom prisutnošću.«

Z. se stisnuto nasmijao. »Misliš da se želimo vratiti k Wrathu i reći mu da su ti prerezali vrat jer mi nismo odradili svoj posao? Nije baš nešto o čemu bih ga rado izvijestio.«

Phury mu je predao pismo natrag i još jednom položio ruku na Abalonovo rame. »Daj da mi odradimo prljavi posao, tako je sigurnije za sve. Gdje ti je soba?«

»Tamo dolje.«

»Hajde, odvest ćemo te tamo i onda se pobrinuti za tvoju posluđu. Nakon toga ćemo pročešljati kuću i uvjeriti se da nema ničega osim tog pisma.«

Abalon je odsutno kimao glavom. »Hvala vam, gospodo. Puno vam hvala.«

»Jako mi je drago da ste me nazvali. I žao mi je što ste čekali.«

Throe se osmjehnuo ženki koja mu se obratila i pokazao na udobnu fotelju u kojoj je sjedio otkako je došao na njezino imanje. »Nije bio problem. Na toplom sam i suhom. Kako reko, bili ste veoma ljubazna domaćica.«

Plemkinja se osmjehnula i pokazala zube bijele poput dijamanata koje je nosila oko vrata. Na zapešćima. Na prstima i ušima. Dok je stajala ispred skromne nadstojnikove kućice na svom golemom imanju, izgledala je poput modela koji je upao na pogrešno snimanje.

»Mom druženiku nije dobro«, rekla je ozbiljno. »Morala sam se pobrinuti za njega.«

Gledajući je odjevenu u usku večernju haljinu s leopardovim uzorkom, morao se zapitati kakve je to potrebe njezin *helren* imao.

Nije baš da bi *klan* oblačila takvo što kako bi ušuškala starijeg gospodina u krevet.

Veća je vjerojatnost bila, pomislio je Throe, da je to obukla za susret S njim.

»Da, sjećam se da je bio bolestan«, glatko je odvratio. »Jako mi je žao.«

»I mene žalosti.«

»Kako i ne bi.«

»Uskoro ću postati udovica.«

Kad je ozbiljno kimnuo iz sućuti, namjerno je pogledom preletio od njezine ravne crne kose pa sve do profinjenih stopala.

Posljednji put kad ju je vidio, bilo je to baš tu, ali je manje odjeće bilo u igri - što se tiče njih, ali i njegovih kolega iz Bande kopiladi. Ležala je ispred ognjišta, a on i ostali ratnici navalili su na njezino golo meso, hranili se, ševili je. To je bilo prije otprilike mjesec dana, posljednja u nizu orgija koje su redovito održavali protekle godine.

»Večeras ste samo vi tu?« upitala je promuklim glasom.

»Da, i bojim se da vas moram obavijestiti da smo se razišli, Xcor i ja. Povlačim se iz borbe.«

»Zaista?« prela je. »A gdje ćete živjeti?«

»Trenutno tražim lokaciju.«

»Zbilja?«

»Zbilja.«

Prišla mu je, prelazeći preko niske prostorije kako bi mu stala nadomak ruke. »Uskoro će zora.«

Ponovno je spustio pogled prema njezinom tijelu. »Je li? Pa, onda moram ići.«

»Tako brzo«, napućila je usne.

»Tako je sigurnije.« Polako je prelazio jagodicama prstiju uz njezin bok, preko donjeg dijela trbuha... sve do spoja bedara. Pritisnuvši preko haljine, nježno je pomazio njezin brežuljak. »Tako da se bojim da s ovim moramo završiti.«

»Možda bismo se mogli nešto dogovoriti«, rekla je. »Oh?« rekao je.

»Moj je *helren* mnogo stariji od mene. On je moja prava ljubav, jasno.«

»Jasno.«

»Ali zbog poodmakle dobi, postoje određene potrebe koje ja imam, a za koje se on ne može redovito pobrinuti.«

»Vjerujem da ste upoznati s mojim sposobnostima po tom pitanju.« Ženka se pomalo divlje osmjehnula. »Da. Jesam.«

»Bilo bi pošteno, ako biste mi ponudili smještaj i hranu, da vam to nadoknadim na način koji vam se čini prikladnim.«

Ženka se potpeticom oslonila na naslon za ruke i podignula rub haljine sve do struka, pokazujući niti svoje golo spolovilo. »Možda biste me najprije mogli podsjetiti na vaš talent.«

Throe je preo duboko u grlu i nagnuo se prema njoj, isplazivši jezik i ližući njezin procjep. Nakrivila je kukove prema njemu i zabacila glavu dok joj je sisao klitoris...

A onda je prestao. Naslonio se na fotelju na kojoj je sjedio. »Imam jedan problem.«

»Da?« mrmljala je vraćajući glavu prema naprijed, »Ne mogu ostati ovdje u kolibi. Ne ako vas Banda kopilad i namjerava... posjetiti. Zasigurno na imanju velikom kao što je ovo imate neki drugi smještaj na raspolaganju?«

Namrštila se. »Vi ste iz krvne loze Bluerme, zar ne?«

»Jesam. Preko svoje *mamen*.«

»Onda ste daleki rođak mog *helrena* i bilo bi nepristojno ne ponuditi vam smještaj. Naravno, ako ćete biti u glavnoj kući, morat ćemo vam kupiti i odjeću.«

Throe joj se osmjehnuo. Savršeno.

Naposljetku, ona i njezin družbenik podržavali su politički udar na Wratha - i sigurno im se nije svidjelo kad je Kralj raspustio Vijeće.

Osigurao je sebe i svoj novi stožer.

»To bi bilo itekako prihvatljivo«, rekao je, rukama je uzevši za bokove i primaknuvši ponovno svojim usnama.

PEDESET OSMO POGLAVLJE

Radim sama«, rekla je kurva odlazeći po svoju odjeću. »Nemam vodnika. Ako me ponovno poželiš, znaš gdje me možeš pronaći.«

Xcor je promatrao dnevni boravak u kolibi i ženku koja se odijevala jedva sekundu sporije od brzine zvuka.

Plavuša je nestala bez pozdrava, njezina je dužnost bila obavljena, plaća od dvije tisuće dolara prihvaćena. Kad su se vrata za njom zatvorila, bacio je pogled na vatru koja se polako gasila. Platilo je da je može ševiti kako i gdje hoće, i to je i učinio. Nekoliko puta. Također se i nahranio iz njezine vene.

Za što je platio drugu tisuću dolara.

Zahvaljujući svom izoštrenom sluhu, začuo ju je vani kako korača preko lišća. A onda se i njezin glas začuo kroz tanke zidove kućice koju je kupio za nekog drugog.

»Da, upravo odlazim. Da. Ružan je, ali ševi kao životinja...«

Bilo je to posljednje što je čuo nakon čega se vjerojatno dematerijalizirala.

Bio je gol dok je sjedio na podu ispred kamina, podignuo je koljena, nalaktio se i pustio ruke da vise. Znoj mu se hladio na koži, očnjaci su mu i dalje bili izbačeni nakon hranjenja, spolovilo mlohavo i stisnuto, crveno od udaraca koje je primilo.

Miris svega što je učinio vrzmao se u zraku, svaki udah kroz nos bio je podsjetnik na ono kroz što je njegovo tijelo prošlo.

I s kim.

Objesivši glavu, mrsio je svoju predugu kosu, odsutno razmišljajući o tome kako bi se mogao ošišati.

Kroz glavu su mu prolazile slike ženke koju je spustio na sve četiri i zajahao poput psa. Testisima je udarao o nju dok ju je uzimao odostraga, dok je svršavao toliko puta da se cijela cijedila.

Nastojao je to odraditi što je prljavije moguće - čak ju je i ljubio. Svugdje.

Htio je onečistiti vlastitu kožu tim iskustvom. Izmijeniti svoje tijelo. Izmijeniti um. Krenuti ispočetka.

Umjesto toga, dok je sam samcat sjedio na tvrdom podu, shvatio je da je postigao upravo suprotno. Layla je bila jedino na što je mogao

misлити: njezino lijepo, sramežljivo lice, blijedo zelene oči, tako pametne i ljubazne, tijelo od kojeg je vidio samo naznake. Susret s kurvom samo ga je donekle smirio, toliko da je vatra zbog one koju je doista volio samo još jače zasjala.

Strateški, bila je to potpuna pogreška.

Stoga će morati pronaći drugu. Ili ponovno pokušati s ovom - da, pokušat će ponovo, s nekom drugom, ili istom ženkom, ili tri-četiri ženke. Novca nije bilo mnogo, ali Balthazar i Zyper su znali biti toliko zavodljivi da je Xcor bio prilično siguran da će uspješno dogovoriti susret u njegovo ime.

Uvijek se mogao osloniti i na alkohol.

I borbu, koja je odlično crpila energiju.

Ono što neće učiniti jest predati se gotovo fatalnom porivu da nazove Laylu i čuje njezin glas, da je preklinje da se nađe s njim usprkos onome što joj je rekao.

Bloodletter ga je naučio da dio snage leži u uklanjanju slabosti, a s vremenom, tijekom učestalih susreta s Odabranicom, vlastite su ga emocije kastrirale. Donosio je odluke i zaokupljao se stvarima koje su ugrozile integritet ratnika u njemu. A ona je to nekako primijetila i pokušala izvući istinu iz njega.

Činjenica da je postala svjesna svega što je žrtvovao za nju bila je buđenje koje mu je trebalo, a samo budala ne bi reagirala u tom ključnom trenutku. Morao je promijeniti svoje osjećaje prema njoj, maknuti se iz te neodržive situacije, hitno pribaviti natrag jasnoću koju je nekoć posjedovao.

Jer, kakvu su budućnost imali? Još tajnih sastanaka na tom mjestu? Budućnost u kojoj bi je na kraju neki Brat pratio zbog neke sitne pogreške koju bi napravila ili sumnje koju je nesvjesno potaknula? Njegovim ratnicima i njemu trebalo je sigurno mjesto na kojem se mogu odmoriti i napuniti baterije tijekom dnevnih sati, i to nije smio ugroziti.

Što mu je bilo na pameti? Da je tu dovodi?

On i njegova kopilad nisu imali novca da se uskoro opet presele, najam koji su plaćali za to imanje opteretio je njihove mršave financijske zalihe sad kad je Throe otišao.

Barem je Xcor osjetio da joj može vjerovati. Imala je devet mjeseci da izda lokaciju livade na kojoj su se nalazili, a on je i dalje znao gdje se nalazi imanje Bratstva. Bio je to uzajamni šah-mat - ako ona otkrije ovo

mjesto, morala je znati da će njegov idući potez biti izravan napad na svetu palaču Bratstva.

Gdje je, ako je bilo imalo istine u glasinama, Kraljev prvorođenac spavao u svojoj kolijevci.

Ne, neće reći ništa...

Bing!

Okrenuo je glavu kad se mobitel oglasio. Bio je na podu pored vrata, zametnut negdje u hlačama.

Skočivši preko prostorije, nespretno je kopao po naborima hlača, borio se protiv uskih džepova, pa izvadio pločicu sa staklenim ekranom.

Nije primio ni glasa od nje nakon poruke koju je snimio i prebacio u tekstualnu.

Upisao je četveroznamenkastu lozinku u tipkovnicu, otključao uređaj i otišao na poruke. Toliko je bio nepismen da je morao koristiti aplikaciju za prebacivanje tekstualnih u govorne poruke kako bi komunicirao sa svojim ratnicima ili s njom.

No čak i takav, uspio je zaključiti da poruka koju je primio nije bila od Odabranice.

Spremio je mobitel i ne slušajući poruku.

Činjenica da se samo zaustavio i ostao stajati kao izgubljen pored ulaznih vrata ljutila ga je.

Nije mogao, i neće, dopustiti da se ta kastracija nastavi. U njegovom je životu bilo mnogo stvari koje su bile mnogo razornije od ostavljanja ženke koja ionako nije bila njegova. Njegovoj se majci gadila njegova pojava pa ga je napustila zbog zečje usne, trpio je nezamislivo, kontinuirano nasilje u Bloodletterovu kampu, a potom i stoljeća izopačenosti tijekom rata, nepokolebana mržnja prema svijetu definirala ga je i gurala naprijed.

Problem s Laylom neće ga slomiti.

Natjeravši se da se pomakne, otišao je do kupaonice i otvorio tuš. Krv koju mu je kurva dala probudila je u njemu fizičku snagu koju nije osjetio još otkako...

Ne, više nije smio misliti na Laylu.

Morao ju je isključiti. Isključiti svoje osjećaje.

Poput smrti, rekao je samom sebi. Sudbina je znala da je s tom valutom plaćanja bio itekako upoznat i iskusan.

Zakoračivši ispod hladnih kapi vode, dohvatio je sapun kako bi se oprao - ali onda se zaustavio.

Ne, morao je ostaviti taj smrad na sebi.

Smisao tuša bio je samo da ga razbudi iz letargije koja ga je obuzela nakon hranjenja i pomutila mu mozak. Nakon toga će se obratiti svojim ratnicima.

Vrijeme je da se koncentrira i obnovi snage. I nastavi s prirodnim tijekom svog života.

Knjigoteka

PEDESET DEVETO POGLAVLJE

Trez se ponovno uključio u svijet osjećajući se kao da je na nekom ludom tripu, što je bila jedina eventualno pozitivna stvar oko migrene. Nakon velikog naleta boli i mučnine, za agonijom bi redovito uslijedilo razdoblje lebdenja tijekom kojeg bi osjećao toliku jebenu zahvalnost za to što ti nevidljiva sjekira ipak nije ukopana u sivu tvar, da bi najradije zagrlio cijeli svijet.

Otvarajući oči, trepnuo je nekoliko puta i pogledao prema otvorenim vratima kupaonice. Gdje je... »Budan si?«

Kad je čuo Selenin glas iza sebe, uspravio se na krevetu i okrenuo. »Hej.«

Ležala je na dugačkom naslonjaču i čitala nešto na Kindleu, svjetlo s ekrana blago je osvjetljavalo njezino lice.

»Kako se osjećaš?« odložila ga je sa strane i prišla mu.

»Bolje.« Donekle. Sad je opet bio zabrinut za nju. »Kako si ti?«

Je li se što promijenilo otkad ga nije bilo? Koliko je dugo...

»Ne, ništa se nije promijenilo. I spavao si otprilike osam sati.«

Ah, znači ipak je sve to rekao na glas.

Uhvatio ju je za ruku i pokušao suptilno testirati način na koji mu je uzvratila stisak, kako je sjedala na madrac pored njega.

»Postoji li neki konkretan razlog zbog kojeg me ne želiš pogledati u oči?« upitao je.

»Jesi li gladan?«

»Ne, naročito kad izbjegavaš to pitanje.«

Bio je pretjerano direktan, ali uljudno ćaskanje i brbljanje gluposti inače mu nisu bile jača strana.

»Išla sam, ah, posjetiti doktoricu Jane.«

Krv mu se sledila. »Zašto?«

»Samo sam joj se htjela javiti.«

»I?«

»Napravila je neke testove i...«

U tom su se trenutku njegove uši odjavile i prestale slušati. »Molim, što si rekla?«

Možda će, ako ponovi te riječi, one uspjeti nadjačati alarm za uzbunu koji mu je odzvanjao kroz lubanju.

»... kad budemo spremni posjetiti je.«

Trez se do kraja uspravio. Protrljao lice. Pogledao u nju - dok je ona zurila u tepih. »Otići do klinike, misliš?«

»I naći se s njima. I Manny će biti tamo.«

»Okej. Da.« Pogledao je prema kupaonici. »Moram se naprije otuširati.«

»Nema žurbe.«

Aha, nije se baš tako osjećao. Proguravši se pored nje, ustao je s kreveta i otišao do zahoda gdje je pustio vodu, otišao na WC i bacio se pod tuš. Brzo se oprao šamponom i sapunom, ne mareći za brijanje.

Vani. Sušenje. Natrag do sobe s ručnikom oko pasa.

Ona je i dalje sjedila na istom mjestu na krevetu.

Kad je praktički protrčao pored nje do velikog ormara, ispružila je ruku i zgrabila ga za zapešće.

Kad ga je konačno pogledala, pogled joj je bio uporan, ali dovoljno intenzivan da probuši rupu kroz njegovu glavu. Iz nekog ga je razloga ta kombinacija užasnula.

»Najprije moram popričati s tobom«, rekla je.

Nakratko sklopivši oči, Trez se spustio na koljena ispred nje i u kutku svoga uma pomislio: *Ne, ne, ne želim to slušati. O čemu god da se radilo, ne želim...*

Njezine ruke, te prekrasne ruke, podignule su se prema njegovom licu, prateći obrise njegovih obrva, obraza, vilice. Kad mu je jednim palcem prešla preko donje usne, poljubio ju je.

»Luchas je noćas poludio.«

Trez se namrštio i odmahnuo glavom. »Oprosti, što?«

»Dolje u klinici. Jednostavno je... poludio. Amputirali su mu dio noge kako bi ga spasili, mislim da će preživjeti. Ali nije sretan zbog toga.«

»Oh. Okej. Da.«

Premda je to bilo okrutno, sve što mu se vrtjelo po glavi bilo je - pa što?

»Želio je umrijeti. Bio je jako ljut jer mu to nisu dopustili.«

Kakve to ima veze s nama, urlao je u sebi. Koga briga...

»Ne želim ići«, rekla je. »Ne želim te ostaviti. Na neki način, ne znam ni kako... mislim, kad dođe moje vrijeme... Doslovno to ne mogu zamisliti.«

Trez je jedva progutao kroz grlo koje je bilo usko poput škripca. Prije nego je stigao odgovoriti, šapnula je: »Prestravljena sam.«

»Oh, moja kraljice...«

»Zbog tebe.« Kad se Trez lecnuo, jer to je bilo posljednje što je očekivao da će reći - uzela je njegovo lice među svoje dlanove. »Vidjevši ljutnju u Luchasu, tu mržnju prema svijetu i svima u njemu... Bojim se da ćeš i ti biti takav kad ja odem.«

Natjeravši se da ostane smiren, rekao je: »Slušaj, ja...«

»Nemoj lagati ni meni ni sebi. Što god sad rekao, mora biti iskreno.«

E to ga je ušutkalo.

»Pomisao da ćeš se i ti tako naljutiti plaši me više od ičega što će se dogoditi mojem djelu ili mojoj duši. Postojao vječni život ili ništavilo na kraju svega, ono što mene zaista brine si ti.« Njezine su se oči ukopale u njegove. »Želim da mi obećaš - želim da se zakuneš svojim srcem i mojim - da ćeš nastaviti dalje. Da ćeš ostati tu s iAmom i Bratstvom i da ćeš im dopustiti da paze na tebe. Da nećeš dopustiti da te tuga uništi. Ja ne mogu... Ja ti neću moći pomoći, stoga ćeš im morati dopustiti da budu tu za tebe.«

»Selena, kao prvo, ne ideš nikamo...«

»Ruke mi se počinju kočiti. Kao i stopala i gležnjevi. Mislim da nam ne preostaje mnogo vremena, Trez.«

Dok je Selena govorila, gladila je Trezove obrve onda kad bi zaprijetile da će se stisnuti. Satima je vježbala taj govor u glavi, pokušavajući pronaći pravu kombinaciju riječi kako on ne bi odbio primiti njihovu poruku. To je bilo veoma važno. Ona je morala to reći, a on je to morao čuti.

»Bit će mi mnogo teže prolaziti kroz sve ovo ako se istovremeno brinem za tebe.«

Mogla je osjetiti struju emocija u njemu i nije se iznenadila kad su njegove crne oči zablistale žarkim zelenim sjajem na mračnom licu - istinski je željela da ga može svega toga poštediti, ali nije mogla.

»Moraš se zakleti«, rekla, »ovdje i sad, da se nećeš otuđiti od svijeta, da ćeš...«

Trez je skočio na noge i počeo koračati s rukama na bokovima, spuštene glave, kao da pokušava preuzeti kontrolu nad samim sobom.

»Trez, želim da nastaviš živjeti kad mene više ne bude.« Kad je počeo odmahivati glavom, ubacila se. »Jedino tako će mi sve ovo biti nekako podnošljivo.«

Mahnulo je rukama. »U redu, dobro. Nastavit ću živjeti, A sad, mogu li se obući pa da odemo dolje do klinike...«

»Trez. Nemoj mi lagati.«

Zaustavio se i okrenuo prema njoj, njegovo čudesno tijelo bilo je puno napetosti, mišići na njegovim bedrima i ramenima trzali su se ispod glatke kože. »Što hoćeš da kažem?«

»Da ćeš dopustiti drugima da ti pomognu. Trebat će ti to - meni bi trebalo kad bi ti...«

»Hoću! Dobro! Otići ću i do Mary, nosit ću jebeni natpis na prsima na kojem piše ›borim se s tugom‹, za Boga miloga. Sretna? A sad, možemo li jebeno prestati pričati o ovome...«

Kad je viknuo na nju, iscrpljeno je sklopila oči. »Trez...«

»Kažeš da ne možeš zamisliti da me ostavljaš, jel' da? E pa ja ne mogu niti razmišljati o tome. Ne razmišljam - odbijam uopće pojmiti u glavi«, kažiprstom ju je pritiskao, »stvarnost u kojoj tebe nema. Stoga, ne samo da ne mogu predvidjeti kako ću se dovraga osjećati, ali jebeno sigurno ne mogu se zakleti na neku hipotetsku verziju buduće situacije.«

»Bolje ti je da počneš razmišljati o tome«, grubo je rekla. »Bolje ti je da se počneš pripremati. Upravo sam ti rekla da je kraj blizu.«

Kao da se ispuhao ispred nje, iako se njegova visina i težina nisu promijenile. »Nemoj tako govoriti.«

»I želim da pronađeš drugu ženu, daleko u budućnosti. Želim da...« U tom joj je trenutku glas napuknuo od boli toliko jake da se mogla zakleti da joj je ostala krvava mrlja na središtu prsa. »Ne želim da provedeš idućih devetsto godina spavajući sam.«

Kad je utihnula, toliko se osjećao razorenim da je zateturao unatrag i zamalo pao na dugački naslonjač.

»Mislio sam da me voliš«, rekao je glasom koji nije bio nalik njegovom.

»I volim. Cijelim svojim...«

Trljao je prsa. »Onda o čemu je riječ? Zašto želiš da odem i nađem drugu ženu...«

»Trez, slušaj me.« Ali njega više nije bilo, povukao se na neko mjesto u svojoj glavi do kojeg ona nije mogla doprijeti. »Trez, zaista te volim, u tome i jest stvar...«

»Onda zašto bi mi ikad rekla da želiš da budem s ijednom drugom osim tebe?« Pogled mu je bio slomljen kad je poletio prema njoj. »Zašto bi to željela? Ikad? To je povreda svega što sam mislio da osjećamo jedno za drugo.«

»Trez...«

»Združio sam se s tobom. Znaš to. Zašto bi ikad rekla združenom mužjaku da se ode poseksati s nekom drugom?«

»Nisi shvatio bit.«

Sranje, nije tako trebalo ispasti. Trebao joj je obećati i ozbiljno shvatiti njezino dopuštenje tako da, za milijun godina otad, kad je preboli i kad sve što su značili jedno drugom ne bude tako svježe, da se ne osjeća krivim zbog toga što je našao nekog drugog s kim će biti sretan.

Tako je bilo ispravno postupiti.

»Možda bi jednostavno trebala otići«, rekao je tupim glasom.

»Što?«

Protrljao je oči. »Samo otiđi. Odlazi odavde.« Kimnuo je prema vratima. »Bio sam spreman proći apsolutno sve s tobom, ali ne i ovo. Ne želiš moju ljubav, to je okej. Jasno mi je. Provela si nekoliko ludih noći, a pojačane emocije znaju sve pobrkati i učiniti da ti se nešto doima važnijim nego zbilja jest. Ali više ne možeš biti tu sa mnom.«

Odmahnula je glavom, kao da bi tako možda njegove riječi mogle dobiti neki smisao. »O čemu ti pričaš?«

»Ne krivim te. Doktorica Jane ti je rekla da sam ti spasio život pa vjerojatno osjećaš veliku zahvalnost - koja se može pobrkati s ljubavlju. Jasno mi je...«

»Čekaj, što... Ne razumijem što govoriš.«

»Ali ja ne mogu biti u tvojoj blizini. Kažeš da ne želiš da upropastim sebe samog? Dobro, onda je najbolji početak taj da smjesta odeš odavde.«

Vrat joj se stisnuo od neke čudne vibrirajuće panike. »Trez, nisi slušao što sam govorila. Okrećeš ovo u sasvim drugom smjeru, pogrešnom smjeru. Volim te...«

»Ne govori to«, viknuo je na nju. »Da mi nisi to govorila...«

»Govorit ću što želim«, viknula je i ona na njega. »Da sam na tvom mjestu, zabrinula bih se za svoj sluh.«

»O, moje uši funkcioniraju sasvim dobro, srce. Samo što mi je ženka koju sam obožavao i volio više od ičega na svijetu upravo rekla da želi da odem poševiti neku drugu. Možda bi, prije nego umreš, mogla pisati

nekoj robnoj kući i predložiti da tiskaju čestitke za Valentinovo s tvojim porukama jer su jebeno romantične.«

Sad je ona skočila na noge. »Ne želim to! Ne želim ništa od ovoga!« Glas joj je postao histeričan, ali nije si mogla pomoći. »Zar ti misliš da sam ja *sretna* kad to kažem, kad tako razmišljam? Sam Bog zna koliko mi je još noći ostalo, a ovu sam potratila sjedeći na jebenoj fotelji i piljeći u neku usranu knjigu koju nisam zapravo ni čitala, zamišljajući te kako se ideš objesiti u kupaonicu kad ja umrem! Ili kako se opijaš i juriš automobilom u stablo! Ili ideš ponovo ševiti sve živo, ne deset godina, već cijelo jedno stoljeće!«

Prstom je kružila oko glave. »Ove misli, ne želim ih! Misliš da ti *želim* govoriti sve ovo? Isuse Kriste, Trez, volim te! Ne želim da budeš s drugom ženkom, ikad više! Želim da čučiš u nekom kutu i oplakuješ me, sve dok ne umreš, ne želim da vidiš ni sunca ni mjeseca, da ne uživaš više ni u jednom jelu, da se nikad više dobro ne naspavaš! Želim te proganjati do kraja tvog života, sve dok na svim mjestima koje budeš posjetio i svim licima s kojima budeš popričao, ne budeš vidio moj duh - jer tako ću znati da me nisi zaboravio!«

Ispružio je ruke. »Selena, ja...«

»Želiš znati što je smrt! Reći ću ti što je - smrt je kad te živi zaborave! Kako mirišeš, kako izgledaš, kako ti glas zvuči, kako se smiješ! Čak i ako postoji zagrobni život, moja će smrt biti tvoj nastavak života u kojem se više nećeš moći sjetiti kakve su boje bile moje oči ili koliko je duga bila moja kosa...«

Ispostavilo se da je ona bila ta koja je na kraju poludjela poput Luchasa.

Iznenada, sve se pred njom zabijelilo, nije imala kontrolu nad sobom kad je poletjela prema najbližoj lampi, potegnula je sa stolića i bacila preko sobe prema prozorima toliko jako da je njezino svileno sjenilo odletjelo i udarilo u luster koji je visio nasred stropa.

Potom razbijanje. Sve se polomilo, staklo se rasprsnulo u krhotine koje su se razletjele posvuda, a Trez je morao podignuti ruku kako bi zaštitio oči.

Briznula je u plač. »Ne želim da nastaviš dalje bez mene.«

Kad joj se duša rascijepila na pola, poskočio je i prišao joj. Pokušao ju je zagrliti, ali ona je lamatala rukama i udarala ga šakama.

»Naći ćeš drugu«, plakala je. »Zaljubit ćeš se u neku drugu i ona će ti moći dati mlado i tješiti te kad budeš imao more i pripremati ti večeru.«

Nalet suza bio je toliko snažan i težak da nije mogla ni disati. »I bit će bolja od mene jer će...« Selena se srušila na njega. »Jer će imati toliko sreće da poživi.«

Trez ju je držao na svom srcu i gladio joj leđa.

Eto. Istina je izašla na vidjelo. Zlo koje je pokušala kamuflirati i uljepšati zato što je htjela biti prava ženka, a ne jadni, prokleti priljepak kakva je bila.

Pa ipak, i dalje je bio tu. Stajao uz nju srcem uz srce, tijelo uz tijelo, nepokoleban, krajnje odlučan da je voli, unatoč svemu.

S vremenom je postala svjesna kucanja njegovog srca.

Dum. Dum. Dum.

Ujednačeno i snažno.

Drhtavo uzdahnuvši, opustila se. Kad joj je palcem prošao ispod očiju, promuklo je rekla. »Vau, ovo je dobro prošlo, ha?«

Knjigoteka

ŠEZDESETO POGLAVLJE

Kad je Selena to rekla, Trez je prasnuo u smijeh. I ona se nasmijala.

Oboje su bili u potpunom kaosu, njoj je lice nateklo i bilo crveno kao cikla od vrištanja i plakanja, njemu je podlaktica krvarila zbog stakla koje ga je porezalo, tijela su im drhtala dok su stajali jedno pored drugog.

»Jesi li uvježbavala sve to?« upitao je odmičući joj kosu s lica. »O, da. Satima.«

Poveo ju je prema krevetu pa su skupa sjeli na njega - prije nego se spotaknu o krhotine stakla razasute po tepihu. »I, kako je to izgledalo u tvojoj glavi?«

Selena se nagnula u stranu kako bi dohvatila paketić maramica koji se nalazio pored budilice. Ponudila mu ih je, a potom i sama uzela jednu.

Nakon što su oboje ispuhali nos, još je jednom duboko udahnula.

»Prošlo je jako dobro. Dirnula te moja velikodušnost. Osjetio si poniznost pred čistoćom moje ljubavi. A kad sam počela plakati, oboje smo se raspekmezili kao u romantičnom filmu - ne ovako.«

Kad je pokazala na svoje lice, primaknuo ju je k sebi i poljubio. »Ljepša si mi nego ikad.«

Zakolotala je očima. »Daj, uozbilji se. Upravo sam ti tekla da želim da budeš u celibatu do kraja života.«

»I ništa me ne bi moglo više razveseliti.«

»Trez, budi realan. Postupila sam kao prava kučka.«

»Misliš da bih ja postupio drugačije?« Slegnuo je ramenima. »Čovječe, ako bih ja umirao? Ne bih želio niti da pogledaš drugog mušjaka - a kamoli da budeš gola s njim.« Nije mogao prikriti kako se lecnuo od gađenja kad je zamislio tu noćnu moru. »O, sranje, ne. Nema šanse. A-ha.«

»Stvarno?«

»Sto posto. Ozbiljno.«

Kad je spustila pogled prema tepihu, na licu joj se pojavio predivan osmijeh.

Čovječe, baš je bio dobar osjećaj jednako razmišljati. No onda je tog izraza na licu nestalo.

Strašno dugo su šutjeli. Imao je osjećaj da zna kamo su joj misli odlutale.

»Život može biti veoma dug«, rekla je. Kao da je zamišljala sve to vrijeme pred njim - i kako bi se stvari mogle promijeniti.

»Da, može.« Osjećao se kao da su u posljednje dvije noći proživjeli tri života. »Ali moje sjećanje je jače od vremena. Što se tebe tiče, moje će sjećanje biti besmrtni dio mene.«

»Ali ako se to ipak dogodi«, nakašljala se. »Ako pronadeš nekoga, želim da znaš... Da ti to nikad ne bih zamjerila. Previše te volim te bih te za to krivila.«

»Neće se dogoditi.«

Selena je izvukla još jednu maramicu, ali ju nije iskoristila. Samo je presavinula tanašni kvadratić na pola. Pa još na pola. I treći put.

»Ne želim da i sam ostaneš skamenjen na nekom svom groblju«, naposljetku je rekla. »Valjda sam to cijelo vrijeme nastojala reći. Moj veliki strah oko toga da ću ostati zauvijek zarobljena u svom tijelu? Zapečaćena? Strahujem da će tebi isto učiniti tvoja tuga. Da, istina, dio mene želi da pogneš glavu i samo pustiš godine da prođu, ali još veći dio mene ne želi da živiš u takvom zatvoru. Valjda... Pokušavam reći da, ako se ikad budeš osjećao loše, znaš, u nekom trenutku, jer se nešto dogodilo, a tebi je smiješno, ili nešto jedeš i zbilja uživaš u tome... Ako želiš pogledati neki film ili si sretan zbog poklona koji ci je netko dao, samo znaj koliko te volim u tom trenutku. Možda bi se čak mogao pretvarati da ti to ja šaljem poklone s druge strane.« Tužno se osmjehnula. »Moj poljubac za tebe.«

O, sranje, sad bi najradije opet puknuo.

»Možeš li mi to obećati, Trez? Da ćeš dopustiti da se dobre stvari ipak događaju čak i kad mene ne bude?« Prstima mu je prešla preko lica. »Čak i ako se te stvari dogode zato što je pored tebe neka druga ženka? Jedino što je gore od moje smrti jest to da oboje umremo, usprkos činjenici da će to tvoje veliko snažno srce i dalje kucati u tvojim grudima.«

Sklopio je oči. »Ne želim razmišljati o tome.«

»Ni ja.«

U tišini koja je uslijedila, ponovno se suočio sa stvarnošću u kojoj se nije imao protiv koga boriti, na koga vrištati, nije imao koga probosti bodežom kako bi sve to skupa zaustavio.

»Želiš li sad otići do doktorice Jane?« rekao je.

»Radije bih da mi odgovoriš na pitanje.«

Trez je uzeo njezine dlanove u svoje. »Ako će ti to podariti mir, onda da, dobro. Obećajem da...« Okej, nije to mogao ni izgovoriti, »Da ću ići dalje.«

T ica joj se opustilo od olakšanja, kao i ramena, cijelo tijelo. »Hvala ti. To mi zbilja pomaže. Nikad nećeš znati koliko mi je to sad pomoglo.«

Nježno ju je poljubio, potom ustao i otišao do ormara. Nije imao pojma što je stavio na sebe, ali prekrio je neke svoje dijelove, a čak se sjetio staviti i dezodorans. Kad je izišao, osjećao se kao da mu je netko iskopao želudac.

»Spremna da odemo do klinike?«

Osvrnula se po sobi kao da nešto traži. Ili je možda samo željela još malo odgoditi neizbježno.

»Jako mi je žao zbog tvog prozora«, protisnula je.

»U redu je. Rolete su i dalje na mjestu, pa neće ulaziti ni povjetarac ni hladnoća.«

»I zbog lampe.«

»Kao da me briga.«

Kimnula je i ustala. Nosila je uske crne traperice i široku bijelu košulju - zadivio se kad je primijetio koliko je dobro izgledala u normalnoj odjeći umjesto formalnog ruha Odabranica. Smiješno, i jezik joj se opuštao, sve je češće koristila dijalekt.

Kvragu, pomislio je... Stvarno bi volio imati djecu s njom.

Put do klinike doimao se beskonačnim, a Selena nije bila sigurna je li to dobro ili loše. U jednu ruku, bila je spremna primiti vijesti samo kako bi se mogla suočiti s njima, kakve god bile. S druge strane, bila bi zadovoljna i kad bi još malo živjela u neznanju.

Trez ju je držao za ruku cijelim putem do Centra za obuku, nije ju puštao ni kad je upisivao razne šifre ili kad su morali hodati jedno iza drugog kroz ormar. Dok su hodali niz hodnik prema doktorici Jane, razmišljala je o svim vratima kroz koja su mogli proći umjesto onih jednih prema kojima su išli.

Kad su stigli do sobe za preglede, podignula je pogled prema njemu. »Ne bih mogla ovo bez tebe.«

Sagnuo se i lagano dotaknuo njezina usta svojima. »Onda dobro da nećeš ni morati.«

Zajedno su ušli u kliniku. Istog je trena Seleni postalo teško disati, miris kemikalija i sve te sjajne stvarčice opet su je pogodile. A osjećaj gušenja pojačao se kad su se doktorica Jane i Manny odmaknuli od ekrana svojih računala i nabacili identične, profesionalne osmijehe.

»Loše vijesti, ha«, rekla je. Kad su oba doktora počela okolišati, prekinula ih je. »Molim vas. Imajte poštovanja prema meni i mom vremenu, i nemojte tratiti riječi pokušavajući uljepšati stanje. Recite mi što vam je moje tijelo reklo.«

»Vidimo promjene u zglobovima.« Doktorica Jane se pomaknula unatrag. »Na svim rendgenskim snimkama.«

To je isisalo svu životnu snagu iz nje. Iako je i očekivala baš takav odgovor.

Doktori su naizmjenice pojašnjavali situaciju, a Trez je kimao kao da prati razgovor. Ona se, pak, usredotočila na uspoređivanje dviju velikih snimaka na ekranu računala, jedne koja je bila snimljena nakon posljednjeg napadaja... i druge koju su snimili prije nekoliko sati. A koje je dijelilo svega dva dana... Slika zglobova sad je pokazivala i sivkastu maglicu u dijelu između kostiju.

»Kao da lagano tinja«, rekla je doktorica Jane. »Možda je tvoje tijelo odlučilo malo odugovlačiti.«

»Koliko dugo?« pitao je Trez.

»Nemamo pojma.« Manny je ispružio ruku, i nekoliko puta namjestio kontrast na ekranu, kao da nešto traži. »Htjeli bismo ti predložiti da dolaziš na snimanje svakih šest sati sljedećih dana. Na taj način možemo utvrditi mijenja li se stanje.«

»Boli li te trenutačno?« pitala je doktorica Jane.

»Ne.«

»Možemo ti dati lijekove protiv bolova ako ti trebaju.«

Trez je progovorio. »Postoje li lijekovi koje možemo probati?«

Najdraža Čuvardjevo, mozak joj se ugasio.

»Pa, već smo razgovarali o tome.« Manny je pogledao u Jane. »Zapeli smo.«

Doktorica Jane je preuzela riječ. »Jedna od stvari o kojima smo razmišljali su protuupalni lijekovi. Steroidi koji se uzimaju oralno bili bi problematični, jer potiskuju imunološki sustav, a nije nam još jasno u kojoj mjeri je novi napadaj odgođen upravo zbog obrane koju pruža tvoje vlastito tijelo.«

»Bijela krvna zrnca su jako visoka«, Manny se ubacio. »Tako da se definitivno nešto zbiva.«

»A injekcije steroida u zglobove, čak i ako se držimo samo najvećih zglobova u tvom tijelu, bile bi djelomično rješenje.« Jane je provukla ruku kroz kratku kosu. »Bilo bi logično da kreneš s terapijom nesteroidnim protuupalnim lijekovima, doza Motrina na recept.«

»Nema mnogo negativnih nuspojava«, ubacio se Manny.

»Olakšao bi bol do određene mjere i djelovao protuupalno, ne oštećujući tvoj imunološki sustav.«

Selena je sklopila oči i poželjela da je negdje drugdje. Da je netko drugi.

Kad se samo sjeti da je cijelo imanje puno ukućana koji se nisu bojali hoće li se probuditi u zoru ili ne.

Ne da im je zamjerala takav blagoslov. Uopće. Samo je željela biti dio te ekipe.

Još se razgovaralo, ali njezin je mozak napustio kliniku i raspravu o lijekovima. Umjesto toga, vratio se natrag u Trezovu sobu, ponovno proživljavao borbu koja ih je naposljetku još više zbližila.

Trez je imao pravo. Cijeli su život proživjeli tijekom posljednjih četrdeset osam sati.

»... misliš?« rekao joj je.

»Molim?« promucala je.

»Što misliš? Želiš li probati s lijekovima?« Ništa nije rekla pa se sagnuo prema njoj. »Jesi okej? Treba ti malo vremena?«

»Trebam ti pripremiti večeru«, protisnula je. Potom se stresla. »Oprosti, da, jasno, probat ću što god mi daju. Ali kad uzmemo lijekove... Želim ti pripremiti večeru, kad zađe sunce. U Velikom kampu. Nasamo.«

Trez se blago osmjehnuo. »Okej. Ako želiš isplanirati večerašnji izlazak, može, kraljice moja.«

Duboko je udahнула i kimnula doktorima. »To je ono što želim. A onda želim na vožnju brodom.«

Liječnici su dali svoje odobrenje, pokazali pažnju, ispružili ruke i dohvatili njezine ruke i ramena - a ona je zaista cijenila taj kontakt. Osjećala se kao da nije samo neki stroj koji popravljaju izdaleka, već doista netko koga su voljeli i do koga im je stalo. Nekoliko minuta poslije, narančasta bočica s bijelim poklopcem stavljena joj je u dlan, a dobila je i upute koje zapravo nije ni čula.

Još kimanja glavom. Još zahvaljivanja. A onda su ona i Trez otišli.

Pričekala je dok se vrata nisu zatvorila za njima. »Jesi li zapamtio išta? Primjerice, što bih trebala raditi s ovima?« Tablete u plastičnoj bočici šuš kale su kad je spustila pogled prema njima. »O, tu je etiketa.«

»Zapamtio sam sve«, rekao je, prebacujući ruku preko njezinih ramena. »Hajde.«

Poveo ju je natrag prema uredu. Natrag kroz ormar. Natrag u vlažni, beskonačni hodnik.

»Mogu li ti nešto reći?«

Podignula je pogled prema njemu. »Obećavam da neću baciti više nijednu lampu - pa, nije da smo trenutno okruženi njima, ali svejedno.«

»Možeš baciti što god želiš.« Zaustavio se i okrenuo je prema sebi, odmičući joj kosu s lica. »Ti si najhrabrija osoba koju poznajem.«

Glasno se nasmijala. »Okej, prestani ugađati mrtvacu, u redu?«

»Ozbiljan sam. I nemoj to govoriti.«

»Živiš s Bratstvom. Oni su najhrabriji među našom vrstom.«

»Ne«, šapnuo je.

Dok ju je promatrao, divljenje na njegovom licu bilo je... jednostavno zapanjujuće. Ali pogrešno. »Trez, bojim se svega.« Podignula je tablete. »Bojim se popiti ovo. Bojim se ići spavati...«

»Jako si hrabra...«

»Bojim se kuhati ti večeru.« Podignula je kažiprst. »A za tvoju informaciju, i ti bi se trebao bojati. Ne znam pripremiti ni tost. A to je kruh. U tosteru. Koliko teško to može biti - pa ipak sam ga prepekla milijun puta.«

Odmahnuo je glavom. »Hrabrost ne znači da se ne bojiš.« Spustio je usne prema njezinima i poljubio je. »Bože, tako te volim. Tako jako te volim. Voljet ću te zauvijek.«

Obujmivši ga rukama, čvrsto ga je držala - i obrisala malo suza o njegovu košulju. »Dobro, ti misliš da sam hrabra... Pa, ti si najromantičniji mužjak kojeg sam ikad upoznala, vidjela ili za kojeg sam čula.«

Sad se on smijao, a ta duboka grmljavina tako je dobro zvučala u njezinom uhu. »Da. A-ha. Baš.«

Privijajući svoje tijelo uz njegovo, rekla je: »Nema ništa romantičnije na svijetu od toga da voliš nekog cijelim svojim srcem, čak i ako znaš da odlazi.«

Umirio se. »Kako bi drugačije mužjak i mogao voljeti ženu poput tebe nego cijelim svojim bićem? Potpuno. Bez trunke kajanja.«

Dok su stajali u tunelu, na pola puta od imanja do glavne kuće, činilo joj se prikladnim pomisliti kako se ono što se nalazilo na oba kraja proteže u vječnost. Imali su samo tu točku u sredini, sada i ovdje, i morali su je iskoristiti.

»Ne moramo se svečano združiti«, rekla je.

»Ne?«

»Mi živimo svoje zavjere, sad.«

»Hoćeš reći da se ne želiš združiti sa mnom.«

»Je li to pitanje?« zezala ga je.

»Želiš da kleknem?«

Spuštajući se prema podu, uhvatio ju je za ruke. »Selena, hoćeš li biti moja *šelan*? Jedna i jedina? Nemam prsten, ali možemo ti ga nabaviti - tako ljudi rade. Osim toga, ne znam, nekako sam ti htio kupiti nešto skupo.«

Njezin prvi instinkt bio je onaj za koji su je pripremali - skromno odbijanje pažnje, meteža, užitka.

No, riječima njezinog mužjaka - jebeš to.

»To bi mi se svidjelo. Sve bi mi se svidjelo, ceremonija, prsten, zabava, sve.« Otvorila je svoje srce i pustila ljubav da ude unutra. »Sve!«

»To je moja kraljica«, mrmljao je. »O tome ti ja pričam.«

I tako se... zaručila.

Kad se nagnuta kako bi ga poljubila, doimalo se krajnje bizarnim da su se njih dvoje neprestano odbijali od jednog kraja nevjerojatno suprotstavljenih emocija do drugog. No ta situacija kao da je samo pojačala sve njihove uspone i padove, procijedila njihove osjećaje i iskustva kroz lijevak sve dok svega nije bilo previše.

ŠEZDESET PRVO POGLAVLJE

Da, čuo sam vas da se svađate tijekom dana.«

Kad je to rekao, iAm je pogledao u zrcalo iznad umivaonika u kupaonici. Njegov je brat stajao iza njega, na vratima svoje sobe, odjeven sav u crno. Izgledao je kao da je ispao iz nekog časopisa. Očigledno se opet spremao izvesti svoju ženu van. »Zvučalo je opako«, iAm je nastavio.

»Neko vrijeme je bilo gadno.« Trez je ušao i sjeo na rub *jacuzzi*a. »Ali prebrodili smo to. Pitao sam je da se združi sa mnom.«

»Čestitam.«

»Hvala.«

Dohvativši pjenu za brijanje, iAm ju je otvorio i lagano si namazao obraze i bradu. »Kako je ona?«

»Okej.«

iAm je znao da mu laže. Znakovi su bili posvuda, ali ponajviše u načinu na koji je brat izbjegavao njegov pogled. »Što ti je na umu, Trez?«

Trez je lomio zglobove na prstima jedan po jedan. »Ne želi da njezini ostaci budu... Tamo gore gdje su i njezine sestre.« Pokazao je prema stropu, misleći na nebo. »Tako da, znaš, kad dođe vrijeme, mislim da bih mogao...«

Kad je njegov duboki glas napuknuo i nije mogao dalje govoriti, iAm je zaboravio na britvicu i prišao bratu, bolje stegnuvši ručnik koji mu se nalazio oko struka i sjeo pored njega. »Sranje.«

Trez je protrljao lice. »Da, otprilike. Uglavnom, razmišljam o tome da napravim lomaču. Rehrov narod tako radi. Na taj način će...« Nakašljao se. »Bit će slobodna. Želi biti slobodna na kraju. Kužiš.«

iAm je odmahnuo glavom. »Mrzim što ti se ovo događa.«

»I ja. Izgleda da sam zbilja rođen pod pogrešnom zvijezdom.«

»Što mogu učiniti?«

»Ništa. Samo me slušaj i oprosti mi ako kažem nešto krivo ili se razbjesnim. Stres je jeben.«

Sjedili su jedan pored drugog u tišini - jer ponekad je to bilo sve ka ste mogli učiniti za one koje volite. Postoje putevi kojima moramo poći sami. Što nije lako.

Želio je pitati koliko dugo. No to je bilo pitanje dana na koje nitko nije imao odgovor.

»Hoćeš napraviti ceremoniju?« upitao je iAm. »Mislim da je ona ne želi. Nisam siguran kakvi su sprovodi Odabranica...«

»Mislio sam na združivanje.«

»O, da. Ah, da, valjda.« Trez se pljesnuo po koljenima i ustao. »Moram krenuti. Večeras je vodim van da kupimo prsten. Želim skinuti zvijezdu s neba i staviti je na njezin prst. A onda će mi ona skuhati večeru gore kod Rehva.«

»Zvuči dobro.« iAm ga je pogledao. »Čuj, ne tiče me se...«

»Sve te se tiče. Ti si moj krvni brat.«

»Zna li Seleno što se događa sa s'Hisbama? Zna li za tvoju... situaciju s princezom?«

Trez je slegnuo ramenima. »Rekao sam joj. Prije nekog vremena. Ali trenutačno ne razmišljam o tome.«

Bože, razdoblje žalovanja trajat će još samo nekoliko noći. A onda...

Jedna noćna mora pa druga, pomislio je iAm. Njegov je brat imao pravo.

»Slušaj«, rekao je iAm. »Zovi me i ja sam tu. Ako ti išta treba, samo javi.«

»Hvala, stari.«

Pljesnuli su se dlanovima, a Trez mu se slabašno osmjehnuo. »Izgledaš kao Djed Božićnjak.«

To rekavši, otišao je.

iAm je još neko vrijeme tamo sjedio, a zbog neravnog ruba kade i mramorne plohe osjećao se kao da ga netko daskom opetovano udara po stražnjici.

Bilo je nevjerojatno žalosno čuti da Trez više razmišlja o sprovodu nego o svečanosti združivanja.

Na trenutak je pomislio da otkaže vlastiti... spoj. Ili što god to bilo s *maichen*. Ali poziv je jednako tako mogao čekati i u njezinom društvu.

Golom društvu.

Kad je ustao i otišao do umivaonika, dohvatio je svoj Gillette brijač i počeo skidati bradu Djeda Božićnjaka. Krivica koju je osjećao zbog toga što odlazi na višesatni seks dok njegov brat tako pati bila je dovoljna da mu postane mučno.

Cijeli svoj život služio je tom muškaku, a razmišljati o sebi i svojim željama bilo je kao vježbati ud koji je desetljećima bio u gipsu. Stvarao je nelagodu, nesigurnost, nije ulijevao povjerenje da može izdržati pritisak.

Donekle se osjećao kao i Trez... Kao da je na raspolaganju imao određenu količinu vremena prije nego se sve promijeni, i to ne na bolje.

Trez možda nije želio razmišljati o tome. No, njegovo vrijeme za obračun sa s'Hisbama će doći, htio on to priznati ili ne. Njihovim su roditeljima oduzeli status i stečenu imovinu nakon što su praktički prodali Treza kraljici. Na tom se polju više ništa nije moglo poduzeti - sve i da njihovu majku i oca muče i ubiju? O čemu se pričalo prije devet mjeseci? Bila je to nikakva motivacija za Treza i njega. A s'Hisbe su to vjerojatno shvatile jer je to bio posljednji put da je od njih stigla nekakva prijetnja.

Bilo je nemoguće osjećati išta prema dvoje ljudi koji su dopustili da vas zatvore do kraja života - samo da bi mogli postati viši dužnosnici na dvoru.

No, nešto je ipak znao. Kad se približi vrijeme za ritualno parenje, kraljica će pomaknuti stvari na višu razinu. Što je značilo da će i on i Trez morati čuvati leđa.

Doimalo se mudrim pomaknuti sve eventualne izlaske bliže kući. Ili, još bolje, na samo imanje.

Sranje, Trezu se to neće svidjeti.

»Hmmm.«

Kad je čula Trezovo pređenje, Selena se okrenula u garderobi. Materijalizirao se iza nje, s rukama prekrženim preko prsa, tijelom naslonjen na dovratnik.

»Pa, zdravo«, rekla je.

»Jako mi se sviđa što si odjenula.«

»Nemam ništa na sebi.«

»Točno to.«

Prišao joj je, okrenuo njezino lice prema sebi i primaknuo je bliže. »Daj mi.«

Njegov je poljubac bio snažan, usne gotovo nasilne, njegovo uzbuđenje jako dobar pokazatelj da su u opasnosti da zakasne.

Nasmijala se i odgurnula njegova snažna prsa. »Zar ne bismo trebali biti u zlatarnici za pola sata?«

»Koga briga.«

Kao da će odbiti?

Omotavši njegov vrat svojim rukama, opustila se. Odnosno... opustila se koliko je to mogla. Čak i s tabletama od kojih je popila dvije doze, zglobovi su je već boljeli, bitka njezinog tijela došla je do točke u kojoj se već i um uključio, senzacije više nisu bile plod paranoje, već stvaran, nepopustljivi teret.

Dobra vijest? Požuda koju je osjećala bila je toliko snažna i prožimajuća da je nadjačala sve ostalo.

Trez ju je podignuo i odnio natrag do kreveta. Polegnuвши je na leđa, dao joj je dubok poljubac, dlanovima milujući njezine grudi i palčevima hvatajući njezine bradavice, gurajući i povlačeći zdjelicu. Kad se počela meškoljki ispod njegove težine, odvojio se od njezinih usana i počeo polako spuštati niz njezino tijelo, zadržavajući se malčice kako bi lickao i sisao, ciljajući prema spolovilu.

Izviknula je njegovo ime kad je kontakt ostvaren, raširila se za njega, upijala osjećaj njegovih vlažnih usana na sebi. Orgazam je bio prekrasan niz grčeva, užitak je vibrirao kroz nju i ispunjavao je iznutra.

Cijelo to vrijeme ju je promatrao, podižući pogled s mjesta na koje se spustio, u dlanovima držeći njezine grudi.

Očekivala je da će prestati tako da joj ostane vremena da se odjene.

Ne. Nastavio je dalje, lickao sve do vrha njezinog spolovila, plazeći jezik, davajući joj svaku moguću priliku da vidi što joj radi, hvalisao se dok je palucao jezikom, njezino ružičasto meso je drhtalo...

Lupnuвши u jastuke, protegnula se od vrućine i užitka.

A on je samo nastavljao dalje.

Negdje u kutku svog uma zaključila je da to ne radi samo kako bi je zadovoljio već i da utisne sva ta sjećanja u svoj um. Nijednom nije skinuo pogled s nje, njegove zelene oči prikovale su se za njezino lice, njeno grlo, grudi, trbuh.

»Trez...« stenjala je izvijajući se.

Kad ju je napokon pustio, nadvio se nad njezino tijelo i praktički strgnuo odjeću sa sebe. Kad mu je košulja pala na pod, a hlače jednako bezobzirno skinute s cijela, nasmijala se.

Bila je tako spremna za njega.

Tamnim rukama podignuo joj je koljena, savio noge i nježno razmaknuo u stranu. Potom je dohvatio svoju erekciju i primaknuo glavić središtu njezine potrebe. Milujući je, kretao se gore-dolje, dirajući i samog sebe i promatrajući mjesto na kojem će se uskoro spojiti.

Gurajući se unutra, povlačio se i ponovno ulazio, veći dio posla obavljajući dlanom umjesto kukovima. Svaki put kad bi se odvojio od nje, ugrizao bi se za donju usnu, očnjaci bi stisnuli meso koje ju je obožavalo.

Iz nekog razloga, sjetila se svoje obuke za *ehrosa*. Bila je pripremana za obavljanje svoje dužnosti, znatiželjna oko samog čina, ali ta iskustva s njim, njezin odabir njega, radost što se davala ne zbog neke nametnute obveze već zato što je voljela njega i samo njega, bila je veća i čudesnija od ičega za što su je mogli pripremiti.

Naposljetku je izgubio kontrolu i zastenjao, do kraja potonuvši u nju. Oslanjajući se na ruke, kretao se iznad nje, pogledom lutajući preko njezinog lica sve dok nije spustio glavu i poljubio je.

Uskoro je njegovo pumpanje postalo snažno i brzo, a ona je raširila ruke, milovala donji dio njegovih leđa, stražnjice, kukova.

Kad je počeo svršavati, umirila se i osjećala njegov orgazam.

Jako dugo je trajalo, njegovi teški udisaji, njegovo stenjanje, zvuk njezinog imena izmamljen iz njega kao da mu se duša kida na pola. Pa ipak su se njegovi kukovi micali i njegov ud milovao njezinu unutrašnjost, dok je ponovno svršavala skupa s njim.

Kad se srušio na nju, objumila ga je rukama. Bio je tako velik, jedva je mogla dosegnuti preko njegovih leđa, a kamoli spojiti ruke na njegovoj kralježnici.

Dahtao joj je u kosu. U grlo.

»Toliko te volim«, bilo je sve što je rekao.

ŠEZDESET DRUGO POGLAVLJE

Maichen se ušljala u odaju za rituale i provjerila kako je majka prije nego je ponovno pokušala napustiti palaču. Kraljica je i dalje sjedila u položaju za oplakivanje, njezino je ruho sad bilo crveno nakon što joj je posluga skinula ruho koje je nosila noć prije.

Sve se doimalo povoljnim za još jedan bijeg.

Šuljajući se na prstima po mramoru, krenula je prema ormariću u kutku, otvorila vrata i...

»*Zar si mislila da neću saznati da si to ti*«, čule su se riječi na dijalektu Sjena.

Maichen se skamenila.

»*Sve si ih prevarila, ali mene nećeš. Ja znam svoju krv.*«

Zatvarajući vrata ormarića, *maichen* se namjestila u pozdravni položaj, položivši oba dlana na ramena tako da su joj se ruke križale preko prsa, a zatim se spustila na koljena i ispružila torzo.

»*Moja kraljice.*«

»*Dopustila sam ti slobodno kretanje po palači.*«

»*Hvala vam, moja kraljice*«, rekla je u mramorni pod. »*Nemoj iskorištavati moj dobar karakter.*«

»*Neću, moja kraljice.*«

»*Mislim da već jesi.*«

»*Odana sam i služim samo vama.*«

»*Mogu stvoriti i drugu tebe, ako tako poželim. Zamjenjiva si kao i sve osudo u mom svijetu. Nemoj nikad zaboraviti da sam ja sunce oko kojeg se okreće ova galaksija i treptajem oka mogu promijeniti tvoju sudbinu.*«

Majka je okrenula glavu prema njoj, crveno ruho zaokrenulo se kao da se radi o nekom zlom stvorenju. A onda su AnsLai, vrhovni svećenik, i Glavni astrolog ušli u prostoriju kroz skrivena vrata preko puta.

Ispod ruha, *maichen* je počela drhtati, a nagon za životom tjerao ju je da u glavi neprestano ponavlja riječ *maichen*. Ako majka ili njezina dva savjetnika udu u njezine misli i nedavna sjećanja, može se početi boriti ne samo za svoj već i za iAmov život.

Kako je majka saznala?

»Ispričavam se, odlazim moliti. Vaša Svetosti«, rekla je kao što bi rekla da je obična sluškinja.

»Učini to. A mogla bi razmisliti i o krhkosti života dok si u stanju promišljanja.«

Maichen je istrčala iz svete odaje i odjurila kroz hodnike do vlastite ćelije. Kad se zatvorila unutra, teško je disala, pluća su je pekla, ruke su joj drhtale dok je skidala kapuljaču s glave.

Pošteđjela ju je, shvatila je, samo zato što je njezinoj majci privid vlasništva bio važniji od kažnjavanja zastranjene kćerke. Ako se pročuje da je princeza kompromitirana jer je komunicirala s običnim pukom, pa čak i Primužjakom, to se neće dobro odraziti na kraljicu.

Na trenutak je *maichen* razmišljala o tome da ostane u svojoj sobi, ali neće joj se pružiti još mnogo takvih noći. Žalovanje će uskoro završiti uz veliku ceremoniju za sve s'Hisbe kad će se Primariji i cijela populacija pridružiti kraljičinoj dotad isključivo privatnoj »boli«.

Nakon toga? Naročito s obzirom na činjenicu da je majka bila svjesna njezinog šuljanja po palači i da se uskoro treba združiti? Postat će nemoguće napustiti Teritorij.

Jednako tako, bit će prilično teško napustiti i vlastitu sobu.

Morala je vidjeti i *Ama*, posebice ako je to bio posljednji put.

Ugasivši svjetlo iznad glave, skinula je nakit s vrata i zapešća i ostavila ga na krevetu. Kao i prethodne noći, obavijestila je svoje osoblje da joj treba privatnost i da će ih pozvati kad ona tako odluči.

Tako da je imala nešto vremena.

Sklopila je oči...

... i odletjela dalje, locirajući ventilacijske otvore i koristeći ih kako bi izašla.

Znala je gdje se nalazi Caldwell. Vidjela je zemljovide. Međutim, u stvarnosti joj se traženje grada i jedne određene zgrade doimalo suludim.

No onda se usredotočila na jeku u sebi, na vlastitu krv. Bila je mnogo glasnija nego je očekivala, pravi svjetionik koji ju je vodio prema gusto zbijenim zgradama metropole, visoki tornjevi od stakla i čelika bili su kao umjetno napravljena šuma na krajoliku od asfalta, cigle i ograđenog zelenila.

Prateći taj signal, približila se jednoj terasi među mnogim drugima na jednoj od visokih zgrada - a kad je stigla, nije odmah preuzela oblik. Ostala je Sjena, gomilajući molekule na nekakvoj niskoj terasi ispred staklenog zida.

U stambenom prostoru unutra, iAm je podigao pogled kao da je istog trena postao svjestan njezine prisutnosti. Prilazeći bliže, povukao je jednu od velikih staklenih ploha u stranu.

»Stigla si«, rekao je.

Spajajući raspršene molekule i ustajući, utjelovila se. Tek se u tom trenutku hladan povjetarac s rijeke ispod njih probio kroz njezinu odjeću, razmahao je i rashladio do kostiju.

»Uđi«, rekao joj je. »Da te utoplimo.«

Nije znala što reći dok je prelazila preko praga, a naleti vjetra nestajali dok je zatvarao vrata.

»Što ne valja?« upitao je.

Nije imala pojma kako mu je polazilo za rukom tako lako čitati izraz njezinog lica dok je bio pokriven pleterom.

Zaista... Morala mu je reći istinu. Iako će to upropastiti sve među njima. Kako i ne bi? Zavela ga je, i on je bio taj koji ju je prvi imao, a ne njegov brat. Također, bila je žena koju je, sam je priznao, mrzio tako dugo, razlog zbog kojeg je sustavno uništavan život njegovog brata.

»Maichen?«

Dugo ga je promatrala pokušavajući pronaći riječi. Odakle početi? I zašto je potratila dnevne sate maštajući o njemu kad je mogla radije pripremati svoje razotkrivanje?

Trebao joj je još trenutak da promisli.

»Ništa«, rekla je, pazeći da joj glas ostane nonšalantan dok je koračala po stanu. »Kako je lijepo ovdje.«

Barem to posljednje nije bila laž. Podovi su bili medeno zlatni, sve ostalo bilo je bijelo, pokušstvo neupadljivo u prostranim prostorijama, pogled širok i spektakularan.

»Jesi li gladna?« upitao ju je - izbliza.

Poskočivši, osvrnula se preko ramena. Nadvio se nad njom odostraga, njegovo tijelo kao da se namjestilo za nešto.

Za seks.

Ne, rekla je samoj sebi. Morali su razgovarati. Morala mu se otkriti, inače će strast, s njegove strane, biti plod neiskrene manipulacije za koju je kriva samo ona.

»Jesi li«, tiho je rečao približavajući joj se, »gladna?«

Kukove je pomicao prema njezinom ruhu, a jako čvrsta, jako debela erekcija gurkala je tkaninu koja je razdvajala njihova tijela.

Bit će vremena i poslije, rekla je samoj sebi. Reći će mu poslije.

Krivnja je bila jaka. Požuda je bila jača.

»Jesam«, dahtala je. »Ali ne želim hranu.«

Kao da joj je čitao misli, svjetlost koja se spuštala sa stropa ugasila se, učinkovito ih skrivajući od vanjskih pogleda.

»Skinut ću ti to«, protisnuo je kroz zube kao da je mrzio tu njezinu kapuljaču.

Iznenada joj je bilo mnogo lakše disati, gledati, mirisati.

Predenje koje mu se širilo iz grudi bilo je poput predenja neke životinje, ali ruke mu nisu bile grube kad su posegnule za gornjim slojem njezinog ruha. Uvis i iznad glave podignula se tkanina, a onda je nestao i tanji sloj ispod.

Ostala je gola pred njim.

Dlanovima joj je nježno prelazio preko ramena i niz grudi. Spajajući ih i podižući, kušao je jednu bradavicu, a zatim i drugu, vrteći jezikom, sišući - kako je to bilo dobro... Noge su joj se opustile. Kao da je to osjetio, podignuo ju je uvis i odnio iz svijetle i prozračne prostorije, niz hodnik do spavaće sobe s velikim podignutim krevetom koji se pokazao mekanim poput oblaka.

»Ovako sam to želio napraviti sinoć«, rekao je kad ju je polegao.

U nekoj maloj prostoriji gorjela je lampa, možda u kupaonici, a zahvaljujući tom prigušenom svjetlu, mogla je uživati u njegovoj opsesiji. Promatrao ju je s tolikom zanesenošću da se osjećala toliko lijepom da nije morao reći ni riječ o tome.

Njegovi široki dlanovi spustili su joj se niz noge. »Želim te upoznati cijelu.«

»Nudim ti svoje tijelo«, rekla je hrapavim glasom. »Radi s njim što želiš.«

Rhage je bio na pola puta preko rijeke Hudson, vozeći se prema drugoj strani Caldwellla u svom GTO-u, kad ga je osjećaj gušenja i vrtoglavice udario poput tone cigli.

Progutavši gorčinu, malo je otvorio prozor i ugasio grijanje. Nije pomoglo. Otprilike kilometar poslije, zamalo se zaustavio sa strane.

»Saberu se, seronjo.«

Jebena pičkica. U čemu je, kvragu, bio problem? Nije bio ozlijeđen, radovao se rješavanju slučaja s Assailom i njegovim identičnim rođacima,

a bio je na putu k svojoj ljubljenoj *klan* u svom omiljenom automobilu. Život nije mogao biti bolji.

Samo se trebao pribrati.

S tim na umu, jače je stisnuo volan i počeo tapkati slobodnom nogom, onom koja nije bila na gasu. Blizu. Bio je veoma blizu.

Možda mu je trebalo da samo još malo duže grli svoju Mary.

Haversova klinika preselila se na novu, suvremenu lokaciju, a Rhage ju je posjetio samo nekoliko puta. Jednom kad je zadobio abdominalnu ranu koja nije mogla čekati da stigne natrag do imanja Bratstva. Drugi put kad je Mary trebalo pokupiti nakon što se pobrinula za neku ženu i njezino mlado. Možda još jednom. Nije se mogao sjetiti.

Kad je napokon došao do skretanja, psovao je zbog plitkog daha. Pri brzini kojom je išao? Njemu će trebati liječnička skrb.

Možda je imao neki virus. Vampiri nisu obolijevali od ljudskih bolesti, ili raka - hvala Bogu - ali mogla ih je dohvatiti prehlada ili gripa koja je pogađala i pripadnike te vrste.

Da, vjerojatno se radilo o tome.

Sigurno je bilo to.

Kad su prednja svjetla GTO-a napokon osvijetlila običnu, neupadljivu betonsku konstrukciju, osjetio je kako je to što god da ga je već šcepalo malo popustilo, što je bilo dobrodošlo iznenađenje. Barem se neće morati naći sa svojom Mary sav pogubljen i čudan.

Izlazeći iz auta, otišao je otraga i otvorio velika ljubičasta vrata prtljažnika.

Pogled na Marynu sportsku torbu, koju joj je sam spakirao, opet je potaknuo simptome. U glavi mu se vrtjelo, a dlanovi se oznojili - a stajao je na hladnom vjetru u običnim kožnim hlačama i potkošulji.

»Dosta s tim sranjem.« Dohvatio je ručke i izvukao torbu, potom zatvorio prtljažnik. »Moraš se sabrati.«

Prilazeći niskoj zgradi, otišao je do ni po čemu posebnog predsoblja i prijavio se. Trenutak poslije, dizalo se podignulo kroz svoje okno i otvorilo za njega. Poput mnogih stvari koje su nužno morale funkcionirati i tijekom dana, Haversova najnovija klinika u potpunosti se nalazila pod zemljom, dok je gornji dio bio samo kulisa kako bi se odvojili pravi posjetitelji od potencijalnih problema.

Poput ljudi. Ili koljača.

Dolje u zemlju. Pa u čekaonicu. Kad je došao do prijamnog pulta, zapitao se kako će je pronaći...

»O, Bože, tu si.«

Njegova je Mary dotrčala do njega kao da je ganjaju, a kad mu je skočila u naručje, spustio je vražju torbu, sklopio oči i zagrlio je toliko čvrsto da je bilo pravo čudo što je još uvijek mogla disati. Ali, kako je i sama rekla, *o, Bože...*

Njezin miris, dodir, njezino tijelo, način na koji su se njezine ruke omotale oko njegovog vrata i snažno ga stisnule - bilo je to poput vode u pustinji, napunilo ga je, ispunilo hranom koja mu je gorko nedostajala, vratilo mu snagu i moć.

»Tako si mi nedostajao«, rekla mu je u uho. »Tako, tako jako.«

Ne želeći je spustiti, sagnuo se i dohvatio njezinu torbu, potom je odnio i nju i torbu punu odjeće u udaljeni kutak, dalje od očiju službenice na prijamnom pultu.

Koje su se usredotočile na njih kao da u glavi ispisuju romantičan dijalog.

Kako god, neće se naljutiti zbog toga, ali svejedno nije htio cijelom svijetu pokazivati kako izgleda njihov susret.

Smjestivši Mary u svoje krilo, dlanovima je prelazio niz njezine ruke, a potom zatražio poljubac, spajajući svoja usta s njezinima kako bi zapečatili spoj. Ali nije si vjerovao dovoljno pa se brzo odmaknuo.

Previše usana na usnama i mogao bi je zaskočiti u javnosti.

O, heeej, Havers, a kako si ti?

Njegova se Mary nasmijala i prstima mu prošla kroz kosu. »Osjećam se kao da te nisam vidjela godinu dana.«

»I ja, samo što se kod mene radi o desetljeću.«

Da, pa što ako je plazio po njoj poput psa? Jebeš sve to.

»Jesi okej?« pitala je.

»Ne, polako se cijedim. Nisam jeo, ne mogu spavati, osjećam se kao da mi je netko stavio nadražujuće sredstvo u gaćice.«

Nasmijala se. »Tako loše? Isuse, to mi i nije neki kompliment, zar ne?«

Nagnuvši se prema njoj, blago je rekao. »A imam i sindrom karpalnog kanala u lijevom zapešću.«

»Od čega?« polako je rekla.

»A što misliš?« Njuškao joj je vrat. Grickao venu. »Morao sam se nečim zabavljati u našem krevetu. I pod tušem. I jednom u smočnici.«

»U smočnici? U prizemlju?«

»Imali smo mlade krumpire za Posljednji obrok. Podsjetili su me na tebe голу.«

Usljedio je još smijeha, a on je sklopio oči i pustio da ta radost odzvanja kroz njegovu praznu lubanju.

»Kako je to moguće?« upitala je.

»Izgledaju kao sise.«

»Ne izgledaju!«

»Nisam rekao da izgledaju kao *dobre* sise.« Poljupcima se spuštao prema njezinoj ključnoj kosti. »Ili tvoje sise koje su, usput rečeno, najsavršenije koje ću ikad vidjeti. U životu. I zagrobnom životu. Ili što god dođe poslije.«

»Toliko si očajan da te pale ugljikohidrati.«

»Zar nisu hranjivi? Zapravo sam dvaput drkao u smočnici. Nakon što sam to prvi put odradio, shvatio sam da stojim pored kompota od breskve.« Kradomice je pomaknuo ruku uz njezino bedro. »A možeš zamisliti na što me to podsjetilo.«

Oooo, da, pomislio je kad se njezin miris promijenio i naboj njezinog uzbuđenja izmijenio zrak oko njih.

Iznenada se odmaknuo. »Hej, imaš minutu?«

Nakašljala se kao da se nastoji ponovno usredotočiti. »Da, jasno. Nešto nije u redu?«

»Samo ti moram pokazati nešto u autu.«

»Došao si GTO-om?«

»Morao sam ti donijeti stvari pa sam pomislio da bih ga mogao malo provozati.«

»Kako lijepo.« Ustajući, rastegnula se tako da je poželio dotaknuti njezine grudi. »Zapravo, rado bih nakratko udahnula malo pravog zraka. Dobro bi mi došla pauza.«

Kad su prolazili pored prijamnog pulta, odložio je torbu na njega.

»Je li u redu ako ostavim ovo ovdje desetak minuta?«

Kad je službenica kimnula, činilo se kao da joj je nešto popapalo jezik. Kao i centar za ravnotežu, očigledno, jer kad je htjela sjesti natrag na stolicu, umalo je odletjela skliznuvši s ruba.

Kod dizala, Mary je šapnula: »Mislim da joj se sviđaš.«

»Kome?«

»Službenici na prijamnom.«

Sagnuvši se, rekao joj je: »Što se mene tiče, može biti i usisavač. I ne mislim ništa ružno.«

Kad su se vrata otvorila, onaj mali, diskretni osmijeh na Marynom licu bio je dar od Boga, ako se njega pita.

Beskrajno dugo su se penjali, a kad su izašli, zaklonio ju je svojim tijelom prebacivši ruku preko nje i vodeći je do auta. Pukom srećom, parkirao ga je u nekom mračnom kutku, dalje od vanjskih reflektora - što je bilo upravo savršeno.

Otvarajući vozačeva vrata, pomaknuo je sjedalo unaprijed i pokazao joj da sjedne otraga.

Mary se namrštila, ali se sagnula i uvukla na stražnje sjedalo. Kad joj se pridružio, zatvorio ih je unutra, istinski sretan što su nedavno zatamnili staklo.

»Što je?« upitala je, »Što se zbiva...«

Uzevši je za ruku, stavio ju je na svoju krutu erekciju. »Ovo.«

»Rhage!« Opet se nasmijala. »Doveo si me ovamo samo radi...«

Počeo ju je ljubiti u usta i stavljati ruke oko njezinog struka. »Upravljanja ishodom. Znala si da sam takav kad si se združila sa mnom.«

Kad mu je uzvratila poljubac, i on i zvijer u njemu bili su spremni zahvaliti Bogu, pa se brzo bacio na posao jer nije htio da ih netko ulovi - ne zato što je imao nešto protiv seksa na polujavnim mjestima, već zato što nije htio rasparati grkljan nekom nedužnom kućkinom sinu koji je došao po flaster i slučajno vidio ili čuo što rade.

Toliko o ozljedama.

Spustio je njezine široke hlače niz jednu nogu i stavio je u svoje krilo prije nego je do kraja raskopčao svoj šlic.

I tad je bilo vrijeme za akciju.

Kad ju je snažno gurnuo uvis, Mary je opsovala, udarivši glavom o krov automobila.

»O, sranje, oprosti«, stenjao je.

»Kao da me briga«, rekla je, stavljajući svoja usta na njegova. »Strašno te trebam.«

ŠEZDESET TREĆE POGLAVLJE

Trez je parkirao Mannyjev Porsche ispred zlatarnice Marcus Reinhardt. Bila je to najstarija draguljarnica u gradu, a o njezinom golemom izboru pisali su u *New York Timesu*, čak i u časopisu *Robb Report*.

Pod »golemo« su mislili na težinu u karatima.

Pogledavši u Senu, rekao je: »Spremna?«

»Nikad nisam imala prsten.«

»Stvarno?«

Odmahnula je glavom. »Bilo je dragulja u Riznici...« Zaustavila se. »*Ima* dragulja u Riznici, ali kao Odabranice, nismo nosile ništa osim bisera, koji zapravo nisu bili naši.«

Otvarajući svoja vrata, rekao je preko ramena. »Još jedna šteta, ako se mene pita.«

No, on će to večeras popraviti. Prolazeći ispred auta, otvorio joj je vrata, a kad mu je pružila svoju prekrasnu ruku, uzeo ju je i predao se porivu da se sagne i poljubi joj gornji dio dlana. Potom ju je pažljivo povukao na noge i ponudio joj svoj lakat.

Kad ga je primila, imao je osjećaj da oboje ignoriraju činjenicu da takva gesta nije samo gesta ljubaznog džentlmena, već i nešto što je uistinu bilo potrebno učiniti.

Nije hodala lako kao prije.

Prije nego su stigli do vrata, željezna se konstrukcija širom rastvorila. »Gospodine Latimer, pozdrav.«

Čovjek je bio odjeven u formalno odijelo, s urednom frizurom i pomno podšišanom bradom. Pored plemićkog naglaska i činjenice da je u džepu na prsima imao rupčić presavijen u tri sloja, bio je više-manje glavni kandidat ako biste tražili glumca za ulogu prodavača zaručничkog prstenja čija se cijena piše sa šest do sedam znamenki.

»Hvala vam što ste otvorili samo za nas«, rekao je Trez kad su se rukovali. »Ovo je moja zaručnica, Senu.«

»Zadovoljstvo mi je. Madam.«

Okej, takav naklon morali ste cijeliti.

Unutra je sve bilo pripremljeno za privatno razgledavanje, a Trez se odjednom osjećao jebeno dobro oko svega. Kutijice s dragim kamenjem svjetlucale su ispod specijaliziranih lampica kao da pljeskom

pozdravljaju Selenin i njegov dolazak. Šampanjac se hladio u srebrnom vrču, a par duguljastih kristalnih čaša također je bio postavljen.

»Mogu li vam ponuditi malo šampanjca Veuve Clicquot?« upitali su ih.

»Ja sam okej«, rekao je. »Selena?«

Nakrivila je bradu kao da je upravo odlučila do kraja uživati. »Rado bih popila malo, molim.«

»Može dva«, dodao je Trez.

Pop! Fzzz! Šampanjac je bio natočen i predan u ruke.

Kucnuli su se čašama. »Idemo ovo odraditi.«

Gospodin Reinhardt ih je poveo u privatnu prostoriju u kojoj je sigurnosna kamera stajala u kutu na stropu. »Gospodin Perlmutter dao mi je vaše upute, a ja sam bio toliko slobodan da sam pripremio nekoliko primjeraka za razmatranje.«

Iiiii onda su stigli kristalići.

U crnim baršunastim rupicama, dijamantno prstenje sjedilo je poput dobre dječice koja nestrpljivo iščekuje hoće li ih prozvati da odgovore na pitanje.

Selenin uzdah bio je kao da ga je netko dobronamjerno potapšao po leđima.

»Vidiš nešto što ti se sviđa?« upitao je Trez.

Probala je ama baš svaki prsten, stavljala ih na svaki prst na koji su mogli stati i okretala ruku tamo-amo ispod lampe. *Coup de grâce* uslijedio je kad ih je sve skupa stavila na ruku, kad je na svih deset prstiju imala deset spektakularnih ukrasa.

»Koliko je to novca?« ležerno je upitao pijuckajući šampanjac.

»Nekoliko milijuna«, rekao je gospodin Reinhardt.

Na te riječi, Selena je probljedila i spustila ruku. »Što?«

»Nekoliko milijuna«, zlatar je ponovio.

»Koliko su ovi?« pitala je. A onda je, kad su joj rekli koliko vrijedi prsten koji je imala na malom prstu, uzviknula: »Najdraža Čuvardjevo!«

Nastao je čudan trenutak u kojem je Trez poželio da zašuti. »Selena, ne razmišljam o cijeni...«

»Trebao bi!« Munjevitom brzinom počela je skidati prstenje s ruke. »Nisam provela mnogo vremena s ove strane, ali naučila sam ponešto o ljudskom novcu...«

»Biste li nas ostavili na trenutak?« Trez se glatko ubacio. »Možete ovo ponijeti sa sobom ako se brinete oko sigurnosti.«

»Vaša vjerodostojnost je potvrđena, gospodine Latimer.« Čovjek je ustao i uputio se dalje na svojim ulaštenim cipelama. »Ne žurite se.«

Druga su se vrata zatvorila za čovjekom kad se Selena okrenula prema njemu.

»Trez, ne želim da potrošiš toliko novca na mene.«

»Zašto ne?«

»To je bacanje novaca. Neću ga baš nositi stoljećima.«

Izdahnuo je kao da ga je netko lupnuo nogom u prsa. »Da, vau! Stvarno nisi skužila o čemu je riječ ako misliš da gledam hoće li mi se ulaganje dugoročno isplatiti.« Uzeo ju je za ruke. »Želim biti dobar prema tebi. Želim... Želim ovo iskustvo s tobom, okej? Ovo vrijeme, ovo mjesto...« pokazao je rukom preko stola, »ovo je naša vječnost. I događa se ovdje, sad. Dakle, uzet ćemo najveći jebeni prsten koji imaju i par naušnica koje idu uz njega. Reći ćemo smrti da odjebe, okej?«

Brzo je treptala. »Oh, Trez...«

Dohvatio je jedan od prstena koje je vratila natrag na baršunastu podlogu i prebacio je preko nokta njezinog prstenjaka. »Hajde, ponovi za mnom.«

»Što to?«

»Smrti, odjebi.«

»Trez. Ne budi smiješan...«

»U slabašnom slučaju da Kosac sluša, mislim da bi trebao znati koliko ga mrzim. Hajde, moja kraljice, ponavljaj za mnom. Smrti, odjebi.«

Podignula je slobodnu ruku kako bi prikrila zbunjeni osmijeh. »Ti si lud.«

»Reci mi nešto što ne znam - i prestani okolišati. Smrti, odjebi!« Ona je samo promrsila te riječi pa je odmahnuo glavom. »Ne. Glasnije. Smrti, odjebi!«

Selena se počela smijati. »Ovo nije smiješno.«

»Potpuno se slažem s tobom.« Nasmijao se i kimnuo joj, i dalje s prstenom na vrhu njezinog prsta. »Idemo skupa, kao da nas čuje.«

»Smrti, odjebi!« viknula je. Potom se širom osmjehnula. »Smrti, odjebi!«

Gurnuo je prsten do kraja i odmaknuo se, promatrajući blistavi predmet. »Znaš, ovaj mi se zapravo baš sviđa.«

Selena je pogledala svoj dlan i kamen veličine grozda u obliku kruške. »O... čovječe. Kako je velik.«

»To si ti rekla.«

Kad su se oboje počeli smijati, povukao ju je za stražnji dio vrata i poljubio. »Želiš probati još neki?«

Selena je odmahнула glavom. »Ne, ovaj je savršen. Želim ovaj.«

Ispruživši svoju prekrasnu ruku, napravila je ono što žene inače rade s prstenjem, napućila usne i osmjehnula se sama za sebe.

Bože, kako te volim, pomislio je, ti savršena, savršena ženko.

»Jesi li siguran da ti nije preskup?« rekla je.

»Ma koliko koštao«, ponovno ju je poljubio, »tvoj je.«

iAm se vraški brzo razodjenuo. Čim je bio gol kao od majke rođen, poželio je zadovoljiti *maichen* - iako nije imao pojma što bi ženki trebalo raditi od struka naniže, bio je itekako spreman otkriti. Nije se dogodilo.

Plan se izjalovio kad joj se približio, kad je njegovo spolovilo dotaknulo njezino dok se namještao na nju...

I to je više-manje bilo to.

»Trebam te«, stenjao je dok je dlanovima prelazila preko njegovih leđa i niz bokove.

»Onda me uzmi.«

iAm se prisilio da stane. »Ali jesi li dobro? Nakon sinoć?«

Bože, nije se mogao zasititi njezinih bademastih očiju i crne kovrčave kose na bijelom jastuku, njezine blistave kože. Neprestano ju je otkrivao, a ta su ga otkrića uvijek iznova šokirala, na dobar način, svaki put kad bi je pogledao.

»Dobro sam«, rekla je. »I snažna sam, zahvaljujući tvojoj darežljivoj veni.«

Uistinu mu se sviđao njezin naglasak, dijalekt kojim su pričali na Teritoriju unosio je u njezin engleski prizvuk doma...

Ne, ne doma, ispravio se. Caldwell je bio dom.

Uguravši ruku između njih, namjestio je svoj ud i polako ga ugurao kukovima, pazeći da ništa ne radi na silu.

Reagirajući na to, ukopala je nokte u njegovu kožu i izvila se uvis, njezine su stisnute bradavice stršale visoko. »iAm...«

Njegovi su kukovi preuzeli vodstvo, pomicali se naprijed pa natrag, trenje mu je udarilo u glavu kao da je pio cijelu noć. Snažnije, brže - sve dok nije svršila, podignuvši se prema njemu, napinjući se pod njim, jednom rukom lupnuvši o krevet i čvrsto stišćući prekrivač.

On je samo nastavljao dalje, iznova i iznova. Potom se izvukao iz nje i počeo se dirati, svršavajući po njezinom spolovilu, njezinom trbuhu i grudima.

Iako se sav unio u to što je radio, dio njega odbijao je priznati što je sve to značilo.

Nije označavao tu ženku.

Samo je... Ne. nije to radio.

Jer, da ju je označavao, da je to bilo išta više od intenzivnog susreta sa ženkom koja ga je jebeno privlačila?...

Onda bi ga to stavilo u vrlo tešku poziciju. Naročito stoga što njegov brat neće pristati na to da se vrati na Teritorij i izvrši svoju dužnost, a onda će iAm morati pobjeći kako bi spriječio da sjekira padne na glavu jedinog krvnog srodnika koji mu je bio bitan.

ŠEZDESET ČETVRTO POGLAVLJE

Držali su se za ruke cijelim putem do doma.

Ni kad je Trez dovezao Porsche natrag na imanje, nije pustio svoju kraljicu, palcem joj je mazio dlan, igrao se njezinim prstenom, prinosiso njezinu ruku svojim ustima kako bi je poljubio.

»Svi su bili tako ljubazni«, promrsila je, glavom naslonjena na naslon sjedala, blistava svjetla uličnih lampi kod ulaza na autocestu njezino su lice obojila plavom nijansom.

»Da. Dobri su.«

Pomislio je na svog brata. Na Rhagea. Rehvengea. Čak je primio poruku i od Tohra - koji je svojedobno koračao drugačijom verzijom te iste staze. A bila je tu i doktorica Jane. Manny. Ehlena.

»Svi se trude pomoći«, rekla je.

»Da.«

»Doktorica Jane i Manny rade dan i noć, pokušavajući pronaći rješenje.«

»Da.« Ponovno joj je poljubio ruku. »Istina.«

»A Rehvenge je otišao do svojih.«

»Jest.«

»A iAm je otišao do Teritorija...« Trez je žustro okrenuo glavu. »Što?«

Okrenula se prema njemu, kapci su joj bili napola sklopljeni, oči pospane. »iAm je otišao kod Sjena...« Iznenada se namrštila. »Oh, to me boli.«

Stresavši se, popustio je stisak. »Oprosti. Ja... Što si rekla?«

Kad je ponovila iste riječi po treći put, srce mu je počelo lupati. Nastojeći zadržati glas smirenim, pitao je: »Znaš li kad je išao?«

»Ne, doktorica Jane mi je to spomenula kad sam je posjetila. Tebe je još držala migrena. Trez, što ne valja?«

»Ništa.« Primaknuo je njezinu ruku kako bi je još jednom poljubio. »Baš ništa.«

Ostatak puta do doma bio je kao u mini-seriji *Sybil*, jedan dio njega bio je sa Selenom, druga polovica ganjala je iAma i urlala mu u lice nešto tipa: *Koji kurac ti je bio na pameti, ti glupi kretenu, da se tako izlažeš opasnosti?!*

Ili nešto slično.

»... presvućem prije nego odemo?«

»Oprosti?« Krenuo je desno putem koji je vodio prema planini. »Što si rekla?«

»Rado bih se presvukla. Kod kuhanja bi moglo biti nereda.«

»Možeš kuhati i gola. Samo kažem - čišćenje će biti mačji kašalj, jer ću te moći odnijeti direktno pod tuš. Osim toga, mogu polizati smjesu za tortu ako padne... znaš, bilo gdje.«

Nasmijala se. »Moglo bi biti hladno.«

»Onda ću držati ruke na tebi cijelo vrijeme.«

»Tako ništa neću skuhati.«

»Nemoj podcjenjivati kućnu dostavu.« Nagnuo se i poljubio je u rame. »Ali, u redu. Kako god ti želiš.«

Kad se velika siva palača pojavila pred njima, parkirao je auto ispred stepenica kako mu je Manny i rekao, a potom ga je zaobišao kako bi svojoj ženki otvorio vrata. Kad mu je pružila ruku, na dijamant je pak svjetlost lampa oko kuće i stvorila dugu.

»Obožavam ga«, rekla je.

»Dobro. To je bio i plan.«

Jednom kad su ušli, poveo je Senu do njihove sobe. Fritz i ostali *slugani* preselili su njezinu odjeću u njegov ormar, a morao je priznati da mu se sviđalo što su njezine stvari bile pomiješane s njegovima.

Hvala Bogu da se morala presvući, pomislio je praveći se nonšalantnim koliko je god mogao.

»Čuj, idem skok do druge sobe«, rekao je, nastojeći zvučati ležerno. »Na sekundu. Znaš, da se javim i Amu.«

»U redu«, rekla je s osmijehom na licu.

Čim joj je nestao iz vidokruga, izbacio je očnjake i prestao se pretvarati da je sve kul. Nije se ni potrudio pokucati na bratova vrata, samo ih je rastvorio.

»iAm!« zaurao je iako je sumnjao da je tamo. Ne čekajući odgovor, izvadio je mobitel i okrenuo njegov broj. Jedno zvono, dva zvona...

»Da? Trez? Što nije u redu...«

»Koji *kurac* ti je bio na pameti?« Nastala je stanka. »Molim?«

»Otišao si do jebenog Teritorija?« Nastojao je stišati glas. »Jesi li jebeno poludio?«

»Trez...«

»Koji kurac izvodiš!«

»Neću razgovarati o ovome s tobom preko telefona.«

»Onda dovuci jebenu guzicu kući.«

Poklopio je i počeo koračati uokolo. Potom se trgnuo, nabacio masku na lice i vratio se natrag do svoje sobe. »Hej, Selena?«

»Da?« rekla je iz ormara.

»Moram ostari ovdje još malo. Ne dugo. Ako želiš, možeš krenuti gore, ja ću uskoro doći za tobom.«

U kutku svog uma znao je da ne razmišlja ispravno - nije smjela biti sama - ali um mu se pomutio, razmišljao je samo o idiotskom potezu svog brata.

Gurnuvši glavu van, nasmijala se i rekla nešto što nije registrirao. No, sudeći prema njezinom kimanju, namjeravala je krenuti. Prišao joj je i poljubio je, a potom se zatvorio u iAmovu sobu.

Doimalo mu se kao da je prošlo sat vremena prije nego se pojavio njegov brat, premda je prošlo možda pet ili deset minuta. A kad je ušetao U sobu, neobičan miris na njemu odmah se primijetio. Ženka. Kako god.

»Koji vrag, iAm?« pitao je. »Kao da nemam dovoljno problema?«

»Moraš se smiriti. Otišao sam tamo zato što sam htio vidjeti ima li ikakvih zapisa o Zastoju u spisima iscjelitelja. Samo sam otišao tamo i vratio se...«

»Kako? S kim si se dogovorio?«

»Sam sam išao.«

»Sereš.«

»Trez, bez uvrede, ali zašto tratiš vrijeme na ovo? Izašao sam...«

»s'Ex? Jesi li iskoristio s'Exa?« Budući da iAm nije ništa odgovorio, mahnuo je rukama kroz zrak. »Ma daj! Zezaš se...«

»Smiri se...«

»Da se smirim! Zar ne misliš da je jebeno glupo tako se prepustiti na milost i nemilost kraljičinom krvniku? Kojega sam posljednjih devet mjeseci potkupljivao opskrbljujući ga prostitutkama? To ti ne izgleda malo neodgovorno, s obzirom na to da žele da se vratim?«

»Znaš što? Neću raspravljati o tome s tobom. Neću...«

»Jebeno hoćeš! Oboje si nas izložio opasnosti odlaskom tamo! Mogli su te iskoristiti za svoju korist...«

»Nisu...«

»... kako bi me natjerali da se vratim i pobrinem se zajebenu princezu! Rekao si mi da imam vremena do kraja razdoblja žalovanja, ostala su još samo tri dana, a ovdje imam dovoljno sranja za koja se moram pobrinuti! Ne treba mi još ta lutrija s tobom...«

»Trez, znam da si zaokupljen Selenom. Jasno mi je to. Ali pretjerao si...«

»Pretjerao? Što da su te zarobili? Što da mi je došao AnsLai i rekao nešto tipa »imam tvog brata, vrijeme je za združivanje«? Jesi li barem na trenutak pomislio u kakav bi me to dovelo položaj? Morao bih odabrati između tebe i doživotnog prisilnog jebanja ili da ne budem pored Selene u zadnjim trenucima njezinog života! Koji kurac...«

Iz nekog razloga, iAm je iznenada promijenio držanje. Mužjak se ukipio na mjesni i zagledao preko Trezovog ramena, a lice mu je skroz probljedilo.

Trez je poklopio usta i sklopio oči. I prije nego se okrenuo, znao je što će ga zateći na vratima spavaće sobe.

Da. Selena je otvorila vrata i stajala između dovratnika, blijeda kao duh.

»Trebaš se združiti?« rekla je slabašnim glasom. »Za tri dana?

iAm je opsovao sebi u bradu. Točno tako *nije* trebalo završiti.

Da stvar bude još gora, dok im je Selena prilazila, korak joj je bio čudan, kao da je bole koljena ili kukovi.

»Što ćeš...« Zaustavila se ispred Treza. »Hoćeš li se združiti stom ženkom za tri dana?«

Vrijeme za pokret, pomislio je iAm. Ovo je definitivno bilo nešto što su njih dvoje...

»Ne«, rekla je Selena kad je htio proći pokraj nje. »Ostani.« Kao da je htjela da im bude na raspolaganju i upotpuni ono za što je osjećala da joj njezin vlastiti mužjak ne govori.

»Što se zbiva?« pitala je.

Iako je Trez bio lud k'o šiba samo koji trenutak ranije, sad je bio smiren kao beživotan predmet. »Nije bitno.«

»Nisam to čula maloprije. A prije nego me optužiš da sam prisluškiвала, vas dvojica ste toliko glasno vikali tla sam vas čula u susjednoj sobi.«

Trez je protrljao kratku kosu i počeo koračati. »Selena...«

»Združiti ćeš se?«

»To ne utječe na nas.«

»Itekako utječe.«

Kad je nastala teška tišina, iAm je zaključio... *Jebiga*. »Naši su ga roditelji prodali kraljici Teritorija kad smo bili djeca - da bude družbenik nasljednici prijestolja. Tako su prorekle zvijezde. Učinio je sve što je mogao da to izbjegne, a ljut je na mene jer sam ja njegova Ahilova peta. Poludio je na nešto sporedno, vjerojatno zato što je pravi razlog njegove zabrinutosti taj što se brine za tebe i ne može učiniti ništa po tom pitanju.«

Kad su ga oboje pogledali, samo je slegnuo ramenima. »Kako god. Gledam *Doktora Phila s Lassom* kad ne mogu spavati.«

»Je li to istina?« pitala je Selena.

»Da.« Trez je otišao do kreveta i sjeo na njega. »Nisam ti pričao o tome jer, iskreno, kako je iAm rekao, što god oni napravili za tri dana, neću se združiti s nekom ženkom koju ne poznajem i do koje mi nije stalo i podariti joj nasljednika prijestolja. To se jednostavno neće dogoditi - a to je istina bila ti u mom životu ili ne, živjela ti još sto dana ili tisuću godina.«

Spojio je dlanove kao da zatvara neka vrata. »I to je to.«

Selena je neko vrijeme šutjela. »Trebao si mi reći.«

»Ne volim razmišljati o tome.«

iAm je zakolutao očima. »Istina.«

»Još nešto, Selena, i to mislim ozbiljno. Neću to učiniti ni za sedamdeset i dva sata ni za sedam milijuna godina.« Trez je pogledao u iAma. »Jesi li vidio roditelje dok si bio tamo?«

iAm je odmahnuo glavom. »Bio sam samo u palači.« U ćeliji. »A oni su maknuti sa svog položaja tako da su bili s druge strane zidina. Ne pada mi na pamet da ih tražim. Za mene su mrtvi. Jebe mi se za njih.«

»I meni.« Trez je opet pogledao u Selenu. »Moj život je ovdje. *Ovdje* je moj život - ova ekipa, ovo mjesto, moj posao... ti ponajviše. Neću dopustiti nikome da mi to oduzme, naročito ne zato što je neki astrolog pogledao u zvijezde na nebu i zaključio da to nešto znači.«

Selena se obgrlila rukama. »Zaista bih voljela da si mi rekao.«

»Rekao bih ti da mi je to išta značilo.«

»A ti tvoji poslovi... i dalje prodaješ žene u sklopu toga?«

iAm se zagledao u vrata. Počeo im se polako primicati.

»Same sebe prodaju«, odvratio je Trez. »Omogućujem im mjesto za to, ali same su zadužene za sebe. One odabiru koga, koliko, koliko često. Moj posao je da se pobrinem da su sigurne.«

»Dok ti zarađuješ novac na njima.«

»One plaćaju klub. Ne ja.«

»Ali ti si vlasnik kluba.«

»iAm«, Trez je grubo rekao, »želim da ostaneš.« Sklopio je oči. »Nisam namjeravao.«

»Ne«, Selena je progovorila. »Ako ništa ne skriva, neka to kaže pred publikom.«

Super. Baš je to htio. Biti posrednik.

I ne baš.

Pogotovo dok ga je *maichen* čekala u stanu.

»Zapravo, stvarno moram ići.« iAm je pogledavao od jednog do drugog. »Nikad prije nisam bio u vezi, tako da nemam nikakav savjet za vas. Ali, Selena, mislim da bi morala imati dvije stvari na umu. Prva, cijeli njegov život definiran je pobunom protiv s'Hisba i naših roditelja. Druga, nije bio ni s jednom drugom ženkim otkako je završio s tobom prošle godine. Rio ti je vjeran čak i onda kad niste bili zajedno. Zato ga nemoj razapinjati zato što misliš da su žene koje rade za njega ipak nekako s njim. Ja odoh.«

Nije im pružio priliku da ga uvuku natrag u svoju dramu. Bila mu je dovoljna njegova. Ostavio je *maichm* голу golcatu u krevetu i bojao se da će otići prije nego se vrati.

Pojurivši prema predvorju, proletio je onuda, izbio van u noć i dematerijalizirao se u smjeru Komodora.

Kad je ponovno preuzeo oblik na terasi, povukao je staklena vrata i požurio do hodnika koji je vodio prema spavaćim sobama.

»*Maichen*«, viknuo je.

Upravo kad je prošao kroz vrata svoje spavaće sobe, odgovorila je: »Da?«

Duboko je udahnuo kad ju je vidio kako se odmara na jastucima, njezina gola ramena virila su iznad pojilima. »O, hvala ti Bože«, rekao je. »Jesi li u redu?« uspravila se. »iAm?«

Skinuvši cipele sa sebe, ništa joj nije odgovorio. Nije mogao. Previše je toga mogao reći o stvarima koje nije mogao promijeniti i koje je mrzio.

Umjesto toga, povukao je plahte i uvukao se unutra potpuno odjeven. Njezino je tijelo bilo toplo, golo i podatno kad ga je privinuo uz svoje grudi.

Kad su ga njezine ruke zagrlile, kad je pomilovala njegov zatiljak, zadržtao je - i shvatio da je tijekom svih tih godina koje je proveo na ovom planetu ovo bio prvi put da je imao negdje otići kad se osjećao kao da je svijet usrano mjesto, a vrijeme ništa drugo nego muka koju treba pretrpjeti.

Bilo je bolje čak i od seksa.

Taj trenutak u kojem je tražio utočište i dobio ga? Nagnao ga je da shvati zašto bi se Braća svaki put ozarila kad bi njihove *šelan* ušle u prostoriju, i zašto bi ti mužjaci dali živote za svoje ženke.

»Hvala ti«, čuo je vlastiti glas. »Na čemu?« šapnula je *maichen*. »Što si tu.«

»Je li Seleni loše?« upitala je. Naime, rekao joj je zašto mora otići.

»Ništa strašno. Ali ona i moj brat su se zakačili.«

»Zašto?«

»Nema ništa gore nego kad otkriješ da je tvoj zaručnik obećan drugoj, a ti si na samrti. Koji *strašan* razgovor.«

Maichen se umirila. »To mora završiti.«

»Sranje s Trezom i tom jebenom princezom? Slažem se. Ako se dosjetiš neke pametne ideje... javi mi«, rekao je stisnuto.

ŠEZDESET PETO POGLAVLJE

Bilo je veoma lako pobjeći iz vlastite kuće.

Assail je jednostavno odškrinuo prozor na gornjem katu i napustio posjed skupa sa svim metežom i povjetarcem koji je pobjegao u noć.

Pratio je kretanje Braće u šumi kamerama za noćno snimanje, velike muške siluete kretale su se kao T-Rexi po njegovom imanju, držeći se stabala.

Nakon što je nestalo sunce, ostavio je zastore podignutima, želeći stvoriti dojam da unutra nema nikoga kao što je obično bio slučaj tijekom dana. To će Braći dati nešto da se zabavljaju dok razmišljaju gdje će se i kada on i njegova braća pojaviti tijekom noći.

Što se neće dogoditi dok ne ispuni određeni zadatak.

Hitro je putovao prema istoku, do unaprijed dogovorene lokacije u napuštenom trgovačkom centru otprilike osam kilometara dalje od centra grada.

Auro koji je unajmio u Hertz u bio je parkiran prednjim dijelom prema stražnjem zidu zgrade na kojoj je stajao izbljedjeli natpis *Rođendanski butik Bluebell, Samo dostava*, nakrivljen na jednu stranu iznad pojačanih vrata s kojih se gulila boja.

Ehric je otvorio prozor na strani vozača kad je Assail ponovno preuzeo oblik. »Ti voziš?«

»Da.«

Kad je njegov bratić izašao, a Assail zauzeo njegovo mjesto iza volana, Ehric je progovorio sa stražnjeg sjedala: »Što želiš da učinimo?«

»Ništa.«

Ubacio je motor u brzinu i uputio se dalje, brzo vozeći, ali svejedno poštujući sve prometne znakove. Prešao je svega nekoliko kilometara kad je djelovanje kokaina koji je ušmrkao prije otprilike dva sata počelo slabjeti.

Ali nije namjeravao ponovno šmrkati. Morao je biti dovoljno koncentriran da se dematerijalizira ako to bude potrebno.

Poveo je i njih i neupadljivi Ford Taurus kroz razbacana predgrađa pa još dalje od mreže metroa, vani prema farmama koje su okruživale planinu Adirondack. Putem su ceste postajale sve uže, žuta linija u sredini i bijele sa strane postajale su sve bijede, toliko da su ih svjetla

jedva razaznavala. Pa ipak je nastavio dalje, nikog nije bilo iza njega, ni automobili ni kamioni nisu mu išli u susret.

Nekoliko kilometara poslije, stigao je do farme mliječnih proizvoda koju je tražio. Kao i *Rođendanski butik Bluebell*, i farma je bila napuštena, a sedan se truckao po putu prelazeći s asfalta na bijeli put koji je vodio prema zaraslim poljima. Prelazeći kroz krkljanac kupina i kukuruza, vozio je sve do ruba šume i pronašao zaklon među brezama i javorima na kojima je ostalo jako malo lišća. Brzo zaokrećući volanom, okrenuo je unajmljeno vozilo prema naprijed i pričekao ne gaseći auto. Nije mu se sviđalo što su svjetla i dalje bila upaljena, ali ništa nije mogao učiniti po tom pitanju.

Zbog prisutnosti Braće na imanju nije mogao ići svojim Range Roverom.

»Kasni«, nedugo zatim rekao je Ehrlic.

»Doći će.« *Vođa degrada* previše je uložio da se ne bi pojavio. »Neće nas iznevjeriti.«

Tako je i bilo, nekoliko trenutaka poslije, tamni se oblik pomaljao kroz polje, prateći put kojim su i oni došli. Nije bilo svjetala, po čemu je znao da se radi o onome koga su čekali.

»Znate kamo ići«, rekao je tiho kad je odškrinuo jedan od stražnjih prozora.

Samo tako, braća su se dematerijalizirala sa stražnjeg sjedala... A *Voda degrada* je stigao i zaustavio se. Kao i obično, Assail i njegov poslovni partner spustili su prozore u isto vrijeme.

»Gdje ti je Range Rover, vampiru?«

»Kod mehaničara.«

»Budi jebeno realan. Pratili su te?«

»Na neki način.«

Koljač se namrštio, tamne obrve pale su mu preko tamnih očiju. Na trenutak je Assailu nedostajao Stari kraj, gdje si mogao prepoznati gadove ne samo po smradu, već i zato što su bili U Degradacijskom društvu dovoljno dugo da im ten izbljedi. Nije bilo tako u Novom svijetu. Ne, ovdje u Americi, nemrtvi ne bi izdržali dovoljno dugo da izgube pigment.

»Ured za zlouporabu«, upitao je koljač, »ili policija?« Kao da je tijekom svojih ljudskih godina često imao probleme s te dvije institucije.

»Bratstvo Crnog Bodeža. I Slijepi kralj, Wrath.« Nemrtvi je zabacio glavu unatrag i nasmijao se. »Kako god, stari, to je tvoja stvar.«

»Ne, bojim se da je i tvoja, družo.«

Bez upozorenja, Assail je iskočio kroz prozor i probo koljača kroz oko bodežom koji je diskretno držao na bedru. Kad je *Voda degrada* zaurao, Assail je okrenuo bodež i izvukao ga, te mu njime prerezao grkljan. Uz grgljanje i obilne količine crne krvi koja je ispunila unutrašnjost koljačevog terenca, Assail je bio prisiljen nezgrapno povući gornji dio tijela inače bi i sam upao u kašu.

Ehric se materijalizirao zajedno s bratićem i na brzinu pretražio vozilo dok je Assail provjerio okolinu, pazeći da nema svjedoka. Dok se koljač gušio i grebao druga usta koja su mu se otvorila u vrani, Ehric se pojavio s tri automatske puške i hrpom streljiva. Bez riječi, oružje i olovo pospremljeni su u prtljažnik Taurusa, a bratići su otvorili stražnja vrata i sjeti natrag u vozilo.

Assail je provukao ruku kroz prozor i povukao *Vodu degrada* za jednu ruku. Kad je pronašao čist komad rukava, obrisao je o njega bodež, vratio ga u korice... i izvukao nazubljeni lovački nož iz korica na remenu.

Brzim pokretima skinuo mu je glavu.

Ostavio je tijelo tamo gdje je i bilo, iza volana terenca, dok su mu se ruke i stopala još micala, a desna ruka lamatala i hvatala se za volan.

Neće mu biti baš lako voziti, s obzirom da nije imao ni mozak ni vid kako bi se orijentirao.

Ne, u milimetar je pogodio njegov središnji sustav za obradu informacija.

ŠEZDESET ŠESTO POGLAVLJE

Trez se samo bacio na bratov krevet, raširivši ruke sa strane, promatrajući strop iznad glave. Kvragu, to njegovo glupo prokletstvo nikad ga neće prestati proganjati. Eto ga ovdje, pokušava biti dobar prema jedinoj ženki koja mu je ikad išta značila... a to sranje sa s'Hisbama mu je i dalje bilo kao omča oko vrata.

»Bio si... bez ženke?« pitala je Selena. »Otkad smo...«

Podignuo je glavu i zagledao se u nju preko prazne sobe. »Zašto bih bio s nekom otkako sam bio s tobom? Nitko me nije zanimao.« Nastala je duga pauza. »Stvarno?«

»Stvarno.«

Stavila je dlanove na lice. »To je...« Odmahula je glavom. »Fantastično, zapravo.«

Odgurnuvši se o madrac, naslonio se na laktove i zagledao u nju. »Sjećaš li se što si mi rekla? Nakon što si... pa, znaš, kad smo prvi put bili dolje ti klinici. Da se brineš da si samo još jedna opsesija u kojoj se mogu malo izgubiti?«

»Da.«

»Što ako i jesi? Izgubio sam se u tebi i prije nego smo se spetljali. Vjerojatno se toga ne sjećaš, ali...« Odmahnuo je glavom. »Čekao sam te u predvorju svake večeri.«

»Što?«

»Da, jadno. Znam. Ali, gle, dolazila si ovamo nahraniti V.-a, Rhagea ili Luchasa, a ja bih se motao oko ulaznih vrata u slučaju da se pojaviš iz smjera Centra za obuku - ili odeš u tom smjeru. Jedne noći, sranje, više se ni ne sjećam kad točno, napokon si se pojavila. Pojurio sam niz veliko stubište - bila si u predvorju kad sam privukao tvoju pažnju. Gledao sam u tebe i mislio... Ovo je najčudesnija ženka koju sam ikad vidio.« Slegnuo je ramenima i do kraja se uspravio. »Imala si me tad i tamo, kraljice. Bio sam opsjednut tobom, bilo to dobro ili loše, mnooooooogo ranije nego sam saznao da si bolesna.«

Malčice se osmjehnula. »Nisam imala pojma. Mislim, znala sam, kad smo bili kod Rehva zajedno, ti i ja... Pa, znala sam da... Mmm, da ti se sviđam.«

Trepnuo je i vidio je голу u onom njezinom krevetu u Velikom kampu. »Da, sviđala si mi se tada. Jako.« Napravivši grimasu, rekao je: »Gle, nisam sve baš dobro odradio. Trebao sam ti ispričati detalje vezane uz s'Hisbe, ali brinuo sam se da će te to isprepadati i da nećeš više htjeti imati posla sa mnom. Izgubio sam godine zatočen u onoj palači, a iAmu sam uništio život - nisam htio izgubiti priliku s tobom zbog tog sranja. A što se tiče mog posla? Nije legalan, prema ljudskim zakonima, ali oduvijek sam smatrao da ljudi imaju pravo zarađivati onako kako žele, dokle god to nikome ne škodi. Zato ja, za razliku od Rehva, ne dopuštam da se na mom posjedu prodaje droga. Žene su zaštićene dok su pod mojim krovom, prakticiraju siguran seks i zadržavaju devedeset posto onoga što zarade. Deset posto koje ja uzimam ide za struju i plaću izbacivačima. Dakle, da... tako je kod mene.«

Duboko je udahнула. »Stvarno mi je drago da si iskren.«

»Želiš li znati još nešto? Kako rekoh, o roditeljima ne pričam jer, za mene i iAma, oni nisu ništa više nego biologija. Nikad im nije bilo stalo do naše dobrobiti. Nikad nisu bili tu za nas. Cijelo vrijeme smo bili samo iAm i ja, i to nam je bilo dovoljno. Zato ih ne spominjemo.«

Kolebajući se, Selena mu se primaknula i spustila na koljena pored njega. »Hvala ti.«

Oči su joj bile tako bistre, tako plave dok su ga promatrale.

»Na čemu«, promuklo je rekao. »Ne volim ti pokazivati svoje slabosti. Mrzim to.«

»Ali zbog toga te samo volim još više.« Nasmijala se. »Zapravo, ova iskrenost? Ona je nešto najprivlačnije na tebi.«

Ah, sranje. Natjerat će ga da opet potraži maramice. »Toliko te volim.« Kad mu je glas napuknuo, nakašljao se. »Više čak i od svog brata.«

»To je neka vrsta prisege?«

»Da, jest.«

Jako su dugo tako stajali, on je gledao prema dolje u nju, ona gore u njega, a u toj tišini shvatio je da su dosegнули najstvarniji dio sebe samih, kao pojedinaca i kao par. To je bila njihova srž, njihove mane, umišljene ili stvarne, sve je bilo na stolu, ništa nije bilo skriveno - ni njezina bolest, ni sve ono što nije htio da zna o njemu... A njihova je vječnost i dalje bila netaknuta.

Njihova ljubav time je samo ojačala.

»Bio si«, šapnula je, »najbolji dio mog života. Pravo si čudo, gotovo da si iskupio moju bolest.«

»Nisam baš toliki blagoslov.«

»Da, jesi.«

Milovao joj je obraz vršcima prstiju. Dodirnuo njezine usne svojima. »Onda... Ideš mi skuhati večeru?«

Kimnula je, a kad joj je ponudio ruku kako bi joj pomogao da ustane, stavila je svoju ruku u njegovu, onu na kojoj je nosila dijamantni prsten.

Prekrasnu ruku, s dugim, tankim prstima i tankim zapešćem. Isprva nije shvatio zašto je, kad je ustao i pokušao je potegnuti gore, stisak popustio. »Oh, oprosti, smotan sam...« Nije se micala.

Selena je bila točno u onom položaju kao kad je tek stavila svoju ruku u njegovu, njezina je podlaktica bila podignuta, glava nakrivljena kako bi ga mogla gledati u oči, na koljenima.

Jedino što se promijenilo bio je užas u njezinim očima.

»O, ne...« rekao je. »Ne, ne, ne sad...«

Kleknuo je pored nje, ali ona nije okrenula glavu prema njemu. Umjesto toga, tijelo joj se počelo naginjati u Stranu kao da je kruto, padalo je, padalo...

»Ne!« vrisnuo je.

* * *

Iduće čega je bio svjestan, nalazio se u klinici.

Trez nije imao pojma kako je stigao do tamo sa Selenom u naručju, ali mora da ju je nekako podignuo s poda iAmove sobe, spustio se niz stepenice i prošao kroz tunel i ormar.

Odsutno je primijetio da ga netko slijedi. Lassiter, koji je vjerojatno izašao iz sobe s biljarom. Tohr, koji je sjedio za stolom u svom uredu. Još neki Brat koji je šepao za njima.

Ali ništa od toga nije bilo bitno.

Leđima se okrenuvši prema vratima sobe za pregleda, upao je unutra bez kucanja, srce mu je lupalo, ništa nije čuo, mozak je vrtio jednu jedinu riječ koju je iznova i iznova ponavljao.

Nenenenenenenenenenenene...

To se ne može sad dogoditi, ne nakon što su doživjeli taj transcendentalni trenutak. Ne sad, kad su trebali otići u kamp, a ona je trebala gola plesati oko Rehvova kuhinjskog stola. Ne sad, prije nego su otišli na vožnju brodom.

Bilo je prerano, prerano...

Izenada je shvatio da doktorica Jane stoji pred njim, njezine šumski zelene oči netremice su ga promatrale, usne su joj se micale.

»Ne čujem te«, rekao joj je. Ili je barem mislio da je to rekao.

Kvragu, ta zvonjava u ušima nije nimalo pomagala.

Kad je doktorica pokazala na stol za pregled, pomislio je, dobro, okej. Staviti će Selenu tamo.

Prelazeći preko pločica, stigao je do mjesta gdje je trebao sagnuti se i poleći je na leđa. Ali, ne - njezino se tijelo nije pomaknulo kako bi je on namjestio.

Umalo ga je ubilo dok ju je stavljao na bok.

Čučnuvši kako bi ga ona mogla vidjeti, uhvatio ju je za ruku, onu koja je i dalje bila ispružena prema njemu, onu s prstenom. »U redu je, kraljice. U redu je - izvukla si se iz ovoga prošli put, izvući ćeš se opet. Izvući ćeš se iz ovoga.«

Nijednom nije skinuo pogled s njezinih uspaničenih očiju. Ni kad su na nju spojili aparate, ni kad je krenula infuzija, ni kad su je snimali rendgenom. Ni dok su dvoje doktora i Ehlena sumanuto radili, pripremali lijekove, mjerili joj puls i tlak. Ni kad je počela plakati, kad su joj se kristalne kapi stvorile u očima i pale preko ruba nosa na obraz.

»Tu sam, moja kraljice. Ne idem nikamo. Ostani sa mnom. Toliko si se puta iz ovog izvukla, a isto će se dogoditi i večeras. Vjeruj skupa sa mnom, hajde... Moraš vjerovati, kao i ja...«

Morao je otvoriti usta jer mu je disanje bilo toliko otežano da mu nos nije uspijevao omogućiti dovoljno zraka. A morao je i gutati - ili to ili će se okrenuti u stranu i povratiti po pločicama.

To ne može biti to, pomislio je.

Nisam spreman.

Ne mogu se oprostiti.

Ne mogu je pustiti, ne večeras.

To ne može biti to...

ŠEZDESET SEDMO POGLAVLJE

Dok je Rhage promatrao Assailovu staklenu kuću, duboko u sebi je znao da nešto ne valja. Otkako su on i V. stigli, ništa se nije promijenilo. Unutrašnjost, radilo se o kuhinji, dnevnom boravku veličine nogometnog terena ili uredu, sve je bilo uobičajeno - samo što se nitko unutra nije kretao.

»Možda si Assail lakira nokte u podrumu«, promrsio je Rhage. »U ljubičastu. Ili boju trešnje.«

»Prije ili poslije«, gundao je V, »ako misli ostati u poslu, morat će otići nekamo autom. Ne možeš prenositi onoliku količinu love ili droge koju on dila u molekularnom stanju.«

»Osim ako se nisu svi skupa predozirali.«

Obojica su morala pretpostaviti da su se Assail i njegovi dečki dematerijalizirali i tako ulazili u kuću i izlazili iz nje još otkako je pala noć, i ništa nisu mogli učiniti kako bi to spriječili. No, V. je postavio sćušne kamere prije nego su otišli otamo prošle zore, a rijekom dnevnih sati one nisu zabilježile nikakve kretnje - nije bilo torbi koje je trebalo pokupiti, nitko nikome nije ništa ostavio. Dakle, kako je V. rekao, nema šanse da su micali robu...

Kao usklađeni, on i njegov brat u isto su vrijeme dohvatili mobitele.

Kuća Audijencija 911.

Poruka od Phuryja.

Bez oklijevanja, obojica su se dematerijalizirala, putujući natrag preko rijeke i ponovno preuzimajući oblik ispred stražnjih vrata kuće za primanje puka. V. je upisao šifru pa su upali u kuhinju i preplašili *sluganku* koja je stajala pored štednjaka.

Činjenica da se Paradiseina služavka Vuchie nije doimala zabrinutom bio je dobar znak. Osim toga, nije se oglasio nikakav alarm.

Bilo kako bilo, izvukli su pištolje i otrčali do blagovaonice, gurnuvši pokretna vrata u stražnjem kutu...

Upravo na vrijeme da vide kako Assail vadi glavu iz kartonske kutije držeći je za kosu.

»Pomislio sam da biste se željeli pridružiti zabavi«, šapnuo je Phury krajičkom usana. »Upravo se pojavio.«

»Da vas upoznam«, govorio je Assail, »s mojim partnerom. Mojim *bivšim* partnerom.«

Smeđe oči nemrtvog lutale su po sobi, usne crne od krvi polako su dahtale kao riba kad sleti na suncem opaljeno dno broda.

Nekoliko prisutne Braće je opsovalo.

A kad je George zarežao pored Wrathovog naslonjača. Kralj je ispružio ruku i pogladio ga. »Kako možemo znati da to nije neki običan koljač s ulice?«

»Jer sam vam upravo rekao.«

»Tvoja vjerodostojnost nije nešto za što bi itko položio život.«

»Ali ja bih.« Assail je spremio glavu i spustio kutiju na pod. »Znam gdje žive *degradi*.«

Svi su utihnuli.

Wrath se pomaknuo prema naprijed u svom naslonjaču, naočale su mu bile okrenute u smjeru dilera. »Znaš?«

»Da.«

Wrathove su se nosnice širile dok je proučavao mužjakov miris. »Govori istinu, dečki.«

Zlovolja je stisnula dilerove podignute obrve. »Naravno da govorim istinu. Rekao si mi da ne poslujem više s Degradacijskim društvom. Poslušao sam tvoju zapovijed. Ako Bratstvo ode do njihovog boravišta i istrijebi ih, više neću morati dokazivati da poštujem tvoje naredbe dok istovremeno obavljam svoj posao. Naši se interesi stoga poklapaju, a ako ti trebaju dodatne snage u redovima, ovim putem prijavljujem sebe i svoje bratiće.«

»Dirnut sam tvojom velikodušnošću.«

»To nema nikakve veze s tobom. Kako reko, ja sam poslovni čovjek. Nema toga što ne bih učinio da zaštitim svoje projekte, a sasvim mi je jasno da ti i ovdje okupljeni imate moć uništiti ono što mi je dragocjeno. Stoga sam poduzeo potrebne korake kako bih se pobrinuo da mogu nastaviti dalje - premda mi je to velika smetnja i moji prihodi će patiti jer sam prisiljen stvoriti nove veze na ulici.«

Kad je zrak u prostoriji počeo titrati, Rhage je pogledao u Braću. Bio je jebeno spreman za otvoreni rat, za priliku da se osveti tim gadovima za ono što su napravili tijekom racija.

Ovo je bila neočekivana pogodnost.

»Koliko sam ja shvatio«, Assail je pokazao na kutiju, »ovo je *Voda degrada*. Napao sam ga nasamo i namjerno ga nisam poslao natrag njegovom stvoritelju. Njegova se odsutnost neće dugo tolerirati.«

V. je progovorio. »Onda, gdje je to gnijezdo nemorala?«

»Škola za djevojčice u Brownswicku. Kampus je već neko vrijeme napušten, a oni žive u domovima.«

»I pokušavaju naučiti razlomke.«

»Ili pišu koljačku verziju knjiga o seksualnosti«, dodao je netko drugi.

Assail se ubacio u čavrljanje. »Saznao sam za njihovu lokaciju prije mnogo, mnogo mjeseci. Na kraju krajeva, važno je znati detalje o životu poslovnog partnera. Moji su bratići večeras pretražili posjed i potvrdili da su još čamo. Pretpostavljam da ćete i vi htjeti izvidjeti situaciju prije nego isplanirate opsadu.«

Istog trena, sva su Braća progovorila i dobrovoljno se prijavila za odlazak - ali Wrath je podignuo ruku i utišao ih.

»Možemo li to zadržati«, pitao je kimajući u smjeru kutije. »Ili je to suvenir koji želiš staviti iznad kamina?«

»Kao i informacija koju sam vam dao, radite s tim što želite.«

»Gdje je ostatak tijela?«

»Na cesti Route 149. Tamo je neka napuštena mliječna farma. Idite prema južnim pašnjacima, u šumu, tamo ćete pronaći ostatak tijela i njegov terenac.«

Wrath se naslonio i prebacio svoju dugu nogu preko koljena. »Ovo je mnogo bolji ishod nego da te moramo ubiti.«

»Nisam sretan zbog toga.«

»Bolje nego lijes«, rekao je Rhage.

Diler ga je pogledao. »Istina.« To rekavši, Assail se okrenuo na peti i krenuo prema vratima. »Znate gdje ćete me pronaći ako imate dodatnih pitanja ili ako vam treba pojačanje za raciju.«

Butch ga je pustio van i otpratio do ulaznih vrata.

Progovorili su tek kad se Brat vratio i opet ih sve zatvorio unutra.

»Ako je to *Voda degrada*«, rekao je Wrath, »Omega će odmah znati što se dogodilo.«

»Ali mijenja ih svako malo«, rekao je V. »I nitko od naših nije ga ubio. Možda će samo imenovati nekog drugog i krenuti dalje.«

»Možda.« Wrath je kimnuo prema kartonskoj kutiji. »Riješi se toga kad potvrdite identitet trupla.«

»Mogu ja ići«, ponudio se Butch. »I do kraja ga izbaciti iz igre.«

V. je odmahnuo glavom. »Ne možeš se dematerijalizirati. Preopasno...«

Svi odjednom, mobiteli su se oglasili, kolektivno *ping*, *bing* i razni zvižduci kao da je netko stavio epizodu *Ulice Sezam* na TV.

Kad su svi posegnuli u svoje džepove, Rhage se zapitao o čemu se dovraga radi. Tohr je bio slobodan i kod kuće. Rehv je mrzio mobitele. A Lassiteru su onemogućili da šalje grupne poruke nakon što mu je V. deaktivirao tu funkciju na Samsungu - osim toga, čuo bi se refren pjesme *I'm an Asshole* Denisa Learyja koju su svi stavili za anđelove poruke.

»O, sranje«, netko je rekao.

Rhage je morao dvaput pročitati poruku. Potom je pustio da mu ruka padne niz bok i sklopio oči.

»Neka mi netko jebeno kaže kakvo je to cmizdrenje odjednom«, Wrath je grubo rekao.

»Selena«, Rhage je čuo vlastiti glas. »Loše joj je.«

Sjedeći na zgužvanom krevetu u svom stanu u Komodoru, iAm se zatekao kako pregledava *maichenino* ruho, provjerava je li sve na svom mjestu, je li zgužvano, nakrivljeno. Htio ju je poslati natrag na Teritorij urednu, a ne da izgleda kao da se seksala.

Iako je upravo to i radila. »Sutra navečer«, rekao je. »Da.«

»Dobro.« Sranje, nije bio siguran hoće li moći čekati toliko dugo. »Kul.«

Dao joj je znak da mu priđe bliže i namjestio joj kapuljaču tako da joj je, kad ga je prebacio preko glave, pletter stajao na pravom mjestu. Opet mu je zasmetalo prekrivati njezino lice. Kao da ju je na taj način zatvarao iako je imala slobodu da dođe i ode kad poželi.

Odnosno, relativnu slobodu.

»Do sutra«, rekla je, njezin prelijepi glas bio je prigušen. Ispružio je ruku i dohvatio njezinu. Namjeravao ju je stisnuti i pustiti, ali je shvatio da ne može.

»*Maichen*.« Duboko je udahnuo. »Što bi rekla kad bih ti ponudio da ostaneš ovdje? U Caldwellu, mislim. Kad bih se ja brinuo za tebe i pazio na to da budeš sigurna dok si u gradu.«

To definitivno ne bi bilo u tom stanu, to je sigurno - s'Ex će bez sumnje nastaviti koristiti ta četiri zida i krov kao svoju palaču za ševu čim završi žalovanje...

Samo malo. Tad će i Treza htjeti natrag.

Kako god.

Onda negdje drugdje.

Oklijevala je pa je rekao: »Ne bi morala nikome služiti. Bila bi slobodna.«

Bila bi sa mnom, pomislio je.

Što je bilo ludo, da, ali odnedavna mu se činilo da imaju tako malo vremena i jednostavno nije htio čekati ni na što. Naročito na dobre stvari umjesto onih koje su ga dovodile do ludila.

»Bila bi sigurna«, ponovio je. »Kunem se vlastitim životom, pobrinuo bih se za tvoju sigurnost. A tu je cijeli jedan svijet, stvari koje možeš raditi, mjesta koja možeš istraživati, škole koje možeš pohađati. Ljudi su uglavnom idioti, ali pustili bi te na miru.«

U tren oka, maštarija se odmotala poput zlatne niti, slike njega kako kuha za nju *Kod Sala*, ponosno je upozna je sa svojim konobarima, možda bi je mogao odvesti i na imanje na obrok.

Pažljivo je izbjegavao misliti na bježanje od s'Hisba.

»iAm«, šapnula je.

Sranje. Tim je tonom rekla sve.

A on nije htio to slušati. »Ovdje bi mogla imati pravi život. Mnogo si bolja od toga da budeš služavka drugima. Mogla bi zaista živjeti.«

Sa mnom, dovršio je u sebi.

O, Bože, što se nje tiče, bio je gotov. I premda bi se to moglo sažeti u činjenicu da je napokon nešto poševio, ipak je bilo mnogo više od toga.

U svojoj ju je duši nekako *poznao*.

Na stolicu sa strane mobitel ga je obavijestio da je primio poruku.

»Razmisli o tome«, rekao je. »Znam da je to puno, zato mi ne moraš odmah odgovoriti. Otiđi doma i pazi na sebe, vidimo se sutra.«

Ustajući, ispratio ju je do dnevnog boravka i poveo prema staklenim vratima. Trenutak potom, nestala je kao da je nikad nije ni bilo - a na trenutak se čak i zapitao umišlja li sve to.

Jednostavno se činilo nestvarnim.

Zar se zbilja zaljubio?

Zatvarajući vrata, namjeravao se vratiti u sobu i namjestiti krevet - ponajviše zato da, ako se s'Ex pojavi, ne mora voditi neki neugodan razgovor. No ipak je ostao pored vrata i zurio van u noć, mozgajući o tome što bi moglo biti.

Zvuk mobitela koji se čuo iz sobe ponovno mu je privukao pažnju pa je otišao do njega, niz hodnik i kroz vrata, prema stoliću pored kreveta, i dohvatio svijetleći ekran.

Uzimajući ga u ruke, odgovorio je na poziv. »Rhage? Je li sve okej...«

»Trez te treba. Odmah.«

»Je li...«

»Da. U klinici je.«

iAm je sklopio oči. »Reci mu da dolazim.«

Kad je poklopio, zanemario je neuredan krevet i otrčao prema staklenim vratima. Kad se našao na hladnom zraku, pokušao se dematerijalizirati, ali njegovo uzlupano srce i uskomešani osjećaji onemogućili su mu da se usredotoči.

Tek kad je zamislio Treza kako se sam suočava s tom tragedijom, uspio se sabrati i trenutak poslije nalazio se na ulaznim stepenicama palače Bratstva. Uletjevši u predsoblje, a *sluganu* je trebala cijela vječnost da otvori vrata, iAm mu je jedva uputio dvije riječi prije nego je počeo trčati.

Strmoglavio se dolje do Centra za obuku, a kad je konačno iskočio iz ormara i proletio kroz ured...

iAm se naglo zaustavio u hodniku.

Ispred sobe za preglede... nalazilo se barem četrdeset osoba, netko je sjedio na tvrdom podu, drugi su šetali uokolo. V. je pušio, dok je Butch tapkao jednom nogom kao da mu je netko gurnuo gležanj u utičnicu. Phury je koračao kao lud, Z. je stajao ukočen. Bella je ljuljuškala Nallu u naručju. Payne je neprekidno miješala karte. John Matthew i Xhex su se držali za ruke. Qhuinn je prebacio ruku preko Blaya. Autumn je držala Tohra oko pasa kao da je jedino što ga drži da ne padne na betonski pod. Rhage je bio sam i stajao je dalje od ostalih. Čak je i Wrath bio tu, s Beth i Malenim Wrathom i Georgeom.

Sve su Odabranice bile prisutne. Do zadnje, uključujući i Amalyju. Rehvenge je stajao najbliže vratima.

iAm je sklopio oči. Nije mogao vjerovati da su se svi pojavili.

Kad je krenuo prema njima, grlili su ga, pružali ruke prema njemu, stiskali ga za rame. Učinio je što je mogao kako bi im zahvalio i

odgovorio, ali u glavi mu se vrtjelo. Kad je stigao do Rehva, samo je odmahnuo glavom.

»Što se dogodilo?«

»Srušila se, ili što već, prije otprilike dvadeset minuta. Rade na njoj. Pitao je za tebe.«

Oči boje ametista imale su i primjesu crvene.

iAmu bi dobro došla koja minuta da se sabere, ali već je puno toga propustio. Samo je Bog znao što se unutra događalo, a postojao je samo jedan način da otkrije.

Proguravši se unutra, lecnuo se. Selena je opet bila na stolu, ali kad ju je vidio tako iskrivljenu, osjećao se kao da ga je netko probo kroz srce.

Trez je stajao tik do njezine glave, njegove su oči netremice promatrale njezine. Usne su mu se micale dok joj je nešto tiho govorio, a u pozadini se čulo bipkanje medicinskih aparata, šuškanje žica, cjevčica i remena. Odjeća koju je imala na sebi bila je rasparana, a tanka bijela plahta bila je prebačena preko nje.

ŠEZDESET OSMO POGLAVLJE

Trez je čekao čudo.

Idućih šest do osam sati, čekao je i molio se i govorio sve dok nije izgubio glas. Čak je i prekrpio svoju ljubljenu svojom energijom, ne jednom već dvaput. Pa ipak se nije ni pomaknula, zarobljena u svom skamenjenom tijelu, njezini vitalni znakovi polako su slabjeli... a oči se počele sklapati s vremena na vrijeme.

Samo kako bi se opet otvorile, a ona teško disala kroz sve bijede usne.

Kasnije će se sjetiti trenutka u kojem su stigli do točke s koje više nije bilo povratka.

Bilo je to onda kad je medicinsko osoblje ugasilo alarme koji su ih svako malo upozoravali na njezino stanje, ali koji su naposljetku kontinuirano zvonili.

»Je li...« kad mu je glas napuknuo, nakašljao se. »Vrijeme za novi rendgen?«

Jane mu je prišla i tiho rekla. »Trez, željeli bismo porazgovarati s tobom.«

Manny je kimnuo. »Možda vani u hodniku.«

»Ne, neću je ostaviti.« Odmaknuo je kosu s lica svoje drage, osjetivši olakšanje kad su se njezine oči fokusirale na njega. »Neću te ostaviti, kraljice.«

iAm se sagnuo i rekao mu na uho. »Hoćeš da ja s njima porazgovaram?«

Prošlo je neko vrijeme prije nego mu je Trez odgovorio. Nije želio čuti ono što su mu namjeravali reći. Premda je u svom srcu znao... znao da se stvari ovog puta neće promijeniti... nije htio da te riječi izađu van.

No ritam njezinog teškog disanja i straha koji je osjećala polako ga je iscrpljivao.

»Da, molim te«, rekao je ljubazno. »Hvala ti.«

Cijela ekipa, uključujući i Ehlenu, otišla je do susjedne sobe.

Tada mu je sinulo da su on i Seleno ostali sami. Nagnuvši se prema njoj, pogladio joj je kosu i dotaknuo usne svojima.

Sranje, bile su tako hladne.

Htio je sklopiti oči, ali se bojao da će nešto propustiti. Umjesto toga, pričekao je nekoliko otkucaja.

Želim biti slobodna. Ono što me najviše plaši jest da ostanem zarobljena u svom tijelu.

»Selena«, rekao je glasom koji je bio tanak poput njegove kože. »Selena, možeš li se koncentrirati na mene? Čuješ li me?«

Dvapat je trepnula, što je bila šifra koju je odredio za potvrđan odgovor.

»Moram znati...« Teško je progutao. »Moram znati želiš li otići... Želiš li otići?«

Kao odgovor, njezine oči... Njezine prekrasne plave oči... Napunile su se suzama, a i on je počeo plakati. Osjećajući beskrajnu bol, podignuo je slobodnu ruku i obrisao joj suze s nosa i obraza. Svoje je ostavio tamo gdje jesu.

»Kraljice moja, je li vrijeme da odeš? Reci mi ako jest.«

Nije ga prestala promatrati.

Trepunula je jednom. A onda... još jednom.

O, Bože.

»Jesam li te dobro shvatio?« rekao je. »Želiš da ovo... završi?«

Tad su oboje gorko plakali. Nije morala više ni treptati, jer je u svom srcu i duši znao što je htjela - pa ipak, još je jednom htio dobiti znak. Bio je to jedan od onih trenutaka u kojima je morao biti sto posto siguran.

Inače ne bi mogao živjeti sam sa sobom. »Je li vrijeme?« šapnuo je. Trepunula je jednom... Pa još jednom.

Sklopio je oči i osjetio kako mu se cijelo tijelo ljulja kao da mu se golema težina spustila na ramena i neravnomjerno rasporedila.

Kad je otvorio oči, iAm i doktori vratili su se natrag u sobu. Jedan pogled na bratovo blijedo lice i znao je da je ono što su mu rekli nije sadržavalo mnogo optimizma.

Dok mu je prilazio, iAm je pazio na to da pozdravi i Selenu i osmijehne joj se - što je Trez zbilja cijenio. Potom se primaknuo i šapnuo mu: »Ništa ne mogu učiniti. Protuupalni lijekovi ne djeluju, a posljednje rendgenske snimke pokazuju promjenu koje nije bilo tijekom prvog napadaja. Zglobovi - odnosno ono što bi trebali biti zglobovi - na snimci su intenzivno bijeli, intenzivni kao što bi to trebao biti metal. Tako nije bilo prije. Vitalni znakovi nisu dobri i pogoršavaju se, iako su joj dali nešto za lakše disanje i puls. Oni slute... da je ovo kraj.«

Trez je kimnuo, a potom odvojio trenutak da pogleda u Selenino lice.
 »Spremna je otići«, procijedio je. »Rekla mi je. Ima li... nešto... što možemo...«

Manny mu je prišao. »Možemo joj pomoći u tome. Ako je sigurna.«

»Jest.«

iAm mu se ponovno primaknuo i šapnuo mu nešto drugo.

Trez je duboko udahnuo. »Selena, želiš li vidjeti svoje sestre? Phuryja? Directrix? Svi su tu. Vani su.«

Kao odgovor na to, sklopila je oči. Jednom. I držala ih je tako sve dok nije osjetio kako ga panika probada poput oštrog igle.

No onda ih je opet otvorila. I dalje je bila s njim.

Njezine su suze kapale sve brže i brže, a on je poželio da se može dovoljno koncentrirati da ude u njezin um, što nije mogao. Bio je previše istrošen, previše emotivan, previše ispunjen tugom. Ionako je znao što je htjela.

»Ne želiš da te vide takvu.« Treptaj. »Ali voliš ih i želiš da znaju da će ti nedostajati.« Treptaj. Treptaj. »Želiš da se ja oprostim s njima umjesto tebe.«

Treptaj. Treptaj.

»U redu, moja kraljice.«

Onda je nastala nelagodna stanka.

Kasnije, kad se opsesivno prisjećao svakog detalja koji se odigrao, svakog sata te krize, svake sitnice te prostorije i osoba u njoj, svakog trzaja na njezinom licu, svake riječi koju joj je rekao, zadržao bi se na tom trenutku. Doimao mu se nalik onome kad gledaš u cijev pištolja netom prije nego opali u tebe.

»Volim te«, rekao je. »Voljet ću te zauvijek.«

Nježno joj je milovao lice i molio se da može osjetiti njegov dodir. Nije znao osjeća li ga ili ne, koža joj se pretvarala u uznemirujući sivi kalup.

Promijenivši ruke, tako da ju je sad desnom držao za ruku, mahnuo je kroz zrak, tražeći...

iAm je kao i obično bio tu i snažno ga je uhvatio za dlan nudeći mu oslonac.

Neće to uspjeti preživjeti ako ga brat ne dignu s poda.

»Okej«, Trez je rekao onima koji su slušali. »Spremni smo.«

Manny je otišao do cjevčice s infuzijom, napunjena injekcija bila mu je u ruci. »Prva injekcija je sedativ.«

Trez se nagnuo prema naprijed na stolici koju su mu dali. Stavivši usne točno do njezinog uha, rekao je: »Voljet ću te zauvijek...«

Ponavljao je te riječi sve dok više nije znao koliko ih je puta rekao. Želio je da budu posljednje što će čuti.

»Ovo je zadnja injekcija«, netko je rekao. Možda je to bio Manny, možda i ne.

Trez je počeo sve brže izgovarati one riječi. Još brže. »Voljet ću te zauvijek, voljet ću te zauvijek...« Par trenutaka poslije, prestao je. Nije bio siguran kako je znao. Ali ona je otišla.

Naslonivši se, pogledao je u njezine i dalje otvorene oči. Bile su prekrasne kao i uvijek... ali u njima više nije bilo života.

Tajanstvena iskra koja ju je činila živom ugasila se.

A njezina duša, koja više nije imala živi dom, otišla je s njom.

Tišina i spokoj smrti bili su praznina sami po sebi, crna rupa koja je usisala sve i svakoga oko sebe, a to je usisavanje bilo toliko snažno da su i životi ostalih bili zaustavljeni, privremeno onesposobljeni golemom, zaraznom silom.

Trez je spustio lice na stol za preglede i pustio dvije ruke koje su mu davale snagu, njezinu i bratovu. Potom je zagrlio svoju ljubav i plakao nad njom toliko žalosno da je staklo eksplodiralo u čitavoj prostoriji, vrata čeličnih ormarića su se raspala i pala iz svojih okvira, čak su i ekran računala i dijelovi bolničke lampe iznad njih frkali krhotine.

ŠEZDESET DEVETO POGLAVLJE

E pa, sad je znao kako to izgleda kad osobu koju voliš pregazi auto, mislio je iAm dok je gledao brata kako jeca.

Trezove su emocije zaledile cijelu kliniku, zrak je postao tako hladan da se vidjela para svačijeg daha, a sve što su imali na sebi kao da se raspalo u krpe. Podignuvši pogled, iAm je primijetio da je i troje medicinara izvan sebe, Manny je palčevima trljao oči, Ehlena je vadila maramicu iz džepa na prsima mantila, Jane je dlanovima brisala lice.

iAm je sjeo na koljena i počeo masirati bratova leđa. Nije bio siguran pomaže li mu taj dodir ili ga ljuti - najvjerojatnije ni jedno ni drugo, ako ga je uopće primijetio.

S vremenom je Trez drhtavo uzdahnuo i opustio se.

Nadomak iAmove ruke nalazio se stolić, a na njemu je bilo naslagano nekoliko bijelih i plavih ručnika. Dohvativši jedan, pružio ga je bratu.

Trezu u tom trenutku više ni maramice nisu pomagale.

Lik je protrljao lice i nekoliko puta duboko udahnuo. Potom je sjeo na stolicu i zagledao se ispred sebe.

»Želim obaviti pripreme«, rekao je promuklo.

»Dogovoreno«, odgovorio je iAm. Kad je medicinsko osoblje kolektivno podignulo obrve, rekao im je: »Imam sve što mu treba. Spremio sam to u svlačionicu prije nekoliko dana.«

Napravio je to prije nego je otišao na Teritorij, u slučaju da se ne uspije vratiti.

Iako je to bilo pomalo glupo. Da su ga zarobili i zatočili tamo, ne bi nikome ni mogao reći gdje da to pronađu.

»Je li okej ako koristi ovu prostoriju?« pitao je iAm, iako to zapravo nije ni bila zamolba.

»Apsolutno«, rekla je Jane. »Osigurat ćemo mu privatnost.«

»Hvala.« iAm je potapšao brata po koljenu. »Odmah se vraćam, okej? Idem po stvari.«

»Hvala, stari«, Trez je tupo rekao.

iAm je ustao, a kad su mu koljena kvrcnula, shvatio je da je prilično dugo čučao na podu.

Nije mogao ni pogledati u Selenu. Bilo je vraški teško.

Prilazeći Mannyju, muževno ga je zagrlio, a onda je nešto nježnije zagrlio i Jane i Ehlenu.

»Hvala vam što ste se tako dobro brinuli za njih.«

Manny je samo odmahnuo glavom. »Ishod bi bio drugačiji da smo to uistinu i mogli.«

»Kod nekih stvari...« iAm je slegnuo ramenima. »Ništa se ne može učiniti.«

Krenuvši prema vratima, gurnuo je plohu... i namrštio se kad su mu komadići boje ostali na ruci. Isuse, čelik se iskrivio, a okvir više nije pristajao vratima.

S druge strane vrata nije bilo osobe koja nije plakala.

»Što možemo učiniti?« upitao je Kralj, zakoračio naprijed i pružio ruku kroz zrak.

Prilazeći Wrathu, iAm je prihvatio stisak, a onda se iznenadio kad su ga golema prsa privukla k sebi. Na trenutak si je dopustio da se prepusti snazi Kraljevog tijela, toliko da je bio prilično siguran da je Wrath jedino što ga drži da se ne sruši na pod.

No onda se morao sabrati. Morao se pobrinuti za konkretna pitanja.

Kad se odmaknuo, primijetio je skupinu Odabranica u njihovim tradicionalnim odorama i osjetio posebnu naklonost prema njima jer je i sam imao brata.

»Trez će vam poslije sve reći«, rekao je, »ali htjela je da znate da vas je jako voljela. Bilo je teško, na kraju... Zapravo i nije mogla komunicirati.

Ali ljubav prema vama je bila očita.« Usredotočio se na Phuryjeve žute oči. »I prema tebi.«

»Bila je veoma dragocjena ženka«, rekao je Primužjak na Starom jeziku. »Odana svojoj tradiciji i dužnostima, ali i individua vrijedna zbog vlastitih darova. U Sjenosvijetu za nju postoji posebno mjesto, večeras i zauvijek.«

iAm je kimnuo jer nije mogao podnijeti pomisao da je život te ženke upravo okončan. Da jednog trenutka netko može biti u svom cijelu, a onda... *puf!* Više ga nema, kao da ga nikad nije ni bilo, ništa osim prozirnih sjećanja koja su blijedila, sjećanja drugih koja su služila kao potvrda da je uistinu bio rođen i živio.

»Moram mu nešto donijeti. Iz svlačionice.« Bože, osjećao se kao da govori kroz melasu. »To je dio naših...«

Ostavio je ostatak rečenice da visi u zraku.

Dok je prolazio pored Tohra, zaustavio se. Mužjak je bio bijel poput plahte i tresao se na nogama, njegove tamno plave oči bile su bazeni bola.

»Tako mi je žao«, šaptao je iAm.

»Isuse, zašto to kažeš?« Brat je procijedio.

»Ne znam. Nemaam pojma.«

Snažno ga je zagrlio i osjetio dublju povezanost s njim.

Potom se odmaknuo, stisnuo Autumn za rame i pomislio, čovječe, bit će to dugih par noći za njih dvoje dok se Tohr bude borio sa svojim posttraumatskim poremećajem.

Brat je točno znao kako se Trez osjeća u tom trenutku.

Rhage je bio posljednji u nizu i, začudo, izgledao je kao da je u najgorem stanju. Barem je Mary bila uz njega.

»Bit će sve okej«, lagao je iAm.

Istini za volju, nije imao pojma što slijedi.

»Moraš mi dati nešto da radim«, Hollywood je procijedio kroz stisnute zube. »Moram... Moram nešto raditi.«

»Tu si. To je dovoljno.«

iAm ga je zagrlio i potom nastavio dalje prema ulazu u svlačionicu. Ulazeći unutra, umirio se i samo disao nekoliko trenutaka. Potom je krenuo prema ormarićima koji su se nalazili s desne strane.

U četiri različita ormarića nalazile su se četiri Nike torbe, a on ih je izvadio jednu za drugom. Objesivši po dvije sa svake strane, podignuo je teret i progurao se natrag kroz vrata.

Prema tradiciji Sjena, tijelo su prali svetim mineralima i pročišćenom vodom, iznova i iznova, izgovarajući litanije i molitve. Potom bi ga umotali u mirisnu tkaninu i po njoj otopili vosak.

Prolazeći pored Rhagea zaustavio se i namrštio.

Pogledavši u Brata, rekao je: »Koliko je sati?«

Rhage je pogledao na mobitel. »Pet ujutro.«

»Zapravo, nešto ipak možeš učiniti«, promrsio je. »Kad padne mrak.«

SEDAMDESETO POGLAVLJE

Čim se sunce sigurno smjestilo iza horizonta, Rhage je prvi izašao iz palače. Izlazeći kroz staklena vrata knjižnice, prešao je preko prazne terase odakle su tijekom zime maknuli željezni namještaj. I bazen je bio ispražnjen i pokriven, suncobrani pospremljeni, čak su i cvjetne lijehe i vočke bile zaklonjene zbog nadolazećeg snijega.

To se doimalo prikladnim. Kao da je cijelo imanje oplakivalo skupa s njima.

U ruci, na boku, držao je motornu pilu Husqvarna 460 Rancher, spremnu, u iščekivanju.

Dnevni su sati bili pravo mučenje, a to neobično, neutralno stanje nakon smrti, dok su svi morali biti unutra, pretvorilo je kuću u kraljevstvo zombija.

Dobra vijest je bila ta da je napokon bio slobodan i da je mogao posjeći par stvari.

Odlazeći do drveća na udaljenom kraju tratine, prešao je granicu i nastavio do bedema visokog šest metara koji je okruživao imanje. Dvadesetak metara dalje nalazila su se pojačana vrata, pa je otišao do njih, upisao šifru i pričekao da se metalni komadić pomakne što bi značilo da se prečka oslobodila.

Gurnuvši teška vrata, izašao je i ostavio ih širom otvorena za svoju braću, kao i za Beth, Xhex, Payne i sve ostale.

Stabla oko njega uglavnom su bili borovi, a na mjesečini je procjenjivao veličinu njihovih debala. Namjeravao je ostaviti stara stabla i držati se mladih.

Upalivši pilu, nanjušio je benzin i ulje, i uživao u snazi koju mu je pila davala dok se približavao zimzelenom stablu čiji je promjer debla bio oko trideset centimetara. Oštrica je prošla kroz koru i zarežala meso kao bodež ljudsko tijelo, rez je bio brz i čist kao kirurški. A kad je bor s razbarušenom glavom pao na tlo i poskočio, otišao je do idućeg, upalio pilu, prerezao ga i motrio slijetanje kako nitko ne bi stradao.

Iza njega, Tohr je pokupio prvi balvan od šest metara i odvukao ga do otvora u bedemu. Beth je bila iduća. Pa Z. Payne. Butch. John Matthew i Xhex. Blay i Qhuinn. I tako dalje i dalje, složno su radili, nitko ništa nije govorio.

Nitko se nije zamarao kaputima ili radnim rukavicama.

Krv koja se prolijevala po balvanima o koje su ogrebali svoje dlanove bila je dio njihovog odavanja počasti.

Na jesenskom noćnom zraku, slatki miris bora bio je poput miomirisa.

Rehvenge mu je tijekom dana pomogao sve isplanirati. Prema tradiciji *simpata*, pogrebna lomača sastojala se od dva dijela: trokutastog temelja koji se sastojao od devet balvana visokih tri metra, i gornjeg dijela koji se radio od devedeset i šest balvana, od kojih je devedeset bilo dugo tri metra, a ostalih šest dva metra. Na gornjem dijelu, svaki od trometarskih balvana postavljen je tri *zemuhsa* dalje od drugog - što je bilo otprilike dvadeset centimetara - a ostali su slojevi okomito postavljeni na onaj ispod.

Cilj je bio osigurati dobro strujanje zraka i jaku vatru.

To je bio njihov plan - jer nitko nije znao ni za kakvu alternativu, a premda ni Trez ni Selena nisu bili *simpati*, svi su zaključili da bi bilo najbolje odabrati nešto što je dokazano djelovalo nego riskirati s brzinskim rješenjem koje bi moglo propasti.

Zaključak je bio taj da će Rhage skinuti otprilike šezdeset pet stabala od preko šest metara. S njih će skinuti grane i koru koristeći se raznim bodežima, pilama i ostalim alatom, i sve skupa namjestiti na ravan dio tratine zapadno od kuće.

Dok je radio, a pila poskakivala pri svakom rezu kao da se radilo o divljoj životinji netom puštenoj na slobodu, prisjećao se svoje vlastite prošlosti s Mary.

I on je bio tamo, točno tamo gdje je Trez sjedio pored kreveta svoje drage. Poznao je taj jalovi strah i nevjericu da život, sa svim svojim beskrajnim promjenama, može doći do toga. Otišao je kući i skinuo se, i kleknuo na dijamante koji su mu se urezali u koljena... pa naklonio svoju glavu jedinom božanstvu koje je poznao, koje je molio i preklinjao da spasi njegovu Mary.

Čuvarđeva se odazvala i podarila mu ono što je tražio - ali po golemu cijenu.

Njegova će Mary biti spašena, ali u zamjenu za taj dar, neće moći biti s njim. To je bila cijena tog nevjerojatnog blagoslova, ravnoteža za podareno čudo.

Bol je bila kao galaksija koja mu se otvorila u grudima, beskrajna rana rako duboka i fatalna da se iznenadio što nije počeo krvariti... Rhage je gledao kako se još jedno stablo ruši na hladno tlo. Točno je znao kako se Trez osjeća u tom trenutku.

Razlika? Kad je pala noć, prije otprilike dvije godine, nakon što se zakleo da će je se odreći samo kako bi preživjela bolest od koje je umirala... Mary je uletjela kroz vrata spavaće sobe živa i zdrava, izliječena i spašena, obnovljena zdravlja.

I mogla mu se vratiti.

Bila je to jedina zraka sunca koju je poznavao u svojim odraslim godinama, jasna kao da je krov iznad njegove glave nestao, a sunce izašlo samo za njega, toplina i svjetlost oboje su ih obasjali dok je grlio svoju ženu.

Oboje ih je spasila Čuvarjevina milost u tom trenutku.

Poslije je saznao da je, budući da je Mary zbog liječenja raka ostala neplodna, Čuvarjeva odlučila da je to dovoljno za uspostavljanje ravnoteže nakon darivanja vječnog života.

I tako su Mary i on ostali skupa do dana današnjeg.

Trez nije bio blagoslovljen takvim čudom.

Selena nije bila spašena.

Kao priča o Tohru i Wellsie ispočetka.

Iako Rhage to nikad nikom ne bi priznao, nije shvaćao zašto su on i njegova *šelan* bili pošteđeni. Naročito s obzirom na to da ga je Čuvarjeva kaznila zvjeri koju je nosio u sebi jer je ranije u životu bio strašno nediscipliniran.

Pa ipak je smatrala prikladnim vratiti mu njegovu dragu.

Zahvaljujući majci njihove vrste, Mary je sad mogla slobodno postojati bez smrti, sve dok sama ne odluči drugačije - što će se dogoditi kad on ode u Sjenosvijet.

Činjenica da su bili pošteđeni... doimala se nasumičnom baš kao i činjenica da Tohr i Trez nisu.

Barem je njegov brat uspio to preboljeti.

Mogao se samo nadati da će i Sjena moći.

»Odnesi ovo«, iAm je rekao Fritzu, »u moj stan u Komodom. Ostavi s vanjske strane staklenih vrata terase.«

»Zadovoljstvo mi je, gospodine«, odgovorio je batler. No, *slugan* je ipak podignuo obrve. »Još nešto?«

»Ne.«

Dok je Fritz samo stajao ispred vrata sobe za preglede i izgledao zbunjeno, iAm nije znao...

Ah. Da. Nije puštao poruku iz ruke.

Natjeravši se da opusti stisak, odmaknuo se. »Hvala, stari.«

»Ako bilo što zatreba vama ili vašem bratu, molim vas da me zovnete. Učinit ću sve što mogu za vas, naročito sad.«

Batler se duboko naklonio i potom uputio niz hodnik, nestajući kroz staklena uredska vrata.

iAm se osvrnuo oko sebe iako je i dalje bio sam. Njegove su oči jednostavno trebale nešto raditi, a u tom smislu, shvaćao je zašto su Rhage i ostatak Bratstva molili da im se da nekakav zadatak - i zašto su se sve ženke iz kuće koje nisu otišle raditi u šumu, popele gore kako bi pomogle pripremiti svečana jela koja su se tradicionalno servirala tijekom oplakivanja. Znao je i zašto su se Odabranice i Primužjak morali zatvoriti u dvoranu kako bi obavili drevni ritual, mirisni dim svetih svijeća koje su palili širio se Centrom za obuku, a istovremeno je bio i mračan i sladak.

Prava mješavina sustava vjerovanja i tradicija koje su se međusobno ispreplele oko središta tuge.

Njegovog brata.

Stoga je iAm ostao tu.

Tijekom iduća tri sata, mužjak će izaći, gol, okupan u vlastitoj krvi.

Označavanje prsa i abdomena mužjaka koji je oplakivao smrt družice bio je posljednji dio rituala kojim se pozdravljala pokojnica.

A kao njegov najbliži srodnik, iAm je trebao zatvoriti te rane solju, kako bi zauvijek ostale na njegovom tijelu.

U ruci je ljuljuškao tešku crnu baršunastu torbu prepunu medicinskih zaliha. Bila je svezana zlatnim užetom i podosta je težila.

U kutku svog uma, nije mogao ne razmišljati i o drugoj strani cijele te priče. O noći nakon te večeri.

Kraju razdoblja oplakivanja za s'Hisbe.

Mnogo je vremena proveo mozgajući o rješenju koje je uključivalo cjeloživotno putovanje. Sav dug koji je imao prema Rehvengeu bio je isplaćen, a sa Seleninom smrću, Trez je bio relativno slobodan da unovči svoj posao u Caldwellu i da petama vjetra.

Kraljica Sjena nije mogla uzeti ono što nije mogla uloviti.

I ta je opcija bila najbolja.

Problem je bio... u novonastaloj situaciji s *maichen*.

iAm se ponovno usredotočio na zatvorena vrata, zamišljajući brata kako grli svoju dragu - i na trenutak pokušao zamisliti Treza spremnog da se prepusti cesti.

To se vjerojatno neće dogoditi.

Sranje. Bilo je posve moguće da će Trez sam riješiti problem. Tako što će si uperiti pištolj u glavu.

Knjigoteka

SEDAMDESET PRVO POGLAVLJE

Trez se nije sjećao trenutka kad se rodio. No dok se približavao vratima sobe za preglede, osjećao se kao da mu se cijelo to iskustvo vraća u misli. Nakon sati i sati ničega osim boli, popraćene iscrpljenošću koja je već postala egzistencijalna, položio je dlan na napuklu površinu vrata i shvatio da, iako nije postojala opipljiva granica između njega i onoga što se nalazilo s druge strane, izlazak van zahtijevat će napor, silu i povlačenje koje će ga osloboditi iz vremenske čahure u kojoj se nalazio.

Cijeli su životi dijelili njega kakav je bio kad se tek spustio tu dolje u kliniku sa Selenom u naručju... i njega kakav je sad.

Cijeli životi.

Kao ni u maternici, ni tu više nije mogao ostati. Postojala je još samo jedna dužnost koju je morao ispuniti, premda nije imao snage ni za što. »Selena«, šapnuo je.

Njezino ime na njegovim suhim usnama bio je ključ koji je omogućio bijeg... Izišao je u svijet koji je za njega bio nov kao što je to bio onda kad se tek rodio.

I nije bio ništa sposobniji nego tad.

Kao i kad se rodio... iAm ga je čekao.

Brat je tako brzo podignuo pogled da je glavom udario o betonski zid na koji se naslanjao. »Hej...«

Mračne oči su pogledale uvis, a Trez je spustio pogled prema svom tijelu. Crne hlače bile su umrljane krvlju i voskom svijeće, s nitima gaze koju je koristio kako bi je umotao. Prsa su mu bila ispresijecana ranama. I slobodna ruka bila mu je prljava od onog što je bilo na hlačama.

»Sol«, rekao je Trez. »Sol, trebamo...«

Glas mu je bio poput klarineta sa začepljenim piskom. S druge strane, koliko je već sati pričao svojoj kraljici? Toliko molitvi, a najčudnije je bilo to kako su mu se sve vratile... iako nikad nije ni čuo ni izrekao te riječi na jeziku Sjena... Što je ono tu radio?

Kad je iAm podignuo crnu baršunastu torbu, pomislio je - ah, da.

Bilo je vraški lako pustiti beživotno tijelo da se sruši na pod, koljena su primila udarac koji je zasigurno bio bolan, ali on to nije ni primijetio.

Zabacivši glavu unatrag, izbacio je prsa prema naprijed, porezotine koje si je sam napravio su se raširile i rastvorile tako da je iz rana opet počela teći krv.

»Jesi li spreman?« pitao je iAm iznad njega. Ispustio je nekakav zvuk koji je čak i njemu zvučao i kao *da* i kao *ne*, ili... nešto treće. No pripravan je položaj govorio za sebe.

Dah mu je eksplodirao iz hrapavog grla kad je sol iscurila iz torbe i pala na ključne kosti. Padala je niz njegovu prsa i sa sobom donosila peckavu bol toliko snažnu da mu je srce poskakivalo među rebrima, a pluća se grčila - pa ipak je spremno trpio te senzacije, govoreći samome sebi da sve to radi za Selenu.

Nakon toga, bit će vječno označen kao njezin.

Pretpostavljati je da se takvo što događalo i prilikom svečanosti združivanja - samo što u njegovom slučaju ženka više nije bila s njim. A sad kad je taj sveti ritual združivanja preokrenut naglavačke, imalo je smisla da umjesto goleme radosti osjeti samo razarajuću tugu, umjesto da postane jedno s njom, označi svoju samoću bez nje.

Kad je ponestalo soli u torbi, ostao je na mjestu, iz želje i iz potrebe. Morao je to učiniti jer su mu se mišići na leđima i u ramenima zgrčili, možda iz solidarnosti s njegovom ženkom, ali još više zato što je stajao pognut posljednjih deset - ili petnaest? - sati. A što se tiče želje da tako ostane... Koliko god mrzio rituale jer su bili poput glasnog vrištanja u glavi i glasa koji je govorio *mrtva je*, svejedno nije htio da završe.

Svaki trenutak koji bi prošao, svaka minuta koja je ostala za njim u toj novoj stvarnosti, bila je korak dalje od nje. A ti mali produžeci, kad se dovoljno njih skupi, uskoro će se pretvoriti u noći, koje će se pretvoriti u tjedne, mjesece... Protjecanje vremena bit će mjerilo njegovog gubitka.

I odvlačilo ga je sve dalje od nje.

Dok se na kraju svega brinuo za njezino mrtvo tijelo, u djeliću uma opsesivno je vrtio sve ispočetka. Od one siluete u crnom ruhu koja se pojavila i pronašla ga u klubu, do trenutka kad je podignuo Selenu sa svijetle zelene trave na onom drugom mjestu, do situacije u kojoj su se borili za njezin život kad je prvi put dospjela u kliniku. A onda i trenutak kad se srušila, gore u iAmovoj spavaćoj sobi.

Prvo što će napraviti, kad sve to napokon prođe, bit će da otrči gore i pogleda točno ono mjesto na kojem su nekoć stajala njezina koljena.

»Reci Fritzu da ne usisava«, rekao je neočekivano.

»Što?«

Natjerao se da ispravi glavu i podigne kapke. »Reci Fritzu... Ne smije usisati tvoju sobu.«

»Okej.« Riječ je bila izrečena kao nešto što biste rekli kako bi smirili nekog tko se namjerava baciti s krova. »U redu.«

Trez je spustio pogled prema svojim prsima. Svuda po njemu bile su granule, neke bijele, neke ružičaste ili crvene od njegove krvi.

Molio se da *slugan* nije marljivo čistio te večeri. Trebalo mu je da upamti mjesto gdje se to dogodilo. Trebalo mu je... da zapamti put do klinike i gdje je točno stajala stolica pored stola za pregled, i što joj je sve rekao. Kako je izgledala injekcija s lijekovima. Kako se... sve skupa dogodilo.

Ne zbog neke morbidne opsjednutosti. Više zbog uvjerenja da ne želi izgubiti ni djelić nje.

Ni jedno jedino sjećanje.

Teško ustajući, promrmljao je: »Moram izgraditi...«

»Gotovo je.«

Trez je odmahnuo glavom i zamahnuo rukom. »Ne, ne, slušaj. Treba mi sjekira... Ili pila...«

»Trez. Saslušaj me.«

»... i benzin ili kerozin...«

»Evo, zašto ne bi meni to dao.«

»Što?« Kad ga je brat nježno uhvatio za desno zapešće, namrštio se i spustio pogled. Još je imao bodež u ruci. »Oh.«

Naredio je šaci da se opusti.

Budući da se ništa nije pomaknulo, potrudio se jače. »Ne mogu ga pustiti.«

»Okreni dlan.« iAm je rastvorio njegove prste jedan po jedan. »Evo.«

Kad je mužjak ugurao oružje iza remena oko svog pasa, Trez je pokušao uključiti mozak. »Ali možda će mi zatrebati za...«

»Braća i njihove ženke pobrinuli su se za lomaču.«

Trez je trepnuo. »Jesu?«

»Grade je posljednja tri sata. Sve je spremno.«

Ljuljajući se na nogama, sklopio je oči i šapnuo. »Kako ću im se ikad odužiti...«

»Evo, obuci jaknu, mora da se smrzavaš.«

Rhage je spustio pogled prema svojoj Mary. »Oprosti? Što si rekla?«

Podignula je vjetrovku. »Rhage, vani je nula stupnjeva. A ti si samo u potkošulji.«

Nije da je sumnjao u nju, ali je svejedno pogledao u svoje gole ruke. »Oh. Valjda si u pravu.«

»Daj da stavim ovo na tebe.«

Bio je itekako svjestan da se ponaša prema njemu kao prema djetetu, ali na neki je način to bilo u redu. Kad mu je provukla jednu ruku kroz rukav, a potom prebacila ostatak jakne preko njega, pustio ju je da radi što hoće.

S jaknom. Bez jakne.

Bilo mu je svejedno.

Pogled mu je odlutao do lomače. Bila je viša nego je očekivao, uzdizala se poput malene kuće na ravnom dijelu tratine iza vrtova i bazena. Morali su konstruirati zvjezdoliku uzvisinu kako bi mogli dosegnuti najviši sloj, a nakon rasprave, prema Rehvengeovom savjetu, natopili su donji dio benzinom.

Kao i ostali, i on je stajao na udaru vjetra.

Koja ekipa, pomislio je. Svi stanari kuće bili su tu. Sve sluge. Kao i sve Odabranice.

»Donijela sam ti i rukavice«, rekla je njegova Mary.

Kad je posegnula prema njegovim rukama, odmahnuo je glavom. »Samo ću ih napuniti krvlju.«

»Nije važno. Možda si već dobio ozeblina.«

»Zar je tako hladno?« Samo malo, zar mu nije već rekla kolika je temperatura?

»Da«, šapnula je. »Neuobičajeno je hladno.«

»Čini se prikladno da je tako. Mislim da ne bi trebalo biti toplo... da neće biti... Mislim da bismo i mi trebali patiti.«

Upravo je zato radije htio biti bez jakne. Ali nije mogao proturječiti svojoj *šelan*...

Krajičkom oka, primijetio je bijeli bljesak. Kad se okrenuo, dah mu je zastao u grlu. Trez je izašao kroz ista ona vrata koja su svi koristili, u knjižnici, i Am je bio iza njega.

I tako je počeo posljednji marš.

Noseći dragocjeni teret, Sjena je koračala niz tratinu, približavajući se onome na čemu su naporno radili. Bez riječi, ali pomoću neke grupne telepatije, svi okupljeni podijelili su se u dva reda i napravili mu prolaz.

Trez je bio izobličen, i izgledao užasno. Kao netko tko je mjesec dana trčao bez dovoljno hrane i vode, bio je sav oronuo, iscrpljena sjena sebe samog, lice mu je bilo upalo, s aurom bolesnika, iako nije bio bolestan niti je od ičega patio.

Kad je prošao pored njega, Rhage je zadržtao.

Improvizirane stepenice koje su sagradili škripale su dok se Trez penjao uz njih, ali Rhage se nije bojao da će popustiti. On i Tohr su ih zajedno testirali nekoliko puta.

I izdržale su.

S obrisima tijela osvjetljenog mjesečinom, Trezova mračna silueta blokirala je zvijezde koje su se te večeri pojavile, presjekla zraku svjetlosti koja je dolazila iz galaksije baš kao da je netko uzeo škare i prerezao tkaninu svemira.

Saginjući se, stavio ju je u središte. Potom je ostao na vrhu neko vrijeme, a Rhage je zamislio kako je namješta. Kako izgovara posljednje zbogom.

Bilo je dobro da to nitko nije mogao ni vidjeti ni čuti. Neke stvari, čak i u okolini punoj podrške, najbolje je obaviti nasamo.

Baklju kojom će zapaliti lomaču donijeli su iz Grobnice. V. je odletio do *sanctum sanctorum* i uzeo jednu od mnogih baklju poređanih uz veliki zid - što je bio još jedan način na koji su odali počast Sjeni i njegovom gubitku. Tohr je zapalio lomaču kad se Trez napokon uspravio i spustio niz balvane, plamenovi su oživjeli u podnožju, spremni raširiti se još dalje, neometani hladnim vjetrom koji je puhao.

U podnožju lomače, Trez je priinio baklju i porazgovarao s mužjakom. Na treperavom svjetlu bilo je očito da su Trezova prsa puna brutalnih porezotina naknadno zaliječenih, a sol, krv i vosak prekrivali su mu prednji dio hlača.

Smiješno kako se tijekom vremena može mjeriti i prema drugim stvarima osim prema satu ili kalendaru. Sranje u kojem se nalazila ta odjeća, njegovo tijelo, svjedočilo je o satima koje je mužjak proveo brinući se za svoju pokojnicu.

A onda se Tohr vratio natrag u red i stao pored Autumn.

Trez je zurio u lomaču. Pogledao prema vrhu.

Mного vremena poslije, zaobišao je vrh trokutastog temelja, nagnuo se i...

Vatra je podivljala poput divlje životinje puštene iz kaveza, jurišala je pučevima polivenim benzinom, pronašla svoju verziju hrane i počela je crpiti.

Trez se odmaknuo korak unatrag, baklja mu je pala sa strane kao da je zaboravio da još gori.

Hitro skočivši, iAm se primaknuo i uzeo mu baklju, a kad se okrenuo, Trez je počeo vrištati.

Dok su se vapnenasti, drvenasti miris dima, narančaste iskre i vatreni jezici uzdizali prema noćnom nebu, Trez je gnjevno vrištao, torzo mu se nagnuo naprijed, noge potonule kao da će se svakog trena baciti u vatru.

Prije nego je uopće stigao išta pomisliti, Rhage je iskočio iz reda i otrčao do njega, iAm nije mogao jer je držao baklju u ruci. Uhvativši Sjenu oko pojasa, podignuo je Treza i odmaknuo ga tri metra dalje od vatre.

Čak i uz vjetar koji je dopirao odostraga i sve odnosio, vrućina je i dalje bila nesnosna.

Trez kao da to nije primijetio - ni to ni činjenicu da su ga premjestili, kao ni mogućnost da ga dohvati vatra ako vjetar promijeni smjer.

Samo je urlao na lomaču, mišići na vratu su mu se napinjali, prsa se nadimala i spuštala, cijelim tijelom nagnut naprijed unatoč Rhageovom željeznom stisku.

Nije mogao pratiti ničije riječi, ali vjerojatno ih nije ni bilo.

Ponekad je jezik nedostatan.

I možete samo vrištati.

SEDAMDESET DRUGO POGLAVLJE

Zapravo... Mislim da bih radije ostala ovdje.« Kad je to rekla, Paradise je podignula pogled sa stola. Otac je stajao pred njom, izvješće koje mu je upravo predala polako je spuštao sa strane kao da je zatečen rečenim.

»Ali sigurno se želiš vratiti kući.«

Nikog nije bilo u čekaonici - zapravo, nikoga nije bilo u kući osim Vuchie i ostale posluge. Nešto se dogodilo na imanju Bratstva pa je Wrath otkazao sve sastanke za idućih nekoliko noći jer su on i ostala Braća oplakivali. Nije znala detalje, ali što god bilo, dogodilo se iznenada.

Molila se da nitko nije poginuo u borbi.

»Stvarno sam... sretna ovdje.« To nije bila potpuna istina, ali bilo je dovoljno blizu. »Volim imati svoj prostor.«

Otac se osvrnuo oko sebe, a potom primaknuo stolicu. »Paradise.«

Ah, da. Taj njegov glas kojim joj poručuje - draga, uozbilji se. A ona bi se, kad bi tako započeo rečenicu, sva uvukla u sjedalo na kojem bi sjedila, kao da njegov *pater familias* ton glasa sadrži centrifugalnu silu dovoljno snažnu da pobijedi gravitaciju.

Ali ne i te večeri. »Ne«, rekla je, »Neću doći kući.«

Ma... Super. Ispostavilo se da postoji nešto još gore. U očima mu je bljesnula bol.

Dlanovima je prekrila lice. »Molim te, nemoj.«

»Jednostavno... Ne razumijem.«

Ne, vjerojatno ne razumije. »Oče, treba mi nešto što će biti samo moje - a pritom ne mislim na družbenika ili mlado ili veliku kuću.«

»Nije sramota imati obitelj.«

»A ne bi trebala biti ni sramota ako ženka želi imati svoj život.«

»Možda ako upoznaš pravog...«

Spustila je ruke na plohu stola i udarila o rub tipkovnice koja je pritom poskočila. »Ne zanima me združivanje. Ikad.«

Na to je probljedio. Kao da mu je rekla da želi trčati oko gola u podne.

»Bliži se tvoje predstavljanje u društvu.«

»Sad imam posao.«

Nastala je duga tišina tijekom koje ju je proučavao, ali ona se nije pokolebala. »Je li to zbog one naše rasprave?« pitao je. »Ne.«

»Onda što... Što se promijenilo, Paradise?«

»Ja sam se promijenila.«

Poraz se spustio na očeva ramena, a tada je shvatila da, premda je prema Starim zakonima on bio njezin *čuvarnik*, zapravo ju nije mogao prisiliti ni na što.

Nažalost, to je saznanje vjerojatno stiglo prekasno.

»Je li to zbog programa obuke?« pitao je.

»I da i ne. To je zbog mene i donošenja vlastitih odluka u životu umjesto da mi se one nameću. Samo želim... biti slobodna.«

Otac je odmahnuo glavom. »Pretpostavljam da pripadam drugoj generaciji.«

Prekriživši ruke na stolu, naslonila se na njih i sjetila se riječi onog građanina, onog koji je došao po prijavnicu - i koji joj je rekao svoje ime, ali se nije htio s njom rukovati.

Onog kojeg je nehotice očekivala svaki put kad bi se otvorila ulazna vrata.

»To je radi sigurnosti, Oče.«

»Molim?«

»Zašto želim proći obuku. Voljela bih znati kako se obraniti. To ne znači da ću završiti u nekoj uličici i boriti se protiv koljača. Ali znači da ću, ako mi se nešto dogodi, biti mnogo spremnija suočiti se s tim.«

»Potpuno si zaštićena. Bila ti ovdje ili kod kuće...«

»Ali što ako želim ići negdje drugdje?«

Kad je uslijedila nova tišina, znala je što mu je na umu. Premda je to rijetko govorio na glas, oduvijek je znala da je, među mnogim stvarima koje su mu nedostajale otkako je preminula njegova ljubljena *klan*, želio da njezina *mamen* može sudjelovati u tim neugodnim razgovorima. Kao da je pretpostavljao da bi ženska intervencija polučila bolji rezultat - zaključak koji je uvijek donosio jer ga se nikad nije moglo testirati.

Možda bi mu njezina *mamen* i pomogla u ovakvim trenucima.

Možda i ne.

Puno je toga bilo u tom njegovom uzdahu.

Pored nje je zazvonio telefon pa je dohvatila slušalicu već na prvo zvono jer će se s onim što će čuti, što god to bilo, lakše suočiti nego s takvom obiteljskom dinamikom.

»Dobra večer«, rekla je.

Nastala je kratka pauza, a onda je muški glas s čudnim naglaskom rekao na Starom jeziku: *»Jesam li dobio kuću Wratha, sina Wrathovog, u kojoj se održavaju audijencije?«*

Namrštila se i odgovorila na isti način: *»Da, jeste. Kako vam mogu pomoći?«*

»Nalazi se na adresi Wallace Avenue 8/16.« Kad je muški glas rekao adresu, pogledala je u oca. *»Kako vam mogu pomoći?«*

»Možete svom kralju prenijeti važnu poruku. Ako ne preda Pomazanika Sjena, TrezLatha, do sutra u ponoć na granici Teritorija, Presveta duša, Kraljica Rashth, vladarka s'Hisba, protumačit će štíćenje spomenutog mužjaka kao deklaraciju rata protiv našeg naroda. Naumila je da se sveto združivanje s nasljednicom prijestolja Sjena održi prve noći nakon žalovanja. Pristajanje na to poštedjet će vampire velikog krvoprolića. Nepristajanje će prouzročiti kažnjavanje vaše ionako već opkoljene populacije.«

Klik.

Kad je odmaknula slušalicu od uha, Paradise se zagledala u crno plastično postolje s dva kvadratića na vrhu.

»Paradise?« rekao je otac. *»Tko je to bio?«*

»Ako se ne radi o prijevari...« Podignula je pogled prema njemu. *»Sjene su proglasile rat... Protiv nas.«*

SEDAMDESET TREĆE POGLAVLJE

Nakon nekog vremena, Trez je postao svjestan da više nije vani. Naime, sjedio je na svom krevetu na trećem katu palače, s dlanovima na koljenima, tijelo mu je još bilo u pokretu iako se nije micao.

Nakon što je pričekao da se lomača uruši i vatra ugasi, netko ga je sigurno doveo gore.

Je li se to čuo zvuk tuša?

iAm se pojavio na vratima kupaonice. »Da ti pomognem.«

»Zar ne radiš to uvijek«, mrmljao je Trez. »Kad bi bilo obrnuto...«

Kad mu je brat pristupio, Trez je mogao samo zuriti u njega kao da se radi o divu.

Emocije su navirale kroz sve ventile u njemu.

»Ti si«, Trez je nježno rekao, »najbolji mužjak kojeg sam ikad upoznao.«

iAm se zaustavio. Nakašljao. »Ah... Da ti skinemo te hlače, može? I prije nego išta kažeš, da, znam da nisi gladan, ali sam ti svejedno donio malo hrane, i nešto alkohola.«

Kad je iAm ispružio ruku, Trez je trepnuo i ugledao Selenu skamenjenu na mjestu, kako zauvijek čeka da je zgrabi i spasi. Ali on to nije mogao.

Pognuvši glavu, bio je previše umoran da se rasplače, a osjećaj da će se osjećati tako loše do kraja svog života bio je poput čeličnog odijela sa šiljcima s unutrašnje strane.

»Hajde«, rekao je iAm slomljenim glasom. Trez je refleksno prihvatio ono što mu je ponuđeno, ne mareći za svoje prljavo tijelo, prljave hlače ili za hranu. Ali alkohol... E to bi već moglo pomoći. Barem se mogao onesvijestiti od njega.

Kad su se uputili prema kupaonici, mobitel mu je počeo zvoniti na stoliću pored kreveta, a na trenutak se zaustavio i pomislio - kako čudno.

Međutim, to je bilo normalno, zar ne? Ljudi zovu kad nešto žele, kad im nešto treba, kad žele podijeliti neku vijest ili se samo javiti.

Sjeti se, rekao je samom sebi. Tako to ide...

Idući put kad je nešto pomislio, već je ulazio gol pod tuš.

Au.

To je bilo sve.

Samo... *au*, kad je voda dotaknula rane na njegovim prsima. iAm se nagnuo i oprao mu kosu i tijelo, iako mu se košulja do kraja smočila s prednje strane i po rukavima. Potom su izašli i otišli po ručnike.

Kad je idući put došao k sebi, sjedio je u krevetu s plahtama spuštenim do struka i pladnjem hrane pored sebe. iAm je sjedio na rubu madraca, usne su mu se pomicale.

Neobično odsutan, Trez je iz daljine promatrao svog brata, pratio elegantne kretnje njegovih ruku, zabrinut izraz na njegovom licu, njegove mudre oči.

»Bit ću okej«, rekao je Trez kad je nastala tišina.

Nije imao pojma o čemu je pričao njegov brat, ali je bio prilično siguran da se radilo o njegovoj dobrobiti.

»Hoćeš li mi učiniti uslugu?« upitao je Trez pogledavši u vrata preko puta. »Hoćeš li svima... zahvaliti? Umjesto mene? Za ono što su učinili. Bio sam tako umoran... Nisam znao ni kako ću to sagrađiti.«

Nije bilo razloga da ubaci konkretnu imenicu. iAm je znao na što misli.

»Hoću. Naravno.«

»I želim da se malo odmoriš.«

»Molim?«

»Ne idem nikamo. Barem ne večeras.« Protegnuo je ruke i osjetio bol u podlakticama i ramenima. Motanje svih onih zavoja zahtijevalo je napor za koji nije bio ni svjestan da ga je uložio. »Jednostavno sam... svašta. Jebeno, previše, svašta.«

iAm ga je opalio dvjema laserskim zrakama. »Jesi li siguran? Mislio sam prespavati ovdje.«

»Hvala, ali dobro bi mi došlo malo samoće. I prije nego išta kažeš, ne, neću napraviti nikakvu glupost. Možeš uzeti sve moje oružje.«

»Misliš da već nisam?«

Slika njega s pištoljem uperenim u glavu one noći kad se Selena prvi put srušila vratila mu se u misli. »Vjerojatno jesi.«

No, postojala je barem još jedna automatska puška koju sigurno nije našao. Osini ako nije rastavio *jacuzzi*.

iAm je opet počeo nešto pričati, a Trez ga je samo promatrao, povremeno kimajući glavom jer nije htio ispasti nepristojan. Mislima je

ponovno odlutao, i prije nego se snašao, oči su krenule istim putem, okrenule se u dupljama.

Iduća scena, ležao je na leđima.

iAmov se glas čuo odozgo, kao glas Boga ili možda najavljiivača u kazalištu. »Ostavit ću svjetlo upaljeno.«

Kao da su mu četiri.

»Puno ti...«

iAm je stajao iznad svog brata kad se Trez onesvijestio u pola rečenice. Kad se iz njega začulo blago hrkanje, odmahnuo je glavom.

Njegov će brat još neko vrijeme biti u tom stanju.

Pogledavši prema podnožju kreveta, na podu je ugledao hlače koje je skinuo s njega pa je otišao do njih i podignuo ih. Vjerojatno je bilo najbolje da ne budu prvo što će ugledati kad se probudi - a iAm bi ih najradije bacio u smeće. No, pomisao da bi one mogle predstavljati važan simbol smrti zaustavila ga je u tom naumu, pa se zadovoljio time da ih posloži i stavi na policu u ormaru.

Još je jednom provjerio Treza. Ali osim da primakne stolicu i gleda ga kako diše idućih četiri, šest ili deset sati, ništa drugo nije mogao učiniti.

Odlazeći iz sobe, ponovno se zaustavio na vratima... I nije vidio ništa zbog čega bi se zabrinuo, osim činjenice da je Trez izgledao kao da je već mrtav.

Da. Ništa čudno.

Sve po starom.

Bože, najradije bi povratio.

Spuštajući se do drugog kata, otišao je do otvorenih vrata Wrathovog ureda. Sva su Braća i ratnici bili tamo, neki su sjedili, drugi su koračali, nekoliko njih naslanjalo se na zidove.

Prestali su pričati i zagledali se u njega.

Podignuo je ruku i pozdravio ih. »Oprostite što smetam. Mislio sam da biste željeli znati da je gore i spava. Jako je zahvalan na svemu što ste učinili i zamolio me da vam to prenesem.«

Čulo se mrmljanje, ali nešto nije bilo kako treba. Ni približno.

»Što se zbiva?« polako je rekao.

Wrath je progovorio s ukrašenog trona iza ukrašenog radnog stola. »Možeš li ući unutra na minutu i zatvoriti vrata za sobom?« Dakle, čekali su ga. »Ah, da. Nema problema.«

Kad ih je sve zatvorio unutra, prekrizio je ruke preko prsa. »Reci. I nemoj okolišati, o čemu god da se radi. Nemam ni strpljenja ni energije.«

Wrath je usmjerio crne naočale prema njemu. »Primili smo telefonski poziv prije otprilike pola sata u kući za audijenciju.«

»Okej.«

»Osoba se nije predstavila. No očito je da se radi o nekome od s'Hisba. Ukratko, ili ću predati tvog brata sutra u ponoć ili će kraljica proglasiti rat, ne samo protiv mene i Bratstva, već protiv svili vampira.«

iAm je sklopio oči.

Trebao je to predvidjeti. Zbilja jest.

Ali zbilja bi mu dobro došlo barem deset minuta prije nove drame i bombe koja je eksplodirala pred njim.

Izdahnuvši, promrmljao je: »Kučkin sin...«

»Ali nećemo ga predati.« iAm je razrogačio oči. »Što?«

Wrath se oslonio svojim snažnim rakama o stol i nagnuo, izbacujući očnjake. »Prijetnje na mene ne djeluju. Spremni smo za rat, ako do toga dođe - ali, kakav god ishod bio, *ne* šaljem tog mužjaka nikamo. Točka.«

Dok je tiho režanje vibriralo kroz prostoriju, iAm se osvrnuo oko sebe.

Nije plakao otkako je Selena umrla, nije plakao čak ni dok je izlazio iz stražnjeg dijela kuće i pratio brata do lomače. Kao da je, kad je Odabranica umrla, električni kabel koji ga je spajao s tim dijelom njega pregorio od tereta koji je nosio, središte njegovih prsa se ugasio.

No sad, dok je promatrao odlučne, agresivne poglede mužjaka u prostoriji, suze su mu krenule niz obraze.

Izgleda da su, nakon što su desetljećima bili sami, on i njegov brat napokon pronašli svoje pleme.

Ti ponosni ratnici i njihove ženke prisvojili su dva siročeta koja su bila sama u svijetu... I bili su spremni boriti se do smrti kako bi zaštitili ono što je njihovo.

Drhtavo uzdahnuvši, sabrao se i mahnuo glavom prema Wrathu, iako ga ovaj nije mogao vidjeti. »Žao mi je, ne mogu to dopustiti...«

»Molim?« oglasio se Kralj. »Siguran sam da mi ne govoriš što da radim.«

»Ali Sjene su sposobne...« Nakašljao se, ne želeći ih uvrijediti. »Niste svjesni što sve moj narod može.«

Znali su trikove koje obični vampiri nisu.

Wrath se krvožedno nasmijao. »Možda nisi upoznao mog saveznika?« Kad je kralj zamahnuo rukom u stranu, pokazao je na Rehvengea. »Moram li vas upoznati?«

Rehvengeove ljubičaste oči bile su hladne. »Kao vođa svog naroda, imam dodatne resurse, i uvjeravam te, i više smo nego sposobni obraniti se od bilo kakvog kraljičinog napada.«

Simpat, pomislio je iAm. Isuse...

Wrath se osvrnuo po sobi. »Kraljica želi rat? Dat ću joj ga - i jamčim joj da će sravnjivanje sa zemljom izgledati kao jebeni nedjeljni ručak u usporedbi s onim što sam spreman učiniti ako pokuša oteti našeg dečka.«

Kad je to čuo, iAm je mogao samo stajati na mjestu i treptati poput blesavca.

Gospode. Bože.

Skoro da mu je bilo žao te ženke.

SEDAMDESET ČETVRTO POGLAVLJE

Kad se iAm materijalizirao na terasi stana n Komodom otprilike dvadeset minuta poslije, primijetio je da je poruka koju je Fritzu rekao da odnese i dalje bila ljepljivom vrpcom pričvršćena za staklo. Odljepio ju je, zaključio da je bila otvorena i pročitana, i pospremio u unutrašnji džep svoje kožnate jakne.

Potom je rastvorio vrata i mislima upalio nekoliko lampi.

Kad se svjetlost razlila, treptao je sve dok mu se oči nisu priviknule. Zastori su vijorili na hladnim naletima vjetra koji su dopirali unutra, čak su i nagnuli maleni jastuk na kauču. Nije zatvorio klizna vrata za sobom kad je ušao.

Skinuo je jaknu i počeo koračati.

Savjest mu nije bila mirna. Nimalo. Pronašao je svoje pleme, a sad ono mora krenuti u rat za njega i njegovog brata? Bilo je to previše, ne bi mogao živjeti s tim. Da, istina, Braća su bila veliki dečki, posebno obučeni i naoružani do zuba - a podržavali su ih i *simputi*.

No pogibija je bila neizbježna.

To je u srži oružanih sukoba.

Kakvo god bilo drugo rješenje, morao ga je pronaći. Brzo... »iAm?«

Kad je čuo *maichenin* glas, okrenuo se. »O, Bože, tu si.«

I ne pitavši jadnu ženu kako je, otrčao je do nje i privukao je uza se, snažno je zagrlivši. Čak i preko sve te odjeće, osjetio je njezino tijelo, njezinu toplinu, njezinu dušu i sve to upio u sebe, uzimajući energiju koja mu je bila potrebna.

Odmičući se od nje, skinuo joj je kapuljaču i uhvatio glavu među dlanove, primičući je za poljubac. »Hvala Bogu.«

»iAm, što se dogodilo?«

Žurno ju je primio za ruke. »Moraš me saslušati, i to pažljivo. Želim te odvesti nekamo gdje je sigurno.«

»iAm, ne mogu ići s tobom.«

»Na Teritoriju nije sigurno.« Umirila se. Namrštila. »O čemu pričaš?«

Kvragu, posljednje što mu je trebalo bila je situacija u kojoj će, ako dobro ne odradi nemoguću situaciju s kraljicom, *maichen* vjerojatno nastradati ili biti ozlijeđena - a nakon što je popričao s Wrathom i

Rehvom, saznao je da su oba predvodnika spremna napasti Sjene na njihovom vlastitom teritoriju.

Sutra u ponoć.

»Stvari su prešle na drugu razinu. Palača više nije dovoljno sigurna...«

»Zar će nas napasti? Tko?«

»Ne želim ulaziti u to.«

Grubo se odmaknula. »Što ne valja?«

U tom trenutku, neki se lik pojavio s hodnika, golema silueta u crnom ruhu.

»E, pa, ovo je već iznenađenje«, otezao je s'Ex. »Princezo.«

Nakon trenutka zbunjenosti, iAm se osvrnuo preko ramena prema otvorenim kliznim vratima pitajući se je li i četvrta osoba ušla u apartman.

S obzirom na svu dramu u posljednje vrijeme? Da, kraljičina kćer svakako bi se mogla pojaviti tu gore bez nekog posebnog razloga. Stvari su bile *toliko* izvan kontrole.

»Zar se još nisi predstavila kako treba?« picao je s'Ex. »Želiš da meni pripadne ta čast, Vaša Mila Visosti?«

Dok je iAm odmahivao glavom, zaključio je da vjerojatno postoji neko drugo objašnjenje: s'Ex je očigledno sišao s jebenog uma. »O čemu dovraga ti pričaš?«

»Hoćeš reći da ti nije rekla?«

iAm je ponovno pogledao u *maichen*. »Rekla mi što? Ona je služavka koja se pobrinula za mene,«

»Ona je zaručnica tvog brata.« Kraljičin krvnik ušao je još više u sobu, šuljajući se oko njih. »A prema zakonima palače, ja bih te sad trebao ubiti jer si vidio njezino lice.« Mužjak se nagnuo i stišao glas kao šaptač u kazalištu. »Iako mi pada na pamet, s obzirom na to kako si je pozdravio... da si vidio mnogo više od toga. Zar ne? Osim ako ne misliš da ću povjerovati da se nalazi ovdje s tobom samo kako bi se pretvarala da ti pere rublje?«

Hladnoća. Hladnoća u glavi, u ramenima, u prsima, sve do stopala. iAmu je iznenađa bilo hladno.

s'Ex je bio štošta, ali jedno nikad nije bio... Ljut. A mužjak je sad bio bijesan na ženku koja je stajala preko puta, kao da ih je sve dovela u situaciju koju nitko od njih neće moći riješiti.

Da je zbilja bila služavka? Ne bi mario. Služavke se cijenilo samo prema tome kako obavljaju svoje dužnosti - s'Ex joj je mogao narediti da se vrati natrag na Teritorij i kazniti je, ali ne bi bio tako gnjevan.

Okrećući se prema *maichen*, iAm ju je odlučno pogledao. »Pitat ću te jednom, i to samo jednom - nikad više nećeš dobiti drugu priliku da budeš iskrena sa mnom. Stoga dobro promisli što ćeš odgovoriti. Tko. Si. Ti.«

Dok je čekao odgovor, sjetio se nečega što je ranije rekla. U tom je trenutku drugačije protumačio njezine riječi. Sad? Bojao se da je time dala naslutiti istinu, ali on to tada nije shvatio.

Jednaki smo, ti i ja.

Ne, rekla je tad, nažalost nismo.

Princeza Catra vin SuLanéh etl MuLanén deh FonLerahn piljila je u iAmove oči. Iako je njegov glas bio toliko hladan da se doimao opuštenim, nije bio ni blizu. Bijes mu je kolao pod kožom kad je došao do vlastitog zaključka - i očito je samo čekao da vidi hoće li imati dovoljno hrabrosti da se sama razotkrije.

»Daj nam trenutak«, rekla je krvniku.

»Neće ići, princezo.«

»Napustit ćeš ovu sobu i čekati vani«, pokazala je prema otvorenim vratima, »dok te ne pozovem natrag unutra.«

s'Ex je zaškiljio, pogled pun mržnje bljesnuo je prema njoj. »Ne razmeći se mišićima koje nemaš, ženko.«

»Savjetujem ti da me ne iskušavaš. *Neće* ti se svidjeti ishod - niti ćeš ga preživjeti.«

Kad mu je uputila opasan pogled, s'Exova se gornja usnica stisnula, ali ona nije marila za to. Bio je ubojica i veoma moćan mužjak, ali je bio, i zauvijek će ostati, podložan tradiciji s'Hisba. Često bi to zaboravljali - ali on nikad nekog nije ubio ili mučio bez provokacije. A ona je već neko vrijeme sumnjala da se predao njezinoj majci ne iz ljubavi, već radi stabilizirajućeg političkog učinka.

Rijetki su nagađali pravu ulogu koju je igrao iza kulisa - ali ona je to znala jer je tolike godine provela prisluškujući.

Pa ipak, unatoč njegovim ovlastima i utjecaju u palači, nikad nije ni na koji način pokušavao zbaciti njezinu majku s prijestolja ili umanjiti njezine ovlasti.

Umjesto toga, uvijek je podržavao tradiciju. Štitio je. Pazio na nju. »Idi«, naredila mu je.

Psujući, s'Ex se okrenuo i izašao. Kad je došao do kliznih vrata, promrsio je: »Nemaš pojma s čim imaš posla, iAm. Uživaj.«

Kad je izašao, zatvorio je vrata za sobom. I ostao točno na onom mjestu na kojem mu je naredila da čeka.

Sklapajući oči, pokušala je pronaći prave riječi. Ništa nije spavala tijekom dana satima se boreći s vlastitom savješću. A kad je ranije tu stigla, zaključila je: potpuno je i do kraja zaljubljena u iAma.

I znala je da je strašno pogriješila što je dopustila da stvari odu tako daleko.

Bilo je vrijeme da mu kaže... Prije nego je dotakne. Nakon toga, vjerojatno će se opet previše pogubiti.

Nakašljavši se, rekla je: »Ja sam...«

»Znaš što«, iAm ju je prekinuo, »nemoj se mučiti. Taj mali potez s njim bio mi je dovoljno pojašnjenje.« Pomaknuo se i počeo koračati, provlačeći prste kroz kosu. »Koji kurac ti je bio na pameti...«

»Nisam htjela da se ovo dogodi.«

»Ma, daj, princezo, nije baš da si se spotaknula i pala na moj kurac? Oboje znamo da to nije bio slučaj.«

Namrštila se. »Nisam sasvim sigurna da razumijem taj izraz, ali sudeći prema tvom tonu, moram pitati je li takva grubost potrebna...«

»Zezaš me?« podignuo je ruke. »Obećana si. Mom *bratu*. I ne samo da si mi lagala, već si se i *ševila* sa mnom!«

Catra je prekrížila ruke i zagledala se u njega. »Možda bi to htio malo točnije opisati.«

»Znači, ne samo da lažeš, već i umišljaš? Super. Krasno. Što točno pokušavaš osporiti? Da si lagala ili da smo se ševili?«

»Ako se dobro sjećam, nije baš da sam te iskoristila. A prema tvojim riječima zvuči upravo tako.« Bokove je izbacila prema naprijed. »Da, točno se sjećam kako ti je glas zvučao u mom uhu dok si izgovarao moje ime.«

Lecnuo se. Nekoliko puta trepnuo. Potom se i on nagnuo. »Ali to nije tvoje ime, zar ne? Koliko ja znam, spavao sam sa služavkom, a ne s nasljednicom jebenog prijestolja!«

»Spavao si sa mnom!« Udarila se po grudima. »Sa mnom si bio!«

»Glupost! Zar ti nijednom nije palo na pamet da bih drugačije odlučio da sam znao tko si? Ili ste tako jebeno sebični i uobraženi, Vaša Mila Visosti, da ne možete shvatiti, ili ne marite, makar na minutu i pol, za posljedice laganja o vlastitom identitetu i gubljenja nevinosti s pogrešnim bratom!«

»Nisam htjela da ode tako daleko!«

»To ti vjerujem«, mrgodno joj je odvratio.

»iAm...«

»Ne.« Podignuo je oba dlana. »Jednostavno - ne. Ne namjeravam opet raspravljati o tim sranjima s tobom. Nemam ni vremena ni volje.«

»Htjela sam ti reći. Znam da sam te stavila u užasan položaj...«

»Moj je brat upravo izgubio svoju *šelán*«, prasnuo je. »*To* je problem. Umrla je pred njim, a on je većinu dana i dio noći proveo pripremajući njezino tijelo za vražju pogrebnu lomaču. Potom je gledao kako gori sve dok nije ostalo ništa osim pepela na hladnom tlu. *Ta* sranja su stvarna. Ali, samo malo. nije tu kraj uzbuđenjima! Kao šećer na kraju, upravo sam saznao da je tvoja majka, kučka kakva jest, spremna napasti jedine osobe koje su *ikad* pokušale pomoći Trezu i meni, ako ga ne isporučimo pred njezinim vratima do sutra u ponoć. Samo zato da bi imao veoma upitnu čast i privilegiju združiti se s nekim nalik tebi.« Kad je Catra ustuknula, protisnuo je kroz zube: »Zato je činjenica da sam se poseksao s tobom toliko nisko na listi mojih prioriteta da nije niti na radaru. Jednostavno nisi toliko važna, princezo.«

Neće plakati.

Ne, neće.

Iako su joj prsa vrištala od boli, neće se slomiti pred njim. Ona ih je stavila u taj položaj - a pored njihove privatne svađe, izgleda da su njezin narod čekale stvarne opasnosti.

»Željela sam živjeti«, čula je vlastiti promukli glas. »Barem jednom, željela sam živjeti. I nisam imala drugu priliku. Ti... Ti si bio jedina prilika koju sam imala, a večeras sam ti namjeravala sve reći. Znala sam da nije pošteno. Jako mi je žao.«

Okrećući se od njege, otišla je do staklenih vrata i otvorila ih.

»Vrijeme da se vratim i pridružim golupčićima?« promrsio je s'Ex.

»Jesi li znao da je moja majka proglasila rat protiv Wratha, sina Wrathovog? Zbog Pomazanika i našeg združivanja?«

Krvnik se potpuno umirio, ruho je lepršalo oko njega na naletima vjetra. Pogledavši je u oči, ozbiljno je odmahnuo glavom. »Ako je to istina, mislim da je to prilično nerazborito.«

Knjigoteka

SEDAMDEST PETO POGLAVLJE

Tiiiiiii zato se ljudi ne bi smjeli vjenčavati u Vegasu ako se poznaju svega dvadeset i četiri sata, pomislio je iAm.

Kad se ženka za koju je pretpostavljao da je obična služavka, a koja se ispostavila kao nasljednica jebenog prijestolja, suprotstavila majčinom krvniku, poželio se baciti s mosta. Jedini mogući spas u cijelom tom kaosu, iako mu je pošlo za rukom biti prvi ljubavnik zaručnice svog brata, bio je taj što Treza to vjerojatno neće strašno pogoditi.

Barem ne zbog toga.

Mala utjeha.

Zar nije život super?

Dobra vijest? Neće se morati brinuti oko svih tih sranja sa ženkama još jako dugo. Nakon tog iskustva? Vraća se u kraljevstvo lijeve ruke. Celibat mu je do tada, tako reći, polazio za rukom i bio je spreman opet se u to upustiti.

s'Ex je ušao i zatvorio vrata za sobom. »Kakva je to priča oko rata?«

iAm je zakolutao očima. »Nemoj mi reći da je kraljica izdala prijetnju bez tebe. Ti si general njezine vojske. Provoditelj zakona. Daj me pusti na miru.«

»Uvjeravam te«, promrsio je s'Ex skidajući kapuljaču, »rekao bih joj da to ne radi. Sposobni smo ratnici, naročito moji stražari, i imamo oružje za koje nitko i ne zna. No to ne znači da je pametno buditi Wrathov gnjev. Prati ga višestoljetni ugled.«

iAm ga je pogledao. U drugačijim okolnostima, bio bi uvjeren da s'Ex govori istinu, ali nakon pljuske od njegove *maichen* - točnije, princeze - više se nije tako ponosio točnošću vlastite percepcije.

»Neće vratiti mog brata tvom narodu«, rekao je. Potom je pogledao u princezu. »A podržavaju ih i *simpati*. Nije važno čime ste zapriječili ili što ćete napraviti, kamo ćete otići ili koga ćete pokušati nagovoriti, Wrath i Braća neće vam ga predati.«

»Iz tvojih usta zvuči kao da ga želim.« Glas joj je postao hrapav. »Ne želim. Neću primiti nijednog mužjaka u svoje tijelo ili svoje srce.«

Slegnuo je ramenima. »Kako poetično. Da nisi već dokazala kako dobro znaš lagati.«

Bljesak boli u njezinim očima bio je nešto o čemu nije htio ni razmišljati. Kvragu, što se njega tiče, bila je samo razočarana što su je ulovili.

Isuse, da se združila s njegovim bratom, bi li i dalje očekivala da će nastaviti s tim valjanjem po krevetu...

Prestani. Samo prestani sa sranjima, naredio je svom mozgu. S obzirom na sve zbog čega je mogao slobodno lupati glavom o zid, zbilja mu nije trebalo još i licemjerstvo na tom popisu.

»Kako si saznao za to?« upitao je s'Ex. »Za taj proglas.«

iAm je pogledao mužjaka. »Netko je nazvao kuću za audijenciju. S neidentificiranog broja koji se ne može pratiti, ali što je još važnije, budući da nitko u Caldwellu ne zna za problem koji moj brat ima sa s'Hisbama - kao ni za kraljičino žalovanje - zasigurno je legitiman. Previše je insajderskih informacija, a kako su dobili broj i nije neka tajna.«

Zanimljivo da je koristio zamjenicu *oni*.

Da, već se počeo osjećati kao vampir, a ne kao Sjena, bez obzira na DNK. S druge strane, Wrath i Bratstvo njegovom su bratu ponudili hranu, sklonište, prijateljstvo, odanost.

Kod s'Hisba nije bilo ničeg osim zahtjeva i zatvora.

»Kad se vratiš tamo«, rekao je iAm, »možeš im reći da moj brat i ja više ne živimo s vampirima, a da Wrath i Bratstvo ne znaju kamo smo otišli. Nestat ćemo, a nitko od vas«, pogledao je u princezu, »neće nas moći pronaći.«

Još jedan blagoslov ovog njezinog otkrivenja?

Jedina stvar koja ga je mučila pri pomisli da odlazi, jedina veza koju je mogao imati s tim mjestom, sad je nestala.

Napuštanje Caldwell, napuštanje SAD-a, nestajanje i ostajanje daleko vjerojatno će biti dobro za njega.

Vrag zna da su imali dovoljno novca za cijelo stoljeće sve i da više ne zarade ni novčića. Premda bi mu bilo žao nikad više ne vidjeti Kralja i Bratstvo, kao i sve stanare u palači, ako će time izbjeći tat, bio je spreman napustiti ih.

On i Trez će otići.

Zauvijek.

Kad je iAm otišao do kliznih vrata, Catra je samoj sebi morala narediti da ne potrči za njim. Sve se doimalo kao strašna noćna mora, sve što se dogodilo te večeri.

Odlazeći, nije se ni osvrnuo prema njoj.

Premda ga nije mogla za to kriviti, htjela je poviknuti za njim. Sklapajući oči, pognula je glavu i disala ravno u dlanove.

»Nemoj mi reći da si se zaljubila u njega«, s'Ex je mračno rekao.

Narjeravši se da spusti ruke i odgovori krvniku, pogledala ga je u oči. »Zašto si došao ovamo? Nisi me mogao pratiti. Bila sam pažljiva.«

Odvratio je pogled. »Ovo mi mjesto nije nepoznato.«

»Već si bio ovdje?«

»Nisi jedina koja s vremena na vrijeme želi malo slobode. Ta su mi dva brata dugovala određene... Usluge, da tako kažemo.«

Kad je ušutio, osjetila je bol u njemu. Duboku bol. Pitala se nije li možda nasamo i sam oplakivao svoje mlado, na tom mjestu, oplakivao vlastiti gubitak koji su prorekle zvijezde.

Zureći u tog ponosnog mužjaka, zatekla se kako počinje osjećati neku vrstu bliskosti prema njemu. Nikad ne bi ni pomislila da je nesretan ili neispunjen, a možda i nije bio. Ali morao je žrtvovati vlastito meso i krv radi tradicije... Zbog njezine majke.

Ili je na to bio prisiljen, zbog zvijezda.

»Žao mi je«, rekla je.

»Zbog čega?«

»Dobro znaš zbog čega.«

Bila je rijetkost da mužjak poput njega odvrati pogled kako bi izbjegao tuđi, ali on je upravo to učinio. »Ne znam o čemu pričaš.«

Ponovno se usredotočivši, zaključila je da moraju otići, iz nekoliko razloga. No bilo joj je sasvim jasno da je to bio posljednji put da je stupila nogom na ovo mjesto koje je za nju bilo prepuno sjećanja. Premda je poznavala iAma svega nekoliko noći, doimalo se poput... cijelog jednog života.

Otići odatle bilo je kao zatvoriti vrata pred nosom jedine lijepe srvari koju je ikad doživjela.

»Idemo«, rekao je s ¥x, kao da joj je čitao misli i naslućivao emocije.

Bez daljnjih riječi, stavili su kapuljače na glave, otišli do vrata i izašli. Vjetar je bio tako snažan i hladan da joj je ponestalo daha, a na trenutak

se nije mogla koncentrirati i dematerijalizirati. Međutim, uskoro je krenula, skupa sa s'Exom, i putovala prema Teritoriju.

Kad su ponovno preuzeli oblik, nalazili su se u šumi pored stražnjeg dijela bedema. U odori slušavke, nikad je ne bi pustili kroz prednji ulaz...

Nešto nije bilo kako treba.

Nekoliko se čuvara okupilo oko stražnjeg ulaza i živahno razgovaralo.

»Ostani tu«, naredio joj je s'Ex. »I ne raspravljaj sa mnom.«

»Neće znati tko sam.«

»Osim ako te netko već nije prokužio.«

Ali pazila je, pomislila je.

Samo što... Majka ju je prokužila, zar ne?

s'Ex je zakoračio naprijed. Zaustavio se. Okrenuo i pokazao u lijevu stranu. »Tajna vrata nalaze se otprilike četiristo metara na ovu stranu. Nađemo se tamo, dolazim čim stignem.«

Catra se namrštila, znariželjno se pitajući zašto je odjednom osjetila zaštitnički poriv prema s'Exu. Kraljičin krvnik itekako se znao pobrinuti za sebe.

Osim ako ga, naravno, ne zateknu kako je krijumčari natrag unutra. Onda bi bio u smrtnoj opasnosti.

»Žao mi je zbog položaja u koji sam te stavila«, rekla je.

»Žaljenje nije luksuz koji si ti i ja možemo priuštiti. Idi onuda. Nekako ću te odvesti do tvojih odaja.«

To rekavši, otišao je dalje, ne zamarajući se skrivanjem vlastitih tragova. Kad su začuli krckanje grančica, stražari su izvukli oružje, spremni za napad.«

»Ja sam«, rekao je s'Ex.

Zabrinula se jer se stražari nisu nimalo opustili.

»Traže te«, jedan od njih sumnjičavo je rekao. »Princeza je nestala.«

»Znam. Tražio sam je.«

»AnsLai te traži«, dodao je drugi.

»Onda odmah idem do njega da ga izvijestim.« Glas mu je postao prijeteći. »Osim ako me ne namjeravate spriječiti da uđem.«

»Princeza nije u svojim odajama«, ponovio je treći.

Catra je jedva gutala. Još nisu spremili oružje.

»Zar niste čuli da sam je otišao tražiti po šumi? Odjevena je u služavku. Mogla je sasvim lako ovuda poći u noćnu šetnju.«

Suptilnim pokretima, s'Ex je pomaknuo ruke otraga, jednim dlanom napipao je preklap u svom ruhu i gurnuo ga unutra. Kad ga je ležerno izvukao, najveći nazubljeni nož koji je ikad vidjela pojavio se u njegovoj ruci.

Pa ipak je nastavio smireno govoriti. »Nema hrane, nema skloništa, nema oružje i ne zna se sama snaći. Što mislite, kamo je mogla otići? Veća je vjerojatnost da je još na Teritoriju, možda čak i u samoj palači.«

»Rekli su da si joj ti pomogao da pobjegne.«

»Tko je to rekao?«

»AnsLai.«

Ah, da, visoki svećenik bio je druga desna ruka njezine majke. Radi li se možda o udaru na krvnika?

»Što mislite tko mi je naredio da odem potražiti princezu?« upitao je s'Ex. »Ili želite reći da kraljičine naredbe nisu moćne koliko i svećenikove? Tikvu vijest želite da prenesem vašoj vladarici? Jer, to ću i učiniti, kad joj budem nosio vaša mrtva tijela.«

Istog se trena sve promijenilo, napetost je popustila, stražari su spremili oružje natrag u korice, s'Ex je gurnuo oštricu u nabor tkanine na bedru.

Trenutak poslije bio je s druge strane zida.

Sama u mraku, Catra se obgrlila rukama i protrnula. Kad ju je hladna noć cijelu omotala, a do glave joj došao značaj svega što se događalo, sve što je čula bio je iAmov glas:

Moj je brat upravo izgubio svoju šelan.

Umrlo je pred njim, a on je većinu dana i dio noći proveo pripremajući njezino tijelo za vražju pogrebnu lomaču.

Potom je gledao kako gori sve dok nije ostalo ništa osim pepela na hladnom tlu.

A ja sam upravo saznao da je tvoja majka spremna napasti jedine osobe koje su ikad pokušale pomoći Trezu i meni, ako ga ne isporučimo pred njezinim vratima do sutra u ponoć.

Toliko je dugo bila u sjeni, igrač s periferije pored istinske snage svog naroda. Kao nasljednica prijestolja, u sadašnjosti nije smjela imati nikakav utjecaj.

No to je vrijeme prošlo.

Oduvijek je poštovala tradiciju. Ali sad kad je iskusila slomljeno srce i osobni gubitak? Nije smjela dopustiti da se to nastavi.

iAmova bol i ljutnja bitno su je promijenili. Povrijedila ga je, ugrozila, lagala mu. Imao je pravo, bila je sebična.

Morao je postojati način da to spriječi. Da zaustavi rat. Da omogući Trezu i iAmu da budu slobodni. Da ona bude...

Pa, ako ne slobodna, onda barem da ne bude otrov koji je drugima upropaštavao živote - sve zbog nekog astrološkog zapisa koji ni u jednom trenutku nije uzimao u obzir osobni odabir, osobne emocije, živote pojedinaca.

Odlazeći prema mjestu na koje ju je uputio s'Ex, pokušala je biti što tiša i držati se najgušćeg dijela šume.

Nije bila sasvim sigurna da zna gdje se nalaze tajna vrata.

I nije imala pojma što će učiniti ako se s'Ex ne pojavi. Ili... ako se predomisli i odluči je predati njezinoj majci, zbog vlastitog interesa ili nagona za preživljavanjem.

SEDAMDESET ŠESTO POGLAVLJE

Trebalo je napraviti plan.

Kad je iAm preuzeo oblik na stražnjem parkiralištu *Kod Sala*, bio je kao pravi padobran. Pogledavši na sat, upamtio je vrijeme - imao je otprilike dvanaest sati da sve sredi prije nego on i Trez odu. Karte će kupiti preko interneta. Terenac je već opskrbio gorivom. Banke i odvjetnički uredi otvarali su u podne - iako je sve papire držao urednima kako bi u što kraćem roku mogao podići ozbiljniju lovu.

Xhex će preuzeti shAdoWs i Iron Mask, ako želi. Ako ne, mogu ih ostaviti Velikom Robu i Tihom Tomu. Bog zna da su već bili suvlasnici klubova sudeći po tome koliko su se oznojili radeći. A restoran?

Pa, on će morati otići glavnom kuharu, Antoniu diSenzi. Tip je bio spretna, dobar, i ispred i iza šanka. I dobro će se odnositi prema ostatku osoblja.

Za sve te promjene bit će zaduženi odvjetnici. Barem je bio toliko pametan da uvjeri Treza da mu da punomoć prije par godina tako da će moći sam sve potpisati i ničim ga ne zamarati.

Što se Treza tiče?

Mušjak je i dalje čvrsto spavao, primio je poruku od Fritza desetak minuta ranije. Plan je bio pustiti ga da spava što duže. A onda će mu reći da idu na put oko svijeta.

Ako je njegovo trenutno stanje bilo ikakav pokazatelj? Neće se puno protiviti. Bio je toliko izvan sebe da je iAm mogao izvršiti operaciju srca na njemu bez ikakvih medicinskih aparata.

Prije ili poslije taj će balon iscrpljenosti i šoka puknuti, i zasigurno će izbiti žestoko sranje. No to će riješiti kad do toga dođe. Trenutno je bilo najvažnije pobrinuti se za siguran izlaz iz Caldwella. Drugo, da pokrene Treza. Treće, da se prikriju.

Što se tiče Bratstva i Kralja? Sve će ih pozdraviti preko poruke i negdje baciti mobitel.

Sjene su mogle čitati misli ako je situacija to zahtijevala. Ako ne ostavi za sobom nikakav trag i nikako ga se ne bude moglo kontaktirati? Kad Wrath bude rekao s'Exu ili AnsLaiu ili kome god od s'Hisba da ne zna gdje su i da im nije pomogao da pobjegnu? Istina će biti dokaziva i očigledna.

Na taj će način Bratstvo i ostatak vampira biti sigurni.

Hodajući prema naprijed, prošao je pored automobila ljudi s kojima je radio posljednje dvije godine. Iako se radilo o ljudima, ipak će mu nedostajati - doduše, ne zato što se dublje povezoao s njima. Više zato što je uživao u tom dijelu svog života. U kuhanju, navodnom stresu, zahtjevima.

U usporedbi s onim što mu je zbilja bilo na grbači, to je bilo pravo olakšanje, kao da idete pogledati film kad vam zatreba pauza.

Osim toga, kad bi *Kod Sala* nešto krenulo po zlu, uvijek je to uspijevaao popraviti.

Otvarajući stražnja vrata, zaustavio se. Uspaničeni glasovi, šuškanje, vrućina, mirisi... Na trenutak je morao brže zatreptati.

»Šefe!« netko je rekao. »Vratili ste se!«

Istog su trena ljudi pohrlili prema njemu, pljeskali ga po dlanu, razgovarali s njim, postavljali mu pitanja.

Bože, rado bih ostao ovdje, pomislio je.

Kao i toliko noći prije, skrenuo je misli u drugom smjeru, odmaknuo se od Treza i usredotočio na ono o čemu bi radije mislio cijelo vrijeme. U restoranu je bilo živahno nakon prekovremenih sati i čišćenja, rekli su mu da su bili puni, da je navratio i gastronomski kritičar i rezervirao stol za četvero, svašta su mu pričali.

Nije im namjeravao reći za promjenu vlasništva. Jednostavno će sve srediti i poslati papire. Pobrinut će se i za porez tako da novi vlasnik ima slobodne i čiste ruke.

Odlazeći do štednjaka, skinuo je poklopac sa zdjele s marinadom i ponjuškao je. Potom je dohvatio bočicu s origanom i dodao ga unutra.

»Rekao sam ti prošli tjedan«, obratio se pomoćnom glavnom kuharu. »Moraš pripaziti na pravilan omjer.«

»Da, šefe.«

Kad je vratio poklopac natrag na mjesto, sjetio se kako je zamišljao da će tu dovesti *maichen*. Kako je u nekom ružičasto obojenom trenutku, dok je zamišljao kako će se ona preseliti u Caldwell i biti s njim, zamišljao da sjede u toj kuhinji, u ponedjeljak navečer, kad je restoran zatvoren, za stolom za dvoje tamo u kutu gdje se nalazio dio za *mise en place*.

Čak je osmislio i jelovnik.

Na neki način, on i Trez hodali su sličnim putevima. Njegova draga nije doslovno umrla... Ali ženka u koju se zaljubio za njega više nije bila na ovom planetu.

Bože, to je zbilja boljelo.

Zapravo, možda je trebao dodati još nešto na popis stvari koje mora obaviti prije polaska. Kad provjeri situaciju u klubovima, možda bi mogao otići na piće.

Da. Kad dođe trenutak da se vrati u palaču, najbolji način da provede ostatak noći bit će taj da se ušuška uz bocu viskija. To će vjerojatno biti posljednji put prije nego će se moći opet opustiti u skoroj budućnosti.

Osim toga, nikad nije patio od mamurluka. Pa će ujutro biti svjež kao ptičica.

Bila je to jedina prednost Sjena pred vampirima za koju je znao.

Četiristo metara.

s'Ex joj je rekao da prijeđe četiristo metara. Catra nije imala pojma što to znači, ali sigurno je bilo dosta. Ili ne?

Hodajući dalje, išla je od stabla do stabla, skrivala se iza debala što je bilo prilično glupo, mislila je, i potvrda s'Exovog mišljenja da se ne zna brinuti za sebe. Napad bi jednako tako mogao doći sleđa, i premda je osluškivala zvukove pomno koliko je mogla, lupanje srca bilo je poput glasnog bubnja koji joj je umrtvio sva osjetila.

Bilo bi mnogo bolje prijeći taj put u molekularnom obliku, postati Sjena, ali bila je previše rastrojena da bi joj to pošlo za rukom - a nije htjela stati i tratiti vrijeme pokušavajući se usredotočiti.

Uiiiiiiiiiiiiiiii-oooooooooooo.

Skamenivši se od tog visokog zvuka, panično je pogledala u smjeru odakle se čuo. Trenutak poslije, neki je lik izbio na nisku čistinu.

Sluga.

Mužjak koji je... Igrom slučaja bio nevjerojatno visok i širok, baš kao s'Ex.

Uiiiiiiiiiiiiiiii-oooooooooooo.

Kad je ponovno proizveo taj zvuk, krenula je naprijed podižući haljinu. Oslobodivši se gustih borovih grana, molila se da je i dalje na njezinoj strani.

»Oprosti zbog odjeće«, promrsio je ispod sive kapuljače svoje *farshi* haljine. »Ali pretpostavio sam, kad je tebi već tako dugo uspijevalo...«

Ponestalo joj je daha iako uopće nije trčala. »Što se zbiva?«

»Nije sigurno za tebe. Čuvari su posvuda, sve pretražuju. Tvoja majka zna da si napustila ne samo palaču već i Teritorij, i naredila je javno čišćenje.«

Catra je sklopila oči. Već je vidjela to užasno mučenje prilikom kojeg se posebna kiselina ubrizgava u krv tako da se »tretirani« krivi od boli i noćima povraća, sve dok se ne riješi svih nečistoća koje su ga navodno okaljale.

»Nećeš to preživjeti«, s'Ex je mračno rekao. »Tvoja jedina nada je da se vratiš u Caldwell. Možemo ti pronaći neko mjesto...«

»Ne«, uzviknula je.

»Nemoj pokušavati izigravati junakinju. Samo ćeš izgubiti.«

»Ako pobjegnem, samo će natjerati Treza da se združi s nekom drugom. Kraljica će pokušati dobiti novo mlado, a s vremenom će ga i dobiti. To ga neće spasiti.«

s'Ex je odmahnuo glavom. »Trenutačno se ne moraš brinuti zbog tog mužjaka. Tvoj život je gotov ako se samo približiš palači. Ako pobjegneš, barem ćeš imati šansu.«

»Ali pronaći će me. Nikad me neće prestati tražiti, i sam to znaš.«
Uspravila se. »Mora postojati drugo rješenje.«

»Ne, ne postoji. Gle, pomoći ću ti. Učinit ću što mogu...«

»Ne budi glup. Rekao si stražarima da te kraljica poslala da me potražiš. To je bila laž. Prije ili poslije ona sazna sve što se zbiva u palači - znat će da nisi bio na Teritoriju one noći kad sam nestala. Čak i ako pokušaš lagati i kažeš da nisi bio upleten u moj bijeg, ona će znati. Mučit će te i pogubiti zbog izdaje jer si mi pomogao, i okaljati će tvoje ime.«

s'Ex je počeo nešto pričati, ali Catra ništa nije čula.

Misli su joj se komešale, komešale... komešale.

Bez upozorenja, poput nečega što je isplivalo iz dubine mračne vode, sjetila se nečega što je kraljica rekla.

Mogu stvoriti i drugu tebe, ako tako poželim. Zamjenjiva si kao i sve ostalo u mom svijetu. Nemoj nikad zaboraviti da sam ja sunce oko kojeg se okreće ova galaksija i treptajem oka mogu promijeniti tvoju sudbinu.

Promijeniti. Sudbinu.

Odjednom ju je užas šćepao za vrat. »s'Ex... Moraš me odvesti do odaja astrologa.«

»Što? Jesi li sišla s uma? Plan je da se držimo što dalje od AnsLaia i Glavnog astrologa, a ne da idemo ravno k njima.«

Polako je odmahнула glavom. »Ne, oni oplakuju skupa s kraljicom. Posljednja je noć. Moraju biti tamo s njom kako bi do kraja obavili ritual.«

Podignula je pogled prema njemu. »Ići ću sama, ali možda ću se morati obraniti - i za to mi treba tvoja pomoć.«

»Što, dovraga, misliš da ćeš tamo pronaći?«

»Samo me odvedi tamo. *Molim te.*«

Opsovao je sebi u bradu. »Palača je puna stražara.«

»Da.«

»Ne možemo samo tako ušetati u najsvetiji dio imanja tvoje majke.«

»Trebala nam minuta ili sat vremena ili ostatak ove noći, nije važno - samo me odvedi tamo.«

Cijela je vječnost prošla dok ju je gledao. »Nastradat ćemo zbog tebe.«

Pogledala ga je u oči kroz pleter koji joj je pokrивao lice. Odmahujući glavom, rekla je: »Već smo mrtvi. I ti to znaš.«

SEDAMDESET SEDMO POGLAVLJE

Kad se Trez probudio, njegovo lice i jastuk bili su mokri.

Obrisavši obraze, raširio je prste i pogledao kako blistaju na svjetlu lampe.

Dakle.

Tako je izgledala druga strana.

Pustivši da mu ruke padnu natrag na krevet, zagledao se u strop. Na neki način nije mogao vjerovati da je još tu. Fizički i psihički. Je li ta soba uvijek bila tako tiha?

Isuse, svaki put kad bi duboko udahnuo, prsa su ga boljela kao da je polomio sva rebra. Dvaput.

A onda i cijeli taj mučni film. Sa svakim treptajem, jedan kadar gubitka prikazivao se na njegovim šarenicama - morao se zapitati je li se isto događalo dok je spavao i je li se zato probudio tako ukomiran.

Dio njega želio je da to neprekidno mozganje prestane. Drugi dio se bojao da će, ako se to doista dogodi, to značiti da je zaboravljanje koje ga je toliko brinulo već počelo.

Koliko je dugo spavao?

Ostao je na mjestu još minutu-dvije, ili su možda prošli sati? Noći? Potom je ispružio jednu ruku i tapkajući tražio mobilni. Kad je podignuo ekran kako bi pogledao koliko je sati, vidio je hrpu obavijesti o porukama, propuštenim pozivima i govornoj pošti, ali nije imao snage sve ih pregledati.

Odloživši ga, čim ga je pustio, shvatio je da uopće nije upamtio koliko je sati.

Gdje je Selen, pitao se.

Obraćajući se stropu, rekao je: »Jesi tu gore?« Što je vidjela? Postoji li Sjenosvijet?

Smiješno, nije očekivao da će se bojati koliko se sad bojao, ali vjerojatno je trebao. Činjenica da ne zna je li ona nakon smrti okej ili ne, bila je nešto s čim će morati naučiti živjeti.

Sve dok i sam ne umre, valjda. A što ako onda ne bude ničeg osim velike crne praznine? Pa, onda neće postojati i neće ga biti briga. Sretne misli.

Kad se konačno uspravio, zadihao se kad je bol eksplodirala svuda po njegovom tijelu - kao da se emotivna agonija u njegovoj duši manifestirala i u tijelu, mišići su se ukočili, kosti su ga boljale.

Zbog ritualnog pripremanja pokojnice. Možda će bol nestati za dan ili dva.

Ustao je i otišao u kupaonicu. Oprao zube. Provjerio kakvo je stanje u trbuhu.

Ne, hrana nije bila prioritet.

Piće bi mu dobro došlo.

Pa ipak, kad je njegov um registrirao te misli, učinio je to nekako odsutno, kao da ih netko izvikuje preko cijelog nogometnog terena.

Vraćajući se u spavaću sobu, otišao je do ormara i otvorio dvostruka vrata. Kad su se svjetla upalila, lecnuo se.

I dalje je osjećao njezin miris.

A dvije njezine haljine visjele su među njegovom odjećom.

Pomaknuvši se naprijed, ispružio je ruku prema njima, ali se na kraju nećkao dotaknuti nabore bijele tkanine, naročito kad se svježa rana kod prsne kosti opet oglasila.

Zaključio je da je bol slična onoj kod porezotine na prstu, koja ne boli sve dok ne protegneš palac - a onda stvarno peče.

Samo što je ovo bilo mnogo snažnije, jasno.

Zar će tako to izgledati? Tako će provoditi dane i noći, nabasavajući na stvari koje će ga uvijek iznova bacati u dubine njegove tuge?

»Ne znam kako ću«, rekao je njezinoj odjeći, »bez tebe.« I nije mislio samo na odijevanje.

Budući da odgovora nije bilo - nije valjda očekivao da će mu njezin duh odgovoriti - dohvatio je najbliže hlače i košulju, nabacio ih na sebe i izašao. Dobrih deset minuta stajao je nasred sobe i zabavljao se pomišlju da rasturi sve oko sebe. Ali njegovo tijelo nije imalo dovoljno snage ni koordinacije, a emocije nisu mogle podnijeti snagu ljutnje koju je osjećao.

Pogledao je u prozor koji je Selena razbila. Bila je čudesna u svom bijesu, tako živa, tako...

Užas, izludjet će samog sebe.

Na putu prema vratima, iz navike je dohvatio mobitel i potom se zaustavio ispred izlaza. Bio je prilično siguran da nije spreman za poglede pune sućuti ili znatiželjna pitanja. Ali učinilo mu se da su rolete na prozorima i dalje spuštene.

Da.

Prema tome, Posljednji obrok vjerojatno je odavno završio, *a slugani* su se povukli da se kratko odmore prije nego počne dnevno čišćenje. Učinilo mu se da je sedam. Da. Sedam i nešto ujutro, kazale su brojke.

Dohvativši mjedenu kvaku, osjećao se kao da je opet dolje u klinici, onda kad je odlazio iz sobe za preglede nakon što je toliko vremena proveo uz Selenino tijelo. Bio je to još jedan prolaz kroz koji će morati proći.

Okrećući zapešće, otpustio je mehanizam i težinom se naslonio na...

Na golom podu preko puta njegove sobe, iAm je ležao onesviješten na hodniku, glavom naslonjen na pregib ruke, napola prazna zatvorena boca viskija bila mu je naslonjena na prsa poput odanog psa, obrve stisnute kao da se i u snu hrvao sa sranjima.

Trez je duboko udahnuo.

Bio je dobar osjećaj znati da je taj mužjak i dalje bio uz njega. Ali neće ga buditi.

Pažljivo mu prilazeći kako ga ne bi probudio, shvatio je da želi sam otići na to svoje prvo putovanje u novi svijet.

Dolje u dnu plitkog stubišta, još je jednom skupljao hrabrost pored vrata - pitajući se koliko će mu dugo trebati da se riješi te navike - a onda ih je otvorio.

»... hrpa fotofobičnih nakaza.« Stresavši se, namrštitio se.

Lassiter, pali anđeo, stajao je na vratima Wrathovog ureda s rukama na bokovima, njegova plavo-crna kosa bila je skupljena otraga u pletenicu. »Bolje ti je da pokažeš malo jebenog poštovanja ili neću reći ni jednu prokletu riječ o tome što sam otkrio na svom putovanju do Teritorija.«

Iz unutrašnjosti sobe čulo se mrmljanje.

»Ne«, rekao je Lassiter. »Želim da kažeš da ti je žao, Vishous.«

Čudno. Kao leća kamere koja se odjednom fokusirala, Trez se opet uključio, osjetila su mu se izoštrila, sjena vampira kakav je nekoć bio opet se pojavila.

»Čekam.« Nastala je pauza. »Dobro. I želim imati daljinski idućih sedam dana - *i* noći.«

Strašno gundanje, nakon čega je netko bacio nešto na lika, podmetač je doletio na tepih ispred sobe.

»Pa, ako ćeš opet poludjeti...«

Prateći instinkt, Trez se demsterijalizirao - u istom trenutku kad se Lassiter prestao ponašati kao budala i prodorno pogledao prema mjestu gdje je stajao Trez.

Osjetio je njegovu prisutnost.

Ali neće dopustiti da se to ponovi.

Lebdeći niz tepih, uvukao se u sobu baš kad je i Lassiter ušao u nju, zatvorio vrata za sobom i obratio se Bratstvu. »Imamo li kartu?« rekao je anđeo.

Pomno se držeći podalje od svačijih nogu, da ne bi koga uštipnuo i time se odao, Trez se uvukao u kutak najudaljeniji od Wrathovog psa. Nasreću, George je čvrsto spavao kod trona svog gospodara.

Bratstvo se okupilo oko Wrathovog stola kad je Butch počeo rastvarati plavo-zeleni četvrtasti papir veličine devedeset puta devedeset centimetara.

»Tu«, rekao je anđeo upirući kažiprstom. »Tu sam to pronašao. Postoji bedem koji ide oko cijelog imanja. Kuće su tu, i tu. Palača... točno tu. Straža je jaka, a koliko sam uspio vidjeti, pojačavaju snage.«

Pojačavaju snage, začudio se Trez.

»Moramo prvi doći do njih«, promrsio je Wrath. »Prvi udar je ključan. Ne želimo da dođu u Caldwell.«

Koji *vrag* se tu zbiva?

»... naći ovu kuću. Nitko ne smije naći ovu kuću«, rekao je V. »Ali da, ostat ću ovdje. Ne sviđa mi se to, ali netko ipak mora biti tu, za svaki slučaj.«

Lassiter je pogledao preko stola u Brata i dokazao da se i on zna uozbiljiti kad treba. »Kušim te. I ja ću ostati.«

Djelić sekunde dva su mužjaka zurila jedan u drugog. »Dobro«, rekao je V. »To je dobro.«

»Gdje je iAm?« pitao je Wrath.

»Posljednji put kad sam ga vidio«, odgovorio je Rhage, »išao je gore baciti oko na Treza i malo odspavati.«

»Moramo se pobrinuti da Trez ostane pod ovim krovom. Ne želim da Sjenu otmu usred svega ovoga. Rado ću se boriti - sranje, čak se i veselim tome - ali ne želim da se dočepaju jadnika. To je komplikacija oko koje se ne želim brinuti.«

Koji kurac? Sve je to bilo zbog *njega*?

Trez je ostao u uredu s Braćom i ratnicima sve dok nije saznao sve što je trebao znati - a onda je morao nestati prije nego stigne Rehvenge nakon što okupi svoju vojsku gore u koloniji *simpata*.

Njegov stari prijatelj, žderač grijeha, znat će da je tu.

Kad je došlo vrijeme za pokret, ništa nije riskirao. Ispario je kroz vrata i nastavio se spuštati niz veliko stubište, preko mozaika na podu u predvorju... Potom još dalje, provlačeći se kroz minijaturne rupice u dovratnicima vrata u predsoblju.

Vani se sunce upravo dizalo iznad jesenskog krajolika, zlatne i ružičaste zrake padale su na žuto, narančasto i crveno lišće, na čekinjaste tamno zelene grane borova i bodljikave grane cedrova.

Nije ponovno preuzeo oblik sve dok se nije dovoljno udaljio od kuće, iako će sigurnosne kamere nesumnjivo primijetiti da se pojavio. Dobra vijest, ako ju se moglo tako nazvati, bila je ta da su sva Braća razgovarala o nadolazećoj bitki i neće provjeravati kamere radi takvih sranja. A ako ga vidi neki od *slugana*? Vjerojatno će pretpostaviti da je otišao u šetnju da malo razbistri glavu.

Nije obukao jaknu i bilo mu je drago zbog toga.

Hladnoća ga je dodatno razbudila.

Iako je pokušavao pojmiti novo otkriće već dobrih sat vremena, i dalje nije mogao vjerovati. Kraljica je proglasila rat protiv Wratha i Bratstva. Oni ga odbijaju predati. Žderači grijeha pridružiti će se vampirima.

Nije mogao vjerovati da su toliki bili spremni ujediniti se za njegov cilj.

»Selena?« rekao je, pustivši da mu glava padne unatrag. Pogledao je u nebo.

Nije bilo zvijezda jer je bio dan.

Nije bilo ni oblaka.

Ničeg osim blijedo plavog neba.

Trez se sjetio dana kad je pokušao pobjeći iz palače i završio tako što je poklao lupu stražara ispred s'Exa. Koje krvoproliće. Samo što se tada radilo o strancima.

Ako je mislio da je to bilo loše, postat će mnogo, mnogo gore ako Bratstvo krene prema Teritoriju. Naposljetku će pobijediti, uz podršku grehoždera... Ali bit će smrti. Mrcvarenja.

Još uništenih života.

Okrećući se, pogledao je u veliku sivu palaču.

Ma koliko stroga izgledala izvana, iznutra je bila puna života, ljubavi, obitelji.

Ako se taj rat obistini, to njegovo oplakivanje, ta užasna bol, spustit će se na tu kuću i sve njezine stanare.

Ne bi stavio ni nekoga koga mrzi u svoje cipele, da živi s tom samoćom i boli.

A kamoli one koje voli.

Ne ako je postojao način da to spriječi.

U trenutku kad je donio odluku, zraka sunca pojavila se iznad krova, nevjerojatna svjetlost prosula se niz uredne redove pločica od škrljevca.

Selena ga je natjerala da joj obeća da će nastaviti živjeti bez nje, i on joj je to obećao, ali samo zato što ga je natjerala. Nije zaista vjerovao u ono što joj je rekao.

No sada, dok je razmišljao o svim životima koje bi mogao spasiti, kako zaštititi te mužjake, ženke i njihovu mladunčad?

»Bolje od ovog ne mogu, moja kraljice«, rekao je nebu.

SEDAMDESET OSMO POGLAVLJE

Trebala im je cijela vječnost da stignu do svetih odaja astrologa. Ili se barem Catri tako činilo. S druge strane, sa svakim uglom za koji su zašli, sa svakim ravnim prolazom niz koji su se spustili, očekivala je da će je netko zaskočiti, uhititi, baciti u zatvorsku ćeliju.

s'Ex joj je putem otkrivao skrivene sobe i prolaze za koje nije imala pojma - i dokazao se itekako sposobnim: siguran na nogama, bistar u glavi, istovremeno pažljiv i agresivan.

Naposljetku, ne samo da su uspjeli prići palači i njezinom podnožju, već i unutrašnjim, najzabranjenijim dijelovima imanja njezine majke u koje je samo nekolicina smjela ući, a osiguranje je bilo na najvišoj razini. Imali su barem jednu prednost. Stražari koji su tragali za njom bili su zaokupljeni pretraživanjem vanjskog dijela imanja, uvjereni da su dobro pregledali kraljičin dio palače... A ostatak s'Exovih mužjaka okupljao se u središnjem dvorištu i pripremao za borbu.

Mračni poslovi. Sve to skupa.

No, mogli su se kretati brže i zahvaljujući tome, nitko ih nije primijetio.

Dio nje želio je provjeriti izvršava li njezina majka sve rituale tako da bude sigurna da ih ništa neće iznenaditi u odajama astrologa, ali nije smjela riskirati da njezina prisutnost bude otkrivena.

Imali su jednu jedinu šansu da dođu do spisa.

»Ovdje«, šapnuo je s'Ex iznenada se zaustavivši.

Namrštila se ispod kapuljače. »Ulaz u odaju je još dalje, nije al.«

»Ne, naš ulaz je ovdje.«

Oslobodivši ruku glomaznog rukava ruha koje je nosio na sebi, položio je dlan na zid. Istog trena, otvorila su se vrata i povukla u usjek u zidu.

Čim je nanjušila mirise, znala je da su blizu, pa ipak je prostor u koji su zašli bio sasvim mračan.

Bez oklijevanja zakoračila je unutra, i osjetila kako veliki i teški s'Ex ulazi za njom. Kad su se vrata zatvorila, bilo je isto kao da je slijepa. Tiho govoreći, s'Ex joj je rekao: »Ispruži ruku ispred sebe.« Poslušavši njegovu naredbu, napipala je nešto grubo. »Kreni ulijevo«, naredio joj je. »Drži

ruku na zidu da te vodi.« Učinila je to i zaletjela se ravno u njegova prsa.
»Oprosti.« Okrenuo ju je. »Druga lijeva strana.«

Teško se krećući, jedva je disala. Mora da su išli paralelna uz vanjski hodnik, mislila je, unutrašnji je prostor reflektirao vanjski, javni.

»Ja sam izgradio ove prolaze«, šapnuo je. »Znam ih napamet.«

»Pametno...«

»Stani.«

Poslušavši ga, spustila je ruku. »A sad što?«

»Pogledaj udesno.«

Isprva, kad je to učinila, nije vidjela ništa osim još tame. Ali onda... U zidovima su svijetlile sićušne crvene točkice, kao da je neki duh tajanstvenom olovkom urezao niz točkica.

Pločice, pomislila je sa strahopoštovanjem. Nalazili su se s druge strane popločanog dijela.

Ponovno ispruživši ruku, dotaknula ih je.

»Daj da ja idem prvi«, rekao je. »I ne ulazi dok ti ne kažem.«

Pomaknuvši se u stranu kako bi zamijenio mjesto s njom, gledala je kako svojim velikim dlanom prati liniju finog kockastog uzorka...

Kad ga je gurnuo, pločice su se razmaknule i otvorile nepravilnu pukotinu.

No ništa nije napuklo ili se srušilo, zid nije bio oštećen. Napravljen je da omogući upravo takav prilaz.

A iza njega se nalazio neobičan i jak izvor svjetlosti. s'Ex je ušao u kružnu odaju iza pukotine s nazubljenim nožem ispred sebe, spreman za napad. »Čisto je«, prosiktao je.

Duboko udahnuvši, izašla je iz tame i krenula prema čudesnom svjetlu.

No unutra nije bilo ničeg čudesnog. Radilo se o normalnoj svijeći u sobi od divnog crvenog mramora.

Ali svjetlost nije dolazila od upaljenog fitilja. Bilo je to sunce koje je dopiralo kroz golemi, zaobljeni stropni prozor. Tijekom noći, pomislila je, moglo se pomno promatrati zvijezde kroz te prozirne 3D naočale.

U tišini su prešli preko sobe, njihove mekane cipele bile su zaslužne za prigušene korake po podu od crvenog mramora. U središtu sobe nalazio se krug urezan u pod, možda za podij koji se podizao poput onog U ulaznom dijelu palače. Nije bilo namještaja, ništa nije visjelo sa zidova, nije bilo ničeg što bi odvlačilo pažnju.

Najvažnije, nikog nije bilo u blizini.

Troja vrata. Nabasali su na troja vrata... Jedna koja su vodila u prostrani hodnik. Jedna su najvjerojatnije vodila u privatnu rezidenciju Glavnog astrologa. A treća...

»Soba sa spisima je ovdje«, rekao je s'Ex pokazujući na treća vrata.

Označeno zlatnim dovratnikom i riječima urezanim poviše njega, sveto mjesto nije se moglo promašiti, osjetila je trnce strahopoštovanja premda joj je pritisak vremena i okolnosti prigušio sve emocije.

Koraknuvši naprijed, ispružila je ruku.

»Ne. Tvoj dlan neće djelovati.«

s'Ex je položio svoj dlan na precizirano mjesto na glatkoj, neoznačenoj plohi i...

Ništa se nije dogodilo.

Pokušao je ponovno. »Izbrisali su me iz računala. I vjerojatno smo upravo aktivirali alarm.« Okrećući se prema njoj, rekao je: »Moramo otići odavde. Odmah.«

»Ne! Moram vidjeti...«

»Nemamo vremena za raspravu.« Zgrabivši je za ruku, počeo ju je povlačiti natrag prema tajnom prolazu. »Ne želim imati tvoju smrt na savjesti.«

Otimajući se njegovoj daleko većoj snazi, protisnula je: »Mislim da je moja majka namjestila zapise o rođenju!«

s'Ex se skamenio. »Što?«

Catra ga je nastavljala potezati, ali nikamo nije dospijevala. Mogla je jednako tako biti zavezana za drvo. »Ne mogu biti sigurna dok ne dospijem unutra. Ali vjerujem da je namjerno izmijenila natalne zapise u svoju korist. Moram ući unutra da se uvjerim. *Molim te.*«

s'Ex je podignuo ruke i maknuo kapuljaču, a kad ju je pustio da padne na glatki crveni pod, stisnuo je oči koje su bljesnule zelenim sjajem.

»Koliko si sigurna?« upitao je.

»Spremna sam riskirati svoj život za to. I tvoj.«

Obznanio je svoju odluku kad je pogledao prema zaključanim vratima - a onda, bez puno strke, s dva koraka se zaletio prema njima... i ukopao oštricu nazubljenog noža u nešto što je izgledalo kao prorez.

Ili to, ili ga je on upravo napravio.

Položivši oba dlana na dršku noža, oslonio je svoju golemu težinu na njega i - *kore!* Ušao je u malu zlatnu sobu. »Budi brza«, mračno je rekao.

Catra nije tratala vrijeme. Gazeći po krhotinama kamenja, uskočila je unutra i kliznula niz zlatni pod, raširivši ruke kako bi zadržala ravnotežu.

Brojevi. Ugledala je tisuću zlatnih ladica označenih brojevima.

Sve su bile poredane po datumu rođenja, ne po imenima.

Sklopivši oči, opsovala je. Nije imala pojma kad je Trez bio rođen.

Ali, samo malo - visoko s desne strane, nalazile su se dvije ladice koje nisu bile zlatne već bijele.

Srce joj je lupalo, a ruke se tresle kad se podignula na prste i povukla gornju lađicu. Bila je duboka koliko i njezina ruka pa ju je morala uhvatiti za donji kraj kako se sadržaj ne bi prosuo.

Ne, imala je poklopac.

Spustivši je na pod i otvorivši, pronašla je četiri smotane role pergamenta, svaka je bila svezana svilenom vrpcom i zapečaćena crvenim voskom s kraljičinom zvijezdom. Osim toga, na njima nije bilo nikakvog znaka. Jedna je rola bila manja od ostalih.

Izvadila je prvi pergament koji joj je došao pod ruku i skinula pečat, odmotavajući spis na podu. Bio je toliko star da je pergament napuknuo na nekoliko mjesta i toliko se opirao poravnavanju da je morala jedan vrh zakačiti ispod ladice i kleknuti na drugi kako bi ostao ravan, a ona mogla dobro pogledati kartu.

Sveti simboli i crni natpisi bili su prošarani bezbrojnim crvenim i zlatnim točkicama koje su se, kad se nagnula unatrag, posložile u zvijezde.

Bila je to natalna karta njezine majke.

Pustila je pergament da se sam opet smota i odložila ga sa strane. Iduća karta... bila je njezina natalna karta koja se također opirala buđenju iz sna. Treća...

Treća se sama odmotala kad je skinula vrpču i pečat, a kad se nagnula nad njom kako bi je pročitala, nanjušila je slatki miris svježe tinte i boje koja je bila nanesa na pergament. Ta nova novcata natalna karta bila je karta netom rođenog djeteta, a ritualna smrt bila je označena u svakom kutu crnim zvijezdama - koje su pokazivale da se duša vratila na nebo. Ili je barem ona to tako protumačila.

Nakon trenutka žalosti, odložila ju je sa strane.

Četvrta, najmanja, morala je biti Trezova. I doista, kad ju je odmotala, zaključila je da je bila u pravu. Kao prvo, natpisi su svjedočili

da se radi o mužjaku, jednom od blizanaca - o nevjerojatnom trenutku rođenja koji je pobudio interes za Treza i iAma. Catra se sjećala da je cijelog njezinog života osoblje u palači pričalo o tom neobičnom i posebnom događaju.

Njegova karta nije bila velika poput ostalih jer nije bio član kraljevske obitelji, no u uglovima pergamenta nalazile su se zlatne zvijezde koje su pokazivale uspon na dvor Sjena.

Sjedajući na pete, čitala je natpise i simbole. Potom je odmahнула glavom.

Bila je tako sigurna... A opet se sve činilo kako treba.

»Ostanite gdje jeste«, čula je s'Exov glas iz kružne sobe. »Ili ću vas, ma koliko me to boljelo, morati sve pobiti.«

Okrenuvši se, Catra je pogledala kroz neravan prolaz koji je za nju napravio s'Ex.

Tri stražara u crnom okružila su krvnika i izvukla noževe. O, zvijezde na nebesima... što li je napravila? Počinila je strašnu pogrešku došavši na to mjesto. Kako li je mogla cako bahato pomisliti da zna tajnu koja će sve spasiti?

A sad više nisu imali kamo pobjeći. Nikako nisu mogli pobijediti vjerojatno tek prvu diviziju koju su poslali za njima.

Nije željela umrijeti.

Ispruživši ruku, dohvatila je dugačku, tešku ladicu. Bilo je to jedino oružje koje je imala...

Iz nekog razloga - a kasnije će se pitati zašto - kad se Trezova karta sama smotala i vratila u svoj omiljeni položaj, spustila je pogled prema njoj.

Pod je bio besprijekorno čist kad je ušla, na njegovoj površini nije bilo prašine, nije bilo strugotina ni ogrebotina.

Ali sad su se na njemu nalazili komadići... boje... i malene mrvice... oko karte koja se sama smotala.

Namrštivši se, odmaknula je ladicu u stranu i opet izravnala pergament.

Kad su se iz sobe za promatranje zvijezda čuli zvukovi borbe, lepršanje odora, glasno gundanje i jaukanje iz velike blizine, nagnula se nad sveti spis.

U središtu karte, komadić boje bio je ostrugan. I otkrivao je... Izdah koji joj je sišao s usana bio je rezultat grčenja rebara.

Kako bi se uvjerila da ništa ne umišlja, ponovno je pročitala ono što je mislila da vidi.

Potom je noktom izgrebala naknadno nanesenu boju. »O... Sudbino...« teško je izdahnula.

Nespretno ustajući na noge, otrčala je do kutija u kojima su se čuvale natalne karte podanika s'Hisbi. Očima je lutala uokolo, tražila pravi datum rođenja, a kad je pronašla određenu ludicu, povukla ju je, stavila na pod i podignula poklopac.

Natalne karte civila bile su svezane vrpčama s malenim etiketama i nisu bile poredane posebnim redoslijedom, dvadesetak različitih pergamenata bilo je ugurano unutra. Teško dišući, drhtavim rukama, preturala je kroz njih koliko je brzo mogla.

Kad je našla ono što je tražila, požurila je natrag do prepravljene dokumenta.

Stavivši ih jednog pored drugog, pričvrstivši ih ladicom, raširila ih je.

Bez imalo sumnje, u središtu drugog pergamenta nalazio se nekakav dodatni sloj i bio je tako pomno prebojan da se prepravljavanje ne bi ni primijetilo u ono vrijeme. Međutim, tijekom godina taj je sloj ostario i postao vidljiviji.

Odlijepivši ga, otkrila je da... Pomazanik... nije Trez.

Od dva blizanca, on je bio rođen drugi, a ne prvi.

iAm je bio sveti mužjak.

Unatoč smrtnoj opasnosti u drugoj prostoriji, srušila se nad spisima i položila dlanove na lice.

Zašto su ih zamijenili? Zašto...

»Princezo«, viknuo je s'Ex. »Moramo otići odavde...«

»Zamijenila je spise.«

»Što?«

Catra ga je pogledala preko ramena i ustuknula kad je vidjela količinu krvi na njegovim rukavima, odori, licu, rukama. Ali nije bilo vremena za mozganje o tome. »Kraljica je zamijenila natalne karte, Trezovu i iAmovti. Ali ne znam zašto.« Pokazala je u prepravljenoj dio pergamenta. »Točno tu. Glavni astrolog je taj koji priprema najsvetije karte za članove kraljevske obitelji, a ne Bilježnik. Stoga je vjerojatno on ovo napravio, a AnsLai je sigurno znao za to. Ali u koju svrhu...«

»Iza tebe!« vrisnula je.

Upravo kad je stražar koji se pojavio iza s'Exovih leđa podignuo nož iznad njegove glave, krvnik se okrenuo - s vlastitim nožem u visini grla. U tren oka, s'Ex je svladao stražara i prerezao mu grkljan, crvena krv sve je poprskala.

Užasnuta prizorom smrti, Catra je osjetila kako je napušta razum, kao kad se gledatelji povlače iz natjecateljske borbe koja je postala previše nasilna.

No, kao što je s'Ex primijetio maloprije, nije imala luksuz povlačenja.

Smotavši karte, stavila je Trezovu i iAniovu kartu u ladicu s njezinom i kartom njezine majke. Karta s'Exove malene kćerke i dalje je bik na podu i zamalo ju je zaboravila.

U zadnji je tren posegnula za njom i počela je motati - i upravo tad osjetila je pod rukom neko čudno, hladno mjesto. Na sredini.

Zašto bi pergament bio hladan?

Ponovno je izravnala kartu... I prstom prešla preko njezine površine. Kad je došla do sredine, osjetila je blagu promjenu temperature.

Zato što se zadebljani dio s bojom i dalje sušio.

To je bio izvor slatkastog mirisa.

Izmijenili su i djetetovu kartu.

»Vrijeme je isteklo, princezo«, s'Ex je žurno rekao. »Moramo...«

»Daj mi svoj nož.«

»Što?«

»Obriši nož i daj mi ga«, naredila je ispruživši ruku prema njemu.

SEDAMDESET DEVETO POGLAVLJE

Posljednje što je Trez napravio prije nego se dematerijalizirao iz palače Bratstva bilo je da izvadi mobitel. Poslao je bratu poruku od samo tri riječi,

U miru sam.

Potom se vratio do ulaznih stepenica i odložio mobitel na hladan kamen.

Trenutak poslije, nestao je. Nije se osvrnuo prema kući... Nije oklijevao... Nije sumnjao...

Borba je bila gotova. Dugo razdoblje borbe koja je definirala njegov život konačno je došlo do kraja.

Kad je ponovno preuzeo oblik, nalazio se pred velikim vratima s'Hisba,

Hodajući naprijed, znao je da će ga sigurnosne kamere odmah primijetiti i bio je u pravu. Iako se nije najavio preko interfona na ulazu koji je tamo stajao zbog ljudi, čulo se nekakvo lupkanje i rastvaranje dvije velike plohe ulaznih vrata.

Po prvi put u mnogo godina, ponovno je stupio na tlo svog naroda, prelazeći razdjelnicu koju je bio spreman nikad više ne prijeći.

Stražari su ustuknuli kad su ga prepoznali, a mužjaci u crnom smjesta su ga okružili. No, nisu ga ni pipnuli.

Bilo je zabranjeno dodirivati njegovo sveto tijelo.

A zapravo se nisu ni trebali boriti s njim. Došao je svojom voljom. Ali bio je lažan poklon tradiciji.

Njegovo je tijelo bilo sposobno združiti se sa ženkom koliko i eunuhovo. Po tom je pitanju bio mrtav od struka naniže, stoga će sve kraljičine nade u nastavak dinastije pasti u vodu.

Nije mario. Neka rade s njim što žele.

Polako je shvaćao da je Selena i njega povelala sa sobom. Njegova je duša otišla kad i njezina - jedina je razlika bila ta da je njegovo tijelo tek moralo leći i prestati funkcionirati.

No, možda se kraljica pobrine za to umjesto njega.

Kad postane očito da neće moći izvršiti svoju dužnost, vjerojatno će ga dati smaknuti.

Kako god.

Sve što je znao i što mu je bilo važno, bilo je to da je njegov brat sad oslobođen tereta koji ga je dugo pritiskao, a Bratstvo i njihove obitelji bili su sigurni.

Samo to je bilo važno.

Putem do palače, skidao je odjeću, otkopčavao košulju i puštao je da padne na pod. Skinuo je cipele. Skinuo je i hlače.

Stajao je gol na hladnom jesenskom suncu pred vratima palače.

AnsLai, vrhovni svećenik, tamo ga je čekao. Premda je mužjakova glava bila pokrivena kapuljačom, nije imao pleter preko lica pa je njegovo zadovoljstvo bilo vidljivo.

»Kakvu krasnu odluku si donio«, rekao je mužjak naklonivši se u struku. »Pohvaljujem te zbog bistre glave i odanosti, premda malo zakašnjeloj, spram tvoje dužnosti.«

Kad je to rekao, veliki ulaz od bijelog mramora rastvorio se po sredini i otkrio pogled na bijeli hodnik koji je Trezu izgledao kao da se proteže u beskonačnost.

Na trenutak se sjetio Seline i sebe kako se grle u podzemnom tunelu Centra za obuku, držeći se jedno za drugo.

Vječnost o kojoj je pričao, ona koju je imao s njom, i dalje je bila dio njega.

I to će ga održati na životu ma što uslijedilo. Stražari pred njim su se razmaknuli i krenuli naprijed, stavljajući jednu bosu nogu pred drugu, penjući se uz uske stepenice.

Kad je prišao AnsLaiu, vrhovni se svećenik ponovno naklonio. »A sad obavimo tvoje čišćenje.«

»Radije uzmi ovaj, imat ćeš više sreće.«

Umjesto noža koji je tražila, krvnik je predao Catri manji nož s glatkom oštricom.

Nagnuvši se nad natalnu kartu djeteta, žurno je radila, vrhom noža oštrim poput britvice pokušavala je pronaći rupicu ili pukotinu na naknadno nanesenom sloju boje.

»Moramo to obaviti negdje drugdje, princezo«, rekao je. »Moramo... Sranje, ostani tu.«

Jedva da je i primijetila kad je otišao, toliko se koncentrirala na svoju delikatnu operaciju. Ako bi radila prebrzo ili preduboko ukopala nož, mogla je uništiti ono što se nalazilo ispod...

Naposljetku je odvojila naneseći sloj i uklonila ga.

Nasreću, tinta koju su prvu koristili umrljala je pergament i upila se u samo tkivo papira.

Sklopivši oči, zaljuljala se.

Prepravili su i djetetovu natalnu kartu.

Novorođena djevojčica bila je pravomoćna nasljednica prijestolja sudeći prema zvijezdama.

Kad joj je sve to došlo do glave, Catra je otvorila oči i pogledala preko ramena. s'Ex joj je bio okrenut leđima i s nekim se borio - odnosno, netko se opirao njegovom stisku.

Kad se s'Ex okrenuo, Glavni astrolog, u svojem crvenom ruhu, nalazio se pored tog golemog tijela, zarobljen u stisku toliko snažnom da je mogla čuti otežano disanje ispod svečanog ruha.

Snažno povukavši, s'Ex je sagnuo ono što mu je pokrivalo glavu. Ispod tkanine, astrologovo lice bilo je prestravljeno - a strah se povećao kad je zbrojio dva i dva, i zaključio da gleda u ženku koju nitko nije smio vidjeti.

»Da, morat ću te ubiti sad kad si vidio princezu«, rekao je s'Ex. »Ali najprije, nekoliko odgovora.«

Catra je ponovno pogledala karte i pomislila... Ono što je u njima pronašla trebalo bi još više uplašiti majčinog savjetnika.

Čim s'Ex otkrije...

»Hoćemo li mu reći što si otkrila?« rekao je s'Ex povlačeći manjeg mužjaka za sobom. »Hoćemo li ga pitati zašto su karte promijenjene?«

Catra je zurila u krvnika.

Nešto na njezinom licu mora da je odalo njezine osjećaje jer se s'Ex namršrio i upitao: »Zašto me tako gledaš?«

Odsutno je primijetila da je na krvnikovom sivom ruhu još više krvi. Nije oklijevao svladati nijednog od mužjaka koji su ga htjeli napasti, unatoč činjenici da je trenirao s njima, radio s njima, a vjerojatno se i zbližio s njima.

Ako mu oda i taj dio svog otkrića?

Pa, ako to učini, osim Glavnog astrologa i bez sumnje AnsLaia, i kraljica... Catrina majka... ženka na čelu s'Hisba... umrijet će. Catra je osjetila... Zapravo nije osjetila ništa.

S druge strane, ta je ženka bila njezin poglavar, ne i roditelj - a kraljica je prekršila zakone tradicije radi vlastite koristi.

To je bilo jedino objašnjenje, naročito s obzirom na ono što je rekla u odaji za rituale.

Catra se obratila Glavnom astrologu. »Karte su prepravljene. Pretpostavljam da si ti to učinio.«

Mužjak je odvratio glavu kako je ne bi gledao, ali s'Ex to nije odobrio. Zagrizao je nazubljeni nož i, držeći oružje među zubima, slobodnom rukom dohvatio njegovu lubanju i okrenuo je.

Potom je progovorio kroz čelik. »Princeza ti je postavila pitanje. Savjetujem ti da na njega odgovoriš.«

Budući da iz otvorenih usra nisu doprle nikakve riječi, s'Ex ju je pogledao. »Zatvori oči.«

Odmahnula je glavom. »Učini što moraš. Bit ću u redu.«

s'Ex je opsovao, no onda je zgrabio astrologovu ruku u rukavici i toliko je snažno stisnuo da je mužjak jauknuo, okrenuo se i vrisnuo kad mu je ovaj polomio kosti.

Zatim je s'Ex dohvatio bodež koji mu je bio među usnama i namjestio ga opet na njegov vrat. »A sad, odgovori na pitanje...«

»Dalja sam promijenio karte!« urlao je mužjak »Ja sam ih promijenio! Nisam htio, ali kraljica mi je naredila! Zakleo sam se da ću šutjeti!«

»Zna li AnsLai za to?« Catra je pitala. »Ne! Ne zna! Nitko ne zna!«

Eksplzija riječi doimala se kao rezultat prijetnji s kojima je bio suočen jednako koliko i pročišćavanje savjesti koju je dugo nešto mučilo.

»Nisam to htio!« mužjak je počeo plakati. »To je povreda mog svetog položaja, ali rekla mi je da će pogubiti cijelu moju lozu, rekla je da će ubiti moju družicu, moje mlado... moje roditelje...«

»Zašto bi zamijenila karte TrezLatha i njegovog brata? Nije mi jasno zašto je to bilo potrebno.«

»Pravi Pomazanik, dijete koje je prvo izašlo iz majčine utrobe, iAm, bio je boležljiv. Nisu očekivali da će preživjeti noć, a kamoli poživjeti do adolescencije. Kraljica je željela jednog od svetih blizanaca za vas. Vaša Svetosti, pa mi je naredila da promijenim kartu drugog sina, koji je bio žilav i snažan. To je bio razlog.«

Catra je duboko udahнула.

U tišini koja je uslijedila, znala je da će ono što će iduće reći sve promijeniti. I prouzročiti nasilje.

Vratila je pogled na s'Exa. Krvnik je bio neobično miran, njegovo krupno tijelo zračilo je mirnoćom koja je nalikovala onoj prije oluje.

Posve ravnim glasom, rekao je: »Kaži mi.«

Kao da već zna.

Okrenula se natrag prema karti, smotala je i vratila u tešku zlatnu kutiju skupa s ostalima. Potom je ustala i prišla krvniku i mužjaku.

»Daj mi nož«, ponovno je rekla s'Exu. Ali ovog puta iz nekog drugog razloga.

»Zašto?«

»Jer nam treba živ.«

Očekivala je da će joj se suprotstaviti i šokirala se kad je s'Ex okrenuo nož i predao joj ga, drškom prema naprijed, bez komentara.

Težio je gotovo jednako kao i kutija.

»A sad ga pusti. Moraš ga pustiti«, rekla je. »Neće pobjeći jer ja sam jedina koja mu može spasiti život. Pusti ga, s'Ex. Naređujem ti da to učiniš.«

Kad je krvnik poslušao naredbu, Glavni astrolog pao je na pod kao običan komad krpe. Bio je pametan. Odvukao se nekoliko metara dalje.

Netremice promatrajući s'Exa, obratila se astrologu jasno i glasno: »A sad mu reci zašto si prepravio kartu njegove kćerke.«

OSAMDESETO POGLAVLJE

Telefon je zvonio.

Kad se Paradise uspravila i naslonila na uzglavlje velikog kreveta, pogledala je u smjeru tihe zvonjave i stola preko puta.

Barem će se moći malo zabaviti odgovaranjem na poziv, a ne samo sjediti u toj podrumskoj sobi i mozgati o svemu što bi se moglo dogoditi kad padne mrak.

Njezin je otac bio strašno ljut što je odbila poći kući s njim, čak i nakon prijetnje koju su s'Hisbe uputile vampirima. No osjećala je da se mora zauzeti za sebe, unatoč promjeni okolnosti. Ako bi popustila? Okrenula bi kazaljke sata svog života unatrag.

Nije se pokolebala ni kad ju je podsjetio, premda to nije bilo ni potrebno, na činjenicu da je već izgubio njezinu *mamen* te da ne želi da i ona osjeti hladan zagrljaj smrti.

Kad je rekla svoje posljednje i konačno »ne idem«, zagledao se u nju kao da je stranac.

A možda je to i bila.

Driiiiiiiiiin.

Možda je to bio njezin otac. Sigurno ni on nije mogao biti miran. Iako ju je vjerojatno već pokušao kontaktirati preko mobitela, porukom ili pozivom.

Prebacivši noge na jednu stranu madraca, skočila je dolje i otrčala do telefona.

Dohvativši slušalicu, rekla je: »Dobro jutro, kako vam mogu pomoći?«

Javio se muški glas, ali ne onaj njezinog oca. Bila je to osoba koja je već zvala, od s'Hisba, ona koja je objavila rat onim svojim neobičnim naglaskom: »*Imam poruku za vašeg kralja, Wratha, sina Wrathovog. Kraljica mu želi zahvaliti što je tako brzo predio Pomazanika. Wrathova poslušnost dokazuje da se radi o mudrom vladaru i vodi, te ga sa zadovoljstvom uvjeravamo da se neće poduzeti nikakva vojna akcija te da je ponovno uspostavljen red među našim narodima.*«

Klik.

Paradise se zagledala u telefon. Je li to dobro shvatila?

Ptitiskajući dva dugmeta na postolju, oslobodila je liniju, a kad je ponovno začula signal da je slobodna, okrenula je očev broj. Ili je barem to pokušala. Toliko je drhtala da nije mogla isprva pogoditi brojke.

Kad je napokon uspostavila poziv, shvatila je da teško diše.

»Halo...«

»Oče!« prekinula ga je. »Oče, opet su zvali...«

»Paradise! Jesi li dobro...«

»Da, da, moraš me saslušati! Opet su zvali, s'Hisbe... rekli su da je Wrath predao...« Kako ono? »Pomazanika? Rekli su da je sve okej, mislim, otkazali su rat!«

Glup način da to kaže, pomislila je. Kao da se radi o rođendanskoj zabavi koja je otkazana zbog lošeg vremena.

»O čemu pričaš?« polako je rekao njezin otac. »Wrath nije namjeravao predati Treza.«

»Mora da se predomislio?«

»U zoru sam razgovarao s njim. Bratstvo je poslalo dnevnog izaslanika da prikupi informacije s Teritorija. Što se... Moram ga smjesta nazvati.«

»Hoćeš li mi javiti što se zbiva?«

»Hoću.«

»Volim te«, protisnula je.

»Oh, Paradise, volim i ja tebe. Budi u podrumu.«

»Obećavam.«

Kad je poklopila slušalicu, zatekla se kako preklinje za priliku da mu se osobno ispriča. Iako je pretpostavila da se radi samo o impulsu četverogodišnjakinje koja želi biti dobra curica.

Bez obzira na ishod sukoba sa Sjenama, morala je ostati čvrsta u svojim odlukama.

Prijetnja ratom bila je dobar podsjetnik na to da imamo samo jedan život.

I zato ga treba proživjeti.

Kad se s'Exov pogled susreo s nepokolebljivim princezinim pogledom, zaključio je da ga je veoma mudro razoružala i maknula Glavnog astrologa dalje od njega prije odgovora na postavljeno pitanje.

No objašnjenje nije bilo ni potrebno, znao je zašto su prepravili kartu.

Astrolog je mucao. »Dijete je bilo pravomoćni nasljednik, i zamijenilo bi vas, princezo. Ali kraljica nije htjela krv običnog puka na prijestolju. Zнала je da je krvnik otac. Natjerala me da promijenim vrijeme rođenja za četiri minute, trideset i dvije sekunde - što je mlado stavilo u nepovoljan položaj šestog planeta od sunca.«

Istog trena, zvuk molećivog plača s'Exove kćerke proletio mu je kroz glavu... i ušao u žile.

Prsa su mu se počela nadimati od teških udaha.

Šake se stisnule.

Srce preskočilo otkucaj... A onda počelo kucati polaganim, ujednačenim ritmom ubojice.

Princeza je pružila nož prema njemu. Oči su joj bile pune tuge, ali su istovremeno bile jako, jako bistre. Glasom koji je podrhtavao i istovremeno bio snažan, rekla je samo tri riječi.

»Učini što moraš.«

Zнала je da je time osudila majku na smrt. Sad kad je istina izašla na vidjelo, krvnik neće oklijevati osvetiti se za ubojstvo vlastite krvi.

Ratničkom rukom, primio je nazubljeni nož i okrenuo vrh prema svom licu. S dva brza poteza niz obraze, označio je samog sebe.

Jednom za kćerku koju nikad neće upoznati. Jednom za sve zlo koje će ispraviti.

Kad se okrenuo prema prorezu u pločicama, imao je samo jednu stvar na umu, ali ipak se zaustavio.

Osvrnuvši se preko ramena, uputio je Glavnom astrologu pogled. Kad se mužjak sav stisnuo u strahu od smrti, s'Ex je rekao: »Ako je moja kćer trebala biti nasljednica, tko će sad naslijediti kraljicu?«

»O-o-ona.« Mužjak je pokazao na princezu. »Ona ima pravo na prijestolje. Njezina karta nije promijenjena. Bila bi druga po redu nakon tvoje kćeri, a budući da je umrla, ona je legitimna nasljednica...«

»Ubijena«, ispravio ga je. »Moja kćerka.«

Pogledao je u princezu.

Ona kao da nije marila za posljedice onoga što je upravo rečeno. Kao da nije ni čula dio o tome da će uskoro postati kraljica. Umjesto toga, držala je dugačku, tanku zlatnu kutiju na prednjem dijelu svoje odore služavke, glave pognute prema dolje.

Suze su pale na sjajni žuti metal ravno iz njezinih očiju.

»Moraš vladati«, obznanio je s'Ex. »Moraš preuzeti uzde ove zajednice i pravedno vladati njome. Jesi li me čula? Otrgni se tim osjećajima i pripremi za ono što slijedi.«

Podignula je pogled prema njemu. »Bila je moja sestra. Ubili su... moju sestru.«

Na trenutak, s'Ex se lecnuo. Bilo je to posljednje što je mislio da će reći.

Neočekivano saznanje da ima s kim podijeliti svoju tugu neobično ga je dirnulo.

Prilazeći princezi, objmio je njezino lice dlanovima i podignuo prema svom. Kad joj je obrisao obraze, sagnuo se i utisnuo poljubac u njezino čelo.

»Hvala ti na ovome«, šapnuo je.

»Čemu?«

Samo je odmahnuo glavom i zakoračio unatrag. »Ti.« Pokazao je na Glavnog astrologa. »Moraš se pobrinuti za nju. Vjeruješ u svoju tradiciju, prezireš vlastite laži? Dokaži to tako što ćeš se pobrinuti da ona preživi - za otprilike deset minuta bit će tvoja kraljica.«

Istog trena, mužjak se bacio na pod, raširio i položio čelo na krvavi crni mramor pod princezinim nogama. »*Zbog svega što piše u zvijezdama, služit ću kraljici Catri viri SuLanah etl MuLanen deh FonLerahn do zadnjeg otkućaja mog srca i posljednjeg udaha mojih pluća.*«

s'Ex je osjetio iskrenost u njegovim riječima i znao da će nova kraljica biti sigurna. »Imaš svečano ruho ovdje, zar ne?«

Glavni astrolog odgovorio je s poda. »Imam.«

»Obuci je. Za dvadeset minuta, glava njezine majke bit će na dnu prijestolja. Dovedi Catru pa da obavimo svečanu promjenu vladara.«

»Što je s tobom?« pitala je Catria. »I ti ćeš biti tamo? Molim te, reci mi da ćeš biti tamo.«

»Misli na sebe, moja kraljice. Mnogo si važnija od ikoga u ovoj sobi, ovoj palači, ovoj zemlji.«

To rekavši, okrenuo se i nestao kroz tajni prolaz.

OSAMDESET PRVO POGLAVLJE

Čišćenje i čuvanje ratničkog oružja bilo je sveta dužnost, način na koji se odavala počast vezi između ratnika i njegovog alata.

Dok je Rhage sjedio nagnut nad drugom od dvije omiljene mu puške, slatki miris metalurškog deterdženta bio mu je poznat koliko i zvuk vlastitog glasa.

S druge strane sobe, mogao je osjetiti Marynu napetost. Ali ona nije rekla ni riječ.

»Pazit ću«, rekao joj je, vraćajući limenku spreja natrag u kutiju s alatom za čišćenje pištolja. »Obećavam... Bit ću veoma pažljiv.«

Zakleo joj se iako je znao da je individualna pažnja bila samo dio preživljavanja bitke. Biti svjestan okoliša, čuvati leđa, imati zaštitu ostale braće - sve je to pomagalo. A uvijek je postojao i element sreće.

Ili sudbine.

Kobi.

Kako hoćete.

»Znam da hoćeš«, stisnuto je rekla.

Kožnatom je krpicom brisao jednu pa drugu stranu cijevi. »Ali ako se... ne vratim kući...«

Tu se zaustavio. Ionako je znala što je namjeravao reći. Rekao je dovoljno da sama zaključi.

»Pronaći ću te«, procijedila je. »Nekako ću te već pronaći.«

Kimnuo je i pomislio kako bi joj vjerojatno trebao prići, ali nije mogao podnijeti blizinu. Ionako je bio na rubu da se raspadne, i s ratom koji ga je čekao kad padne mrak, nije si mogao priuštiti takve emocije.

»Jednostavno ne mogu podnijeti pomisao da se ozlijediš«, rekla je ispuhujući nos u maramicu i brišući oči. »To me brine skoro i više od umiranja.«

Pa, da, jer su primili na dar to čudo - koje ih spašava onda kad ih smrt pokuša rastaviti.

Sjetio se Treza i poželio povratiti.

Bože... Prizor tog mužjaka kako se penje na jebenu pogrebnu lomaču bio mu je poput tetovaže na mozgu.

Iznenada je spustio pištolj i tkaninu na koljena. »Užasna sam osoba. Baš sam pravi jebeni seronja.«

Preko puta, Mary je opet zašmrcala. »O čemu pričaš?«

Natjerao se da nastavi čistiti oružje, ponajviše zato što, ako bi je pogledao u oči, ne bi mogao izgovoriti te riječi.

Kvragu, možda ne bi ni trebao - iako od nje nikad ništa nije mogao tajiti.

»Ja, ah... Užasno mi je ovo kroz što su prošli Trez i Slena. Isto vrijedi i za Tohra.«

Iz vedra neba, sjetio se kako je sjedio u Mannyjevim otmjenim ambulantskim kolima i tražio od njega da spasi Odabranicu.

Kao da bi se lijek nekim čudom stvorio ako bi mu jednostavno naredio da ga nade.

Potom je nakratko vidio i Laylu, sklupčanu vani dok se vatra uzdizala u nebo. Trudnu Laylu, koja je nosila Qhuinnove blizance, za Boga miloga.

Koja je izgledala kao da će i sama umrijeti oplakujući smrt svoje sestre - toliko da Rhage nije bio jedini koji se zabrinuo za njezinu trudnoću, njen život, mlado.

»Baš sam kreten«, šapnuo je.

»Razgovaraj sa mnom, Rhage.«

»Drago mi je da to nismo mi«, procijedio je. »Koliko god ih volim, i žalim skupa s njima... Tako mi je jebeno drago da te nisam izgubio...«

Suze su mu nahrupile u oči.

A njegova *klan* mu se primaknula.

Kad mu je uzela pištolj i odložila ga sa strane, potom ga obujmila svojim rukama, mrmljajući riječi podrške u njegovo uho, osjećao se još gore.

Samo ga je podsjetilo na ono što Trez više nikad neće imati... *Bum! Bum! Bum!*

»Rhage«, vikao je V. iz hodnika. »Trez se predao.« Rhage se uspravio i obrisao suze. »Što?«

Odmičući Mary s puta, skočio je prema vratima i rastvorio ih. »Koji kurac ti pričaš?«

»Čuo si me. Sastanak kod Wratha. *Odmah*.«

Brat je htio otrčati dalje, ali ga je Rhage zgrabio za ruku. »Jesi siguran?«

»Upravo su nazvali od s'Hisba.«

»Zna li iAm?«

To ga je zaustavilo pa je pogledao u strop. »Sranje.«

»Jesi li siguran da Trez nije u kući?«

»Ne, otišao je. Provjerio sam snimke s kamera. Ostavio je mobitel na stepenicama i ispario prije otprilike sat vremena.«

»Koje... *sranje*. Okej, u redu...« Ali nije bio baš siguran u to. Možda neće biti ni rata... Ali što je sa Sjenama? Njihovim dvjema Sjenama?

»Daj da odem gore i kažem to iAmu«, čuo je vlastiti glas kad je pogledao u Mary.

»Želiš da pođem s tobom?« pitala je. »Da, želim.«

iAm se probudio i ugledao dva para cipela ispred sebe. Jedan par su bile vojničke čizme, velike kao fotelje. Druge su bile ženske tenisice Coach sa sivo-crnim logotipom i ljepljivim trakama umjesto vezica.

Kad je podignuo glavu, ugledao je Rhagea i Mary. »Koliko je sati?«

Mary je kleknula, a to je bio prvi znak da je vijest koju mu se spremaju prenijeti jako, jako loša.

No Rhage je bio taj koji je progovorio. »iAm... Imamo razloga vjerovati da se tvoj brat predao.«

Riječi su mu prošle kroz glavu rastavljene na niz dijelova, kombinacija imenica, glagola i ostalih riječi koja nije imala nikakvog smisla.

»Oprosti, što si rekao?«

Kad se uspravio, boca koju je držao u krilu otkotrljala se i udarila u Rhageove čizme.

»Primili smo vijest s Teritorija da nas kraljica više ne namjerava napasti jer se Trez dobrovoljno vratio s'Hisbama...«

»Isuse *Kriste!*«

Skočivši na noge, gurnuo ih je i uletio u bratovu sobu. Krevet je bio neuredan, a vrata ormara otvorena... Nije bilo apsolutno nikakvog znaka Trezove prisutnosti.

»Ne, ne, trebali smo otići!« vikao je nikome i ničemu. »Sve sam sredio! Otići ćemo!«

Kad se okrenuo, njih su dvoje stajali na vratima.

Maryn je glas postao prodoran, kao da je itekako dobro znala da inače uopće neće čuti što je rekla. »Znamo da ćeš htjeti otići za njim, iAm. Ali prije nego to učiniš...«

Krenuo je van iz sobe, spreman pokositi ih ako mora, ma koliko cijenio njihovu brigu.

No, Rhage ga je uhvatio za ruku i vratio natrag. »Daj da te najprije naoružam. Lassiter će ići s tobom. On može podnijeti sunčevu svjetlost.« iAm je taman krenuo usprotiviti se, ali onda je pomislio, *pa da*.

»I dalje smo spremni podržati te, stari«, Brat je mračno rekao. »Nisi sam u ovome.«

Na trenutak iAm uopće nije mogao shvatiti što je lik govorio - a onda mu je došlo do glave. Sranje. Ako se vrati natrag i izvuče Treza... Kraljica će iz osvete vjerojatno napasti Caldwell. A onda će svi oni biti pod opsadom.

»Zašto je to učinio?« jadicovao je iAm. »O, Bože, zašto je to učinio?«

Mary ga je uzela za ruku. »Mora da je saznao za prijetnju. Vjerojatno je čuo nekoga u kući.«

iAm je sklopio oči. »Ovo mora prestati. Cijela ova vražja priča mora završiti.«

Pod pretpostavkom da je Trez konačno pao na mač koji mu je stalno visio nad glavom? Morat će se združiti i poseksati s jedinom ženkom koju je iAm ikad volio.

Jer takva je bila sreća njegova i njegovog brata. Baš takva. »Hajde«, rekao je Rhage. »Da ti damo malo oružja. Lassiter već čeka.«

Sve što se potom dogodilo bilo je kao u magli. Spustili su se do drugog kata. Oko bokova stavili korice, kao i preko ramena. Pištolji. Noževi. Dugi crni kožnati mantil koji je sve to prikrivao.

Potom su se spustili do predvorja gdje je pali anđeo bio slično ukrašen, i nije se šalio.

Netom prije nego su njih dvojica otišla, Rhevenge im je prišao i zagrlio ih. »Moram ostati ovdje. U slučaju da Sjene napadnu Caldwell, moram zapovijedati svojim grehožderima, da nas brane tijekom dnevnih sati.«

Jebote. Muka njegova i bratova postala je svačija muka.

»Jako mi je žao«, rekao je iAm pogledavajući u Braću. Wratha. Ostatak domaćinstva. »Ne mogu vjerovati da je došlo do ovoga.«

Rhage je odmahnuo glavom. »Kužimo te. Učinit ćemo što moramo kako bismo se pobrinuli za svoje.«

Tu je priča završila, a iAm i Lassiter izašli su kroz predvorje pa prema prednjim stepenicama pred palačom.

Pali je anđeo ispružio ruku i dohvatio njegovu. »Spreman za vožnju?« Namrštivši se, iAm je promotrio mužjaka plavo-crne kose. »O čemu pričaš...«

U tren oka, usisala ga je sunčeva zraka, podignula uvis i odvela odatle, bez aktiviranja ijedne misli ili snage volje, nekontrolirano ga je ponijela...

... prema domu koji je mrzio i sudbini protiv koje se i dalje borio.

Knjigoteka

OSAMDESET DRUGO POGLAVLJE

Drago je kamenje bilo hladno i teško.

Dok je Glavni astrolog omotavao Catru pleterima u koje su bili umetnuti dijamanti, safiri, smaragdi i rubini, postajalo joj je sve teže disati.

Iako je to vjerojatno bilo zbog veličine onog što se događalo, a ne težine svečanog ruha.

Posljednji dio kraljičinog ruha bio je tanki veo koji joj se poput povjetarca spuštao preko lica.

»Gotovo je«, rekao je Astrolog.

U uobičajenim okolnostima, ruho bi u kraljičine odaje donijela skupina služavki, oprala ga i pripremila za novu vlasnicu. Ali okolnosti nisu bile uobičajene.

Je li kraljica već mrtva? Kako će umrijeti?

Dok su joj se ta pitanja iznova i iznova motala po glavi... »... stigao! Stigao je!«

Glasovi koji su na hodniku izvikivali jedne te iste riječi probili su se kroz duboku tišinu odaje.

Namrštivši se, dohvatila je haljinu i krenula prema njima, no onda se sjetila da ne može otvoriti vrata koja su vodila na hodnik.

»Hoćeš li ih, molim te, otvoriti?«

»Smjesta, Vaša Visosti.«

Glavni astrolog pojurio je do vrata, stavio dlan na zid, a ploha se poslušno povukla.

»Pomazanik je stigao!«

Vani je vladao kaos, svi su trčali i poskakivali od radosti, izbilo je slavlje. Na djelić sekunde, samo je stajala na vratima i sve to upijala - prije nego se sjetila krvoprolića u kružnoj sobi iza nje.

»Dođi ovamo«, rekla je Astrologu.

Čim je prošao kroz vrata, ona su se automatski zatvorila, a njezinu prisutnost primijetila je gomila koja je trčala niz hodnik.

Svi su se zaustavili. Pali na pod. Raširili po njemu. Podanici su počeli mrmljati uobičajene pozdrave očigledno zaključivši da se radi o aktualnoj kraljici.

Kad joj je ta misao došla do glave, sinula joj je još jedna. »Čišćenje...« Okrenula se i nastojala reći što tiše: »O, zvijezde na nebu, pročišćavat će ga... Brzo, moramo odmah do vrhovnog svećenika!«

Astrolog nije postavljao pitanja. Samo ju je pratio dok je trčala kroz palaču. Na njihovu sreću, njezina je prisutnost iziskivala mnogo klanjanja, a put kojim bi se inače morali probijati kroz masu sad je bio prohodan zahvaljujući tome što su se svi, od dvorjana preko Primarija do sluga, bacali na pod čim bi je ugledali.

AnsLaijeva sveta odaja nije bila daleko od svečane dvorane, a kad je dospjela do nje, krenula je staviti ruku na zid - no Astrolog se progurao i sam dlanom napipao traženo mjesto.

Kad se ploha pomaknula, dobila je čist pogled na velikog golog mužjaka raširenog preko crne mramorne ploče, ruke su mu bile sa strane, a stopala spojena.

AnsLai se nalazio preko puta, stajao je iznad vatre s oba dlana podignuta prema nebu i pjevušio molitvu.

»Stani!« rekla je. »Naređujem ti da staneš!«

Vrhovni svećenik se okrenuo - i odmah bacio na koljena. »Vaša Visosti, mislio sam da ste još u ritualnoj sobi.«

Catra je požurila prema mužjaku koji je ležao zatvorenih očiju. »Reci mi da ga nisi pročistio...«

»Upravo sam mu ubrizgao otopinu u vene...«

»O, ne, ne, ne«, rekla je. »Ne!«

»Što to govorite, Vaša Visosti?« rekao je vrhovni svećenik uspravivši se. »Bio je vani desetljećima. Nečist je, ne može se združiti s vašom kćerkom...«

»On nije Pomazanik.«

Na te riječi, mužjak o kojem su pričali polako je okrenuo glavu prema njoj.

I tako je napokon, nakon svih tih godina, upoznala TrezLatha.

»Žao mi je«, izdahnula je, saginjući se prema njemu i uzimajući ga za ruku. »Nisam stigla na vrijeme, žao mi je...«

Dok je Trez ležao na stolu, osjetio je kako ga peče unutrašnja strana podlaktice gdje su ga uboli iznenađujuće modernom, ljudskom iglom.

Pretpostavljao je da će, s obzirom na drevnost rituala, koristiti nekakvu cjevčicu ili ručno izrađenu starinsku metalnu injekciju.

Ali ne. Injekcija je bila identična onoj kojom su uboli Selenu.

Odjednom je osjetio otrov u venama koji, baš poput zmijskog otrova, nije tratio vrijeme već se odmah počeo širiti, množiti, preuzimati tijelo.

Iscrpljen od tuge i napora, shvatio je da postoji velika šansa da to ne preživi.

I to ga je natjeralo da se usredotoči na strop iznad sebe. Smiješno, kad god je zamišljao taj ritual, uvijek je bio svezan.

Čudno kako stvari na kraju završe. Sad je bol bila dobrodošla - možda je to bila karta do Selene. Pričalo se da ne možeš dospjeti u Sjenosvijet ako počiniš samoubojstvo, ali ako te ubiju?

Nisi kriv.

Postojalo je, jasno, i egzistencijalno pitanje s kojim se trebalo pomiriti, prvenstveno to kako će njih dvoje, koji su dolazili iz različitih kultura, pronaći jedno drugo na Onoj strani. Ako uopće postoji.

Ali ako je nada imala ikakav utjecaj, vjerovat će da hoće.

Mogao bi jednostavno i umrijeti s tim na pameti.

S vremenom je postao svjestan prisutnosti još dviju osoba koje su se nalazile u prostoriji zajedno s njim i Anslaijem. A jedna od te dvije osobe svjetlucala je od glave do pete u duginim bojama.

Kraljica.

Počela je razgovarati s Anslaijem nakon što joj se vrhovni svećenik naklonio. Potom se Anslai uspravio, počeo pričati, zabrinuo... i uspaničio.

Kraljica je pristupila Trezu - a nakon što je čitav život mrzio tu ženku, pomislio je kako bi mogao samo ispružiti ruku i zadaviti je.

Ali nije imao snage. Naročito kad se boi pojačala.

Nije se namjeravao pomicati, ali se ipak počeo komešati, tijelo je pokušavalo pobjeći od otrova.

Odjednom je cijelo njegovo odijelo od mesa iznutra gorjelo.

Posljednje što je vidio bili su dvorjani koji su pohrlili u sobu i nisu se bacili na pod. Zbunjeno su promatrali kraljicu.

Potom im se Glavni astrolog, odjeven u svoje crveno ruho, svima obratio.

Trenutak poslije, bacili su se na pod pred ženkom.

Ma, kao da je bitno, pomislio je Trez.

Kao da je sve to, čak i ta golema bol, uopće bitno...

OSAMDESET TREĆE POGLAVLJE

Pali anđeo doveo ih je do Teritorija.

Kad je iAm ponovno preuzeo oblik, shvatio je da je bilo dobro što je Lassiter preuzeo let u svoje ruke. S bratom u kraljičinih raljama, sumnjao je da bi se uopće mogao skoncentrirati dovoljno da se dematerijalizira.

»Odavde ja preuzimam«, rekao je iAm.

»Čuvam ti leđa.«

Zahvalno mu kimnuvši, iAm je otišao do prednjeg ulaza u područje s'Hisba. Među svim stvarima koje su mu Braća dala kao oproštajni poklon, bilo je tu i nekoliko kilograma plastičnog eksploziva. Sve što je morao bilo je namjestiti ga pored velikih vrata i...

Kao da je ulaz s'Hisba namjerno htio izbjeći štetu, goleme su se polovice rastvorile pred njima.

Ali ne igrom slučaja, ili zato što je netko iznutra izlazio.

Tamo je stajao s'Ex, visok i ponosan, savršen čuvar kraljičine zemlje.

Samo što... Nešto nije bilo kako treba. Mužjak je bio odjeven u *farshi* haljinu kakvu su nosile sluge i koju je ranije dao iAmu, a s nje se cijedila krv.

Osim toga, u ruci mu se nalazio krvavi nazubljeni bodež, dugačak koliko i njegova podlaktica.

»Nemamo mnogo vremena, hajde«, mužjak je žurno rekao.

Inače bi iAm dvaput promislio prije nego bi krenuo za Koscem. No jednom mu je već vjerovao, a bilo je očito da se radi o udaru.

Potrčavši, on i Lassiter pratili su krvnika do kompleksa palače i ušli u imanje kroz tajna vrata.

Jednom kad su dospjeli unutra, s'Ex ih je poveo kroz hodnike koji su bili posve prazni.

Nije bilo posluge. Ni dvorjana.

A s'Exa očigledno nije brinulo da će ih itko zadržati, ispitati... zaprijetiti im.

Mužjak je ili sišao s uma ili...

»Koji vrag se ovdje zbiva?« pitao je iAm.

»Ti si Pomazanik, a ne tvoj brat.«

iAm se toliko naglo zaustavio da je Lassiter morao poskočiti u stranu da ga ne bi pregazio. »Što?«

»Nemamo vremena. Tvoj brat je na čišćenju, na pragu je smrti. Ako se želiš oprostiti s njim, bolje ti je da požuriš.«

Dok je iAm samo tako stajao kao da ga je netko isključio iz struje, Lassiter i s'Ex zgrabili su ga ispod pazuha, podignuli ga s tla i odnijeli.

Sekundu poslije, došao je k sebi i otrgnuo se iz njihovog stiska, ponovno preuzimajući kontrolu nad vlastitim nogama. »To je nemoguće«, vikao je nadglasavajući njihove korake.

»Kraljica je krivotvorila natalne karte. Ti si bio taj, cijelo vrijeme, ali nisi trebao poživjeti dugo nakon rođenja. Trez je bio sigurniji - za kraljicu i za tvoje roditelje.«

Svi odjednom, uletjeli su u glavnu dvoranu, a iAm je ponovno zateturao.

Gore na postolju... njegovoj *maichen* - princezi, Kriste, tko god ona bila, na tamnu su glavu stavljali krunu Teritorija.

Dok je otprilike dvije tisuće Sjena klečalo na svilenim podmetačima, molećivo pognute glave.

»Ona je sve otkrila«, rekao je s'Ex. »Sve je prokljuvila, iako ju je to skoro koštalo života.«

»Gdje je nekadašnja kraljica?«

»Pod nogama svoje kćerke.«

Tad je ugledao odsječenu glavu sa strane, crne su oči gledale u gomilu, ali ništa nisu vidjele.

»Vjerujem u sudbinu«, rekao je krvnik. »Vjerujem u zvijezde. Ovako je trebalo biti.«

iAm je protrnuo. Bilo mu je zbilja previše, a ništa se nije ticalo njega. Ali Trez... »Moj brat...?«

»Ovuda.«

Kad je iAm konačno uletio u prostoriju u kojoj se nalazio Trez, ostao je bez daha.

Njegov brat, njegova krv, ležao je na mramornom stolu, njegovo veliko tijelo bilo je iskrivljeno od boli.

Prva pomisao bila mu je ta da ga podsjeća na Selenu i njezino iskrivljeno tijelo.

iAm je pojurio k njemu ne primjećujući ostale koji su stajali uokolo.

Uhvativši Treza za ruku, pao je na koljena. »Trez... Trez...?«

Ali nije mogao doprijeti do njega. Otišao je, bio je živ, ali se preselio negdje drugdje, kao da je njegovo tijelo izdalo privremeni nalog za evakuaciju.

»Ne«, čuo je vlastiti glas. »Ne, nakon svega... Trez, slobodan si... Možeš ostati sa mnom, slobodni smo...«

Pa, donekle slobodni, budući da je on novi Pomazanik. Ali trenutno se nije mogao tim zamarati.

Jebote.

»Ne ostavljaj me, brate.«

»... protuotrov. Vidjet ćemo.«

iAm je podignuo pogled i ugledao AnsLaia, vrhovnog svećenika koji je stajao s druge strane stola. »Što?«

»Dao sam mu protuotrov... čim sam saznao.« Mužjak je pogledao u s'Exa. »Ali možda je prekasno. Već je bio slab kad je došao.«

iAm je počeo pričati, brbljati o... Sranje, ni sam nije znao o čemu. Samo to je mogao.

Dok se njegov brat vrpeljio i okretao, kriveći ruke i noge od boli koju iAm nije mogao ni zamisliti, osjećao se tako bespomoćnim. Tako prokleta bespomoćnim.

»... vidjeli?« AnsLai je upitao nakon nekog vremena.

»Što?« rekao je promuklim glasom. Valjda nije ni prestao pričati.

»Vaši krvni roditelji. Čuli su da ste obojica na Teritoriju - da si ti pravi Pomazanik, pa bi voljeli...«

iAm je izbacio očnjake i zagledao se u zabrinute oči vrhovnog svećenika. »Reci im da, ako žele živjeti, nikad, nikad više ne prilaze meni ili mom bratu. Jesi li me razumio? Reci im da je jedino što me trenutačno može odvojiti od Treza to da ih odem ubiti na licu mjesta.«

OSAMDESET ČETVRTO POGLAVLJE

Trezova se želja ostvarila.

Dok je umirao tijekom čišćenja, saznao je da postoji Sjenosvijet. I da su pripadnici različitih tradicija i vjera išli na isto mjesto.

U jednom je trenutku bol postala prevelika i njegovo se tijelo predalo - a iznenadan nedostatak ikakvog osjeta bio je kao šok. Pa ipak je objeručke prihvatio tupost.

I osjećaj lebdenja.

Letio je uvis, uvis... Sve dok se nije našao na prostranom bijelom krajoliku, maglovitom krajoliku gdje se, dok je njime koračao, osjećao istovremeno i uzemljeno i bez težine.

Uskoro su se pojavila neka vrata. Vrata s kvakom za koju je instinktivno znao da će, ako je okrene, zakoračiti na mjesto koje se nalazilo iza njih i da se više nikad, nikad neće vratiti na Zemlju.

I tad je ugledao Selenu.

Njezino lice i lik pojavili su se ne na vratima, već u njima, kao da su, čak i zatvorena, bila trodimenzionalna.

Trenutna. Radost. Isto je vrijedilo za nju, njezin je osmijeh blistao preko udaljenosti među njima, kontakt očima bio je poput dodira koji je osjetio cijelim tijelom.

Bila je zdrava. Bila je snažna. Bila je u jednom komadu.

»Moja kraljice!« povikao je, posegnuvši prema njoj.

No ona je ispružila ruku i zaustavila ga. »Trez, moraš ostati.«

Lecnuo se. »Ne. Moram biti s tobom, ovako je trebalo biti...«

»Ne. Imaš još posla. Još neke stvari moraš obaviti, još nekoga upoznati. Tvoje putovanje nije gotovo.«

»Vraga nije.« Opet je psovao. Odlično je odradio maštariju o sjedinjenju na nebesima. »Mrtva si i ja želim biti s tobom.«

»Bit ću tu i čekat ću te.« Opet se osmjehnula i tako ga zagrijala. »Divno je ovdje gdje jesam, letim zbog onoga što si učinio za mene, kako si me oslobodio. Otkrila sam let i slobodna sam, i čekat ću dok ti ne dovršiš svoje putovanje.«

»Ne«, jadikovao je. »Ne šalji me natrag.«

»Nemam tu moć. Ali ti imaš. Odluči ostati tamo, moraš paziti na iAm. Moraš mu se odužiti za sve te godine koje je bio uz tebe. Nije pošteno da ga ostaviš samog. Nikad neće biti na miru, a zaslužio je to.«

Kvragu. To je bio vjerojatno jedini argument koji je mogla iznijeti, a da je mogao doprijeti do njega.

Sranje.

»Što je s nama«, jecao je. Iako je to bilo sebično. Djetinjasto. »Što je sa mnom... Bez tebe sam ništa.«

»Doći ću ti na noćnom nebu. Potraži me tamo.«

»Daj da te dotaknem...«

»Donesi pravu odluku, Trez. Moraš donijeti pravu odluku. Imaš dug prema onome tko te je volio cijeloga života.«

»Ali ja volim tebe«, protisnuo je i počeo plakati.

»I ja volim tebe, zauvijek.« Njezin je osmijeh odjekivao kroz njega. »Do vječnosti i natrag, sjećaš se? Bit ću tu i čekat ću tebe i sve one koje voliš. Tako je na drugoj strani. Samo ljubav.«

»Nemoj otići. O, Bože, ne ostavljaj me ponovno...«

»Ne ostavljam te. Razdvojeni smo, ali nismo izgubljeni niti istinski odvojeni. Ne oplakuj me, ljubavi. Nisam umrla...«

»Selenal!«

Kad je iAm čuo povik, skočio je s podnožja mramornog postolja. Nije bio baš neki spasitelj. Jebeno je zaspao držeći brata za...

»Trez?« rekao je kad je shvatio da je tip nekim čudom gotovo dvadeset i četiri sata nakon čišćenja došao k sebi.

Brat je plakao, suze su mu se cijedile iz očiju i kotrljale niz obraze.

»Trez? Jesi li se vratio?« iAm je skočio na noge i nadvio se nad njega. »Trez?«

Njegove upale tamne oči pomaknule su se prema njemu, a Trez kao da se dugo borio nastojeći shvatiti što jest a što nije stvarno.

»Trez?« šaptao je iAm, iznenada zabrinut da mu je otrov pojeo mozak. »Jesi li...«

Odjednom su se dugačke, snažne ruke omotale oko njega i podignule ga s tla.

Njegov ga je brat grlio.

I govorio: »Tu sam, tu sam, tu sam.... Za tebe... Tu sam...«

Isprva nije razumio njegove riječi, ali onda...

»Neću te ostaviti«, Trez je rekao grubim, hrapavim glasom. »Tu sam i neću te ostaviti.«

Sranje.

Upravo je te riječi iAm rekao njemu na razne načine tijekom njihovog zajedničkog života... Riječi izrečene svim onim što je učinio za njega, danima koje je proveo brinući se, godinama koje je proveo moleći se da prežive još jednu noć.

iAm se srušio na bratova prsa puna ožiljaka, koljena su ga odjednom izdala.

Ponekad je zamišljao kako bi bilo biti slobodan od tog prokletstva i pretjerane brige za brata.

Imao je nekoliko varijanti.

Ali nijedna nije bila ni blizu istini.

Knjigoteka

OSAMDESET PETO POGLAVLJE

Bilo je oko podne kad je Mary napustila palaču Bratstva, a braća Sjene se vratili.

Rhage je upravo poslao svoju *šetati* k Haversu, nakon što ju je uvjerio da je sasvim u redu, kad se oglasio alarm na glavnom ulazu.

Ispričavši se neumornoj skupini Braće koja su se okupila u sobi s biljarom, pretekao je Fritza do monitora, a čim je ugledao dva tamna lica, povikao je.

»Tko je?« pitao je Butch.

»Oni koje smo čekali!«

Otključavši bravu, namjestio se točno nasred unutrašnjih vrata - i eto njih, izgledali su strašno, oronule i izmorene sjenke nekadašnjih sebe. *Ha-ha.*

Ali bili su živi. Bili su zajedno. A kad ih je ugledao uspravne, kako hodaju i razgovaraju, malo je popustio pritisak koji mu je već noćima stiskao grudi.

»Hej, stari«, rekao je, zagrlivši onog koji mu je bio bliže, a potom i drugog.

Trezov je glas bio tanašan, ali dovoljno čvrst. »Hej, hvala ti na svemu.«

»Hvala ti puno na...«

»Trez, druže, drago mi je da te vidim...«

»Isuse Kriste, koja priča...«

»iAm, dobro došao natrag...«

I tako dalje, Braća su izlazila iz sobe s biljarom zajedno sa svojim ženkama, pozdravljajući ih i pričajući kao da su preživjeli rat. Ili nešto slično...

»O, Bože, stigli ste na vrijeme da pogledate *talk show* Stevea Wilkosa!«

Svi su se zaustavili i pogledali u Lassitera koji je stajao ispod luka, gol do pasa, u crnim kožnatim hlačama, s bejzbolskom kapom na kojoj je pisalo napaljenko i srebrnim dijelom koji mu je stršao nad glavom - kao i parom velikih pufastih papuča na nogama koje su, jedna pored druge, izgledale poput dalmatinera.

Anđeo se vratio prije dvanaest sati i prenio im vijest da su obojica na sigurnom, ali da nije sigurno hoće li Trez preživjeti. Po prvi je put ta budala izgledala istinski shrvano. Toliko da je bio neutješan.

U tišini koja je uslijedila nakon njegove vesele televizijske objave, Trez se zagledao preko predvorja... i prasnuo u smijeh.

Jadnik se toliko jako smijao da se morao uhvatiti za trbuh i potom obrisati suze iz očiju.

Kad su mu se svi pridružili, Sjena je okrenuo glavu prema stropu i rekao: »Hvala ti, kraljice. Ovo mi je baš trebalo.«

Potom je otišao do palog anđela i zagrlio ga. Razmijenili su nekoliko riječi, ozbiljnih, nakon čega je Lassiter pognuo pogled.

Jer se zamalo rasplakao.

No onda je seronja promijenio ploču i rekao: »A sad miči ruke s moje guzice. Nisam ti ja takav.«

I to je obilježilo ostatak dana. Kao zavoj preko rane, svi su se okupili oko dvije Sjene, povelili ih u sobu s biljarom, nudili im hranu i piće.

Bilo je jasno da, unatoč tom trenutku lakoće, Trez i dalje pati. Na sebi je imao nekakvo sivo ruho, a koža mu je bila gotovo jednake boje kao i taj materijal. No izgledalo je kao da istinski želi biti prisutan i sudjelovati u svemu.

iAm je, s druge strane, patio od ozbiljne vrtoglavice. Kao da je tek sišao s broda koji je prošao velike valove, držao se za razne stvari... biljarski stol, kauč, šank.

Odbio je piće. Radije je popio Colu.

Rhage je bio vraški sretan što su se vratili doma u jednom komadu, ali čak i u tim okolnostima, nije bio za razgovor. Govorio je samom sebi da je to zbog skorašnje racije na Degradacijsko društvo u školi, skupa s Assailom i njegova dva bratića.

To bi moglo biti povijesno krvoproliće.

Osim toga, Banda kopiladi stalno mu je bila na pameti. Čak i kad bi on i njegova Braća poklali sve koljače, a Omega se povukao kako bi nadoknadio taj gubitak, i dalje bi ga brinuli Xcor i njegovi dečki.

No, ruku na srce, svejedno se nije osjećao dobro.

Nakon nekog vremena, shvatio je da nije jedini.

I Layla se držala sa strane, s jednom rukom na trbuhu, gledala je ravno ispred sebe premda se ni na što nije koncentrirala.

»Jesi dobro?« pitao ju je kad joj je prišao. »Trebala ti doktorica Jane ili nešto?«

Budući da ništa nije odgovorila, primaknuo se još bliže. »Layla?«

Poskočila je, a on je ispružio ruku kako bi je smirio, kad je promrmljala: »Oprosti, što?«

»Jesi li dobro?«

»Oh. Da.« Podarila mu je isti onaj osmijeh koji je on dao svojoj Mary. »U redu sam.«

Mamilo ga je da joj kaže da sere, ali ni on ne bi volio da njemu netko kaže nešto slično. »Hoćeš da pozovem Quinna?«

Quinn i Blay su razgovarali s iAmom i obojica su kimali glavama... Samo kako bi potom ustuknuli od šoka kao da nisu mogli vjerovati cijeloj toj priči koju su dotad čuli samo iz druge ruke, nakon što im ju je prepričao onaj TV anđeo s falusom na čelu.

»O, ne. Hvala ti.«

Dok je Rhage promatrao njezino ponašanje, pomislio je, čovječe, zbilja je bio sebičan koliko je i mislio da jest. Prije samo nekoliko dana izgubila je svoju krvnu sestru, Selenu.

Naravno da će na neki način biti nalik Trezu.

Stojeći pored nje, Rhage je poželio da joj može nekako pomoći. I bojao se da nije sposoban učiniti ništa... pokušavajući definirati seizmičku promjenu koja mu se zbivala pod kožom.

Naoko je sve bilo isto i sve je bilo dobro.

Ali on se bez nekog posebnog razloga osjećao sasvim drugačije. I to ga je plašilo.

Na drugom kraju grada, u Abalonovoj tudorskoj palači, Paradise je sjedila na svom krevetu, u svojoj sobi, i gledala u zid preko puta.

Pretpostavljala je da bi trebala biti sretna. Prema riječima njezinog oca, prijetnja s'Hisba je neutralizirana i svi su bili na sigurnom... ali ona je bila strašno nemirna.

Naravno, preselila se natrag doma.

Unatoč svom neovisnom stavu, živjeti daleko od oca u tim nesigurnim vremenima jednostavno je bilo preopasno. A to je bio korak unatrag od vlastite samostalnosti.

Barem je još imala svoj posao... Kucanje na vratima bilo je tiho. »Da?« rekla je.

Kad su se vrata rastvorila, njezin se otac pojavio na pragu. Nosio je svoj mornarsko plavi svileni kućni ogrtač, onaj na čijim je prsima bio ušiven obiteljski grb, S vrpcom dugačkom koliko i sam ogrtač.

»Još si budan?« pitala je. »Nisam mogao spavati.«

»Puno toga se zbiva.«

»Da.« Oklijevao je, osvrćući se po njezinoj sobi kao da je ponovno upoznaje. »Smijem li ući?«

»Naravno, ovo je tvoja kuća.«

»Naš dom«, blago ju je ispravio.

Nije dospio dalje od ruba čupavog tepiha koji je prekrivao pod pa se namrštila: »Ne osjećaš se dobro?«

Otvorio je usta kako bi nešto rekao. Zatvorio ih. Pokušao ponovno. Nije uspio.

Pomaknuvši noge, uspravila se. »Oče?«

Njezin je otac napokon došao do nje i tad je primijetila da drži nešto u ruci. Komad papira. Umjesto odgovora, ponudio joj je to što je držao.

»Što je to?« rekla je kad ga je primila.

Spuštajući pogled, namrštila se.

»O... moj Bože«, izdahnula je. »Moj Bože...«

Bila je to prijavnica za program obuke kod Bratstva. Cijelu ju je ispunio, vlastitom rukom.

U njezino ime.

»Oče!« Skočivši, prebacila je ruke preko njega. »Hvala ti! Hvala ti!«

Grlio ju je. »To je pitanje sigurnosti«, hrapavo je rekao. »Samo sam... Imala si pravo. Moraš se naučiti boriti. Pomisao da jednog dana ne budeš zaštićena...« Odmaknuo se od nje. »Imaš pravo. Moraš naučiti.«

Bilo je očito da se, kako bi to Peyton rekao, ukenjao u gaće na samu pomisao o obuci - ali upravo to je i činilo njegovu gestu tako značajnom. Iako se bojao... svejedno će je pustiti,

»Hvala ti«, rekla je uhvativši se za njega. »Bit ću pažljiva! Obećavam!« Pod pretpostavkom da upadne. Isuse, bolje joj je da odmah počne trenirati ako misli proći test fizičke izdržljivosti.

»Obećavam«, zaklela se. »Bit ću pažljiva.«

»Molit ću se za to«, samo što nije zajecao. »Svake noći.«

»Volim te, oče!«

Sklopio je oči kao da je na vlaku smrti i ne zna može li podnijeti tu vožnju. »A ti, najdraža Paradise, imaš cijelo moje srce.«

Knjigoteka

OSAMDESET ŠESTO POGLAVLJE

Kraljica Catra vin SuLanch etl MuLanen deh FonLerahn sjedila je sama u svojim odajama, tišina oko nje bila je tišina koju je sama stvorila nakon što je zamolila služavke i sluge da je ostave samu.

Nije se namjeravala preseliti u odaje nekadašnje kraljice.

Ne, te će prostorije pretvoriti u dječje sobe za potomke osoblja palače. Na taj će način malena blaga biti bliže svojim roditeljima, a po prvi put sluge neće morati ostavljati svoje sinove i kćeri kod rodbine ili u hladnim, mračnim, zatvoreničkim kućicama blizu bijednog stambenog dijela u kojem su živjeli.

Međutim, to nije bio njezin prvi proglas.

Ne, prvo što je učinila, nakon što je primila žezlo vode svog naroda, bilo je da ukine kletvu Pomazanika. Oslobodila je iAma.

Premda on to nije ni znao. Doduše, svi ostali među s'Hisbama su to znali, tako da se više nije morao brinuti da će ikad više vidjeti nju ili Teritorij.

Svaki joj je udah nanosio bol.

Zvijezde na nebu, da je netko tako pohlepan mogao nanijeti toliko štete...

Dobra vijest, pretpostavljala je, bila je ta da se dogovorila sa s'Exom, kojeg je unaprijedila na položaj ravan kralju - iako se očigledno njih dvoje nisu namjeravali združiti - da će se on pobrinuti za to da se prema nikome više ne odnose tako nepromišljeno ili nemarno.

A budući da ona nikad neće imati mlado, nije se morala brinuti da će se pojaviti neki potencijalno zločesti gen.

Zaista, sad kad više nije bilo iAma, bila je spremna na celibat. Uostalom, koga bi drugog mogla poželjeti? Našla je sebi ravnog - čak su i zvijezde tako odredile.

A to što je on nije želio?

Pa, sudbina jedne osobe nije i sudbina druge, bez obzira na osjećaje...

Kad su se vrata otvorila, a miris hrane pretekao slugu, namrštila se i pogledala koliko je sati na starom satu na navijanje koji se nalazio pored njezine komode. Satima je već tu sjedila.

»Nisam gladna«, rekla je i ne gledajući prema vratima. »Ali hvala.«

Kad je osjetila da se lik nije pomaknuo s vrata, bacila je pogled prema mužjaku u *farshi* haljini.

»Hvala«, tupo je ponovila. »Ali još nisam gladna. Molim vas da to vratite u kuhinju... Ne, ponudite to svojim kolegama i kolegicama.«

Umjesto da se naklonio i povukao, mužjak je ušao unutra, a vrata su se zatvorila za njim.

Potom se polako spustio na koljena, odložio pladanj ispred sebe i raširio se na mramornom podu, okrenut prema njoj.

I tad je osjetila odjek sebe same u njegovoj krvi.

Osim ako nije pogriješila.

Samo malo... Je li to zbilja bio...

»iAm?« promuklo je šapnula. »iAm, jesi li to ti?«

Mužjak se uspravio i skinuo kapuljaču. A kad je dlanovima obujmila lice, nadala se da nije zaspala i sve to samo sanjala.

Jer njegove oči, njegove bademaste, prekrasne tamne oči, blistale su pune ljubavi.

»Dakle«, rekao je onim svojim predivnim glasom. »Čujem da sam degradiran.«

»Oprosti, što?«

»s'Ex me je nazvao. Rekao mi je da sam degradiran. Očito više nisam Pomazanik, ha?«

iAm je ustao i prišao joj, na njegovom krupnom tijelu njihalo se ruho, a mirisao je na začine.

Kad joj se približio, opet se spustio na koljena. »Hoćeš reći da više ovo ne želiš?« polako je govorio pokazujući na samog sebe. »Stvarno?«

Sklopila je oči i okrenula glavu od njega, bol je bila prevelika za podnijeti. »Molim te... Nemoj me mučiti.«

Uhvatio ju je za dlanove. »Pogledaj me. Hajde, pogledaj me...*maichen*.«

Kad je izgovorio ime koje mu je davno rekla, otvorila je oči i pogledala u njega. Vid joj se mutio od suza pa je prstima obrisao njezine obraze.

»Spasila si mog brata«, rekao je.

»Ne, nisam. Bilo je prekasno.«

»Preživio je.«

»To ga je zamalo ubilo. Cijela ova noćna mora... zamalo ga je ubila.«

»Ti nisi bila uzrok, bila si rješenje za koje sam se molio.«

»Lagala sam ti.«

»I ja ti opraštam.«

»Kako?« protisnula je.

Pridignuo se i dotaknuo njezina usta svojima. »Tebi je lako oprostiti. Riskirala si život kako bi otkrila istinu. Ti si bila ta koja je razotkrila laži i sve preokrenula. Ti si spasiteljica za koju sam cijelog života molio. Vaša Visosti.«

Odmahnula je glavom. »Ne zovi me tako. Molim te. Odabrala sam ime *maichen* jer ne mislim da sam bolja od ostalih. Dok nam srca kucaju i umovi su nam otvoreni, svi smo isti.«

»Vidiš«, šapnuo je. »Samo postaješ sve ljepša i ljepša.«

Dugo ga je promatrala. Potom je ispružila drhtavu ruku i dotaknula njegovo lice. Reagirajući na to, utisnuo je jagodice njezinih prstiju na svoje usne.

»Ovo je stvarno«, rekao joj je. »Ovome možeš vjerovati. Nećeš se probuditi i otkriti da ničeg od ovog nema. Ti i ja? Ovo je naš početak.«

»Volim te«, rekla je promuklim glasom. »Ne želim nikog osim tebe.«

iAm se osmjehnuo i uvukao među njezine noge, primičući svoje tijelo njezinom. »A ja osjećam isto prema tebi, moja *maichen*. Volim te, volim te... Volim te...«

Kad ju je počeo ljubiti, bilo joj je teško povjerovati da se to doista događa. Da joj se vratio. Da su, premda nekoć rastrgani, opet bili spojeni u jedno.

OSAMDESET SEDMO POGLAVLJE

Kiša meteora dogodila se točno u ponoć.

Kad je Trez izašao iz tople palače i prešao preko dvorišta prema povišenom prilazu, odmičući se od vanjskih svjetala, pogledao je prema nebu i jasno je vidio.

Kroz gustu, baršunastu tamu, među točkicama svijetlih zvijezda, svjetlucava kišica pojavila se na nebu poput zlatne prašine koja je odlepršala s rastvorenog dlana.

Tužno se osmjehnuo. »Hvala ti, moja kraljice. Trebalo mi je ovo.«

Promatrajući taj prizor, istovremeno se osjećao i jako usamljeno i potpuno povezano, naročito dok je razmišljao o nebeskom prostranstvu.

Ako ikad poželite osjetiti beskonačnost vremena i postojanja, sve što morate jest pogledati u noćno nebo i osjetiti drage, preminule duše kako gledaju u vas. To je bila velika dvojnost sjedinjenja i razdvojenosti. Bilo je baš onako kako je Slena to opisala na vratima Sjenosvijeta.

Toliko ju je žarko želio pored sebe da se ponovno probudio s mokrim licem na vlažnom jastuka. Pa ipak, dok se nalazio tu, dok je stajao na nogama, bio je spreman nekako naučiti disati dok se ona koja je pokretala dah u njegovim plućima nalazila s druge strane.

»Sad idem«, začulo se. »Pođi sa mnom...«

Trez je poskočio i okrenuo se.

Jednako kao što je znao da nikog nema iza njega, mogao se zakleti da je osjetio nježan dodir tuke na ramenu.

Molio se da je to duh njegove *klan*. Ako nije, vjerojatno je gubio razum.

Što i nije bio tako dug put. *Ju-hu*.

Sklapajući oči, morao je malo pričekati da se usredotoči... A onda je poletio, raspršio svoje molekule kroz hladnu i vedru jesensku noć. Kad je ponovno preuzeo oblik, nalazio se ispred restorana *Kod Sala*.

Vjerojatno je mogao otići i otraga, ali ne. To je bila velika noć, na neki način njegovo ponovno upoznavanje sa svime. Ući će kroz prednja vrata.

Odlazeći do malene tipkovnice pored staklenih vrata, upisao je šifru i otvorio si put. Istog je trena primijetio starinski dekor iz šezdesetih, karirane crveno-crne zidne tapete koje su mu se urezale u šarenite, osjećaj da je tu već bio tisuću puta istovremeno je bio i točan i pogrešan.

Hodajući dalje, popeo se uz nekoliko stepenica i prošao pored stalka za hostese, potom je prošao i prostor za jelo i ušao u bar otraga. Pokretna vrata kuhinje nalazila su se s desne strane pa je skinuo kožnatu jaknu dok je hodao prema njima i ostavio je za šankom.

Restoran je bio prazan, kao i obično ponedjeljkom navečer.

I njegovi su klubovi bili zatvoreni.

No tamo će otići sutra navečer. Jer... pa, jednostavno će tako učiniti. Osim ako ga Braća ne zatrebaju.

Isuse, ako je već prije mislio da duguje Rehvengeu? To nije bilo ništa u usporedbi s onim što je sad osjećao prema Bratstvu Crnog Bodeža i njihovom Kralju.

Sve, sve bi učinio za te mužjake.

I to vrijedi zauvijek.

Zatekao se kako oklijeva na ulazu u kuhinju i zuri u vrata čije su obje plohe imale okrugle prozore od pleksiglasa kako se osoblje ne bi sudaralo dok unose i iznose pladnjeve s hranom.

Položivši dlan na desni dio vrata...

Napokon se progurao unutra.

Istog je trena njegov nos osjetio miris slavne marinade njegovog brata - zapravo, po prvi put otkako je njegova Seleno preminula, osjetio je žalac gladi.

iAm je bio okrenut prema štednjaku i miješao veliki lonac žlicom dugačkom koliko i njegova ruka. »... točnu količinu origana. To je ključno za ovu operaciju.«

S lijeve strane, na udaljenom kraju plohe od nehrđajućeg čelika, bio je postavljen maleni okrugli stol, sa stolnjakom, priborom za jelo i cvijećem u sredini. Kraljica Sjena sjedila je za njim, lice i kosa nepokriveni, njezino prelijepo, dražesno lice bilo je okrenuto prema njegovom bratu... A oči plamtjele tolikom odanošću i ljubavlju da ju je Trez odmah zavolio.

Primijetila je njegovo prisustvo prije iAma, gospodina Nekoć Sam Šutio Ali Sad Baš Meljem.

Odmah je porumenjela, izraz lica joj se promijenio, napetost prekrili njezine crte i prigušila osmijeh.

iAm se okrenuo. »O, hej, brate, stigao si.«

»Ah, da.« Trez je gurnuo ruke u džepove traperica. »Tu sam.«

»Dakle tako. Dobro.« iAm mu je prišao i premda se inače nisu grlili, snažno ga je zagrlio. »Ah... Da. Hvala ti što si došao.«

»Hvala vama što ste me pozvali.«

Oboje su pogledali u kraljicu koja je polako ustala i poravnala blistavu haljinu koju je nosila.

Dijamanti. Bila je prekrivena finom mrežicom punom dijamanta.

Na trenutak, panika je zgrabila Treza za prsa, pogled na te dragulje podsjetio ga je na...

Ne, pomislio je. To nije potrebno. U roj stvarnosti više nisu živjeli.

Gotovo je. Noćna mora je konačno završila i morat će u to vjerovati - jer će ta ženka postati dio njegove obitelji.

Nema šanse da se njih dvoje neće združiti što je prije moguće.

Mogao je osjetiti miris njihove bliskosti u zraku čak i pored svih tih talijanskih začina.

Trez se odmaknuo od brata i prišao visokoj, vitkoj ženki.

Bilo je to zbilja bizarno, ali kvragu sve, spustio se na koljena i poklonio pred njom.

»Molim te, nemoj«, rekla je kad je počeo recitirati službeni pozdrav. »Ne, molim te. Ja...«

Kad je podignuo pogled, primijetio je da se i ona spustila na koljena. »Molim te«, rekla je. »Zovi me *maichen*. Tako me iAm zove.«

Kao *služavka*, pomislio je Trez. Ha. Još jedan razlog da je voli.

Ispruživši ruku, rekao je: »Zdravo. Ja sam iAmov brat... Trez.«

Osmjehnula se. A zatim nasmijala i primila dlan koji joj je pružio: »Zdravo. Ja sam iAmova... Kako se ono kaže?«

»Supruga. Pa, uskoro«, iAm je promuklo rekao kad im je prišao. »Ali »supruga« ćeš biti dok smo tu u Caldwellu.«

Uspravila se i još jednom pokušala. »Zdravo. Ja sam iAmova supruga... *Maichen*.«

Trez joj je uzvratio osmijeh. »Drago mi je da smo se upoznali...

Maichen.«

Otpribliže dva sata poslije, njih troje i dalje su sjedili za malenim stolom. Nakon početne nelagode, postalo je iznenađujuće lako. S druge strane, premda je bila kraljica, iAmova *maichen* bila je sasvim prizemljena, smiješna, slatka.

A, čovječe, kako li je samo bila zaljubljena u njega. Kao da nije mogla skinuti pogled sa svog mužjaka, a svaki put kad bi on nju pogledao, porumenjela bi.

Isuse, da je Trez mogao birati ženu za svog brata? Ona bi bila ta.

»Još *cannolija*?« pitao je iAm ustajući s tanjurom u rukama. »Ja ću uzeti još malo.«

»Ne, hvala«, rekla je *maichen*. »Toliko sam puna da mi se čini da će mi haljina puknuti.«

»Volio bih da si upozнала moju kraljicu«, Trez joj je iznenada rekao.

Kad su se oboje skamenili, odmahnuo je glavom. »Ne, nemojte odmah poludjeti... Samo sam to htio reći. Mislim da bi se Seleni strašno svidjela.«

Maichen je pogledala u iAma. Pa opet u njega. Potom je položila svoj dlan na Trezov. »Sigurna sam da bih je obožavala. iAm je gotovo cijelo poslijepodne pričao o njoj.«

»Stvarno?« rekao je Trez i pogledao u brata. »Jesi?«

iAm se vratio s nekoliko *cannolija*. »Da. Htio sam da *maichen* zna tko je bila njezina šogorica.«

Iiiii oči su mu zasuzile. Sranje.

Okrećući se prema štednjaku, Trez se nekoliko puta nakašljao. »Mislim da je to super. To je jednostavno... super. Hvala ti.«

Kad je ponovno bio sposoban okrenuti se prema njima, primijetio je da gledaju jedno drugom u oči kao da su beskrajno zahvalni što imaju jedno drugo, kao da točno znaju koliku sreću imaju... kao da istinski namjeravaju iskoristiti svaku zajedničku noć.

Neka ih bude stotinu tisuća.

Dok ih je Trez tako promatrao, pomislio je kako je njegova kraljica imala pravo. Da je ostao u Sjenosvijetu s njom? iAm ne bi doživio taj trenutak, ne bi imao tu ženu, te godine koje su bile pred njim.

Selena je bila sto posto u pravu.

Ma koliko bolno bilo hiti bez nje, ma koliko mučne bile nadolazeće noći... dok je gledao svog brata sretnog i zaljubljenog, iznenada je osjetio mir.

Nekako je, usred te velike vječnosti, unatoč svom tom oplakivanju, znao da je točno tamo gdje bi i trebao biti u tom trenutku.

Valjda je takva bila sudbina.

Kad se iAm nagnuo kako bi poljubio svoju družicu, Trez je zabacio glavu unatrag i šptom rekao: *Hvala ti, moja kraljice. Ovo nam je trebalo.*

Knjigoteka